Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel | Title:	Cooper's Samlede Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 195-202
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse | Physical extent:	29 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

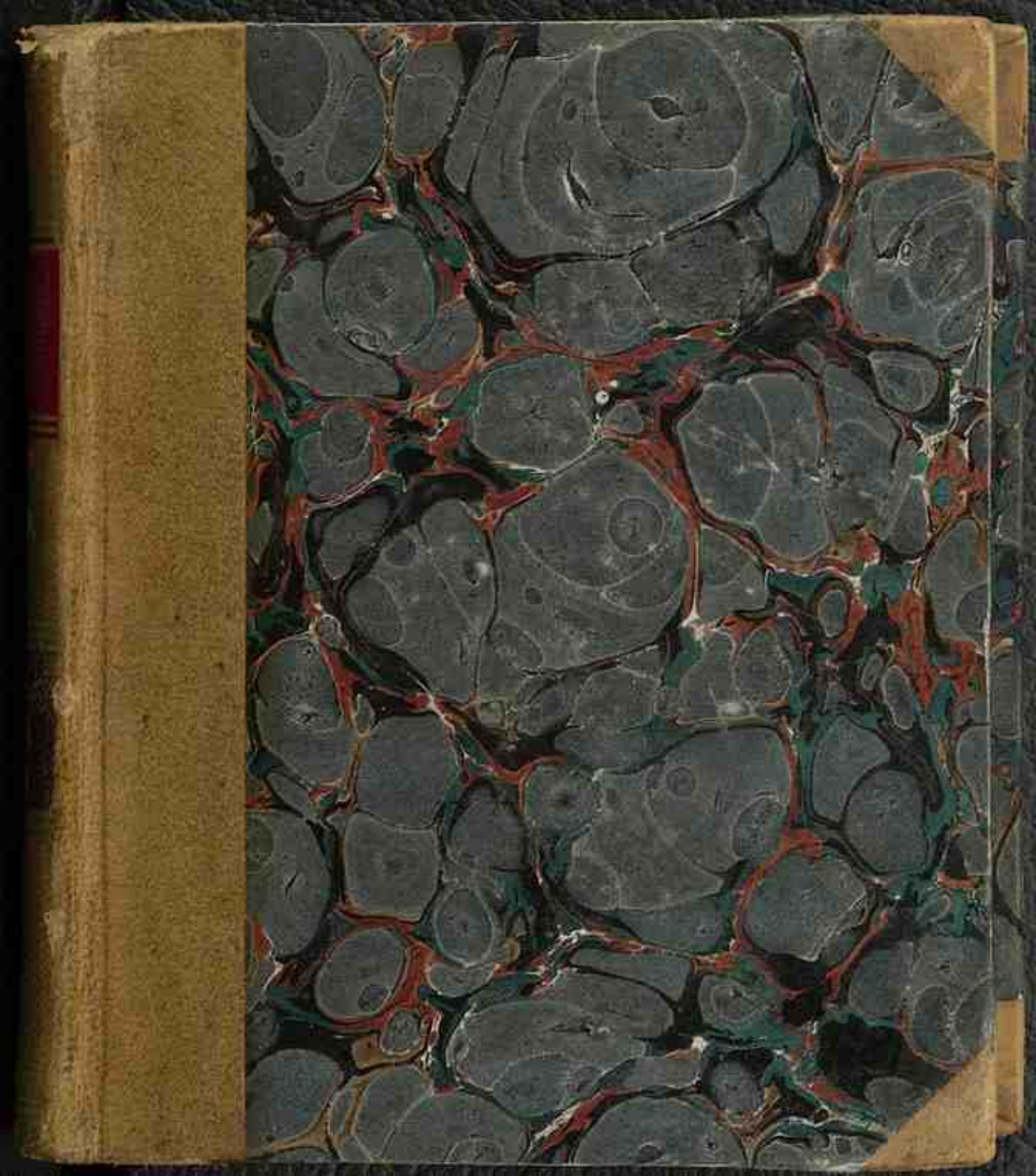

58, - 49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02077 2

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

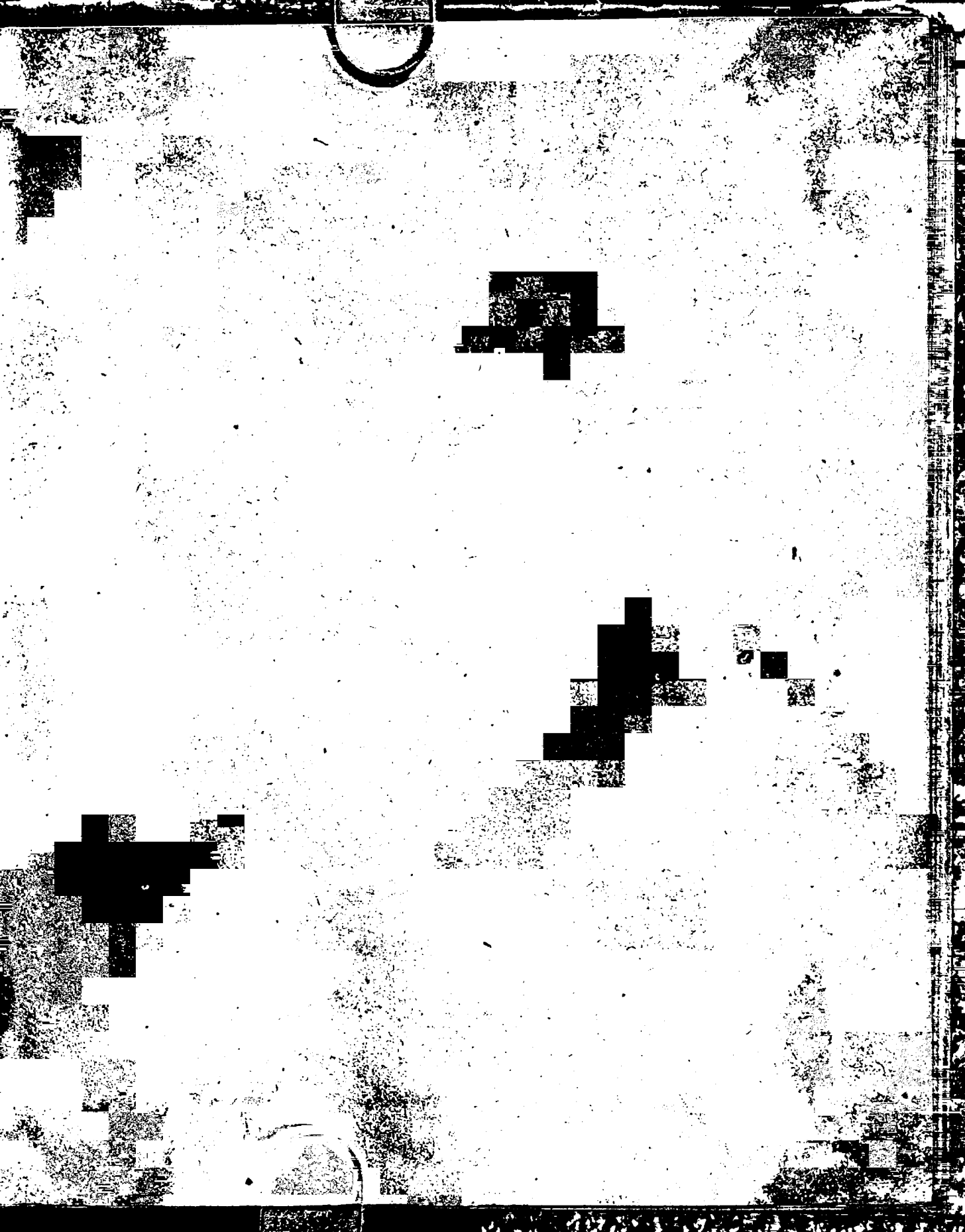

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Eethundrede og fem og halvfemsindstyvende til eethundrede og otte og halvfemsindstyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1859.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Marks Rev

eller

Krateret.

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

af

J. A. Meyer.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos **S. Trier.**

1859.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortale.

Denne Bogs Læser vil ganske naturligt være tilbøielig til at opkaste det Spørgsmaal, hvorfor Geographierne, Historierne og andre Værker af lignende Art, aldrig have nævnt de Regioner og Begivenheder, som udgjør dens Indhold. Svaret er tydeligt nok, og bør tilfredsstille Enhver, i hvor inquisitorisk han end maa være. Sagen er den, at Forfatterne til de forskjellige Værker, til hvilke der er hentydet, sandsynligviis aldrig have hørt at der existerede et Sted, som Revet, Rancocus Ø, Vulcans Peak, Krateret, og de andre Øer, om hvilke der siges saa meget i vore Pagina. Med andre Ord, de kjendte ikke noget til dem.

Vi indrømme gjerne at det, under sædvanlige Omstændigheder vilde være prima faci Vidnesbyrd, mod Tilværelsen af hvilketsomhelst Sted paa Jordens Overflade, at Geographierne ikke tog nogen Notice af dem. Det maa alligevel erindres at der gaves den Tid, og det kun for halvfjerde Aarhundrede siden, da Geographierne ikke indeholdt en Stavelse om hele Amerikas Fastland, at det ikke er et Aarhundrede siden de begyndte at beskrive Ny-

Zeeland, Ny-Holland, Tahiti, Oahu og en stor Mængde andre Steder, hvilke nu stadig hentydes til, endog i Dagbladene. I de største Geographier tales der f. Ex. meget lidet om Japan, og det kunde være et stort Spørgsmaal, om de ikke gjorde bedre i at tie ganske stille, angaaende denne Gjenstand, fremfor at give de nøiagtige Beretninger, de meddele os. Med eet Ord, ihvorvel der for Nutiden vides meget om Jordkloden, bliver der dog en stor Mængde tilbage at fortælle, og jeg veed ikke hvorfor det grandskende Sind ikke ligesaagodt skulde søge Underretning i vore Pagina, som dem der ere anbefalede det Offentliges Opmærksomhed, ved en Fanfare af de literaire Trompeter, der blæses af Præcidenter, Vicepræcidenter og Secretairer af forskjellige lærde Foreninger.

Een Ting vil vi bestandig paastaae, trods Enhver der føler Tilbøielighed til at undervurdere vort Arbeids Værd, og det er, at der ikke er et Ord i den Bog, der nu forelægges Læseren, som uomstødelige Kjendsgjerninger, der ikke ere berettigede til blind Tillid. Vi foragte Bedrageri. Dersom der desuagtet skulde findes nogle vantro Spottere, ville vi fremføre nogle af de Grunde, som vi mindes for Øieblikket, der kunde lede til at vise, at enhver Ting vi her have fortalt, netop kunde være ligesaa sandfærdig, som selve Cook's Reiser. For det første er denne Jord stor, og har tilstrækkelig Overflade til at rumme, ikke alene

alle de Øer, som ere nævnte i disse Blade; men en stor Mængde flere. Noget er fastsat, naar Muligheden af et eller andet falskt Punkt er sat udenfor al Tvivl. Dernæst vidste man, ved Slutningen af det forrige og i Begyndelsen af dette Aarhundrede, ikke halvt saameget om Øerne i det Stille Hav, som man veed nutildags. Med saadan en Mangel paa nøiagtig Kundskab, kan der meget godt have hændtes mangen en Ting angaaende hvilke vi ikke have yttret et eneste Ord. Ydermere bør vi ikke forglemme, at Generationer bleve fødte, levede deres Tid, døde, og ere blevne forglemte, blandt hine fjerne Øgrupper, om hvilke intet civiliseret Menneske nogensinde har, eller nogensinde vil høre noget. Dersom saadant bliver indrømmet at være Facta, hvorfor kan da ikke Alt hvad her er bleven fortalt, have tildraget sig, og dertil have undgaaet at blive bekjendt for den øvrige civilicerede Verden? Under de franske Revolutionskrige tiltrak ubetydelige Begivenheder sig kun lidet den almindelige Opmærksomhed, og vi kan ikke tænke paa at bedømme Interesser af denne Slags, i hine Dage, som vi vilde bedømme dem nu.

Hvad der endog maa blive tænkt om Begivenhedernes Troværdighed i denne Bog, haabe vi dog, at den ikke vil findes blottet for Moral. Sandhed er ikke absolut nødvendig for at illustrere et Princip, da Indbildningen ofte udretter dette ligesaa virksomt, som Virkeligheden.

Læseren kunde dernæst ønske at vide, hvorfor de vidunderlige Begivenheder, som ere fortalte i denne Bog, saalænge have været skjulte for Verdens Øine. Til Svar herpaa ville vi spørge, om Nogen kan sige hvor mange tusind Aar Vandet er styrtet ned fra Niagaras Klipper, eller hvorfor det var at civilicerede Mennesker saa seent, som kun tre Aarhundreder tilbage, hørte noget om denne vidunderlige Cataracts Tilværelse. Tingen er, at Alt maa have en Begyndelse, og nu er det at Verden begynder at faae Kundskab om Vulkans Peak og Kraterets Historie. Dersom Læseren alligevel skulde føle sig tilbøielig til at bebreide den forudgaaende Tidsalder, for at have været forsømmelig i at indhente historiske og geologiske Data, maa vi igjen erindre ham om den Mangfoldighed af Begivenheder, der saa naturligt beskæftigede dens Opmærksomhed. Det er f. Ex. neppe muligt for den, der ikke levede for fyrgetyve Aar siden, at have noget Begreb om, hvor fuldkommen Verden var beskæftiget med at beundre Napoleon og hans vidunderlige Løbebane, hvilken sidste indeholdt endog langt overordentligere Træk, end noget, som her er fortalt, skjøndt vistnok af en ganske forskjellig Charakteer. Den franske Revolution, og dens Følger, tilvendte sig al Beundring i næsten et fjerdedeel Aarhundrede.

Der er alligevel nogle faa Forklaringer, der, i Sammenligning med vor Histories væsentlige Begivenheder, ere af

en meget ydmyg Natur; men som vi ligesaagodt kunde meddele her. Familien Woolston existerer endnu i Pensylvania, dette er allerede noget, der kan tjene til at bestyrke Sandheden af vor Fortælling. Dens meest udmærkede Medlem er nylig død, og hans Dagbog har været Kilden til de fleste af de Sandheder, som her ere fortalte. Han døde i en høi Alder, da han havde talt sine tre Snese Aar og ti, efterladende sig, foruden en meget indbringende Eiendom, ikke alene et godt Rygte, hvilket ei blot betyder hvad „Naboerne", midt i deres Uvidenhed, Misundelse, Bagtalelsessyge, Skinsyge og andre lignende Egenskaber, fandt det passende at sige om ham; men Duften af et vel ført Liv, i hvilket han kæmpede haardt, for snarere at vinde sin Skabers, end sine Medmenneskers Gunst. Det var iøinefaldende at han, i de sidste fyrgetyve Aar, eller siden han var kommen tilbage til Bucks, betragtede alle offentlige Demonstrationer med Mishag, og, som nogle af hans Fjender paastod, med Foragt. Ikkedestomindre opfyldte han alle sine offentlige Pligter, og forsømte aldrig at votere ved Valgene. Man antog at hans Haab for Fremtiden, i social og jordisk Forstand, ikke var meget levende, og man hørte ham ofte gjentage hint advarende Bibelsted, der siger: „Lad den, som troer at han staaer, tage sig iagt, at han ikke falder."

Den trofaste og en Gang elskelige Ægtemage til Hoved-

personen i denne vor Fortælling er ogsaa død. Det synes som det ikke var bestemt at de længe skulde være adskilte; men deres Tid var kommen, og man kunde næsten sige at de forlod dette Liv samtidig. Det samme er Tilfældet med Vennerne Robert og Martha, hvis Tid ogsaa er fuldkommet, og de ere vandrede didhen, hvor vi haabe at finde en bedre Verden. Nogle faa af de yngre Personer i vort Drama leve endnu; men man har hørt dem yttre, at de undgaae at omtale deres yngre Dages Hændelser. Ungdommen er Haabets Aarstid, og i feilslaget Haab er der kun lidet, som bevæger os til at dvæle ved dets bedragelige Materier.

Dersom de, der nu leve i de Forenede-Stater, kan see nogen betimelig Advarsel i de Begivenheder, som her ere meddeelte, kan det hændes, at det guddommelige Forsyns Medlidenhed endnu vil bevare det, som han hidtil har næret og beskyttet.

Der staaer kun tilbage at sige, at vi have bestræbt os for at efterligne Capitain Woolstons Dagbogs Ligefremhed, idet vi have skrevet denne Bog, og skulde der findes noget ligefremt i Stilen, stole vi paa at det vil blive tilregnet denne Omstændighed.

Den 15de November 1847.

Første Kapitel.

Der er Intet hvori amerikanſk Frihed, der ikke altid er holdt ſaa meget i Tømme, ſom den kunde være, har lagt et ſtørre Hang for Dagen til Udſkeielſer, end i Brugen af Navne. Med Henſyn til Dobenavne har den hedenſke Mythologie, Bibelen, de Gamles Hiſtorie, og alle Claſſikere for længe ſiden været udtømte, og Opfindelſesorganet har arbeidet med en Overflødighed af Indbildningskraft, der virkelig er forbauſende for et ſaa ſandhedskjærligt Folk. Det vilde falde vanſkeligt for den meeſt ſkarpſindige Sprog-grandſker at ſige, hvorfra alle de fremmede Lyd hidrøre, ſom ſaaledes ere tvungne ind i denne menneſkelige Nomenclaturs Tjeneſte. Kates, Dollys, Pattys og Bettys Tid er forbi, og iſtedenfor dem høre vi om Lowinys og Orchiſtrys, Phitenys, Alminys, Cytherys, Sarahlettys, Amindys, Marindys, ꝛc. ꝛc. ꝛc. Alle disſe ſidſte Navne ende egentlig med et a; men da denne ulykkelige Vocal, naar den er Slutningsbogſtav, i Almindelighed udtales ſom y, have vi afpaſſet vor Stavemaade efter Lyden,

hvilket fuldkommen fremhæver det Lave ved alle disse Smagens Udskeielser.

Helten i disse Begivenheder blev født for fulde tredsindstyve Aar siden, og lykkeligviis før Raseriet for nymodens Navne, skjøndt han netop undgik at blive opkaldt ifølge et andet System, hvilket vi rigtignok heller ikke kan sige at vi beundre, det nemlig, at bruge et Familienavn, istedenfor et Dobenavn. Denne Omstændighed med Navne er i sig selv en Slags Videnskab, og vi troe at den bliver mindre forstaaet, og at der tages mindre Hensyn til den i de Forenede-Stater, end i de fleste andre Lande. Naar en Spanier skriver sit Navn Juan de Castroy y* Muños, vide vi at hans Fader hørte til Familien Castro og hans Moder til Familien Muños. Franske, italienske og russiske Damer m. fl. skrive paa deres Kort, Madame det eller det, født det eller det; hvilket altsammen tjener til at oplyse Alt angaaende hendes Individualitet. Mange franske Damer sætte ved deres Underskrift deres Familienavn foran for deres Mands, en fornuftig og simpel Skik, som det glæder os at see begynder at faae Indpas hos Amerikanerne. Indskriften paa Gravstene kunde ogsaa gjøres langt mere tydelige og nyttige, end de nu ere, ved nøiagtigt at fremhæve hvem de Paagjældende vare, paa begge Sider af Familien, eller ved

* Der kan være nogle faa blandt vore Læsere, for hvem det er nødvendigt at meddele at „y" paa Spansk udtales som „e", og er den simple Conjunction „og", saaledes er dette Navn Castro og Munos.

Fader og Moder; og hvert gift Fruentimmer burde betegnes omtrent paa en saadan Maade: „Her hviler Jane Smith, John Jones Hustru", ɔc.; eller „Jane, Datter af Thomas Smith og John Jones Hustru". Vi troe at i nogle Lande bliver en Kones Navn sædvanligviis ikke betragtet, som forandret ved Ægteskab, men hun bliver kun Mrs. (Frue eller Madame) i Forbindelse med sin Husbonds Navn. Saaledes bliver Jane Smith til Mrs. John Jones; men ikke Mrs. Jane Jones. Det er overeensstemmende med denne Mening vi troe, at vore Forfædre, Englænderne — det er en Selvfølge at enhver Englænder er enhver Amerikaners Forfader — det er derfor saaledes vi formode, at vore Forfædre, der saa meget mere end vi, tage Hensyn til saadanne Sager, i deres Hofkalender kalde Lord John Russels Hustru, Lady John, og ikke Lady — hvad nu Dobenavnet maatte hede. Vi formode ydermere, at det er ifølge dette Princip, at Mrs. General dit, Mrs. Dr. dat, eller Mrs. Senator dette, ere ligesaa urigtige, som de ere notorisk vulgaire.

Mark Woolston nedstammede fra en Deel af den store Republik, hvor Navnene endnu ere saa simple, fordringsløse og saa gode angelsaxiske, som i selve Grevskabet Kent. Han var født i den lille By Bristol, Bucks Grevskab i Pensylvanien. Dette er en Deel af Landet, som, Himlen være lovet, endnu bibeholder noget af den gode gammeldags Orden og Uskyldighed. Bucks vrimler af Jacks, Bens og Dicks, og vi spørge om der findes

en saadan Skabning, opvoxet paa hele denne Regions egen Grund, som en Ithusy, eller en Senecky, eller en Dianthy, eller en Antonizetty, eller en Deidamy*. Woolstons i Særdeleshed var en jævn Familie, og meget for dringsløse i deres Ydre, men af solide og høist agtværdige Sædvaner ved den huslige Arne. Da de meget godt forstod at stave, drømte de aldrig om, at Nogen vilde have dem mistænkt for Uvidenhed. De kaldte sig ligesom deres Forfædre vare blevne kaldte, det vil sige Wooster, eller netop som Worcester bliver udtalt; skjondt en Yankee Skolemester en heel Sommer forsøgte at overbevise vor Helt, medens han endnu var Barn, om at han burde kaldes Wool-ston. Dette gjorde ingen Virkning paa Mark, der vedblev at tale om sine Onkler og Tanter, „Josy Wooster", og „Tommy Wooster" og „Peggy Wooster", netop som om et Ny-Englands Akademie ikke existerede paa Jorden, eller som om Webster ikke virkelig havde lagt Johnson under sine Fødder!

Mark Woolstons (eller Woosters) Fader var Læge, og var med Hensyn til Landet og Tidsalderen, en velopdragen og dygtig Mand. Mark blev født i 1777, netop for halvfjerdsindstyve Aar siden, og kun ti Dage

* Absurde og fremkunstlede, som disse Navne maa synes, ere de alle ægte. Forfatteren har samlet en lang Liste over saadanne, ud af det virkelige Liv, som han maaskee en eller anden Dag publicerer — Orchistra, Philena og Almina findes blandt dem. Det maa erindres, at alle de Navne, som ender sig paa „a", faae Endelyden „y".

før Burgoynes Overgivelse. Der blev taget tilbørligt Hensyn til hans Underviisning, og lykkeligviis for ham, var hans Læretid under den østlige Pedagog kun af meget kort Varighed, og Mark vedblev at tale det engelske Sprog, som hans Forfædre havde talt det før ham. Forskjellen med Hensyn til Sproget, imellem Pensylvania, Ny-Jersey og Maryland, naar vi bestandig holde os til Grevskaberne, som ikke vare beboede af Tydskere eller Irlændere, og Ny-Englands Stater, og formedelst dem Ny-York, er virkelig saa iøinefaldende, at den fortjener et Ord i Forbigaaende. I de førstnævnte Stater bære f. Ex. Vertshusene endnu Navne af: „Den mørke Krog", „Den indiske Dronning", eller „Ankeret"; hvorimod noget saadant, nutildags, neppe vilde findes blandt de sex Millioner Mennesker, som boe i de sidste. Vi spørge om der er saadanne Ting, som et Kaffehuus i hele Philadelphia, skjøndt vi med Sorg indrømme, at den agtværdige By Brotherly Love, i nogle Henseender er bleven smittet af Nyhedsaanden. Saaledes er hint gode gamle „State Hause Yard" bleven forandret til „Independence Square". Dette er vistnok ikke saa slemt, som den Voldsgjerning de Manhattan Aldermen udøvede, da de forandrede „Bear Market" (Bjørnetorvet) til „Washington Market"; thi der er ingen Prostitution af en stor Mands Navn i det første Tilfælde, og der er en direkte historisk Hentydning i det nye Navn, som Enhver kan forstaae. Dog maa man beklage det, og vi haabe at denne vil

være den sidste af den Slags, som hændes, skjøndt vi maa tilstaae, at vor Tillid til philadelphianst Bestandighed og Varighed er betydelig aftaget, siden vi ved en af de sidste Processer have bragt i Erfaring, at der er halvtredsindstyve til tredsindstyve Aldermen paa Stedet, et Antal af hine Værdige, der er fuldkommen tilstrækkeligt, til at gjenoprette selve Athens Eiendommeligheder.

Doctor Woolston havde en Medbeiler i en anden Læge, ved Navn Yardley, der boede i mindre end en Fjerdingveis Afstand fra ham. Doctor Yardley var en meget respectabel Person, var omtrent i Besiddelse af de samme Talenter og Kundskaber, som hans Nabo og Rival, men overgik ham langt i Rigdom. Doctor Yardley havde alligevel kun et Barn, en Datter, hvorimod Dr. Woolston, der besad langt ringere Midler, havde baade Sønner og Døttre. Mark var den ældste af Børnene, og det var formodentlig paa Grund af denne Omstændighed, at han havde faaet en saa god Opdragelse, da det ikke var nødvendigt at dele Udgifterne, ved samtidig at holde hans Brødre og Søstre i saa kostbare Skoler.

I Aaret 1777 var et amerikanst Collegium kun lidet bedre end en Realskole. Den kunde neppe kaldes en Grammatik-Skole eller en saadan i hvilken de lærde Sprog bibragtes grammatikalsk, saameget mere som alle Videnskaber bleve overfladisk meddeelte; men med Hensyn til Classikerne var den heller ikke mere end en Grammatikskole, og heller ikke en Skole af en høiere Rang. Som

en Følge af Studiernes lette Natur, vare de, der bleve promoverede ved disse Institutioner, ikke stort andet end Drenge. Dette var Tilfældet med Mark Woolston, der vilde have taget den første Grad til Doctorværdigheden, ved Nassau Hall i Princeton, dersom der ikke i hans sextende Aar var indtruffen en Hændelse, der fremkaldte en fuldkommen Forandring i hans Livsplan, og afplukkede hans akademiske Hæder i dens Udspring.

Det er ikke usædvanligt, at en Raaseiler af hvilkensomhelst Størrelse, løber høiere op ad Delaware, end til Princeton; thi Floden er virkelig seilbar for saadanne Skibe, næsten lige op til Trenton Bridge. I Aaret 1793 da Mark Woolston var sexten Aar gammel, kom virkelig et Fregatskib op, og gik til Ankers ved Enden af Værftet i Burlington, den lille By, der næsten ligger ligeoverfor Bristol, hvor det tiltrak sig megen Opmærksomhed, af de omkringboende Ynglinge.

Mark var netop hjemme i Ferietiden, og han tilbragte mere end Halvdelen af sin Tid ombord paa, og i Nærheden af dette Skib, hvilket han iværksatte ved at gaae over Floden med en lille Jolle, som var hans Eiendom. Fra det Øieblik af havde Mark fattet Kjærlighed for Søen, og hverken de Taarer hans Moder og ældste Søster, hvilken sidste var en smuk Pige, og kun to Aar yngre end han, udgjøde, eller hans Faders forstandige Raad, kunde formaae ham til at skifte Sind. Der hengik en sex Ugerstid med at afhandle denne Gjenstand,

og Doctoren gav endelig efter for Sønnens Overhæng, da han formodentlig forudsaae, at han vilde have begge Hænder fulde, for at opdrage sine andre Børn, og altsaa ikke følte nogen Uvillie for, saasnart, som muligt, at sætte dette Barn istand til at hjælpe sig selv.

I Aaret 1793 var Amerikas Handel allerede blomstrende, og Philadelphia var for største Delen den vigtigste Handelsplads i Landet. Dens Handel paa Ostindien var i Særdeleshed meget stor og i Stigning, og Doctor Woolston vidste, at Mange der vare beskæftigede i den, gjorde meget hurtig stor Formue. Efter modent at have overveiet Sagen besluttede han, at handle overeensstemmende med Marks Tilboielighed, og gjøre ham til Sømand. Han havde en Fætter, der var gift med Søsteren til en Capitain paa en Ostindie- eller snarere Canton-Farer, og til denne Person henvendte Faderen sig, for at indhente Raad og Veiledning. Capitain Crutchely samtykkede gjerne i at optage Mark i sit eget Skib, **the Rancocus,** og lovede at danne ham til Mand og Officier.

Den Dag Mark første Gang saae Oceanet, var han netop sexten Aar gammel. Han havde naaet en Høide af fem Fod, elleve Tommer, og var, i Forhold til sin Alder, stærk og behændig. Det vilde i Sandhed ikke have været let at finde en Knøs, der i enhver Henseende var saa godt skikket til sit nye Kald, som den unge Mark Woolston. Om ogsaa de tre Aar af hans Collegieliv ikke havde dannet ham til en Newton eller en Bacon,

havde de heller ikke skadet ham, da de havde opfyldt hans Sjæl med Spirer til Ideer, som senere vare bestemte til at blive ham overordentlig nyttige. Det unge Menneske var virkelig allerede et Slags Factotum, da han i saa mange Ting, og paa saa mange forskjellige Maader, var flink og behændig, at han tidlig tiltrak sig Officierernes Opmærksomhed. Længe før Skibet naaede Forbjergene, var han fuldkommen hjemme i det, lige fra Knappen og ned til Kjølsvinet, og Capitain Crutchely yttrede til sin Overstyrmand, den Dag de gik tilsøs, at „den unge Mark Woolston rimeligviis vilde vise sig at være en Trumf."

Hvad Mark selv angaaer, da var det ikke ganske uden at føle Sorg, at han første Gang tabte Land af Sigte. Han nærede levende Følelser baade for sine Forældre og Søskende; men da det er vor Hensigt ikke at skjule noget, som bør aabenbares, maa vi tilføie, at der var endnu en Anden, der opfyldte hans Tanker mere end alle de andre tilsammen. Denne Person var Bridget Yardley, det eneste Barn af hans Faders frygtelige kaldsmæsige Rival.

De to Læger vare, for et Syns Skyld, nødte til at vedligeholde en svag Forbindelse. De bleve altfor ofte kaldte til at consultere sammen, til at de kunne vedligeholde aabenbar Krig. Om ogsaa derfor Hovederne af de respective Familier leilighedsviis mødtes, ved deres Patienters Sygeleie, stod deres Familier ikke i nogen

direkte Forbindelse med hinanden. Mrs. Woolston og Mrs. Yardley saaes rigtignok leilighedsviis ved et og samme Thebord, nydende deres Hysan sammen; thi den nyere Handel paa China havde fordrevet Boheaen fra de fleste af Landets bedre Familier; men dog kunde disse gode Damer ikke komme paa nogen fortrolig Fod med hinanden. Der var med Hensyn til religieuse Punkter en Uenighed mellem dem, der næsten var ligesaa bitter, som Meningsforskjelligheden mellem deres Ægteherrer, angaaende Medicamenter. I hine fjerne Tider var Homøopathie og Allopathie og Hydropathie og alle Opathier næsten ukjendte; men Folk kunde netop kjævles og udskjælde hinanden, angaaende medicinske Punkter, ligesaa fuldt og ligesaa bittert, som nutildags. Heller ikke feilede det at Religionen næsten ligesaa ofte undlod at bære sine Frugter i 1793, som den i vore Dage viser sig at være ufrugtbar. Med Hensyn til denne Gjenstand, Religionen, have vi et Ord at sige, og det er slet og ret dette, at den aldrig var en passende Gjenstand til at hovere over, eller til at prale af. Vi have den Amerikansk-Anglikanske Kirke, netop som den har udstødt en Fanfare, gjennem de utallige periodiske Skrifter og et tusind Breve fra dens dristige om ikke dumdristige Geistlighed, til Ære for dens Fred og Eendrægtighed og overordnede Regimente, svævende lige over Randen af Separatismens Afgrund, og alt fordi det har behaget visse overspændte høie Geistlige paa den anden Halvkugle, at skrive endeel Afhandlinger,

som Ingen, de selv indbefattet, forstaae. Hvormange af Kirkens Tjenere falde ikke ned fra deres Høide, netop i det Øieblik de begynde at anseе sig selv for at være Helgene, og ere rede til at takke Gud at de „ikke ere lig andre Toldere!"

Baade Mrs. Woolston og Mrs. Yardley vare hvad man kalder „gudsfrygtige", det vil sige, hver af dem fremsagde sine Bønner, hver af dem besøgte sin særegne Kirke, og meget særegne Kirker vare de; hver af dem indbildte sig at have en tilstrækkelig saliggjørende Tro, men ingen af dem var kjærlig nok til at nære et venligt Sindelag mod den anden. Denne Forskjel i deres religieuse Meninger, i Forening med deres Ægteherres rivaliserende Anseelse, gjorde at disse Damer vare Alt, undtagen gode Naboer, og, som vi have antydet, Aar vare henrundne siden den ene havde betraadt den andens Dørtærskel.

Børnenes Følelse var derimod ganske anderledes. Anne Woolston, Marks ældste Søster, og Bridget Yardley, vare næsten jævnaldrende, og de vare ikke alene Skolekammerater; men oprigtige Veninder. For at lade Mødrene vederfares Retfærdighed maa vi indrømme, at de aldrig ved Vink eller nogensomhelst Hentydning, søgte at svække dette venskabelige Forhold; men lod Børnene følge deres egne Tilbøieligheder, som om det, ifølge deres Religionsbegreber var fuldkommen tilstrækkeligt, at hade i egen Person, uden at lade denne Følelse gaae i Arv til Efterkommerne. Anne og Bridget bleve følgelig intime Ven-

inder, da de to elskelige, smukke, unge Væsener, i deres Hjerters Uskyldighed troede, at den egentlige Omstændighed der virkelig foraarsagede den Forskjel i Følelser, for ikke at sige det fjendtlige Sindelag hos de ældre Medlemmer af deres respective Familier, nemlig kaldsmæssig Jdenditet, var en yderligere Grund, hvorfor de skulde elske hinanden saa meget mere. Pigebørnene var omtrent to og tre Aar yngre end Mark, og godt udviklede for deres Alder; men saa aabenhjertige og kjærlige, som Uskyldighed og varmtfølende Hjerter kunde gjøre dem. Begge vare de mere end smukke, skjøndt det var i en saa aldeles forskjellig Stiil, at det neppe var istand til at frembringe noget af den Slags Rivaliseren, som saa gjerne vil indsnige sig, endog hos det blidere Kjøn. Anne havde blomstrende smukke Ansigtstræk og smukke Tænder, og besad det Trylleri, som er saa almindelig i Amerika, en smuk Mund; men hos Bridget var alt dette forenet med Udtrykket. Intet kunde være blødere, blidere og mere qvindeligt, end Bridget Yardleys Ansigt, naar det udtrykte hendes sædvanlige Ro, eller mere aandfuldt, smilende og straalende, eller medlidende, eftersom de forskjellige Lidenskaber eller Følelser bleve vækkede i hendes unge Barm. Da Mark ofte blev sendt for at følge Søsteren hjem, ved hendes hyppige Besøg i Mrs. Yardleys Huus, hvor de to Piger som oftest mødtes, blev han ganske naturligt indlemmet i deres Forbindelse, denne begyndte med at Mark samtykkede i at være Bridgets saavelsom Annes

Broder. Dette var idetmindste ædelmodigt; thi Bridget var eneste Barn, og det var ikke mere end retfærdigt, at raade Bod paa Skjebnens Partiskhed i denne Henseende. Det fortryllende unge Væsen erklærede, at hun hellere vilde have Mark Woolston til Broder, end nogen anden Dreng i Bristol; og at det var velsignet at have den samme Person til Broder, som Anne havde. Dette romantiske Sving uagtet, var Bridget Yardley saa naturlig, som det var muligt, for en Pige i en nogenlunde civiliseret selskabelig Livsstilling. Der var en stor Deel fortræffelig qvindelig Selvagtelse i hendes Temperament, men ikke den ringeste Overdrivelse, hverken i hendes Domme eller Følelser. Trofast som Staal i alle sine Tilskyndelser og Meninger, gav hun, idet hun optog Mark som en Broder, kun efter for en stærk naturlig Sympathi, uden at vide hvortil den kunde lede eller hvorfra den oprandt. Hun kunde i en heel Time tale med Anne om deres Broder, angaaende hvad de vilde have ham til at gjøre, og hvor han skulde gaae hen med dem, og om paa hvilken Maade de bedst kunde være ham til Tjeneste. Den virkelige Søster var mindre activ end hendes Veninde, saavel i Sjæl som i Legeme, og hun lyttede til alle disse Planer og Meninger med en rolig Underkastelse, der ikke var ganske fri for Forundring.

Resultatet af alle disse Sammenkomster var, at vække en Følelse mellem Mark og Bridget, der var langt dybere, end man skulde have troet det muligt, hos saa unge

Mennesker, en Følelse der indvirkede paa hele deres tilkommende Liv. Mark blev sig først Styrken af denne Følelse bevidst, da han tabte Forbjergene af Sigte, og forestillede sig hvorledes den kjære lille Pige fra Grevskabet Bucks, som han havde forladt, nu samtalede med hans Søster om hans Fraværelse og de Farer han udsatte sig for. Men der var for meget af den sande Sømandsaand i Mark, til at han skulde henfalde til Sørgmodighed, eller forsømme sin Tjeneste, og længe førend Skibet havde lagt det gode Haabs Forbjerg forover, var han bleven en activ og flink Gut tilveirs. Da Skibet naaede det chinesiske Farvand, tog han endog sin Tørn ved Rattet.

Som det i hine Dage sædvanligt var Tilfældet, varede **the Rancocu's** Reise omtrent et Aar. Dersom John Chinaman kun var halv saa activ, som Jonathan Restløs, kunde den tilendebringes i omtrent en fjerdedeel kortere Tid; men Theerne bleve ikke transporterede langs ad Kanalerne i det himmelske Rige, med nær saa megen Hurtighed, som Hveden blev sendt til Torvs over de ru Landeveie i den Store-Republik, i den Tidsalder om hvilken vi skrive.

Da Mark Woolston atter lod sig see i Bristol, efterat **the Rancocu's** Ankomst længer nede paa Floden havde været bekjendt der, i omtrent fire og tyve Timer, blev han betragtet med Misundelse af alle Ynglinge der paa Stedet, og med Beundring af de fleste af Pigerne. Der var han nu, en høi, rank, flink, velskabt, velvoxen

og uomtvistelig smuk Knøs paa 17 Aar, der havde lagt det gode Haabs Forbjerg forover, seet fremmede Lande, og havde et ægte indisk Lommetørklæde hængende ud af hver Lomme paa den blaa, udmærket fine Klædes Trøie, foruden Et om den halv blottede, smuktformede Hals, skjødesløst bunden i en ægte Sømandsknob. Han besvarede alle de Spørgsmaal man forelagde ham, om Hvalfiske, chinesiske Fødder og „bjerghøie Søer". Skjøndt Bristol ligger ved en seilbar Flod, op og ned ad hvilken man endog havde seet Fregatter passere, under Revolutionen, vidste dens Beboere dog kun lidet Besked om Oceanet. De fleste af dette Steds hæderlige Beboere indbildte sig, at Oceanets Søer vare saa høie, som Bjerge, skjøndt deres Begreber om disse sidste ikke vare meget nøiagtige, da der i denne Deel af Landet knap fandtes Høider, der vare passende for en Vindmølle.

Men Mark brød sig kun lidet om disse Spørgsmaal. Han var lykkelig, lykkelig nok ved at være Gjenstanden for saa megen Opmærksomhed; endnu lykkeligere i Skjødet af en Familie, i hvilken han altid havde været Yndlingen, og nu var dens Stolthed; og allerlykkeligst naar han halvt rødede et Kys fra Bridget Yardleys blussende Kind. Tolv Maaneder havde bevirket en stor Forandring hos hver af det unge Par. Om de ikke fuldkommen havde udviklet Mark til Mand, havde de gjort ham mandig, og hans soi-disant Søster undrede sig over, at et Menneske kunde vinde saameget, ved at fare

tilsøs. Hvad Bridget angaaer, da var hun netop ved at udfolde den unge Qvindelighed, idet hun lignede en Knop hvis grønne Blade aabne sig, for at tillade de dybest rosenfarvede Blade at komme tilsyne, førend de udfolde sig til den fulde Blomstring. Mark var mere end glad, han var fortryllet; og unge, som de vare, var dog den Maaned han tilbragte i Hjemmet, tilstrækkelig til at sætte ham istand til at erklære sin Kjærlighed, og halv beredvilligt, halv bly, blev hans tilbudte Haand modtaget. Imidlertid var de unge Elskendes Forældre aldeles uvidende om hvad der var foregaaet, ligesom deres Børn ikke havde bemærket den Høide, til hvilken den kaldsmæsige Rivaliseren havde bragt Fjendtlighederne, mellem deres respective Forældre. Lægerne Woolston og Yardley mødtes ikke længer til Consultation, eller naar de mødtes, i en eller anden Patients Huus, hvis Yndest de satte for megen Priis paa at forskjertse, var det kun for at disputere, ja undertiden endog for at klamres.

Efter en kort Maaneds Forlob blev Mark alligevel opfordret til atter at tiltræde sin Post ombord i the **Rancocus**, hvorved der for Øieblikket blev gjort en Ende paa hans behagelige Sammenkomster med Bridget. De Elskende havde gjort Anne til deres Fortrolige, og da denne godhjertige Pige ikke indsaae, hvorfor Sønnen af en respectabel Læge, ikke skulde være et passende Parti for Datteren af en anden respectabel Læge, opmuntrede hun dem til at blive deres Løfte tro, for om ikke lang

Tid at blive Mand og Kone. Der er vel Nogle for hvem alt dette vil synes overordentlig upassende og uoverlagt; men Sandheden nøder os til at sige, at Upasseligheden paa ingen Maade var saa tydelig, som Uoverlagtheden. Det sidste var det vistnok, skjøndt Mark var tidlig udviklet, og var Mand i en Livsalder i hvilken Drenge, i Klimaer hvor Udviklingen skeer langsommere, neppe faae Skjøder paa deres Kjoler, men det er tydeligt, at Upasseligheden vistnok maa blive bedømt overensstemmende med Samfundstilstandens Sædvaner, i hvilken Parterne vare blevne opdragne, og de Pligter, der vare blevne dem indskjærpede. I Amerika blev der den Gang, som nu, af Forældrene kun taget lidet Hensyn, i Særdeleshed hos hvad man kan kalde Middelklasserne, til de Forbindelser der saaledes bleve sluttede af Børnene. Saalænge Parterne vare moralsk gode, havde et godt Rygte, der ikke var noget særdeles at sige paa dem, og de noget nær vare i samme sociale Stilling, var der ikke Spørgsmaal om meget andet; eller, om der virkelig fordredes mere, var det sædvanligviis naar det var forsildigt, og efterat de unge Mennesker vare blevne saa forelskede i hinanden, at sædvanlige Fornuftgrunde ikke længer formaaede at gjøre sig gjældende.

Denne Gang gik Mark tilsøs med et længselsfuldt Hjerte; men ikkedestomindre opfyldt af Haab. Hans Ungdom forhindrede ham i at hengive sig til Fortvivlelse, og medens han forblev ligesaa trofast, som om han havde

boet Dør om Dør med hende, holdt han sig opret, og var efter en Uges Forløb Sjelen blandt hele Besætningen. Denne Reise gik ikke, som den første, lige til Canton; men Skibet bragte en Ladning Sukker til Amsterdam, og gik derfra til London, hvor det fik Fragt til Cadiz. Den franske Revolutionskrig raasede nu i sin første Opflammen, og amerikanske Skibe optog en stor Deel af Verdenshandelen. Capitain Crutchely havde Ordre til at blive i de europæiske Farvande, og gjøre det meest mulige ud af det, indtil han havde indsamlet en vis Sum spanske Dalere, hvorpaa han skulde forsyne sig med Proviant og Vand, og dernæst skynde sig det bedste han kunde paa Veien til Canton. Adlydende disse Instructioner, gik han fra Havn til Havn, og som en Slags Følge af at Skibets Eiere vare Qvækere, viste hans fredelige Charakteer sig meget fordeelagtig, ligesom Mark ogsaa fik Leilighed til at see saameget af det man kalder Verden, som kan findes i Søhavne. Forskjellen mellem Steder, der kun ere Handelsmarkeder, og dem der virkelig ere store Landes politiske Hovedsteder, er rigtignok stor. Ingen kan blive vaer, eller bedømme de mange Afvigelsespunkter, der virkelig finder Sted mellem saadanne Steder, naar man ikke har seet dem begge, og det i tilstrækkelig Nærhed, for at kunne bedømme dem begge. Nogle Steder, blandt hvilke London er det mærkværdigste Exempel, besidde begge Charakterer, og naar dette er Tilfældet, kommer Byen til at besidde en Tone, der om muligt, endog er

mindre provindsiel og trang, end den man finder paa et Sted, der kun glæder sig ved et Hof. Det er dette der gjør Neapel, i hvor ubetydelig dens Handel sammenlignelsesviis er, Wien overlegen, og det samme Forhold finder Sted mellem Genua og Florentz. Medens det vilde være Daarskab at paastaae, at Mark i sin Stilling erholdt de nøiagtigste Begreber om alt hvad han saae og hørte, paa hans Besøg i Amsterdam, Cadiz, Bordeaux, Marseille, Livorno, Gibraltar, og endnu to eller tre andre Steder, opfattede han dog en stor Deel, hvoraf noget var nyttigt for ham i den paafølgende Tid. Han aflagde ydermere ikke nogen ringe Deel af Hjemmets provindsielle Rust, og begyndte at fatte den store Forskjel mellem „at see Verden", og „at gaae til Forsamlinger, eller at gaae til Molle". Foruden disse Fordele avancerede Mark, førend Skibet afgik til Canton, fra Matros til Styrmand. Næsten to Aars Fart havde dannet ham til en ret god Sømand, og hans foregaaende Opdragelse havde gjort ham Studiet af Navigationen til en let Sag. Paa hin Tid var der Mangel paa Styrmænd i Amerika, og en ung Mand, med Marks baade physiske og moralske Fordele, var vis paa at gjøre hurtige Fremskridt, naar han blot opførte sig godt. Det er derfor aldeles ikke forunderligt, at vor unge Sømand blev anden Styrmand paa the Rancocus, førend han endnu havde fyldt sit attende Aar.

Reisen fra London til Canton, og derfra hjem til

Philadelphia, medtog omtrent ti Maaneder. **The Rancocus** var en god Seiler; dog formaaede den ikke at meddele Chineserne noget af sin Hurtighed. Mark manglede følgelig kun nogle faa Uger i at være nitten Aar gammel, den Dag hans Skib passerede Cap May, og han havde ydermere Capitain Crutchelys Løvte om, at han den næste Reise skulde gaae med Skibet som Overstyrmand. Med dette Løvte for Øie, skyndte Mark sig op ad Bristol Reviret, saasnart han var klar af Skibet.

Bridget var nu fuldkommen udfoldet, for at blive i den Figur, med hvilken vi have begyndt Beskrivelsen over denne hulde Blomst; om hun ikke virkelig var udviklet til fuldkommen Qvinde, var hun dog saa nær derved, at der ikke var noget Spørgsmaal om, at de Løvter, som hendes Barndom havde givet Haab om, vilde blive fuldkommen indfriede. Mark traf hende alligevel i sort Dragt, eller i Sorg for hendes Moder. Da hun var eneste Barn, havde dette alvorlige Tab bragt hende i et endnu nøiere Forhold til Anne; thi Forældrene paa begge Sider havde seet igjennem Fingre med et Venskab, der ikke kunde gjøre nogen Skade; men som muligen kunde vise sig at være meget nyttigt. Med den unge Sømand var det alligevel helt anderledes. Han havde neppe været fjorten Dage hjemme, og var bleven fortrolig under Doctor Yardleys Tag, førend denne Herre fandt for godt at yppe Tvist med ham, og forbød ham sit Huus. Da Uenigheden ene hidrørte fra Doctorens Side, og Mark

havde viist en fuldkommen passende Opførsel ved den Leilighed, gjør vi bedst i at forklare den virkelige Aarsag. Bridget var nemlig Arving, om ikke til nogen meget stor Formue, saa var hun dog Arving, og hdermere uomtvistelig berettiget til sin Mødrenearv, og Tanken om at Sønnen af hans Medbeiler, Doctor Woolston, skulde høste Fordeel heraf, var ham ganske utaalelig. Følgelig yppede han Klammeri med Mark, saasnart som han mærkede hvortil hans Opmærksomhed skulde lede, og forbød ham sit Huus. For at lade Mark vederfares Retfærdighed maa vi bemærke, at han ikke kjendte noget til Bridgets verdslige Rigdom. At hun var yndig, hjertelig, oprigtig, godmodig, qvindelig og hengiven, det baade vidste og følte han; men udenfor dette, hverken saae han eller brød sig om at see noget. Den unge Somand var ligesaa uvidende om, at Bridget virkelig var Eier af visse tre Procents-Obligationer, der indbragte hende tolv hundrede Dollars om Aaret, som om hun ikke eiede en Kobbermynt, som det den Gang var Skik at sige, da Cents kun brugtes meget lidt, om de i det Hele vare i Omløb. Heller ikke vidste han noget om den Avlsgaard hun havde arvet efter sin Moder, eller om det Pakhuus i Byen, der indbragte endnu tre Hundrede og halvtreds i Leie. Rigtignok havde Dr. Yardley gjort nogle Hentydninger til disse Sager, naar han gav sin Forbittrelse Luft mod Woolstons Familie i Almindelighed, dog gjorde han altid en Undtagelse heri, med Hensyn til Anne, til

hvis Gunst han, endog naar hans Udfald var paa deres høieste, altid gjorde Forbehold. Dog tænkte Mark saa meget paa hvad der virkelig var agtværdigt og beundringsværdigt hos Bridget, og saa lidet paa hvad der hørte til Vindesyge, at han endog efter disse Aabenbaringer, ikke kunde fatte Grunden til Doctor Yardleys haarde Adfærd mod ham. Under den hele Scene, som med Forsæt blev udført i hans forundrede og skjælvende Datters Nærværelse, viste Mark den bedste Opførsel. Af Agtelse for Doctorens Alder, og Bridgets Fader, vilde han ikke tage til Gjenmæle. Efterat have ventet saalænge, som han troede at Venten kunde være til nogen Nytte, tog han sin Hat og forlod Værelset, med en fortørnet Mine, af hvilken Bridget udtydede den Mening, at han aldrig mere vilde tale til nogen af dem. Men Mark Woolston nærede ikke nogen saadan Hensigt, hvilket vil sees af det Følgende.

Andet Kapitel.

Den guddommelige Viisdom har befalet os, „ær Din Fader og Din Moder". Jagttagende Reisende paa-

staae, at der i Amerika vises mindre Ærbødighed mod Forældrene, end det er Tilfældet blandt christne Folkeslag; vi sige christne Folkeslag; thi mange af Hedningene, Chineserne for Exempel, tilbede dem, skjøndt det sandsynligviis er med allegorisk Forbindelse, som vi ikke forstaae. At Baandet mellem Forældre og Børn er løsere i Amerika, end hos de fleste Andre, troe vi vel, og vi kunne finde en Grund dertil i dette Folks Udvandrings-Sædvaner, og i den almindelige Slaphed i alle de Baand, som forbinde Menneskет med det Forbigangne. Lovene med Hensyn til Ægteskab ere ydermere saa overordentlig løse, man stifter saa let Bekjendtskab, og de Unge af begge Kjøn ere saa meget overladte til sig selv, at det ikke er til at undres over, at Børn, uden videre Hensyn, og tvertimod deres Venners Ønske, saa hyppigt indgaae saadanne Forbindelser. Dog er Guds Lov tilstede blandt dem, og vi ere blandt dem, der troe, at Overtrædelse af dens Bud vil, endog i denne Verden, drage Straffen efter sig, og vi ere tilbøielige til at troe, at meget af det Mark og Bridget i Fremtiden maatte lide, var en Følge af, at de aabenbart handlede tvertimod deres Forældres Ønske og Befaling.

Den Scene, der var foregaaet under Doctor Yardleys Tag, blev snart bekjendt i Doctor Woolstons Huus. Skjøndt det sidste Individ meget godt vidste, at Bridget var i Besiddelse af, hvad man den Gang i Bristol kaldte

Rigdom, brød han ſig ikke noget om hendes Penge. Pigen ſyntes han godt nok om, og hemmelig beundrede han hende endog ſaameget, ſom han i ſit Hjerte kunde overtale ſig til at beundre Noget, der tilhørte Doctor Yardley; men Beſkæmmelſen var han ingenlunde tilbøielig til at overſee, og paa hans Side forbød han al Omgang mellem de to Piger. Disſe to bittre Piller ſom Landsbydoctorerne ſaaledes havde tildeelt deres reſpective Patienter, gjorde de unge Mennesker høiſt ulykkelige. Bridget elſkede Anne næſten ligeſaa høit, ſom hun elſkede Mark, og hun begyndte at hentæres og forandre ſit Udſeende i den Grad, at det foruroligede hendes Fader. For at adſprede hende ſendte han hende til Byen, under en Tantes Omſorg, idet han aldeles glemte at Marks Skib laae ved Værftet i Philadelphia, og at han ikke kunde have ſendt ſin Datter til noget Sted udenfor Briſtol, hvor der vilde være mere Sandſynlighed for at den unge Mand vilde finde hende. Denne Fare overſaae den gode Doctor ganſke, eller, om han i det Hele taget tænkte derpaa, maatte han have indbildt ſig, at hans Søſter vilde holde et vaagent Øie med den unge Sømand, og ligeledes forbyde ham ſit Huus.

Udfaldet blev fuldkommen ſaaledes, ſom Doctoren burde have foreſtillet ſig det. Da Mark ſtødte til ſit Skib, paa hvilket han nu var Overſtyrmand, ſøgte og fandt han Bridget. Tanten indgav ham alligevel den anden Doſis af den Medicin, af hvilken hendes Broder havde

tildeelt ham den Første, og lod ham forstaae, at hans Nærværelse i Front-street ikke ønskedes. Dette opirrede begge de unge Mennesker, og da Bridget følte sig mindre tilbøielig til at underkaste sig Tanten end Faderen, mødtes de hemmeligt paa Gaderne. Efter i en Uge eller to at have havt denne Slags Sammenkomster, kom det til en Crisis, og Bridget indvilligede i et hemmeligt Ægteskab. Tanken om igjen at gaae tilsøs, og ganske at overlade hans Forlovede i deres Hænder, som hadede ham for hans Faders Skyld, var Mark utaalelig, og den gjorde ham saa fuldkommen ulykkelig, at den kjærlighedsfulde Piges Ømhed ikke kunde modstaae hans Bønner. De kom overeens om at lade sig vie; men deres Forening skulde holdes hemmelig, indtil Mark blev myndig, da han haabede, i enhver Henseende at være i den Stilling, at han aabenlyst kunde gjøre Fordring paa sin Brud.

Naar en saadan Ting en Gang er bleven besluttet, er den meget let at iværksætte i Amerika. Iblandt Marks Collegievenner var der Een, som var nogle faa Aar ældre end han, og som var i den geistlige Stand. Denne unge Mand fungerede som en Slags Missionair blandt Havnens Søfolk, og han var netop stødt sammen med den unge Elsker, den første Dag denne vendte tilbage til sit Skib. Det var ikke vanskeligt at bevæge denne godmodige, letsindige Mand, som, da han hørte hvor slet hans Ven var bleven behandlet, var villig nok til at udføre Ceremonien. Da Alt i Forveien var ordnet, blev Mark og

Bridget viede tidlig om Morgenen, paa den Tid den sidste var ude med en ung Veninde, af omtrent hendes egen Alder, for, som Tanten troede, at tage den sædvanlige Motion før Frokost. Philadelphia var i Aaret **1796** ikke den By, som den er nutildags. Dengang laae den næsten ganske ved Bredden af Delaware, medens Schuylkill var fuldkommen inde i Landet. Den bedste Deel af Byen var ydermere endnu nær ved Floden, og Distancen mellem **the Rancocus** (nemlig Marks Skib, og ikke Vigen af samme Navn) og Bridgets Tantes Huus, var kun ubetydelig. Ceremonien foregik i Kahytten paa det nysnævnte Skib, hvilket nu, da Capitainen boede i Land i sit eget Huus, og anden Styrmand endnu ikke var antaget, var ganske til Marks Disposition, og paa ingen Maade var noget upassende Sted til at vie et saadant Par, som vore unge Folk til Slutningen viste sig at være.

Skjøndt **the Rancocus** ikke var noget stort, var det et meget smukt Philadelphia-bygget Skib, hvilke den Gang vare Landets bedste Skibe. Den var af lidt mindre end fire hundrede Tons Drægtighed; men den havde en meget smuk og bequem Kahyt paa Skandsen. Capitain Crutchely havde en flink Kone, der havde bidraget, saavidt det stod i hendes Magt, til at gjøre den hyggelig for sin Mand, og Bridget ansaae det Lukaf, i hvilket hun var bleven forenet med Mark, for et af de smukkeste hun nogensinde havde seet. Læseren maa alligevel ikke fore-

ſtille ſig den, ſom en Kahyt prydet med Marmorſøiler, Roſentræ og Valbirk, ſom findes ſaa hyppigt nutildags. Saadan Overdaadighed drømte man ikke om for halvtredſindstyve Aar ſiden; men med Hensyn til et fornuftigt Arrangement, net Snedkerarbeid, og passende Meublement, var the Rancocus Kahyt et meget respectabelt lille Lukaf. Den Omstændighed, at den var paa Dækket, bidrog meget til dens Udseende og Hyggelighed, da de Kahytter, som ere under Dækket, nødvendigviis i smaa Skibe maa være meget indskrænkede, som Følge af at de ere placerede i en Deel af Skibet, der for at hjælpe paa dets Seilevner, er indknebet.

Vidnerne ved denne vor Helts og Heltindes ægteskabelige Forening var Bridgets omtalte Veninde, den fungerende Geistlige og en Sømand, som havde faret med Brudgommen paa alle hans Reiser, og nu var ombord i Skibet, som Dagvagt, og havde i Sinde atter at fare med det, naar det var klart til at gaae tilsøs. Denne Matroses Navn var Betts eller Bob Betts, som han i Almindelighed blev kaldet, og da han spiller en mærkværdig Rolle i de Begivenheder vi skulle meddele, vil det være ligesaagodt at vi tilføie endnu et Par Ord om hans Historie og Charakteer. Bob Betts var en Jerseymand, han var født i Cape May Grevskabet, og i Staden New-Jersey, i de forenede amerikanske Stater. Paa den Tid, om hvilken vi nu skrive, maa han have været omtrent fem og tredive Aar gammel, og tilsyne-

ladende bestemt paa at blive Peberſvend. Vinduerne i hans Faders Huus vendte ud mod Atlanterhavet, og han indaandede Soluften ligefra Fødſelen. Da han var otte Aar gammel, blev han anbragt ſom Kahytsdreng ombord i en Kyſtfarer, og fra den Tid, lige til det Øieblik han var Vidne til Ægteſkabsceremonien mellem Mark og Bridget, havde han været Matros Under hele Revolutionskrigen havde Bob tjent i Marinen, ſnart i et, ſnart i et andet Skib, og han havde været meget heldig; thi han var aldrig bleven Krigsfange. En af hans Charakteers forvirrende Svagheder ſtod i Forbindelſe med denne Omſtændighed. Som det ofte hændes Folk, der ikke ere meget ſkarpſindige, havde Bob den Idee, at det han ſaa lykkeligen havde undgaaet, nemlig Fangeſkab, kunde Andre ogſaa have undgaaet, naar de havde været ligeſaa flinke. Saaledes nærede han en ſlet dulgt, eller kun halv dulgt Foragt for ſaadanne Matroſer, ſom til hvilkenſomhelſt Tid, og under hvilkenſomhelſt Omſtændighed taalte at de faldt i Fjendens Hænder. Med Henſyn til alle andre Gjenſtande var Bob ikke alene en fornuftig, men en meget ſindig og ſnu Karl, dog var han dertil ofte raa og undertiden urimelig. Men de bedſte Mennesker have deres Svagheder, og disſe vare Bob Betts.

Capitain Crutchely havde opfiſket Bob netop efter Freden af 1783, og havde ſiden den Tid beſtandig beholdt ham hos ſig. Det var Bob hvem han havde overdraget at underviſe Mark, da den Sidſte forſt ſtødte til

Skibet, og ved Bob havde Ynglingen erholdt de første Begreber om Sømandskab. I sit Kald manglede det aldrig Bob paa Hjelpekilder, og han var, som det ofte er Tilfældet med amerikanske Matroser, endog behændig til mange andre Ting, og især med Hensyn til hvad der hørte til praktiske Haandarbeider. Dertil var han i Besiddelse af store physiske Kræfter, maalte sine sex Fod og to Tommer paa Hosesokker, og havde en vel afrundet solid Bygning. Bob besad een Cardinaldyd, han var en saa trofast Ven, som nogensinde fandtes. I denne Henseende var han et Mønster paa Troskab, da han aldrig saae nogen Feil hos dem han elskede, eller nogen gode Egenskaber hos dem han ikke kunde lide. Hans Hengivenhed for Mark var mærkværdig, og han betragtede den unge Mands Forfremmelse med ligesaamegen Interesse, som hans egen. Paa den sidste Reise havde han sagt til Mandskabet paa Bakken, at Mark Woolston med Tiden vilde blive en rigtig Sogut, og nu da han var bleven Mr. Woolston, ventede han sig store Ting af ham. „Den lykkeligste Dag i mit Liv vil blive den, paa hvilken jeg kan lade mig paamynstre ombord i det Skib, som Capitain Mark Wolstoon fører. Det var mig der lærte ham hvorledes han skulde bryde den første Beskeit han nogensinde smagte, og den følgende Dag kunde han gjøre det ligesaagodt, som nogen af os! I see, Kammerater, hvor behændig og hurtig han teer sig paa et Skibs Dæk; en rigtig Udhaler ved en luv Stikbout — nu vel, da han

først kom herombord, og det er kun lidet over to Aar siden, var han nær ved at besvime over Tjærelugten." Den sidste Paastand var en af Bobs Udpyntninger; thi Mark var hverken pertentlig eller meget forfinet. Den unge Somand gjengjeldte hjertelig Bobs Agtelse, og de vare oprigtige Venner, uden at gjøre meget Væsen over denne Gjenstand.

Bob Betts var det eneste mandlige Vidne til Ægteskabet mellem Mark Wolstoon og Bridget Yardley, med Undtagelse af den fungerende Præst, og Mary Bromley var det eneste qvindelige Vidne. Det unge Par modtog alligevel Duplicat-Certificater, og Mark gjemte sit i sin Skrivepult, medens Bridget skjulte sit ved Barmen. Fem Minutter efter at Ceremonien var tilende skiltes hele Selskabet ad, idet Pigerne vendte tilbage til deres respective Boliger, og den Geistlige gik sin Vei, efterladende Styrmanden og Dagvagten ombord paa Skibets Dæk. Den sidste mælede ikke, saalænge han saae Brudgommens Øine fæstede paa Brudens lette Skikkelse, medens denne sidste gik op ad det afsidesliggende Værft, hvor Skiber var fortøiet, paa Veien til Frontstreet, ledsaget af hendes unge Veninde. Men ikke saasnart var Bridget bøiet om Hjørnet, og Bob saae at Magneten ikke længer var i Sigte, førend han fandt det passende at anmærke:

„Et net bygget og letseilende Fartøi, Mr. Woolston," sagde han, idet han vendte Skraaen; „hun vil med det allerførste blive et nydeligt Skib at commandere."

„Hun er og vil bestandig vedblive at være min Capitain, Bob," gjensvarede Mark. „Men Du maa være taus angaaende hvad her er passeret."

„Ja, ja, Sir. Det er ikke min Sag at holde en Logbog, som alle Landets Fruentimmer kan have at sladdre om, som ligesaamange Abekatte der have fundet en Pose Nødder. Men hvad meente Præsten med det han sagde: „jeg skjænker Dig alt mit timelige Gods" — bliver De rigere eller fattigere derved, Sir?"

„Ingen af Delene," svarede Mark smilende. „Det lader mig netop blive paa samme Standpunkt, som jeg var, Bob, og hvor jeg, som jeg frygter, rimeligviis vil blive staaende nogen Tid endnu."

„Og eier det unge Fruentimmer da ikke selv noget, Sir? Saavidt jeg har hørt kan en stakkels Djævel ved en saadan Leilighed undertiden opfiske en ganske god Kiste fuld, Sir."

„Jeg troer at Bridget er ligesaa fattig, som jeg, Bob, og det er alt hvad der kan siges om den Ting. Nu er jeg alligevel sikker paa hende, og naar to Aar ere forløbne, vil jeg gjøre mine Rettigheder til hende gjældende, om hun saa ikke har en anden Kjole til at skifte med. Jeg tør nok sige, at den gamle Mand vil være tilbøielig til at lade hende rage i Drift, med saa lidet som muligt."

Dette var altsammen Beviis paa hvor uinteresseret Mark var. Han vidste ikke at der vilde tilfalde hans unge Brud næsten tredive tusind Dollars, eller at hun

saagodtsom var i Besiddelse af dem, skjøndt hun ikke kunde drage nogen Nytte deraf, førend hun blev myndig, eller gift, og havde fyldt sit attende Aar. Denne Omstændighed erfarede hendes Husbond ikke førend flere Dage efter Vielsen, da hans Brud forkyndte ham det, idet hun tillige foreslog, at han skulde forlade Søen og blive hos hende for Livstid. Vel var Mark meget forelsket; men denne Plan skaffede ham ikke den Tilfredshed, som man kunde have ventet. Han var sit Kald hengiven, og fandt neppe Smag i den Tanke, at være aldeles afhængig af sin Kone, med Hensyn til Underhold. Kampen mellem Kjærlighed og Stolthed var stor; men Mark gav omsider efter for Bridgets søde Ord, Ømhed og Taarer. De kunde ikkun mødes i Brudepigens, Mary Bromleys Huus; men dog vare Sammenkomsterne saa hyppige, som Marks Tjeneste vilde tillade det. Resultatet blev at Bridget vandt Seier, og den unge Ægtemand tog op til Bristol, og fortalte aabenhjertig alt hvad der var foregaaet, idet han saaledes efter kortere Tid, end en Uges Forløb, aabenbarede en Hemmelighed, der var bestemt til at forblive skjult idetmindste i to Aar.

Doctor Woolston var i Begyndelsen høiligen misfornøiet; men der var det ved Begivenheden, der kunde bidrage til at trøste en Fader. Bridget var ikke alene ung, hengiven, yndig og trofast; men ifølge Bristols Maalestok var hun rig. Der laae nogen Trøst heri, trods den kaldsmæsige Rivaliseren, og det personlige Mishag. Vi

ere ikke ganske sikkre paa om han ikke følte en Grad af Tilfredshed, ved Tanken om at hans Søn skulde nyde den Formue, som hans Rival havde faaet med sin Kone, og som, naar Bedstefaderens Testament ikke havde været, vilde være bleven nydt af Rivalen selv. Den gode Doctor udførte ikke destomindre sine foreløbige Pligter. Han meddeelte Doctor Yardley Nyheden om Giftermaalet ved en Note, affattet i de høfligste Udtryk, hvorved der gaves en passende Anledning til at udjevne alle Vanskeligheder, om dette maatte behage den Sidste. Det behagede alligevel ikke den Sidste; men han brød ud i den frygteligste Lidenskabelighed, der nær havde paadraget ham et apoplectisk Tilfælde.

Da Doctor Yardley alligevel slap for alle physiske Farer, begav han sig strax til Philadelphia og bragte sin Datter hjem. Baade Mark og Bridget indsaae nu at de havde overtraadt et af Guds Bud. De havde ikke æret deres Fader og deres Moder, og saaledes indfandt sig allerede Samvittighedsnagen. Det stod alligevel i Marks Magt at gaae hen og fordre sin Kone, og bringe hende til sin Faders Huus, uagtet baade han og hun vare umyndige. I denne sidste Henseende lagde Loven ingen Hindringer i Veien; men Doctor Woolston tilraadede ikke denne Fremgangsmaade. Denne Herre havde, ved en fælleds Vens Mellemkomst, havt en Samtale med sin Rival, og de omhandlede Sagen med taalelig god Fatning og nogenlunde Maadehold. Begge Fædrene bleve i Egenskab

af Læger enige om, at det unge Par ikke skulde tilbringe de første to à tre Aar sammen, da denne Foranstaltning, i Særdeleshed med Hensyn til Bridgets Ungdom, baade vilde være human og betænksom. Formuen blev aldeles ikke omtalt, hvilket i høi Grad formildede Doctor Yardley, da det vilde blive overladt til ham at bestyre den, eller i det mindste at modtage Indkomsterne, saa længe Ingen med lovlig Adkomst blandede sig i hans Control. Ældre Herrer underkaste sig let denne Slags Indflydelse. Dernæst var Doctor Woolston overordentlig høflig, og talte med sin Rival om et vanskeligt Tilfælde i hans egen Praxis, som om han indirecte vilde adsporge sin Medbeilers Mening. Alt dette bidrog til at gjøre Sammenkomsten venskabeligere end man havde haabet, og Parterne skiltes ad, om ikke som Venner, saa dog idet mindste enige om de fremtidige Forholdsregler.

Det blev besluttet, at Mark atter skulde gjøre en Reise med **the Rancocus**. Man vidste at Skibet skulde anløbe nogle Øer i Sydhavet, for at søge en Ladning Sandeltræ og **bêche-lemar** til det chinesiske Market, og at dets Fraværelse fra Hjemmet endog vilde blive længer end den foregaaende Reise. Paa den Tid Skibet vendte tilbage, vilde Mark være myndig og skikket til selv at føre et Skib, dersom man ansaae det tjenligt for ham at vedblive i den Stand han havde valgt. Saalænge Skibet endnu forblev i Havn, skulde Mark leilighedsviis besøge sin Kone, dog ikke for at leve sammen med hende; men

de unge Folk kunde skrive til hinanden saa ofte de lystede. Saaledes var Udkastet til den Traktat, der blev afsluttet mellem de høie contraherende Parter.

I det Doctor Yardley traf disse Foranstaltninger, blev han tildeels ledet af sand faderlig Interesse for sin Datters Velfærd, hvem han i det Hele ansaae for at være for ung, til at indlade sig paa det ægteskabelige Livs Pligter og Bekymringer; men i Baggrunden lurede et ubestemt Haab om, at et eller andet endnu kunde hændes, som kunde forhindre Fuldbyrdelsen af denne høist ulykkelige Forbindelse, hvilket han ansaae Ægteskabet for at være, og saaledes aldeles gjøre en Ende paa denne forhadte Forbindelse. Hvorledes dette skulde skee, vidste den værdige Doctor rigtignok ikke, og det var fordi han levede i Aaret 1796 istedenfor i Aaret 1847. Nutildags er der ingen Ting lettere end Skilsmisse mellem Mand og Kone, med mindre det skulde være at skaffe en Morder Æresopreisning. Doctor Yardley vilde for Øieblikket med Fornøielse være fremkommen med et lamenterende Indlæg, angaaende hans Datters Formue, hendes Ungdom, at hun ikke var sig ret bevidst, hvad hun gjorde naar hun giftede sig, om en Kahyt, og nogle faa andre Udpyntninger af lignende Art, dersom de hæderlige og ædle Statsmænd, der danne den store Unions forskjellige lovgivende Magt, havde været villige til at brække deres Hals for at udstede en Skilsmisse-Act. Havde der været et eller to Børn, vilde det ikke have gjort stor Forskjel; thi der vilde nok være

bleven udfundet Midler til at overdrage dem til Moderens Omsorg. Dette vilde rimeligviis blive Tilfældet i de kjære smaa Skabningers første fem Leveaar, fordi Børnene naturligviis vilde trænge til en Moders Omsorg, og siden-efter, fordi de dyrebare smaa Væsner, i den modne Alder af syv Aar, vilde aabent erklære, at de virkelig elskede „Ma" mere end „Pa". For at skrive lidt tydeligt om en meget vigtig Gjenstand, ere vi af den Mening, at der burde antages et nyt Navn for den Regjeringsform, der sniger sig saa rask ind i America. Nye Ting fordrer nye Navne, og dersom Salomon levede nuomstunder, vil vi vove at forudsige to Ting om ham, nemlig at han vilde forandre sin Mening med Hensyn til nye Forandringer, og at han aldrig vilde gaae til Congressen. Med Hensyn til det nye Navn, vilde vi ærbødigst foreslaae: fadder-sladrianst istedenfor republikanst, da Faddersladder stærkt begynder at blive den Løftestang, hvorved enhver Ting sættes i Bevægelse i hele Landet. Dagbladene, der blive deres Instinkt tro, at raadføre sig med den herskende Smag, opvarte meget mere med Faddersladder end med Fornuft; Domstolene tager den gyldig som Vidnesbyrd, Jurierne antager den som Kjendsgjerning, ligesaafuldt som Loven, og hvad den lovgivende Magt angaaer, saa lad kun en jammerlig Tale frit circulere i Gallerierne, og skjæggede Mænd, ville som Juliet da hun var Barn, som hendes Amme har beskrevet hende, „standse og raabe, ja!" Med et Ord, Grundsætninger og Beviser ere agtede

langt mindre end Forsikkringer og Antal; thi understøttede af en tilstrækkelig Mængde af disse, vil enhver Ting faae et lovligt, ja endog constitutionelt Udseende.

Men ingen af vore Læger indlod sig paa noget af alt dette. Det var dem nok at Ægteskabs-Affairen var bragt i Orden, idetmindste for en Tid, og man lod nu Alt gaae sin sædvanlige Gang. Sammenkomsterne mellem Bridget og Anne bleve fornyede, som om der intet var foregaaet, og Marks Breve til hans jomfruelige Brud vare mangfoldige og fulde af Kjærlighed. Skibet var under Ladning, og han kunde kun forlade det om Løverdagen, sildig paa Eftermiddagen; men det lykkedes ham at tilbringe hver Søndag i Bristol. Ved saadanne Leiligheder saae han sin fortryllende Kone i Kirken, og han spadserede med hende om Eftermiddagen paa Markerne, tilligemed Anne og hendes begunstigede Tilbeder, idet de vendte saa betimelig tilbage til Byen, at han kunde være paa sin Post, naar Lugerne aabnedes Mandag Morgen, ombord i Skibet.

Neppe en Maaned efter det overilede Giftermaal mellem Mark Woolston og Bridget Yardley, var **the Rancocus** klar til at begive sig paa Veien til Sydhavet og Canton. Brudgommen fandt Leilighed til at tilbringe en Dag i Bristol, og Doctor Yardley følte saa megen Medlidenhed med sin Datters Elendighed, at han samtykkede i at de to Piger skulde, under hans Ledelse, tage til Byen for at see den unge Mand seile. Denne Føie-

lighed blev modtaget med den dybeste Taknemmelighed, og forskaffede de unge Folk en øieblikkelig stor Glæde. Doctoren samtykkede endog i at gaae ombord for at besee Skibet, hvilket Capitain Crutchely spøgende kaldte St. Marks Kapel, som Følge af den religieuse Ritus, der var bleven udført der ombord. Mrs. Crutchely var ogsaa tilstede i Anledning af dette Besøg, idet hun sørgede for at gjøre det hyggeligt for sin Husbond, ved at ophænge Gardiner og bringe Alt i Orden i hans Kahyt, og den ærlige Skipper tillod sig mangen en Spøg, idet han gjorde sine Anmærkninger, og tilkjendegav sin Mening om sin Ægtehalvdeels Behændighed. Han fik Bridget til at rødme mere end een Gang, skjøndt hendes vedholdende Ømhed for Mark formaaede hende til, hellere at døie alle Capitainens Vittigheder, end at afkorte et eneste Øieblik af et saa kjært Besøg.

Den endelige Afsked var en bitter Sorgens Time. Uagtet Mark var mandig og heller end gjerne vilde gjøre sin Pligt, var han dog nær ved at briste i Graad, medens Bridget henflød i Taarer. De kunde ikke undgaae at tænke paa hvor længe denne Adskillelse skulde vare, skjøndt de ikke havde nogen Forudahnelse om, med hvilke store og skjulte Begivenheder den skulde forlænges. Det var dem nok at de hele to Aar skulde leve adskilte, og hele to Aar forekomme dem, som endnu ikke have oplevet deres fire Lustra, et heelt Aarhundrede. Men det endelige Øieblik maatte komme, og det kom, og de

unge Folk maatte rive sig fra hinanden, skjøndt det forekom dem det samme, som at skille Sjelen fra Legemet. Bruden hang om Brudgommens Hals ligesom Drueklasen klynger sig til Ranken, indtil hun ved blid Magt blev fjernet.

Bridget gav ikke Slip paa Mark saalænge Skibet var i Sigte. Hun kjørte med Anne saa langt ned, som til Pynten, og saae the Rancocus at glide hurtig ned ad Floden, paa denne dens fjerne Reise, og de der vare ombord i den, drømte ligesaalidet om den Skjebne, der forestod dem, som det bevidstløse Træ og Metal af hvilket Skibet var sammensat. Mark følte sit Hjerte banke da han saae en Qvindes Lommetørklæde vinke til ham fra Kysten, og hans Følelser havde nær overmandet ham, da han ved Hjælp af Kikkerten gjenkjendte Bridgets søde Ansigt og yndige Skikkelse. Ti Minutter senere adskilte Afstanden og de mellemliggende Gjenstande det unge Par, for mangen en sørgelig Dag.

Efterat have været nogle Dage tilsøs gjenvandt Mark sin Sindsro, medens Bridgets stikkende Sorg ikke feilede at erholde den Lindring, som Tiden bringer enhver Slags Sorg. De tænkte ofte med Ømhed paa hinanden; men da Skilsmissens Smerte var stillet, begyndte de begge at see ud i Fremtiden til Gjensynets Fryd, med den Lethed og Skuffelse, som Haabet er saa tilbøielig til at meddele de Unges og Uerfarnes Barm.

Kun lidet drømte nogen af dem om hvad der skulde skee, førend de atter skulde glædes ved Gjensynet.

Mark fandt i sit Lukaf — thi ombord i the Rancocus var der i Kahytten indrettet fire nette smaa Lukafer, eet for Capitainen, to for Styrmændene, og det fjerde for Supercargoen — mange Beviser paa Bridgets Kjærlighed og Omhu. Skjøndt Mrs. Crutchely havde saa langt større Erfaring, havde hun neppe med mere Skjønsomhed, og vistnok ikke med mere Omhyggelighed, seet til Capitainens Bequemmelighed, end den unge Brud havde anvendt paa sin Brudgoms Lukaf. I hine Dage var Kunstnere ikke meget talrige i Amerika, heller ikke er det meget sandsynligt, at Dr. Yardley vilde have tilladt sin Datter at tage et saa afgjørende Skridt, som at lade sit Mineaturportrait aftage til Mark; men det var lykkedes hende at faae sit Silhouette klippet og sat i Ramme, og Styrmanden opdagede det, omhyggelig anbragt blandt hans øvrige Sager, da han havde været en Uge tilsøs. Dette Silhouette forskaffede Mark den største Trøst. Det var meget godt udført, og Bridget havde hændelsesviis et Ansigt, der var meget skikket til denne Afbildningsmaade, saa at Ægtemanden ikke fandt nogen Vanskelighed ved at gjenkjende sin Kone i dette lille Billed. Der var det, med det yndige lette Kast med Hovedet til den ene Side, der hos Bridget baade var naturligt og yndigt. Mark tilbragte Timer med at betragte og beundre denne hans Bruds ubesjelede Skygge, som aldrig feilede at

fremkalde for hans Sjel, al hendes Ynde, Naturlighed, Ømhed og Kjærlighed, skjøndt det ikke kunde gjengive noget direkte Udtryk af hendes Liv og Aand.

Man har sagt at der ikke gives nogen Søndag ombord i et Skib, Meningen heraf er kun, at Arbeidet ombord maa udføres Søgnedage som Helligdage, Nat som Dag, i godt som i ondt Veir. **The Rancocus** var ingen Undtagelse fra denne Regel, og den fortsatte sin Reise, hvis Maal den ikke vilde have naaet, førend efter flere Maaneders Forløb. Det er ikke vor Hensigt at dvæle ved denne lange Reises enkelte Begivenheder, og det af to Grunde. Den ene er den Kjendsgjerning, at Reiser til Sydspidsen af Amerikas Fastland i Almindelighed ere meget eensformige, og den anden er, at vi have mange andre Ting at meddele, som maa skildres med megen Opmærksomhed og Nøiagtighed, og om hvilke vi troe, at de vil finde langt større Interesse hos Læseren.

Capitain Crutchely anløb som sædvanlig Rio, for at proviantere og fylde Vand, og efterat have tilbragt en Uge i denne den behageligste af alle Havne, fortsatte han Reisen. Ved Passagen rundt Cap Horn var der aldeles intet mærkeligt, den kunde ikke kaldes meget stormfuld og hellerikke var Veiret usædvanligt blidt. Nu og da lægge Skibe dette Forbjerg forover med Bramseil til, og vi have hørt omtale et Skib, som medens det var paa Høiden af dette frygtelige Forbjerg, i flere Dage ikke havde bjerget sine Bovenbramseil; men dette Tilfælde

er rigtignok udenfor Reglen. **The Rancocus** laae, i næsten fjorten Dage under klosrebede Mersseil, medens den krydsede sydvest efter, da det blæste haardt hele Tiden, og den kunde have været dobbelt saa længe om at kjæmpe mod de sydvestlige Storme, dersom det ikke havde været saa heldigt at Vinden skagede sig saa meget sydlig, at den var istand til at lægge Cours, og stod et godt Stræk vester efter. Da Vinden igjen skagede sig, hvilket man kunde være sikker paa at den vilde, troede Capitain Crutchely at have naaet Høide nok, til at han kunne holde godt fuld Seil med bagbords Halse. Ingen uden en Sømand kan fatte Virkningen af at skrække paa læ Braser, om det ogsaa kun er nogle faa Fod, og at luv Lig bugner sig uden Buglinens Hjælp. Det har noget nær den samme Indflydelse paa et Skibs Fremgang, som et veltalende Foredrag har paa en Advokats Praxis, en stor Cour, eller en heldig Operation paa en Læges, eller et lykkeligt Træf i en ung Kjøbmands Handelsaffairer. Alle tilhobe gaae de, hurtig, om ikke med flyvende Skjøder fremad, og med mindre Anstrengelse, end de pleiede at bruge. Dette viste sig nu at være Tilfældet med det gode Skib **Rancocus**; istedenfor at kjæmpe haardt mod Søen, for at naae tre Miles Fart, løb den nu med sex Miles Fart, saagodtsom uden at have nogen Afdrift. Da den atter fik Land i Sigte, kom man til den Overbeviisning, at der kun var meget lidet at give bort, men dette Lidet var tilstrækkeligt; Skibet klarede alt læ Land

fra sig, fortsatte sin Cours og glædede sig, som enhver Anden, der heldigen er gaaet ud af en haard og alvorlig Kamp. Fjorten Dage efter anløb Skibet Valparaiso.

The Rancocus's Reise kunde nu siges at være begyndt for Alvor. Hidtil kunde den ikke siges at have gjort andet end styre sin Cours, over det uendelige øde Hav; men nu havde den virkelige Forretninger for sig at udføre. En betydelig Deel Fragtgods, som var bleven udbragt paa den spanske Regjerings Regning, blev udlosset, og Skibet completterede sin Vandbeholdning. Visse Forraad af Fødevarer, som man ansaae for hensigtsmæsige i Tilfælde af skorbuttiske Sygdomme, bleve indtagne, og efter kortere end fjorten Dages Ophold, gik Skibet atter tilsøs.

I Aaret 1796 var Sydhavet paa ingen Maade et saa bekjendt Farvand for de Søfarende, som det er nutildags. Det var mindre end tyve Aar iforveien at Cook havde foretaget sine berømte Reiser, og Beretningerne om disse forelaae nu Verden; men endog Cook havde efterladt meget, der trængte til at blive stadfæstet, i Særdeleshed med Hensyn til Detaillen. Den første Opfinder eller Opdager af hvad det saa maa være, vinder i Almindelighed et stort Navn, skjøndt det er dem, der komme efter ham, der give hans Arbeid Værd. Dersom vi nutildags ikke kjendte mere til Amerika, end det der var Columbus bekjendt, vilde vor Kundskab være meget ind-

skrænket, og Fordelene af hans store Foretagende endnu i deres Barndom.

Sydhavet kan, naar vi see hen til dets Udstrækning og har dets sædvanlige Veirforhold for Øie, neppe betragtes som et farligt Farvand; men den der vil kaste Blikket paa Kortet, vil paa een Gang overbevise sig om, hvor langt mere utallige dets Øgrupper, enkelte Øer, Klipper, Skjær og Rev ere, end de Atlanterhavet frembyde. Dog styrede Søfolkene uden Betænkning ud i dets udstrakte Vande, og ingen ere mere frygtløse og betagne af færre Tvivl, end Amerikanerne.

I næsten to Maaneder efter Afreisen fra Valparaiso, flakkede Capitain Crutchely om i dette mægtige Hav, for at søge de Øer, som det var bleven ham anviist at finde. Sandeltræ var det han skulde søge, en Handelsgjenstand som i Forbigaaende sagt, intet christent Menneske eller ingen christelig Nation burde attraae, dersom det, vi have hørt om dets Brug i China, er sandt. Man siger nemlig at det der opbrændes, som Røgelse for deres Afguder, og ingen større Misgjerning kan begaaes af et menneskeligt Væsen, end paa hvilkensomhelst Maade at være Deeltager eller Medskyldig i, at sætte nogen af de skabte Ting istedenfor den eneste sande Gud. Mark tænkte meget over denne Gjenstand i hans senere Liv, da Betragtning fulgte efter Handling, og naar han kom til at grunde over Aarsagerne, som kunde have bragt ham til at blive Gjenstanden for de vidunderlige Hændelser, der i For-

bindelse med hans Lykke, mødte ham. Vi have alligevel nu naaet et Punkt i vor Fortælling, da det bliver nødvendigt at gaae ind paa Enkelthederne, hvilke vi ville henføre til Begyndelsen af et nyt Kapitel.

Tredie Kapitel.

Dagen, der gik forud for den Nat vi ville omtale, var taaget, med en frisk Kuling af Østnordøst. **The Rancocus** stod Sydvest hen for en aaben Vind. Capitain Crutchely havde en Feil, og det en meget slem Feil for en Skipper, han pleiede at drikke altformeget Grog til sin Middagsmad. Til enhver anden Tid kunde man have kaldt ham en sober Mand; men til Middag pleiede han at nedskylle tre eller fire Glas Rum og Vand. I hin Tid blev Rum meget brugt i Amerika, langt mere end Cognac, og paa ethvert Middagsbord, der havde den ringeste Fordring paa at staae over en simpel Arbeidsmands, fandtes idetmindste en Flaske af en af disse Slags Spirituosa. Viin saaes sjeldent paa et Kahytsbord, og naar dette var Tilfældet, var det ombord paa et af de Skibe, som nylig havde været i et viinprodu-

cerende Land, og ved særdeles Leiligheder. Capitain Crutchely holdt af Bordets Glæder i en anden Forstand. Hans Føde stod paa samme Trin, som hans Drikke, og med Hensyn til Grise, Fjederkreaturer og Vegetabilier, som kunde holde sig paa Søen, var hans Skib bestandig lidt udmærket.

Den omhandlede Dag var hændelsesviis Mrs. Crutchely's Fødselsdag, og Capitainen havde endog drukken lidt mere end sædvanlig. For en Mand der er vant til at drikke mere end han har godt af, vil en liden Forøgelse let bevirke, at han bliver overstadig. Dette var, naar vi skal følge Sandheden, Tilfældet med Capitainen paa **the Rancocus,** da han forlod Middagsbordet, paa den Tid til hvilken der særligen er hentydet. Hvad Mark angaaer, da var han fuldkommen ædru. Smagen af Rum var ham ubehagelig, og hans unge Blod og livlige Temperament trængte heller ikke til dette Pirringsmiddel. Naar han i det Hele smagte den, var det i meget smaa Quantiteter, og betydelig fortyndet med Vand. han saae derfor sin Foresattes nærværende Tilstand med megen Bekymring, og det saa meget mere, som den uhyggelige Melding var bleven afgivet, at der i et Øieblik, da Luften var opklaret, var bleven seet Brændinger forud, af en Mand som netop kom ned fra Veiret. Denne Melding meddeelte Styrmanden Capitainen, idet han tillige hentydede til det raadelige ved at bjerge Seil, dreie til, og lodde. Men Capitain Crutchely tog ikke Notice af denne Melding, idet

han ſvor paa, at Folkene altid indbildte ſig, at de ſkulde ſtrande paa Coralrev, og at Reiſen vilde vare en Evighed, derſom man vilde laane Øre til alle deres Indbildninger af den Slags. Anden Styrmand var ulykkeligviis en gammel Ulk, hvis nærværende underordnede Stilling maatte tilſkrives den Omſtændighed, at han i høi Grad var hengiven til den Laſt, ſom hans Capitain kun i en ringe Grad gjorde ſig ſkyldig i, og da han havde havt Frivagt, havde han den Middag rundelig deeltaget i Kahytsbordets Gjæſtfrihed. Denne Mand beſtyrkede Capitainen i hans Foragt for det Rygte og den Mumlen, ſom gik igjennem Mandſkabet, og de bragte ſaaledes Begge Mark til Taushed.

Vor unge Styrmand følte ſig meget urolig over den afgivne Melding om Braad; thi den Matros, der havde bragt den, var en af de dygtigſte Folk i Skibet og der var aldeles ingen Sandſynlighed for, at han vilde forebringe noget Uſandt. Klokken var nu ſex om Eftermiddagen, og da anden Styrmand havde overtaget Vagten, gik Mark op paa Forrebramſahling, for at tage et godt Udkik forefter, førend Mørket brød frem. Det var omtrent en halv Time før Solens Nedgang, at den unge Mand tog Plads paa Sahlingen, da Bovenſtangen ikke var omhoug. I Førſtningen kunde han, paa Grund af Diſigheden, ikke ſee noget forude i længere Afſtand, end en Qvart Miil; men netop da Solen gik ned, oplyſte den Havet mod Veſt, og Mark ſaae tydeligt noget, ſom

han var fuldkommen overbeviist om at være Brændinger, som strakte sig flere engelske Miil tvers for Skibets Cours.

Denne Opdagelse udfordrede Resolution, og den unge Mand raabte: "Braad og Brand ret forud!"

Dette Raab fra Overstyrmanden bragte Capitain Crutchely, paa hvem Virkningen af hans Fylderi havde begyndt at tabe sig lidt, til at studse, skjøndt det endnu blev betragtet med Foragt af anden Styrmand, der ikke kunde tilgive en Mand, saa ung som Mark, at han havde indtaget en Plads, som han, anden Styrmand, ifølge sin Alder og Erfaring, troede sig berettiget til. Han lo høit over denne Melding om Brændinger paa et Punkt i Oceanet, hvor Kortet antydede aabent og reent Farvand; men Capitainen vidste, at Kortet ikkun kunde sige ham hvad der var bekjendt, paa den Tid det blev udgivet, og ihvorvel hans Overstyrmand var ung, følte han sig dog tilbøielig til at behandle ham med mere Agtelse, end anden Styrmand. Alle Mand blev følgelig kaldt op og der blev bjerget Seil. Mark kom ned, for at være behjælpelig ved denne Tjeneste, medens Capitain Crutchely selv gik tilveirs for at see ud efter Brændingerne. I det de passerede hinanden i Vantet, anmodede den Sidste sin Styrmand om at dreie til Vinden med bagbords Halse, eller stævnende Syd, saasnart han havde bjerget tilstrækkelig Seil, til at kunne gjøre dette med Sikkerhed.

Faa Minutter efterat Mark havde naaet Dækket, var han i fuld Gang med at udføre den modtagne Ordre.

Der blev i en Fart bjerget Seil, da Mandskabet arbeidede med Iver og nogen Uro; thi de havde, trods Capitainen, fæstet Lid til deres Kammerats Ord. Skjøndt Skibet havde Bovenlæseil til, da der blev givet Ordre til at bjerge Seil, varede det ikke længe, inden Mark havde bragt det under forebede Mersseil, og Skibet var dreiet til Vinden, styrende Syd efter, med godt fuld Seil. Da alt dette var udført, følte den unge Mand sig en heel Deel beroliget; thi den Fare han havde seet, var forude, og denne Coursforandring bragte den næsten tvers. Brændingerne vare rigtignok endnu under Læ, og derved i en meget farlig Stilling; men det blæste ikke saa haardt, at det var istand til at forhindre Skibet i at gaae til Luvart af dem, naar Tiden dertil blev iagttaget; **The Rancocus** var en god Luvholder, og der var ikke saamegen Sø, at den kunde gjøre det vanskeligt at klare en Lægerval fra sig. Et Skibs Stilling er rigtignok fortvivlet, naar det har Klipper eller Rev under Læ, i en Storm der er stik i Stævn, og den svære Sø bringer det langsomt men sikkert ned imod de Brændinger, det bestræber sig for at undgaae. Capitainen havde neppe været fem Minutter tilveirs, førend han praiede ned paa Dækket, og gav Mark Ordre til at sende Bob Betts op paa Sahlingen. Bob var bekjendt for at være det bedste Udkik ombord i Skibet, og blev i Almindelighed brugt naar Land skulde anduves, eller en Seiler kom i Sigte. Han løb op i Forreisningen, som et Egern, og var snart

ved Capitainens Side, idet begge stirrede ængstligt ned imod Læ. Kort Tid efter at Skibet var dreiet til Vinden, gik begge ned, idet de dog standsede i Mersset, for endnu en Gang at kaste et Blik ned i Læ.

Anden Styrmand stod og ventede Capitainens Nedstigen, med et Slags skelende, foragtende Blik, i de haarde brunede Træk, der syntes at forudfole, at Marks Brændinger havde tabt deres hvide Farve, og alter vare blevne til blaat Vand. Men Capitain Crutchely gik ikke saa vidt, da han kom ned. Han indrømmede, at han intet havde seet, som han med Bestemthed kunde sige var Brændinger; men at der en eller to Gange under Opklaringer havde været en Lysning over den vestlige Horizont, som han ikke ret vidste hvad han skulde tænke om. Det kunde være Brændinger, eller det kunde kun være den nedgaaende Sols sidste Straaler, der beskinnede de almindelige Søers krusede Toppe. Betts tog ligesaa meget seil, som hans Capitain, og Hillsons, saaledes hed anden Styrmand, sarcastiske Bemærkninger, havde nær bragt Marks Brændinger i Miscredit.

„See nu blot her i Kortet, Capitain Crutchely," indvendte Hillson, „saa regulairt et Tower Hill Kort, som man nogensinde har seet," og De vil indsee, at der ingen Brændinger kan være heromkring. Dersom man skulde bjerge Seil og dreie til Vinden for hver en død Haifisk man stødte paa, i dette Farvand, saa vilde Rhederiet ved

Reisens Ende saae Balancen paa den forkeerte Side af Bogen."

Dette talte meget imod Mark, og betydeligt til Gunst for Hillson.

„Og kunde De ikke see Brændinger forud, Bob? spurgte Mark, med et Eftertryk paa dette „De", der temmelig tydeligt tilkjendegav, at det ikke undrede den unge Mand saameget, at Capitainen ikke havde seet dem."

„Ikke en Smule af dem, Mr. Woolston", svarede Bob, idet han lettede op i Buxelinningen; „og jeg holdt dog ogsaa et temmelig skarpt Udkik forude."

Dette talte endnu mere mod Mark, og Capitain Crutchely sendte Bud efter Kortet. Han og anden Styrmand betragtede dette Kort med en Slags dosig Skarpsindighed, og kom endelig til det Resultat, at der maatte være aabent Farvand rundt om dem i alle Retninger, i en Udstrækning af meer end tusind Miil. Naar det, i hvilkensomhelst forlegen Stilling bliver afgjort, at dette eller hiint Factum maa være saaledes, er der allerede bestemt meget. Capitain Crutchely vilde ikke saa let være kommen til denne bestemte Slutning, dersom hans Forstandsevner den Eftermiddag ikke vare blevne saameget pirrede, derved at han nød saameget Rum og Vand, hvilket, som han selv troede og sagde, ikke saameget skeete fordi han yndede denne Drik, som af Kjærlighed til Mrs. John Crutchely. Vor Capitain var ikke destomindre vant til at tage vare paa et Skib, og han var endnu ikke i

en Tilstand, at han skulde glemme alle sine Pligter under saa critiske Omstændigheder. Da Mark høitideligt og stadigt gjentog, at han havde den Overbeviisning, at der var Brændinger forud, gav han saavidt efter for sin ungdommelige Overstyrmand, at han gav Ordre til at bringe tredsindstyve Punds Loddet op og at gjøre klar til at lodde.

Den Operation, at lodde med Dybloddet, er ikke udført i et Øieblik, men medtager ombord i en Coffardimand, sædvanligviis femten til tyve Minutter. Skibet maa først dreie til Vinden, og Farten maa saavidt som muligt være standset, førend man hiver Loddet. Dertil medtager Linens Maning, Folkenes Fordeling, Lodningen og Indhalingen adskillige Minutter. Da ved nærværende Leilighed alt dette var overstaaet, begyndte det at blive Nat. Disighed og Støvregn truede med at forøge Mørket, og Mark følte meer og meer Indtrykket af den Fare, i hvilken Skibet var stillet.

Lodningen gav intet andet Resultat, end at de ikke havde Bund med fire Hundrede Favne Line ude. Dog ingen af dem, ikke engang Hillson, ansaae denne Omstændighed for at være af nogen Vigtighed, saameget mere, som det er bekjendt, at Coralrev ofte hæve sig, som lodrette Mure i Oceanet, og at der ikke findes Bund i en Kabellængdes Afstand fra dem. Den Gang troede Mark ikke, at Skibet var mindre end tre Mile fra Brændingerne han havde seet; thi det havde forekommet ham, og den

Matros, der først havde varskuet om dem, at de vare flere Mile borte. Fra et saa høit Punkt, som Bramsahlingen, kunde man see i en vid Afstand, og Brændingerne havde forekommet Mark at være lige ved Horizontens Rand, endog seet fra hans høie Udkiksted.

Efter videre Raadslagning med sine Styrmænd, under hvilke Hillson ikke havde sparet paa Sidehug til sin mindre befarne Foresatte, fattede Capitain Crutchely en Beslutning, som kunde kaldes halvklog. Der er intet, som en Sømand mere afskyer, end at blive mistænkt for at være nervesvag i tvivlsomme Farens Øieblikke, som dette. Naar han seer dem og erkjender dem, gjør han sig ingen Skrupler over at gjøre sit Bedste, for at undgaae dem; men saalænge der i det Hele er en Uvirksomhed tilstede, med Hensyn til deres Tilværelse, bringer den usle Forfængelighedsfølelse, der gjør os alle saa begjærlige efter at være mere, end Naturen har bestemt os til at være, de fleste Mennesker til at synes ligegyldige, endog medens vi lide af Frygt. Det klogeste Capitain Crutchely kunde have gjort, under de Omstændigheder i hvilke han nu befandt sig, vilde have været, at holde gaaende med smaa Slag, og for Smaaseil, indtil Dagen atter brød frem, da han med nogen Dristighed, og langt mere Sikkerhed, kunde have fortsat sin Cours. Men ved en saadan Fremgangsmaade vilde det have givet Udseende af en Slags Indrømmelse af en ukjendt Fares Magt, hvilket stod i Strid med hans Stolthed, og den gamle, prøvede Skipper

kunde ikke finde sig i, at give efter for dette Uvisse i hans Stilling. Han besluttede derfor at holde gaaende under dobbeltrebede Mersseil, med Underseilene hængende i Givtougene, klar til at ride Halsene under, for at krydse op til Luvart, om det skulde behoves, og holde skarpt Udkik forud. Denne Plan saae Mark sig nødsaget til at gaa ind paa, da det ikke nyttede noget, at gjøre Indvendinger mod de Anordninger, som Skandsens Eneherske havde udstædt.

Saasnart Capitain Crutchely havde fattet denne Beslutning, blev Roret lagt op, og Skibet holdt af til Cours. Under dobbeltrebede Mersseil og Klyver, hvilke vare alle de Seil man havde til, var der rigtignok ikke halv saa megen Fare forhaanden, som under den tidligere Seilføring, og da Mark snart efter, nemlig Klokken otte overtog Vagten, haabede han endnu ved tilbørlig Aarvaagenhed, at undgaae Faren. Det uigjennemtrængelige Mørke, der nu indfandt sig, var for Øieblikket den største Kilde til Frygt. Kunde han blot faae et Glimt af Søen en Kabellængde forud, vilde han have følt en stor Beroligelse; men endog denne lille Trøst var ham negtet. Paa den Tid Capitainen og anden Styrmand vare gaaede tilkøis, hvilket de begge gjorde, efter at være gaaede ned og hver havde taget et stivt Glas Rum og Vand, var det saa mørkt, at vor unge Styrmand ikke i nogen Retning kunde skjælne Søernes krusede Toppe, i et Hundrede Yards Afstand fra Skibet. Dette Mørke hidrørte fra

Støvregnen, som opfyldte Atmosphæren, saavelsom fra de Skyer, der bedækkede Himmelen ovenover det eensomt vandrende Skib.

Mark indtog sin Plads mellem Judasørene, hvor han forblev den længste Tid af Vagten, idet han næsten stirrede Øinene ud af Hovedet, for at gjennemtrænge Mørket, og lyttede opmærksomt, for at forvisse sig om han kunde opfange nogen advarende Støi fra Brændingerne, hvilke han følte sig overbeviist om, at de hvert Øieblik maatte nærme sig mere og mere. Ligesom Midnat nærmede sig, foruroligede den Tanke ham, at Hillson, døsig og tunghovedet, som han vidste at han paa den Tid maatte være, skulde afløse ham. Tilsidst troede Mark virkelig, at han hørte den frygtede Lyd, Advarselen lød alligevel ikke forud; men paa hans styrbords Boug. Dette ansaae han for en tilstrækkelig Retfærdiggjørelse for at afvige fra sine Instructioner, og han gav øieblikkelig Ordre til at lægge Roret haardt Styrbord, saa at Skibet dreiede til Vinden over den anden Boug. Det var, som det senere vil vise sig, ulykkeligviis en bydende Pligt for ham, nu at melde Capitain Crutchely hvad han havde gjort. I nogle faa Minutter tænkte den unge Mand paa at forholde sig rolig, holde gaaende i den nye Cours, og undlade at purre anden Styrmand, og ikke afgive nogen Melding om hvad der var skeet; men selv at forblive paa Dækket, indtil Dagslyset vendte tilbage. Men efter

moden Overveielse frafaldt han denne Plan, der vilde have fremkaldt et alvorligt Misforhold mellem ham og de to andre Officierer, der ufeilbarlig vilde komme til Kundskab om hvad der var foregaaet om Natten, og som vistnok, hver i sin respective Stilling, maatte føle, at der var bleven viist dem Ringeagt. Med nølende Skridt og et tungt Hjerte gik derfor Mark ind i Kahytten, for at afgive sin Melding og for at purre anden Styrmand.

Det var ikke nogen let Sag at purre nogen af dem der sov under Indflydelsen af en Hjertestyrkning, som den Capitain Crutchely og Mr. Hillson havde indtaget. Den Sidste især var i en Slags Dvale, og det var meget nær ved, at Mark havde forladt ham, og ladet hans Tilstand gjælde som en Undskyldning for, at han ikke var vedbleven med at purre ham. Men det lykkedes ham at vække Capitainen, der snart fandt paa Midler til at bringe anden Styrmand i en halvbevidst Tilstand.

„Nu, Sir," raabte Capitainen, saasnart han selv var rigtig vaagen, „hvad er der paafærde?"

„Jeg troer at jeg har hørt Brændinger tværs i læ, Sir, og jeg har dreiet til Vinden sydover."

Herpaa fulgte en Slags Grynten, som Mark ikke vidste ret at udtyde, det kunde baade betyde Urilfredshed og Forundring. Da Capitainen imidlertid var fuldkommen vaagen, og gjorde sig færdig til at komme ud paa Dækket, troede han at have udrettet alt hvad hans Pligt fordrede, og han vendte tilbage til sin Post. Skibets Agterdeel var

nu det Sted der var bedst skikket til derfra at observere Faren, og Mark gik op paa Hytten, for destobedre at kunne see og høre. Da Underseilene ikke vare ivеien, kunde han fra dette Punkt næsten ligesaagodt see forud, som om han var paa Bakken: og hvad det angik at høre, var dette Sted at foretrække, da Søen ikke slog an imod Skibet, ret nedenfor ham, hvilket var Tilfældet naar han stod mellem Judasørene. Han kaldte snart efter Bob Betts til sig, som var paa hans Vagt, og med hvem han bestandig havde staaet paa en saa fortrolig Fod, som Forskjellen i deres Stilling vilde tillade.

„Bob, Dine Øren ere næsten ligesaa gode, som Dine Øine," sagde han; „har Du ikke hørt noget til Brændingerne?"

„Det har jeg, Mr. Woolston, og nu tilstaaer jeg, at jeg i Eftermiddags da jeg var tilveirs, har seet noget, der lignede Brændinger; men Capitainen og anden Styrmand syntes at være saa vantro, med Hensyn til at see saadant noget, herude i det aabne Sydhav, at jeg ogsaa blev vantro."

Det var en stor Feil af et Udkik, ikke at underrette om, hvad han havde seet," sagde Mark alvorlig.

„Det tilstaaer jeg, Sir; jeg tilstaaer hvor stor Uret jeg har havt, og det har bedrøvet mig bagefter. Men at modsige sin Capitain og anden Styrmand, er det samme, Mr. Woolston, som at gaae lige op imod Vindøiet!"

„Men nu Du troer at have hørt Brændinger, saa sig mig omtrent i hvilken Retning?"

„Først agterud, saa forud, og netop som De kaldte mig op paa Hytten, Sir, troede jeg at høre dem her ud over luv Boug."

„Er det Dit Alvor, Bob?"

„Jeg har aldrig i mit Liv meent noget saa alvorligt, Sir. Denne Eftermiddags Uagtsomhed har gjort mig noget samvittighedsfuld, og mit Syn og min Hørelse staae nu begge paa viid Gab. Det er min Mening, Sir, at Skibet i dette Øieblik er omgivet af Brændinger, og at vi kan være midt i dem naar det skal være!"

„Fanden heller!" udbrød Capitain Crutchely, der nu kom op paa Hytten, og som havde hørt Slutningen af Bob Betts Tale. „Nu vel, for min Part hører jeg ikke noget af den Slags, og jeg tør bande paa det meest skarpsynede Menneske paa hele Jorden, ikke kan see noget."

Disse Ord vare neppe undslupne Capiainen, og var bleven understøttet af Hillsons sandseløse spottende Latter; thi han var endnu ikke ædru, og ligesaa meget sovende, som vaagen, da Brændingernes dybe og nære Brølen ganske uimodsigelig lod sig høre. De hørtes baade til Luvart og tværs, dette var et Beviis paa, at Skibet virkelig var indviklet blandt dem, da Mark dreiede til Vinden, og at det nu passerede forbi en Fare, som det vilde have stødt paa, ifald det havde fortsat den oprindelige Cours. Uden at give sig Tid til at raadføre sig med

sin koldblodige og skarpseende unge Styrmand, gav Capitainen Ordre til at kalde alle Mand op, og gjøre klar til at kovende. Denne Ordre kom saa pludseligt og paa en saa bydende Maade, at der ikke kunde være Tale om nogen Modforestilling, og Mark gik for fuld Alvor iværk med at udføre den. Han vilde have foretrukket at stagvende, istedenfor at kovende, og det vilde have været langt klogere at gjøre dette; men det var tydeligt, at det vilde være hensigtsmæssigt at faae Skibet over den anden Boug, og han anstrengte alle sine Evner, for at opnaae dette Øiemed. Det er vistnok langt lettere at kovende end at stagvende; naar det ikke blæser alt for haardt, og der ikke gaaer megen svær Sø, kan ingen Skibsmaneuvre lettere udføres, skjøndt det er en absolut Nødvendighed, at der maa være Plads nok til at udføre den. Pladsen manglede ved denne Leilighed. Netop da Skibet havde faaet Vinden agterind, og fløi ned imod Læ, uagtet det kun gik for Smaaseil, syntes Atmosphæren pludselig at blive opfyldt af et fremmed Lys, Søen blev hvid heelt rundt om, og der hævede sig et Brøl af de styrtende Vandmasser, der havde Lighed med et lille Vandfald. Det var tydeligt, at Skibet var midt imellem Brændinger, og det næste Øieblik stødte det.

Nattens uigjennemtrængelige Mørke forøgede dette frygtelige Øiebliks Rædsler. Ikke destomindre havde det den Virkning, at vække hele Capitain Crutchelys Mandighed og Sømandskab, thi fra dette Øieblik var han sig

selv igjen. Hans Ordre bleve betimeligen udstædte og med Rolighed og Tydelighed, og de bleve adlydte, som det kunde ventes af erfarne Søfolk i et Øieblik som dette. Alle Seilene bleve bjergede, og de sværeste af dem beslaaede. Hillson fik Ordre til at gjøre Ankeret klar, medens Mark havde Opmærksomheden henvendt paa Seilene. Capitainen iagttog imidlertid Skibets Bevægelser. Han havde ladet et Lod falde ud over Siden, og derved mærkede han, at de endnu skjøde over Stævn. Stødene mod Grunden vare ikke meget haarde, og Brændingerne, af hvilke ingen havde skyllet over Skibet, saaes snart agten for det. Alt dette tjente til Beviis paa, at der paa det Sted, hvor Skibet havde stødt, næsten var Vand nok til at det kunde flyde, en Omstændighed, som Loddet ogsaa bekræftede. Med dens nærværende Amning, var femten Fod alt, hvad the Rancocus behøvede agter, og Loddet gav nu og da tre stive Favne. Det var kun ved Nedduvninger det kom til at røre ved Grunden. Tilfreds over, at hans Skib rimeligviis vilde glide over den nærværende Vanskelighed, henvendte Capitain Crutchely sin Opmærksomhed paa at faae det bragt til Ankers, saa nær som muligt ved Revet, og ikke i Læ af det. Saa snart det gik klar af Grunden, hvilket han nu hvert Øieblik ventede, havde han ifinde at lade et af sine Kranankere falde, og vente til Dagslyset, førend han foretog sig noget andet Skridt til at rede sig ud af de Farer, af hvilke han var omringet.

Paa Bakken gik Arbeidet slet fra Haanden, og didhen begav Capitain Crutchely sig. Anden Styrmand vidste neppe hvad han tog sig for, og Capitainen varetog derfor nu selv Arbeidet. Paa samme Tid gav han Mark Ordre til at faae Taklerne tilveirs, klare ud for Storbaaden, og gjøre klar til at sætte den ud Hillson havde ırørt Ankertouget forkeert, og det meste af hans Arbeide maatte gjøres om igjen. Naar et Menneske bliver opirret, hvilket ofte er Tilfældet, naar de i critiske Øieblikke finde, at der er begaaet alvorlige Feil, ere de ikke altid forsigtige. Den Maade paa hvilken den sørgelige Skjebne, som mødte Capitain Crutchely, foregik, er aldrig bleven bekjendt; vistnok er det, at han sprang ned paa Ankerstokken, medens Ankeret hang for Kranen, og at han beordrede Hillson at forføie sig derfra. Medens han saaledes var beskæftiget, og i et Øieblik da der blev raabt, at Touget var ırørt, og Folkene vare iværk med at gaae indenbords, tog Skibet en svær Overhaling, idet Brændinger igjen viste sig heelt rundt om det, og den hvide Fraade hævede sig næsten i lige Høide med Relingen. Capitainen saaes aldrig mere. Der er kun liden Tvivl om, at han blev skyllet bort fra Ankerstokken, og midt i Midnatstimens Mørke, dreven ned i Læ.

Mark blev snart underrettet om hvad der var foregaaet, og følte den Ansvarlighed, der nu hvilede paa hans unge Skuldre. I Førstningen overkom der ham en Følelse af Rædsel og Sorg; men da han indsaae hvor

nødvendigt det var, at beherske sig, tog han sig med eet sammen, og udstedte sine Ordre med Rolighed og Dommekraft. Det første Skridt var, at bestræbe sig for at bjerge Capitainen. Jollen blev firet i Vandet og besat med sex Mand, der roede forud for Skibet, for at udføre dette ædle Øiemed. Mark stod paa Bougsprydet og saae dem passere forbi Skibets Boug, og næsten i samme Øieblik tabte han dem af Sigte i den frygtelige Scenes uigjennemtrængelige Mørke. Folkene saae man aldrig mere, da en fælleds og ubekjendt Skjebne saaledes, som i et eneste Øieblik, bortrev Capitain Crutchely og sex af hans bedste Matroser.

Uagtet disse pludselige og foruroligende Tab, vedblev Arbeidet at gaae sin Gang. Hillson syntes pludselig at blive sig bevidst, at det var nødvendigt at anstrenge sig, og da han anvendte den største Opmærksomhed paa at sætte Storbaaden ud, blev dette Fartøi i god Behold sat i Vandet. Paa denne Tid havde Skibet skudt sig saa langt over Revet, at det i det hele taget neppe rørte Grunden længer, og Mark havde Alting klar til at lade Ankeret falde, i det Øieblik han havde Grund til at troe, at Skibet var i saa dybt Vand, at det kunde flyde. Stødene bleve svagere og svagere, og Lodlinen viiste en betydelig Drift, ja endog saa megen, at den hver Minut maatte hales ind og Lodet hives ud igjen. Under alle Omstændigheder ventede Mark hvert Øieblik at befinde sig i fire Favne Vand, og han havde i Sinde at lade

Ankeret falde, i det Øieblik han havde overbeviist sig derom. Imidlertid gav han Tømmermanden Ordre at peile Pomperne. Dette skeete, og han erholdt Melding om, at der ikke var mere Vand i Skibet, end sædvanligt. Endnu var altsaa ikke dets Bund beskadiget, idetmindste ikke væsentligt.

Medens Mark stod med Lodlinen i Haanden, ængstlig bemærkende Skibets Drift og Vandets Dybde, var Hillson beskæftiget med at bringe Proviant ned i Storbaaden. Der var et lille Beløb Sølvmynt i Kahytten, som ogsaa blev bragt ned i Storbaaden; men dette skeete altsammen uden Marks Vidende, og ifølge anden Styrmands Ordre. Den Første var paa Bakken, og afventede et passende Øieblik til at ankre; medens hele den agterste Deel af Skibet var overladt til anden Styrmands Barmhjertighed, samt til det Sæt Matroser, han havde samlet om sig.

Endelig fandt Mark til sin store Glæde, at der var stift fire Favne Vand under Skibets Boug, skjøndt det endnu hang agter. Dette overbeviste han sig om ved Hjælp af Bob Betts, da denne trofaste Gut stod hos ham med en Lanterne, ved hvilken han kunde see Mærkerne paa Lodlinen. Fod for Fod gled Skibet nu forefter; da Søerne vare blevne reducerede baade i Størrelse og Magt, ved den Maade, paa hvilken de bleve brudte til Luvart, løftede de ikke Skibet mere end een à to Tommer op ad Gangen. Efter taalmodig at have ventet et Qvarteer, antog

de sex Mand tilbage, som vare drevne i Læ med Jollen. Storbaaden havde berøvet dem ni Mand af Besætningen, der før denne Nat ialt havde bestaaet af nitten Mand. Denne Bobs Yttring gav Mark nyt Haab, og han beskæftigede sig med fornyet Iver og Kraft, med at træffe Forholdsregler, der fremtidig kunde tjene til Skibets Sikkerhed.

Pompen blev atter peilet, og Pompesuden fandtes næsten tom. Enten det nu maatte tilskrives Bundens Beskaffenhed, paa hvilken de stødte, Stødenes Svaghed, eller Skibets Styrke, saa var det tydeligt, at Skibet var sluppen derfra uden væsentlig Skade. Denne Fordeel trøstede Mark overmaade meget, og kunde han kun faae fire eller fem Mand af Besætningen tilbage, og finde en Vei ud i aaben Sø, kunde han haabe at leve den Dag, da han skulde gjensee Amerika og blive gjenforenet med sin unge fortryllende Brud.

Veiret vedblev at blive bedre og bedre, og noget før Dagen brød frem, opklarede Luften, Støvregnen ophørte, og man turde gjøre sig Haab om en varig Forandring. Men endog i disse gunstige Omstændigheder fandt Mark ny Grund til Frygt; han formodede at Skibet maatte føle Indflydelsen af Ebbe og Flod, saa nær ved Land, og frygtede for, at det vilde svaie rundt i den modsatte Retning, og derved atter komme ind over Revet. For at forhindre denne Ulykke, gik han og Bob iværk med at irøre et andet Toug, og gjøre et andet Anker klar til at falde. Da muligen alle vore Læsere ikke ere

fortrolige med et Skib, er det ligesaa godt at anmærke, at Skibe, saasnart de forlade en Kyst, for at foretage en lang Reise, rører Tougene ud af Ankerne, og skyder dem ned i Kabelrummene, medens Ankerne blive lagt paa Relingen, det vil sige fra den Plads hvor de hænge under Kranbjælkerne, naar de ere klar til at falde, og hvor de nødvendigviis ere ganske udenfor Skibets Side, til Steder paa Relingen, hvor en Deel af dem er indenbords, hvor de ere sikkrere mod Søens Paavirkning, og hvor de ligge fuldkommen fast. Da alle the Rancocus Ankere saaledes vare surrede, indtil Capitain Crutchely fik det ene, som nu var i Bund, bouget af Relingen, og alle Ankertougene vare nede i Kabelrummene, havde Mark og Bob i det Arbeide, der forelaae dem, fuldt op at gjøre i flere Timer.

Fjerde Kapitel.

Vor unge Styrmand og hans eneste Medhjælper, Bob Betts, vare gaaede iværk med Stoptouget og det dertil hørende Anker, som det letteste og meest haanteerlige der fandtes i Skibet. Begge vare stærke og behændige, og begge vare de flinke i Brugen af Blokke, Tallier

og Haandspader, men Dagen belyste allerede Skyerne i Øst, og Ankeret var endnu kun kommen af Relingen, og klar til at stokkes. Imidlertid vedblev Skibet at ligge i den rigtige Direction; det var løiet af til laber Kuling, og Søen havde lagt sig saa meget, at Skibet næsten var uden Bevægelse. Saasnart Mark havde overbeviist sig om disse gunstige Omstændigheder, og om at der var Rimelighed for, at de vilde vedvare, ophørte han med Arbeidet, for at afvente Dagen, idet han ogsaa lod Bob ophøre. Det var paa den høie Tid, thi begge disse flinke og kraftfulde Mennesker vare ganske udmattede af denne skjæbnesvangre Morgens Anstrengelser.

Læseren kan forestille sig, med hvilken Utaalmodighed vore to Sømmænd ventede paa Dagens Frembrud. Hver Minut forekom dem en Time, og det syntes for dem, som om Natten skulde vare evigt. Men Jorden udførte sin sædvanlige Omdreining, og efterhaanden blev det saa lyst, at Mark og Bob bleve satte istand til at undersøge Tingenes Tilstand rundt om dem. For saameget bedre at kunne dette, gik hver af dem op i sin Top, idet de betragtede Forhøiningerne paa Oceanets Overflade, de forskjellige Punkter paa Revet, og alt hvad der den Gang var at see. Mark gik op paa Fortoppen, medens Bob valgte Storreisningen. Afstanden mellem dem var saa lille, at det ikke var dem vanskeligt at tale sammen, hvilket de, som det var saa naturligt for Mennesker i deres Stilling, vedblev at gjøre.

Efter at vore Sømænd havde naaet hver sin Top, kastede de først Blikket mod Læ, som da det laae i Vest, naturligviis endnu var det mørkeste Sted i Horizonten. De haabede at faae idetmindste en Ø i Sigte, om ikke en Øgruppe, i Nærheden af dem; men der var intet Land at see; det var rigtignok endnu for mørkt til, at de kunde være visse i deres Sag, dog følte Mark sig næsten overbeviist om, at dersom man til Slutningen saae noget Land, vilde det være meget lavt, og ikke af nogen synderlig Udstrækning. Han raabte til Bob, for at erfare hans Mening om Udseendet i Læ, da han var bekjendt for at have et udmærket skarpt Syn.

„Vent nogle faa Minutter, Sir, til vi faae en Smule mere Dag," svarede hans Kammerat, „herude paa bagbords Side, omtrent en Miil borte, seer Vandet ud, som om man kunde bringe noget ud af det. Men en Ting seer man tydeligt nok, Mr. Mark, og det er Brændingerne, der er en ordentlig dobbelt Række af dem, og det undrer mig kun, at vi ere slupne saa godt igjennem dem, som vi gjorde."

Dette var sandt nok, da Lyset paa Oceanet til Luvart, var tilstrækkeligt, til at sætte et Menneske istand til at see i en viid Afstand i den Retning. Det var den høitidelige Morgentime, i hvilken Gjenstandene først blive tydelige, førend de blive berørte af Solens Straaler, og da Alt har Udseendet af at komme frisk og fornyet til os fra Skaberens Haand. Søen havde lagt sig saa

meget, at Brændingerne saae langt mindre frygtelige ud, end medens det kulede haardere; men netop denne Omstændighed gjorde det umuligt at tage feil af deres Stilling. I Oceanets nærværende Tilstand var det vist, at hvorsomhelst Vandet brød, maatte der være Klipper eller Grunde underneden; hvorimod Toppene af de sædvanlige Søer kunde forvexles med Brændinger over en eller anden skjult Fare. Mange af Klipperne laae alligevel saa lavt, at de svære dorske Rullinger, som kom ind, neppe frembød andet for Øiet, end svage fjederagtige Linier af Hvidt, for at tilkjendegive de Steders Characteer, over hvilke de passerede. Dette var nu Tilfældet med det Rev, over hvilket Skibet havde grundstødt, hvis Beliggenhed man neppe havde kundet overbevise sig om, eller hvis Fare man neppe havde kundet opdage i en halv Qvartmiils Afstand. Andre vare igjen af en ganske anden Characteer, da Vandet tumlede omkring dem, som om de vare lutter smaae Vandfald Denne Forskjel hidrørte fra den forskjellige Dybde i hvilken Klipperne laae.

Med Hensyn til Revenes Antal og Vanskeligheden ved at komme igjennem dem, havde Bob fuldkommeu Ret. Det hænder ofte, at der er et indre og et ydre Rev, ved Øerne i Sydhavet, i Særdeleshed ved dem af Coralformation; men Mark begyndte at tvivle om, at der i det Hele var Coraller paa det Sted, hvor the Rancocus laae, som en Følge af den totale Mangel paa

Orden i disse Brændingers Beliggenhed. De vare synlige i alle Retninger; ikke i fortsatte Linier; men i adsplittede Dele; da den ene laae indenfor den anden, som Bob havde udtrykt sig, indtil Øiet ikke kunde naae deres yderste Grændser. Hvorledes det var gaaet til, at Skibet var bleven saa fuldkommen indviklet i disse Farer, uden at blive slaaet i Stykker paa Revene, forekom ham et Underværk, skjøndt det undertiden hændes tilsøes, at man i Mørke og Taage lykkeligen slipper forbi saadanne Farer, som man ved høi lys Dag, og i Bevidstheden om deres Tilværelse, ikke dristede sig til at imødegaae. Saaledes havde det Slags Underværk været beskaffen, ved hvilket **the Rancocus** var undkommet; dog var det ikke lettere at see, hvorledes den skulde komme ud af sin nærværende Stilling, end det var at see, hvorledes den var kommen ind i den. Bob var den første, som gjorde en Anmærkning i denne Anledning.

„Der vil udfordres en dygtig Lods, Mr. Mark, til at bringe gamle **Rancocus** klar af alle disse Brændinger, ud i aaben Sø," raabte han. „Vore Delaware-Banker, er kun Legetøi mod disse, Sir!"

„Det er en meget alvorlig Stilling for et Skib at være i, Bob," svarede Mark sukkende; „heller ikke indseer jeg hvorledes vi nogensinde skal komme klar af dem om vi endog fik saa mange Mand tilbage, at vi kunde regjere Skibet."

„Jeg er ganske af Deres Mening, Sir," svarede

Bob, idet han tog sin Tobaksdaase frem, og hjalp sig til en Skraa. „Heller ikke skulde det i ringeste Maade forundre mig, om De og jeg, dersom der fandtes en lille Stump Land i Læ, skulde spille Robinson Crusoe de øvrige af vore Dage. Min gode Moder havde altid saameget imod at jeg gik tilsøes, netop af den Grund, og især af Frygt for de Vilde paa de omliggende Øer."

„Lad os see efter vore Fartøier," svarede Mark alvorlig, da Bridgets Billed netop i det Øieblik fremstillede sig for hans Sjel, med en smertelig Tydelighed.

Begge vendte nu atter Blikket mod Læ, da Solens første Straaler begyndte at oplyse Oceanets Overflade i den Kant. Noget der lignede en taageagtig Sky havde hvilet paa Vandet, i mindre end en Mils Afstand fra Skibet, i den vestlige Egn, og havde hidtil forhindret en nøiagtig Undersøgelse af den Deel af Horizonten. Solens Magt adspredte den alligevel næsten øieblikkelig, og først da troede Bob, at han opdagede noget der lignede Land. Mark kunde alligevel ikke faae noget ud af det, førend han kom op paa Sahlingen, da han ogsaa fik et Glimt af, hvad han, under alle Omstændigheder ikke tvivlede om at være, enten en Deel af Revet der hævede sig over Vandet, eller hvad der kunde kaldes en lav udstrakt Ø. Dens Afstand fra Skibet gissede de at være mere end to Miil.

Baade Mark og Bob forblev endnu næsten en Time tilveirs, eller indtil de havde iagttaget, saa godt, som

deres Stilling vilde tillade det, alt det der omgav Skibet. Bob gik ned og bragte en Kikkert op til sin Foresatte, og Mark gjennemgik ved Hjælp af denne hele Horizonten, i den ængstlige Forventning at opdage noget, der stod i Forbindelse med Baadene. Disse ulykkelige Fartøier maatte være drevne mod Land, og derfor undersøgte han det med den største Omhyggelighed. Ved Hjælp af Kikkerten og det ophøiede Punkt hvorpaa han stod, fik han et taaleligt Overblik over Stedet, hvilket vistnok lovede saa lidet, med Hensyn til Forraad, som nogen anden Stump nøgent Rev han nogensinde havde seet. Afstanden var alligevel for stor til, at han kunde skaffe sig nogen paalidelig Underretning i den Henseende. Een Ting forvisede han sig alligevel om, som han frygtede, med stor Nøiagtighed. Efter at have ladet Kikkerten glide hen over hele den nøgne Klippe, kunde han ikke see nogen Gjenstand paa den, som rørte sig. Af Fugle var der virkelig en stor Mængde, flere endog end han kunde have ventet, ifølge det synlige Revs Udstrækning; men til Mennesker var der aldeles intet Tegn at opdage. Da Oceanet blev overskuet i alle Retninger ved Hjælp af Kikkerten, og dette enkelte Fragment af Rev, der var mindre end en Miil langt, var den eneste Ting der havde Lighed med Land, begyndte den sørgelige Overbeviisning at bemægtige sig Mark og Bob, at alle deres Skibsfæller vare omkomne. De kunde være omkomne paa forskjellige Maader; da det

nøgne Rev ikke laae lige i Læ af Skibet, kunde Fartøierne være drevne forbi det, i den foregaaende Nats dybe Mørke, og være komne langt ud af Sigte af det Sted, hvor de havde forladt Skibet, længe før Dagens Frembrud. Dersom de Ulykkelige endnu levede, var der den Mulighed tilbage, at Skibets Reisning kunde sees, og det svage Haab, at de i Dagens Løb kunde vende tilbage til Skibet, ved Hjælp af Aarerne. Det var alligevel mere sandsynligt, at Fartøierne vare kæntrede mellem de utallige Brændinger, der endog vare synlige i Oceanets nuværende rolige Tilstand, og at hele Besætningen i dem var druknet. Den bedste Svømmer maatte haabløs være omkommen. i en saadan Stilling, og i en saadan Nat, med mindre han ved en guddommelig Mellemkomst var bleven bragt ind til den nøgne Klippe i Læ. At der ikke var noget levende Menneske paa dette Rev, havde Kikkerten temmelig tydeligt godtgjort.

Mark og Bob Betts steg ned paa Dækket, efter at de havde tilbragt en lang Tid tilveirs med at gjøre deres Jagttagelser. Begge vare temmelig godt overbeviste om, at deres Stilling var meget nær fortvivlet, skjøndt de begge vare for modige og altfor meget Sømænd til at forsage, saalænge der var den allermindste Skygge af Haab. Da det nu var over den sædvanlige Frokosttid, tog de noget koldt Kjøkken frem, og for første Gang siden Mark var bleven forflyttet til Kahytten, satte de sig ned paa Bradspillet, og nød deres Maaltid sam-

men. Der udfordredes alligevel kun lidet til at tilfredsstille Mænd i deres Stilling, og Bob Betts erklærede, at han ingen Appetit havde, skjøndt han havde været bekjendt for at gjøre saa voldsomme Indhug i Skibsprovisionerne, at han ofte var bleven Gjenstand for sine Bakkekammeraters Vittigheder. Den Morgen kunde endog han kun nyde lidet, skjøndt de begge følte det Pligt mod dem selv, at indtage saamegen Næring, som var nødvendigt til at opholde Legemet. Medens disse to forladte ensomme Sømænd sad paa Spillet, og saa at sige oppillede den ene Mundfuld efter den anden, indlod de sig for første Gang paa en aabenhjertig Meddelelse, angaaende den væsentlige Beskaffenhed af deres nærværende Stilling. Efter en længere Samtale spurgte Mark pludselig:

„Troer Du det muligt Bob, for os to, at navigere Skibet, om det skulde lykkes os at bringe det ud paa dybt Vand?"

„Det er et Spørgsmaal, som ikke er saa hurtigt besvaret, Mr. Woolston," gjengav Bob. „Vi ere begge kraftige og sunde, og mangle ikke Mod, Mr. Mark; men det vilde være en fortvivlet lang Vei, for to Mand at regjere et Skib paa fire Hundrede Tons, og bringe den gamle Cocus fra denne hersens Ankerplads, hele Veien til Kysten af Amerika, og med Undtagelse af Kysten, er der intet reelt Haab for os. Hvordan det saa end er, Sir, saa er det en Gjenstand, som ikke kan skaffe os meget Hovedbrud."

„Det indseer jeg dog ikke, Bob; vi vil kunne udføre det, med mindre der skulde hænde os noget paa Søen, naar vi blot kunde faae Skibet ud fra disse Rev."

„Ja, ja, Sir — kunde vi virkelig faae hende ud fra disse Rev! Vi have allerede prøvet Grunden, Mr. Woolston, men det kunde nok hændes, at hun ikke glider over, naar vi støde næste Gang."

„Du troer altsaa, at vi ere alt for dybt inde mellem Revene, til at vi kunne bringe Skibet klar igjen?"

„Det er netop min Mening om den Gjenstand, Mr. Woolston, og jeg agter ikke at gjøre nogen Hemmelighed deraf. Jeg troer, at dersom stakkels Capitain Crutchely levede, og var tilbage her paa sin Post, tilligemed hele Besætningen, netop som Omstændighederne var for fire og tyve Timer siden, og Skibet var hvor det nu er, saa vilde det blive liggende her. Intet uden Varpning kan nogensinde bringe Skibet klar ud fra Revene til Luvart af os, og alle de Midler til at varpe, som staaer en Orlogsmand til Tjeneste, vilde endda neppe være istand til at udrette det."

„Det gjør mig ondt at høre Dig sige det," svarede Mark alvorlig, „skjøndt jeg rigtignok ventede mig det."

„Menneskets er Menneske, Sir, og De kan ikke vente at bringe meer ud af dem, end der er i dem. Jeg tog disse Rev skarpt i Kikkerten, Sir, medens jeg var tilveirs, og de ere hvad jeg kalder en saa haabløs Affaire, som jeg nogensinde har seet for mine Øine. Dersom de laae

nogenlunde i een Retning, kunde der endda være lidt Sandsynlighed for, at man kunde komme ud mellem dem; men de ligge saa sammenfiltrede, at det hvert halve Minut vilde hedde: „luf" og „lad falde," dersom vi vilde forsøge paa at krydse os op imellem dem, og hvem er der saa herombord til at brase om og skærpe, eller til at fire paa Skjøderne og brase op i luv Braser?"

„Jeg havde ikke ganske opgivet Haabet om at faae Skibet ud i dybt Vand, Bob, skjøndt jeg nok havde tænkt mig, at det ikke vilde skee uden Vanskelighed. Jeg er endnu af den Mening, at vi gjorde bedst i at forsøge det; thi det modsatte Tilfælde er en meget alvorlig Sag."

„Jeg forstaaer ikke ret hvad De mener, Mr. Mark; men hvad det angaaer, at bringe dette Skib mellem Revene ud i aabent Vand til Luvart, da overgaaer det menneskelige Kræfter. Lagde De Mærke til Strømkoblingerne, Mr. Mark, da De var oppe paa Sahlingen?"

„Jeg saae dem, Bob, og indseer tilfulde det vanskelige ved at bringe saa stort et Skib, som dette, ind iblandt dem, endog med fuld Besætning. Men hvad vil der blive af os, medmindre vi bringe Skibet ud paa dybt Vand?"

„Sandt nok, Sir, jeg seer intet andet Haab for os, Mr. Mark, end for en Stund at agere Robinson Crusoe, indtil vor Tid kommer; eller til Gud i sin Barmhjertighed finder for godt at lade os blive fisket op."

„Agere Robinson Crusoe," gjentog Mark, smilende over det pudseerlige i Bobs Udtryk, som den trohjertige Karl

yttrede i al Uskyldighed og for ramme Alvor — „hvor skal vi finde en ubeboet Ø, paa hvilken vi kan leve, som Robinson Crusoe."

„Der er en Stump Rev i Læ, hvor jeg nok tør sige, at et Menneske paa en Maade kunde friste Livet;" svarede Bob koldblodig; „thi her have vi nu Skibet."

„Og hvorlænge vilde Skibet kunne ride for et Hampetoug paa et Sted, som dette, hvor Cordelerne, hver Gang Skibet løfter sig paa Søerne, skamfile paa Klipperne? Nei, nei, Bob — Skibet kan ikke længe forblive hvor det er, det kan Du stole paa. Vi maae forsøge paa at slippe ud i Læ, naar vi ikke ere istand til at krydse Skibet igjennem Farerne til Luvart."

„Hør en Gang, Mr. Mark, jeg tænkte over denne Sag medens vi vare tilveirs, og hvad jeg nu vil anføre, er efter min Mening det bedste vi kan gjøre. Der er Dinglen,* der agter ude, som er i saa god en Stand, som noget Fartøi kan være. Den vil let kunne bære os to, og naar det kneb kunde den bære et halvt Dusin. Det er nu min Mening at sætte Dinglen i Vandet, at bringe et Anker Vand og nogle Beskøiter ned i den, og ro ned til den Smule Rev og undersøge det. Jeg vil bruge Aarerne medens vi ro derned, og De kan holde gaaende med Loddet, for at udfinde om der skulde være noget der lignede en Kanal i den Retning. Dersom

* Et Øgenavn paa det mindste Fartøi i Skibet, som mest bruges til at sende ind i Smaaærinder, naar man er i Havn.

Skibet nogensinde skal blive bevæget af os to, maa det være ved at gaae ned i Læ, og ikke ved at tænke paa at vinde op mod Vind og Strøm, imellem disse Klipper her i Øst. Nei, Sir, lad os tage Dinglen, og oplodde Revet, og see efter vore Kammerater; derefter kan vi bedst sige hvad vi med noget Haab om Held skal foretage os. Veiret synes at have sat sig i Ro, og jo før vi gaae, desbedre er det."

Dette Raad behagede Mark, da han fandt det fornuftigt. At tilbagevinde endog en eneste Mand vilde være en stor Fordeel, og han nærede et længselsfuldt Haab om, at nogle af Folkene endnu maatte findes paa Revet. Dernæst var Bobs Idee om at bringe Skibet over det grunde Vand i Læ, istedenfor at gjøre et Forsøg paa at arbeide sig op imod Vinden, en meget sund Tanke; og efter lidt nærmere Overveielse, følte han Lyst nok til at gaae ind derpaa. Da de forlode Bradspillet, gave de sig følgelig begge iværk med at sætte Projectet i Udførelse.

Dinglen var kun et lille Fartøi, og de havde ikke megen Vanskelighed ved at faa den sat i Vandet. Efter at den var heist høit nok op til at kunne flyde ud over Relingen, furede Bob den ud over Siden og Mark firede den derpaa i Vandet. Den viste sig at være tæt, da Capitain Crutchely havde sørget for, at den bestandig var halv fuld af Vand, lige fra den Tid de vare komne ind i Sydhavet, og i enhver anden Henseende var den i fuld-

herind. Dog er det urolige Ocean, endog i dets rolige Tilstand, frygteligt, paa de Steder, hvor Vandet støder mod Klipper eller Revler, og de Brændinger som forefandtes, var af en meget alvorlig Bethydning, for et Fartøi saa lille som Dinglen, skjøndt den var saa fuldkommen indesluttet. Som Følge heraf var det nødvendigt at styre klar af dem, for ikke at kæntre eller fylde dette det eneste Fartøi, af hvilkensomhelst Slags, der nu hørte til Skibet, og hvis Tab i Sandhed vilde være en meget alvorlig Sag.

Dinglen gled bort fra Skibet med meget lette Bevægelser. Der var netop saa meget Luft, som et saa lille Fartøi behøvede, og Bob begyndte strax efter at hive Lod, da Mark foretrak at styre. Det var alligevel paa ingen Maade let at lodde fra et saa lille Fartøi, medens det løb saa stærk en Fart, og Bob blev nødt til at opgive det. Da de vilde komme til at roe tilbage, sagde Mark, at han vilde holde Loddet gaaende paa Hjemveien til Skibet. Ikke destomindre overbeviste de saa Lodskud, som lykkedes, vore Søfolk om, at der var mere end Vand nok for **the Rancocus** mellem Revene, hvilket vistnok ikke vilde vise sig at være Tilfældet paa dem.

Det faldt Mark langt vanskeligere at holde Dinglen ude af Brændingerne, end han havde troet. I den Bugt, hvor han nu befandt sig; thi en Bugt var det formedelst Revene til Luvart; skjøndt ingen Klippe hævede sig i den Retning over Vandets Overflade, var Vandet saa smult,

at det ikke brød paa mange Steder, undtagen med lange Mellemrum, og da kun, naar en Rulling, der var sværere en sædvanligt, fandt Vei ind fra det ydre Ocean. Det er en Selvfølge, at de Brændinger, som pludselig opstod af en Aarsag som denne, vare de sværeste af dem alle, og den lille Dingle vilde have været ilde faren, dersom den havde befunden sig paa et af Revene, naar en saadan Sø styrtede sig ind over det. Dette havde meget nær hændet en eller to Gange, men det blev snarere undgaaet ved det guddommelige Forsyns Mellemkomst, end ved vore Eventyrers Omsorg eller Dygtighed.

Det er let at tænke sig den store Interesse med hvilken vore to Sømænd nærmede sig det synlige Rev. Deres Jagttagelser fra Sahlingerne ombord i Skibet havde underrettet dem om, at dette var det eneste Land i Skibets umiddelbare Nærhed, og dersom de ikke fandt deres savnede Skibskammerater der, turde de i det hele taget ikke vente at finde dem. Dernæst var dette Rev, eller denne Ø, i andre Henseender af stor Vigtighed. Den kunde blive deres tilkommende Hjem, maaskee for Aar, ja maaske for Livstid. Udseendet af de blinde Rev over og imellem hvilke Mark nylig passerede, havde betydelig formindsket hans Haab om, at faae Skibet bragt ud af dem, og han tvivlede endog om Muligheden i at bringe det for Vinden, ned til det Sted, hvor han nu befandt sig. Alle disse Betragtninger, der mere og mere smerteligt begyndte at tynge paa hans Sind, ved hver Fod

han avancerede, tjente til at forhøie den Interesse, med hvilken han bemærkede ethvert Udseende, paa eller omkring Øen eller Revet, som han nu nærmede sig. Bobs Følelser vare mindre bevægede ved disse Gjenstande, han besad mindre Indbildningskraft, og forudsaae Følgerne og Virkningerne mindre levende, end hans Foresatte, og han var mere vant til Somandslivets Omskiftelser. Dernæst havde han ikke efterladt en jomfruelig Brud i Hjemmet, der længtes efter hans Tilbagekomst, og var ydermere bleven enig med sig selv om, at det var Forsynets Villie, at han og Mark for en Tid skulde agere Robinson Crusoe paa den Stump Rev. Om de nogensinde skulde blive frelste fra dette øde Sted, var et Punkt over hvilket han endnu ikke havde begyndt at grunde.

Udsigterne vare alt andet end opmuntrende, efterhaanden som Dinglen gled nærmere og nærmere til den nøgne Deel af Revet. Den Mening man havde dannet sig om Stedet, ved Undersøgelsen fra Sahlingerne, viiste sig at være temmelig nøiagtig, i flere Henseender. Det var netop en Qvartmiil langt, medens Breden afvexlede fra en halv til mindre end en ottendedeel Qvartmiil. Paa Kysterne langs med største Parten af Revet, hævede Klippen sig kun meget faa Fod over Vandets Overflade, skjøndt den paa den østre eller luv Spidse, kunde være mere end det dobbelte af denne Høide. I Længden strakte det sig meget nær i Øst og Vest. I Midten af denne Ø var der alligevel en besynderlig Formation i Klippen.

der syntes at hæve sig til en Høide af noget nær tredsindstyve eller firsindstyve Fod, dannende en Slags regelmæssig cirkelrund Vold af den nævnte Høide, der ikke indtog nogen ubetydelig Deel af Øen, hvor den var bredest. Intet der havde Lighed med Træer, Buske eller Græs var at see, da Fartøiet kom saa nær, at saadanne Ting kunde blive synlige. Af Søfugle var der en stor Mængde, dog saaes ikke engang de i det Antal, der undertiden findes i Nærheden af ubeboede Øer. Imidlertid omsvævede de i tusindviis disse store nøgne Klipper, i en ubetydelig Afstand fra Hovedrevet.

Endelig nærmede den lille Dingle sig til Øen. Mark undrede sig i Begyndelsen over, at finde saa liden Brænding paa den, endog paa luv Siden; men dette hidrørte fra den store Mængde Rev, der laae i en betydelig Afstand udenfor den, og især derfra, at en Række Klipper strakte sig tvers for dens luv Ende, i kun en Kabellængdes Afstand, dannende en net lille Strækning af smult Vand mellem det og Øen. For at kunne dette, maatte naturligviis den nysomtalte Række af Rev være meget nær oppe ved Overfladen, hvilket virkelig ogsaa var Tilfældet, da Klippen hævede sig saa høit, at den ved Ebbe var to eller tre Fod over Vand, skjøndt den i Almindelighed var overflydt ved Flodtid. Fartøiet var nødt til at løbe rundt om et af disse sidstnævnte Rev, hvor der var dybt Vand, og dernæst at dreie lidt mere til Vinden, for at naae Strandbredden.

Det vilde være vanskeligt at beskrive de Følelser med hvilke Mark først landede. I det de nærmede sig Land, havde baade han og Bob anstrengt deres Øine, i Haab om at see noget Tegn paa, at deres Skibskammerater havde været der; men ingen Opdagelse belønnede deres Søgen. Der var intet at see paa eller omkring Øen, der kunde give det mindste Vidnesbyrd om, at noget af Fartøierne havde været der. Mark fandt at han havde betraadt en nøgen Klippe da han landede, skjøndt Overfladen var temmelig jevn. Klippen selv var af en Beskaffenhed, han ikke var vant til at see, og han begyndte at fatte Mistanke om det, som senere bekræftedes ved nærmere Undersøgelse, at han istedenfor at være paa et Coralrev, befandt sig paa en Klippe af reen vulkansk Oprindelse. Klippens fuldkomne Nøgenhed baade forundrede og bedrøvede ham. Paa Revene i alle Retninger var der, idetmindste for Øieblikket, opfyldet en betydelig Mængde Søgræs; men intet deraf syntes at have fundet Vei til dette særegne Sted. Nøgenhed og Ødsel vare betegnende Ord for denne Ø, da den eneste Afbrydelse i dens Ensomhed og Forladthed blev foranlediget af Fuglene, der nu kom skrigende og flagrende om Hovedet paa de Indtrængende, idet de baade ved deres Dristighed og Skrig viiste, at de vare fuldkommen ubekjendte med Mennesker.

Volden paa Midten af Revet, var ogsaa en altfor mærkværdig Gjenstand, til at undgaae Opmærksomhed, og

vore Eventyrere nærmede sig den snart, i Haab om at faae et bedre Udsik fra dens Tinde, end det de havde fra den lavere Overflade paa det almindelige Rev. De begav sig altsaa derhen, ledsagede af en stor Fuglesværm. Hverken Mark eller Bob forsømte alligevel at vende Blikket mod det nu fjerne Skib, der tilsyneladende red for sit Anker, i den samme Tilstand, i hvilken de for en halv Time siden havde forladt det. I den Retning syntes alt at være i Orden, og Mark gik med raske Skridt til Volden.

Idet vore Eventyrere naaede Foden af denne besynderlige Forhøining fandt de, at det ikke vilde blive saa let en Sag at bestige den, som de havde troet. Ulig den øvrige Deel af Revet, som de endnu havde seet, lod den til at bestaae af en smuldret Klippemasse, saa jevn og lodret, at det vilde blive overmaade vanskeligt at komme derop. Omsider fandt man alligevel et Sted, hvor det lykkedes Mark og Bob, ved at lange hinanden en Haand, at komme op til Tinden. Her mødte dem et Syn, som saasnart de fik Øie derpaa, fremkaldte et Forundringsraab hos dem begge. Istedenfor at finde en jevn Overflade, som de havde ventet, var der en cirkelformig Fordybning i det, som Mark strax erkjendte for at være det udslukte Krater af en Vulcan. Efterat den første Forbauselse havde sat sig, undersøgte Mark paa det nøiagtigste Stedet.

Volden eller Barrieren af Lava og Slagger, der dannede Ydermuren af dette Krater, var næsten cirkelrund. Dens Inderside var paa de fleste Steder fuldkommen lodret, skjøndt den paa nogle faa Steder var overhængende, og der var kun to eller tre Steder, hvor et behændigt Menneske med Sikkerhed kunde stige ned. Den indvendige Grundflade kunde indeholde et hundrede Acres, medens Muren havde en meget jevn Høide, af omtrent tredsindstyve Fod, idet den sank lidt derunder paa den læ Side, hvor der var et snævert Hul eller en Passage, i Flugt med Kraterets Bund, en Slags Port, gjennem hvilken man kunde komme ind og ud af Kløften. Denne Passage var upaatvivlelig bleven dannet ved Lavaens Udløb, der formodentlig for Aarhundreder siden var brudt igjennem paa dette Punkt, og havde bidraget til at danne det synlige Rev udenfor. Hullets Høide var nogle og tyve Fod, med en Bue foroven, og dets Brede kunde vel være tredive Fod. Da Mark naaede det, hvilket han udførte ved at stige ned ad Kraterets Væg, ikke uden Fare for at brække sin Hals, fandt han Kraterets Bund jævn og flet, med Undtagelse af, at den havde en ubetydelig Skraaning, fra dens østre til dens vestre Side, eller fra den Side, der var ligeover for Udløbet eller Porten, henimod selve Porten. Denne Skraaning tilskrev Mark den Omstændighed, at Vandet fra Oceanet forhen var løbet ind i Hullet, ved usædvanligt Høivande og Storme, og havde skyllet Asken, som en Gang dannede Kraterets Bund, hen

til den fjerneste Deel af Plainen. Denne Aske var i Tidens Løb bleven forvandlet til en blød, eller skjør Klippemasse, og dannede en Steen, som kaldes Tufa. Dersom Krateret nogensinde havde dannet en Conus, hvilket sandsynligviis var Tilfældet, saa var den, under Tidens og Aarstidernes Paavirkning, aldeles forsvunden. Dog kunde Kraterets Bund neppe betragtes som Klippe, skjøndt den havde en Skorpe, der næsten paa ethvert Sted af den, magelig kunde bære en Mands Vægt. Een eller to Gange brød Mark igjennem, som om det kunde være skjør Jis han slap igjennem, og han fandt da sine Sko bedækkede med en let Støv, som havde megen Lighed med Aske. Paa andre Steder brød han med Forsæt denne Skorpe, og fandt altid, i en betydelig Dybde under den, Aske blandet med Skaller og nogle faa Smaasteen.

At Vandet undertiden flød ind i Krateret var tydeligt, af den store Mængde Salt, som fandtes der, som tillige angav Grændserne af de seneste Stormflod. Dette Salt havde sandsynligviis forhindret Vegetationen. Vandet kunde alligevel aldrig være kommet ind fra Søen, dersom ikke Lavaen, der oprindelig dannede Udløbet, havde efterladt en Kanal, der var lavere end de ydre Klippers Overflade. Det vilde maaskee nærme sig Phænomenets sande Charakteer mere, dersom vi sagde, at Lavaen, som havde brudt igjennem Barrieren paa dette Punkt, og var styrtet ud i Søen, ikke ganske havde opfyldt Kanalen,

som den snarere lagde Grund til, end dannede, da den ophørte at flyde. Styrknet i den Form, efterlod den en uregelmæssig Ridse, gjennem hvilken Elementet upaatviv-lelig, endnu leilighedsviis løb ind, naar det tilstødende Ocean naaede en tilstrækkelig Høide. Mark bemærkede, at Fuglene af en eller anden Grund skyede Krateret. Det forekom ham virkelig, at deres Instinct advarede dem om de Farer, som en Gang havde omgivet Stedet, og som Følge deraf, holdt de sig i en ærbødig Afstand der-fra. Af hvilken Aarsag det end monne være, saa var det dog Tilfældet, da endog kun faa fløi hen over det, skjøndt man saae dem i Hundredviis i Luften rundt om-kring det.

Femte Kapitel.

Da denne første Undersøgelse af Krateret var fuld-endt, kravlede Mark og Bob op til Murens Tinde, og tog Plads lige over Buen. Her havde de saa godt et Udkik, som den lille Ø tilbød, ikke allene over dens egen Overflade, men over det omgivende Ocean. Mark be-gyndte nu at fatte den besynderlige geologiske Formations Charakteer, midt ind iblandt hvilke **the Rancocus**, som

ved Forsynets Haand, var bleven ført. Han sad i det Øieblik paa den høieste Tinde af et submarint Bjerg, af vulkansk Oprindelse. Submarint med Hensyn til dets Høide Forhøininger og Omfang, med Undtagelse af Krateret, hvor han netop havde indtaget sin Plads, og den Smule synlig og ærværdig Lava, hvoraf det var omgivet. Denne Lava hævede sig rigtignok meget nær op til Oceanets Overflade, paa flere end et halvhundrede Steder, som han kunde see i en ikke lang Afstand, dannende de utallige Brændinger, som charakteriserede Stedet; men, med Undtagelse af Marks Rev, som Bob kaldte Hovedøen, der paa Stedet, var, foruden to eller tre isolerede Øer, der laae mindre end en Kabbellængde fra den, og nogle faa i fjernere Afstand, der udgjorde Fuglenes særlige Tumleplads, intet andet Land synligt, fjern eller nær.

Medens Mark sad der, paa denne Klippe, der bestod af sammenblandet Aske, tænkte han over, hvilken Udstrækning disse Skjær og Rev, af hvilke han var omringet, sandsynligviis kunde have. Sluttende efter det han den Gang saae, og gjenkaldende sig Enkelthederne, ved den Undersøgelse han havde foretaget fra Skibets Sahling, formodede han, at Farerne og Vanskelighederne ved Navigationen, maatte strække sig i en østlig og vestlig Retning, i det mindste tolv Sømile, medens Distancen i nordlig og sydlig Retning, kun syntes at være meget lidt kortere. Der var naturligviis en heel Deel Gisning i Bedømmelsen af det vulcanske Bjergs Udstrækning, der dannede

disse vidtudstrakte Skjær; men efter hvad han kunde see, efter den Distance man vidste at Skibet havde udløbet, midt imellem Farerne, førend det indtog sin nuværende Ankerplads, efter Øens Beliggenhed, og ifølge alle de Materialier der vare forhaanden, til at bygge hans Beregninger paa, troede Mark snarere at have forringet end forstørret Revenes Udstrækning. Dersom de krampagtige Bevægelser i Jorden, som havde frembragt disse blinde Klipper, havde været lidt kraftigere, vilde der sandsynligviis være blevet dannet isteden for dem, en smuk og frugtbar Ø, af et anseeligt Omfang.

Fra det Øieblik vor unge Sømand havde naaet det Rev, som nu, og i Fremtiden bærer hans Navn, begyndte han at indrømme den bittre Mulighed af, at han kunde blive nødt til at tilbringe sine øvrige Dage paa det. Hvorlænge han og hans Ledsager kunde finde Midler til at friste Livet, paa et Sted der var saa fuldkommen bart, var noget, hvorom han ikkun kunde gjøre sig Gisninger; men saalænge Forsynet vilde lade disse Midler tilflyde dem, var det høist sandsynligt, at dette eensomme og kun lidet begunstigede Sted, vilde blive deres Hjem. Det er unødvendigt at anføre, med hvilken bitter Sorg det var, at den unge Brudgom lod disse smertelige Tanker faae Indpas; men Mark besad altfor megen Sjelsstyrke og Bestemthed til, endog i et saadant Øieblik, at overgive sig til Fortvivlelse. Han skjulte derfor sine Bekymringer

og bestræbte sig for at efterligne sin Ledsagers rolige Væsen. Hvad Bob angaaer, da var han af Naturen Philosoph. og da han var bleven fortrolig med den Tanke, at det var en Tilskikkelse, at de, i det mindste i nogle Aar, skulde agere Robinson Crusoe, grundede han over paa hvilken Maade de bedst skulde udføre det. Under saadanne Omstændigheder, og med saadanne Følelser, er det aldeles ikke forunderligt, at deres nærværende Stilling, og deres Udsigter for Fremtiden, blev Gjenstanden for den Samtale, der forefaldt mellem disse to forladte Sømænd.

„Vi sidde godt i det, Mr. Mark," sagde Bob, „og den eneste Forskjel mellem Robinson og os, er den Omstændighed; at vi ere to, hvorimod at han var nødt til at hjælpe sig ene, indtil han traf paa Fredag!"

„Jeg vilde ønske at jeg kunde sige det var den eneste Forskjel i vor Stilling, Betts; men det er meget langt fra, at det er Tilfældet. For det første havde han en Ø, medens vi ikke have stort andet end et Rev; han havde Jord, medens vi have en nøgen Klippe; han havde ferst Vand, og vi have intet; han havde Træer, medens vi ikke en Gang have et Græsstraa. Alt dette tilsammen gjør, at vi ere i en meget fortvivlet Stilling."

„Det er sandt hvad De siger, Sir, og dog have vi Fyhr forud. Vi have et Skib, ligesaa godt og flot, som den Dag det begyndte Reisen, medens Robinsons Skib

gik tabt under hans Fødder. Saalænge der flyder en Planke, stikker en ægte Sømand ikke op."

„Ja, Bob, det føler jeg ligesaa fuldt, som Du; heller ikke agter jeg at stikke op, saalænge der er Grund til at troe, at Gud ikke ganske har forladt os. Men hiint Skib er ikke til nogen Nytte, med Hensyn til at vende tilbage til Venner og Hjem; eller, af ingen Nytte, som Skib betragtet. Menneskelig Magt vilde neppe være istand til at bringe det ud fra de Rev, der omgive det."

„Det er en fordømt slet Ankerplads," sagde Bob, idet han sprøitede Tobakssaften halvveis ned ad Kraterets Muur, „det maa jeg indrømme. Dog vil Skibet, endog hvor det nu ligger, i mange Henseender være til Nytte, Mr. Mark, naar vi kan holde hende flot. Det Vand hun har inde, vil være tilstrækkeligt for os i et Par Aar, naar vi kun holde lidt Oeconomi dermed; og naar den regnfulde Aarstid indfinder sig, hvilket vi kan være vis paa at den vil gjøre, paa disse Høider, kan vi fylde vore Fade paany. Dernæst vil Skibet afgive Husly for os, og det oven i Kjøbet et fortræffeligt Husly. De kan bo agterude, Sir, og jeg vil indtage min Køieplads under Bakken, som om der slet Intet var forefaldet."

„Nei, nei, Bob, al saadan Forskjel maa nu være forbi. Ulykke saavelsom Graven gjør alle Mennesker lige. Du og jeg begyndte som Bakskammerater, og vi vil rimeligviis ende som Bakskammerater. Skibet kan alligevel blive os nyttigt paa en Maade, som Du ikke

har omtalt, og som vi maa see hen til, som vort bedste Haab i denne Verden. Vi kan hugge det op, og det kan lykkes os at bygge et Fartøi, der er stort nok til at befare dette rolige Hav, og dog ikke større, end at det kan bringes imellem, eller over Revene. Begunstiget paa denne Maade af det guddommelige Forsyn, kunne vi leve for at see vore Venner igjen."

„Mod, Mr. Mark, Mod, Sir. Jeg veed det maa hvile tungt paa en Mands Følelser, der som De, er gift, og har efterladt en smuk Kone, at troe, at han aldrig mere skal vende tilbage til sit Hjem. Men jeg troer ikke, at dette vil blive vor Skjæbne. Jeg har aldrig hørt om en saadan Ende paa et Crusoe-Parti. Endog Robinson selv kom omsider bort, og havde en fortvivlet haard Reise, efterat han havde forladt sin Ø. Den Idee om det nye Skib, synes jeg meget godt om, og jeg vil af mit ganske Hjerte lange en Hæve til at hjælpe Dem dermed. Der er just ikke meget af en Tømmermand ved mig, det er nu baade vist og sandt; heller ikke formoder jeg at De er et Vidunder, med Skar- eller Bind-Øxen; men to beredvillige og kraftige Mennesker, hvis Opgave det er, at frelse deres Liv, kan saagodtsom udrette hvad det skal være. Hvad mig angaaer, Sir, saa er jeg, siden det var min Skjebne at skulle strande, og for en Tid agere Robinson, hjertelig taknemmelig for at jeg har faaet Dem til Kammerat, det er det Hele!"

Mark smilede over denne skjeve Compliment; men

han følte sig overbeviist om, at Bob meente det ærligt. Efter et kort Ophold tog han atter fat paa Samtalen, idet han sagde:

„Jeg har tænkt over, Bob, om det skulde være muligt, at bringe Skibet i Sikkerhed, saa langt ned, som til denne Ø. Dersom vi blot kunde bringe det i Læ af det sidste Rev, udenfor den luv Ende af Øen, kunde det ligge der i flere Aar, eller indtil det af Vilde faldt fra hinanden. Dersom vi vil forsøge paa at bygge en Dæksbaad, eller noget der er stort nok, for at vi deri kan ride en Storm af, vil der udfordres større Plads til dens Bygning, end Skibets Dæk afgiver. Desuden kunde vi aldrig faae et Fartøi af de Dimensioner, sat ud af Skibet, og maa nødvendigviis bygge det paa et eller andet Sted, hvor det kan løbe af Stabelen. Vor Dingle vil ikke være istand til at bringe Materialerne saa lang en Vei, thi den kan neppe bære mere end os selv. Efter saaledes at have overveiet Alt, er jeg af den Mening, at vi intet bedre kan gjøre, end at begynde med et Forsøg paa, at bringe Skibet herned, hvor vi have Plads nok, og kan udføre vor Plan med nogen Fordeel."

Bob gik strax ind paa denne Plan, og tilføiede nogle Ideer, som endog vare nye for Mark. Det var saaledes klart for dem begge, at dersom Skibet nogensinde skulde komme klar af Revene, maatte det være ved at løbe ned i Læ; og ved at bringe det ned til Øen, vilde der være saa meget vundet af denne uundgaaelige

Cours. Saaledes, tilføiede Bob, kunde det blive sikkert fortøiet, i den lille Bugt, til Luvart af Øen, og i Tidens Løb var det muligt, at ved en nøiagtig Undersøgelse af Kanalen mod Vest, og ved Hjælp af Bøier, en Passage kunde findes, der, naar alt kom til alt, kunde føre dem ud tilsøes. Mark nærede kun lidet Haab om, nogensinde at bringe the Rancocus ud af den Mængde Klipper, mellem hvilke den saa blindt hen var bleven indesluttet, og hvor den sandsynligviis aldrig kunde være kommet, uden at drive hen over nogle af dem; men han indsaae mange Fordele ved den Plan, at forandre Skibets Plads, og de forøgedes i Antal og Betydning, jo mere han tænkte derover. At sikkre det ferske Vand, var en Gjenstand af væsentlig Interesse. Dersom det satte op at blæse, og Skibet drev ned mod Klipperne i Læ af det, vilde det sandsynligviis, efter en eller to Timers Forløb, være slaaet i Stykker; da ikke allene alt det øvrige Gods det indeholdt, men hver Draabe af det ferske Vand, vore to Sømænd havde at raade over, vilde uundgaaelig være tabt. Det forekom Mark saa vigtigt, idetmindste at sikkre sig en Deel af denne væsentlige Artikel, at han vilde have foreslaaet at buxere nogle faa Tønder deraf ned til Revet, dersom Dinglen havde været stor nok til at iværksætte dette Project. Efter at have udbredt sig vidtløftigt over disse forskjellige Punkter, steg Mark og Bob ned fra Kraterets Tinde, gik Halvveien rundt om det, og vendte tilbage til Fartøiet.

begyndte at savne deres Foder og Vand, bleve meget glade ved at gjensee dem. De to første Slags findes ombord i ethvert Skib, men den sidste ikke saa sædvanligt. Capitain Crutchely havde medtaget een for at forsyne sig med Melk til Thee, en Drik, som han, besynderligt nok, skattede høiest, næstefter Grog. Efter at Bob havde afhjulpen Kreaturernes Mangler, sadde han og Mark sig atter hen paa Bradspillet, for igjen at indtage et koldt Maaltid, da deres Sind var altfor meget i Bevægelse, til at de kunne tænke paa at koge Mad. Saasnart dette tarvelige Maaltid var indtaget, bragte Mark to Bøier ned i Dinglen, tilligemed to Stykker støbt Jern, til at lægge dem til Drægs for, og begav sig hen til det Sted paa Revet, hvor han havde i Sinde at placere dem.

Der medgik næsten en Time med at søge Kanalen, og næsten ligesaa lang Tid til at bringe Bøierne til Drægs, saaledes at Passagen blev fuldkommen kjendelig. Saasnart dette var udført, roede Bob saa hurtig som muligt til Skibet, der var mindre end en Qvartmiil fjernet fra dette Sted, thi der var alle mulige Tegn til en Veirforandring. Øieblikket udfordrede nu megen Koldblodighed og Bestemthed. Der var ikke mere end en Time Dag tilbage, og Spørgsmaalet var, om de skulde forsøge paa at skifte Ankerplads den Aften; medens de havde Kanalen og alle Mærkerne i friskt Minde, og førend det onde Veir indfandt sig, eller de skulde stole paa det Ankertoug de laae for, og ride den Storm af de kunde

vente. Ung, som Mark var, havde han en meget sund Dømmekraft, med Hensyn til Gjenstande, der hørte til hans Fag. Han vidste at der vilde komme svære Brændinger ind over Revet, der hvor Skibet den Gang laae, og han frygtede for, at Ankertouget vilde skamfile over, dersom det stadig vilde kule haardt i en fire og tyve Timer. Ifølge hvad han havde seet i Løbet af Dagen, vidste han ogsaa, at disse Brændinger bleve fuldkommen brudte og adsplittede paa Klipperne, førend de naaede ned til Den, og han troede, at der vilde være langt større Sandsynlighed for Skibets Sikkerhed, ved strax at forandre Plads, end ved at forsøge sin Lykke den paafølgende Nat, ved at forblive paa det Sted hvor det nu laae. Bob underkastede sig denne Afgjørelse, fuldkommen paa samme Maade, som om Mark endnu var hans Foresatte, og havde ikke saasnart modtaget Ordren, førend han sprang fra Seil til Seil og fra Toug til Toug, som en Kat der leger mellem Grenene paa et Træ. I hine Tider kjendte man ikke til Gaffelseilene paa Stor- og Fokkemasten, men Stagseilene traad istedenfor dem. Saaledes gjorde Bob Klyveren, Storestænge Stagseil og Aben los, og gjorde Bommesasen klar til at udhales. Medens han var saaledes beskæftiget, efterfaae Mark Røst og Perthsline til Pligtankeret, hvilket var bleven gjort klar til at falde, førend Capitain Crutchely var forsvundet. Det lykkedes ham endog at faae dette svære Anker firet for Kranen, uden at kalde Bob til Hjælp.

Det gjaldt i Sandhed nu at skynde sig; thi det begyndte at blæse i Stød, Solen var ved at synke ned i en Skybanke, og langs med hele Horizonten til Luvart, havde Luften et mørkt og truende Udseende. En Gang skiftede Mark Sind, idet han bestemte sig til at blive liggende, og at lade Pligtankeret falde hvor han var, ifald det skulde blive nødvendigt; men en stille Byge fristede ham til at fortsætte. Bob praiede, at Alt var klar, og Mark hævede Øxen hvormed han var bevæbnet, og bibragte Touget et alvorligt Hug. Hermed var Sagen snart afgjort, en heel Cordeel var overhugget, og tre eller fire Slag endnu, frigjorde Skibet fra Ankeret. Mark sprang nu hen til Klyverfald, og hjalp Bob med at heise Seilet. Dette var ikke saasnart udført, førend han gik agter ud til Rattet, hvor han kom tidsnok, for at faae Skibet til at falde af. Mesanen blev dernæst udhalt, saa godt som to Mand i en Fart kunde udføre det, hvorefter Bob gik forud, for at passe Klyverskjøde, og holde Udkik efter Bøierne.

Det var uundgaaeligt nødvendigt ved en saadan Seillads, ikke at begaae noget Feilgreb, og Mark paalagde sin Ven den største Aarvaagenhed. Mere end tyve Gange praiede han, for at erfare om Bøierne kunde sees, og endelig fik han et tilfredsstillende Svar i den Anledning.

„Lad falde! Mr. Mark, lad falde! Sir, vi ere godt

til Luvart af Kanalen. Ret saa! Mr. Woolston, det gaaer herligt, Sir. Kan De ikke nu selv see dem, Sir?"

„Endnu ikke, Bob, og saa meget mere nødvendigt er det, at Du holder skarpt Udkik. Lad os holde os i tilbørlig Afstand, og jeg vil lade hende løbe ned mod Passagen, tvers ud for Kanalen."

Bob løb nu agterud, idet han sagde til Styrmanden, at det var bedre han selv gik ud paa Bakken, og lodsede Skibet igjennem Passagen, hvilket var en Bestilling han ikke holdt af. Mark blev fortrydelig over, at denne Omskiften netop skulde foregaae i et saa kritisk Øieblik; men idet han ilede forefter, havde han inden en halv Minuts Forløb taget Plads mellem Judasørene, for at see ud efter Bøierne. I Førstningen kunde han ikke see dem, og da følte han meest det ukloge i, at Bob havde forladt sin Post, i et saa farligt Øieblik. Strax efter fandt han alligevel den ene, og dernæst fik han Øie paa den anden, rigtignok, som det forekom vor unge Sømand, i en farlig Nærhed af dens Nabo. Skibet var ikke destomindre tilstrækkeligt langt til Luvart, og der var Plads nok til at holde af. Saasnart Skibet havde skudt langt nok over Stævn, raabte Mark til Bob, at han skulde lægge Roret haardt op. Dette skeete og the Rancocus faldt af, medens Mark med den største Aarvaagenhed iagttog, at den ikke girede formeget til den ene eller den anden Side. Han drog neppe Veiret medens

Skibet gled ned mod disse to sorte Skildvagter, og et Øieblik forekom det ham, som Vinden eller Strømmen havde bevirket en Forandring i deres Stilling. Det var alligevel nu for seent at forsøge paa nogen Forandring, og Mark saae nu Skibet bruse gjennem Dønningen, der styrtede ind fra Oceanet, langt indenfor Revet, med langt større Ængstlighed, end han nogensinde før i sit Liv havde følt. Skibet vedblev alligevel at fare frem, og ved enhver Nedduvning, ventede vor unge Mand at høre dets Kjøl støde mod Grunden, dog skeete det ikke. Strax efter var Boierne paa dets Laaring, og nu vidste Mark at Faren paa dette ene Sted var overstaaet.

Det næste Skridt var at finde den sydlige Ende af den ydre Rand, som dannede den næste Passage. Dette skeete ikke førend Skibet var ganske klos ved den. Som Følge af den forøgede Kuling, var der i de sidste Timer foregaaet en Forandring paa dette Sted, da Vandet brød langs med hele Renden, istedenfor, som tidligere, kun paa dens ene Ende; men Mark brød sig ikke noget derom, da han først en Gang var vis paa at have fundet denne Ende. Han var nu halvveis mellem sin forrige Ankerplads og Krateret, og dette Sidste kunde han ganske tydeligt see; men det var nødvendigt at sætte Seil til, for at bringe Skibet gjennem Kanalen forude, og Mark raabte til Bob, at han skulde surre Roret midtskibs, efter at være luvet op til Cours, og springe hen til Store-Stænge-Stagseils-Fald, for at hjælpe ham med at heise Seilet.

Dette var snart udført, Seilet strakt og Skjødet halet. Dernæst blev Aben tilsat paa samme Maade. Derpaa sloi Bob atter til Rattet og Mark til sin Plads mellem Judasørene. Mark saae, ganske mod sin Forventning, at Skibet luvede klos op til den luv Rand, med Fare for at støde paa den. Saasnart det følte Roret, faldt det alligevel af, og Mark nærede ikke længer nogen Tvivl om, at gaae til Luvart af denne Passages nordre Ende. Da det nu kom med friskere Kast, var det snart gjort, og Skibet holdt plat af mod Krateret. Nu skulde den nordlige Ende af Revet, som dannede det indre Bassin, lægges forover, hvorefter man kun havde at løbe langt nok ind, langs med Indersiden af Revet, for at faa Læ, og at lade Ankeret falde. For at udføre dette med Held, begyndte Mark nu at hale Klyveren ned. Da dette Seil var vel bjerget, var Skibet ud for Enden af det blinde Skjær, da Bob lagde Roret styrbord, og dreiede til. Nu blev Store-Stænge-Stagseil nedhalet, og Mark sprang ud paa Bakken, medens han raabte til Bob, at han skulde surre Roret i Læ. I et Øieblik stod Bob ved den unge Mands Side, og Begge ventede paa, at Skibet skulde luve til Vinden, og skyde saa tæt ind til Revet, som muligt. Dette blev ogsaa lykkeligt udført, og Mark lod Ankeret falde, i mindre end tyve Fods Afstand fra det blinde Revs Væg, netop i det Øieblik Skibet begyndte at sakke. Seilene bleve beslaaede, der blev stukken ud paa

Touget, indtil Skibet netop laae midt i Kanalen mellem Øen og den ydre Søskjærm, hvorefter der blev lagt Stoppere paa Touget. Derpaa tog Bob Hatten af, og gav tre Gange Hurra, medens Mark gik agter ud, og i sit stille Sind opsendte Tak til Gud for det fuldkomne Held, der havde ledsaget denne vigtige Forandring i deres Stilling.

Vigtig var denne Forandring i Sandhed; thi ikke allene laae Skibet nu for sit sværeste Anker og bedste Toug, paa god Holdebund, i et Bassin, hvor der ikkun kunde sætte lidet Dønning ind, og ydermere kun fra Siden, og med meget formindsket Kraft; men det var i mindre end halvanden hundrede Fods Afstand fra Øen som de altid kunde naae ved Hjælp af Dinglen, et Fartøi, som de paa ingen Maade kunde lade forblive i Vandet, hvis de havde ligget udenfor, naar der var den mindste Kuling. Det var, kort sagt, næsten ikke muligt at finde en bedre Ankerplads for et Skib, i stormende Veir, eller bekvemmere for dem, der vilde have Samqvem med Øen. Ved at stryge Stænger og Ræer, samt nedtage det sværeste Gods fra Veiret, vilde Vindens Tryk betydelig formindskes, skjøndt Mark ikke følte synderlig Bekymring i den Retning, paa den Aarstid, saalænge Søen ikke kunde faae et langt Stræk imod Skibet. Han ansaae Skibet for at være sikkert for Øieblikket, og haabede endnu at finde en Passage igjennem Revet, i Læ.

Mark og Bob havde rigtignok Grund til at glæde

sig over det Foretagende, de netop havde udført. Denne Nat blæste det saa haardt, at der kun levnedes dem lidet Haab om, at Ankeret kunde have holdt, dersom de havde været udenfor; og dersom det var raget i Drift under Nattens Mørke, kunde Intet have frelst dem fra øieblikkelig Undergang. Brændingerne styrtede ind i uhyre Masser, brydende og brølende paa alle Sider af Øen, idet deres Skum og Fraade, endog ved Midnattens Mørke, gjorde Søen saa hvid som Snee; men da de mødte den massive naturlige Muur, som beskyttede **the Rancocus,** opløste de sig i Fraade mod den, idet den overspreitede hele Skibet, uden at gjøre det nogen Skade. Mark forblev paa Dækket til over Midnat, og da han paa den Tid mærkede, at Kulingen allerede var i Aftagende, gik han til Køis, og nød en styrkende Søvn til om Morgenen. Hvad Bob angik, da havde han opsat Vagten tidlig om Aftenen, og forblev uforstyrret i sin Køie til Dagens Frembrud, da han af egen Drift tornede ud.

Mark betragtede nu atter Havet, Revene og Øerne fra Skibets Store-Stænge-Sahling, saaledes som det nu laae paa sin nye Ankerplads. Forandringen af hans Stilling havde naturligviis givet Tingene et andet Udseende, og især kunde han see i en større Distance vester efter, eller mod Revets læ Side. Han fandt alligevel ikke noget opmuntrende, da den unge Mand endog meer end tidligere hældede til den Mening, at det ikke vilde være muligt, at bringe Skibet ud af de Farer, hvoraf det var

omgivet. Med denne Overbeviisning i høi Grad forøget, gik han ned paa Dækket, for at deeltage i den Frokost, Bob var gaaet iværk med at tilberede, saasnart han havde forladt Forlukafet; thi Bob paastod at ville sove forude, skjøndt Mark indstændig havde bedet ham benytte et af Kahytslukaferne. Denne Gang blev Maaltidet, der indbefattede en meget god Skibssuppe, indtaget ved Kahytsbordet, da Dagen var skyfri, og Solstraalerne havde saamegen Magt, at det blev ubehageligt at sidde i længere Tid paa hvilketsomhelst Sted, hvor der ikke var Skygge. Under Maaltidet forefaldt der atter en Samtale, angaaende deres Stilling.

„Ifølge den Maade, paa hvilken det blæste forrige Nat," bemærkede Mark, „tvivler jeg om at vi, dersom vi havde ladet Skibet blive liggende udenfor, vilde have havt denne hyggelige Kahyt at holde Frokost i, eller disse gode Sager at nyde, denne Morgenstund."

„Jeg antager det for et godt Stykke Arbeid, og godt udført, Mr. Mark," svarede Bob. „Jeg tilstaaer, at jeg ikke havde meget Haab om, at vi skulde naae herind; men jeg havde nok Lyst til at forsøge det; thi disse Brændinger brød sig kun lidt om et halvt Dusin Rev, men kom styrtende ind over dem, som om de vilde male gamle Cocus til Støv. Hvad mig angaaer, Sir, da takker jeg Gud af mit inderste Hjerte, fordi vi nu ere her."

„Det har Du Grund til, Bob, og medens vi Begge maa beklage den Skjebne der har rammet os, maa vi

erindre os hvor langt bedre vi ere farne, end vore Kammerater, stakkels Gutter! eller hvor langt bedre vi ere farne end mangen en stakkels Sømand, der forliser sit Skib total."

„Ja, Sir, den Ting at vi frelste Skibet, er en stor Lykke. Vi kan neppe kalde dette et Skibbrud, Mr. Mark, skjøndt vi have tørnet mod Grunden, det ligner mere en Dokning, end nogen anden Ting."

„Jeg har før hørt tale om Skibe, der ere blevne ført over Rev og Flodbarrer, og ere komne ind paa Ankerpladse, som de ikke kunde forlade," svarede Mark. „Men betænk en Gang, Bob, hvor meget bedre vor Stilling er, end dersom vi vare blevne skyllede ned paa dette nøgne Rev, uden at have andet at hjælpe os med, end hvad vi kunde fiske op af det som drev iland fra Vraget."

„Det glæder mig at høre Dem tale paa denne Maade, Mr. Mark; thi det viser at De ikke forsager, eller tager Dem Tingene for nær til Hjertet. Jeg frygtede for at De skulde tænke alt for meget paa Miss Bridget, og føle Dem ulykkeligere, end det er nødvendigt, for et Menneske der har Alting saa hyggeligt, som De har det."

„Adskillelsen fra min Kone forvolder mig megen Smerte, Bob, men jeg sætter mit Haab til Gud. Det har været hans Villie at sætte os i denne overordentlige Stilling, og jeg nærer det Haab, at vi skal rede os godt ud deraf."

„Det er den rigtige Tænkemaade, Sir, lad kun disse Følelser blive ved at flyde ovenpaa, og Alt vil nok gaae godt. Vi have Vand i Overflødighed indtil vi naae Regntiden, og da kan vi indsamle et nyt Forraad. Dernæst er der Drekjød og Flesk nok paa Mellemdækket, baade for Dem og mig i fem eller sex Aar, og Brød og Meel er der en god Deel af, ikke at tale om en Mængde Smaaforraad, baade for og agter."

„Skibet er godt forsynet, og, som Du siger, kan vi leve en lang Tid, ja vistnok flere Aar, paa de Fødemidler det indeholder. Der er alligevel en Ting at frygte for, og det skal være min første Omsorg at søge Midler til at forhindre den. Vi have nu i halvtredsindstyve Dage levet paa salte Provisioner, og halvtredsindstyve til vil skaffe os begge Skjørbug."

„Den naadige Gud bevare os for den Sygdom!" udbrød Bob. „Jeg har en Gang havt den paa en Reise om Cap Horn, og skal ikke ønske at prøve den igjen. Men der maa være Overflødighed af Fisk heromkring mellem disse Klipper, Mr. Mark, og vi have et godt Forraad af Brød. Naar vi i nogle faa Dage ad Gangen lade være at spise salt Kjød og Flesk, kunde vi maaskee undgaae den Fare."

„Fisk vil hjælpe os og Skildpadde vilde være overordentlig gavnligt, dersom vi kunde faae fat paa nogle af dem. Men Mennesket behøver blandet Føde, Kjødspise og Vegetabilier, for at vedligholde Helbreden, og

der findes intet saa godt Præcervativ mod Skjørbug, som det sidste. Det værste i vor Stilling ligger i Mangelen paa Muld, hvori vi kunde saae Grønsager til at voxe. Jeg saae ikke saa meget som et Siv, eller den usleste Strandplante, da vi igaar vare inde paa Øen. Dersom vi kun havde Muld, er der Overflødighed af Frø her ombord, og i dette Klima vilde Vegetabilier trives i utrolig kort Tid."

„Ja, ja, Sir, og jeg vil sige Dem, at endog jeg har noget Frø med mig. De husker nok de lækkre Netmeloner og Vandmeloner vi traf paa, paa vor sidste Reise; jeg gjemte nogle af Kjærnerne, som jeg havde i Sinde at forære min Broder, der er Forpagter i Jersey, som De nok veed, Sir; og paa sin Sømandsviis glemte jeg hele Stadsen, da vi vare i Havn. Dersom man blot kunde faae en lille bitte Smule Jord til at saae disse Kjærner i, kunde vi om et Par Maaneder eller tre i det høieste spise vor Frugt, som Gentlemen."

„Det er en meget god Idee, Betts, og vi vil tænke nærmere derover. Dersom i det Hele taget noget saadant lader sig gjøre, saa er det bedst det skeer, jo før jo heller, at Melonerne kan trives medens vi ere beskæftigede med andre Ting. Dette er netop den rette Aarstid til at nedlægge Frø, og jeg tænker vi kunne tilveiebringe Jord nok til at drive nogle faa Melonplanter. Om jeg husker ret er der ogsaa nogle søde Kartoffler tilbage."

Dette bekræftede Bob, og under den øvrige Tid af Maaltidet fortsatte de Udviklingen af den Plan, at skaffe Muld til deri at drive et Dousin Melonplanter. Da Mark indsaae Vigtigheden af at gjøre Alt hvad der stod i hans Magt, for at forebygge Skjørbug, og vidste at der ikke var nogen Tid at give bort, besluttede han at det første han vilde henvende Opmærksomheden paa, skulde være at nedlægge Frø i saa megen Jord, som han var istand til at tilveiebringe. Saasnart Frokosten var endt, begyndte Mark følgelig at samle Frø, medens Bob tog af Bordet og gjorde reent.

Der var fire Smaagrise ombord, der havde staaet i Storbaaden, indtil Fartøiet var bleven sat i Vandet, den Nat the Rancocus løb paa Klipperne. Efter den Tid havde man ladet dem løbe omkring paa Dækket, hvor de havde efterladt en heel Deel Ureenlighed og Forvirring. Disse Grise fangede Bob nu og kastede dem overbord, da han godt vidste, at deres Instinkt vilde bevæge dem til at svømme til det nærmeste Land. Alt gik som han havde ventet, og man saae snart Grisene snuse omkring paa Klippen og prøve paa at rode. En Deel af disse Dyrs Excrementer laae endnu paa Dækket, hvor det var bleven henkastet, da Storbaaden blev reengjort for at tages i Brug, da Ingen i et saadant Øieblik tænkte paa at reengjøre Dækket. De Søer Skibet havde taget ind, havde spredt det tvers over Dækket, men det dannede dog endnu en Hob, og største Delen

var tilbage. Denne Gjødning var Mark iværk med at skuffe op i en Halvtønde, for at bringe den iland, i den Hensigt at forvandle den til Muld, da Bob pludselig gjorde en Ende paa hans Forehavende, ved at sige ham, at han vidste hvor der fandtes en Gjødning, som var to Gange saa god, som denne. En Forklaring blev forlangt og givet. Bob, der havde gjort flere Reiser paa Vestkysten af Amerika, fortalte Mark at Indbyggerne i Peru og Chili, med megen Fordeel benyttede Fugleskarn, som Gjødning, hvilket de fandt paa Klipperne, som omgav deres Kyster. Der laae nu to eller tre Klipper i Nærheden af Revet, som vare bedækkede med dette Stof, medens Søfuglene endnu sværmede omkring dem, og han foreslog at tage Dinglen, for at gaae og søge noget af denne frugtbargjørende Gjødning. Meget lidt, sagde han, vilde være tilstrækkeligt, da Spanierne brugte det i smaa Qvantiteter, ved at anvende det under de forskjellige Stadier af Plantens Fremvæxt. Det er neppe nødvendigt at sige, at Tilfældet havde bragt Bob i Kundskab om Brugen af den Artikel, som nu er saa almindelig bekjendt under Navn af Guano, paa hans forskjellige Reiser, hvorved han blev sat istand til at meddele sin Ledsager denne Omstændighed. Mark vidste at Bob var fuldkommen sanddru, hvis Aarsag han var saa meget mere tilbøielig til at lytte til dette Forslag. Medens vor unge Styrmand derfor gjorde Jollen klar, samlede Bob sit Redskab, forsynede sig med en Pos, langede Halvtønden, hvori

Mark havde Ureenligheden fra Dækket, ned i Dinglen, og steg selv ned for at tage Aarerne. De begave sig nu begge til Bobs Klippe, hvor den ærlige Karl, midt under Skriget af tusind Søfugle, fyldte sin Pos med en saa god Guano, som nogensinde fandtes paa Perus Kyst.

Medens Jollen var ved Klippen, saae Mark at Grisene vare løbne om til den vestlige Ende af Øen, snusende til Alt hvad de kom forbi, forgjæves forsøgende paa at rode, hvorsomhelst en af dem var istand til at trænge ind med Trynen. Da Svinet er begavet med en meget skarp Lugt, holdt Mark Øie med dem, medens Bob gravede Guano, i det svage Haab at de ved Hjælp af deres Instinkt maatte opdage ferskt Vand. Paa denne Maade saae han dem trænge ind i Krraterets Port, thi man kan være temmelig sikker paa at Svin vil have Næsen allevegne.

Da de landede tog Mark en Deel af Redskabet og Posen med Guano, medens Bob bar det Øvrige, og de begav sig til Hullet og gik ind i Krateret, da de til dette Øiemed vare landede saa nær ved Porten, som muligt. Til Marks store Glæde fandt han at Grisene nu virkelig rodede med noget Held, forsaavidt det angik at oprøre Overfladen, skjøndt de virkelig ikke fik noget for deres Uleilighed. Der var alligevel Steder paa Kraterets Plaine, hvor det var muligt, ved at gjennembryde en Slags Skorpe, at trænge ned i den grove Aske, der ikke var ganske blottet for nogle af Bestanddelene af Muld. Ved

at være udsat for Luft og Vand og ved at blande Asken med Søgræs og andre lignende simple Materialier, som han kunde samle, troede den unge Mand at han vilde være istand til at forskaffe sig en tilstrækkelig Masse Jordsubstantser, til at bringe Planter til at groe. Da han fra Kraterets Tinde havde seet to eller tre Steder, hvor det efter hans Mening vilde være muligt at faae søde Kartoffler og Bønner til at voxe, besluttede han at stige ned til disse Steder, og anstille sit Forsøg der, da det laae meest affides for et Indfald af Grisene. Dersom det ikkun maatte lykkes ham at frembringe to eller tre Hundrede Meloner, følte han at der vilde være meget udrettet, med Hensyn til at tilveiebringe Midler til at forhindre enhversomhelst Disposition til Skjørbug, som kunde vise sig hos Bob eller ham selv. Paa denne betænksomme Maade saae den unge Mand hen i Fremtiden, og forberedte sig paa hvad den kunde bringe med sig.

Sjette Kapitel.

Vore to Sømænd vare, da de landede, godt forsynede med Midlerne til at iværksætte deres Planer. **The Ran-**

cocus var langt bedre forsynet med Redskaber, der vare skikkede til Landbrug, end de fleste andre Skibe, da dens Reise tilsigtede et langt Ophold mellem de Øer den skulde anløbe. Saaledes manglede der ikke Øxer og Hakker, da Capitain Crutchely havde tænkt sig Muligheden af den Nødvendighed, at forskandse sig imod de Vilde. Mark steg nu op af Kratermuren med en Hakke paa Skulderen, og et Bundt Linegods om Halsen. I det han steg op brugte han Hakken til at gjøre Trin med, og udrettede paa denne Maade saa meget i ti Minutter, at Op- og Nedgangen lettedes overmaade meget, paa det Sted han havde udseet dertil. Da han først havde naaet Tinden, fandt han et Sted af Klippen, der hang ud over dens Basis, og firede den ene Ende af Linen ned i Krateret. Bob stak denne paa Posen, som Mark halede op og tømte. Paa denne Maade blev Alt hvad man behøvede bragt op paa Toppen af Kratermuren, hvorefter Bob gik ned til Dinglen for at rulle den Foustage Feieskarn op, som var bleven bragt fra Skibet.

Dernæst saae Mark sig om efter de Steder, som ved hans foregaaende Besøg havde forekommet ham meest at have Charakteren af Jord. Han fandt en Mængde af disse Steder, meest i adsplittede Fordybninger af ikke stor Udstrækning, hvor Skorpen endnu ikke havde dannet sig, eller om den havde været dannet, var bleven forstyrret af Elementernes Paavirkning. Disse Steder smuldrede han først med Hakken og jævnede dem med en Rive,

efter ifølge Bobs Anviisning at have bestrøet dem med lidt Guano. Da dette var gjort sendte han Posen ned og halede Feieskarnet fra Skibets Dæk op, som Bob holdt i Beredskab underneden. Heller ikke var dette det eneste Bob havde udrettet, medens Mark, udsat for Solen, arbeidede paa Kraterets Tinde. Han havde funden en stor Dynge Søgræs paa en Klippe nærved Øen, og havde gjort to eller tre Vendinger med Dinglen, for at bringe en Deel deraf til Krateret. Efter al hans Slid og Slæb fik den ærlige Karl ikke mere af dette ny Material, end der kunde rummes i et Ørehoved; men Mark fandt det nok Umagen værd at heise det op, og at forsøge paa at blande det med Composten. Dette skete ved at samle det i Bundter, saa store som den unge Mand kunde magte dem.

Bob stødte nu til sin Ven paa Kratermuren, og hjalp med at bringe Søgræsset hen til de Steder, der vare tilberedte til at modtage det, hvorefter de begge gik i Værk med at blande det med de andre Bestanddele af den Jord man agtede at frembringe. Efter endnu en Time at have arbeidet paa denne Maade, antog de nu at de kunde forsøge paa at nedlægge Frøet. Melonkjærner af begge Sorter, og af den ypperligste Qvalitet, bleve nu nedlagte, tilligemed Bønner, Erter og indianst Korn eller Mais. Nogle faa Agurkkjerner og noget Rødløgsfrø blev ogsaa forsøgt, da Capitain Crutchely havde medbragt en betydelig Deel af almindeligt Havefrø, bestemt til Gavn for Indbyggerne paa de Øer, han havde havt i Sinde

at anløbe, og ved disse for de Søfarende, som senere maatte besøge dem. Denne Omsorg hidrørte fra Skibsrederne, som vare hvad man kalder „Venner", og som paa en noget snurrig Maade blandede Veldædighed med verdslige Fordele.

Mark kjendte vistnok kun meget lidet til Gartnervæsenet, men Bob var næsten istand til at udrette hvad det skulde være. Ikkedestomindre indløb der adskillige Feiltagelser, især med Hensyn til Frøets Behandling, hvilken de kun kjendte meget lidet til. Marks Rev laae netop indenfor Vendekredsen, paa 21 Graders Syd Brede; men den bestandige Søbrise gjorde dette Klima langt køligere end det ellers vilde have været Tilfældet. Saaledes lykkedes maaskee Erter, Bønner ja endog Løg, bedre paa Toppen af Krateret, end det vilde have været Tilfældet nede i det; men Basilicum, Ægplanten, Melonen og to eller tre andre Slags Frø, som de saaede, vilde sandsynligviis have lykkedes bedre, dersom de havde placeret dem paa de varmeste Steder de kunde finde. I en Henseende var Mark en god Gartner, han vidste at Fugtighed var uundværlig for enhver Plantes Vext, og havde iagttaget at lægge alt sit Frø i Fordybninger hvor den Regn der faldt (og han havde Grund til at troe at den tørre Aarstid endnu ikke var sat ind) ikke vilde løbe bort og gaae tabt. I denne Henseende lagde han en heel Deel Dømmekraft for Dagen, idet han brugte sin Hakke paa en Maade,

at han ligemeget undgik det skadelige ved at have for meget som for lidet Vand.

Det var Middagstid førend Mark og Betts vare færdige til at forlade „Tinden," som de nu begyndte at kalde den eneste Høide paa deres eensomme Besiddelser. Bob havde forudseet Nødvendigheden af at skaffe Skygge, og havde kastet et gammelt Bovenbramseil i Jollen. Med dette, og to eller tre lette Spiir, var det lykkedes ham at danne et Slags Tag, nede i Krateret, under hvilket han og Mark spiste til Middag, og tog deres Siesta. Medens de udhvilede sig paa et Vahre-Læseil, som ogsaa var bragt iland, talte de om hvad de havde udført, og hvad det dernæst vilde være bedst for dem at foretage sig.

Hidtil havde Mark arbeidet under Paavirkning af en Slags Exaltation, der sandsynligviis var naturlig nok i hans Stilling; men som manglede den Koldblodighed og Sindighed, som er nødvendig til at gjøre vore Bestræbelser meest fordeelaglige for os selv og andre. Nu da den feberagtige Følelse, der saa tidlig satte ham i Arbeid med at træffe Forholdsregler mod Mangler, som i værste Tilfælde kun vare problematiske, var forsvunden, begyndte Mark at indsee, at der var mange Ting tilbage at udføre, som endog vare mere paatrængende nødvendige, end noget af det der endnu var udført. Blandt de væsentligste af disse var Skibets fuldkomne Sikkerhed. Saalænge det red for et enkelt Anker, kunde det ikke ansees

for at være saa fuldkommen sikkert; thi Vindspring vilde foraarsage at det svaiede ind imod „Sømuren", som han kaldte den naturlige Søskjærm udenfor det, hvor det, om det ikke absolut vilde blive knuust, dog vilde lide meget betydelig Skade. Klogskaben fordrede derfor at Skibet skulde fortoies, ligesaafuldt som det var bragt til Ankers. Der laae ikkedestomindre en heel Deel Sandhed i hvad Mark havde sagt, angaaende at Planterne groede, medens han og Bob vare beskæftigede med andre Ting, og denne Tanke dannede i sig selv en tilstrækkelig Retfærdiggjørelse for hvad han netop havde gjort, ihvorvel det var skeet under en øieblikkelig Exaltation. Medens de laae under Skyggen af Seilet afhandlede vore Sømænd disse Gjenstande, og udkastede nogle Planer for Fremtiden.

Klokken to gik Mark og Bob atter til Arbeid. Det faldt den Sidste ind, at det vilde være nødvendigt at bringe Føde og Vand iland til Grisene, en Handling som Menneskeligheden bydende fordrede af dem; ikke Menneskelighed i Betydning af Medfølelsen for vor egen Slægt; men i den Betydning i hvilken vi alle bør have Medfølelse for dyriske Lidelser, enten de føles af Mennesker eller Kreaturer. Mark samtykkede med Hensyn til Føden, men var af den Mening, at en Tordenbyge snart vilde trække over Revet. Veiret havde virkelig dette Udseende, og Bob lod sig nøie med at afvente Resultatet, for at spare sig selv for unødig Møie. Hvad Grisene angik, da vare de endnu i Krateret, og rodede som om det

kunde være for Liv eller Død, skjøndt intet Spiseligt endnu havde lønnet dem for al deres Møie. Maaskee de fandt Behag i at stikke deres Tryner i noget der havde Lighed med Jord, efter saalænge at have været indesluttet indenfor et Skibs Planker. Da Mark saae dem beskæftiget paa denne Maade, faldt det ham ind, at forsøge et andet Experiment, der rigtignok viiste at han saae saa langt hen i Fremtiden, som om han ikke havde Haab om at komme bort fra Øen i mange kommende Aar. Blandt Capitain Crutchelys Frøsorter fandtes der Orange, Limon, Schaddocks, Figen og Drue-Kjærner, alle Planter som vare godt nok skikkede til Stedet, naar der kun var Jord til at nære dem. Nu havde et af Svinene rodet efter bedste Evne lige under Muren, paa den nordre Side af Krateret, idet det havde dannet en lang Række af smaa Tuer af jordagtig Aske, rigtignok i ulige Afstand; men godt nok skikkede for de forskjellige Frugters Natur, naar man blot kunde faae dem til at groe. Langs med denne irregulaire Række af Tuer, nedlagde Mark sine Kjærner, da han gjerne vilde forsøge et Experiment, der muligen kunde komme andre menneskelige Væsener til Gode, om de ogsaa ikke vilde yde ham nogen Gavn. Da dette var udført forlod han og Bob Krateret, idet de dreve Svinene ud foran sig.

Efter at Mark havde anlagt sin Plantage, følte han en naturlig Tilbøielighed til at bevare den; til den Ende anbragte han Bovenbramseilet, som en Slags Port for

Indgangen til Krateret. Dersom Grisene havde mødt noget Held ved deres Roden, er det ikke sandsynligt at denne svage Modstand vilde have forhindret dem i atter at finde Vei ind i Kraterets Huulhed, men saaledes som det forholdt sig, viste det sig at være tilstrækkeligt, og Seilet fik Lov til at hænge for Hullet, indtil en mere solid Port traadte istedenfor det.

Paa denne Tid var der saa megen Udsigt til at Tordenbygen virkelig vilde bryde løs, at vore Sømænd skyndte sig tilbage til Skibet, for at undgaae at blive gjennemblødte. Neppe vare de komne ombord, førend Bygen brød løs, idet der faldt en Mængde Vand, dog ikke i saadanne Strømme, som det undertiden er Tilfældet indenfor Vendekredsene. Efter en Times Forløb var Alt forbi, og Solen skinnede klart og brændende, efterat Bygen var trukken over. En Ting hændtes alligevel, som foraarsagede begge vore Sømænd en heel Deel Uro, og viste dem atter hvor nødvendigt det var at fortøie Skibet. Vinden sprang under Bygen om fra Passatens sædvanlige Retning, og blæste i en Direction, der næsten var perpendiculair paa denne. Dette bragte Skibet til at svaie om, hvorved det kom saa nær til Sømuren, at dets Side virkelig en eller to Gange rubbede imod den. Ved i Forveien at have loddet, vidste Mark at denne Muur snarere hang ud over sin Basis, da den udentvivl var en Deel af et gammelt Krater, og at der kun var liden Grund til at frygte at Skibet vilde tørne mod Bunden, eller

tage nogen anden Skade, end den der kunde hidrøre fra Gnidning mod det øverste af dets Side, men denne Gnidning kunde blive for voldsom, og omsider udsætte Skibet for Fare.

Saasnart Veiret atter blev smukt, kom Passatvinden alligevel tilbage, og Skibet svaiede om i sin forrige Retning. Bob foreslog nu at bringe deres sværeste Varpanker iland, grave det ned mellem Klipperne, og mane to eller tre Parter af et Kabeltoug fra Skibet gjennem dets Røring; naar man da surrede en Række Plankestumper til disse Parter, vilde man ved Hjælp af disse være istand til at forlade og gaae ombord i Skibet, uden at tage sin Tilflugt til Dinglen. Mark bifaldt denne Plan, og da der udfordredes en Flaade til at bringe Varpankeret iland, til hvilket Arbeid de ansaae Dinglen for at være for lille, besluttede de at begynde derpaa den næste Morgen. For den øvrige Deel af denne Dag foretog de kun nødvendige lette Arbeider, og fortsatte med at undersøge Øen. Mark længtes efter at see hvad Virkning Regnbygen havde havt, baade med Hensyn til Plantningen og til den Qvantitet ferst Vand, der maatte have samlet sig paa Revet. Det blev derfor besluttet at tilbringe en eller to Timer iland, inden Natten brød frem.

Førend de forlod Skibet, talte Bob om Fjederkreaturerne. Der var kun sex Høns, en Hane og fem Ænder tilbage. De vare alle saa magre, som det i Almindelighed er Tilfældet med Fjederkreaturer, som have

været halvtredsindstyve Dage tilsøs, og den ærlige Gut foreslog at slippe dem alle løs paa Revet, for der, saa godt som de kunde, at sørge for sig selv. Nu og da kunde man jo give dem lidt Føde, men for Resten overlade det øvrige til dem selv. Mark samtykkede strax og Hønsehusene bleve aabnede. Hver Fugl blev bragt til Hakkebrættet og kastet op i Luften, hvorefter de naturligviis fløi ned paa Revet, der kun var et Par hundrede Fod fjernet, og de stakkels Skabninger følte sig meget glade ved at være komne i Frihed. Ikke saasnart havde de naaet Revet, førend de til Marks Forundring, med den største Iver begyndte at pille noget op, som om de vare blevne slupne løs i den bedst forsynede Hønsegaard. Overbeviist om, at der ikke engang for en Høne var noget at opsamle paa Klipperne, da Mark forlod dem, kunde han ikke forklare sig dette, indtil hans Blik faldt indenbords, hvor han saae Ænderne beskæftigede paa samme Maade paa Dækket. Da han undersøgte den Føde disse Dyr opsamlede, fandt han at der var en stor Mængde smaa sliimagtige Gjenstande paa Dækket, der udentvivl vare faldne ned med den sidste Regn, og som alle Fuglene, saavelsom Svinene nedslugte med stor Begjærlighed. Her var altsaa et, ihvorvel kortvarigt Forraad af Manna, der var meget godt skikket for Kreaturerne, og som, idetmindste for nogle Timer, kunde gjøre dem lykkelige. Bob fangede Ænderne og kastede dem overbord, hvorefter de flagrede omkring og nød et Velbefindende, der endog forvoldte de

forladte og skibbrudne Mænd, som havde sat dem i Frihed, en vis Grad af Tilfredshed. Der var nu intet andet levende Væsen ombord i Skibet, end Geden, og Mark ansaae det for bedst ikke at bringe den iland, førend de havde Midler til med større Lethed at skaffe den den nødvendige Føde, end det Dinglen afgav. Da det ikke var rimeligt at den vilde yngle, var det i det Hele ikke til stor Gavn at beholde Dyret, ikke at tale om Midlerne til at føde den i længere Tid; men Mark vilde nødig dræbe den, da Forsynet havde bragt dem Alle i Forening til det Sted. Dernæst foreskillede han sig ogsaa, at det vilde være et smukt Syn at see den springe omkring paa Kraterets Klipper, idet den vilde give Øen et mere livligt og beboet Udseende, skjøndt han forudsaae, at den kunde blive meget ødelæggende for hans Plantager, dersom hans Vegetabilier vilde groe. Da der var Tid nok til at afgjøre dens endelige Skjebne, blev det omsider besluttet, at den skulde bringes iland og nyde en sjorten Dagstid i Tilfredshed og Lykke, om den ogsaa efter den korte Frist skulde dømmes til Døden.

Da de landede fandt de ethvert Hul paa Klippens Overflade opfyldt med fersk Vand. Betts var af den Mening, at alle de ledige Vandfade kunde fyldes med det Vand, der saaledes var samlet, da det Hele tilsyneladende havde samlet sig i alle Beholderne, medens kun lidet var flydt ud i Havet. Dette var i ethvert Tilfælde meget opmuntrende for Fremtiden, da Mangelen paa Vand,

førend denne Byge var kommen, havde forekommet Mark som langt sandsynligere, end Mangel paa Føde. Søen kunde fuldt op forsyne med den Sidste, hvilket ikke var Tilfældet med den Første. Men man kan neppe forestille sig den Lyksalighed Ænderne nød i disse ferske Vandpytte. Medens Mark stod og betragtede dem, opstod der for første Gang en Tvivl hos ham, angaaende den Rettighed Mennesket troer at have til at foretage sig Handlinger mod andre Guds Skabninger, der ere deres Natur ganske modstridende. Fugle indesluttede i Buur, Fugle, som vare skabte til at flyve, havde altid været ham en Vederstyggelighed, heller ikke ansaae han det for noget tilfredsstillende Svar, at de vare fødte i Buur og havde aldrig kjendt Frihed. De vare skabte med et Instinkt til at flyve, og stor maatte deres Længsel være efter at tilfredsstille Nydelsen af en Gave, som Naturen havde skjænket dem. Skjøndt han i det Buur, hvori han nu befandt sig, kunde løbe, gaae, springe, svømme eller udføre alt hvad Naturen havde bestemt ham til, med Hensyn til blotte dyriske Handlinger, følte den unge Mark dog hvor bittre de Savn vare, som han var fordømt til at udholde.

Regnen havde vistnok endnu ikke forvoldet Saaeningen nogen Skade. Alle Tuerne vare uforstyrrede, som Mark og Bob havde forladt dem, skjøndt tilstrækkelig mættede med Vand. Nogle faa kunde maaskee endog indeholde for meget af dette Element; men Mark bemærkede at en

tropisk Sol snart vilde bortrydde denne Hindring. Hans største Bekymring var at han havde begyndt sit Havevæsen for seent, og at den tørre Aarstid vilde for snart sætte ind og være til Skade for hans Vegetabilier, dersom nogen af dem i det Hele taget vilde spire. Her var nu i alle Tilfælde en god Gjennemblødning sikkret, og da han kjendte den tropiske Sols Magt, nærede Mark den Tro, at det store Foretagendes Skjebne, som han havde forsøgt, snart vilde vise sig. Kunde det lykkes ham, at frembringe Vegetation mellem Kraterets Levninger, vilde han og Bob være istand til at skaffe sig Livets Nødtørftigheder; men skulde denne Hjælpekilde slaae feil, vilde deres Haab beroe paa, om de vilde være istand til at iværksætte deres Flugt i et Fartøi, som de selv maatte bygge. Dog ikke uden at være tvungen dertil af den haardeste Nødvendighed, agtede Mark at opgive Haabet om at vende tilbage til den beboede Deel af Verden, til hans Fødeland, og hans Brud.

Den Nat nød vore Sømænd en tryggere Søvn, end de havde været velsignet med siden Tabet af deres Kammerater, og det der var tilstødt Skibet. De to paafølgende Dage anvendte de til at sikkre Skibet. Bob sammensatte virkelig en meget respektabel Hundeflaade af Vahre-Rundholterne, idet han saugede Stængerne og Underræerne istykker, og føiede dem forsvarligt sammen ved Hjælp af Surringer; men Mark udfandt et Middel til at bringe de to Varpankre iland, saa at Flaaden ikke be-

hovedes hertil. Disse Varpankere havde deres Plads paa Hytten, og to Mand havde ikke stor Vanskelighed ved at faae dem ud over Agterspeilet, hængende i Rostliner. Mark havde nu forvisset sig om at Revets Klippe hævede sig som en Muur, da den ligesom det øvrige Rev var af vulkansk Formation, og at Skibet kunde flyde næsten overalt ved Siden af den. Formedelst Agterstævnens Hæld, paa det gammeldags Philadelphia-byggede Skib, var der intet lettere end at stikke ud paa Touget og lade Skibet drive ned mod Øen, indtil at Varpankerne virkelig hang ind over Klipperne, og da at fire dem ned. Alt dette skete og Flaaden blev forbeholdt til andet Brug. Uagtet den Lethed, hvormed Ankerne vare blevne bragte iland, medtog det dog Mark og Bob næsten en halv Dag at faae dem gravet ned mellem Klipperne, paa de Steder hvor man ønskede dem. Da dette Arbeid var fuldført, var det alligevel paa en saa tilfredsstillende Maade, at de endog maatte holde bedre end Pligtankeret. Stokkene bleve slet ikke brugte, men Varpankerne bleve lagte fladt ned paa Klippen, tæt ved hinanden, saaledes at Fligene bleve begravne i Lavaens Revner, hvorved de gav et sikkert Hold, medens Læggene stak frem gjennem naturlige Aabninger, og pegede ret imod Skibet. Sex Parter af et Kabeltoug bleve befæstede til Varpankerne, tre til hver, og disse Parter bleve holdte i lige Afstand fra hinanden, ved Stumper af Spiir, som sindrigt vare anbragte imellem dem, og det Hele blev holdt i Orden ved Spredholter,

der i ti Fods Afstand var surret tvers over Kabeltougene, hvorved alle Parterne kom til at ligge i een Høide. Førend disse Spredholter bleve surrede, var der bleven hevet ind paa Pligt-Touget, og alle Kabeltougets Parter bragt til lige Bæring. Herved kom Skibet til at ligge omtrent hundrede Fod fra Den, en bequem, og dersom Ankeret holdt, en sikker Stilling.

Den Forretning, at sikkre Skibet, medtog næsten to Dage, og var ikke tilendebragt førend omtrent midt paa Eftermiddagen den anden Dag. Det var Løverdag, og Mark havde besluttet at gjøre en god Begyndelse, og i Fremtiden kun at anvende Søndagen til deres Skabers Tjeneste. Han var bleven født og opdraget i den biskoppelige Kirke; men Bob hørte til Quækerne, og hvad der var mere, han var lidt stiv med Hensyn til nogle af hans Sects Meninger. Den Deel af New Jersey, i hvilken Bob var født, havde mange Personer af denne Overbeviisning, og han var ikke alene født, men i en vis Forstand opdraget i deres Midte skjøndt den unge Alder, i hvilken han gik tilsøs, havde betydeligen forandret hans Væsen, i hvilket største Delen af disse gode Personers Lære ligger. Da vore to Eventyrere ophørte med Arbeidet Løverdag Aften, var det derfor Meningen, at den næste Dag skulde offres til Hvile, i Ordets christelige Betydning, og at Søndagen fra den Tid skulde holdes hellig. Mark havde altid været tilbøielig til at tænke alvorligt over saadanne Gjenstande. Hans tidlige Forbindelse med Bridget

havde forhindret ham i at slaae ind paa den Vei, de fleste Sømænd følge, og gjentagne Gange havde Livet efter dette været Gjenstand for Samtaler mellem ham og hans Forlovede. Da Modgangens Dage ere de, i hvilke Menneskene ere meest tilbøielige til at tænke paa deres Pligter mod Gud, er det aldeles ikke til at undres over, at et Menneske med hans Tilbøieligheder, og i hans Stilling, følte sig paany opfordret til Taknemmelighed og Anger.

Medens Mark i denne Sindsstemning vandrede omkring paa sine indskrænkede Besiddelser, steg Bob ned i Dinglen med sine Fiskesnører, og roede hen til nogle af de nøgne Klipper, som hævede deres Hoveder over Søens Overflade, i nordvestlig Retning fra Krateret. Af disse nøgne Klipper var der henved tyve, alle i mindre end en Qvartmiils Afstand fra Krateret, og af hvilke den største ikke indeholdt mere end sex eller otte Acres tør Overflade. Nogle vare mindre end et hundrede Fod i Diameter. Revenes store Udstrækning og uregelmæsige Dannelse heelt rundt om Øen, gjorde at der var smult Vand i nogen Afstand ud fra alle dens Sider; og det var kun naar Brændingen kom ind med svære Storme, at Dinglen ikke kunde roe omkring med fornøden Sikkerhed i dette dens Element.

Betts holdt meget af at fiske, og kunde undertiden tilbringe en heel Dag med denne rolige Fornøielse, forudsat at han var tilstrækkeligen forsynet med Tobak. Den

ſtørſte Trøſt denne Mand beſad, under den nærværende Ulykke, var i Sandhed det rigelige Forraad af denne Plante, ſom fandtes i Skibet. Hver Mand ombord i the Rancocus, Mark ene undtagen, brugte Tobak, og for ſaa lang en Reiſe havde det indtagne Forraad været meget rigeligt. Ved denne Leilighed nød Bob ſine to Yndlingsbeſkæftigelſer indtil Overmættelſe, idet han tyggede paa Planten, medens han fiſkede.

Med Mark forholdt det ſig ganſke anderledes. Han holdt af at ſlentre omkring med ſin Fuglebøſſe; men dette Vaaben var kun til liden Nytte i hans nærværende Stilling. Blandt alle de Fugle ſom ſværmede om de omliggende Klipper, var der ikke en eneſte ſpiſelig, med mindre Hungersnød var forhaanden. Da han den Eftermiddag vandrede hen over Øen, var Geden, der var bleven dreven iland over den nye Bro, hans Ledſager, og den nød ſin Frihed i næſten ligeſaa fuldt Maal, ſom Ænderne. Da Dyret hoppede omkring ham, og fulgte ham hvor han gik, kom Mark til at tænke paa Cruſoes Geder, og hans Tanker dvælede ganſke naturlig ved de forſkjellige Beretninger om Skibbrud, hvorom han havde hørt, hvorved han ſammenlignede ſin egen Stilling med andre Søfolks, ſom for en Tid havde været nødt til at opſlaae deres Hjem paa andre ubeboede Øer.

Ved denne Sammenligning indſaae Mark, at der paa den ene Side var mange Ting ſom var ſtillet uforfordeelagtigt for ham, medens der paa den anden Side var

mange Andre, for hvilke han havde al Grund til i høieste Grad at være taknemmelig. I det første Tilfælde var denne Ø for Øieblikket fuldkommen blottet for al Vegetation, der var hverken Planter, Buske eller Træer. Heri led han et stort Savn, og det skulde endog først vise sig ved Forsøg, om han var Herre over hvad der kunde betragtes som Grundbestanddelene til Jord. Det forekom ham som Noget lig Vegetation maatte have viist sig, i eller omkring Krateret. Om dets Levninger indeholdt det frugtbargjørende Princip, vidste Mark ikke, da han ikke var tilstrækkelig indviet i den ny chemiske Agerdyrknings Videnskab, til at forstaae, at Foreningen af visse Elementer kunde bringe Kræfter til Live, som den Gang laae i Dvale. Dernæst var Revet blottet for fersk Vand. Dette var et meget, meget stort Savn, det alvorligste af dem alle, og kunde blive til en frygtelig Ulykke. Det er rigtignok sandt, at der netop paa denne Tid faldt en Byge hver Dag, og undertiden to eller tre af dem, men det var nu Foraar, og der kunde være liden Grund til at tvivle om, at Tørke vilde indtræffe i den varme Aarstid. Den sidste Indvending var at Revet ikke havde nogen stor Udstrækning og ingen Afvexling frembød, da Øiet overskuede det med et eneste Blik, medens Krateret var det eneste, som oplivede den meest dorske Ensformighed. Heller ikke var der en eneste Stump Træ eller Brændsel til at koge ved, efterat det Forraad, som nu fandtes i Skibet var forbrugt. Saaledes vare de ufordeelagtige

Forhold i hvilke vore Sømænd vare stillede, i Sammenligning med dem i hvilke de fleste andre skibbrudne Søfolk vare komne.

Paa den anden Side indrømmede Mark, med ydmyg Taknemmelighed til Gud, Fordelene at være meget store. For det første var Skibet og alt hvad det indeholdt bevaret, idet det tilbød dem Bolig, Klæder, Føde og Vand, saavelsom Brændsel for en lang Tid, muligen tilstrækkeligt til, i Forening med det Revet, i hvor jævnt og nøgent det var, kunde yde dem, at vare i en Menneskealder. The Rancocus's Ladning var ikke af nogen Betydning, og af liden Værd i et civiliseret Land; men Mark vidste at den indeholdt mangfoldige Gjenstande, som vilde være ham til uendelig stor Nytte hvor han nu var. Glasperlerne og andre Snurrepiberier, hvormed man havde agtet at føre Handel med de Vilde, vare rigtignok nu aldeles ikke til nogen Nytte; men Rederne vare, som vi allerede have anført, driftige og betænksomme Qvækere, som med megen Snildhed forenede Bestyrelsen af deres verdslige Affairer, med et vist Hensyn til Veldædighed i Almindelighed, og Ønsket om at drage Fordeel af deres Varer. Ifølge dette Princip bestod en Deel af Ladningen, foruden alt det raa og simple Værktøi, som kunde benyttes af Folk der ingen Huusdyr havde, af et lille Forraad af uldne Sengetæpper, grovt Klæde, simpelt Pottemagerarbeid, og hundrede lignende Ting, der kunde være meget nyttige for enhver, som vidste at bruge dem. Største-

delen af Frøsorterne havde disse betænksomme Kjøbmænd ogsaa medsendt.

Om Revet ogsaa var aldeles blottet for ferst Vand, saa regnede det en Deel; i Regntiden maatte det næsten regne uophørligt i nogle Uger, og de utallige Fordybninger i den gamle Lava dannede meget hensigtsmæsige naturlige Cisterner. Naar man iagttog Tid til anden at fylde alle Skibets Vandfade, var der liden Fare for at komme til at lide Mangel paa denne uundværlige Artikel. Vel maatte man gjøre Afkald paa den behagelige, kølende, forfriskende Drik, fra den rindende Kilde, men Regnvand, samlet paa en reen Klippe, og opbevaret i velrensede Fade, var en meget taalelig Drik for Sømænd. Capitain Crutchely havde ydermere en Filtrermaskine til Kahytsbrug, gjennem hvilken alt det Vand gik, som daglig brugtes i Kahytten.

Ved at bringe Fordelene og Manglerne ved hans egen Stilling i Sammenligning med andre skibbrudne Søfolks, maatte Mark tilstaae, at han næsten havde lige saa megen Grund til at være taknemmelig, som til at være misfornøiet. Det sidste vilde han, om muligt, ikke være, og han fortsatte sin Vandring med mere Ro og Resignation, end han havde følt siden den Tid Skibet kom ind mellem Revene.

Det var naturligt nok at Mark lod Blikket vandre rundt om sig, og han opkastede sig selv det Spørgsmaal, hvad de skulde gjøre med alle Huusdyrene, som de nu

havde sat iland. Svinene kunde være af den største Vigtighed for dem, dersom deres Ophold paa Øen skulde blive forlænget, og dersom de fandt Midler til at føde dem. Der var endnu Føde nok ombord i Skibet til at holde disse Dyr i nogle Maaneder, og ydermere Føde, som netop var indtaget til dette Øiemed; men denne Føde vilde være ligesaa tjenlig for Fjederkreaturerne, og vor unge Mand stod i den Formening, at Æg vilde være vigtigere for ham og Bob, end Svinekjød. Saa var der ogsaa Geden, den vilde snart ophøre at give Melk, og Grønfoder var der aldeles intet af til den. Lidt Hø var der dog tilbage, og Mark havde fuldt og fast besluttet at Kitty, som de kaldte det muntre Dyr, idetmindste skulde leve saalænge dette varede. Lykkeligviis var den tilfreds med et Foder, som intet andet Dyr skyttede om.

Mark kunde ikke opdage det ringeste paa Klippen, hvoraf en Fugl kunde leve, og dog pillede Hønsene bestandig noget op. De fandt formodentlig Insecter, som undgik hans Øie, medens det var afgjort, at Ænderne holdt sig lystige i Ferskvandspytterne, af hvilke der for Øieblikket kunde være et hundrede paa Revet. Da alle disse Dyr hidtil regelmæsig havde faaet deres Føde af det Forraad, som fandtes paa Skibet, syntes de alle at fryde sig ved Livet, og medens Mark vandrede omkring blandt dem, følte han hvor dyb hans Taknemmelighed burde være, da han endnu var i en Tilstand, i hvilken

han havde Bevidstheden om en Lykfalighed, der faa langt overgik enhver Ting, som Skabningens ringere Dyr kjendte. Hans Sjel, med alle dens Skatte, samlede ved Studium og Agtpaagivenhed, hans Kjærlighed til Gud, og hans Haab om en velsignet Tilstand efter denne, havde han altid for Die. Endog hans Kjærlighed til Bridget havde sine Sødheder, som sine Sorger. Det var behageligt at tænke paa hendes Ømhed for ham, hendes Skjønhed og hendes Trofasthed, om hvilken han intet Øieblik kunde tvivle, og om alle de uskyldige og behagelige Samtaler de havde havt, under den Beilen, som havde optaget saa meget af deres korte Levetid.

Netop som Solen gik ned vendte Bob tilbage fra sin Fiskefangst. Til Marks Forundring saae han, at Dinglen stak saa dybt, at Relingen netop var over Vandet, og han skyndte sig ned for at møde sin Ven, der steg iland i den lille Bugt, tæt ved Porten, og i hvilken Klippen hævede sig saa steilt, som det var Tilfældet med største Delen af Revets Yderside. Bob havde fanget omtrent et Dousin Fisk, af hvilke nogle vare af en betydelig Størrelse, men alle vare de af Arter, som vare dem begge ubekjendte. Efter at have udsøgt to af dem, som saae lækkrest ud, kastede han de øvrige paa Klippen, hvor han overlod det til Grisene og Fjederkreaturerne at prøve dem. Det varede heller ikke længe, førend Dyrene vare ifærd med dem, uden at tage Hensyn til Skæl eller Finner. I Begyndelsen vare Hønsene lidt kræsne, sandsynligviis

fordi de havde fundet tilstrækkelig animalsk Føde i Insekterne, til at tilfredsstille deres øieblikkelige Savn; men længe førend Byttet var aldeles fortæret, havde de indfundet sig for at erholde deres rigelige Andeel. Dette Forsøg overbeviste vore Søfolk om, at det ikke vilde være vanskeligt at forskaffe tilstrækkelig Føde for alle deres Kreaturer, i hvor lang Tid det end skulde være, Kitty undtagen. Fleskket og Fjederkreaturerne vilde jo rigtignok antage nogen Fiskesmag; men det vilde være noget nyt, og skulde Smagen vise sig at være ubehagelig, vilde lidt reen Føde, i passende lang Tid, hjælpe paa Smagen.

Men Dinglens væsentligste Ladning var ikke det anførte Dusin Fisk. Bob havde næsten fyldt Jollen med en Slags vegetabilisk feed Jord, hvilken han havde fundet i Huulheden af en af de største Klipper, og som han, ifølge de Tegn der viiste sig omkring Stedet, troede at være bleven dannet af Søgræs. Ved en Naturbegivenhed modtog denne Huulhed i Klippen en Strøm, der førte store Masser af flydende Søgræs ind i den, medens hver Storm formodentlig havde forøget Forraadet, da Massen var voxet op over Havets Overflade derved, at Søen kastede friske Materialier paa Dyngen. Bob meldte at der ikke var Tegn til Vegetation rundt om Klippen, hvilken Omstændighed man alligevel let nok kunde gjøre sig Rede for, derved at det salte Vand bestandig fugtede Overfladen, og saaledes forhindrede Vegetationen.

„Hvor meget af denne Gjødning troer Du der findes

paa Din Klippe, Bob?" spurgte Mark, efter at han havde undersøgt Dinglens Ladning, baade ved Hjælp af Synet, Smagen og Lugten. „Det har en forunderlig Lighed med rig Muld, om det ikke virkelig er det."

„Gud velsigne Dem, Mr. Mark, der er nok paa den til at fylde den gamle Cocus tre Gange. Hvor dybt det er vil jeg ikke paastaae at vide, men det maaler godt hundrede Skridt tvers over, og Stedet er saa rundt som den Skorsteen derhenne, som De kalder Krateret."

„Dersom det er Tilfældet vil vi forsøge i næste Uge hvad der er at udrette derved. Jeg opgiver ikke det velsignede Haab om Baaden, Bob, det maa Du altid erindre, men det er alligevel det bedste at sørge for at kunne opholde Livet, om det ikke skulde være Guds Villie, at vi komme tilsøs igjen."

„Tilsøs, Mr. Mark! Hverken De eller jeg, eller noget andet dødeligt Menneske, vil nogensinde komme tilsøs igjen i den gamle Cocus, det er noget som Tingenes Udseende desuden siger os. Det kan alligevel ikke nytte noget at saae i det lille Stykke Jord jeg har fundet, thi Søen vil skylle over det hvergang det blæser, skjøndt naar jeg tænker lidt efter, kunde en Smule Arbeid holde den ude. Asparges kunde fortræffeligt groe i det, saadan som det er; og Ven Abraham White har medgivet baade Frø og Rødder, til Brug for de Vilde, naar man blot vidste hvor paa Lag man skulde see efter det, blandt alt det Skramleri af den Slags, som han sendte ombord."

„Alt Frøet og Rødderne ere i to eller tre Æsker i Stirritsen," svarede Mark. „Jeg vil gaae op til Krateret for at hente en Skovl, til at kaste denne Jord ud af Baaden med, medens Du gjør Fisken reen og koger vor Aftensmad. Lidt fersk Spise efter den meget Saltmad, vil baade være behagelig og gavnlig for os."

Bob samtykkede og hver gik sin Vei. Mark skuffede Jorden i en Skubkarre, af hvilke Ben Abraham havde medgivet Skibet ikke mindre end tre, som Foræringer til de Vilde, og han kjørte det i to eller tre Ladninger ind i Krateret, hvor han lagde det i en Hob, idet han havde i Sinde at lave en Compostdynge, af alle de Materialier af den Slags, som han kunde faae fat paa.

Efter at Bob havde bragt begge Fiskene ombord, gjorde han dem rene. Den største og groveste kom han i Kjedelen, efter at have skaaret den i Stykker og tilsat Løg, Svinekjød og Skibsbeskøiter, da han havde i Sinde at fyre under den tidlig den næste Morgen, og koge en Slags Chovder. Den anden stegte han, og Mark og han fik derved et herligt Maaltid den Aften.

Syvende Kapitel.

Hviledagen oprinder altid for den Gudfrygtige med Haab og from Taknemmelighed til Skaberen for al hans Naade. Dette er maaskee hyppigere Tilfældet ved særegne Leiligheder og i landlig Ensomhed, end midt i den menneskelige Færden, og naar Tankerne blive bortdragne fra den passende Gjenstand, ved Menneskenes Nærhed, som omgive os. Endnu større er denne Indflydelse, naar vi føle os fuldkommen ene, og denne Ensomhed bliver forstørret ved Bevidstheden om en umiddelbar og synlig Afhængighed af det guddommelige Forsyn, endog med Hensyn til Midlerne til at forlænge vor Tilværelse. I Verdens Larm tabe Menneskene denne Afhængighed af Syne, idet de tillægge sig selv og deres Magt en større Betydning end Sandheden vil indrømme, og forglemme endog, hvorfra den Magt hidrører af hvilken de hovmode sig; men naar Mennesket er ene og i critiske Omstændigheder kommer til den Erkjendelse, at han ikke ene formaaer at sørge for sine Mangler, da er det han med Ydmyghed og Haab tyer til det guddommelige Forsyns Haand, som opholder ham.

Med Følelser af denne Slags var det at Mark og Betts helligholdt den første Hviledag paa Revet. Den Første læste Morgentjenesten fra Begyndelsen til Enden, medens den Sidste var en opmærksom Tilhører. Det

eneste Beviis, der blev givet paa Forskjellen mellem vore to Sømænds Tro, var saa mærkværdigt at det fortjener at omtales. Uagtet Bobs tidligere Fortrolighed med Mark, hans modnere Alder, og den Slags Overeensstemmelse i Følelser og Interesser, der hidrørte fra deres fælleds Ulykke, havde den Første ikke ophørt at behandle den Sidste med den Ærbødighed, som skyldes en Foresat. Denne Ærbødighed forsømte han aldrig, og han var aldrig, siden Skibet var bleven indesluttet mellem Revene, traadt ind i Kahytten, uden med blottet Hoved. Dog, saasnart Gudstjenesten begyndte, tog Bob Hatten paa, som et Tegn paa hans Ortodoxi, med Hensyn til hans Fædres Tro, og i den Hensigt at gjøre som de havde gjort ved deres Forsamlinger, hvorved han tillige vilde forebygge at hans Kammerat skulde faae den feilagtige Mening, at han saa let lod sig omvende. Mark lagde ogsaa Mærke til, at Bob i Løbet af Dagen tiltalte ham med „Du", ved flere end een Leilighed, hvilket klang snurrigt nok i den gamle Ulks Mund.

Ved denne deres første Helligdag paa Revet, bleve begge vore Sømænd styrkede i Troen paa det gavnlige i den guddommelige Indstiftelse af en Hviledag i aandelig Hensende. Mark følte sig mere hengiven i Guds Villie og i sin Skjebne, end han kunde have troet det muligt, medens Bob erklærede, at han vilde anse sig som fuldkommen lykkelig, naar han blot havde et bedre Fartøi end Dinglen; ikke fordi at Dinglen paa nogen Maade

var et slet Fartøi; men det var for lille. Efter Guds tjeneſten, i hvilken Anledning begge vore Sømænd havde barberet sig. og iført sig Søndagsklæder, gik de i Forening en Tour over Revet, idet de samtalede om deres Stilling og fremtidige Foretagender. Bob fortalte da Mark for første Gang, at der et eller andet Sted i Skibets Last var henstuvet Spanterne og de andre Materialier til en Barkas eller Storbaad, hvilken det var Hensigten at sammenføie, naar Skibet naaede Øerne, for dermed bequemmere at kunne krydse omkring mellem dem, og føre Handel med de Vilde, og at transportere Sandeltræ. Styrmanden havde aldrig hørt dette Fartøi omtale; men indrømmede at en Deel af Lasten var bleven stuvet, medens han var oppe i Bristol, og det var muligt at det i det Mellemrum var bleven indtaget. Bob tilstod, at han aldrig havde seet det, skjøndt han havde arbeidet blandt Laststuverne; men han var vis paa, at han havde hørt Ven Abraham White og Capitain Crutchely tale om dets Dimensioner og Nytte. Saavidt han kunde erindre, skulde det være et Fartøi, der var betydelig større end Storbaaden, og forsynet med Master, Seil og et Halvdæk. Mark lyttede taalmodigt til alt dette, skjøndt han fuldt og fast troede, at den ærlige Karl var i Vildfarelse. Saadant et Fartøi kunde neppe findes i Skibet, uden at han skulde have seet det, eller i det mindste hørt noget om det, skjøndt han nok troede det muligt, at Capitainen og Rhederne kunde have havt en saadan Plan, og omtalt

den i Bobs Nærværelse. Da der alligevel var Overflødighed af Værktøi ombord, nærede Mark Haab om, at de, ved at anvende det Material, der forefandtes i Skibet, vilde i Tidens Løb være istand til at construere et Fartøi, der vilde være stærkt nok til at modstaae Søen, i det sædvanligviis rolige Hav, og sætte dem istand til at vende tilbage til deres Hjem og Venner, skjøndt han rigtignok antog der vilde medgaae lang Tid inden Fartøiet kunde blive færdigt. Med at samtale om saadanne Ting, gjøre religieuse Bemærkninger, og grunde over deres Kammeraters mulige Skjebne, tilbragte vore Sømænd denne Helligdag. Bob følte levende Indtrykket af denne Pause i deres sædvanlige Forretninger, og hengav sig med en Iver og Oprigtighed til de passende Følelser, som denne Leilighed frembød, hvilket foraarsagede Mark megen Glæde; thi uagtet han vidste, at hans Ven i Ordets almindelige Bethydning var saa ærlig en Karl, som nogensinde levede, havde han hidtil ikke i ringeste Grad anseet ham for at være modtagelig for religieuse Indtryk. Men Verden havde snart ophørt at fængsle Betts, da den Barriere som Sydhavets øde Vande frembød, i hans nuværende Stilling, næsten var ligesaa uoverstigelig som Gravens, og det menneskelige Hjerte vender sig i sin yderste Nød til Gud, som til det eneste Væsen, der kan yde Hjælp. Det er naar Menneskene ere lykkelige at de forfængeligen troe, at de ere dem selv nok, og

ere meest tilbøielige til at glemme den Haand, der ene formaaer at give varig Bistand.

Den næste Morgen tog vore Sømænd atter fat paa deres verdslige Pligter med fornyet Kraft. Medens Thekjedelen kogte, rullede de et Par tomme Vandfade iland, og fyldte dem med ferst Vand, fra en af de største naturlige Fordybninger i Revet, da det havde regnet stærkt om Natten. Efter Frokost gik Mark omkring for at undersøge sine Jorddynger i Krateret, medens Bob roede ud i Dinglen for at fange nogle faa Fisk, og for at hente en ny Ladning Jord, da det var Marks Hensigt ved næste Vending at ledsage ham med Flaaden, der alligevel trængte til lidt Udbedring, førend den blev brugt i et saadant Øiemed. Den foregaaende Nats Regn havde ganske udvasket Jorddyngen, og ved at smage paa den, blev Mark overtydet om, at største Parten af det Salt den indeholdt var forsvunden. Dette opmuntrede ham til at fortsætte sine Have-Planer. Foraaret var nu først begyndt, og han haabede at være istand til, at tilberede idetmindste et Bed, saa betimeligt, at det kunde frembringe nyttige Vegetabilier.

Der var en stor Mængde Planker og Bræder ombord i **the Rancocus**, en Deel af det rigelige Forraad, hvormed Rederiet havde forsynet Skibet, til den særegne Reise hvortil det var bestemt. Af reel Ladning havde det i Sandhed meget lidet, da Handelen mellem de Civiliserede og de Vilde i Almindelighed grundede sig paa

Frihandelens store Princip, om hvilket der i de senere Aar er talt saa meget, medens saa lidet er forstaaet, og som i Almindelighed skjænker Løvens Andeel af Udbyttet til dem, som mindst behøve det. Med nogle af disse Planker lagde Mark Dæk paa sin Flaade. Paa den Tid han var færdig vendte Bob tilbage med en Ladning Jord, og ved den næste Udflugt benyttede man Flaaden saavelsom Dinglen. Mark havde indrettet Aaretolle og Stropper, hvorved Flaaden blev roet, og naar den var tom, kunde han og Bob meget let bevæge den med en halv Miils Fart i Timen.

Mark fandt endog Betts Forraad af formuldede Vegetabilier større, og lettere tilgængeligt, end han havde haabet. Et hundrede Ladninger kunde erholdes, endog uden at bruge Hjulboren, og efter al Udseende var der nok af det, til at give flere Acres et stærkt Lag Gjødning, ja mulig til hele Kraterets Omgivelse. Det første den unge Mand foretog sig var, at vælge en passende Plads, grave den godt, og, ifølge Betts Anviisning, blande en tilstrækkelig Mængde Guano deri, og dernæst nedlægge nogle af hans Asparges-Rødder. Herefter udstrøede han endeel af Frøet, idet han dækkede det godt med Riven. Da dette var fuldendt, havde Bob ladet baade Dinglen og Flaaden, hvorpaa de roede denne sidste, med Dinglen paa Slæbetoug, tilbage til Revet. Paa denne Maade vedblev vore to Sømænd at arbeide den meste Tid af de paafølgende fjorten Dage, idet de daglig gjorde flere

Udflugter til „Jordklippen", som de kaldte det Sted, hvor dette kostbare Oplag fandtes, skjøndt de ikke forsømte nogen af deres øvrige nødvendige Pligter. Da Afstanden var kort, kunde de gjøre mange Vendinger om Dagen, ved hver Reise medbringende saa meget af den fede Jord, som vilde udgjøre en almindelig amerikansk Karre fuld af Gjødning. Efter Marks Beregning bragte de, i Løbet af tolv Arbeidsdage, omtrent et halvhundrede saadanne Læs over. Man offrede alligevel aldrig nogen heel Dag til dette Arbeid; der blev tvertimod udført mange andre Smaa-Arbeider, eftersom Nødvendigheden eller Klogskaben bød det. Alle de ledige Vandfade bleve f. Ex. rullede iland, og fyldte ved den første Pyt; da de hyppige Regnbyger mindede dem om det kloge i, at forskaffe sig Forraad for den tørre Aarstid. Der var endnu en god Deel Vand ombord i **the Rancocus**, af hvilket noget var fortræffeligt Delaware Flodvand, skjøndt de havde fyldt Vand i Valparaiso, efterat være passeret om Cap Horn. Mark talte de fulde Fade, og naar han regnede ti Gallons om Dagen til Bob og ham selv, en god Deel mere end de kunde behøve, var der endnu saa meget ferskt Vand ombord i Skibet, som kunde forsyne dem i to Aar. Rigtignok var det ikke saadant Vand, som Ganen paa en varm Dag kunde ønske sig det, men de vare vante dertil og det var ferskt. Ved at beholde det altsammen under Dækket, kunde Solen ikke virke paa det, og det smagte endog bedre end man skulde have troet.

Mark længtes rigtignok nu og da efter en Drik fra et rindende Væld, som han erindrede sig det fra Hjemmet, og Bob havde for Vane at lovprise en vis Kilde, som det lod til at hans Familie havde været vant til at bruge i flere Generationer. Uagtet disse smaa naturlige Tilbagefald, angaaende denne Gjenstand kunde vore Søfolk ansees for vel farne med Hensyn til Vand, da de havde stor Overflødighed deraf, og der var ingen rimelig Grund til Frygt for ganske at miste det. De Fade, der bleve bragte iland bleve fyldte, saavel for at bevare dem som for Bekvemmelighed, og efter at de vare rullede sammen og afstivede, blev der spredt et gammelt Seil over dem. Endnu var der ikke bleven uddeelt Vand til Kreaturerne, da de alle fandt nok deraf i Lavaens Huulheder.

Endvidere tilbragte Betts nogen Tid med at fiske, idet han ikke allene forsynede Mark og sig selv, men ogsaa Grisene og Fjederkreaturerne med saa megen Føde som de behøvede. Mange af de Fisk han fangede fandtes at være delicate, medens andre vare af den Beskaffenhed, at de bleve kastede paa Compoststyngen. En Ladning Guano blev ogsaa hentet, og denne rige Gjødning blev blandet med en rigelig Quantitet feed Jord.

Ved Enden af den første Uge, i hvilken disse Reiser bleve foretagne til „Jordklippen", gik Betts ud for at fiske paa et andet Strøg, idet han gik til Luvart af „Sømuren", som de kaldte det Rev, der beskyttede Skibet, og roede ud imod en lille nøgen Klippe, i en kort Af-

stand udenfor den, hvor han troede at finde en egen Slags smaa Fisk, der meget lignede Svinefisken fra Norfolk, de lækkreste smaa Skabninger til at stege, blandt hele den finnende Slægt. Han havde været et Par Timer borte, da Mark som havde arbeidet inde i Krateret, med at ophakke Askeskorpen, der dannede dets Overflade, hørte Bob raabe udenfor, som om han ønskede Hjælp. Kastende Hakken fra sig løb vor unge Mand ud, og blev ikke lidet forundret ved at see den Slags Ladning med hvilken Bob var vendt tilbage. Det syntes som en stor Mængde Søgræs havde samlet sig til Luvart af den Klippe, hvorhen Bob var taget for at fiske, paa hvilket Sted det sædvanlig samlede sig i en Dynge, indtil Hoben blev for stor til længer at kunne hvile der, da den ifølge Klippens Dannelse, uundgaaelig maatte rage i Drift, og passerede sønden om Revet, drivende i Læ, for atter at standses ved en eller anden Klippe eller Ø i den Retning. Det var lykkedes Bob at faae denne Dynge rundt om en vis Pynt af Revet, da Strømmen og Vinden drev den saa nær som muligt lige hen imod Krateret. Han raabte paa Mark for at han skulde komme og hjælpe ham, at faae Dyngen ind i en Slags Bugt, foran for ham, hvor den kunde sikkres; thi ellers vilde der efter al hans Moie være Fare for, at den vilde drive forbi Revet. Vor unge Mand, der strax saae hvad der var i Veien, fik fat paa en Line, som det lykkedes ham at varpe til Bob, og ved at hale

ind i den var han saa heldig at drage hele Massen iland, netop paa det Sted hvor Bob ønskede det.

Dette Søgræs viiste sig at være en stor Acquisition i flere end een Retning. Der var saa meget af det, som vilde have udgjort to gode Læs Hø. Dernæst fandtes der mange smaa Skalfisk i det, som Svinene og Fjederkreaturerne aad med Begjerlighed. Det indeholdt ogsaa Frø som Hønsene pillede op med ligesaa megen Iver, som om det kunde have været Korn. Svinene gnaskede ydermere en heel Deel Tang i sig, og stakkels Kitty, det eneste af Husdyrene paa Revet, der ikke nu levede efter Hjertenslyst, nippede til det med en Slags halv tvivlende Tillid til dets Sundhed. Skjøndt det begyndte at blive seent paa Eftermiddagen, fik Mark og Bob fat paa to af Ven Abraham Whites Høtyve, (thi den værdige Quæker havde sendt disse, blandt andet Husgeraad, som et Tegn paa Venskab og Fred, til de Vilde) og gik med en god Villie i Arbeid med at bringe Søgræsset i Land, læssede det paa Hjulbøren, og kjørte det ind i Krateret, idet de lod saa meget blive tilbage, som kunde tilfredsstille Svinene og Fjederkreaturerne. Denne Forretning endte den første Uge af det allerede anførte Arbeid.

Ved den næste Uges Slutning raadslog Mark og Betts angaaende deres fremtidige Foretagender. Ved denne Raadslagning blev det afgjort, at det vilde være bedst at fuldende Ophakningen af et betydeligt Stykke Land, af idetmindste en halv Acres Udstrækning, som

allerede var paabegyndt inde i Krateret, sprede deres Compost over det, besaae det, omgrave det alt sammen, og blande det med saa meget Søgræs, som de fandt det passende. Uagtet deres Held med at finde den fede Jord, og den sidst opdagede Maade til at forskaffe sig Søgræs i store Forraad til Revet, gjorde Mark sig dog ikke store Forventninger om sit Havevæsens Held. Den fede Jord forekom ham kold og suur saavelsom salt, skjøndt den var bleven meget udferket af Regnen, siden den var bragt ind i Krateret, og han kjendte ikke noget til Virkningen af Guano, undtagen af Bobs noget forvirrede Beretning. Dernæst bestod Kraterets Plaine ikke af andet end grov og skælagtig Aske. Denne Aske var rigtignok dyb nok til ethvert Dyrkningsforsøg, thi Mark kunde jage et Kobeen i dets fulde Længde ned i den, men den forekom ham ganske at mangle det frugtbargjørende Princip. Heller ikke kunde han gjøre sig Rede for, at der aldeles ikke existerede nogen Vegetation paa eller omkring Revet, dersom Planteelementer, af hvilkensomhelst Sort, fandtes i de Substanser af hvilket det var sammensat. Han havde alligevel læst, at Territoriet omkring virksomme Vulkaner, der var saa langt fjernet fra disse, at det kunde undgaae den Ødelæggelse, som hidrørte fra Lavaen, Slakkerne og Heden, i Almindelighed var meget frugtbart, som Følge af Asken og den fine Støv, der udspredtes i Luften; men da han ikke saae noget Bevis paa nogen saadan Frugtbarhed her, formodede han at den tilstødende Sø maatte

have opflugt alt, hvad der kunde have været tilstede af denne rige Gave. Med disse Forestillinger er det ikke til at undres over, at Mark var tilbøielig til at indskrænke sine første Forsøg, hellere end at spilde Tid og Møie, ved at bestræbe sig for at tilveiebringe Hjælpekilder, som, naar Alt kom til Alt, vilde slaae feil.

Den Plan Mark ved Raadslagningen havde foreslaaet sin Kammerat, var i Korthed denne. Han foreslog at tilbringe den næste Maaned, med at tilberede den halve Acre de havde begyndt paa, samt med at saae, hvorefter de ikke kunde gjøre mere, med Hensyn til deres Landbrug, end at sætte deres Fortrøstning til Forsynet og Aarstiden. Saasnart de vare færdige med deres Jordbrug, var det hans Mening, at de burde gjennemsøge Skibet, forvisse sig om hvad det virkelig indeholdt, og hvis Materialierne til det Fartøi, som Betts havde omtalt, virkelig fandtes, da at samle dette Fartøi saa hurtigt som muligt og sætte det i Vandet. Dersom de ikke skulde finde Spanterne og Plankerne til Barkassen, hvilket Betts syntes at troe vilde være Tilfældet, da maatte de efter bedste Evne tildanne Spanter og construere et saadant Fartøi saa godt de kunde. Efter at have bygget et saadant Fartøi var det Marks Mening, at han og Bob kunde navigere det over det stille Hav, indtil de naaede Kysten af Sydamerika, eller nogle af de Øer, hvis Indbyggere vare bekjendte for at være venligsindede mod de Blanke; thi man maa erin-

dre, at for et halvthundrede Aar siden, besad vi ikke den samme Kundskab om det stille Hav som nutildags, og Søfolk turde ikke altid med Tryghed stole paa dets Øbeboere. Med denne ret godt udkastede Plan for Øie, saae vore Søfolk den første Maaned af deres Fangeskab, mellem de ukjendte Rev i den fjerne Verdensdeel nærme sig sin Ende.

Mark blev lidt forundret over et Forslag, som Bob fremkom med den næste Dag, som var en Søndag. „Vennerne holde maanedlige Samlinger," bemærkede Betts, „og han troede de burde fastsætte en saadan Dag paa Revet. Han var villig til at helligholde Julen, om Mark ønskede det; men han ønskede dog hellere at tage passende Hensyn til alle de Festdage, som Vennerne holdt." Mark morede sig hemmeligt over dette Forslag, ja det glædede ham endog. Quækernes maanedlige Samlinger havde ligesaa meget Kirkens verdslige Affaire, som den religieuse Dyrkelse til Hensigt, og da nu alle disse Sager ene hvilede paa Bob, saa var det ikke let at indsee, hvorledes en fastsat Dag skulde kunne hjælpe ham til at udøve sit Kirkeregimente. Men Mark fattede den Følelse, der havde fremkaldt denne Begjering, og var tilbøielig til at behandle Sagen med Lempe. Da Betts daglig blev meer og meer overbeviist om sin Afhængighed af det guddommelige Forsyn, i den Stilling i hvilken han var kommen, blev hans Sind saavelsom, hans Følelser ganske naturligt hendragne til tidligere Indtryk og Vaner,

idet de søgte Lindring for Øieblikket. Bob havde ikke de tydeligste Begreber, hverken om hans Sects Theori eller Praxis, men han huskede meget af den sidste, og han skulde følge den retteste Fremgangsmaade, ved saa meget som muligt at handle overeensstemmende med „Vennernes Skikke". Mark lovede at tage Sagen under Overveielse, og snarest muligt fatte en endelig Beslutning.

Den næste Mandag regnede det næsten hele Formiddagen, hvorved vore Sømænd vare indskrænkede til at opholde sig ombord. De greb denne Leilighed til at overhale Mellemdækket, med mere Nøiagtighed end det tidligere var skeet, og i Særdeleshed at undersøge Frøkasserne. En heel Deel Skramleri, og største Delen af Værktøiet, var ogsaa henstuvet paa dette Dæk, hvorfor det ved samme Leilighed blev gjennemgaaet. Spanterne og de andre Materialier til en Barkas, blev der ogsaa søgt efter; men uden Held. Dersom de i det Hele taget vare i Skibet, saa var det vist nok at de ikke vare paa Mellemdækket. Mark var bestandig af den Mening, at saadanne Artikler aldrig vilde findes; men Betts beraabte sig paa den Samtale han havde overhørt, og at han havde forstaaet den ret. Forraadet af Værktøi var meget rigeligt, og i nogle Henseender lidt overdrevent, med Hensyn til Ven Whites Forhaabninger, om at civilisere de Vilde. Det vil være passende her at anføre et Par Ord om Grunden, hvorfor the Rancocus indeholdt saa mange af disse Bidrag til Civilisation. Man vil erindre,

at Skibets Reise gik ud paa at søge Sandeltræ. Dette Træ skulde bringes til Canton og sælges, og en Ladning Thee indtages for Beløbet. Man formodede at Sandeltræ skulde benyttes til afgudisk Brug, da, som man sagde, det blev brændt som Røgelse for hint hedenske Folkeslags Guder. Da nu Afguderi var en af de væsentligste af alle Synder, havde Ven Abraham White mange Skrupler og Samvittighedsnag angaaende det passende ved, i det Hele taget, at indlade sig paa denne Handel. Vel udstrakte vor Kundskab om Chinesernes Skikke sig ikke langt nok, til at gjøre det vist, at Træet blev brugt til Røgelse for Afguderne, da nogle paastode det blev brugt til Meubelornamenter; men Ven Abraham White havde hørt det første, og var tilbøielig til, dersom Rygtet var sandt, at besmykke sin Sag derved, at han bestræbte sig for at udrette noget, der kunde bidrage til Hedningernes Civilisation. Havde han været en presbyterianisk Kjøbmand, af religieuse Grundsætninger, er det sandsynligt, at der til dette Øiemed var bleven opsat en Deel Traktater; men da Ven Abraham White hørte til en Sect, hvis Praxis i Almindelighed var ligesaa fuldkommen, som dens Theori var ufuldkommen, vilde hans Samvittighed ikke lade sig berolige ved saadanne hule Kneb. Han ventede rigtignok at vinde mange tusind Dollars ved denne Reise, og vilde upaatvivlelig ogsaa have gjort det, dersom den ulykkelige Hændelse ikke havdt tilstødt Skibet, eller dersom stakkels Capitain Crutchely havde drukket mindre for at høitideligt

holde sin Kones Fødselsdag; men Forraadet af Værktøi, Frø, Rujern, Hjulbøre og andre Sager, der havde den ærlige Hensigt, at forbedre de Indfødtes Tilstand paa Vanua, Levu og Viti Levu, beløb sig til ikke en eneste Cent mindre end et tusind Dollars.

Ved at eftersee Pakkerne, fandt Mark blandt andet hvid Klover- og Timotheus Frø i tilstrækkelig Mængde til at besaae Kratermuren. Da Veiret for Øieblikket klarede op, kaldte han paa Bob, og de gik begge iland, idet Mark medbragte noget Græsfrø i en Spand, medens Betts ledsagede ham med et Kar til Guano. Efter at have forsynet sig med en Deel af det sidste, fra en Tønde, som tidligere var bleven fyldt dermed, og var bedækket for at beskytte det mod Regnen, klattrede de op af Kraterets Side. Dette var den første Gang nogen af dem havde besteget det, efter den Dag de havde fuldendt deres Saaening der, og Mark nærmede sig sine Tuer med en heel Deel ny og oplivet Interesse for deres Skjebne. Han ventede sig kun meget lidet af dem, thi han havde ikke havt noget af den fede Jord til at blande med Asken; men da han i den senere Tid havde tænkt saa meget over Jordbrug, nærede han dog et svagt Haab om at møde lidt Løn, for al den Møie han havde havt. Læseren vil da kunne dømme om hans Henrykkelse, og den Forundring med hvilken han først betragtede en Melonplante, der allerede havde sit fjerde Blad. Her var altsaa det store Problem lykkeligen løst. Vegetationen var virkelig be-

gyndt paa dette hidtil nøgne Bjerg, det Sted som, — hvor længe vidste Mark ikke, men sandsynligt tusinde om ikke tusinder af Aar havde ligget bart og goldt, var nu i Værk med at blive bedækket med Grønt, og at blive velsignet med Frugtbarhed. De sløve Grundstoffer, som nu vare blevne bragte til at virke i Forening, havde frembragt den pludselige Overgang fra Ufrugtbarhed til Frugtbarhed, og havde sandsynligviis bestandig været nære Naboer; men havde ikke været istand til at kunne bære deres Frugter, af Mangel paa umiddelbar Forbindelse med hinanden. Saaledes raisonnerede Mark, da han ingenlunde tvivlede om, at det var Betts Guano, der havde stimuleret Vulcanens ellers ufrugtbare Stof, og derved bragt Frøet til at spire. Jordens Omgravning, hvorved Luft, Lys og Vand tilstædedes at trænge ind i den, kan vel ogsaa have gavnet; men det forekom vor unge Gartner, at der udfordredes noget mere til at det var lykkedes. Dette Noget havde Fuglegjødningen, der med Tiden var bleven mildnet og forandret, frembragt, og see, det herlige Resultat viste sig for hans Øine.

Det vilde ikke være let at skildre for Læseren, al den Fryd som disse begyndende grønne Pletter indgjød Mark Woolstons Sjæl. Den overgik langt den Glæde, som vilde vækkes, ved at blive befriet for den Frygt, som kunde opstaae, for at mangle Føde i den kommende Tid; thi den havde nogen Lighed med en ny Skabelse. Han gik fra Tue til Tue, og overalt opdagede han Planter,

nogle netop brydende igjennem Asken, andre allerede i Blade, og alle tilsyneladende i frodig Vækt. Lykkeligviis havde Kitty ikke været oppe paa Muren i de sidste fjorten Dage, da de Vaner den havde tilegnet sig, og Høidernes fuldkomne Nøgenhed, havde holdt den nede hos de andre Dyr efter dens første Besøg. Mark indsaae Nødvendigheden af at holde den nede fra Muren, hvilken den vistnok vilde klattre op paa, saasnart den nede fra fik Øie paa noget, som lignede Grønt. Han besluttede derfor at indespærre den paa Skibet, indtil han havde truffen de nødvendige Forsigtighedsregler, til at forhindre den i at stige op paa Muren. Dette sidste var let nok gjort. Paa Ydersiden af Høiene var der kun tre Steder, hvor endog en Ged kunde komme op. Dette skyldtes den Omstændighed, at Bakkens Basis hævede sig en ti til tolv Fod som en Muur, overalt, undtagen paa de tre nævnte Steder. Det forekom Mark som om Havet forhen havde beskyllet hele Kraterets Omkreds, hvorved dets Fod havde faaet denne Dannelse, thi i disse ti eller tolv Fods Høide var Klippen saa lig en Muur, at det i lang Tid vilde have trodset en Mands Anstrengelser, at overkomme Vanskeligheden ved at bestige den. Paa to af Stederne, hvor Skorpen frembød nogle faa ru Trin, vilde en halv Times Arbeid være tilstrækkelig til at bortrydde Materialet, og gjøre disse Steder lige saa utilgængelige som alle de andre. Paa det tredie Punkt kunde det udfordre en heel Deel mere Arbeid at opnaae dette Øiemed. Paa dette

Sted vilde det, sagde Mark til sin Kammerat, for Øieblikket være nødvendigt, at opføre et Slags Hegn. Inden i Krateret var det ligesaa vanskeligt at stige op, undtagen paa et eller to Steder, men disse Opgange tænkte vore Sømænd paa at forbedre ved at gjøre Trin, da Dyrene vare udelukkede fra den indvendige Plaine ved Hjælp af Seilet, som tjente til Dække for Porten eller Indgangshullet.

Saasnart Mark havde fattet sig lidt efter sin første Forundring sendte han Bob ned for at opbringe nogle Pose af den Jord, de havde bragt fra Jordklippen eller Øen. Denne Jord blev med Omhyggelighed lagt rundt om hver Plante, saameget som en Pos fuld paa hver Tue. Mark vidste det ikke for Øieblikket; men senere Erfaring gav ham Grund til at troe, at denne Betænksomhed havde frelst de fleste af hans Yndlinger fra en tidlig Død. Frø kunde spire, og Planterne kunde skyde frodigt frem af den vulcanske Aske, under fælleds Paavirkning af Sol og Regn, paa saa lav en Brede; men det var et Spørgsmaal, om den Næring de kunde drage af saadan en Jord, ifald den ellers kunde fortjene Navn af Jord, vilde vise sig at være tilstrækkelig til at underholde Planterne, naar de bleve saa gamle og store, at de fordrede al den Næring de behøvede. Efterhaanden som Aarstiden rykkede frem, blev Mark saa overbeviist om det hensigtsmæssige i hvad han af reen Tilskyndelse havde foretaget sig, at han fremtidig anvendte flere Timer til at

bringe feed Jord op paa Murens Tinde, for at lægge den paa de forskjellige Tuer. I dette Øiemed opreiste Bob en lille Ladebuk, forsynet med en Vippe, saa at Posene bleve vippede op paa Sømandsviis, efter at to eller tre Forsøg paa at heise dem op med Haandkraft havde lært den ærlige Karl, at der fandtes en lettere Maade til at naae deres Ønsker.

Da Mark for Øieblikket havde tilfredsstillet sig med at betragte sine nyfundne Skatte, gik han iværk med at saae Græsfrøet paa Kraterets Tinde og Sider. Paa Indersiden var der ikke nogen Grund til at saae noget, da Klippen næsten var lodret; men paa Ydersiden af Høien eller Bjerget, som Bob nu og da kaldte det, kunde der, med Undtagelse af de første ti eller tolv Fod, ikke være noget til Hinder for, at Frøet kunde fæste Rod; skjøndt Mark vidste at meget af det maatte gaae tabt, formedelst Mangel paa Jord; men vilde det kun groe paa enkelte Steder, og forskaffe ham nogle faa grønne Pletter for Øiet, følte han at han vilde være rigelig lønnet for sin Umag. Bob strøede Guano overalt hvor Mark saaede, og paa denne Maade arbeidede de heelt rundt om Krateret, idet Mark forbrugte mere end Halvdelen af Ven Abraham Whites Forraad, der var bestemt til de Vilde. En mild Regn faldt snart efter, som fugtede Frøet, og omgav det med den Jord, som fandtes paa Overfladen, hvorved der blev al Sandsynlighed for at det vilde spire og fæste Rod.

Efter disse forelobige Foranstaltninger, til at bedække Murens Overflade med Grønsvær, gik vore Sømænd iværk med regelmæsig at anlægge deres Have, inde i Krateret. Mark lagde ved denne Leilighed megen Skarpsindighed for Dagen. Med tilfældige Undtagelser var Plainens Overflade eller Kraterets Bund, en jævn og ikke meget tyk Skorpe, bestaaende af Aske og blandet med Slagger ɔc.; men som kunde bære Vægten af en fuldpakket Vogn. Naar denne Skorpe først var opbrudt, hvilket ikke kunde være meget vanskeligt ved Hjælp af Hakken, fandtes Materialet underneden den, skjørt nok til at kunne dyrkes, næsten uden Brug af Spaden. Da der nu var Overflødighed af Plads, drog Mark Linier efter Forgodtbefindende i alle mulige Krumninger, som man seer i et engelsk Anlæg, idet han lod Skorpen blive heel til Gange, og opbrød den kun hvor han agtede at anlægge Bede. Denne Afvexling syntes at more ham og Betts, og de arbeidede med saa meget større Iver, da deres Arbeid frembragte Gjenstande, som vare behagelige for Øiet, og som nu morede dem, da det lovede at gavne dem i Fremtiden. Efterhaanden som hvert Bed, enten det var ovalt, krumt eller lige, var gravet, blev den fede Jord og Søgræs indblandet i stor Overflødighed, hvorefter det blev besaaet.

Mark vidste godt at meget af Ven Abraham Whites Frø, dersom det voxede og bragte sine Frugter til Modenhed, ufeilbarligen vilde forandre Charakteer i dette Klima,

nogle til det værre og nogle til det bedre. Af de irske Kartoffler, Kaalen og de fleste nordlige Vegetabilier ventede han sig ikke under nogen Omstændighed meget; men han ansaae det dog for rigtigst at forsøge Alt, og da han havde adskillige regelmæsig sorterede Æsker med Havefrø, ligesom de vare kjøbte i Boutikkerne i Philadelphia, manglede hans Have neppe nogen Plante, som den Gang var kjendt i de amerikanske Kjøkkener.

Der medgik næsten fjorten Dage for vore Sømænd med at grave, gjøde og tilsaae deres Parterre, som da det var færdigt indtog fuldt en halv Acres, lige i Kraterets Midte, da Mark tiltænkte Frugtkjærnerne et lignende Arbeid, længer hen i Tiden, hvorved det Hele, omtrent hundrede Acres, blev forvandlet til en Have. Paa den Tid Arbeidet var fuldført, regnede det mindre hyppigt, skjøndt der endnu faldt Byger, som vare endnu gunstigere for Vegetationen. I disse fjorten Dage havde Planterne paa Muren gjort store Fremskridt, idet de viste et tropisk Klimas Overflødighed og Frodighed. Det hænder sig undertiden, ja hyppigt, at naar Solen er meest velgjørende for Vegetationen, mangler Fugtigheden til at understøtte dens Magt, og i somme Henseender til at modvirke dens Indflydelse. Den lange og periodiske Tørke skyldes ikke saa meget Heden, som andre og lokale Aarsager. Mark begyndte nu, som Foraaret skred frem, at haabe at hans lille Territorium for en stor Deel vilde blive en Undtagelse fra Tørkens Forbandelse, da Passatvinden og nogle andre,

ham ubekjendte Aarsager saa ofte medbragte Skyer, der ikke alene udgjød deres Regn over Haven, men som for en stor Deel bidrog til at forringe en Hede, som uden nogensomhelst Skygge virkelig vilde blive utaalelig.

Med den sig nærmende Sommer for Øie, henvendte vore Sømænd Opmærksomheden paa at construere et Telt inde i Krateret. De fik nogle gamle Seil og nogle Spiir iland, og snart havde de af disse opført en rummelig, saavelsom hyggelig Bolig. Ikke alene indrettede de et stort Telt for dem selv inde i Krateret; men de opførte et andet, eller snarere et Slags Tag paa Ydersiden, til Brug for Dyrene, der under Dagens Hede søgte Ly under det med en Begjerlighed, som viste hvor velkomment det var. Der udfordredes en heel Deel Omhyggelighed ved dette Skuurs eller Tags Construction, for at det kunde modstaae Blæsten, medens det inde i Krateret, neppe nogensinde følte Brisen. Denne Mangel paa Blæst, eller bevægelig Luft, dannede i Sandhed den eneste Indvending mod Krateret, som Beboelsessted i de varme Maaneder, og den Mangel paa Luft, som man følte i Teltet, satte Mark iværk med at finde paa Midler til at bygge et eller andet Slags Telt, eller Bolig paa selve Volden, hvor det altid vilde være kjøligt, forudsat at man kunde skaffe sig Beskyttelse mod Solens brændende Straaler.

Efter lang Søgen valgte Mark et Sted paa „Tinden", som han begyndte at kalde dette Sted, og opslog sit Telt der. Der blev gjort Huller i den bløde Klippe, i hvilke

man anbragte Sparrer istedenfor Stotter. Med en Begyndelse saa solid som denne, var det ikke vanskeligt at danne Teltets Vægge af en gammel Fok. Men for at faae Seilet derop, fandt de det alligevel nødvendigt at udskjære Stykkerne nedenfor, hvorpaa de ved Hjælp af Ladebukkens Vippe, fik det altsammen op paa Tinden.

Disse forskjellige Foranstaltninger medtog Mark og Bob andre fjorten Dage, der sluttede det første Fjerdingaar de havde tilbragt paa Revet. De vare nu blevne vante til deres Stilling, og havde inddeelt deres Arbeidstid ordentlig, skjøndt den tiltagende Hede advarede dem begge om, ikke at udsætte sig altformeget for Middagssolens brændende Straaler.

Ottende Kapitel.

Efter at Teltet paa Tinden var opreist, tilbragte Mark meget af sin Fritid der. Derhen bragte han mange af sine Bøger, af hvilke han havde en meget anseelig Samling, sin Fløite og en Deel af sine Skrivematerialier. Der kunde han sidde og iagttage de forskjellige Vegetabiliers Fremvæxt, som han dyrkede. Hvad

Bob angik, da fiskede han en Deel, baade for at skaffe Forraad og for at more sig. Grisene og Fjederkreaturene trivedes godt, og alting syntes at trives undtagen stakkels Kitty. Den holdt af at følge Mark, og kastede mangt et længselsfuldt Blik op til Tinden, naar hun saae ham slentre omkring blandt sine Planter.

Vegetabilierne paa Tinden, eller de som først vare saaede, trivedes beundringsværdigt. Der var gjentagne Gange ført feed Jord paa, og de manglede Intet som kunde fremme Vegetationen. Melonerne begyndte snart at ranke, hvilket ogsaa var Tilfældet med Agurker og Græskar; og ved den næste Maaneds Ende var der et Dousin store Pletter paa Muren, som vare bedækkede med tæt Grønt; heller ikke var dette Alt, da Mark paa denne Tid gjorde en Opdagelse, der næsten forskaffede ham ligesaamegen Glæde, som da han første Gang saae sine Meloner i Blade. Han sad en Dag i sit Telt, paa hvilket Seildugs-Væggene vare oprullede, for at give Vinden frit Gjennemstrøg, da hans Øie faldt paa en mørk Gjenstand paa Klippen. Dette Sted var i nogen Afstand fra ham, og da han gik hen til det, fandt han at en stor Mængde af hans Græsfrø allerede havde begyndt at spire; nu kunde han haabe at omskabe denne nøgne og ofte skinnende Klippe til en yndig Græshøi, og gjøre det, som undertiden var smertelig for Øiet, behageligt at see paa. Den unge Mand kjendte Vegetationens Love godt nok til at føle sig overbeviist om, at dersom Græsrødderne

en Gang kunde trænge sig ind i de meest usynlige Sprækker, i den Skorpe, som bedækkede Stedet, vilde de af sig selv indlade tilstrækkeligt Lys, Luft og Vand til deres Underhold, og saaledes forøge den Frugtbarhed, af hvilken de selv levede. Han forsømte alligevel ikke at komme Naturen til Hjælp, ved at sprede et friskt Forraad af Guano over hele Høien.

Medens Mark var saaledes beskæftiget i Hjemmet, roede Bob ud til Revet, hjembringende en saadan Overflødighed af Fisk, at den Tanke opstod hos Mark, ogsaa at forvandle dem til Gjødning. En ny halv Acres blev følgelig brudt op inde i Krateret, idet man benyttede Morgen- og Aften-Kjøligheden til dette Arbeid, og saasnart som Bedet var gjennemhakket, blev en Mængde Fisk nedgravet deri, for at henligge og forraadne. Betts glemte imidlertid ikke Sogræsset, ved flere Leiligheder flaadede han store Masser af det fra det ydre Rev, hvilket blev landet og kjørt paa Hjulbør ind i Krateret, hvor der blev dannet en lang Hob deraf, blandet med Muld fra Jord-Klippen, og Guano. Dette Arbeid ophørte alligevel efterhaanden som Aarstiden rykkede frem, og Sommeren indfandt sig for Alvor. Aarstiden viste sig alligevel ikke nær saa frygtelig, som Mark havde forestillet sig, da Søbrisen kølede og forfriskede Stedet. Vore Sømænd savnede Regnen, som paa ingen Maade faldt saa hyppig, som tidligere, skjøndt den, naar den indfandt sig, faldt i større Masse. Kreaturene maatte i flere Uger forsynes med Vand,

da Solens Magt foraarsagede, at alt det Vand, som havde samlet sig i Klippens Huulheder, næsten øieblikkelig fordampede.

Paa denne Tid var det for varmt til at vove sig ud i Dinglen, undtagen en halv Timestid om Morgenen, eller om Aftenen; Mark henvendte derfor atter sin Opmærksomhed paa Skibet. Ved passende Leilighed blev alle Seilene efterhaanden gjort los, godt gjennemtorrede, fraslaaede og bragte ned. Et Solseil var udspredt over Skibet, og Dækket blev nattet Morgen og Aften, baade for at holde det reent, og for at forhindre det i at skjøre. Nu skred man til at overhale Lasten for første Gang efter Ulykken. En stor Mængde nyttige Ting fandtes i den, og blandt andet to Tønder god stærk Viinedike, hvilke Ven Abraham White havde medsendt, for dermed at nedsylte antiscorbutiske Sager. Da baade Rødløgene og Agurkerne tegnede saa godt, glædede Mark sig ved denne Opdagelse, og han besluttede strax at anvende noget af Ediken til en Deel af den Høst, han ventede sig af disse to Vegetabilier.

En Dag medens Bob rumsterede om i Lasten og Mark saae til, da dette var det kjøligste Sted paa hele Revet, fik den Første fat paa et Stykke Træ, og begyndte at trække i det, for at faae det ud af en Hob, som laae i en mørk Krog. Efter adskillige Bestræbelser fik han det endelig ud, da Mark, hvem dets Dannelse var paafaldende, bad Bob bringe det hen til Lyset under Lugen.

Saaſnart Mark ret fik Øie paa Bobs „tosſede krogede Stykke, ſom ikke kunde ſtuves noget Sted", ſom den ærlige Karl havde kaldt det, medens det gjorde ham ſaa megen Uleilighed, vidſte han at det hverken var meer eller mindre end et af Spanterne til et Fartøi, af meer end ſædvanlig Størrelſe.

„Dette er i Sandhed Guds Styrelſe!" udraabte Mark. „Dit krogede Stykke, Bob, er en Deel af et af Spanterne til den Barkas, hvorom Du har talt, og ſom vi have opgivet, ſom en Ting der ikke fandtes i Skibet."

„De har Ret, Mr. Mark, De har Ret!" ſvarede Bob; „og jeg maa have været uſædvanlig dum ikke at have tænkt derpaa, da det holdt ſaa haardt med at faae det frem. Og derſom der er et af Fartøiets Ribbeen henſtuvet paa det Sted, maa der findes flere paa den ſamme Bredegrad."

Dette var fuldkommen ſandt. Efter at have arbeidet i flere Timer i denne mørke Krog af Laſten, bleve alle Materialierne til det paatænkte Fartøi fundne, og ſamlede i Folkelukafet. Hverken Mark eller Bob vare Baadebyggere eller Skibsbyggere; men begge beſad de dog nogen Kundſkab i den Retning, og de vidſte begge hvor ethvert Stykke ſkulde ſidde. Hvilken Revolution frembragte ikke denne Opdagelſe i vor unge Ægtemands Følelſer! Han havde aldrig fuldkommen opgivet Haabet om at gjenſee Bridget; thi dette vilde neppe have ſtemmet overeens med

hans Ungdom og fyrige Temperament; men Haabet var i den senere Tid blevet saa overordentlig svagt, at det kun levede i Skikkelse af den Følelse, som pleier at blive tilbage i den Unges og Uerfarnes Barm. I Forhold til sin Alder havde Mark levet længe, havde seet mere, og udrettet langt mere, end det sædvanligt er Tilfælde med Mennesker i hans Alder, og han var af Charakteer klog og praktisk; men det vilde have været umuligt for den der havde levet saa længe og saa brav som han, at opgive ethvert Haab om at blive tilbagegivet sin Brud, endog under Omstændigheder der var mere nedslaaende, end de hvori han virkelig befandt sig. Dog var han bleven fortrolig med Tanken om en forlænget Adskillelse, og havde aldrig tabt af Syne det raadelige i at forberede sig paa, at tilbringe sit hele Liv paa det eensomme Sted, hvor han og Bob, ifølge det guddommelige Forsyns skjulte og uventede Tilskikkelse, vare blevne henkastede. Naar Bob Tid efter anden havde paastaaet, at Materialierne til en Barkas vare i Skibet, havde Mark vantro hørt derpaa, uden selv at vide hvormeget hans Sjel havde været beskæftiget med Bridget, medens denne Deel af Ladningen blev indtaget, og uden at ville troe, at noget saadant kunde være foregaaet uden hans Vidende. Nu da han saae dem, blev han næsten overmandet, da alt Blodet i hele hans Legeme strømmede til Hjertet, og Fremtiden fik et ganske andet Udseende. Han tvivlede ikke et Øieblik paa Bobs og hans egen Duelighed til at sammen-

sætte disse velsignelsesrige Materialier, eller om at det vilde lykkes dem at beseile dette rolige Farvand, den Distance der udfordredes, i et Fartøi af den Størrelse, som dette maatte blive. En lys Udsigt, med Bridgets endnu lysere Ansigt i Baggrunden, skinnede for hans Indbildningskraft, og en stor Deel sund Philosophi og christelig Ydmyghed bleve som i et Øieblik fuldkastede, ved denne overordentlige vigtige Opdagelse. Mark havde ingensinde opgivet Tanken om at construere et lille Fartøi, af de Materialier, som Skibet tilbød; men det vilde have været et meget besværligt, saavelsom tvivlsomt Foretagende, medens her Problemet var opløst med næsten mathematisk Vished og Nøiagtighed.

Den Revolution, der opstod i Marks Følelser ved Opdagelsen af Materialierne til en Barkas, var saa stor, at han i flere Dage ikke var istand til at bringe nogen Plan til Modenhed. I denne Tid kunde han mærke at der var foregaaet en Omskiftelse med ham, der næsten steg til en total Characteerforandring. Viinplanterne paa Tinden vare nu fulde af Blade, og de bedækkede store Pletter paa Klippen med deres yppige Vegetation, medens man endog fra Skibet kunde see Græsset, omskabende Murens drapfarvede Masse til grønne Brinker og Skraaninger. Men alt dette frydede ham ikke længer. Han saae Hjemmet og Bridget, endog i de fantastiske og nu prangende Bede inde i Krateret, hvor Alt syntes at trives med Yppighed og love en Løn, der langt oversteeg hvad

der en Gang havde været hans kjæreste Forhaabninger. Han kunde ikke see noget, ikke tale om eller tænke paa noget, uden paa disse nyfundne Midler til at forlade Revet, og at vende tilbage til Menneskenes Boliger, og i sin unge Kones Arme.

Betts tog det mere philosophisk. Han var kommen paa det Rene med at „agere Robinson Crusoe", i nogle faa Aar, og uagtet han ofte havde yttret det Ønske, at Dinglen var to Gange saa stor, som den var, vilde han være fuldkommen saa godt tilfreds med sit nye Fartøi, dersom det kunde blive reduceret til en Fjerdedeel af sin virkelige Størrelse. Han underkastede sig alligevel Marks større Kundskaber, og da den Sidste sagde ham, at han ikke længer kunde afvente en koldere Aarstid, eller at Solen skulde blive mindre brændende, førend han begyndte at opsætte Spanterne til sit Fartøi, hvilket først havde været Bestemmelsen, samtykkede Bob uden Indvendinger i denne forandrede Plan, bestemt paa, i Ydmyghed og med en god Villie at føie sig efter Omstændighederne.

Det var ikkedestomindre langt lettere modigen at tage en Beslutning i denne Henseende, end at udføre den. Heden var nu, den længste Deel af Dagen, saa stærk, at det langt vilde have overgaaet vore to Somænds Kræfter, at udholde den, paa en nogen Klippe, uden nogensomhelst Skygge. Barkassens Spanter maatte reises et eller andet Sted, i Nærheden af Vandet, da en ordentlig Helding var nødvendig, for at den kunde løbe af Stabelen,

og ydermere fandtes der mindst Skygge paa Strandbredden, medmindre man greb til kunstige Midler, for at frembringe den. Da Marks Utaalmodighed ikke længer kunde taale noget Ophold, var derfor denne kunstige Skygge det første der maatte tages Hensyn paa.

Den læ Deel af Revet var udseet til Skibsværftet. Skjøndt dette Valg paaførte de to Arbeidere en heel Deel mere Uleilighed, idet de bleve nødte til at transportere alle Materialierne længer end en Fjerdingvei, havde Mark dog efter modent Overlæg, og efter en nøiagtig Undersøgelse, udseet dette Sted. Det forekom ham som Klippens Dannelse der var gunstigere, end paa noget andet Sted, da den tilbød større Lethed for Afløbningen. Dette var eet Motiv; men Hovedbevæggrunden stod i Forbindelse med Frygten for Stormflod. Ifølge det muuragtige Udseende af Bjergets ydre Basis, ifølge Glatheden af Revets Overflade i Almindelighed, som skjøndt det havde mange Ujævnheder, saae ud som om det var halv poleret af Søens Overskyllen, og ifølge visse Tegn, som fandtes paa Størsteparten af den nederste Halvdeel af selve Kraterets Plan, troede Mark at det var tydeligt, at hele Revet, med Undtagelse af Krateret, ofte havde været overflydt med Havvand, og det for ikke ret lang Tid siden. Vintermaanederne vare som oftest stormfulde paa den Brede, skjøndt Orkanerne til enhver Tid kunde indtræffe. Vintermaanederne havde vore to Revboere, som Bob undertiden kaldte sig og Mark, endnu ikke prøvet, og Orkanerne

bragte ofte Havet i deres Nærhed til at stige flere Fod i en eller to Timer. Skulde Vandet virkelig drives op paa Revet, saa at en Strømning kunde skylle tvers over det, eller Søerne rulle tvers over dets Overflade, vilde Barkassen være i største Fare for at blive ført ud, endog førend den var løben af Stabelen. Alt dette foreskillede Mark sig, og han havde stedse disse Overvejelser for Øie da han valgte Stedet Der kunde medgaae sex eller otte Maaneder, førend de kunde være saa vidt færdig med Barkassen, at den kunde sættes i Vandet, og der var nu kun sex Maaneder til den stormfulde Aarstid. Paa den vestlige eller læ Spidse af Øen vilde det lille Fartøi være under Læ af Krateret, der vilde danne et Slags Søskjærm, og kunde bidrage til at forhindre, at den blev skyllet bort. Dernæst var Klippen netop paa det Sted tre eller fire Fod høiere end paa noget andet Punkt, tilstrækkelig nær ved Vandet for at Afløbningen kunde gaae for sig med Lethed, og disse to Fordele i Forening, bevægede vore unge Revboere til at underkaste sig det Arbeid, at transportere Materialierne den omtalte Distance, fremfor at undgaae det. Flaaden blev alligevel taget i Requisition, og alle Spanterne, med nogle faa Planker til at begynde med, bleve hidbragte i een Ladning.

Førend Kjølen blev lagt til Barkassen, gav Mark den Navnet **the Neshamony**, efter en Vig, der næsten laae ligeover for **Rancocus**, et andet Indløb til Delaware, efter hvilket Skibet var opkaldt, ifølge den Om-

ſtændighed, at Ven Abraham White var bleven født paa dens lave Banker. Midlerne til at afvende det Onde, der fulgte med at arbeide i Solen, bleve ogſaa iagttagne ſom de ſtore preliminaire Forholdsregler ved dette nye Foretagende. Til denne Ende blev Flaaden atter taget i Reqviſition; et gammelt Storſeil blev bragt frem af Seilkøien, og firet ned paa Flaaden, Vahre Spire bleve afſaugede til den fornødne Længde og kaſtede overbord, for at buxeres ned med Flaaden, Trosſer ꝛc. bleve ogſaa medgivne, og Bob gav ſig atter paa Reiſen. Det koſtede en heel Deel Arbeid at bringe Flaaden til Luvart, hvorfor man havde taget ſin Tilflugt til at buxere, men et Stræk imod Læ var ſnart gjort. Tyve Minutter efter at denne Ladning havde forladt Skibet, naaede den ſit Beſtemmelsesſted.

Den eneſte Tid vore Eventyrere kunde arbeide, endog med deres Solſeil, var to Timer i den tidlige Morgenſtund, og ligeſaa længe efterat Solen ſtod meget lavt, eller virkelig var gaaet ned. Der ſkulde bores otte Huller i Lavaen, til en Dybde af to Fod. Krud i meget ſmaa Qvantiteter blev anvendt; thi ellers kunde disſe Huller ikke være bleven boret i et Aar. Men ved at bore med et Kobeen en eller to Fod ned i Klippen, og lægge en lille Krudtladning ned i Hullet, blev Lavaen ſprængt, og da kunde Stenene meget let bortſkaffes, ved Hjælp af Hakken og Kobenet. Man kan paa nogen Maade danne ſig et Begreb om det Arbeid, der blev anvendt paa det

første Skridt til dette Foretagende, naar vi anføre, at en Maaned medgik, ene til at plante disse otte Solseilsstøtter. Dog, da de vare reiste svarede de fuldkommen til Hensigten, da alt var udført paa ægte Sømandsviis. Paa Toppen af hver Støtte, der i sig selv var en solid Sparre, blev naiet den ene Blok af en Haandtallie, ved Hjælp af hvilke Seilet blev udspillet til Støtterne. For at forhindre den uundgaaelige Bug i et Solseil af denne Størrelse, blev der sat Støtter paa Ende i Midten af Seilet, der fuldkommen svarede til Hensigten, uden at være nedborede i Klippen.

Bob var henrykt over det nye Skibsværft, det var af Størrelse som Storseilet paa et Skib paa fire hundrede Tons, afgav en fuldkommen Skygge, havde den Fordeel, at Luften kunde frit circulere under det, og der var rimelig Grund til at haabe, at det ikke vilde lide ved Høivande. Mark var ogsaa tilfreds med Resultatet, og Dagen efterat dette Arbeid var udført, gave vore Skibbyggere sig iværd med at lægge Kjølen. Denne Dag var mindeværdig i en anden Henseende Bob var gaaet op til Tinden for at søge efter et Stykke Værktøi, som havde været brugt der, og medens han var oppe paa Bjerget, overbeviiste han sig om den vigtige Begivenhed, at Melonerne begyndte at modnes. Han medbragte to eller tre af disse lækkre Frugter, og Mark havde den Glæde at smage en af Forsynets Gaver, som var bleven skjænket ham til Løn for hans Industri og Betænksomhed.

Det var alligevel nødvendigt at nyde denne Frugt med Maade, men det var i det Hele en meget behagelig Afvexling at faae dem, efter i saa lang Tid hovedsaglig at have levet paa salte Provisioner uden andre Vegetabilier, end dem, som i tørret Tilstand var opbevaret i Skibet. Det var alligevel ikke alene Melonerne, der begyndte at modnes; thi da Mark undersøgte Viinplanterne, der nu bedækkede rigelig en Acre af Tinden, fandt han Græskar, Agurker, Rødløg, søde Kartofler, Tomater, Snittebønner og to eller tre andre Vegetabilier, alle skikkede til at bruges. Fra denne Tid nød man daglig nogle af disse Grønsager, og de Bekymringer for Skjørbug, som Mark atter havde begyndt at nære, bleve snart aldeles bortrydde. Hvad Haven inde i Krateret angik, som var størst og anlagt med meest Kunstfærdighed, da stod den noget tilbage for den paa Tinden, da den senere var bleven anlagt; men Alt der havde alligevel et lovende Udseende, og Mark indsaae, at een veldyrket Acre vilde producere mere end han og Betts kunde fortære i et heelt Aar.

Det var en vigtig Dag paa Revet da Kjølen blev lagt til Barkassen. Ved at undersøge Materialerne, overbeviiste Mark sig om, at Baadebyggerne havde mærket og nummereret hver enkelt Deel af Spanterne, hver Planke og enhver Ting ellers som hørte til Fartøiet. Hullerne vare borede og alt hvad der kunde tjene til at lette Arbeidet, for dem, der i hiin fjerne Verdensdeel skulde sammensætte Fartøiet, var bleven udført paa Baadebygger-Værftet.

Dette lettede Arbeidet betydeligt, for vore, med Hensyn til Dygtighed, nye Baadebyggere, foruden det at de derved sparedes for megen Uleilighed. Saasnart Kjølen var lagt reiste Mark Spanterne uden stor Besvær. Dernæst blev Barkholterne anbragt paa deres Plads og boltede. Da Arbeidet allerede en Gang havde været sammensøiet, var der lidet eller intet at rette ved det, og da Mark vidste, at hver enkelt Deel tidligere nøiagtig havde passet sammen, tog han sig i Agt for ikke at forstyrre Arrangementet, ved unødvendig Brug af Skar- eller Bindoxen; men saasnart han mødte nogen Hindring, foretrak han at prøve og passe de forskjellige Dele, indtil de kom i den rette Stilling, fremfor at tilveiebringe Forandring ved Hjælp af Øxen. Ved at iagttage denne Forsigtighedsregel blev alle Spanterne reiste, Barkholterne anbragte paa deres Plads og boltede, Kjølplankerne paasatte og befæstede, uden at borthugge saa meget som en Line af Træet, dog medgik der en Uge inden dette Maal kunde opnaaes.

Vore Sømænd maalte nu deres nye Bygning. Kjølen var netop fire og tyve Fod lang. Afstanden mellem Judasører og Hakkebræt var sex Fod længere, største Brede paa Middelspantet var ni Fod, og Lastens Dybde kunde vel være fem Fod. Dette svarede omtrent til elleve Tons Drægtighed. Da et Fartøi af denne Størrelse maatte kunne være istand til at holde Søen i hvilket somhelst Veir, naar det blev fornuftigt navigeret, foraarsagede Ud-

faldet megen Tilfredshed, og Mark opmuntrede Bob, ved Fortællinger om Farteier af langt mindre Dimensioner, der ved forskjellige Leiligheder havde beseilet de mere stormfulde Farvande, med fuldkommen Sikkerhed.

The Neshamonys Klædning var ikke noget vanskeligt Arbeid at udføre, og den blev fuldendt den samme Uge som den paabegyndtes. Kalfatringen foraarsagede alligevel mere Uleilighed, skjøndt Bob i sin Tid havde udført meget af den Slags Arbeid. Der medgik fjorten Dage, inden den ærlige Karl havde fuldført dette til sin Tilfredshed, og førend den var tilendebragt, gjorde man en anden stor Opdagelse i Skibets Last, ved at rumstere efter et Stykke Material til Barkassen, som i Begyndelsen ikke var fundet. En Mængde gamle Forhudningsplader, som en Tid havde gjort Tjeneste paa Bunden af et eller andet Skib, bleve bragte for Dagens Lys, og havde det Mærke „Kobberhud til Barkassen". Ven Abraham White var kommen paa Tanke om Ormene paa de lave Bredder, og havde medsendt en tilstrækkelig Mængde Vragkobber fra et ophugget Skib, til at forhude dette lille Farteі lige op til Barkholterne. Mark og Bob gik altsaa, saasnart Naaderne vare begede, i Arbeid med at bedække Bunden med det Forhudningspapiir og Kobber, hvormed de saa rigeligen vare blevne forsynede. Da dette, som ikke var nogen vanskelig Sag, var udført, satte de Malerpenslerne i Gang og Skroget var fuldendt. I det Hele var Mark og Betts otte Uger virksomt beskæftigede med at samle

Barkassen. Da den var malet var Sommeren mere end halv forbi. At lægge Dækket havde medført mere Vanskelighed, end noget andet Arbeid med Fartøiet, fordi det ikke var noget fuldt Dæk, som bedækkede hele Fartøiet, men ikkun naaede saa langt at der blev nogle Agtersæder aabne, hvilket var aldeles nødvendigt for deres Bequemmelighed og Sikkerhed, som skulde fare med det. Det Hele blev alligevel samlet til Marks og Bobs Tilfredshed; men nu da Fartøiet var bygget, maatte de bryde deres Hoveder med at finde paa Midler til at skaffe det i Vandet. Det var med eet Ord langt lettere at sammensætte et Fartøi paa ti Tons, hvis Materialier i Forveien vare saa nøiagtigt tilpassede, end det var at sætte det i Vandet.

Da som en Selvfølge, begge vore Sømænd havde seet mange Skibe med deres Afløbningspuder, havde de ogsaa en Idee om, hvad der nu var nødvendigt at gjøre. Mark havde lagt Kjølen saa nær ved Vandet som muligt, og ved at iagttage denne Forsigtighedsregel, havde han sparet sig en heel Deel Uleilighed. Det var meget let at skaffe Materialier til Sledsker til Afløbningspuderne, da der endnu var mange svære Planker i Behold; men Vanskeligheden bestod i, at lægge dem saaledes at de ikke vilde glide ud til Siderne. Her fandt man at Solseilsstøtterne kunde være til stor Nytte, da Sledskerne, ved Hjælp af Planker, kunde afstives mod disse. For at spare paa Materialerne til Puderne, bleve Sledskerne lagte paa Klodser, og de bleve sikkrede saa godt, som vore selvgjorte

Skibbyggere formaaede det. Pudernes Forfærdigelse voldede dem en Deel Besvær, og de maatte een Gang, paa Grund af en Feiltagelse, gjøre det Hele om igjen. Endelig troede Mark at de havde truffen alle de nødvendige Forsigtighedsregler, og meddeelte Betts, at han troede de turde vove at lade Barkassen løbe af Stabelen den næste Dag. Men Bob fremkom med en Indvending, som forandrede denne Plan, og bevirkede et Ophold, som blev ledsaget af meget alvorlige Følger.

Luften havde i de senere Dage været skyet og havde antaget et noget truende Udseende, og Bob foreslog at de skulde fire Solseilet ned, opreise en Skraastotte paa Klippen, og indsætte Barkassens Mast inden Afløbningen hvorved de vilde spare dem en Deel Uleilighed. Masten var rigtignok ikke meget tung, og de kunde reise en Buk af et Par Aarer i selve Fartøiet; men et Par lette Rundholter, Bramlæseilsspiir for Exempel, vilde sætte dem istand til at udføre det meget lettere før, end efter at Fartøiet var sat i Vandet. Da Mark gik ind paa dette Forslag, blev Solseilet følgelig nedfiret og lagt til Side. For at forhindre Svinene i at sønderslide Seilet, blev det lagt paa to Hjulbøre, og kjørt op til Krateret, til hvilket Sted disse Dyr endnu ikke havde funden Adgang. Da Bukken var reist, Masten indsat og takket, blev Fartøiets Seil fundne og underslagne. Nu troede Mark at der var gjort tilstrækkeligt, og at Afløbningen den næste

Dag kunde iværksættes. Men Bob havde atter en Indvending, som forhalede dette Foretagende.

Luften vedblev at være skyfuld og truende. Betts troede derfor at det vilde være ligesaa godt at stuve den Proviant og det Vand, som de havde i Sinde at indtage, medens Barkassen endnu stod paa Stabelen, da de nu kunde arbeide med langt mere Lethed om den end senere. Vandankerne bleve følgelig tagne ud af Skibet, og fyldte med frisk Vand. Ti af dem bleve firede ned paa Flaaden, tilligemed en Tønde Oxekjød, en Tønde Flesk og en Qvantitet Brød. I to Vendinger bragte Flaaden alle de Provisioner og det Gods som man behøvede. Ladningerne bleve bragte iland, rullede op til Barkassens Side, heist over ved Hjælp af Klofald, og bortstuvede. To Dræg, eller snarere et Dræg og et lille Varpanker, bleve fundne blandt Barkassens Materialier, da alt hvad der hørte til den havde været bortstuvet i den samme Deel af Skibet. Disse to bleve bragte til Skibsværftet, overtagne og Tougene istukne. Med eet Ord, alle de nødvendige Forberedelser til at gaae under Seil med Barkassen, og strax gaae tilsøes, vare gjorte.

Det var noget ud paa Eftermiddagen, den tredie skyfulde Dag, da Betts indrømmede, at der nu ikke kunde udrettes mere med **the Neshamony,** førend den blev sat i Vandet. Da vore to Sømænd ophørte med Dagens Arbeid var det derfor med det Forsæt, at de næste Morgen vilde tørne tidlig ud, for at begynde med Opklods-

ning og Afløbning. Da der var en Times Dagslys tilbage, gik Mark op paa Tinden, for at udsøge nogle faa Meloner, og for at see til Plantagerne og Haverne. Førend den unge Mand steg op paa Høien, gik han gjennem Haven i Krateret, hvor alt stod i frodig Vext. Mange af Vegetabilierne vare paa den Tid skikkede til at spises, og der var alle mulige Udsigter til at der vilde blive en tilstrækkelig Mængde, for i en lang Tid at tilfredsstille to eller tre Menneskers Fornødenheder. Synet af disse Frugter af hans Flid, og de forskjellige Planters Yppighed, foraarsagede Mark en øieblikkelig Følelse af Sorg, ved Tanken om at han var iværk med at forlade dette Sted for bestandig. Han indbildte sig endog at han vilde føle en vis Glæde ved at vende tilbage til Revet, og en Gang fremstillede der sig endog et svagt Omrids af en Plan for hans Sjel, i hvilken han indbildte sig, at han kunde bringe Bridget til dette Sted, og tilbringe Resten af sit Liv med hende, midt i dets Fred og Ro. Dette var alligevel kun en forbigaaende Tanke som snart blev glemt, ved Foreſtillingen om den næste Dags store Begivenhed.

Medens han streifede omkring i Havens Gange, blev Marks Opmærksomhed fængslet, ved Synet af Grønt, langs med Kraterets Rand, eller umiddelbart nedenfor Klippen. Da han skyndte sig hen til Stedet, fandt han at der var en lang Planterække af en ny Slags, ikke allene synlig over Jorden, men allerede i Blade, og hæ-

fremtidige Forhaabninger, om the Neshamony skulde komme til nogen Skade. Heller ikke vare de Tegn til Fare, som truede Barkassen, til at kaste Foragt paa. Vandet fra Oceanet syntes at strømme ind imellem Revene, hvis Klipper hemmede dets Udløb i Læ, og skyllede allerede paa flere Steder op over Revet, truende dem med en total Oversvømmelse. Det var nødvendigt at sørge for adskillige Gjenstandes Sikkerhed, som laae spredte omkring paa den ydre Plaine, og i dette Øiemed gik vore Sømænd iland.

Skjøndt Mark saasnart havde i Sinde at forlade Revet for bestandig, bevægede dog en Følelse af Forsigtighed ham til at skaffe alt hvad han kunde ind i Krateret. Hele den lavere Deel af den ydre Plaine var allerede overflydt med Vand, og hine skarpsindige Dyr, Svinene, viiste ved deres Snøften og forvirrede Omkringloben, at de følte saavel en indvortes som udvortes Advarsel om Fare. Mark trak Forhænget tilside, og lukkede alle Kreaturerne ind i Krateret. Stakkels Kitty blev glad ved at komme op paa Tinden, hvorhen den snart fandt Vei ved at stige op af de Trin, som sædvanligviis benyttedes af dens Herrer. Til Lykke for Planterne var der en saa stor Overflødighed af Græs, og dette var saa velsmagende for hende, at hun foretrak det for hvilketsomhelst andet Foder. Hvad Grisene angik, da gave de sig ifærd med en Dynge Søgræs, idet de oversaae Haven, som

var i nogen Afstand, indtil de vare fuldkommen overmættede og rede til at lægge sig til Hvile.

Stormen tiltog imidlertid i Styrke, Søen vedblev at stige imellem Klipperne, og Vandet bedækkede nu hele den ydre Plaine af Revet. Nu fattede Mark hvorledes det var gaaet til, at Kraterets Basis var bleven afslidt af Vandet, da Søen skyllede hen over det med en frygtelig Magt. Der løb virkelig en heftig Strøm over hele Revet udenfor Krateret, hvorpaa Vandet styrtede ned i Læ, som om det glædede sig over at være passeret den Hindring som Øen frembød, saa at det atter kunde fare bort med Stormen. Mark var mere end en halv Time beskæftiget med at eftersee sit Telt og dets Indhold, hvilket altsammen var meer eller mindre udsat for Stormens Heftighed. Efter at have sikkret sine Bøger, sit Husgeraad ɔc., og eftersee om Teltets Forstøtning var forsvarlig, kastede han et Blik paa Skibet, der ogsaa var paa den Side af Øen. Den solide gamle Cocus, som Bob kaldte hende, duvede og hævede sig paa Søerne, som nu forstyrrede det sædvanlige rolige Bassin; men endnu holdt dets Anker og Toug, og ingen Skade var skeet. Da vore Sømænd fraslog Seilene, havde de lykkeligviis taget de øverste og lette Rundholter til Dæks, og firet Stor- og Fokkeraaen ned paa Relingen, Forsigtighedsregler, der i høi Grad formindskede Ankertougets Spænding. Bramstængerne vare ogsaa strøgne, og Skibet laae trygt. Det vilde have bedrøvet Mark overmaade meget, at have seet

det forliſe, ſkjøndt han kun ventede at have megen liden Nytte af det; thi han elſkede det Skib af Vane.

Efter at have taget Skibet i Dieſyn, gik vor Styrmand rundt om Tinden, idet han, ſom Følge af Vindſtødene, to eller tre Gange blev reven omkuld paa Veien, indtil han naaede det Punkt over Porten, ſom laae nærmeſt ved Skibsværftet. Det faldt ham nu ind, at det muligen kunde blive nødvendigt at ſee lidt efter the Neshamonys Sikkerhed; thi paa denne Tid ſtod Vandet to eller tre Fod høit over Revet. Idet han ſaae ſig om efter Bob, hvem han troede beſkæftiget med at bjerge Gods i Nærheden af Porten, bemærkede han til ſin Forundring, at den ærlige Karl var vadet ned til Skibsværftet og entrede ombord i Barkaſſen, i den Henſigt at tage vare paa den. Afſtanden mellem det Punkt hvor Mark nu ſtod og the Neshamony, overſteg en halv Fjerdingvei, og det vilde have været umuligt at tale ſammen, om ogſaa det ikke havde blæſt ſaameget ſom det gjorde. Med Søens Brølen og Stormens Hylen kunde der altſaa ikke være noget Spørgsmaal om den Ting. Mark kunde alligevel ſee ſin Ven, og ſee at han geſticulerede paa det allerivrigſte, for at han ſkulde forene ſig med ham. Først da bemærkede han, at Barkaſſen var i Bevægelſe, idet den ſyntes at glide paa Sledſkerne. Strax efter blev Klodſerne bortſkyllede under den, og Fartøiet gled ſin halve Længde agter efter med en eneſte Sø. Mark gjorde et Spring ned ad Hoien, da han

havde i Sinde at kaste sig i den fraadende Sø, og svømme for at komme Betts til Hjælp, men idet han et Øieblik standsede for at finde et Sted, hvor han kunde komme ned af den steile Skraaning, saae han henimod Skibsværftet, og opdagede at Barkassen, løftet paa en Sø, blev ført heelt ud fra Land.

Niende Kapitel.

Det vilde have været Galskab af Mark, om han havde fulgt sit Forsæt. En Baad eller et Fartøi af hvilkensomhelst Slags, der en Gang er raget i Drift i en saadan Storm, kunde ikke en Gang være bleven indhentet af en af hine Øboere, som ere bekjendte for at tilbringe deres halve Levetid i Vandet, og den unge Mand sank, i sin store Fortvivlelse, næsten aandeløs ned paa Klippen. Han følte mere for Bob end for sig selv; thi det forekom ham haabløst at hans Ven kunde frelse Livet. Ikkedestomindre teede den haardføre gamle Sømand, der saaledes var raget i Drift midt i Elementernes Raseri, sig paa en Maade, der gjorde hans Opdragelse Ære. Der var intet, som lignede Fortvivlelse, i hans Fremgangsmaade, men med saa megen Koldblodighed og Klogt

det forliſe, ſkjøndt han kun ventede at have megen liden Nytte af det; thi han elſkede det Skib af Vane.

Efter at have taget Skibet i Dieſyn, gik vor Styrmand rundt om Tinden, idet han, ſom Følge af Vindſtødene, to eller tre Gange blev reven omkuld paa Veien, indtil han naaede det Punkt over Porten, ſom laae nærmeſt ved Skibsværftet. Det faldt ham nu ind, at det muligen kunde blive nødvendigt at ſee lidt efter the Neshamonys Sikkerhed; thi paa denne Tid ſtod Vandet to eller tre Fod høit over Revet. Idet han ſaae ſig om efter Bob, hvem han troede beſkæftiget med at bjerge Gods i Nærheden af Porten, bemærkede han til ſin Forundring, at den ærlige Karl var vadet ned til Skibsværftet og entrede ombord i Barkaſſen, i den Henſigt at tage vare paa den. Afſtanden mellem det Punkt hvor Mark nu ſtod og the Neshamony, overſteg en halv Fjerdingvei, og det vilde have været umuligt at tale ſammen, om ogſaa det ikke havde blæſt ſaameget ſom det gjorde. Med Søens Brølen og Stormens Hylen kunde der altſaa ikke være noget Spørgsmaal om den Ting. Mark kunde alligevel ſee ſin Ven, og ſee at han geſticulerede paa det allerivrigſte, for at han ſkulde forene ſig med ham. Først da bemærkede han, at Barkaſſen var i Bevægelſe, idet den ſyntes at glide paa Sledſkerne. Strax efter blev Klodſerne bortſkyllede under den, og Fartøiet gled ſin halve Længde agter efter med en eneſte Sø. Mark gjorde et Spring ned ad Høien, da han

havde i Sinde at kaste sig i den fraadende Sø, og svømme for at komme Betts til Hjælp, men idet han et Øieblik standsede for at finde et Sted, hvor han kunde komme ned af den steile Skraaning, saae han henimod Skibsværftet, og opdagede at Barkassen, løftet paa en Sø, blev ført heelt ud fra Land.

Niende Kapitel.

Det vilde have været Galskab af Mark, om han havde fulgt sit Forsæt. En Baad eller et Fartøi af hvilkensomhelst Slags, der en Gang er raget i Drift i en saadan Storm, kunde ikke en Gang være bleven indhentet af en af hine Øboere, som ere bekjendte for at tilbringe deres halve Levetid i Vandet, og den unge Mand sank, i sin store Fortvivlelse, næsten aandeløs ned paa Klippen. Han følte mere for Bob end for sig selv; thi det forekom ham haabløst at hans Ven kunde frelse Livet. Ikkedestomindre teede den haardføre gamle Sømand, der saaledes var raget i Drift midt i Elementernes Raseri, sig paa en Maade, der gjorde hans Opdragelse Ære. Der var intet, som lignede Fortvivlelse, i hans Fremgangsmaade, men med saa megen Koldblodighed og Klogt

tog han vare paa sit Fartøi, at Mark snart blev en nysgjerrig og ivrig Tilskuer, af alt hvad han foretog sig, idet han næsten følte lige saa megen Beundring for Bobs Standhaftighed og Duelighed, som Bekymring for hans Fare.

Betts vidste altforgodt hvor unyttigt det vilde være, at forsøge paa at gaae til Ankers. Heller ikke var det sikkert at holde Fartøiet i de hule Søer, men det klogeste vilde være at løbe for Veiret, indtil han var klar af Klipperne, da kunde han prøve paa at dreie bi, dersom hans Fartøi kunde taale det. Idet **the Neshamony** drev ud fra Revet, var Agterenden forrest, som en naturlig Følge af, at Skibe i Almindelighed blive bygget med Bougen ind imod Land. Ikke saasnart mærkede den ærlige gamle Ulk at han var rigtig i Drift, førend han sprang agterud, for at lægge Roret ned. Da Baaden sakkede, foraarsagede det at den faldt af, og da Stormen kom tværs ind, troede Mark ogsaa at den vilde kuldseile. Man kan nogenlunde gjøre sig en Idee om Stormens Magt, naar vi anføre, at denne sluptaklede Barkas, uden at have en eneste Stump Seil til, og næsten ingen Takkellads tilveirs, ikke saasnart fik Luftstrømningen tværs, førend den hev ligesaameget over, som det i Almindelighed er Tilfældet med saadanne Fartøier, under Seil i stiv Kuling.

Det var Beviis paa at **the Neshamony** var godt dannet, at den begyndte at skyde over Stævn, saasnart den havde faaet Vinden tværs, da Betts skiftede Roret

og Barkassen faldt langsomt af. Da den næsten var kommen for Veiret, tog den en luv Overhaling ligesom et Skib, og Mark formaaede neppe at drage Aande, da han saae den fare ned mod Revene, som en sky Hest, der i sin Angest ikke veed hvor den styrter hen. Fra det ophøiede Standpunkt Mark indtog, kunde han, forsaavidt Fraaden, der opfyldte Atmosphæren, vilde tillade det, see Oceanet. Steder som sædvanlig var hvide af Brændingernes Skum, kunde nu ikke skjelnes fra den sydende Kjedel der omgav dem, og det var tydeligt at Bob var udsat for at løbe paa. Hvert Øieblik ventede Mark at see Barkassen forsvinde i de brusende Søer, medens den vedblev at fare afsted; men hver Gang dukkede det lette Fartøi op af Hulingerne mellem Søerne, hvor vor unge Mand troede det maatte være sønderslaaet, styrtende ned i Læ, som Søfuglene der flagrer hen over Vandets Overflade. Mark begyndte nu at haabe at hans Ven muligen kunde passere over de mange Rev, der laae i hans Cours, og naae aabent Vand i Læ. Den høie Vandstand begunstigede dette Haab, og var uden Tvivl Grunden til, at the Neshamony ikke blev slaaet i Stykker, inden de første fem Minutter vare forløbne, efterat den var skyllet fra Sledskerne. Var den først kommen i Læ af de udstrakte Rev, som omgav Krateret, var der Sandsynlighed for at Bob vilde finde smuldere Vand, og Haab om at han kunde ride Stormen af ved at stævne Søen. Vandet gjennem hvilket Fartøiet nu løb, lignede mere en

sydende Kjedel, der boblede og kogte, under Indflydelsen af en mægtig Hede, frembragt ved underjordisk Ild, end de regelmæsige Søer, som Stormen reiser i Oceanet. Under Læ af Revene vilde denne sydende Kjedel forsvinde, da de bjerghøie Søer fra det aabne Ocean ikke vare istand til at hæve sig, forend i en vis Afstand fra det grunde Vand. Mark saae **the Neshamony** omtrent i et Qvarteer, efter at den først var raget i Drift, skjøndt den endog længe forend dette korte Tidsrums Forløb, ofte for længere Tid var usynlig, som en Følge af Afstanden, dens Mangel paa Seil, dens Lavhed paa Vandet, og Elementets oprørte Tilstand, i hvilket den befandt sig. Det sidste Glimt han fik af den var i et Øieblik, da Fraaden opfyldte Atmosphæren, som en forbifarende Sky, da denne var bortdreven, kunde Fartøiet ikke længer sees.

Dette var en pludselig og ganske uventet Forandring til det Værre, i Mark Woolstons Stilling. Ikke alene havde han mistet Midlerne til at komme bort fra Øen; men han havde mistet sin Ven og Selskabsbroder. Bob var rigtignok en raa og udannet Kammerat; men han var saa ærlig, som noget menneskeligt Væsen kunde være, han var trofast i sin Hengivenhed, besad et stærkt Legeme og megen Dygtighed i sit Fag. Ja denne sidste var endog saa stor, at vor unge Mand ikke ganske opgav Haabet om, at han vilde være istand til at holde sig under Læ af Revene, indtil Stormen lagde sig, og da krydse sig op imellem dem, og endnu komme ham til Hjælp. Der

var iſær et Punkt i Anledning af hvilket Mark nærede uſædvanlig Bekymring. Bob kjendte ikke det ringeſte til Navigationen; det var umuligt at lære ham noget i den Retning. Han kjendte Compasſtregerne, men havde intet Begreb om Misviisningen, Brede eller Længde, eller noget der hørte til den reent mathematiſke Deel af Forretningen. Tyve Gange havde han bedet Mark om at opgive ſig Kraterets Længde og Brede, tyve Gange havde han faaet Underretning om begge Dele, og lige ſaa ofte havde han glemt dem. Naar hans unge Ven, fire og tyve Timer efter at en ſaadan Lection var givet ham, ſpurgte ham, om han i det Hele taget huſkede Tallene, pleiede han at gjengive Breden for Længden eller Længden for Breden, Graderne for Minutterne, eller Minutterne for Graderne. Sædvanligviis glemte han Alt Tallene angaaende. Forgjeves havde Mark ſøgt at indprænte ham den ene Sætning, at ethvert Tal der overſteeg halvfemſindstyve, nødvendigviis maatte henhøre til Længden og ikke til Breden; thi Bob kunde ikke engang bringes til at erindre denne ſimple Forſkjel. Det var accurat ligeſaa ſandſynligt, at han vilde antage Revet for at ligge paa den hundred og tyvende Bredegrad, ſom troe at det laae paa den tyvende. Med ſaadanne Evner var der kun liden Sandſynlighed for at Bob kunde meddele andre den nødvendige Underretning, for at finde Revet, endog i det næſten haabløſe Tilfælde, at han nogenſinde vilde blive ſat i de Omſtændigheder, at han kunde gjøre det. Dog medens han

var saa fuldkommen uvidende om Mathematik og Arithmetik i alle deres Enkeltheder, kunde saa Sømænd bedre end Bob finde Vei, ved Hjælp af Oceanets simple Tegn. Han kjendte Compasset fuldkommen, med Undtagelsen af Misviisningen, og hans Øie var sikkert, som den største Konstners, naar det gjaldt om at bedømme Vandets Farve. Ved mange Leiligheder havde Mark hørt ham bemærke, at Skibet var i en Strømsætning, og blev forsat til Luvart eller i Læ, naar dette Faktum ikke alene var undgaaet Officierernes, men deres Opmærksomhed, som havde aflagt Kaartet. Han dømte efter Koblinger, Sograes og andre bekjendte Tegn paa Søen, og disse slog sjelden feil. Medens der altsaa ikke levede en Sømand, der med mindre Sandsynlighed vilde finde Revet igjen, ved Hjælp af Observationer eller Kaart, naar det en Gang var ude af Sigte, saa levede der heller ikke nogen Sømand, der rimeligere vilde finde det, ved at tage sin Tilflugt til den Søfarendes andre Hjælpekilder. Ved denne sidste Egendommelighed hang Mark alt sit Haab om at gjensee sin Ven, naar Stormen havde lagt sig.

Fra det Øieblik da hele Ansvarligheden for Skibet, ved Capitain Crutchelys Død, faldt paa Marks Skuldre, havde han aldrig følt sig saa forladt, som da han tabte Bob og the Neshamony af Syne. Da følte han sig i Sandhed tilfulde ene, uden at have Nogen mellem Gud og sig at tale med. Det er derfor ikke til at undres over, at han, der følte sig saa tilbøielig til at henvende

sig til det guddommelige Forsyn, knælede ned paa den nøgne Klippe og bad. Efter at have tilfredsstillet denne Trang, reiste den unge Mand sig, og bestræbte sig for at henvende Opmærksomheden paa Tingenes Tilstand, der omgav ham.

Stormen raſede endnu uden Ophør. Vandet vedblev bestandig at stige paa Revet, indtil det begyndte at løbe ind i Krateret, gjennem de Render, som vare udhulede i Lavaen, og bedækkede nu to eller tre Acres af den laveste Deel af Plainen. Hvad **the Rancocus** angik, da holdt dens Anker endnu, og den havde ingen Skade lidt, skjøndt den duvede sværere end vor unge Mand havde troet det muligt, i Læ af Sømuren. Da Mark fandt det umuligt at udrette noget videre, steg han ned i Krateret hvor der var fuldkommen Læ, skjøndt Vinden hylede paa alle Kanter, og han lagde sig i en sydamerikansk Hængemaatte, af hvilke der havde været to eller tre ombord i Skibet, og af hvilke han havde ophængt den ene under det Telt, som han og stakkels Bob havde opslaaet i Nærheden af Haven. Her forblev Mark hele den øvrige Deel af Dagen, og hele den paafølgende Nat; men han vilde ikke her have gjort sig noget Begreb om den Storms Hæftighed, der raſede saa nær ved ham, dersom han ikke i Forveien havde seet hvad der var foregaaet, og hørt Oceanets Brølen paa den anden Side af det klippeagtige Ly, og Vindens Hylen om Tinden. Nu og da suſede der alligevel et Vindstød hen over ham; men i det Hele

taget følte han meget lidet til Stormen, indtil henad Morgenen, da der faldt en stærk Regn. Lykkeligviis havde Mark givet alle sine Solseil og Telttage en stærk Skraaning, hvorved Vandet forhindredes i at trænge igjennem. Han reiste sig derfor ikke, da han hørte Draaberne slaae paa Seilduget, men forblev i sin Køie, til det blev Dag. Før dette Øieblik faldt han alligevel i en tryg Søvn, der varede nogle Timer.

Da Marks Bevidsthed vendte tilbage, blev han et Øieblik liggende, idet han forsøgte at tilbagekalde i sin Erindring hvad der var foregaaet. Dernæst lyttede han efter Stormen; men alt var stille udenfor, og da han reiste sig, fandt han at Solen skinnede, og at der herskede et fuldkommen Havblik i den ydre Verden. Paa enkelte Steder var der Vand i Hullerne paa Kraterets Overflade, hvor Grisene drak og Ænderne badede sig. Kitty stod paa den øverste Humpel af Tinden, afgnavende det unge søde Græs, der saa nylig var bleven forfrisket af Regnen; og maaskee det, ifølge den Omstændighed, at der var bleven nogle faa Saltpartikler tilbage, smagte den destobedre. Haven havde et smilende Udseende, Planterne vare forfriskede, og endnu var intet i den bleven berørt af de Gjæster, som nødvendigviis vare blevne indladte.

Vor unge Mand vaskede sig i en af Pytterne, og dernæst gik han over Plainen, for at drive Svinene og Fjederkreaturerne ud, da det var nødvendigt for ham at holde godt Huus med sit Forraad. Da han nærmede

sig Porten, saae han at Søen var traadt tilbage, og da han var vis paa at Dyrene kunde skytte sig selv, drev han dem ud igjennem Hullet og lod Seilet falde for. Dernæst begav han sig til en af Opgangene, og havde snart besteget Høiens Top. Passatvinden var vendt tilbage; men det var meget laber Kuling; Havet var roligt; de forskjellige Punkter paa Revet saaes tydeligt, Skibet laae roligt og tilsyneladende i god Behold, og det hele Skue udtrykte nu den sødeste Ro og Tryghed. Vandet var faldet og Revet havde sit sædvanlige Udseende, med Undtagelse af at de Fordybninger, som den største Deel af Aaret indeholdt Regnvand, nu indeholdt et mindre velsmagende Fluidum. Dette var for Øieblikket meget ubehageligt, skjøndt den foregaaende Nats Regnskyl havde bidraget meget til at afvaske Klippens Overflade og til at forvandle største Parten af Vandpytternes Indhold til et Fluidum, der snarere var brakagtigt, end salt. En stor Mængde Fisk laae spredte omkring paa Øen, og Mark skyndte sig ned for at undersøge deres Egenskaber.

Grisene og Fjederkreaturerne vare allerede i Arbeid med det Bytte, som saa rundeligen var bleven dem tildeelt, og Mark følte sig disse Gadecommissairer forpligtet, fordi de hjalp ham med et Arbeid, som han nu opdagede vilde være uundgaaeligt for hans Velvære. Efterat være gaaet ombord for at spise Frokost, vendte han tilbage til Krateret, medtog derfra en Hjulbør, og gav sig nu for Alvor iærd med at samle Fiskene, der efter i faa Timer

at være udsatte for Solen, i et Klima som dette, vilde blive saa stinkende, at de vilde gjøre Øen utaalelig. Aldrig i sit Liv havde vor unge Ven havt et haardere Arbeid end den Morgen. Ligesom hvert Læs Fisk blev kjørt ind i Krateret, bleve de kastede i en Grav, som var indrettet til dette Øiemed, og ved Hjælp af Hakken blev der spredt Aske over dem. Da Mark følte hvor nødvendigt det var, at holde sig i Activitet, deels for at mildne Sorgen, og deels for at blive befriet for den pestagtige Stank, som han, ikke uden Grund, frygtede for at disse forraadnede Dyr vilde udbrede, trællede han hele to Dage med dette Arbeid, indtil han formelig blev fordreven derfra, af den utaalelige Stank der opstod, uagtet alt hvad han havde udrettet, paa alle Sider af Øen. Det er umuligt at sige hvad Følgen vilde have blevet, dersom ikke Fuglene i Tusindviis vare komne ham til Hjælp. De gjorde snart reent Bord, idet de bortryddede et næsten utroligt Antal Fisk. Dog saaledes som Sagerne stod, blev vor Eneboer nødt til at tye til Skibet, hvor han tilbragte en heel Uge, medens den stadige Passatvind førte den ubehagelige Stank ned i Læ. Da denne Tid var forløben, vovede han sig iland, hvor han fandt det muligt at blive, skjøndt Revet i hele to Maaneder ikke blev fuldkommen renset. Da han fandt at der endnu var en Mængde Fisk tilbage, som hverken Svin eller Fugle vilde røre, gjorde Mark et Par Reiser til Jord-Øen, hvorfra han bragte to Ladninger Jord, og landede dem paa

det sædvanlige Sted. Dette kjørte han omkring paa Revet, og kastede to eller tre Skovle fulde deraf paa hvert af de stinkende Dyr, hvorved han ikke alene blev fri for Stanken, men tilberedede en stor Deel fortræffelig Gjødning til sit Jordbrug. Vi kunne ligesaagodt her tilføie, at han til forskjellige Tider samlede disse smaa Hobe i en stor Dynge, og kjørte det senere ind i Krateret, hvor det blev blandet med den store Compostdynge, der nu i flere Maaneder var bleven samlet der.

Det er et Bevis paa den menneskelige Naturs Gjenstridighed, at vi bære store Ulykker bedre end smaa. Saaledes viste det sig ogsaa med Mark ved denne Leilighed; thi i hvor høit han end skattede Bob, og i hvor alvorligt han følte Tabet af sin Ven, saa beskæftigede Virkningen af Oversvømmelsen hans Tanker, og forstyrrede ham netop paa den Tid mere, end the Neshamonys Forsvinden. Vor unge Mand havde ikkedestomindre ikke forsømt at holde Udkik efter den savnede Barkas, og længtes efter at hilse dens Tilbagekomst med Glæde. Han tilbragte en stor Deel af den Uge, han var fængslet til Skibet, oppe paa Stænge-Sahlingen, idet han forgjeves gjennemspeidede Havet i Læ, i Haab om i det Fjerne at opdage et Glimt af Fartøiet, der, som han troede, bestræbte sig for at krydse op til Revet. Flere Gange troede han virkelig at han saae det, men det faldt altid ud til at være Vingen af en eller anden Maage, eller Toppen af en fjern Brænding, og det var ikke førend at Mark atter

var kommen iland, og havde begyndt med at tildække de forraadnede Fisk, at disse mindre Sager dæmpede hans Ensomheds dybe Sorg.

En af de Ting der i høi Grad plagede vor unge Eneboer, var den Glimren, som Solen frembragte paa Kraterets drapfarvede Klipper og Aske. De grønne Steder, som det var lykkedes ham at frembringe paa Tinden, havde ikke alene skaffet Øiet Hvile og Vederqvægelse; men de vare virkelig oplivende for Synet, og behagelige for stakkels Kitty, der paa denne Tid havde afgnavet dem temmelig nær. Mark vidste imidlertid at dette var fordeelagtigt for Græsset, da det derved blev finere, og fik tykkere Rødder. Dette Experiments heldige Udfald, Genen for hans Dine, og en feberagtig Iver efter bestandig at være sysselsat, der fulgte efter Betts Forsvinden, bevægede Mark til at besaae saameget af Kraterplainen med Græsfrø, som han kunde undvære fra Agerdyrkning. Han gik altsaa iværk med at udstrøe saa meget Frø, som Skibets Forraad vilde tillade. Ven Abraham White havde forsynet det med to Tønder af denne Slags Frø, og dette rækkede til at besaae en stor Strækning. Medens han var saaledes beskæftiget, faldt der en svær Regnbyge, og da Mark ansaae det for den allergunstigste Tid at saae Græsfrøet, medens Regnen faldt, arbeidede han fort i flere Timer, og kom i en stærk Transpiration.

Dernæst gav han sig iværk med at ophakke en Deel af Haven. Den Nat sov Mark i sin Køie under Sol-

seilet i Krateret, og da han vaagnede om Morgenen, følte han sit Hoved saa tungt som Bly, en brændende Tørst og stærk Feber. Nu følte vor stakkels Eneboer det ukloge i hans Opførsel og Vægten af de Onder, der fulgte med hans forladte Stilling. At han vilde blive alvorlig syg følte han, og det bevægede ham til paa bedste Maade at benytte den Tid han havde tilbage. Alt hvad der kunde være ham til Nytte var ombord i Skibet, og at begive sig derhen blev uundgaaelig nødvendigt, dersom han haabede at frelse Livet. Han opslog altsaa en Paraplui, og idet han understøttede sine vaklende Skridt ved Hjælp af en Stok, begyndte han en Vandring af næsten en Fjerdingvei, under de næsten lodrette Solstraaler, paa den varmeste Aarstid. Flere end tyve Gange troede den unge Mand at han skulde synke ned paa den nøgne Klippe, hvor han udentvivl snart vilde have fundet Døden, under den forenede Virkning af Feberen indvendig, og den brændende Hede udvendig. Fortvivlelsen drev ham frem, og efter flere Gange at have standset for at hvile sig, lykkedes det ham, efter Forløbet af den farligste Time han nogensinde havde oplevet, at naae Kahytten.

Ingen Ord formaaede at beskrive den behagelige Kjølighed, trods det brændende Blod i Marks Aarer, som han følte ved at stige ind i the Rancocus's Ruf Den unge Mand vidste at han vilde blive alvorlig syg, og at hans Liv muligen afhang af den Maade, paa hvilken han

benyttede den følgende Time, eller endog halve Time. Han kastede sig paa en Sofa, for at hvile lidt, og medens han laae der, stræbte han at besinde sig paa hvad han burde gjøre. Medicinskisten stod altid i Kahytten, og han havde altfor ofte brugt af dens Indhold til Mandskabet, til at han ikke skulde have Kundskab om dets almindelige Nytte. Lægemidler laae paa rede Haand i dette Gjemme, og han vaklede hen til Bordet, aabnede Kisten, tog en færdig blandet Portion, som han ansaae for at være bedst skikket for ham, gjød Vand derpaa af Filtreermaskinen, og nedsvælgede det. Vor Styrmand har bestandig troet, at denne Dosis frelste hans Liv. Den gjorde ham snart efter dødssyg, og frembragte en Virkning, der gik igjennem hans hele System. Denne Virkning varede en Time, og i denne Tid var han ikke en Gang istand til at komme tilkois; thi han følte sig saa afkræftet, at han ikke kunde støtte paa sine Been. Hvorlænge han forblev paa denne Plads, eller snarere i Nærheden af det Leie han havde indtaget — thi han vidste at han var kravlet bort derfra, for at faae Vand, og i flere andre Ærinder — vidste han ikke, ligesaalidet, som han vidste hvorlænge han i det Hele forblev indesluttet i Kahytten. Der kan ikke være Tvivl om at der forlob flere Dage, og han troede undertiden at der var forløben flere Uger. Det første var sandsynligviis det rigtigste, skjøndt det nok kunde have været fjorten Dage. Den længeste Tid laae han i Feberfantasier, skjøndt der var Øieblikke i hvilke han, idetmindste tildeels,

var ved sin Samling, og da følte han tilfulde det rædselsfulde ved sin Stilling. Af Føde og Vand havde han Overflødighed, da baade Filtreermaskinen og Brødsækken vare i Nærheden af ham, og han hjalp sig ofte, især fra den første, da en eneste Mundfuld Skibsbeskøit i Almindelighed var mere end han kunde nedsvælge, endog efterat den var udblødt i Vand. Endelig følte han sig aldeles ude af Stand til at reise sig, og han forblev vistnok otte og fyrgetyve Timer uafbrudt i Køien, dog uden at sove, skjøndt han den længste Tid laae i en Slags Dvale.

Endelig aftog Feberen i Heftighed, skjøndt den begyndte, hvilket maaskee for en Mand i Mark Woolstons Stilling var endnu farligere, at antage en lav Typhus, der tærede paa hans System og dræbte ham tommeviis. Mark kjendte sin Tilstand og grundede paa Midler til at frelse sig. Der var noget god Philadelphia Porter ombord i Skibet, og en Flaske deraf stod paa en Hylde over hans Køie. Denne fik han Øie paa og han længtes efter en Slurk af den Porter. Han havde netop saamange Kræfter, at han kunde reise sig saa høit, at han kunde naae den; men det overgik langt hans Kræfter at trække Proppen op, om endog det sædvanlige Middel dertil havde været ved Haanden, hvilket det ikke var. Der laae alligevel en Hammer paa Hylden, og ved Hjælp af denne lykkedes det ham at slaae et Hul paa Siden af Flasken, og deraf at fylde et Glas. Denne Drik nedsvælgede han i et eneste Drag, det smagte ham fortræffeligt

og han tog endnu et Glas, hvorefter han lagde sig ned, uvis om Følgerne. Mark mærkede snart at disse to Glas Porter virkede paa hans Hoved, og snart derefter blev han døsig. Efter i en halv Time at have ligget i en urolig Slummer, blev hele hans Legeme bedækket af en mild Transpiration, i hvilken Tilstand den Syge, efter at have svøbt Tæppet om sig, faldt i Søvn.

Vor Patient vidste ikke hvor længe han sov ved denne vigtige Leilighed. Denne Periode varede vistnok hele to Dage og een Nat; men senere, da Mark bestræbte sig for at rette sin Calender, og faae et nogenlunde rigtig Begreb om Tiden, var han tilbøielig til at troe, at han maatte have ligget der i to Gange fire og tyve Timer. Da Mark vaagnede, følte han strax at Sygdommen var hævet; men ikkedestomindre vidste han ikke strax, i hvilken Grad Sygdommen havde afkræftet ham. I Førstningen troede han at han blot behøvede at staae op, tage nogen Næring til sig og da fortsætte sin sædvanlige Syssel; men Synet af hans afmagrede Lemmer, og det første Forsøg han gjorde paa at staae op, overbeviste ham om at han havde en lang Prøvelsestid at gjennemgaae, førend han atter blev det Menneske, han for en eller to Uger siden havde været. Det var maaskee godt at hans Hoved var saa lyst og hans Dømmekraft saa lidet omtaaget, da hans Bevidsthed først vendte tilbage.

Mark ansaae det for et godt Symptom at han følte Madlyst. Hvormange Dage han havde tilbragt uden

Næring, kunde han ikke sige, men det maatte have været adskillige, heller ikke kunde han have nydt mere end en eneste Skibsbeskoit, siden Sygdommens Begyndelse. Alt dette stod for ham, med den tydelige Bevidsthed, at han maatte have været sin egen Læge og Sygevogter. Han laae stille i nogle Minutter, i hvilke han vendte sine Tanker til Gud, med Tak fordi han havde skaanet hans Liv, indtil Forstanden var vendt tilbage. Dernæst eftertænkte han, saa godt som hans svækkede Tilstand vilde tillade det, hvad han nu burde foretage sig. Paa Kahytsbordet, hvilket han fra sin Køie kunde see gjennem Døren til hans Lukaf stod der et Skrin, som indeholdt Viin, Cognac og Genever. Vor Patient troede at Alt endnu kunde gaae godt, dersom han blot kunde faae nogle Skeefulde af en fortræffelig Portviin, som dette Skriin indeholdt, og som netop var anskaffet for Sygdomstilfælde. Men for at opnaae dette var det alligevel nødvendigt, at skaffe Nøglen tilveie, for at aabne Skrinet, og at komme til Vinen, og han frygtede endog for at mangle Kræfter til at udføre den letteste af disse tre Ting.

Nøglen til Skrinet laae i en aaben Secretairskuffe, der lykkeligviis stod mellem ham og Bordet. Han gjorde paa ny en Anstrengelse for at staae op, og det lykkedes saavidt, at Invaliden kom til at sidde opreist paa sit Leie. Den kølige Brise, som gjennemstrømmede Kahytten, gjenoplivede ham lidt, og han var istand til at udstrække en Haand og aabne Kranen paa Filtreermaskinen, hvilken

han selv havde trukken hen i Nærheden af Køien, medens Feberen endnu raſede, for lettere at kunne faae Vand. Hændelsesviis var Foden af Filtreermaſkinen forſynet med Ruller, og den Pot Vand eller to, der endnu ikke var fordampet, var saa kølig og velſmagende som den kunde være ombord i et Skib, og i et saadant Klima. En eneſte Sluk Vand var alt hvad Mark vovede at nyde, men den oplivede ham mere end han havde troet det muligt. I Nærheden af det Glas hvori han havde ſkjænket Vandet, laae et lille Stykke hvid Beſkoit, hvilket han lod falde ned i Glasſet. Dernæſt prøvede han paa at ſtøtte paa Benene; men følte en Svimmelhed, der bragte ham til at lade ſig falde tilbage paa Leiet. Da han efter en eller to Minutters Forløb var kommen ſig efter dette Ildebefindende, lykkedes det næſte Forſøg bedre, og den ſtakkels Mand blev, ved at ſtøtte ſig mod Skodderne og læne ſig paa Stole, ſat iſtand til at naae Skrinet. Nøglen fik han let fat paa, og dernæſt naaede han Bordet. Her ſank Mark ned paa en Stol, udmattet i den høieſte Grad.

Invaliden var i bar Skjorte, og den kølige Søbriſe virkede ſom et Luftbad paa ham, og da han var bleven lidt oplivet deraf, prøvede han Nøglen, aabnede Skrinet, og fik ved Hjælp af begge Hænder en Flaſke fremdraget; ſkjøndt den næſten var tom, indeholdt den dog et Glas, ſom han fyldte. Ved denne lille Anſtrengelſe blev han ſaa afkræftet, at han var nær ved at beſvime. Den Slurk Viin han tog af Glasſet der ſtod for ham, var ſandſyn-

ligviis det der frelste hans Liv. Det har i de senere Aar været Skik at laste Viin, og det fordi det er en Guds Gave, som i høi Grad er bleven misbrugt. I Mark Woolstons Tilfælde viste den sig at svare til sin Hensigt, nemlig at være en Velsignelse istedenfor en Forbandelse. Denne ene Slurk Viin frembragte en næsten magisk Virkning paa ham, den satte ham istand til snart at naae sit Vandglas, i hvilket han gjød Resten af Vinen. Med Vandglasset i Haanden forsøgte Invaliden dernæst at gaae over Kahytsdækket, og at naae en Køie i det andet tilstødende Lukaf. Denne Vandring medtog to eller tre Minutter, idet han støttede sig til en Stol, paa hvilken han ikke mindre end tre Gange sank ned, og opmandede sig hver Gang, ved at nyde lidt af Glassets Indhold. I dette Lukaf var der en Køie med rene Lagener, der havde været ordnet for Bob, men hvilken denne hæderlige Karl haardnakket havde undslaaet sig for at benytte, af Ærbødighed for hans Officier. Her sank Mark ganske afkræftet ned; men han havde alligevel gjort et heldigt Bytte, thi det friske og luftige Leie var særdeles velgjørende for ham.

Efter at have hvilet nogle faa Minutter, udkastede den eensomme Invalid en ny Plan til sin Fremgangsmaade. Han vidste hvor nødvendigt det var at han ikke overanstrengte sig, men han vidste tillige hvormeget Reenlighed vilde bidrage til at gjengive ham Sundhed og Styrke. Beskøiten der laae i Glasset var nu bleven ud-

blødt, han tog derfor et Stykke deraf, hvilket han sank efter vel at have tygget det. Dette var uimodsigelig den første Føde, som den syge og forladte unge Mand havde faaet i en heel Uge Fuldkommen overbeviist herom afholdt han sig fra at tage en anden Mundfuld, skjøndt Hungeren haardt fristede ham dertil, ja saa stor var Fristelsen, og saa sødt smagte den Mundfuld ham, at Mark følte, at han ikke var istand til at modstaae den, medmindre han i nogen Tid havde noget hvormed han kunde beskæftige sine Tanker. Efter at have taget en lille Slurk Viin og Vand kom han atter paa Benene, og vaklede hen til den Skuffe, i hvilken stakkels Capitain Crutchelys Linned gjemtes, her fandt han en Skjorte og vaklede saa langt frem, som til Skandsen. Under Solseilet havde Mark staaende Halvdelen af et Oxehoved, som Badekar, hvori Regnvandet fra Solseilet opsamledes, og Kitty besøgte ofte Skibet, for at drikke af denne Beholdning.

Invaliden fandt Karret fuldt af friskt fersk Vand, og efterat have aftaget den Skjorte, med hvilken han nu i saa lang Tid havde ligget, faldt han snarere end han sad sig i Vandet. Efter at have siddet saa længe, at han atter kunde drage Aande, vaskede Mark sit Hoved, sit lange Skjæg og hele sit Legeme, saa godt, som hans Kræfter vilde tillade det. Efter at have været flere Minutter i Vandet lykkedes det ham at rive sig løs derfra, da han frygtede ligesaameget for at overdrive denne Nydelse,

som for at spise for meget. Invaliden følte sig nu som et nyt Menneske, det er neppe muligt at beskrive den Forandring hans Følelser undergik, da han var bleven befriet fra Virkningerne af den lange Indeslutten paa Feberleiet, uden nogensomhelst Skiften eller Pleie. Efter at have tørret sig saa godt som han formaaede med et Haandklæde, skjøndt Brisen og Klimaet kom ham tilstrækkelig til Hjælp heri, tog Mark den rene Skjorte paa, og vaklede hen til sin Køie, hvor han fuldkommen udmattet sank ned paa Madrassen. Det varede en halv Time førend han atter bevægede sig, skjøndt han i hele denne Tid nød de Fordele, som den Næring han havde taget til sig, og den Renselse han var undergaaet, medførte. Badet havde ydermere virket, som et nervestyrkende Middel, og givet hele Systemet en velgjørende Virring. Han tog nu atter en Mundfuld af det udblødte Brød, tømte det halve af Glassets Indhold, faldt derpaa tilbage paa Puden og laae snart efter i den sødeste Søvn.

Det var nærved Solnedgang at Mark ved denne Leilighed tabte Bevidstheden, og han gjenvandt den heller ikke førend Dagens Lys atter oplivede Kahytten. Han havde sovet trygt i tolv Timer, hvortil det, at han iforveien havde forfrisket sig med Badet og reent Linned, havde bidraget væsentlig. Den første Bevidsthed om hans Tilstand blev ledsaget af stakkels Kittys Brægen. Dette venlige Dyr, hvem Naturen havde skabt til at leve blandt Hjorder, havde daglig besøgt Kahytten, havde været ved

den syge Mands Side da Feberen var paa sit høieste, og var nu atter kommen der, som for at sporge til ham, efter denne Nats Hvile. Mark rakte Haanden ud og talede til sin Selskabsbroder; thi det var den, og han troede at den glædede sig ved atter at høre hans Stemme, og at maatte slikke hans Haand. Der laae stor Trøst i denne stumme Sammenkomst, da stakkels Mark fornam Savnet af Medfølelse i saa høi Grad, at han følte inderlig Tilfredshed i dette Beviis paa Hengivenhed, endog hos et Umælende.

Mark stod nu op og befandt sig meget raskere efter den rolige Natteson, Badningen, og den Næring han havde taget til sig, i hvor ubetydelig denne sidste endog havde været. Det første han foretog sig var at tømme Vandglassets Indhold; dernæst tog han et nyt Bad, hvilket forekom ham at være næsten ligesaa velgjørende, som Frokosten. Hele denne Dag iagttog den unge Mand samme Maadehold og Klogskab, idet han kun nød en Beskeit, og to eller tre Glas Viin blandet med Vand og Sukker, i de paafølgende fire og tyve Timer. Om Eftermiddagen prøvede han paa at barbere sig, men følte sig dog for svag dertil.

Det var ikke førend tre Gange fire og tyve Timer efter det første Bad, at Mark havde Kræfter nok til at naae hen til Kabyssen, og at tænde Ild. Da dette var lykkedes ham, trakterede han sig med en god Kop Thee, og ved samme Leilighed lavede han sig noget Salep og

Chocolade, som han nød i Løbet af denne og den paafølgende Dag, idet han tillige gjentog Badningen og skiftede flere Gange Linned. Den femte Dag formaaede han endelig at rage Skjæget af, hvilket var ham en stor Lindring, og ved Ugens Slutning kravlede han endog op paa Hytten, hvorfra han kunde overse sine Besiddelser.

Tinden begyndte at grønnes meget godt, og hele Klippen var nu bedækket med Græs. Kitty græssede ganske rolig paa Hoien; thi det venlige Dyr havde fundet paa at finde Vei gjennem Forhænget for Porten, og efter eget Godtbefindende at stige op og ned af Opgangene. Mark vovede neppe at see efter sine Svin, dog der gik de, rodende og grytende omkring paa Revet, baade fede og fornøiede. At dette ikke varslede noget godt for hans Have, vidste han, thi Dyrene maatte under hans Sygdom have omkommet af Sult, dersom de ikke havde fundet en eller anden saadan Hjælp. Han følte sig alligevel endnu ikke stærk nok til at gaae iland, og han var nødt til at lade sig nøie med at overse sin Eiendom i Afstand. Fjederkreaturerne lod til at have det godt, og det forekom Invaliden at han saae Kyllinger løbe omkring en af Hønsene.

Mark vovede ikke at gaae saa langt, som til Krateret, førend en Uge efter. Da han traad derind fandt han sin Formodning om Havens Tilstand stadfæstet. To Trediedele af den var bleven gjennemrodet af Svinene, og det ligesaa fuldstændigt, som han selv, medens han var i sin

fulde Kraft, kunde have udrettet det med Spaden. Planternes Top og Rod vare i lige høi Grad blevne ødelagte, og omtrent ligesaameget ødelagt, som der var fortæret. Kitty blev funden beskæftiget med at afnippe Bønnerne, der nu vare fuldmodne. Erterne, Bønnerne og det tyrkiske Korn havde afgivet rigeligt Foder til Fjederkreaturerne, og alt hvad der besad Liv havde virkelig levet i Overflod, medens den syge Mand havde ligget i en bevidstløs Tilstand, ligesaameget død som levende.

Mark fandt at hans Solseil var i Orden; og det gjorde ham godt at hvile en eller to Timer i sin Koie, efter at have taget Haven i Øiesyn. Til sin Forundring fandt han Soen ledsaget af ti smaa Grise, der allerede vare blevne saa store, at de vare skikkede til at spises. En graadig Appetit var nu Marks største Plage, og den grove Kost, som fandtes ombord i Skibet, var ham for kraftig. Han havde udtømt sin Skarpsindighed ved at finde paa Retter af Hvedemeel, og længtes efter noget lækkrere end saltet Kjød og Flesk. Skjøndt han endnu tvivlede om sine Kræfter, forledede hans Længsel ham dog til at gjøre et Forsøg. En ladt Fuglebøsse fandtes under Solseilet, og efterat have forsynet den med nyt Fængkrud, passede han Øieblikket, da en af Grisene var i en passende Stilling, og skjød den i Hovedet; derpaa overskar han Struben med en Kniv, for at lade Blodet løbe ud, hvorpaa han reengjorde den, og trak Skindet af den. Denne sidste Operation var ikke ganske efter

Konstens Regler; men den var nødvendig i Invalidens Stilling. Af denne Griis, som det var alt det at Mark formaaede at bringe til Skibet, skjøndt Dyret knap var sex Uger gammel, tillavede han adskillige velsmagende og nærende Retter, der væsentlig bidrog til at gjengive ham Kræfter. I Løbet af den følgende Maaned maatte endnu tre Grise dele den samme Skjebne, hvilket ligeledes var Tilfældet med et halvt Dusin af de omtalte Kyllinger, skjøndt disse sidste knap vare halvvorne. Men Mark havde en Appetit, som om han kunde fortære Krateret, skjøndt han endnu ikke havde været istand til at klavre op til dets Tinde.

Tiende Kapitel.

Det varede næsten to Maaneder, inden vor unge Eremit gjenvandt sine Kræfter, dog var han, efter den førstes Forløb, istand til at see sig om, og foretage sig et eller andet lille nødvendigt Arbeid. Det første han beskæftigede sig med var, at opsætte en Port, som kunde holde Kreaturerne ude af Krateret. Grisene havde ikke alene fortæret største Parten af Udbyttet af hans Have, men de havde fundet Behag i at opbryde Skorpen i den

Deel af Krateret, hvor Græsset begyndte at komme frem, og dette Angreb paa hans Eng havde Mark ikke Lyst til at underkaste sig. Han havde nu forvisset sig om at Plainens Overflade, skjøndt den havde et klippeagtigt Udseende, var saa porøs og fuld af Skaller, at Frøet meget villigen spirede og fæstede Rod, og saasnart Rødderne havde banet sig Vei i de mangfoldige smaa Revner, følte han sig overbeviist om, at de af sig selv vilde omskabe hele Overfladen til et Jordlag, der var tilstrækkeligt rigt til at nære de Planter, han havde i Sinde at dyrke der. Under saadanne Omstændigheder ønskede han sig ikke Svinenes Hjælp. Til Dato havde Dyrene snarere gjort Gavn end Skade i Haven, ved at omrode Jorden og at blande Søgræsset og de forraadnede Fisk mellem den; men med Hensyn til Græsset. truede de med snarere at blive ødelæggende, end gavnlige. Paa de fleste Steder af Plainen var Skorpen netop tyk nok til at bære en Mand, og Mark, der i Forbigaaende sagt ikke var nogen Geolog. kom til den Slutning, at den snarere hidrørte fra de Saltpartikler, som tidligere Stormflod havde efterladt, end fra nogen anden Aarsag. Ifølge Jordens store almindelige Lov, skulde Muld være dannet af Klipper og ikke Klipper af Muld, skjøndt der vistnok gives Tilfælde, i hvilke Jorden forhærdes ligesaafuldt, som den hensmuldrer. Da vi ikke have til Hensigt videnskabelig at drøfte disse Sager, skal vi simpeltvæk anføre Kjendsgjerninger, idet

vi overlade til de Lærdere at føre Beviset for deres Tilblivelse.

Mark forfærdigede sin Port af nogle af Skibets Lister, som han affaugede til en passende Længde, og den svang sig paa en Stolpe, som var fastkilet til Muren. Da dette var det første Angreb med Øxe og Saug, der endnu var skeet paa **the Rancocus,** gjorde det den unge Mand ganske sørgmodig, og det var ikke uden Modstræben at han kunde overtale sig til at tage fat paa noget, der havde Udseende af en Begyndelse paa det gode Fartøis Ophugning. Det skete alligevel, og Porten blev hængt, hvorved Resten af Høsten frelstes. Det var paa høi Tid, da Svinene og Fjederkreaturerne, Gjeden ikke at tale om, havde faaet deres rigelige Andeel. De førstes Indfald var alligevel i mere end en Henseende gavnlig, da de lærte vor unge Jorddyrker en Proces, ved hvilken han for godt Kjøb kunde faae sin Have omgravet. De bragte ham ogsaa paa en Idee, der i Tidens Løb viste sig at være meget gavnlig. Da Mark saa tidlig havde opgravet sine Rodfrugter, forekom det ham, at i et saadant Klima, og med et saadant Forraad af Gjødning, kunde han høste to Gange om Aaret, og at det at han høstede i de koldere Maaneder, kun vilde afvige lidt i Godhed, fra det han høstede i de Varmere. Dette Vink besluttede han at benytte sig af, idet han begyndte at grave nye Beder, som uden dette sandsynligviis endnu vilde have ligget øde, nogle Maaneder længer.

Paa denne Maade beskæftigede vor unge Mand sig, indtil han fandt at hans Kræfter vare fuldkommen vendte tilbage. Men den svære Sygdom han havde gjennemgaaet, med den sørgelige Udsigt den havde givet ham for de kommende Dage, da han kunde blive nødt til at opgive Aanden, uden at der gaves en venlig Haand til at rette paa hans Hovedpude, eller til at lukke hans Øine, bragte ham til at tænke med mere Alvor end hidtil, paa vor Prøvelsesstund her paa Jorden, og paa den ubekjendte og gaadefulde Tilstand, der følger efter. Mark havde faaet en omhyggelig Religionsunderviisning, og var tilbøielig nok til i en passende ydmyg Aand, at grunde over dette Spørgsmaal; men de sørgelige Omstændigheder i hvilke han nu befandt sig, bidrog væsentlig til at han tydelig indsaae, hvor nødvendigt det var at han forberedte sig paa en endelig Omskiftelse. Afskaaren som han var, fra al Samqvem med sine Medmennesker, henkastet paa et Sted, som da han først kjendte det, i Ordets egentlige Forstand kun var en nøgen Klippe midt i det øde Sydhav, befandt Mark sig af meget naturlige Grunde, i et langt nøiere Samfund med Skaberen, end han i Verdens Larm vilde have været det. Paa Revet var der kun lidet, som kunde aflede Tankerne fra deres rette Flugt, og netop de Onder, som nedtyngede ham, formanede ham til Taknemmelighed, idet de ved Modsætningen viiste ham, hvor mange Velsignelser, der vare blevne ham levnet ved den Haands Medlidenhed, som havde tugtet ham. Nat-

terne vare i det Klima og paa den Aarstid den behageligste Tid af Døgnet; der var ingen Uddunstninger af forraadnede Vegetabilier, eller stillestaaende Vand, der kunde frembringe Sygdomsstof; men Luften var saa reen, og ligesaa lidet at frygte i Maaneskin som under Middagssolen. Vor Eneboer valgte derfor Nattens første Timer til at gjøre sig Bevægelse, førend han fuldkommen havde gjenvundet sine Kræfter; og da var det at han ganske naturlig henvendte sine Tanker til Himmelens Stjerner.

Saavidt den menneskelige Sjel endnu har været istand til at gjennemtrænge vor Tilstands Mysterier her paa Jorden, med den dobbelte Forbindelse mellem det Forbigangne og det Tilkommende, lede alle dens rette Slutninger, til Troen paa en stor og velgjørende Hensigts Tilværelse. Vi have et eller andet Sted læst eller hørt, at Zigeunerne troe, at Menneskene ere faldne Engle, der moisommeligt trælle sig tilbage ad den ulykkelige Sti, ad hvilken de tidligere styrtede Fordærvelsen imøde. Dette kan ikke være og er sandsynligviis ikke sandt; men at Mennesket er sat her for at forberede sig til en tilkommende og høiere Tilværelses Stilling, er ikke alene velgjørende for vor Samvittighed, men staaer i Samklang med Aabenbaringen. Blandt de mange Ting, som er bleven aabenbaret for os, hvor saa mange Ting ere skjulte, har man sagt os at vor Kundskab skal forøges, som vi nærme os Aartusindet, indtil den hele Jord skal blive

opfyldt med „Herrens Kundskab, ligesom Vandet opfylder Søen". Den velsignede Dag kan være langt borte, og er det sandsynligviis; men det Menneske har levet forgjeves, der et halvt Aarhundrede har dvælet midt i denne vor Tidsalders Civilisation, uden at have seet de tusinde Beviser paa at alt sigter til Fuldbyrdelsen af de Anordninger, der for Aarhundreder siden ere forkyndte os ved hellige Mænds Optegnelser. Rom, Grækenland, Egypten og alt hvad vi kjende til det Forbigangne, som ene hidrører fra Mennesket og dets Lidenskaber, Keiserdømmer, Dynastier, Kjætterier og nye Forandringer, komme og gaae ligesom Aarstidernes Omvexling, medens det eneste som kan kaldes bestandigt er Aabenbaringernes langsomme men sikkre Fremgang. De Midler som have været anvendte til at frembringe de store Øiemed, der for saa mange Aarhundreder siden ere forudsagte, ere saa overordentlig naturlige, at vi ofte tabe den mægtige Sandhed af Syne i dens tilsyneladende Simpelhed. Men Tidernes Tegn kan ikke misforstaaes. Lad for Exempel en Mand, der har naaet de Halvtreds, vende sit Blik mod Østen, Jødelandet, sammenligne dets Tilstand, dets nuværende Forjættelser med dem, der fandt Sted i hans egen Ungdom, og spørge sig selv hvorledes Forandringen er bleven frembragt. Det som Middelalderens Richarder og St. Ludviger med væbnet Magt ikke var istand til at bevirke, er iværk med at foregaae, som en Følge af Aarsager, der ere saa tydelige og simple, at de virkelig blive overseete

af Mængden. Den Ottomanniſke Magt og de Ottomanniſke Fordomme ſmelte hen, ſom om det kunde være under den guddommelige Sandheds Hede, der baner ſig ſelv en Vei, ſom vil føre til Fuldbyrdelſen af dens egne Forudſigelſer.

Blandt de Midler ſom ſkal anvendes til at indgive Menneſkeſlægten et Begreb om Guddommens Magt og Godhed, troe vi at Aſtronomien, med dens mekaniſke Hjælpemidler, ſkal virke ſin fulde Deel. Jo dybere vi trænge ind i Naturens Hemmeligheder, deſto ſtærkere blive Beviſerne paa Henſigten, og jo tydeligere og haandgribeligere vi ſaaledes indrømme en Guddoms Tilværelſe, jo dybere vil Ærbødigheden for hans Charakteer og hans Magt blive. I Mark Woolſtons Ungdom var den ſtore Fremſkriden, ſom ſenere har fundet Sted i Aſtronomien, og iſær i dens Enkeltheder, ved Hjælp af Obſervationer, netop nylig begyndt. En ſtor Deel var rigtignok udrettet med Henſyn til reen Videnſkab; men kun lidet ſom faldt Maſſens Forſtand og Følelſer til Deel. Marks Opdragelſe havde alligevel forſkaffet ham et Overblik over hvad Herſchel og hans Samtidige havde meddeelt, og da han ſad paa Tinden og underholdt ſig med Stjernerne, og formedelſt diſſe fjerne og endnu ukjendte Verdener, med deres guddommelige første Ophav, var det med ſaa megen Fortrolighed med denne Gjenſtand, ſom i Almindelighed falder i den Dannedes Lod, uden dog at beſidde en ſæregen Lærdom i denne Videnſkab. Ved at ſtudere og an-

vende Navigationen, havde han forøget den Kundskab han havde erhvervet sig i Skolen, og han havde flere Værker med sig, som han gjerne læste, der maaskee gjorde ham til en bedre Astronom, end de Fleste i hans Stilling. Flere Timer ad Gangen dvælede Mark paa Tinden, idet han studerede Stjernernes Løb i den klare, gjennemsigtige, tropiske Atmosphære, og bestræbte sig stedse for at komme i et nøiere Samfund med det ærefrygtbydende Væsen, som havde frembragt alle disse mægtige Resultater, blandt hvilke Jordens Tilværelse, dens Varme og Kulde, dens Elendighed og Lyksalighed, kun ere Punkter i Universets Begivenheder. For denne Periode havde han betragtet disse Ting af Nysgjerrighed og Kjærlighed til Videnskaben, nu indgjod de ham den dybeste Følelse for Guddommens Magt og Viisdom, og bevirkede at han bedre fattede sin egen Stilling blandt de skabte Væsener.

Vor unge Eneboer iagttog ikke alene Stjernernes Løb med blotte Øine, men han havde ogsaa Instrumenter til Hjælp. I Skibet befandtes der to udmærkede gode Kikkerter, og Mark eiede selv et meget net Reflections-teleskop, som han havde kjøbt for sin Hyre, og som han havde medtaget som en Kilde til baade Morskab og Nytte. Til dette Teleskop, hørte der et Messing-Stativ, som han bragte til sit Telt paa Tinden, hvor det blev opstillet til Brug. Ved Hjælp af dette Instrument kunde Mark see Jupiters og Saturns Drabanter, Ringen om den Sidste, den Førstes Belte, og mange af Maanens Phænomener.

Alle de nærmere Planeters kugledannede Skikkelser, som Astronomerne dengang kjendte, kunde naturligviis tydelig sees ved Hjælp af dette Instrument, og der er ingen bekjendt Sandhed, der staaer i Forbindelse med vore Observationer af Himmellegemerne, som gjennem Sandserne er den menneskelige Sjel saa paafaldende, som denne. I næsten en Maaned tilbragte Mark Aftenerne med at betragte Stjernerne, og grunde over deres Oprindelse og Nytte. Han haabede ikke at gjøre Opdagelser, eller endog at forøge sin Kundskabs Forraad; men hans Tanker bleve førte nærmere til hans guddommelige Skaber, ved denne Slags Undersøgelser; thi hvor en ivrig Mathematiker kun vilde have glædet sig over Stadfæstelsen af en eller anden Theori, ved Hjælp af Kjendsgjerninger, saae han Guds Haand istedenfor Opløsningen af et Problem. Trefold lykkeligt vilde det være for Videnskabsmanden, dersom han bestandig vidste at underlægge sin Vælde den ophøiede Hensigt, for hvilken den blev kaldt til Live, og istedenfor at fryde sig over, klamres om og hovmode sig af den menneskelige Forstand, blive bragt til at ydmyge sig selv, og sin store Lærdom, for Fødderne af den uendelige Kundskab, Magt og Viisdom, som saa tydeligt spores i Oldtiden.

Paa den Tid Marks Kræfter vendte tilbage, havde han aldeles opgivet Haabet om nogensinde at gjensee Betts. Det var muligt at den stakkels Karl kunde støde paa et Skib, eller finde Vei til en eller anden af Øerne;

men dersom han gjorde det, vilde han have Hændelsen og ikke Beregning at takke derfor. Barkassen var godt forsynet med Provisioner, og havde et rigeligt Vandforraad. og naar man undtager de Ulykker som Stormen kunde medføre, kunde den godt beseile det stille Hav, og der var et svagt Haab om, at Bob kunde fortsætte sin Cours øster efter, og være sikker paa en Gang i Tiden, at naae en eller anden Deel af Sydamerika. Dersom han tog denne Beslutning og den lykkedes ham, hvad vilde da blive Følgerne? Hvem vilde fæste Tillid til en simpel Matros' Fortælling, og sende et Skib ud og søge efter Mark Woolston. I vore Dage vilde Regjeringen uden-tvivl afsende en Orlogsmand i et saadant Ærinde, der-som der ikke tilbød sig noget andet Middel til at komme Manden til Hjælp; men ved Slutningen af det forrige Aarhundrede udøvede Regjeringen ikke saa stor Magt. Den beskyttede neppe sine Søfolk imod Englændernes Pres-ning, og imod de algierske Sørøvere, langt mindre var det at tænke paa, at den skulde komme et enkelt forladt Menneske til Hjælp, paa en Klippe midt i det stille Hav. Amerikanske Skibe streifede vel om i hiint fjerne Ocean; men det var sammenlignelsesviis i ringe Antal, og under Omstændigheder, som kun levnede Eneboeren lidet Haab. Det var en Gjenstand han ikke holdt af at dvæle ved, og han holdt saameget, som det stod i hans Magt, Tan-kerne fjernet derfra.

Aarstiden havde nu nærmet sig saameget som muligt

den Tid man indenfor Vendekredsene, og paa et saa lavt Land, kunde kalde Høsten. Alt i Haven havde naaet Modenhed, og meget af dette var, for ikke at forraadne, bleven kastet ud til Svinene og Fjæderkreaturerne. Mark saae at det atter var Tid at begynde paa Bedene, og han valgte saadant Frø, som bedst kunde taale Klimaets Vinter, om man ellers kunde kalde det Vinter. Han tog nu hele sin Besiddelse i Øiesyn, eftersaae enhver Plantes Tilstand, som han havde fremtrukket af Frø, saavel som selve Jordbunden. Vi ville derfor først omtale Planterne.

De Orange, Limon, Cocusnød, Figen-Planter ɔc. som vare anbragte i Række under Klipperne, vare voxede overordentlig godt. Vandet var løben ned af de tilstødende Klipper, og havde holdt dem tilstrækkelig fugtige hele Aarstiden og man følte sjelden Savnet af Regn paa Revet; skulde det være et af to, faldt der snarere for meget end for lidt Regn; en Omstændighed, som alligevel var til megen Gavn, da det kom Kreaturerne til Gode, der i de sidste ti Maaneder ikkun havde faaet lidet, foruden det de fandt i Pytterne. Buskene eller de smaa Træer vare næsten en Fod høie, og havde en fortræffelig Farve. Mark ophakkede Jorden om hver af dem, og gjødede dem med en tilstrækkelig Portion Guano. Omtrent Halvdelen omplantede han paa fordeelagtigere Steder, idet han især anbragte Cocus Planterne saa nær ved Havet som det lod sig gjøre.

Med Hensyn til de andre Planter fandtes det, at

hver af dem netop havde blomstret paa den Tid, der passede til dens Klima. Nogle af dem vare tiltagne i Storrelse, medens andre vare indkrobne. Mark lagde Mærke til disse Eiendommeligheder, da han agtede meest at dyrke dem, som lykkedes bedst. Begge Slags Meloner, Tomatoerne, Æggplanterne, Peberet, Agurkerne, Rodlogene, Bønnerne, Kornet, de søde Kartofler ɔc. ɔc. havde alle blomstret, medens den irske Kartoffel i Særdeleshed, neppe havde frembragt en Knold.

Med Hensyn til Jordbunden, da fandt Mark ved at undersøge den, at den havde forbedret sig meget ved Gjødningen, Dyrkningen, og Vandet den havde faaet. Svinene bleve atter indladte for at gjennemrode den med deres Tryner, og dette udførte de tilstrækkeligt i to eller tre Dage. Paa denne Tid havde vor unge Mand foruden tre fuldvorne Svin, ikke mindre end ni Grise. Dette Antal begyndte at blive frygtelig stort, og han saae sig nødsaget til at dræbe nogle, for at de ikke skulde blive alt for talrige. En af de fedeste og bedste lagde han i Lage, ikke fordi han manglede denne Artikel, da der endnu var saa meget tilbage deraf i Skibet, som kunde forsyne ham i flere Aar; men fordi han foretrak det Gronsaltede for det, som i lang Tid havde været nedsaltet. Han indsaae nu den Feiltagelse han havde gjort sig skyldig i, ved at lade Grisene blive saa store, da Kjødet vilde fordærves længe førend han kunde fortære den mindste af Grisene. For deres egen Skyld saae han

sig alligevel nødt til at skyde ikke mindre end fem af dem, hvilke han nedgravede i dybe Huller i sin Have, da han havde hørt at Jord, som paa denne Maade var bleven mættet af dyriske Substanser, blev forvandlet til en fortræffelig Gjødning.

Mark gjorde nu en Reise til Jordøen, for at hente en Ladning, hvortil han brugte Flaaden, som han byxerede med Dinglen. Det var ved denne Leilighed at vor unge Mand kom til at føle, hvormeget han, med Hensyn til Arbeid, havde tabt ved at blive berøvet Bobs Hjælp. Det lykkedes ham alligevel at lade Flaaden, og han vilde netop til at seile hjem igjen, da det faldt ham ind, at det Aspargesfrø, og de Rødder han havde nedlagt i et Hjørne af Dyngen, muligen kunde være bleven til noget. Ved at gaae hen til Stedet, fandt Mark ganske rigtig at Frøet havde skudt godt, og at hundreder af Planter voxte frodigt, medens Planter, der vare skikkede til at spises, havde skudt deres Toppe op igjennem Jorden fra Rødderne. Dette var en vigtig Opdagelse, da Asparges var en Plante, som Mark holdt meget af, og som var let at dyrke. I det Klima og i en tilstrækkelig rig Jord, maatte de kunne bringes til at skyde frem hele Aaret igjennem, og der var kun liden Fare for Skjørbug, saalænge han kunde nyde tilstrækkeligt af denne Plante. Melonerne og de andre Vegetabilier havde alligevel bortryddet al Marks Engstelse for denne frygtelige Sygdom, saameget mere som han nu havde Æg, Kyllinger og

ferſk Fiſk, af hvilke ſidſte der iſær var ſtor Overflødighed. Levnetsmidler ſkaffede, med et Ord, vor unge Mand kun liden Bekymring. Da han første Gang befandt ſig paa en nøgen Klippe, havde Tanken derom rigtignok ſlaaet ham med Forfærdelſe; men nu da han havde overbeviiſt ſig om, at hans Krater kunde opdyrkes, og ſom de fleſte andre udſlukte Vulkaner, lovede en ubegrændſet Frugtbarhed, kunde han ikke længer nære Frygt for en Sygdom, ſom i Almindelighed hidrører fra den udelukkende Nydelſe af ſalte Proviſioner.

Da Mark fandt at han fuldkommen havde gjenvundet ſin Helbred, ſatte han ſig ned og udkaſtede en regelmæſig Plan for Inddelingen af hans Tid mellem Arbeid, alvorlige Betragtninger og Adſpredelſer. Det var maaſkee en Lykke for et Menneſke, ſom levede i et Klima, hvor Vegetationen var ſaa yppig, naar den i det Hele taget kunde tilveiebringes, at han til ſin Adſpredelſe blev nødt til at arbeide. Fornøielſe var der viſtnok kun lidet af, i den Forſtand Verden i Almindelighed opfatter Ordet; men vor Eneboer manglede den dog ikke ganſke. Han ſtuderede Søfuglenes Sædvaner, der i Tuſinder forſamlede ſig paa ſaa mange af Revets Klipper, ſkjøndt meget faa neppe nogenſinde vovede ſig paa Krateroen. Han gjorde Reiſer frem og tilbage, der baade havde Forretninger og Adſpredelſe til Formaal. Da han iagttog en gunſtig Tid til ſaadanne Øiemed, flaadede han flere Ladninger Jord til Revet, ſaavelſom to uhyre ſtore Ladnin-

ger Søgræs. Det varede næsten en Maaned, inden Mark fik samlet disse Materialier i Compostdyngen, hvilken han agtede at lade ligge i en Hob Vinteren over, for at han kunde anvende den til Foraaret. Vi bruge disse Benævnelser for at skjelne mellem Aarstiderne, skjøndt der strengt taget ikke gaves nogen Vinter. Græsset groede endog bedre Midtvinter end Midtsommer, da Solstraalerne ikke vare saa brændende paa den førstnævnte Tid, hvilket begunstigede Væxten. Ligesom Aarstiden rykkede frem, saae Mark at Græsset tiltog betydeligt, ikke i Omfang men i Tæthed. Der var nu Steder af temmelig Udstrækning, hvor Græstørven havde dannet sig, da Naturen i dette frugtbare Klima udførte alle sine Funktioner i omtrent en Fjerdedeel af den Tid den vilde have anvendt dertil, i den tempererede Zone. Ved at undersøge disse Steder kom Mark til den Slutning, at Græsrodderne arbeidede som Agerdyrkere, ved at bane sig Vei ned i de næsten usynlige Ridser i Skorpen, idet de indlod Vand og Luft til Steder, hvorfra det tidligere havde været udelukket. Dette syntes i Særdeleshed at være Tilfældet med det Græs, som groede inde i Krateret, hvilket havde forøget sig saameget, i den Tid man kunde kalde Vinter, at det stærkt var ifærd med at forvandle en drapfarvet Plaine, som ofte var besværlig for Øiet, til et saa livligt grønt Sted, som nogensinde prydede en Sveitserhyttes Eng. Det var ønskeligt at faae dette Græs afskaaret, og da det var umuligt for Kitty at afgnave en Eng paa saa mange

Acres, blev Mark nødt til at indlade sine Grise og sit Fjæderkreatur. Dette gjorde han alligevel til bestemte Tider, eller naar han selv arbeidede i Haven, og kunde forhindre deres Indtrængen i hans Beder. Svinenes Roden gjorde ham meest af det, men denne lykkedes det ham for en stor Deel at forhindre, ved kun at indlade dem, naar de vare begjerlige efter at æde Græs, og ved at drive dem ud, naar de begyndte at stikke Næsen alle Vegne, og som en Epicuræer, knække sine Nødder efter Middagsmaaltidet.

Det var efter Marks Beregning noget nær Midtvinter, da den unge Mand begyndte et nyt Arbeid, der var meget vigtigt for ham, og som kunde have havt Indvirkning paa hans senere Liv. Han havde længe havt i Sinde at bygge en Baad, der var stor nok til at omseile det hele Rev med, om ikke stor nok til at bringe ham ud tilsøes. Dinglen var i enhver Henseende for liden til saadant Arbeid; skjøndt den til sit Brug var overordentlig nyttig, og endog istand til at tumles i temmelig svær Sø, naar den var i Kyndiges Hænder, saa manglede den baade Vægt og afgav ingen Plads. Det var vanskeligt at seile med saa lille et Fartøi, med en Flaade Sogræs paa Slæbetoug, og at bugsere den var næsten en Umulighed. Men Flaaden var klodset og uregjerlig, især naar den var dybt ladet, og rummede endda kun lidet i Forhold til dens store Vægt, hvorhos den tillige for en stor Deel var udsat for Strømmens og Søens Medlidenhed.

Ved Constructionen af et Fartøi var der altsaa et rigtigt Formaal for Øie, og i den Henseende var det et ønskværdigt Foretagende.

Mark havde lært saa meget ved at sammensætte Barkassen, at han troede sig istand til dette nye Foretagende. Der var Materialier nok ombord i Skibet, til deraf at bygge et halvt Dusin Fartøier, og ved at gjennemgaae noget Skramleri, havde han fundet noget Gods, som øiensynlig havde været medtaget i den Hensigt, dermed at reparere Fartøier, om ikke absolut at construere dem. Et Skibs Last er en Samlingsplads for alle Slags Ting, og den er i Almindelighed stuvet saa tæt, at der udfordres Tid, for den der ikke nøiagtig veed hvor enhver Ting ligger, til at forvisse sig om hvor meget eller hvor lidet der findes i den. Dette var Tilfældet med Mark hvis Frieri og Giftermaal havde gjort et betydeligt Indgreb i Udførelsen af hans Pligter som Styrmand. Medens han overhalede Lasten, fandt han daglig ny Grund til at troe, at Ven Abraham White havde medgivet Forraad, af en eller anden Slags, hvorom han var aldeles uvidende, men som, saaledes som Reisen var endt, viste sig at være til stor Nytte. Saaledes var det, at netop som han var iværk med at fremdrage disse store Requisiter, mellem ny Planker, at han stødte paa en Agterstævn, et Spant, og en Kjøl til et Fartøi, der var bestemt til at være atten Fod langt. Vor unge Mand benyttede sig naturligviis af denne Opdagelse, og bragte Materialier af alle Slags,

de ovenmeldte indbefattede, hen til Skibsværftet, ved Hjælp af Flaaden.

I de paafølgende to Maaneder, eller indtil Mark troede at Foraaret var begyndt for Alvor, arbeidede han trolig paa sit nye Fartøi. Endeel af Arbeidet forvoldte ham meget Besvær, deels paa Grund af hans Uvidenhed om Fartøiet, og deels af den Grund at han var ene. At faae Solseilet opsat igjen kostede stakkels Mark flere Dages Slid, da een Mands Kraft ikke var tilstrækkelig, til at heise Hjørnerne af det svære Underseil, uagtet han havde Tallie paa Tallie, ja han maatte endog indrette sig et Rakkespil, ved Hjælp af hvilket han opnaaede sit Øiemed, og denne Maskine kom ham senere til Hjælp ved andre Leiligheder. Dernæst kostede det ham megen Tid og Arbeid, at tildanne Spanterne. Naar Mark saae Bunden af et Fartøi, var han nok istand til at bedømme hvorvidt den var god; men det var en ganske anden Ting, end at vide hvorledes han skulde tildanne den. Han var aldeles uvidende om Reglerne for at gjøre en Tegning til et Skib, og han blev derfor nødt til at lade Øiet være sin Veileder. Han fulgte en Plan, som var ganske sindrig, skjøndt det ikke vilde lade sig gjøre, at bygge en Flaade efter det samme Princip.

Da han havde en stor Mængde Fyrrebræder, rudannede han af dette tynde Material, omtrent to Gange saa mange Spanter til den ene Side af Fartøiet, som behøvedes, og reiste dem op paa den ene Side. Da den

unge Mand saaledes havde en Begyndelse, tog han fat paa at tildanne dem med Skarøxen, indtil hvert Stykke meget nær fik den Form, som hans Øie sagde ham det burde have. Endog efter at være kommen saavidt, tilbragte vor Baadbygger en Uge med efter Diemaal at afskalle og planere, og paa andre Maader at reducere det Hele, indtil Vandlinierne havde erholdt de smukkeste Proportioner. Tilfreds med den Bund Mark saaledes havde dannet, udtog han netop Halvdelen af Stykkerne og lod den anden Halvdeel blive staaende. Efter disse Skabeloner afsaugede og tildannede han sine Spanter, idet han gjorde Duplicater af hver. Da Spanterne vare færdige til hans Fartøi, opreiste han dem paa de ledige Steder, og boltede dem der, efter at have bragt dem i fuldkommen Harmoni med dem der vare blevne staaende. Ved nu at borttage Fyrrespanterne, stod Fartøiet klar til at klædes; det værste af Arbeidet var saaledes overstaaet, heller ikke var det kommet saavidt, førend den unge Mand, paa Grund af Aarstidens Fremskriden, blev nødt til at forlade Skibsværftet for Havens Skyld.

Mark fulgte nu et vist dietetisk System, og drog saaledes Omsorg for sin Person, at han holdt sig ved fuldkommen god Helbred, da Sygdom var det Onde han meest frygtede. Mere end Halvdelen af hans Føde bestod i Vegetabilier, da der endog i Løbet af Vinteren var fremkommen flere Planter, og især ydede hans Asparges saa rigeligt, at de vilde have indbragt en Lon-

donner-Gartner en Formue. Storrelsen af de Planter han stak, var ganske forbausende, da et Dusin udgjorde et Maaltid. Æg manglede han aldrig; thi Hønsene lagde hele Vinteren. Det grønsaltede Flesk gav alle Retterne baade Kraft og Velsmag, og da det lod til at Thee, Sukker og Kaffe endnu kunde vare i flere Aar, forskaffede Bordet ham kun liden Bekymring. En eller to Gange om Maaneden trakterede han sig med Bønne- eller Erte-Suppe, hvortil han brugte af the Rancocus's Forraad, da han forudsaae, at de nedsaltede Provisioner efter nogen Tids Forlob vilde forderves, og at Insekter og Orm vilde gjøre de tørrede Vegetabilier ubrugelige. Paa denne Tid var der alligevel en ny Høst af begge disse Vegetabilier, som voxede bedst om Vinteren i dette varme Klima. Fisk blev ogsaa nydt til en Forandring, naar den unge Mand følte Lyst til denne Slags Føde, hvilket sædvanligviis var tre eller fire Gange om Ugen; da de allerede omtalte smaa Stegefisk var af en Slags, man neppe nogensinde kunde blive kjed af.

Da det var en Ting af Vigtighed at undgaae unødvendigt Arbeid, kogte Mark sjelden mere end een Gang i hvert Døgn, og da kun saa meget, som var tilstrækkeligt for den Dag. Som Følge af denne Regel erfarede han snart, hvor lidet der virkelig er nødvendigt, for at tilfredsstille et enkelt Menneskes Fornødenheder, og han stod i den Formening, at en Fjerdedeel Acres af en saadan Jord, som den hvoraf Haven nu bestod, vilde

være mere end tilstrækkelig til at forsyne ham med de Vegetabilier, han kunde fortære. Jorden var rigtignok af en udmærket Bonitet. Skjøndt den havde ligget saa længe ufrugtbar, og tilsyneladende gold, vilde nu, da den var bleven omveltet, Luft og Vand havde faaet Indpas, og Guano, Sograes, feed Jord og døde Fisk var bleven anvendt, og det altsammen i en Masse, som vilde have været anseet for meget rigelig, i de bedst dyrkede Haver i hele Christenheden, den Acre han havde under Dyrkning, ansees for at være bleven bragt til den høieste Grad af Frugtbarhed. Det forbedrede Jordlag var vel ikke meget tykt, men hans Compostdynge var meget stor, og indeholdt tilstrækkeligt af de nysnævnte Materialier, til at afgive et nyt Lag til hele Haven. Med Hensyn til Græsset, da antog Mark at Guanoet vilde være tilstrækkelig til at fremme dets Vext, og han anvendte det derfor en Gang hver tredie Maaned.

Vor unge Mand kunde i Sandhed aldrig blive kjed af at fryde sine Øine, ved at betragte hvorledes Græsset spredte sig over hele Bjerget. Han havde rigtignok paa denne Tid oversaaet største Delen af det, efterhaanden som Omstændighederne vare gunstige dertil; men han var overbeviist om, at Rødderne af det førstsaaede, i Løbet af et eller to Aar, vilde have udbredt sig over hele Tinden. Heller ikke var dette Græs tyndt og sygeligt, eller truede med ligesaa hurtigt at uddøe, som det var skudt rask frem;

tvertimod dannede de kraftige skjøndt næsten usynlige Rødder, efter at de havde gjennembrudt det man kunde kalde Klippens Skorpe, sig selv et Leie, i hvilket der var Sandsynlighed for at de vilde hvile i Aarhundreder. Det hyppige Regnfald fremmede Væxten, og Mark troede efter en Sommers Erfaring, at hans lille Bjerg vilde være grønt hele Aaret rundt.

Vi have kaldet Kraterbjerget lille, men dette Udtryk burde ikke bruges, med Hensyn til en saadan Høi, naar man betragtede selve Dens Udstrækning. Ved nøiagtig Opmaalning havde Mark forvisset sig om, at der var en Høi paa Tinden, der netop hævede sig to og halvfjerdsindstyve Fod over Klippens Overflade. Middelhøiden kunde alligevel angives til noget mindre end Halvtreds. Overfladen af Kraterets klippeagtige Barriere, udgjorde næsten lige saa stort et Rum, som den indvendige Plaine, skjøndt den var saa ujævn, at den ikke saae nær saa stor ud. Kitty havde for længe siden godtgjort, at Høien var mere end stor nok til at tilfredsstille alle dens Fornødenheder, og den syntes at være meget tilfreds, naar det var lykkedes Mark, efter en heel Deel Anstrengelse, at drive Svinene op ad de Trin, han havde dannet inde i Krateret, for at hjælpe den at afgnave Græsset. Hvad de Sidstes Roden angik, saa var det saa meget desto bedre, saa længe de vare paa Tinden; thi i dette Klima var det næsten umuligt at udrydde Græs, naar det en Gang var kommen i Vext, og jo mere Askeskorpen blev

brudt, des hurtigere og mere overflødig vilde Vegetationen blive.

Mark havde naturligviis opgivet den Idee, at fortsætte Dyrkningen af Meloner eller anden Vegetabilier paa Tinden, ellers vilde han aldrig have drevet sine Sviin derop; men ikke destomindre vilde han nodig miste Nytten af den Jord og Gjødning, som han og Bob med saa megen Møie havde bragt derop. Efterat have grundet over hvad han kunde anvende den til kom han til den Beslutning, at han vilde sætte smaa Indelukker rundt om femten eller tyve Steder, og omplante i dem nogle Figen- Orange- og Limon-Træer ꝛc. som endnu stode for tæt, inde i Krateret, til at deres Frugter kunde naae den tilborlige Modenhed. I den Hensigt at indrette disse smaa Indelukker, drev Mark kun nogle smaa Stotter ned i Jorden, og gjorde en Rending af gammelt Tougværk mellem dem, af hvilket der var saa stor Overflodighed ombord i Skibet. Dette Arrangement avlede igjen den Idee, at indhegne Haven paa samme Maade, paa det han kunde indlade Grisene for at afgnave Græsset, uden at han behovede at holde Vagt over dem. Da disse Foranstaltninger vare gjorte, var det atter paa Tide at saae.

Ved denne Leilighed besluttede Mark at saae til forskjellige Tider, for at ikke alt skulde modnes paa een Gang, hvilket var Tilfældet ved hans første Havedyrknings-Forsog. Han vilde følgelig gjode og omgrave et Bed, plante og saae i det, og da vente nogle Dage inden

han begyndte paa et andet. Erfaringen havde lært ham, at Vegetationen aldrig opherte i det Klima, og han indsaae, at det ikke var nødvendigt at fremskynde sit Arbeid mere, end den Brug han havde for Frugterne fordrede. Visse Planter lykkedes rigtignok bedst, naar de fik Lov til at modnes i bestemte Perioder; men Aarstiden var saa lang, at den meget godt tillod det nysnævnte Arrangement. Da denne Fordeling af Tiden skaffede vor unge Mand en heel Deel mere Frihed, benyttede han den paa Skibsværftet. Saaledes avancerede Baaden og Haven tilsammen, og da den sidste var besaaet og beplantet, havde den første faaet sin Klædning. Da det sidste Bed blev taget under Arbeid, ydede det første ydermere sine Frugter. Mark havde Overflodighed af herlig Salat, unge Rødlog, Radiser, der syntes at groe saa villig som Padehatte, friske Erter, Bonner ꝛc. i saadan Overflødighed, at han blev sat i Stand til at slippe Svinene ud paa Revet, hvor han rigelig kunde fode dem paa Affaldet fra Haven, i Forening med det lidet, der altid kunde opsamles paa Klipperne.

Paa denne Tid havde Mark fastsat et System, som han havde i Sinde at folge Det var til ingen Nytte at tillægge flere Grise end han havde Brug for. Han sparede derfor de Gamle, og dræbte af Grisene, af hvilke der fra Tid til anden bestandig kom ny Yngel; og naar han fandt at de gamle Svin bleve besværlige, som disse Dyr i Almindelighed blive med Aarene, skjod han dem,

og nedgravede Kroppene i Compoſtdyngen eller i Haven, hvor et Sviin af almindelig Størrelſe, pleiede at frugtbargjøre Jorden eller Aſken i flere Alens Omkreds. Denne Fremgangsmaade fortſatte han nu beſtandig, og udſtrakte den endog til Hønſene og Ænderne, hvilke ſidſte lagde en ſtor Mængde Æg. Ved ſtrengt at overholde denne Regel, undgik Mark et Onde, ſom er meget almindeligt endog i beboede Lande, nemlig at holde flere Kreaturer end det er tjenligt for deres Eier. Sex eller otte Høns lagde flere Æg, end han kunde fortære, og der var altid et tilſtrækkeligt Antal Kyllinger til hans Diſpoſition. Vor Eneboer havde kort ſagt alt hvad han behøvede, og det meſte af det, der kunde bidrage til at han levede i Overflod. Den Nødvendighed ſelv at maatte koge ſin Mad, og Mangelen paa reent, koldt Kildevand, vare hans to ſtørſte phyſiſke Gjenvordigheder. Der gaves virkelig Øieblikke, i hvilke Mark med Glæde havde gjort Afkald paa Halvdelen af de Fordele han var i Beſiddelſe af, for at eie en god Kilde; men ſaa dæmpede han ſin indre Utilfredshed over dette Savn, ved at beſtræbe ſig for at ihukomme, hvor mange Velſignelſer der ſtod til hans Raadighed, i Sammenligning med mange andre ſkibbrudne Søfolks Savn og Lidelſer, om hvis Skjebne han havde læſt eller hort.

Foraaret henrandt ſaa behageligt, ſom Tanken om Hjemmet og Bridget vilde tillade, og Beder og Plantager florerede i en Grad, ſom forbauſede ham. Saaſnart

Græsset blot havde fæstet ordentlig Rod, blev det et meget nyttigt Hjelpemiddel i hans Landbovæsen. Heller ikke var det Græsset alene, som belønnede Marks Arbeid og Betænksomhed, med Hensyn til hans Enge og Græsgange. Mange Blomster kom til Syne mellem Urterne, og det glædede ham at finde en lille Plet, bevoxet med sædvanlige vilde Jordbær, hvis Frø formodentlig havde været blandet mellem Græsfrøet. Istedenfor at kildre sin Gane, ved Smagen af denne delikate, og den sundeste af alle Frugter, samlede han dem omhyggeligt, og anbragte Planterne i et Bed i Haven, mellem de andre Planter. Han vilde ikke forstyrre en eneste Rod af de tyve til tredive Skud han fandt, der alle vare samlede i en Blok, og vare komne fra et Kast af hans Haand, medens han saaede, for at de ikke skulde do; men Frøet, som han havde udvasket af de modne Bær, var han ikke saa sparsom med. En Ting var især Mark paafaldende, hans Have var endnu ganske fri for Ukrud af hvilkensomhelst Sort. Frøet han saaede kom op; men intet ellers. Dette sparede ham megen Umag; dog tvivlede han ikke om, at han i Tidens Længde vilde træffe paa denne Slags Snyltegjæster i sin Have. Han kunde ikkun forklare sig denne Omstændighed derved, at den vulkanske Aske ikke indeholdt nogen Sammensætning af de Elementer, der ere nødvendige til at frembringe Planter, og at den Gjødning han brugte, ifølge dens Natur, var fri for Ukrud.

Ellevte Kapitel.

Det var atter bleven Midtsommer, inden Mark Woolston havde sit Fartoi klar til at lobe af Stabelen. Han havde givet sig Tid, og fuldforte sit Arbeid i alle dets Enkeltheder, forend han tænkte paa at sætte Farteiet i Vandet. Da han frygtede for Orm, anvendte han ogsaa noget af det gamle Kobber paa sit Fartoi, og han malede det uden- og indenbords, ikke alene med Flid, men med Smag. Skjondt der ingen anden var end Kitty, hvem det kunde tjene til Kundskab, forsomte han ikke at male det Navn, han havde givet sit nye Fartoi, paa Agtersædet, hvor han bestandig kunde see det. Det blev kaldet the „Bridget Yardley;“ og uagtet de ugunstige Omstændigheder, under hvilke det blev sammensat, troede Mark ikke at det vilde gjore sine Navne Skam, naar det blev færdigt. Da alt var fuldendt, endog til Mast og Seil, af hvilke sidste det forte Storseil og Stagfok, gav den unge Mand sig iværk med Forberedelserne til dets Aflobning.

Der var ingen anden Maade paa hvilken een Mand kunde bevæge et Fartoi af the Bridgets Storrelse, medens det var ude af sit rette Element, end ved sædvanlig Aflobning paa Sledsker. Med Hensyn til denne tilfældige Omstændighed var Kjolen bleven lagt mellem the Neshamonys Sledsker, der nu vare fuldkommen klar til at

bruges. Det var naturligviis ikke noget vanskeligt Arbeid, at forfærdige Puder til en Baad, og vor Baadebygger havde opkilet og hævet Fartøiets Kjøl op fra Klodserne, i mindre end otte og fyrgetyve Timer, efter at han havde begyndt paa denne Deel af sit Arbeid. Der stod nu ikke andet tilbage, end at slaae Støtterne fra, og lade Fartøiet løbe. Indtil dette Øieblik havde Mark fortsat sit Arbeid paa the Bridget, ligesaa mekanisk, og med ligesaa megen Stadighed, som om han arbeidede for Daglon. Men da han opdagede at han var saa nær ved Maalet, overkom der alligevel vor unge Mand en Strøm af Følelser, og hans Lemmer skjælvede saa stærkt, at han maatte sætte sig ned. Hvem kunde sige til hvilke Følger den Baad kunde lede? Hvem kunde vide om the Bridget ikke kunde blive Midlet til at føre ham til hans egen Bridget, og give ham tilbage til det civiliserede Liv? I det Øieblik forekom det Mark, som om hans Tilværelse afhang af Baadens Afløbning, og han frygtede for at et eller andet uforudseet Tilfælde kunde forhindre den. Han var nødt til at vente flere Minutter, for at gjenvinde sin Selvbeherskelse.

Endelig lykkedes det Mark at undertvinge sine Følelser, og han tog atter fat paa sit Arbeid, med sin sørrige Selvbeherskelse. Da Alting var færdigt, slog han Støtterne fra, og da Fartøiet ikke vilde glide, gav han et Slag med en svær Mukkert paa Agterenden af Kjølen. Dette satte Massen i Bevægelse, og det lille Fartøi gled uden

Hindring ned ad Sledskerne, indtil Vandet begyndte at bære, da det skjød ud fra Revet som en And. Mark glædede sig over sit nye Fartøi, nu det flød paa Vandet, og han saae at det laae paa ret Kjøl, hvilket han rigtignok havde gjort sig Haab om. Han havde naturligviis ikke forsømt at sikkre det ved en Line, ved Hjælp af hvilken han halede det ind til Klippen, idet han fortøiede det i et naturligt Bassin, der netop var stort nok til dette Brug. Han frygtede saa meget for at miste sit lille Fartøi, der nu forekom ham saa dyrebart, at han havde arbeidet nogle Ringbolte ud af Skibet, og anbragt dem i Klippen, hvor han havde befæstet dem med smeltet Bly, for at bruge dem som Fortøiningsringe.

The Bridget var ikke mere end en Fjerdedeel saa stor som **the Neshamony**, skjøndt den var mere end halv saa lang. Det var ikke destomindre et godt Fartøi, og da Mark vidste at han især maatte stole paa Seilene, for at sætte det i Bevægelse, havde han bygget et kort Dæk forud, saavel for at forhindre at Søerne brød ind i det, som for at give ham Plads til at bortstuve flere Artikler, som der kunde være beskyttet for Regn. Dets Ballast bestod i Ankere fyldte med fersk Vand, af hvilke der endnu var adskillige tilbage i Skibet. Alt dette tilligemed dets Mast, Seil, Aarer, ɔc. vare i det, da det løb af Stabelen; og da denne vigtige Begivenhed havde fundet Sted tidlig om Morgenen, kunde Mark ikke udsætte sin Længsel efter at gjøre et Kryds; men besluttede med det

samme at gaae længer ud mellem Revene, end han nogensinde havde vovet sig med Dinglen, for at undersøge det ham omgivende Farvand. Han tog følgelig nogle Fødevarer ombord, kastede Fangelinen los og gik under Seil.

Saasnart Baaden skjød over Stævn og begyndte at lystre Roret, forekom det Mark, som han havde faaet en ny Kammerat. Hidtil havde Kitty paa en Maade udfyldt denne Plads; men en Baad havde været den unge Mands Fryd paa Delaware, i hans Drengeaar, og han var ikke gaaet mere end to eller tre Gange over Stag med sit nærværende Fartøi, førend han følte den samme Godhed og Hengivenhed for det, som om det kunde være et menneskeligt Væsen. Da Vinden i Almindelighed blæste fra en og samme Kant, med frisk Kuling, krydsede Mark op mellem Revet og Guano-Øen, og passerede den luv Ende af det første, indtil han naaede ud til the Rancocus's Ankerplads. Efter en Stund at have krydset i det Bassin, som om det kunde være for at fremvise the Bridget, dreiede Mark klos til Vinden, og stod ud i den Kanal, gjennem hvilken han og Bob havde bragt Skibet ind til dets nærværende Ankerplads.

Det var let nok at undgaae alle de Brændinger, som kunde være farlige for Baaden, blot ved at holde sig ude af det hvide Vand; men the Bridget kunde uhindret passere over de fleste af Revene, paa Grund af Vandets Dybde paa dem. Mark vedblev derfor at gjøre Smaaslag, indtil han fandt de to Boier, mellem hvilke

han havde bragt Skibet ind, og da han gik til Luvart af dem, stod han ud i den Retning, hvor han ventede at finde det Rev, over hvilket **the Rancocus** havde hugget. Det varede ikke længe inden han havde gjort denne Opdagelse. Der flod endnu Kranankerets Boie, saa aarvaagen som en Matros paa Udkik. Mark løb op til denne trofaste Skildvagt og holdt an ved Boiestjerten, efter at have opgivet sit Seil

Fangelinen blev nu gjort fast paa Boierebet af Skibets Anker, og det faldt vor unge Somand ind at dette sorgelige Mindetegn, om den Ulykke der var overgaaet **the Rancocus**, kunde tjene til et eget Brug. Ankeret laae ganske nær ved, ja endog i en Bethydning paa et Rev, og det var paa saadanne Steder, at der var størst Overflodighed af Fisk. Der var Fiskesnore i Baaden, og Mark firede en af dem ud. Hans Held var usædvanligt; ikke saasnart havde han forsynet Krogen med Angel og kastet den ud, førend han halede ind, og hvad der var endmere, Fiskene vare større og bedre, end dem han havde fanget paa de gamle Fiskepladse. Efter den Erfaring Mark gjorde, i den halve Time han tilbragte paa dette Sted, folte han sig overbeviist om, at han der, i Løbet af en Dag, kunde fylde sin Baad med Fisk. Dog, efter at have fanget tyve til tredive, kastede han los fra Boien, tilsatte sit Seil, stod tvers over Revet og vedblev at krydse op til Luvart.

Mark ønskede at indhente nogen Kundskab om Grun-

denes Beskaffenhed og Udstrækning i denne Retning. Med denne Gjenstand for Øie, vedblev han at krydse op til Luvart, idet han undertiden dristig løb over de grunde Steder, og til andre Tider vendte, for at gaae klar af dem han ansaae for farlige, indtil han antog at være ti Qvartmiil til Luvart af Øen. Skibets Master vare hans Varder; thi Krateret var sunket under Horizonten, eller dersom det i det Hele taget var synligt, var det kun i Øieblikke i hvilke Baaden blev hævet af en Dynning, og da saae det ud som en lav Humpel lige i Horizonten. Det var kun med Vanskelighed at de nogne Rundholter kunde sees i den Afstand, og dette var heller ikke Tilfældet, undtagen i enkelte Øieblikke, og fordi Compasset nøiagtigt antydede den unge Mand hvor han skulde finde dem.

Med Hensyn til Revenes Udseende, saaes intetsteds nogen nøgen Klippe i denne Retning, skjøndt der var Overflødighed af Tegn til Grunde. Mark troede, saavidt han kunde slutte, at disse Grunde idetmindste strakte sig tyve Qvartmiil i denne Retning, da han var kommen næsten fem Miil til Luvart, uden at være klar af dem. I denne Afstand fra sit eensomme Hjem, og ude af Sigte af enhver Ting, som havde Lighed med Land, spiste den unge Mand sit tarvelige, men gode og nærende Middagsmaaltid, med Stagfokken til Luvart og Baaden liggende bi. Den friske Brise havde bevæget ham til at tage Reb ind, og under disse smaa Seil fandt han, at **the Bridget**

udrettede alt hvad man kunde ønske sig. Det var nu omtrent midt paa Eftermiddagen, og Mark anſaae det nu for klogeſt at ſtikke Rebet ud, og løbe tilbage til Krateret. Efter en halv Times Forløb fik han Maſterne i Sigte, og ti Minutter efter blev Tinden ſynlig over Horizonten.

Det havde været vor unge Sømands Henſigt at blive ude hele Natten, derſom Veiret havde havt et lovende Udſeende. Han vilde gjerne prøve hvorledes det vilde gaae med Baaden, medens han ſov, foruden det at han gjerne vilde kjende Revenes og Grundenes Udſtrækning. Da Kraterets overordentlige Frugtbarhed ikke gjorde det nødvendigt, at han arbeidede meget for at forſyne ſig med Levnetsmidler, havde han beſluttet, i flere Dage ad Gangen, at holde krydſende paa Høiden af Revet, i Haab om at ſtøde paa et forbiſeilende Fartøi, ſom kunde bringe ham tilbage blandt Mennesker. Intet Skib kunde komme i Sigte af Krateret, naar man vidſte at Revene exiſterede; men den Cours the Rancocus havde ſtyret, var et Beviis for at Skibe leilighedsviis paſſerede den Deel af det ſtille Hav. Mark havde i denne Henſeende ikke ſkuffet ſig med noget Drømmebillede, thi ſkjøndt han vidſte, at han i et heelt Aar kunde holde ſig i aaben Sø, uden at ſee noget, kunde de paafølgende fire og tyve Timer være iſtand til at gjøre hans Haab til Virkelighed.

Veiret opmuntrede ham alligevel ikke paa denne hans første Udflugt, til at blive ude hele Natten. Tvertimod

tænkte Mark, paa den Tid Krateret var i Sigte, at han aldrig havde seet nogen mere truende Sky, saalænge han havde været paa Revet. Der var en brændende Rødhed i Atmosphæren, som foruroligede ham, og det vilde have glædet ham at være hjemme, for at sikkre sine Kreaturer inde i Krateret. Ifølge Luftens Udseende ventede han atter en Orcan, med dens Stormflod. Det var rigtignok ikke Orcantiden; men Klimaet kunde medføre disse Afvigelser. Forskjellen mellem Vinter og Sommer var meget ubetydelig paa det Rev, og en Orkan eller en Storm kunde ligesaagodt indfinde sig paa den ene Tid, som paa den anden.

Netop som **the Bridget** passerede de to Boier, ved hvilke Skibskanalen var bleven betegnet, slog dens Seil. Dette var et slemt Forvarsel; thi det forkyndte Vindspring, hvilket sjeldent indtræffer hyppigere end hvert Halvaar, uden at være Forløber for en eller anden Slags Storm. Mark var endnu en halv Miil fra Revet, og den Smule Luft der var, kom stik i Stævn. Lykkeligviis var det smult Vand, og der behovedes kun meget lidt Luft til at faae det lette Fartøi til at skyde over Stævn, medens Strømmen i Almindelighed fra dette Punkt løb mod Krateret. Fuglene syntes ydermere at være urolige, og Luften vrimlede af dem, medens de i tusindviis omcirklede Baaden, skrigende og tilsyneladende forskrækkede. I Førstningen tilskrev Mark denne hans befjedrede Naboers usædvanlige Opførsel den Omstændighed, at de nu for

første Gang saae en Baad; men da han erindrede, at han i Dinglen ofte havde passeret hele Flokke af dem, og at de da neppe vilde see at komme af Veien for ham, følte han sig snart overbeviist om, at der maatte være en anden Grund til denne besynderlige Adfærd.

Solen gik ned i en glodende sortguul Banke, og the Bridget var endnu en Qvartmiil fra Skibet. Vor Eneboer følte nu en ny Frygt, dersom Stormen vilde bryde ud fra Vest, hvilket under de forhaandenværende Omstændigheder var meget rimeligt, kunde han drive tilsøs, og dersom det lille Fartøi var istand til at vage i den svære Sø, drive langt bort fra Revet. Da var det at Mark dybt følte, hvor stort et Gode der var skjænket ham, derved at hiint smukke og yppige Krater var faldet i hans Lod, istedenfor at være bleven overladt til den Elendighedens Bærme, som det var bleven saa mangen en skibbruden Sømands Lod at nedsvælge. Hvor mange af de Velsignelser han nod paa Revet, vilde han ikke have været villig til at gjøre Afkald paa den Aften, for at vide sig i Tryghed ved Siden af the Rancocus. Ved den yderste Omhyggelighed for at benytte ethvert Vindpust og ved at haandtere Baaden med den største Behændighed, blev dette Resultat alligevel lykkeligen opnaaet, uden nogen Opoffrelse.

Omtrent Klokken ni, og heller ikke før, var Fartøiet godt fortøiet, og Mark gik ind i sin Kahyt. Her knælede han ned og opsendte Tak til Gud, fordi han i god Be-

hold var kommen tilbage til et Sted, der begyndte at blive ham saa dyrebart, som Kjærlighed til Livet kunde gjøre det. Derpaa gik den unge Mand, træt af Dagens Arbeid, tilkøis, og bestræbte sig for at sove.

Uagtet Brisens styrkende Friskhed, virkede Dagens Anstrengelser som et bedøvende Middel, og vor unge Mand glemte snart sine Eventyr og sin Baad, i en tryg Slummer. Der forløb flere Timer forend Mark vaagnede, og da det skete, var det som om han skulde qvæles. Først troede han at der var kommen Ild i Skibet, da et sortgult Lys glimtede gjennem den aabne Kahytsdør, og han sprang op, da han erindrede sig den Fare, som Krudmagazinet kunde medføre, ligesom han ogsaa var udsat for at blive brændt. Men da ingen Knittren af Flammer naaede hans Øren, klædte han sig hurtig paa, og gik ud paa Skandsen. I det Øieblik han var kommen der, følte han hele Skibet ryste lige fra Toppen til Kjølen, og Vandets Brusen hørtes trindt om ham, som om en Stormflod nærmede sig. Hvislende Lyd hørtes, Ildstrømme og sortgule Glimt saaes i Luften. Det var et ræddsomt Øieblik, som nok var istand til at faae ethvert Menneske til at troe, at den yderste Dag var kommet.

Mark Woolston fattede nu sin Stilling, uagtet det tykkeste Mørke herskede, undtagen i hine korte Mellemrum af sortguult Lys. Han havde følt et Jordskjælv, og Vulkanen var pludselig kommen i Virksomhed. Røg og Aske opfyldte vistnok Luften, og vor Eneboer saae instinkt-

mæsig henimod sit Krater, der alt var bleven saa grønt og lifligt, i den Forventning, at see det udspy Flammer. Der var alligevel alt roligt, Faren, dersom der virkelig var nogen, var altsaa fjernere. Men den mørke Røg, der gjorde Aandedraget meget besværligt, gjorde det ogsaa umuligt at see hvor Udbrudet virkelig var. En kort Tid troede vor unge Mand at han uundgaaelig maatte blive qvalt; men Vinden sprang om, og bortdrev den trykkende Røg, idet den tillige adspredte de svovlagtige og qvælende Gasarter og Dunster. Aldrig har en Feberpatients Tunge nydt de kølende og forfriskende Drag i høiere Grad, end Mark frydede sig ved denne Forandring. Vinden var gaaet tilbage til sit gamle Hjørne, og Luften han indaandede blev snart reen og forfriskende. Dersom den urene Atmosphære havde varet ti Minutter længere, følte Mark sig overbeviist om, at han ikke længer kunde have indaandet den med nogen Sikkerhed.

Vor unge Mand længtes nu med den største Utaalmodighed efter Lyset. Minutterne syntes at blive til Timer; men omsider blev de sædvanlige Tegn paa den tilbagevendende Dag tydelige, og han gik ud paa Skibets Spryd, som for at imødegaae dens Nærmelse. Der stod han og stirrede mod Østen, begjerlig efter at opfange hver Straale der oplyste Firmamentet, da en Forandring i hin Deel af Oceanet pludselig blev ham paafaldende; thi den forkyndte paa en Gang Virkningen af den Anstrengelse,

Jorden i sine indre Krampetrækninger havde frembragt. Nogne Klipper saaes paa Steder, hvor Mark var overbeviist om, at der for faa Timer siden var Overflodighed af Vand. Somuren ret forud for Skibet, der aldrig paa noget Sted viste sig mere end to eller tre Tommer over Vandets Overflade, og det endog ved den laveste Vandstand, var nu ikke alene tør i en betydelig Afstand, men Dele af den hævede sig ti til femten Fod over det omgivende Vand. Dette beviste paa en Gang at Jordskjælvet havde hævet en stor Overflade af Revet, idet det fuldkommen havde forandet det Heles Udseende. Naturen havde med et Ord gjort en ny Anstrengelse, og Øer vare, saa at sige i et Øieblik, blevne skabte.

Mark var ikke saasnart bleven overbeviist om denne beundringsværdige Sandhed, forend han ilede hen paa Hytten, for at forvisse sig om hvilke Forandringer der var foregaaet, i og omkring Krateret. Det var bleven skudt i Veiret, ligesom alle Klipperne, i flere Miles Afstand, paa alle Sider af det, dog uden at forstyrre dets Overflade. Saavidt vor unge Mand kunde dømme var Revet, som tidligere laae omtrent sex Fod over Havets Overflade, nu fulde tyve, saa meget var ved en eneste Anstrengelse bleven lagt til dets Storrelse. De Planker, som dannede Overgangen fra Skibet, laae nu næsten horizontale; saa meget Vand var der løben ud af Basinet, at det var istand til at frembringe denne Forandring,

dog var Skibet flot, da der endnu var Vand nok til at holde det fri af Grunden.

Utaalmodig efter at lære alt at kjende, løb Mark iland; thi paa denne Tid var det høilys Dag, og skyndte sig til Krateret, i den Hensigt strax at bestige Tinden. Paa Veien kunde han ikke opdage nogensomhelst Forandring paa Revets Overflade, da enhver Ting laae nøiagtig som det var bleven forladt, og Grisene og Fjæderkreaturerne vare beskæftigede som sædvanlig, med at tilfredsstille deres Fornødenheder. Der var alligevel strøet et saa tykt Lag Aske over Klipperne, at hans Fodspor saaes lige saa tydeligt i den, som om det havde været et let Snelag. Inden i Krateret viiste sig det samme Syn, meer end et tommetykt Askelag bedækkede Grønsværet i hele Haven. Dette brød Mark sig alligevel kun lidet om, thi han vidste, at den første Regn vilde skylle det graagule Dække ned i Jorden, hvor det vilde være til lige saa megen Nytte, som et rigeligt Lag Gjødning.

Da vor unge Mand naaede Tinden, blev han sat istand til at danne sig et bedre Begreb om de store Forandringer, der ved Jordens pludselige Hævning var foregaaet rundt om ham. Overalt syntes Søen at være bleven omskabt til Land, eller i det mindste til Klippe. Alle Brændingerne vare forsvundne, og istedenfor dem hævede der sig Øer, Klipper, Mudder- eller Sand-Banker. Af sidstmeldte saaes der en stor Deel ganske nær ved Revet, som vi endnu vil vedblive at kalde Kratersøen,

skjøndt den alligevel nu neppe kunde kaldes en Ø. Vel omgaves den paa alle Sider af Vandbelter, der lignede Vige, Floder og smaae Sunde; men som Mark stod der paa Tinden forekom det ham, at det nu var muligt at gaae flere Miil i enhver Retning, naar man brugte Krateret til Udgangspunkt, og fulgte Linierne af Revene, Klipperne og Sandene, der ved Hævningen vare komne til Syne. Denne Omverlings Udstrækning gav ham Tillid til dens Varighed, og den unge Mand haabede at det, der saaledes var skabt af det guddommelige Forsyn, ogsaa vilde blive tilladt at bestaae, for at svare til Guds egne veldædige Hensigter. Det frembragte vistnok en umaadelig Forskjel i Marks Stilling. Baaden kunde endnu bruges, men det var ham ydermere nu muligt i flere Timer, ja i flere Dage at streife omkring paa Landtungerne, Bankerne og Høiene, som vare fremstaaede, og det med tørre Sko. Hans Grændser vare saa meget udvidede, at de noget nær frembød en ny Verden for hans Foretagender og Nysgjerrighed.

Ikke destomindre var Krateret tilsyneladende omtrent Centret af denne nye Skabelse. Mod Syd kunde Øiet rigtignok ikke gjennemskue mere end to eller tre Miil. En stor mørkladen Sky, hvilede endnu paa Havet i den Retning, og skjulte dets Overflade fjernt og nær, blandende sig med den høiere Atmosphæres Taagedunster. Et eller andet Sted inde i denne Sky, hvor fjernt eller nær vidste han ikke, tvivlede Mark ikke om at der fandtes

en ny Udgang, for de i Jorden indesluttede Kræfter, som dannede et andet og virksomt Krater, til at udslippe den indvendige Ild. Geologien var en Videnskab, som i Mark Woolstons Tid ikke havde naaet sine nuværende Fremskridt; men hans Opdragelse havde været for god til at lade ham blive aldeles uvidende om Theorien af det der var foregaaet. Han formodede at den i Jordens Indre værende Ild, netop under dette Sted havde udviklet saa meget Gas, at denne havde banet sig en Udvei igjennem Havets Bund, gjennem hvilken der var løben en tilstrækkelig Vandmængde, til at udvikle en betydelig Mængde Damp, hvilken Damp havde været den umiddelbare Virkning til at hæve saa meget af Klippen og Landet, hvorved Jordskjælvet var fremkommet. Paa samme Tid som de indvendige Ildmasser virkede i Forening, og idet de fulgte en Aabning de havde faaet saa nær ved Overfladen, bleve de istand til at fremskyde en Skorsteen, gjennem hvilken de kunne slippe løs, og dannede saaledes det nye Krater, om hvis Tilværelse Mark, paa Grund af alle Tegnene i Syd, ikke nærede den ringeste Tvivl.

Denne Theori kan i det Hele, eller i enkelte Dele, have været sand, eller den kan have været aldeles feilagtig; thi saadanne Betragtninger vise sig sjelden at være fuldkommen noiagtige. Der existerer saa mange ubekjendte Aarsager, i saamange uventede Skikkelser, at noiagtige Bedømmelser af physiske Phænomeners Virkninger, næsten blive ligesaa usikkre som Resultaterne ville blive, naar vi

forsøge paa at analysere de menneskelige Bevæggrunde og Menneskenes Opførsel. Det Menneske som paa denne Maade især har været Gjenstand for sine Medskabningers Slutninger og Meninger, maa ofte have Leilighed til at undre sig og til at smile, naar han seer hvor fuldkommen de, der omgive ham, mistyde hans Hensigter og Bevæggrunde. Skjøndt dannet af de samme Bestanddele, paavirket af samme Egenkjerlighed, og ledet af de samme Lidenskaber, feile Menneskene aldrig hyppigere end i denne Deel af deres Forstands Brug. Feilene opstaae derved, at det ene Menneske er saa haardt, at det bedømmer sine Medmennesker efter sig selv, og det han selv vilde gjøre, indbilder han sig ogsaa at de vilde gjøre. Denne Regel vilde være temmelig sikker, dersom vi bestandig kunde gjennemskue Andres Savn og Længsler, der sjelden stemme nøiagtig overeens med vore egne, ligesaa lidet som deres Charakterer, Lykkeomstændigheder og Forhaabninger.

Ved det første Overblik havde Mark megen Vanskelighed ved at forstaae, hvorledes det hang sammen med de mange Vandmasser han saae rundt om sig. I det Hele taget saaes der endnu næsten ligesaa meget af det ene Element som af det andet, hvilket alligevel i og for sig var en stor Forandring, fra hvad der tidligere havde været Tilfældet. Der var store Vandmasser, som i Udstrækning lignede smaa Indsøer; men som det var tydeligt nok maatte forsvinde ved Fordampning, da de ikke stod i Forbindelse med det aabne Ocean. Men paa den

anden Side var mange af disse Vande, Sunde og Søarme, der maatte vedblive at existere, da man, saa langt Øiet kunde række, sporede dem ud imod det mægtige Ocean. Dette maatte Mark troe om det Vandbelte, der omgav eller næsten omgav Revet; thi der hvor den unge Mand stod, var han ikke istand til at forvisse sig om det sidste paa et vist Punkt havde, eller ikke havde, nogen Landforbindelse med en udstrakt Række af nøgne Klipper, Sandbanker og Mudder, der milelang strakte sig vester efter. I øiensynlig Forbindelse med denne brede Række, af hvad man kunde kalde nogen Grund, stod Guano og Jord-Øerne, af hvilke ingen længer kunde kaldes en Ø, undtagen forsaavidt de vare Dele af den hele Formation, som omgav dem. Det bedrøvede alligevel ikke vor unge Mand at see, at Kanalen rundt om Revet endnu beskyllede Basen af hine to vigtige Oplagssteder, da han derved blev sat istand til at transportere deres værdifulde Gjødning ved Hjælp af Flaaden eller Fartøiet.

Dernæst blev Skibets Stilling det der meest tiltrak sig Marks Undersøgelse Det var fuldkommen flot, og det Bassin hvori det laae, stod paa begge Sider i Forbindelse med et Sund eller Indløb, der endnu omcirklede Revet. Idet vor unge Somand steg iland, gik han i Dinglen og roede rundt om Skibet, for at foretage en nøiagtigere Undersøgelse. Vandet var saa gjennemsigtigt, at det var meget let at opdage en lys Gjenstand paa Bunden i flere Favnes Dybde. Der var ingen Strømme

i den Verdensdeel, der kunde føre deres Uhumskhed ud i Oceanet, og selve Luften kunde neppe være mere gjennemsigtig, end Oceanets klare Vand, naar det var ubesmittet af fremmede Substantser. Det eneste der mangler er Lys, for at kunne gjennemtrænge dets Mysterier i en større Dybde. Mark kunde tydelig see Sandet under the Rancocus's Kjøl, og han saae at der endnu var to eller tre Fod Vand under den. Det var alligevel nær ved Høivande, og da Vandet sædvanligviis steg og faldt tyve Tommer, var det tydeligt nok at det gode gamle Skib, med visse Vinde, kunde komme i temmelig nær Forbindelse med Bunden. Ethvert Haab om nogensinde at faae Skibet ud af Basinet, maatte vistnok nu opgives, da det laae i en Slags Fordybning, hvor der var sex til otte Fod dybere Vand, end der fandtes i mindre end hundrede Yards Afstand paa begge Sider af det.

Da Mark havde overbeviist sig om disse Omstændigheder, forsynede han sig med en Fuglebosse, Proviant ɔc. og begav sig ud for tilfods at undersøge sit ny erhvervede Territorium. Han vendte først sine Skridt mod det Punkt, hvor hans Øie sagde ham, at den store Række af tørt Land, der strakte sig i Nord og Syd, var kommen til at staae i Forbindelse med Revet. Dersom en saadan Forbindelse i det Hele fandt Sted, var det ved to meget smalle Klippestrimler af lige Høide, der begge ved den sidste Begivenhed vare blevne hævede op over Vandet, hvilken Begivenhed betydelig havde forandret Udstræk-

ningen af Kraterøens Kyster. Paa flere Steder langs med disse Kyster fandtes der nu Sand, hvorimod de før Jordskjælvet næsten overalt havde været lodrette Klipper.

Mark skyndte sig utaalmodig til den nysnævnte Strimmel, der ikke laae i lang Afstand fra Skibsværftet, da hans Øie blev henvendt paa en sandagtig Strandbred, af flere Acres Udstrækning, der spredte sig langs med Randen af Klipperne, saa fri for enhver Ureenlighed, som den var nogle faa Timer i Forveien, da den blev hævet op fra Oceanets Bund. Det forekom ham at der vældede Vand op af Sandet nedenfor Revets Lava. Først troede han at det kun var Resten af en ringe Deel af Oceanet, som havde trængt ind i en indvendig Huulhed, og som nu flød tilbage gjennem Klipperevnerne, for ifølge Naturens store Love at finde Ligevægt. Men det var et saa behageligt Syn atter at see Vand, af hvilkensomhelst Slags, stige op af Jorden, at den unge Mand sprang ned paa Sandet, og skyndte sig hen til Stedet, for nøiere at undersøge det. Da han øste lidt Vand op i den hule Haand, fandt han det ferskt, blødt og behagelig køligt. Dette var i Sandhed en Opdagelse. Den physiske Behagelighed han meest havde længtes efter, fremstillede sig saaledes for ham, som en directe Gave fra Himmelen, og ingen Gnier der havde fundet en skjult Skat, kunde have følt en større Glæde, eller Tiendedelen af den Taknemmelighed, som vor unge Eremit, dersom man ellers kan kalde den en Eremit, som ikke frivillig

søger at udelukke sig fra Verden, og som dyrker sin Gud mindre som en Bodfærdig, end af Kjærlighed og Ærefrygt.

Førend Mark forlod denne nyfundne Skat, gjorde han en Fordybning i Sandet, for at modtage Vandet, idet han lagde Stene rundt om den, for at danne et bequemt og reent lille Bassin. Efter ti Minutters Forløb var dette lille Sted fyldt med Vand, der næsten var ligesaa klart som Luften, og i enhver Henseende saa behageligt, som nogen menneskelig Gane kunde ønske sig det. Den unge Mand kunde neppe løsrive sig fra Stedet, dog gjorde han det, efter nogen Tids Forløb, da han frygtede for at drikke for meget. Førend han forlod Kilden, anbragte han alligevel en temmelig stor Steen ved en Aabning i Klippen, en Forsigtighed, der fuldkommen forhindrede Svinene, hvis de skulde streife omkring den Vei, i at stige ned til Strandbredden, og besudle det klare Bassin. Mark besluttede at han, saasnart han fik Leilighed, vilde nedsænke en Tønde i Sandet, og bygge et Stakit rundt om den, hvorefter Kreaturerne af Hjertenslyst kunde drikke af den Pyt han vilde danne nedenuder.

Mark fortsatte nu sin Vandring, og naaede til det snævreste Sted af Strimmelen, hvor han fandt at Klipperne ikke stødte sammen, men at Revet endnu forblev en Ø. Den Kanal som adskilte de to Klippepynter, var alligevel kun omtrent tyve Fod bred, skjøndt den var fuldkommen to Gange saa dyb. Den unge Mand fandt at det var nødvendigt at gaae tilbage til Skibsværftet,

hvilket imidlertid ikke var nogen lang Vei, og at medbringe en Planke, der kunde tjene til Bro. Da dette var udrettet, fortsatte han Veien til det nyt opstaaede Territorium. Som man kunde vente fandtes Klipperne temmelig godt forsynede med Fisk, der vare blevne tilbage i Pytter og Fordybninger, da Vandet flød ud i Havet, og hvad der var endnu vigtigere, ganske nær ved Broen fandtes der en anden og større Kilde, der vældede frem af en Sandbanke, som havde en Udstrækning af femten til tyve Acres. Vandet fra denne Kilde var løben ned i en Fordybning, hvor det allerede havde dannet en lille Indsø, af omtrent to Acres Størrelse, og hvorfra det allerede løb ud i Havet hen over dets Banker. Disse to Opdagelser foranledigede, at Mark atter vendte tilbage til Revet for at søge efter Kreaturerne. Efter at han ved endnu en Planke havde forøget Broens Brede, kaldte han alle sine Kreaturer over paa det nye Territorium; thi hans Herredømme over alle Dyrene var saa stor, at endog Ænderne villigen adlød naar han kaldte. Hvad Kitty angaaer, da var hun aldrig lykkeligere end naar hun hoppede ved hans Side, og fulgte ham paa hans Vandringer som en Hund.

Grisene vare især glade over deres nye Tumleplads. Her var alt hvad de kunde ønske sig, Føde i Overflødighed, Sand at rode i, ferst Vand at drikke, Pøle til at vælte sig i, og Plads nok til at tilfredsstille deres Vandrelyst. Mark havde ikke saasnart sluppen dem løs

paa Søgræsset og Skaldyrene, som der vrimlede af, førend han indsaae at han maatte opføre en Port ved sin Bro, og holde Svinene saameget som muligt paa dette Sted, hvor de, blot ved det som Flodtiden efterlod, ikke vilde have Vanskelighed ved at finde tilstrækkelig Føde. Dette vilde sætte ham istand til at forøge det Antal han holdt, hvilket han hidtil havde været nødt til at indskrænke.

Mark fortsatte nu for Alvor sin Vandring. Han var hele Dagen borte fra Revet. En Gang troede han, at han næsten var to Mile i lige Linie borte fra Skibet, skjøndt han havde været nødsaget til at tilbagelægge fire Miil for at naae dertil. Overalt fandt han store Strækninger Søvand, der vare blevne tilbage i Klippernes Hulheder. Paa flere Steder var disse Indsøer næsten en Qvartmiil lange, og havde de yndigste bølgeformede Bredder. Naturligviis var ingen af dem dybe, men Bundarterne vare forskjellige. Bunden i nogle af dem bestod af reen Klippe, andre bestod af Mudder, og atter andre havde en reen mørkfarvet Sandbund. Kun i en eneste af dem bestod Bunden af skinnende lyst Sand. Det var en Selvfølge, at disse Indsøer eller Vandpytte i kort Tid maatte fordampe, efterladende den blotte Bund, eller en Saltskorpe. Een Ting foraarsagede den unge Mand megen Tilfredshed; han havde fulgt Randen af den Kanal, der stod i Forbindelse med det Vand, der omgav Revet, og da han var længst fjernet fra Krateret, besteg han en Klippe, som der maatte have en Høide af

hundrede Fod over Havet. Største Delen af denne Klippe havde naturligviis været over Vandet, førend den sidste Eruption, og Mark havde ofte seet den i Afstand, skjøndt han aldrig havde vovet sig igjennem Brændingerne med Dinglen, for at komme i dens Nærhed. Da Mark var paa dens Spidse, fik han et vidtudstrakt Overblik af den ham omgivende Scene. For det Første sporede han den nysnævnte Kanal, næsten heelt ud i aaben Sø, der nu tydelig kunde sees, i ikke mange Miles Afstand imod Nordvest. Der var en stor Mængde andre Kanaler, nogle ikke stort bredere end Grøfter, andre som snævre Sund, og mange, der lignede brede, dybe, slangebugtede Vige, hvilket de i Virkeligheden ogsaa vare, da de vare direkte Indløb fra Havet. Indsøerne og Pytterne kunde man see i Hundredeviis, saa at de forvirrede Øiet, men alle disse maatte snart forsvinde i dette Klima.

Imod Syd fandt Mark alligevel den Gjenstand, som satte ham meest i Forundring. Da han naaede Klippens øverste Spidse havde Rogen, i den Deel af Horizonten, hævet sig betydeligt op over Havet; skjøndt en Søile vedblev at stige op imod en stor mørkfarvet Sky, som hang over Stedet. Til sin Forundring havde Mark seet et eller andet mørkt, tæt Legeme vise sig gjennem den opstigende Dunst. Da den sidste var tilstrækkelig bortfjernet, blev et høit, spaltet Bjerg tydelig synligt. Han antog at det hævede sig idetmindste tusind Fod over Oceanet, og at det ikke kunde være mindre end en Miil

i Udstrækning. Dette Beviis paa Naturkræfterne, opfyldte den unge Mands Sjæl med Ærefrygt og Ærbødighed for det mægtige Væsen, som var istand til at sætte saadanne Elementer i Bevægelse. Det forurolige ham ikke, men det tjente snarere til at stille hans Længsel efter at forlade Stedet; thi den der lever omgiven af saadanne Scener, føler at han er saa meget nærmere Guds Arm, end de som leve i sædvanlig Tryghed, og derfor tænke mindre paa de Fordele, der er skjenket dem.

Mark vidste at der maatte have fundet en Sonderlemmelse Sted mellem Klipperne, for at frembringe en saadan Forandring, som den han saae der var foregaaet i Syd. Det var heldigt for ham, at det skeete der, i en Afstand, der efter hans Mening, var ti til femten Mile fra Revet, skjøndt det i Virkeligheden var Halvtreds, istedenfor at indtræffe paa det Sted, hvor han befandt sig. Det var alligevel muligt for et Menneske, der havde været paa Toppen af hiint Bjerg, at have levet under den sidste Omvæltning, dersom de menneskelige Lunger havde været istand til at indaande Atmosphæren. Ikke langt fra dette Bjerg hævede sig en Regstøtte op af Havet, og enkelte Øieblikke indbildte Mark sig, at han ved dens Basis kunde opdage Tinden af et virksomt Krater.

Efter i lang Tid at have betragtet disse forbausende Omverlinger, steg vor unge Mand ned ad Bjerget, og begav sig paa Hjemveien. Kitty sprang glad foran ham,

og noget efter Solnedgang naaede de atter Revet. Omtrent en Qvartmiil fra Hjemmet passerede Mark alle Svinene, velbehagelig hvilende i et Leie af Dynd, hvor de havde tilhyllet sig for Natten ligesom et Menneske, der indsvøber sig i sit Tæppe.

Tolvte Kapitel.

I de næste ti Dage beskæftigede Mark sig næsten udelukkende med Opdagelser. Ved at gaae over den Kanal, som omgav Revet, og som Mark, der ofte talede med sig selv, havde kaldt Soarmen, naaede han Somuren, og da han først var der, foretog han en lang Excursion øster efter. Han gik nu torfodet over de selv samme Rev, blandt hvilke han saa nylig havde seilet med the Bridget, skjøndt Skibskanalen, gjennem hvilken han og Bob havde indbragt the Rancocus, endnu existerede. De to Boier, som havde betegnet den snævre Passage laae paa tør Land, og Skibsankeret, for hvilket det red efter at have hugget over Klipperne, og var kommen i dybt Vand, saaes saa nær Overskorpen, at man kunde naae Stokken med Haanden.

Der var kun liden Forskjel mellem Charakteren af det nyskabte Land til Luvart, og det som Mark havde fundet i den modsatte Retning. Store Pole eller Indsøer af salt Vand, Banker af Mudder og Sand, af hvilke nogle havde en betydelig Udstrækning og Høide, Sunde, Vige og Havarme, med hist og her en Humpel eller Klippe, der hævede sig femten til tyve Fod over Hovedmassen, vare de fremherskende Særegenheder. I to Dage undersøgte Mark i denne Retning eller til Luvart, saavidt han kunde gisse Distancen, saa langt som til det Sted, hvor han paa sit Krydstogt med **the Bridget** havde dreiet bi. Da han i den Retning fandt en heel Mængde Hindringer, bestaaende af Kanaler, Mudder, ɔc. besluttede han den anden Dags Eftermiddag at vende hjem, forsyne sig med Provisioner og gaae ud i Baaden, for at forvisse sig om han nu kunde naae rum Sø til Luvart.

Om Morgenen den fjerde Dag efter Jordskjælvet og den mægtige Omveltning, der havde forandret hele den omgivende Scene, gik den unge Mand under Seil med **the Bridget.** Han arbeidede sig op til Luvart, idet han krydsede ud af Søarmen, gjennem en snæver Passage, der bragte ham ud i et Strog, der strakte sig flere Mile nordøst efter, i en næsten lige Linie. Denne Passage eller dette Sund var omtrent en halv Qvartmiil bredt, og der var næsten overalt tilstrækkelig Dybde for det største Skib. Gjennem denne Passage haabede den stakkels Eneboer, at det vilde være muligt at komme lige

til Siden af Revet med et Skib, skjøndt der kun var liden Sandsynlighed for, at en saadan Begivenhed nogensinde vilde indtræffe.

I omtrent tre Miles Afstand fra Krateret, deelte **the Hope-Channel**, som Mark kaldte den lange og lige Passage, sig i to Arme, af hvilke den ene næsten løb ret imod Nord, medens den anden, saa langt man kunde sine, havde en sydøstlig Retning. Mark kaldte den Klippe hvor de stødte sammen, **Point Fork**, og valgte den sidste Passage, der forekom ham den meest lovende, da Vinden tillod ham at strække igjennem den. **The Bridget** gik derfor over Stag ved **Point Fork**, og stod temmelig klos bidevind sydøst efter. En Mængde andre Kanaler stod i Forbindelse med denne Hovedpassage eller **the Hope**, og omtrent ved Middagstid vendte Mark og stod ind i en af dem, stævnende omtrent nordøst klos bidevind. Vandet var dybt, og i Begyndelsen var Passagen en halv Qvartmiil bred; men efter at have fulgt den en eller to Qvartmiil, syntes den paa engang at ende i et ovalt Bassin, hvis største Diameter omtrent kunde være en Qvartmiil, og som var begrændset mod Øst af et Klippebelte, der hævede sig en tyve Fod over Vandet. Bunden i dette Bassin bestod af reent hvidt Sand, og ved at lodde fandt Mark Vandets Dybde jævnt hen at være otte Favne. Et sikkrere og mere beqvemt Bassin for Skibe, kunde menneskelig Kunst ikke have frembragt, naar der

blot havde været et Indløb dertil, og noget der kunde lokke Menneskene til at søge det.

Mark havde krydset en halv Timestid omkring i **Oval-Harbour,** som han kaldte den, førend han blev opmærksom paa den Omstændighed, at Vandets jevne Overflade syntes at være lidt forstyrret af en let bølgeagtig Bevægelse, der lod til at hidrøre fra Havnens nordøstre Grændse. Efter at have vendt styrede han i den Retning, og da han naaede Stedet, fandt han at der igjennem Klippen var en Passage, af omtrent hundrede Yards Brede. Da Vinden var saaledes, at Baaden kunde staae igjennem Passagen, gjorde Mark dette, og følte strax de svære Rullinger og Dønninger, som det aabne Ocean medfører. I Begyndelsen foer Mark sammen, over den Torden Søen frembragte ved at styrte ind i Klippehulerne, og skjælvede af Frygt for, at hans Baad skulde blive kastet ind paa Klippekysten, hvor et eneste Stød vilde forvandle hans lille Fartøi til Splinter. Alt for stor en Sømand til uden Nødvendighed at opgive sit Øiemed, holdt han alligevel gaaende, og fandt snart, at ved i Tide at vende, kunde han klare Klipperne fra sig under Læ. Efter at have gjort to eller tre korte Slag, fandt Mark sig en halv Qvartmiil til Luvart af den lange Linie, eller Kyst, eller mørke Klippe, der hævede sig tyve og atter tyve Fod over Vandets Overflade, og var udenfor al Tvivl i det aabne Ocean Han drejede bi for at lodde, og lod fyrgetyve Favne Line løbe ud, uden at finde

Bund. Men overalt i Læ af ham var der Land eller Klipper, medens der overalt til Luvart, saavelsom for- og agterud var rum Sø. Dette var altsaa den østlige Grændse af de gamle Grunde, der nu vare forvandlede til tørt Land. Her var the Rancocus uden sine Officierers Vidende, først løben ind midt mellem disse Grunde, af hvilke den bestandig siden havde været omgiven.

Det var ikke let nøiagtigt at bedømme Distancen, fra Oval-Harbours Ind- eller Udløb, til Krateret. Mark troede det kunde være fem og tyve Qvartmiil i lige Linie, saavidt han kunde domme efter Øiemaalet, og den Tid han havde været underveis. Tinden kunde alligevel ligesaalidet som Skibets Master sees, skjøndt den fierne Spidse og den mørke Røgstotte, forblev i Sigte, som uforgængelige Landmærker. Den unge Mand kunde have været en Time i rum Sø, idet han gradeviis holdt ud fra Landet, for at holde klar af Kysten, da han tænkte paa at vende tilbage. Der udfordredes en heel Deel Nervestyrke, til under alle de forhaandenværende Omstændigheder, at løbe ned imod hine Klipper; det kulede haardt, ja saa haardt, at Mark fandt det rigtigst at rebe; men der maa altid løbe en svær Donning ind imod denne Klippekyst. Slaget af saadanne Søer, der anvendte hele deres Kraft paa de lodrette Klipper, kan bedre forestilles end beskrives. Der var en uafladelig Brølen langs med hin Kyst, der blev frembragt ved de omtalte bestandige Sammenstød af Elementerne; og nu og da, naar en

Sø pludselig styrtede ind i en Klippehule, saa at Luften blev udelukket, fremkom der en Lyd, som vi kunne forestille os den fremstødt af et eller andet Uhyre, der følte den voldsomste Smerte, eller var i det heftigste Raseri. Skummet fløi naturligviis høit op i Luften, saa at den hele Klipperække saae ud som den var overkalket.

Mark havde forsømt at tage Landkjending, for hans Indløb eller Stræde. Han havde derfor ingen andre Midler til at finde det, end at søge et Sted hvor den lange Række af fraadende Vand var brudt. Han erindrede alligevel at dette Indløb ikke aabnede sig i rette Vinkler mod Kysten, men i en skraa Retning; og man kunde gjerne være ringere end et hundrede Yards Afstand fra det, uden at opdage det. Det varede ikke ret længe, inden vor unge Sømand kom til denne Overbeviisning; thi da han var staaet ind til det Punkt, hvor han ventede at finde Indløbet, og efter at være løbet saa klos ind til Kysten som han turde, kunde han ikke see noget til den attraaede Passage. Han anvendte en Time paa at søge den, ved at staae til og fra Land; men Alt forgjeves. Tanken om at blive Natten over ude i rum Sø, og med en saa ugjæstfri Kyst under Læ, var alt andet end behagelig for Mark, og han besluttede nu, medens det var Dag, at holde Nord efter, og see ud efter et andet Indløb.

I fire Timer løb Mark Woolston langs med hine mørke Klipper, uden at opdage saa meget som en Pynt,

ved hvilken en Baad kunde lande. Da han nu løb rumskjøds, og havde stukket Rebet ud, troede han at han idetmindste maatte have udseilet fem og tyve, om ikke tredive Qvartmiil i den Tid, og han var saaledes paa en Maade i Besiddelse af et Middel, til at bedømme sit nye Territoriums Udstrækning. Omtrent Klokken fem om Eftermiddagen, naaede han et Kap eller Forland, hvorfra Kysten pludselig bøiede sig vester efter. Dette var altsaa den nordøstlige Vinkel af den hele Formation, og Mark kaldte den Kap **North East**. Han lod nu Seilet gaae over i den anden Side, og holdt lidt norden for vest i endnu een Time, idet han gik ganske klos til Kysten, hvilket ikke var forbunden med nogen Fare, efter at han havde lagt Forbjerget forover. Søen brød naturligviis paa Klipperne; men da det var i Læ af Landet, havde dette ikke noget at betyde. Kulingens Styrke følles nu langt mindre, og **the Bridget** førte endog sine fulde Seil, naar Mark luvede til Vinden, hvilket han gjorde flere Gange, for at undersøge Steder, hvor han troede at finde Indløb.

Det var nu for seent til at tænke paa at naae hjem den Aften, thi at beseile disse ubekjendte Kanaler, efter at det var bleven mørkt, vilde ikke svare saa ganske til Hensigten af en Undersøgelses-Reise. Vor unge Mand indskrænkede derfor sine Undersøgelser til at udfinde et Sted, hvor han kunde ligge indtil Dagslyset vendte tilbage. Det Læ som Klipperne afgav var rigtignok saaledes, at

han var istand til med Sikkerhed at holde sig ude til om Morgenen; men han foretrak hoiligen at komme indenfor Øerne, om det var muligt, for at overlade sin Skjebne til det aabne Ocean medens han sov. Netop ved Solens Nedgang, da Aftenen blev kjolig og behagelig, efter en overordentlig varm Dag, lagde Baaden et Forland forover, og Mark havde halv om halv besluttet, at gaae i Læ af det, og kaste et Dræg iland, for at ligge for dette i den tilstundende Nat, da hans Øie blev glædet ved Synet af en Aabning i Kysten. Denne Aabning saae ud til at være en otte hundrede Alen bred, og der var fuldkommen smult Vand, et halvt Kanonskud indenfor den. Roret blev lagt i Læ, Skjøderne halede, og **the Bridget** luffede ind i Vigen, Havarmen, Sundet eller Havnen, hvilken af Delene den nu maatte vise sig at være. I tyve Minutter vedblev Mark at staae ind igjennem denne Passage, da den pludselig udvidede sig til et Bassin eller Bugt, af betydelig Udstrækning. Dette var omtrent i en Miils Afstand indenfor Kysten. Bugten var noget nær en Miil lang og en halv Miil bred, og Baaden lob ind klos ved dens luv Side. Paa den ene Side var der en lang og bred sandagtig Strandbred, og den unge Mand lob langs med den i en kort Afstand, indtil Synet af en Kilde bevægede ham til at lægge Roret i Læ. Baaden luffede til og skjød ganske jævnt op paa Strandbredden. Et Dræg blev kastet ind paa Sandet og Mark sprang iland.

Kildevandet befandtes at være sødt, køligt og i enhver Henseende behageligt. Dette var i det mindste det tyvende Væld, der var bleven seet den Dag, skjøndt det var det første, hvis Vand var bleven smagt. Denne nyfundne Kyst havde al Udseende af at have været udsat for Luften i et tusind Aar. Sandet var fuldkommen reent, og af en klar gylden Farve, og det var rigelig overstroet med Skaller af de herligste Farver og af alle Storrelser. Lugten af deres sidste Beboere forkyndte kun at de nylig havde lidt Skibbrud. Dette var alligevel et Onde, som en eneste Maaned vilde raade Bod paa, og vor Sømand besluttede at gjøre en anden Reise til denne Bugt, som han kaldte Schell-Bay, for at forsyne sig med nogle af dens Skatte. Han kunde rigtignok ikke fryde Bridgets Øie ved Synet af dem; men han kunde ordne dem i sin Kahyt, og indbilde sig at hun betragtede deres Skjønhed. Efter at have drukken af Kilden og spiist sin Aftensmad paa Klippen ovenover den, ordnede Mark en Madrasse i Fartøiet, som han til dette Øiemed havde forsynet sig med, og lagde sig til at sove.

Tidlig den næste Morgen var **the Bridget** atter under Seil; men ikke forend dens Eier havde badet sig og spiist Frokost. Han badede sig hver Morgen hele Aaret rundt, og leilighedsviis ogsaa om Aftenen. En anstrengende Dag endte sædvanligviis med et Bad, hvilket ogsaa gjerne fulgte efter en Nats sød Hvile. I alle disse Henseender kunde ingen være lykkeligere. Fra Begyndelsen

af havde han havt Overflødighed af Føde, og nu havde han den i en endnu videre Udstrækning, foruden Alt hvad han ellers kunde ønske sig. Af Klæder havde han ogsaa et uudtømmeligt Forraad, da en Deel af Ladningen bestod af grove uldne Troier og Beenklæder, for hvilke Sandeltræet skulde indkjøbes. Hertil kom nu det herligste Vand, i en uudtømmelig Mængde. Den sidste Omvelt-ning havde sat Mark i Besiddelse af et Territorium, hvis Undersøgelse alene kunde beskæftige ham i flere Maaneder, og det var hans Hensigt at foretage en saadan Under-søgelse. Guds Nærværelse her som ethvert andet Sted, var ogsaa en stor Trøst for vor Eneboer, og han tyede ofte til sin Skaber, opfyldt af saa brændende Følelser af Kjærlighed og Ærefrygt, som ene en levende Tro, under-støttet af den guddommelige Aand, er istand til at vække i det menneskelige Bryst.

Efter at have seilet tværs over Schell-Bay, fortsatte **the Bridget** sydvest efter, gjennem en temmelig bred Passage, indtil den mødte en anden Kanal, ved en Pynt, som Mark paa en Gang gjenkjendte for at være **the Forks.** Da han var ved **Point Fork** behøvede han kun at følge den modsatte Cours, af den han havde styret den foregaaende Dag, for at komme tilbage til Revet. Krateret kunde sees fra **the Forks,** og der var altsaa en Varde i Sigte, der kunde veilede Eventyreren, dersom han havde behøvet en saadan Hjælp, hvilket han alligevel ikke gjorde, da han nu fuldkommen gjenkjendte Gjenstan-

dene, efterhaanden som han avancerede. Omtrent Klokken ti løb han paa Siden af Skibet, hvor han fandt alt som han havde forladt det. Efter at have tændt Ild, satte han saa meget Føde over den, som han behøvede til et nyt Krydstogt, og derefter gik han op paa Sahlingen, for at faae et bedre Overblik over Sagernes Tilstand mod Syd, end han hidtil havde faaet.

Paa denne Tid var den store mørke Sky, der saa længe havde hængt over Vulkanens nye Udgang, forsvunden. Den var bleven afløst af en Sky af almindelig Størrelse, i hvilken den Røgtraad, som steg op af Krateret, endte. Den omgivende Atmosphære var naturligviis klar, og intet uden Afstanden traad hindrende i Veien for Udsigten. Spidsen, der opsteg af Havet uden nogen Baggrund, frembød virkelig et yndigt Syn. Mark begyndte nu at troe, at han havde bedømt dens Høide feil, og at den maatte være to istedenfor et tusind Fod over Vandet. Der var den i al sin Herlighed, blaa og taageagtig, men spaltet og ædel. Det var tydeligt at Krateret var mange Mile paa den anden Side af den, derom følte den unge Mand sig nu overbeviist, da han ikke tidligere havde seet dets Tinde. Han antog ogsaa at Distancen var omtrent ti Qvartmiil længer fra Vulcans-Peak, som han kaldte Bjerget. Efter at have tilbragt en Time paa Sahlingen, stirrende med langt større Velbehag, end en Kjender nogensinde studerede et Maleri eller en Statue, besluttede den unge Mand at foretage en Reise i

the Bridget til det Sted. For ham havde en saadan Expedition den Nyhedens Trylleri og Afvexling, som en Reise fra et Land til et andet kunde forskaffe en træt Verdensmand, der kjedede sig paa sit Landsæde. Store Nyheder havde rigtignok fremstillet sig for vor forladte Yngling, ved de store Forandringer, der nylig var foregaaet i hans umiddelbare Nærhed, og de havde nu i Løbet af en Uge holdt ham i en exalteret Tilstand; men intet af det de frembød, kunde sammenlignes med den Interesse han følte for hiint fjerne Bjerg, der saa pludselig havde hævet sig i Horizonten, hvilken han havde været vant til at see blottet for enhver Gjenstand, undtagen Skyer, i næsten atten Maaneder.

Den Eftermiddag gjorde Mark Forberedelser til en Reise, som han følte kunde blive af stor Vigtighed for ham. Alle Symptomerne til Convulsioner i Jorden vare alligevel ophørte, de brummende Lyd, som han havde hørt, eller troede at have hørt i Nattens Stilhed, vare endog forsvundne. Fra den Kilde havde han altsaa ikke stor Grund til at frygte Farer, skjøndt der var en rædsom Majestæt i Fremstillingen af de Naturkræfter, hvilke han saa nylig havde været Vidne til, der gjorde ham tilbøielig til at nærme sig Scenen for deres første Anstrengelser, med en hemmelig Ærefrygt. Han tænkte saa meget paa den Dag imorgen, og dens mulige Følger, at han i to til tre Timer ikke kunde falde i Søvn, og dog vaagnede han om Morgenen, uden at føle nogen

Mangel paa Hvile. En Time efter var han i Baaden og under Seil.

Mark maatte nu styre en ganske ny Cours, da han, efter hvad han Dagen iforveien havde seet fra Skibets Reisning, troede at han kunde styre ud i rum Sø, ved at holde ret Syd efter. For at iværksætte dette, og for at komme i den heldigste Canal i den Retning, var han nødt til at gaae igjennem det snævre Stræde, som adskilte Revet og den store Klipperække, som han havde gjennemstreifet Dagen efter Jordskjælvet. Broen blev naturligviis borttaget, for at Baadens Mast kunde passere; men dette brød Mark sig ikke om, han havde den foregaaende Aften seet sine Kreaturer, og overbeviist sig om, at de intet manglede. Endogsaa Honsene var gaaet over paa det ny Territorium, paa en Opdagelsesreise, og selv Kitty havde forladt sin søde Græsgang paa Tinden, for at see hvoraf Verden bestod udenfor dens gamle Grændse. Hun havde rigtignok gjort en Reise i den Deel, i Selskab med sin Herre, men een Reise tilfredsstillede hende ikke mere, end den vilde have tilfredsstillet ethvet andet qvindeligt Væsens Nysgjerrighed.

Efter at have passeret Broen løb Baaden ind i et langt smalt Løb, der idetmindste strakte sig to Mile i næsten lige Retning mod **Vulcan's Peak.** Da den nærmede sig Enden af dette Vand, saae Mark at han maatte løbe ind i en Bugt af betydelig Omfang, der i Sandhed var meget større, end nogen han endnu havde seet paa hans

Ø, eller rettere sagt Øgruppe. Paa den ene Side af denne Bugt var der et stort Stykke fladt Land, eller en Plaine, som Mark antog maatte indeholde en eller to hundrede Acres. Dens Farve var forskjellig fra noget af det han havde seet før, saa at vor unge Mand blev bevæget til at lande, og at gaae et kort Stykke Vei for at undersøge den. Da han naaede Randen fandt han at det var et meget grundt Bassin, hvis Bund bestod af Mudder, med en eller to Fod dybt Havvand over den, og i hvilket der flød et Lag Søgræs af ti til tolv Tommers Tykkelse. Det var næsten muligt at gaae paa dette Tang, hvis grønne Udseende foranledigede, at han kaldte Stedet Engen. En saadan Samling af Søgræs kunde kun hidrøre fra Strømmene, som maatte have bragt det ind i Bassinet, hvor det sandsynligviis var bleven holdt tilbage, endog før den sidste Eruption. Tilstedeværelsen af Mudder saavelsom de omgivende Klippers Høide, af hvilke mange udentvivl havde været over Vand før Naturbegivenheden, bekræftede denne Mening.

Efter at have gjennemløbet en stor Mængde Kanaler, af hvilke nogle var brede, andre snævre, nogle aabne, nogle lukkede, naaede **the Bridget** Gruppens sydlige Grændse, omtrent ved Middagstid. Mark gissede sig da, at være omtrent tyve Qvartmiil fra Revet, og det forekom ham at **the Peak** var meget lidt nærmere, end da han begav sig paa Reisen. Dette forvirrede ham med Hensyn til Distancen, og efter i nogen Tid at have over-

tænkt hvad der kunde møde ham, besluttede han at tilbringe den øvrige Deel af Dagen hvor han var, for at han, naar han atter gik tilsøes, kunde have saa meget af Dagen for sig som muligt. Han ønskede ogsaa at undersøge de i Nærheden liggende Kyster og Øer, for at faae bedre Kundskab om hele Gruppen. Han udsøgte altsaa en bequem Ankerplads for Baaden, spiiste sin Middagsmad, og begav sig til Fods paa en Opdagelsesreise, bevæbnet som sædvanlig med sin Fuglebøsse.

For det første fandt han her paa Gruppens sydlige Side et Udløb til Havet, som var meget forskjelligt fra det paa den østlige Side. Kanalen udvidede sig til en nogenlunde stor Bugt med en Klippearm, der naaede temmelig langt ud paa den luv Side, saa at man ingen Brænding mødte, naar man stod ind eller ud af den, forudsat at man holdt godt klar af selve Pynten. Da der var tilstrækkelig Plads, indsaae Mark at det ikke vilde blive vanskeligt her at komme ud i aaben Sø, eller at komme tilbage igjen. Ydermere var der paa nysnævnte Arm eller Forbjerg, en Humpel af næsten hundrede Fods Høide, paa den yderste Spidse, der fortræffeligt egnede sig til et Landmærke. Største Delen af denne Humpel maatte have været over Vand førend den sidste Eruption, skjøndt det forekom Mark, at alt det synlige Land, efterhaanden som han kom syd efter, var hævet høiere op i et gradeviis stigende Forhold, som om Eruptionen havde anstrengt sine Kræfter paa et vist Punkt, for Exempel

ofteſt til den Bøn, ſom Chriſtus ſelv har lært os; men Ordene bleve fremſagte med dyb Andagt, da Hjertet holdt Skridt med dem og Sjelen fuldkommen underkaſtede ſig deres Indflydelſe.

Den næſte Morgen ſtod Mark op to Timer før Dag, og forlod ſtrax Øgruppen. Tiden var ham nu af megen Vigtighed; thi naar han forudſatte Muligheden af at blive under Læ af Bjerget den paafolgende Nat, forudſatte han ogſaa Muligheden af at blive nødt til at vende tilbage. Under gunſtige Omſtændigheder, med Vinden lidt rum, var fem Knob i Timen omtrent Maximum af den Fart Baaden kunde løbe, ſkjøndt det var ganſke afhængigt af, om der var høi Sø eller ikke. I ſvær Sø ſlog Seilene naar Fartøiet var nede imellem Søerne, hvorved meget af Farten tabtes. Dog kunde fem Knob anſees ſom en Middelfart, i den ſædvanlige Paſſat, med fulde Seil og lidt rumſkjøds. Klos under Vinden løb den neppe mere end tre, medens den med Vinden tværs ofte løb ſyv, iſær i ſmult Vand.

Den ſtyrede Cours var omtrent Syd til Veſt efter Compaſſet, i de førſte to Timer. Da denne Tid var forløben, dagedes det, og den mørke truende Spidſe blev ſynlig. Solen var ikke ſaaſnart ſtaaet op, førend Mark ogſaa følte ſig tilfreds med hvad Baaden havde udrettet. Gjenſtandene begyndte at komme frem af den mørke Bjergmaſſe, der ikke længer ſaae ud, ſom en ſort Hob, uden Enkeltheder. Dette havde han ventet, og han blev endog

skuffet over at hans Syn ikke kunde opfatte endnu mere; thi han saae nu, at han betydelig havde undervurderet Afstanden mellem Krateret og **the Peak**, der snarere maatte være tredsindstyve end halvtredsindstyve Qvartmiil. Kanalen mellem Ø-gruppen og denne isolerede Masse, var idet mindste tolv Miil bred. Disse tolv Miil skulde nu tilbagelægges, og vor unge Sømand troede, at han havde udløbet fulde tre af dem, da Dagen brød frem.

Fra dette Øieblik gjorde enhver Qvartmiil en væsentlig Forskjel i Bjergets Udseende. Lys og Skygge bleve først synlige; derefter opdagede han Kløfter og Klipper, ligesom og de forskjellige Farver kunde skjælnes. For hver Miil Mark avancerde, forøgedes hans Beundring og Ærefrygt, og paa den Tid Baaden var iværk med at tilbagelægge den sidste af de Mile, der havde forekommet ham at være saa lange, begyndte han at faae et tydeligere Begreb om det Phænomens ophøiede Natur, der var bleven frembragt i hans umiddelbare Nærhed. **Vulcan's Peak** kunde, som Ø, ikke være mindre end otte eller ni Qvartmiil lang, skjøndt dens Brede ikke langt oversteg to. Da den strakte sig i Nord og Syd, vendte den den smalle Side til Krater-Gruppen, hvorved Mark var bleven ført bag Lyset. Ja, blandt Jordens Millioner var Mark Woolston den eneste, der havde været i den Stilling, at blive Vidne til denne storartede Udvikling af Elementernes Kræfter. Dog, hvad var dette i

Sammenligning med de Tusinder af Kloder, der rullede omkring i Rummet, Gjenstande med hvilke vi ere saa fortrolige, at vi see dem Dag og Nat, uden at derved hos mangfoldige af os vækkes en Tanke, som leder fra det Skabte til Skaberen. Disse Kloder komme og forsvinde endog, og Menneskene forblive ligegyldige ved den mægtige Forandring.

Det havde kulet friskt medens Mark passerede tværs over Strædet, og Mark var ikke misfornoiet, da hans lille Baad kom under Læ af de store Klipper, som dannede den nordlige Spidse af Vulcans Peak. Da han endnu var i en Qvartmils Afstand, troede han sig tæt ved Klipperne; heller ikke fik han noget noiagtigt Begreb om dette sjeldne Bjergs Storrelse, ferend han lob langs med dets Basis, i mindre end hundrede Yards Afstand fra dets Klipper. Da Mark var kommen under Læ, folte han naturligviis sammenlignelsesviis smult Vand, skjondt Oceanets uophorlige Domning gjorde det lidt farligt at gaae nær til Kysten. I nogen Tid frygtede han endog for at det aldeles ikke vilde blive ham muligt at lande, og han tænkte virkelig paa at vende, og skynde sig tilbage det bedste han kunde, medens det endnu var lyst nok dertil, da han kom udenfor et Sted, der snarere ved Konst end af Naturen synes at være indrettet til at imodekomme hans Onsker. En snever Aabning kom til Syne mellem to Klipper, af omtrent lige Hoide, eller nogle hundrede Fod over Vandet, af hvilke den ene

ſtrakte ſig længer ud i Oceanet end dens Nabo. Da der var ganſke ſmult Vand i dette Indløb, vovede Mark at løbe derind, ſaameget mere ſom Vinden begunſtigede dette Foretagende. Da han var kommen igjennem denne Port, blev det næſten blikſtille, og han befandt ſig i et Basſin, der kunde være en hundrede Yards i Diameter, ſom ikke alene var omgiven af en ſandagtig Strandbred, men hvor der ogſaa var Sandbund. Vandet var flere Favne dybt, og det var meget let paa ethvert Sted at løbe Fartøiets Boug op paa Strandbredden. Dette ſkete, Seilene bleve bjergede, og Mark ſprang iland, idet han tog Dræggot med ſig. Ligeſom Columbus knælede han ned paa Sandet, og opſendte ſin Tak til Gud.

Ikke alene aabnede der ſig en Kloft fra dette Basſin, og ſnoede ſig heelt op ad Klippen; men en rig Vandſtrøm ſtyrtede ned, ſkummende og bruſende gjennem dens Klofter. I Forſtningen troede Mark at dette var Søvand, der endnu banede ſig Vei fra en eller anden Indſø paa Toppen af Klippen, men da han ſmagte paa det, fandt han at det var fuldkommen ferſkt. Forſynet med ſin Bøsſe og bærende ſin Pakke, ſteg vor unge Mand ind i Kloften, og idet han fulgte Bækkens Løb, fandt han ſtrax en Opgang. Veien var kun beſværlig med Hensyn til Opadſtigningen, dog paa ingen Maade ſaa vanſkelig, ſom han havde foreſtillet ſig det. Det var ikke deſtomindre heldigt, at han kunde ſtige op i Skygge, da Solen ſjelden

trængte ind i disse kølige og noget fugtige Kløfter, gjennem hvilke Bækken banede sig Vei.

Uagtet hans store Behændighed og Kraft, medtog det dog Mark Woolston en Time at bestige Toppen. Ihvorvel han bestandig steg opad, havde han dog ikke funden Gangen besværlig; men han troede at han havde tilbagelagt mere end en halv Miil, da han naaede op til jævn Grund. Da han havde naaet Trefjerdedeel af Veien op, forandredes pludseligt Udseendet af de omgivende Gjenstande. Skjøndt selve Klippen ikke havde et ældre Udseende, end nede ved Havet, havde den hist og her et Overlag, med hvilket den tydeligt nok ikke kunde være steget op af Havet, for nogle faa Dage siden. I den Henseende vidnede Alt om at den i længere Tid havde været udsat for Luftens Paavirkning; heraf sluttede vor unge Mand, at Tinden af Vulcans Peak havde været en Ø, længe førend den sidste Eruption. For hvert Skridt han kom frem bestyrkedes han mere i denne Mening, og endelig kom han til den Slutning, at den gamle Ø havde ligget for lavt til at være synlig fra Revet.

Et Glædesudbrud undslap vor Eventyrer, da han pludselig kom ud paa Bjergets ujævne Plaine. Den var i Ordets egentlige Forstand ikke bedækket med, men rigelig omkrandset af Skov, bestaaende af Cocusnød- Brødfrugt og andre tropiske Træer, og et lifligt grønt Græstæppe udfoldede sig over det Hele. Det sidste var endnu vaadt efter en Regnbyge, som Mark nylig havde seet

trække over Bjerget, medens han holdt ind imod Øen og ved nøiere at undersøge det, kunde han endnu see Spor af den Askeregn, som Vulcanen havde udsendt. Solens brændende Varme ovenpaa den forcerede Vandring bevægede Mark til strax at søge ind i den nærmeste Lund, hvor det ikke faldt ham vanskeligt at forskaffe sig saa mange Cocusnødder, friske fra Træerne, som et tusind Mennesker kunde have fortæret. Det er noksom bekjendt, hvilken behagelig Drik Cocusnødmelken er, og hvilken behagelig Føde Kjærnen yder, naar begge Dele nydes førend Frugten bliver haard. Hvorledes disse Træer vare komne der, vidste Mark ikke. Den almindelige Theori er, at Fuglene bringe Frøet fra den ene Ø til den anden, skjønt Nogle ere af den Formening, at Jorden indeholder Elementerne til al Vegetation, og at denne eller hiin bliver fremskyndet ved Klimaets eller andre Virkningers særegne Indflydelse.

Efter at Mark havde hvilet sig en Timestid i den behagelige Lund, begyndte han at streife omkring paa Plainen, for at faae et Begreb om dens Skjønhed og Udstrækning. I den første Henseende var den uudtømmelig, da den frembød alle de Variationer, der kunde findes hos et Landskab, fra det dristige og herlige, til det blide og fortryllende. Der var utallige Fugle af de meest glimrende Farver, og Mark troede at nogle af dem maatte være velsmagende. I Særdeleshed bemærkede han en uhyre Mængde, af en meget lille Slags, der uophørlig

hakkede i de vilde Figen, hvoraf der var en betydelig Lund. Figenerne selv fandt han ikke saa velsmagende, som han havde haabet, skjondt de vare forfriskende, og tjente til en Afvexling i Nydelsen; men Fuglene forekom ham at være af samme Art, som den berømte Nordrossel, paa det philadelphiske Marked, hvilken vi formode er noget nær den samme som den italienske Beccafichi. Da Mark var forsynet med fine Hagl, ladede han sin Bosse med dem, og dræbte i det mindste tyve af disse smaa Skabninger i et eneste Skud. Efter at have pillet dem og gjort dem rene, gjerde han Ild ved Hjælp af lidt Fængkrudt, og antændte et Baal. Her var ogsaa en Mængde Træ af alle Slags, en Artikel, som han i Tidens Længde havde frygtet for at lide Mangel paa, og som han allerede havde begyndt at være meget sparsom med, skjondt han kun brugte det til sit tarvelige Kjokken. Efter at have spiddet et halvt Dousin Fugle, vare de snart stegte. Til samme Tid stegte han et Bundt Plantaner, og da han var forsynet med Peber og Salt i sin Pakke, saavelsom med noget Skibsbrod og en halv Flaske Rum, undsee vi os næsten ved at meddele hvorledes vor unge Eventyrer holdt Middag. Der manglede intet ved saadant et Maaltid, uden det behagelige ved en selskabelig Underholdning. Mark forestillede sig, medens han nod dette eensomme Maaltid, der var saa delicat, og som blev endnu mere behageligt derved, at Anstrengelse havde skærpet hans Appetit, at han med Glæde kunde have opgivet hele den

øvrige Verden, for at nyde den Lykſalighed, ſom dette lille Paradiis kunde ſkjænke ham, med Bridget ſom hans Eva.

Bjergets Hoide foraarſagede at Luften var langt behageligere og feligere, end han var vant til at finde den ved Midſommer, nede paa Revet, og den unge Mand folte ſig ſom i en mild Ruus, medens han indaandede den. Da var det at han meeſt længtes efter en Ledſager, ſkjondt han kun lidet ahnede hvor nær han i dette Øieblik var en af ſine Medſkabninger, og hvor ſnart hans Hjertes inderligſte Ønſke ſkulde imodekommes ved et Eventyr, der var ſaa aldeles uventet, at vi maa begynde et nyt Kapitel for at meddele det.

Trettende Kapitel.

The Peak, eller den hoieſte Deel af Øen, var paa dens nordligſte Kant, og mindre end en halv Miil fra den Lund, hvor Mark havde holdt ſit Middagsmaaltid. Uligt ſtorſte Delen af Plainen, var der ingenſomheſt Slags Skov paa det, men det hævede ſig temmelig brat til en betydelig Hoide, det var blottet for enhver Ting, undtagen Græs. Paa ſelve Spidſen var der endog kun lidet deraf, og det var tydeligt, at man derfra maatte kunne

overskue hele Øens Plaine, saavelsom det omgivende Hav i en vid Afstand. Da vor unge Eventyrer følte sig meget forfrisket, efter det lækkre Maaltid, han nylig havde indtaget, greb han atter sin Pakke og forlod den yndige Lund, i hvilken han først havde hvilet, for at bestige denne noget steile Skraaning. Det varede alligevel ikke længe, inden han havde udført det, da han efter mindre end en Times Forløb, fra den Tid han havde begyndt derpaa, stod paa det høieste Punkt af sin nye Opdagelse.

Her fandt Mark alle sine Forventninger virkeliggjorte, med Hensyn til Udsigten. Hele Øens Plaine, med Undtagelse af hvad der blev skjult af de mellemliggende Skove, laae udspredt for ham, som et Landkort. Alle dens Skjønheder, dens Skygger, dens Frugter, og dens grønne Sletter, viste sig for ham, som om det var i den Hensigt at fryde ham ved deres Pragt. En mere fortryllende landlig Scene havde den unge Mand aldrig seet, da Øen saameget havde Udseende af Cultivation og Konst, at han hvert Øieblik ventede at menneskelige Skikkelser skulde vise sig paa dens Overflade. Han havde the Rancocus's bedste Kikkert med sig, paa alle sine Excursioner, da han ikke vidste hvad Øieblik Forsynet kunde bringe et Skib i Sigte, og han tog den nu af Skulderen. Med denne Kikkert gjennemspeidede han derfor nu enhver Deel af Øens synlige Overflade, med ængstlig næsten fortvivlet Sogen efter menneskelige Boliger. Intet af denne Slags var alligevel til at opdage. Der var ingen Spørgsmaal

om, at der med Undtagelse af vor unge Mand, ikke var et menneskeligt Væsen paa hele Øen. Heller ikke saae han Spor af noget Dyr, Kryb eller noget andet Kreatur, undtagen Fuglene. Skabninger, som vare begavede med Vinger, havde været istand til at naae dette lille Paradiis; men fra det Øieblik det første Gang hævede sig op af Havet, og indtil denne Dag, havde der sandsynligviis ingen andre nærmet sig til det. Det syntes at være Fuglenes sande Elysium.

Dernæst undersøgte Mark selve Bjerget. Der var et stort Oplag af gammelt Guano paa det, der, da den i Aarhundreder var skyllet ned ad Klippen, udentvivl havde bidraget meget til Plainens Frugtbarhed nedenunder. En Strøm, der var meget større, end Nogen vilde troe at finde den, paa saa lille en Ø, bugtede sig gjennem Plainen, og kunde forfølges til et meget rigt Væld, der brød ud af Jorden ved Bjergets Basis. Ihvorvel denne Kilde var meget rig, kunde den ikke ene afgive Vand til at forsyne Bækken eller Aaen, der modtog Tilløb fra nogle og halvtredsindstyve Kilder, der ved smaa Strømme forenede sig med den, som den snoede sig ned ad Øens jævnt skraanende Plan. Paa et Sted omtrent to Miil fra Bjerget, var der endog en lille Indsø synlig, og Mark kunde ydermere spore dens Udløb, paa den modsatte Side. Han formodede at det overstrømmende Vand styrtede sig i en Kaskade ud i Havet.

Man vil let kunne forestille sig at den unge Mand

med levende Interesse rettede Kikkerten mod Nord, for at søge efter den Gruppe han havde forladt om Morgenen. Den var let nok at see fra den betydelige Høide, hvor han nu befandt sig. Der laae den, strækkende sig næsten en Bredegrad i Nord og Syd, og en Længdegrad i Øst og Vest, og havde mest Lighed med et morktladent Landkort, der til hans specielle Undersøgelse var udbredt paa Havet. Den mindede Mark om Maanen, med dens spaltede Omrids af imaginaire Lande, naar man betragter den med blotte Øine; medens Den, som han nu var paa, havde et lignende Udseende, seet gjennem Kikkerten; hermed menes ikke at den saae ud som smeltet Sølv, hvilket siges om Jordens Drabant, men at den havde et mærkværdigt lyst og skinnende Udseende. Mark kunde lettelig skjelne mange af Vandfladerne, som fandtes mellem Klipperne, skjøndt han med blotte Øine hverken kunde opdage Krateret eller Skibet. Ved Hjælp af Kikkerten kunde han alligevel see det Første, skjøndt Distancen var for stor, til at den stakkels forladte **Rancocus** kunde sees.

Da Mark længe nok havde betragtet sine gamle Besiddelser, lod han Kikkerten glide langs hen ad Horizonten, for at forvisse sig om der var noget andet Land synligt, fra det høie Punkt hvor han nu befandt sig. Efter at have rettet Kikkerten efter hans Øie, mødte der hans Syn en Gjenstand, hvorved hans Hjerte nær var faret ham op i Halsen. I den vestlige Horizont saaes Land saa tydeligt, at der ikke kunde være nogen Tvivl

om dets Tilværelse. Det var en klipperig Ø, og Mark antog at den maatte være fulde hundrede Qvartmiil borte; Land var det imidlertid, og et fremmed Land, og kunde vise sig at være beboet af menneskelige Væsener. Kikkerten sagde ham ikke mere end hans Øie, skjøndt han kunde opdage, at det havde en bjergagtig Dannelse, og see at det ikke havde nogen stor Udstrækning. Foruden dette Bjerg troede vor unge Mand at han kunde opdage meer taageagtigt Land; men dersom dette var Tilfældet, var det for lavt, for fjernt og for uhyeligt til at han kunde være sikker i sin Sag. Det er ikke let at give et klart Begreb om de blandede Følelser, med hvilke Mark Woolston saae disse ubekjendte Regioner, skjøndt de bedst kunne sammenlignes med en Astronoms Følelser, der opdager en ny Planet. Det vil neppe overskride Sandheden, naar vi sige at han betragtede hint taageagtige blaa Bjerg, der hævede sig midt i det øde Hav, med ligesaa megen Beundring, hemmelig Grefrygt og Taknemmelighed, som vi kunne antage at Herschel følte, da han opdagede Uranus. Det varede en heel Time inden vor Eneboer var istand til at vende Blikket bort fra dette Syn.

Da vor unge Semand kastede Øiet til Siden, var det snarere for at skaffe dette, der var bleven slovt af den lange Stirren, Hvile, end for ikke at lade det vende tilbage til samme Gjenstand, efter at det havde gjenvundet sin Kraft. Medens han i denne Hensigt vandrede frem

og tilbage paa Klippen, var det nærved at en ny Gjenstand havde bevæget ham til at springe i Veiret og udstøde et Skrig, saadan et Indtryk gjorde det paa ham. Han saae en Seiler. For første Gang siden Betts forsvandt for hans ængstelige Blik, hvilede hans Øie nu virkelig paa en Seiler, og hvad der var mere, den var klos inde ved den Ø, paa hvilken han befandt sig, og syntes at krydse op, for at komme under Læ af den. Den forekom rigtignok kun som en Plet paa det blaa Ocean, seet fra denne Høide; men Mark var altforgodt bevandret i sit Kald, til at kunne tage feil af den; det var et Fartøi under flere eller færre Seil, hvor mange kunde han hverken sige eller see; men det var ganske afgjort et Fartøi. Mark skjælvede saameget over hele sit Legeme, at han var nødt til at kaste sig ned paa Jorden, for at finde den Understøttelse, han trængte til. Der laae han i flere Minutter, og opsendte i sit stille Sind Tak til Gud for denne uventede Naade, og da hans Kræfter vendte tilbage, fornyede han i en knælende Stilling disse Tegn paa hans Taknemmelighed; derpaa reiste han sig, frygtende for at Skibet skulde være forsvunden, eller det skulde vise sig, at hans Sandser grusomt havde bedraget ham.

Det var alligevel ingen Feiltagelse, den lille hvide Plet var der, og han sænkede Kikkerten, for bedre at kunne betragte den. Der undslap ham et høit Skrig, og i en eller to Minutter syntes det virkelig, som den

unge Mand var sig sine Sandser berøvet. Ordene: „Barkassen! the Neshamony!“ undslap ham alligevel, og havde der været Vidner tilstede, vilde disse Ord have givet en Forklaring over denne besynderlige Adfærd. Mark havde virkelig overbeviist sig om, at Seileren nedenfor Bjerget, ikke var nogen anden end det lille Fartøi, der, som det allerede er bleven forklaret, drev bort med Betts ombord i det. Fjorten Maaneder vare henrundne siden denne Begivenhed, og her var det nu igjen, tilsyneladende bestræbende sig for at vende tilbage til det Sted, hvor det var løben af Stabelen. Mark greb maaskee til det bedste Middel, der stod i hans Magt, til at tiltrække sig Opmærksomhed, og tilkjendegive sin Nærværelse. Han affyrede begge Løbene paa Fuglebøssen, og gjentog dette flere Gange, eller indtil der blev viist et lille Flag ombord i Sluppen, der netop nu var lige under Klippen, et sikkert Tegn paa at det var lykkedes ham. En Musket blev ogsaa affyret fra Fartøiet.

Vor unge Mand fløi snarere end han løb til Kløften, ned ad hvilken han ilede med en Fart, der ofte satte hans Hals i Fare. Det var en ganske anden Ting at stige ned ad, end at bestige et saadant Bjerg. Efter mindre end et Qvarteers Forløb, var den halv vanvittige Eneboer i sin Jolle, næsten Forstanden berøvet, af Frygt for at han ikke skulde træffe sin Ven; thi han nærede ikke den ringeste Tvivl om, at det var Bob, der søgte efter Revet og ham. Den fornuftigste Fremgangs-

maade han kunde følge, var netop den han valgte; han stødte fra Land med the Bridget, satte Seil til, og skyndte sig saa meget som muligt ud af Vigen. Da han havde forladt sin lille Havn, og kom ud klar af alle Klipperne, udstødte han fra sin Sjels Inderste atter et Glædesskrig, da han uomtvistelig saae the Neshamony, i mindre end hundrede Favnes Afstand, lobende langs med Kysten, for at søge et Landingssted. Dette Raab blev gjengjeldt, og i samme Øieblik gjenkjendte Mark og Bob hinanden. Den sidste tog Hatten af og gav tre hjertelige Hurraraab, medens den første sank ned paa en Toste, ude af Stand til at staae paa sine Been. Skjødet slap ham ud af Haanden, og han vidste heller ikke hvad han foretog sig, førend han nogen Tid efter befandt sig i sin Vens Arme, og ombord i Barkassen.

Det varede en halv Time inden Mark atter var Herre over sig selv. Endelig kom Taarerne ham til Hjælp, og han skammede sig heller ikke ved at lade dem frit Løb, da han saae sin gamle Kammerat, ikke alene i Live og karsk, men gjengivet ham. Han saae en anden i Baaden; men da han var af en mørk Hudfarve, antog han naturligviis at det var en Indfødt, fra en af Naboerne hvor Bob havde været, og som havde samtykket i at følge med ham, for at søge efter en skibbruden Sømand. Endelig begyndte Bob en Samtale.

„Nu vel, Mr. Mark, Synet af Dem er noget af det behageligste, der har mødt mig i mange, mange Dage,"

udbrød den ærlige Karl. „Det var ikke uden Frygt og Skjælven at jeg begav mig ud for at søge efter Dem, og jeg turde neppe haabe at træffe Dem saa tidlig paa mit Krydstogt."

„Tak, Bob, tak, og Gud være lovet for denne store Naade! Jeg seer paa Din Ledsager, at Du har været paa nogle andre Øer; men det er vidunderligt at Du kunde finde tilbage til Revet, da Du ikke er Navigateur."

„Revet! Dersom dette hersens er Revet, saa har Landet forandret sig betydeligt siden jeg forlod det," svarede Bob.

Mark forklarede nu i Korthed den store Forandring, der virkelig var foregaaet, og fortalte sin egen Historie, idet han berørte Baaden og hans sidste Opdagelsesreise. Betts lyttede til med den største Opmærksomhed, idet han nu og da kastede et Blik op paa den uhyre Masse, der pludselig var bleven hævet op over Havet, ligesom han ogsaa vendte Hovedet for at betragte Røgen fra den fjerne Vulcan.

„Nu vel, dette kan tjene til at forklare vort Jordskjælv," svarede han, saasnart Mark var færdig. „Jeg maa rigelig have været hundrede og halvtredsindstyve Mile fra dette Sted, paa den Tid De omtaler, og vi havde Rystelser der, saa at man knap kunde staae paa sine Been. To Dage efter kom der et Skib ind, der paa samme Tid maatte have været to hundrede Mile længer nordlig, og de, der vare ombord i det fortalte,

at de havde troet at Himmel og Jord vilde have styrtet sammen derude i rum Sø."

„Det har været et mægtigt Jordskjælv, der har frembragt disse uhyre Forandringer; skjøndt jeg havde troet at jeg var den eneste hvem Forsynet havde indskrænket sig til at sætte i Kundskab derom. Men Du talte om et Skib, Bob; vi ere dog sikkerlig ikke i Nærheden af noget Skib."

„Vistnok — men det er ligesaa godt at jeg strax fortæller Dem mine Eventyr, Mr. Mark, skjøndt jeg ikke vil nægte, at jeg gjerne vil lande først, da det er en lang Historie, og tage den Ø lidt i Øiesyn, som De roser saa meget, og smage disse Rørdrosler over hvilke De holder saadanne Lovtaler. Jeg er Jersey født og opdragen, og kjender hvad de smaa Tingester due til."

Mark længtes efter at høre Bobs Historie, især da han fik Nys om at et Skib stod i Forbindelse med den; men han kunde ikke afslaae sin Vens Begjering om fersk Vand og et Middagsmaaltid. Indløbet til Vigen var tæt ved, og Baadene løb ind i Havnen og bleve lagt i Sikkerhed, hvorpaa de tre Mænd begyndte Opstigningen, og Mark optog paa Veien Kikkerten, Fuglebøssen og andre Gjenstande, som han i den Fart han skyndte sig ned, havde kastet fra sig. Medens de stege op ad denne steile Skraaning blev der kun talet lidet; men da de naaede Tinden eller snarere Plainen, undslap der begge Marks Ledsagere Glædesyttringer. Til den unge Mands

store Forundring talte de Engelsk sammen, dette bevægede ham til at tage den Morkhudede nøiere i Øiesyn, og han opdagede et bekjendt Ansigt.

„Hvorledes er dette?" raabte Mark næsten aandeløs, „hvem har vi her? er dette ikke Socrates?"

„Ja, ja, Sir; det er Soc; og Dido, hans Kone er knap hundrede Qvartmiil fra Dem."

Dette Svar, hvor ligefremt det var, bragte næsten atter vor unge Mand ud af Fatning. Socrates og Dido havde været Bridgets Slaver, da han forlod Hjemmet; en Deel af den Arv hun havde faaet efter sin Bedstemoder. De boede i hendes Huus og pleiede at kalde hende Mistress. Mark kjendte dem naturligviis begge meget godt, og Dido pleiede med en Favoritindes Skjelmeri, at kalde ham sin unge Herre. En Strøm af Forventninger, Gisninger og Frygt overvældede vor unge Helt, og alene Forbauselsen afholdt ham for Øieblikket fra at fremkomme med noget Spørgsmaal; thi han frygtede næsten for at gjøre det.

Næsten ubevidst om hvad han foretog sig, førte han dem til den Lund, hvor han to eller tre Timer i Forveien havde spiist til Middag, og hvor de øvrige Nordrosler var hængt op paa en Green. Der var endnu Emmer paa Ildstedet, og efter faa Minutters Forløb bragte Socrates Betts hans Middagsmad.

Bob spiiste og drak af Hjertenslyst, han holdt nok

af et Kruus tyndt Rum og Vand eller Grog, som det sædvanligviis kaldtes, skjøndt endog dette Ord begynder at blive gammeldags i disse Maadeholdhedens Dage; og han holdt af at spise godt. Det var alligevel ikke Epikurismus eller Kjærlighed for hans Bug, der bevægede ham til at udsætte sine Forklaringer ved denne Leilighed. Han indsaae at Mark lidt efter lidt maatte erfare hvad han havde at meddele, og var ikke utilfreds over at Gjensynet af Negeren havde forberedt ham paa at vente noget mærkværdigt. Mærkværdigt var det i Sandhed, og da Betts endelig var færdig med sin Middagsmad, og havde forudskikket et halvt Dusin forberedende Vink, for at dæmpe Oproret i hans unge Vens Følelser, gav han efter for den Andens bønlige Biik, og begyndte sin Fortælling. Bob fortalte naturligviis sin Historie med en heel Deel Omsvøb, og i sit eget Sprog. Den var meget vidtløftig og udspækket med nogle uvedkommende Udskeielser, angaaende Strømmene, Passaten og Veiret; men i det Hele taget var den tydelig, og tilstrækkelig kortfattet for En, der flugte hver Stavelse han yttrede. Læseren vil alligevel sandsynligviis foretrække et Uddrag af denne Tale i vor egen Fremstillingsmaade.

Da Robert Betts blev dreven bort fra Revet, i det foregaaende Aars Orkan, havde han intet andet Valg, end at lade **the Neshamony** drive i Læ med ham. Saasnart han var istand dertil, bragte han Barkassen for Veiret, og naar han saae Brændinger forude, be-

ſtræbte han ſig for at ſtyre klar af dem. Dette lykkedes ham undertiden, medens han til andre Tider løb igjennem dem eller over dem, ifølge Stormens Barmhjertighed. Lykkeligviis havde Orkanen bragt Vandet til at ſtige ſaa meget, at Baaden kunde flyde over Klipperne uden at hugge igjennem, og tre Timer efter at **the Neshamony** var bleven løftet ud af ſine Puder, var den i rum Sø, i Læ af alle Farerne. Det blæſte alligevel alt for haardt til at ſætte Seil paa den, og Bob var nødſaget til at lendſe for Takkel og Toug, indtil Stormen vilde aftage. Dernæſt tilbragte han en heel Uge med at beſtræbe ſig for, ved at krydſe tilbage, at ſtøde til ſin Ven; men uden at det lykkedes, da han om Natten, medens han ſov, tabte alt hvad han havde vundet om Dagen. Saaledes var i det mindſte Bobs Beretning om hans mislykkede Forſøg paa at gjenfinde Revet; ſkjøndt Mark antog det for ſandſynligt, at han var lidt ude af ſit Beſtik, og ikke ſøgte det rette Sted hvor det laae.

Da denne Uge var forløbet, opdagede han høit Land i Læ, og Bob løb ned imod det, i Haab om at finde Beboere. I denne ſidſte Forventning blev han alligevel ſkuffet. Det var et vulkanſk Bjerg, i Beſiddelſe af mange Hjælpekilder, og det havde omtrent den ſamme Charakteer ſom **Vulkan's Peak**, men var ganſke ubeboet. Han opkaldte det efter ſit gamle Skib, og tilbragte flere Dage paa det. Ved at beſkrive dets Udſeende og Directionen fra det Sted hvor de nu vare, tvivlede Mark ikke om

at det var den Ø, som var synlig fra Bjergspidsen i Nærheden af dem, hvilken han samme Eftermiddag med længselsfulde Øine havde betragtet i en heel Time. Ved at beskrive dets Dannelse for Bob, bifaldt den sidste hans Mening, hvilken virkelig ogsaa var den rette.

Fra det høieste af **Rancocus** Øen kunde man see Land i Nordvest, og Bob besluttede nu at skynde sig det bedste han kunde i den Retning, i Haab om at træffe paa et eller andet Skib efter Sandeltræ, eller **bêche-le-mar.** Han traf paa en Gruppe lave Øer af Coralformation, omtrent et hundrede Mile fra hans vulkanske Bjerg, og paa dem fandt han Indbyggere. Disse Folk vare vante til at see hvide Mennesker, og han fandt dem overordentlig blide og veltænkende. Det er sandsynligt at de satte det pludselige Syn af et Fartøi som **the Neshamony,** og kun een Mand i det, i Forbindelse med en overnaturlig Medvirkning af deres Guder; thi de viiste Bob den høieste Ærbødighed, og da han landede tabouerede de hans Fartøi med Høitidelighed. Bob var i Grunden en slu Karl, han var heller ikke seen til at opdage Fordelene ved en saadan Ceremonie, og opmuntrede til at udføre den. Han sluttede ogsaa et fortroligt Venskab med Anføreren, idet han vexlede Navn med ham, og de gnede deres Næser mod hinanden. Denne Anfører hed efter Omvexlingen Betto, og Bob blev af Indvaanerne kaldet Ooroony. Ooroony blev en Maaned hos Betto, da han foretog en Reise med ham i en stor Canoe, til en anden

Øgruppe, der laae to til tre hundrede Qvartmiil længer Nord paa, og hvor man sagde Bob at han vilde finde et Skib. Denne Beretning viiste sig at være sand, og Skibet fandtes at være en Spanier fra Sydamerika, der var paa Perlefiskeri, og paa Nippet til at afseile til sin Havn. I Anledning af en eller anden Misforstaaelse med den spanske Capitain, hvilken Bob ikke kjendte, og følgelig heller ikke kunde forklare, og som han heller ikke forsøgte paa at forklare, forlod Betto skyndsomt Øgruppen, uden at tage Afsked med sin ny Ven, skjøndt han sendte ham et Bud med en Undskyldning, af hvilken Bob alligevel gik glip af Halvdelen, som Følge af at han ikke forstod Sproget. Resultatet blev ikke destomindre til den Sidstes Tilfredshed dette, at det smertede hans Ven ligesaa meget at forlade ham, som det glædede ham at komme bort fra den spanske Capitain.

Denne Bortromning efterlod Bob intet andet Valg end at forblive paa Perleøen, eller at seile med Briggen, der skulde afgaae den næste Dag. Han bestemte sig til det sidste, og efter en passende Tids Forløb landede han ved Panama, hvorfra han gik tvers over Landtungen, og naaede virkelig Philadelphia, efter mindre end fem Maaneders Forløb, efter at han var bleven fordreven fra Revet. Omstændighederne var ham i det Hele meget gunstige; skjøndt en gammel Ulk som Bob, sædvanligviis vil finde Vei, hvor en Landkrabbe vilde blive standset.

Saasnart Bob havde fortalt sin Historie, opgav

Eierne af the Rancocus deres Skib, og yttrede intet Tegn til at sende gode Penge efter slette. De henvendte sig til Assurendeurerne, og fik Bob til at aflægge Ed paa Skibets Forliis; hvilken Ed, i Forbigaaende sagt, blev Grundlaget til en Rets-Sag, der varede hele Ven Abraham Whites Levetid. Dernæst henvendte Bob sig til Bridget. Den unge Kone modtog den stakkels Karl med en Taarestrøm, og hørte hans Fortælling med den ivrigste Opmærksomhed, hvilket ogsaa var Tilfældet med vor Helts Søster Anna. Det synes som Betts Ankomst var meget beleilig. Som Følge af at Skibet ikke var kommet tilbage, og den passende Tid dertil var overskreden to eller tre Maaneder, havde Doctor Yardley bestræbt sig for at overtale sin Datter til at troe, at hun var Enke, dersom hun virkelig, hvilket han i den senere Tid havde været meget tilbøielig til at paastaae ikke var Tilfældet, nogensinde havde været lovmæsig viet. Tingen var, at den medicinske Krig i Bristol var brudt ud paa ny, som en Følge af visse Tilfælde, der vare blevne overførte til den Landsby, under en af Febersaisonerne i Philadelphia. Større Reenlighed og det friere Brug af frisk Vand, synes nu at have standset denne frygtelige Sygdoms Fremskriden i de nordlige Byer i Amerika, men i hine Tider grasserede den meget hyppig. Lægernes Theorier vare i denne Henseende meget modstridende, og Doctor Woolston stod i Spidsen for eet Parti i Bucks, medens Doctor Yardley var Hovedet for et andet. Hvem af dem

der havde Ret, eller om nogen af dem havde Ret, er mere end vi vil paastaae at afgjøre, skjøndt vi anfee det for sandsynligt at begge havde Uret. Anne Woolston havde kun i kort Tid været gift med en ung Læge, da denne nye Tvist angaaende den gule Feber fandt Sted. Hendes Mand, hvis Navn var Heaton, holdt ulykkeligviis med det Parti, som var imod hans Svigerfader, ikke af nogen bedre Grund, end den, at han troede paa Sandheden af den modsatte Theori, og dette foraarsagede et andet Brud Doctor Yardley kunde ikke stemme overeens, og stemmede ikke ganske overeens med Doctor Heaton, fordi den Sidste var Doctor Woolstons Svigerson, og han forandrede sin Theori lidt, for at tilveiebringe et respektabelt Uenighedspunkt, medens Doctor Woolston ikke kunde tilgive et Had, der viiste sig, saa at sige midt i Krigens Høidepunkt. Omtrent paa denne Tid døde ogsaa Mrs. Yardley.

Alle disse Omstændigheder i Forening med Marks forlængede Fraværelse, gjorde Bridget og Anne meget ulykkelige. For at formere disse Ulykker, havde Doctor Yardley faaet den Idee, at ville benægte Lovligheden af det Ægteskab, der høitidelig var indgaaet ombord i Skibet. Dette var en ganske ny retslig Grille; men Foederal-Regjeringen var dengang ung, og den dømmende Magt var ikke saa klart ordnet, som det senere er Tilfældet. Havde Doctor Yardley været saa lykkelig at leve i den nyere Tid, vilde han ikke i noget Tilfælde have grebet Tingen an med nogen Slags Voldsomhed; men naar

han havde faaet nogle faa Veninder til at fremstille sig for vedkommende Dommer, med Taarer i Øinene, da vilde, som en ganske naturlig Følge, alle deres Forlangender blive opfyldte. Naar dette slaaer feil, kan man ydermere altid søge Tilflugt hos den lovgivende Magt, der sædvanligviis vil udstæde en Lov, hvorved en Mand bliver berøvet sin Kone eller sine Børn, og undertiden sin Eiendom, naar man kun ved tilstrækkelig Sladder forstaaer at røre Vedkommendes Følelser. Vi have vistnok i de sidste tyve Aar gjort store Fremskridt i de forenede Stater; men om det har været i Retningen mod den menneskelige Fuldkommenheds Spidse, eller nedad, mod alle Grundsætningers Omstyrtelse, vil den følgende Generation sandsynligviis være bedre istand til at sige end denne. Endog Regjeringen begynder at henfalde til at holde Faddersladder.

I Bridgets Sag talte den offentlige Mening alligevel til Gunst for hende, hvilket altid vil blive Tilfældet med en smuk Kone. Ikke destomindre havde hendes Fader stor Indflydelse i Grevskabet Buck, især hos Foederalisterne og Anti-depletionisterne, og det stod i hans Magt, at foraarsage sin Datter megen Bekymring, om ikke bringe en Skilsmisse istand. Han var endog saa ivrig, at han virkelig i Bridgets Navn begyndte at træffe Foranstaltninger, til at faae en lovlig Skilsmisse opsat, idet han støttede sig til, at Ægteskabet aldrig var bleven fuldbyrdet, at Ceremonien var foregaaet ombord i et

Skib, at Konen var mindreaarig og endelig at hun var en Arving. Nogle vare af den Formening, at Doctoren i sin Fremgangsmaade blev tilskyndet af den Omstændighed, at en anden Slægtning netop var død, og havde efterladt Bridget fem tusind Dollars, der skulde udbetales hende, naar hun fyldte sit attende Aar, den Tid paa hvilken, ifølge den offentlige Mening, en Qvinde blev myndig. Besiddelsen af disse Penge, hvilke Bridget modtog og overgav til en Ven i Staden, forøgede i høieste Grad hendes Faders Iver for Skilsmissen, eller en Kjendelse mod Ægteskabets Gyldighed, da han paastod at Vielsen ikke havde fundet Sted, og at Skilsmisse var unødvendig. Den unge Kone havde imidlertid ikke opgivet Haabet om at see sin Mand vende tilbage, skjøndt Urolighed for Skibets Skjebne udbredte sig fra Eierne til deres Familier, som foer med det. Hun ønskede at imødekomme Mark med en Sum Penge, der paa en Gang kunde sætte ham istand til at begynde et respektabelt Liv, og sætte ham ud af den Nødvendighed at fare tilsøs.

Betts naaede Bristol den samme Dag som et preliminairt Punkt i Sagen Yardley **versus** Woolston blev afgjort, hvilket betydeligt oplivede Faderens Haab om endeligt Held, og ligesaa meget foruroligede hans Datter. Det var egentlig kun et blot practisk Spørgsmaal, og stod ikke i nogen virkelig Forbindelse med Sagens Udfald; men det satte Bridget og hendes Veninde, Anne, i en frygtelig Skræk. I Virkeligheden var der ikke den

ringeste Fare for at Ægteskabet vilde blive erklæret for ugyldigt, dersom nogen skulde paastaae det; men dette var noget som ingen af Parterne dengang vidste, og Doctor Yardley syntes at mene det saa alvorligt, at Bridget og Anne bleve høist urolige i denne Anledning. For at forøge deres Nød havde en Beiler til den Førstes Haand fremstillet sig, i en medicinsk Students Person, med en meget smuk Ansigtsfarve, og som understøttede alle Doctor Yardleys Theorier, i alle deres Subtiliteter og Enkeltheder, og han vilde ydermere have understøttet dem, om de havde været ti Gange saa uholdbare, som de virkelig vare, med Hensyn til Grundighed.

Dersom Doctor Heatons Stilling havde været behageligere end den var, er det sandsynligt at der aldrig vilde være tænkt paa det Skridt han, hans Kone og Bridget havde gjort; men det var høist ubehageligt. Han var fattig og hele hans Tilværelse afhang af hans Praxis. Det stod nu i Doctor Woolstons Magt at være det unge Par til stor Nytte, ved at introducere Svigersønnen hos hans Patienter; men dette kunde han ikke tænke paa at gjøre med en Depletionist, og John, som Anne kjærligen kaldte sin Mand, maatte vansmægte for sit Depletions System. Saaledes stod Sagerne, da Bob lod sig see i Bristol, for ikke alene at forkynde den unge Kone at hendes Mand levede; men at han levede forladt og ene. Den ærlige Karl vidste at der var noget forborgent ved Ægteskabet, og han brugte den fornødne Forsigtighed for

ikke at foraade sin Nærværelse for de feile Personer. Ved at manoeuvrere lidt fiint, fik han en hemmelig Sammenkomst med Bridget, og fortalte sin Historie. Da Bob havde været tilstede ved Vielsen, og man vidste at han stod i høi Gunst hos Mark, vandt hans Beretning naturligviis Tiltro, og han blev udspurgt saa længe, at den stakkels Karl ikke længer havde en eneste Stavelse at tilføie.

Svigerinderne udgjøde Strømme af Taarer over stakkels Marks Stilling I flere Dage bestilte de ikke meget andet end at græde og bede. Derpaa afterrede Bridget pludselig sine Taarer, og erklærede at hun i egen Person havde i Sinde at komme sin Mand til Undsætning. Ikke alene var hun bestemt herpaa; men som et Middel til at give alle Forhaabninger om Skilsmisse, saavelsom hendes nye Tilbeders Haab, Raadesstodet, havde hun besluttet at bortfjerne sig paa en saadan Maade, at hun vilde blive sat istand til at forblive paa Revet tilligemed Mark, og dersom det var nødvendigt, at tilbringe Resten af sine Dage der. Bob havde givet en meget glødende Beskrivelse om Stedets Yndigheder, saavelsom over Klimaet, det sidste med fuldkommen god Grund, og erklærede sig beredvillig til at ledsage den trofaste Ægteviv, for at opsøge hendes tabte Husbond. Den hele Affaire blev meddeelt Doctor og Mrs. Heaton, som ikke alene gik ind paa Planen; men besluttede personligt at deeltage i den. Denne Idee glædede især den Første, der holdt af Eventyr, og

ønskede at see andre Lande, medens Anne var lige saa rede til at følge sin Husbond til Verdens Ende, som Bridget var det til at søge Mark. Med et Ord, Planen til Foretagendet blev lagt med megen Betænksomhed, og meget skarpsindig udført.

Doctor Heaton havde en Broder i New York, som ofte besøgte ham. Bridget fik Tilladelse til at ledsage Anne til det Sted, hvorhen hendes Penge vare blevne sendte. Et Skib blev fundet, som var bestemt til Nordvestkysten, og man betingede sig i al Hemmelighed Passagen. En stor Mængde brugelige Nødvendigheds-Gjenstande bleve anskaffede og bragte ombord, og da den passende Tid kom, blev Afskedsbreve sendte til Bristol, og hele Selskabet afseilede. For Indskibningen ankom Bob for at følge med Eventyrerne; han var ledsaget af Socrates, Dido og Juno, som ifølge deres unge Herskerindes Ordre, havde stjaalet sig bort, tilligemed en vis Veninde Martha Waters, der havde været i „Forsamling" med Ven Robert Betts, og var bleven „Been af hans Been, og Kjød af hans Kjød", og hendes ugifte Søster Johanne Waters, som vilde dele deres Skjebne. Bob havde med eet Ord nylig faaet Smag for Ægteskab.

De nødvendige Foranstaltninger vare blevne iværksatte saa godt, at Skibet afseilede med vore Eventyrere, ni i Tallet, uden at møde den ringeste Hindring. Naar de først en Gang vare i rum Sø, havde de naturligviis intet at frygte, uden hvad der kunde hidrøre fra Ele-

menterne. Cap Horn blev i rette Tid lagt forover, og Doctor Heaton med alle dem, der vare under hans Varetægt, bleve landsatte i Panama, netop fem Maaneders Dagen efter at de havde forladt New York. Her indtog den samme Brig, som Bob var vendt tilbage med, og som atter var bestemt til Perlefiskeri, Passagerer. Førend de forlod Panama blev alligevel en Rekrut engageret, nemlig en ung amerikansk Skibsbygger ved Navn Bigelow, der var romt fra sit Skib et Aar iforveien, for at gifte sig med en spansk Pige, og som var bleven hjertelig kjed af Livet i Panama. Han, hans Kone og Barn stødte til Selskabet, og tog Tjeneste hos Heatons for en vis aarlig Sum i to Aar.

Reisen fra Panama til Perleøen var lang, men ingenlunde ubehagelig. Tredsindstyve Dage efter at have forladt Havn, landede vore Eventyrere i Sikkerhed med alle deres Effecter. Disse indbefattede to Koer med en ung Tyr, to aargamle Fol, adskillige Geder fra Sydamerika, og adskillige Agerdyrkningsredskaber, som det ikke var faldet Ven Abraham White ind at sende Fejee Folket. Da Bob allerede var bekjendt med Beboerne af Perleøen, og var bleven deres Yndling, faldt det ikke vanskeligt at handle med dem. Han havde bragt dem passende og rigelige Foræringer, og han traf snart en Overeenskomst med dem ifølge hvilken de skulde bringe ham og alt hans Gods, Dyrene inclusive til Bettos Ø, en Distance af fulde tre hundrede Qvartmiil. Koerne og

Hestene bleve indskibede paa en Slags Hundeflaade, der bruges meget i hiint rolige Hav, og som seiler taaleligt godt med rum Vind, og ikke slet under Vinden. Paa Bettos Øerne sluttedes en ny Contract, og hele Selskabet fortsatte Reisen til **Rancocus** Ø, hvor Bob duvede Landet an uden Vanskelighed; thi han havde lagt Mærke til den Cours, der blev styret da han gik derfra.

Paa Bettos Gruppen havde Bob alligevel fundet **the Neshamony**, bedækket med Matter og taboueret, noiagtig i samme Stand, som han havde forladt den. Ingen menneskelig Haand havde berørt noget af det der hørte til Baaden, eller nogen menneskelig Fod nærmet sig den i den lange Tid han havde været fraværende. Doroony, eller Betto, blev belønnet for hans Troskab, med en Forære ring af en Musket og noget Amunition, Gjenstande, der virkelig vare af den største Vigtighed for hans Værdighed og Magt. De vare for ham ligesaa gode som en staaende Hær, da de i Virkeligheden paa en Gang, til Gunst for ham, afgjorde et omtvistet Punkt, angaaende hans Myndighed, der længe havde været et Tvistens Æble mellem ham og en anden Anforer. Reisen mellem Bettos Gruppen og **Rancocus** Øen blev tilbagelagt i **the Neshamony**, saavidt den menneskelige Deel af Fragten angik. Flaaderne og Canoerne bragte alligevel Dyrene, alle Redskaberne og det øvrige Gods.

Synet af **Rancocus** Øen frembragte næsten lige saa megen Forbauselse blandt de indfødte Søfolk, som

Hestene og Koerne ɔc. havde gjort det. Indtil de saae det, havde ingen af dem havt noget Begreb om dets Tilværelse, eller i det Hele taget om et Bjerg. De levede selv paa en lav Coralø, fjernt fra de vulkanske Formationer, og en Høi var noget de neppe kjendte. Heaton og Betts ansaae det for klogest, at afskedige deres Ledsagere paa denne Ø, da de ikke ønskede at de skulde vide noget om Revet, saasom de ikke kunde være sikkre paa hvad Slags Naboer det kunde vise sig at være, efter et længere Bekjendtskab. Bjerget var alligevel i Besiddelse af saa mange Fordele fremfor Revet, saaledes som det sidste var da Bob forlod det, at den ærlige Karl frimodig indrømmede dets almindelige Overlegenhed, og forudsatte Muligheden af at det kunde blive deres stadige Opholdssted. I nogle Henseender kunde det alligevel, som Opholdssted, ikke taale at sammenlignes med Revet, da Fiskeriet især fandtes at være langt ringere. Men det havde Træer og Frugter, da det i saa Henseende meget nær besad de samme Egenskaber som **Vulcan's Peak.** Ikke destomindre var der, som Opholdssted, ingen Sammenligning mellem de to Øer eller Steder, da det sidste havde uendelige mange Fortrin for det andet. Det var større, havde flere og bedre Frugter, bedre Vand og rigere Græsgange. Det havde ogsaa en mere jævn Overflade, og en lettere tilgængelig Plaine. **Rancocus** Øen var høiere og mere spaltet, og medens det kunde være et behageligere Opholdssted end Revet, i

de varme Maaneder af Aaret, kunde det aldrig være saa behageligt som Plainen paa the **Peak.**

Bob fandt det nødvendigt at forlade sine Venner, og det meste af Godset paa **Rancocus** Den, da Mrs. Heaton var bleven Moder, to Dage efter deres Ankomst dertil, og da begge Koerne kalvede i Løbet af samme Uge. Det var ydermere umuligt at transportere Alle og Alt i the **Neshamony** paa een Gang. Da Doctor Heaton ikke vilde forlade Anne i et saadant Øieblik, og Bridget var af samme Mening, ansaae man det for bedst at benytte Tiden, ved at sende Bob ud paa en Opdagelses Expedition. Man vil erindre at han var uvis om hvor han med Bestemthed skulde finde Revet, skjøndt han var overbeviist om, at det var til Luvart og mindre end et hundrede Qvartmiil borte. Medens han havde slentret om paa **Rancocus** Dens Klipper, havde Bob alligevel til ligesaa megen Forundring som Glæde, seet **Vulcan's Peak.** Til hans Forundring forsaavidt, som han ikke havde noget Begreb om den store physiske Forandring, der nylig var foregaaet ved Jordskjælvet, og han kunde neppe troe, at han havde overseet en saadan Gjenstand ved hans forrige Undersøgelse; og til hans Glæde, fordi han nu var vis paa at Revet maatte ligge norden for dette fremmede Bjerg, og i en lang Afstand fra det, fordi intet saadant havde været synligt fra Revet, da han forlod det. Det var ikke destomindre et godt Punkt at styre efter, paa denne hans Reise, da det bragte ham fem og

tyve Miil til Luvart, og da Bob tilligemed Socrates forlod Rancocus Øen, for at søge efter Revet, styrede han saavidt Vinden vilde tillade det, saa nær som muligt Cours efter **the Peak.** Efter en ti Timers Fart havde han seet Øen fra Baaden, og paa samme Tid havde han faaet Krateret af den virksomme Vulkan i Sigte. Den Nat styrede han efter det sidste, og passerede det i en Qvartmiils Afstand, og den næste Morgen forandrede han Cours, og krydsede op under den fremmede Ø. Da Mark først opdagede ham, havde han næsten omseilet **Vulkan's Peak,** men uden at finde et Landingssted, og han vilde virkelig have fortsat sin Cours, dersom ikke Fuglebøssen var bleven affyret, hvis Knald han hørte og hvis Røg han tydelig saae.

Fjortende Kapitel.

Vi overlade det til Læseren at forestille sig Marks Følelser da han hørte dette. Bridget for hvem hans Ømhed var uformindsket, Bridget, der siden Skibbruddet havde været Gjenstanden for saa mange af hans Tanker,

havde viist sig værdig til at blive saaledes elsket, og nu befandt hun sig paa en Ø, som han med Lethed kunde naae, efter nogle faa Timers Seilads! Den unge Mand forlod Bob og Socrates, trak sig længer ind i Lunden, og bestræbte sig for at gjenvinde sin Fatning. Førend han atter vendte tilbage til sine Kammerater, knælede han ned og opsendte Tak til Gud, for dette Bevis paa hans store Naade. Det varede alligevel længe, førend han i det Hele kunde blive fortrolig med den Tanke, at han havde Kammerater. Fra Tid til anden, i de to paafølgende Maaneder, drømte han at al denne indbildte Lykksalighed kun var en tom Indbildning, og vaagnede med den Følelse, at det Hele havde været en behagelig Illusion, og der hengik flere Maaneder inden han kunde tilveiebringe den gamle Ligevægt i sit Sind. Den dybe Taknemmelighedsfølelse mod Forsynet tabte han aldrig; men Erindringen om hvad han havde lidt, og hvad den guddommelige Naade havde frelst ham for, forblev uudslettelig indgravet i hans Hjerte, og havde i saa høi en Grad Indflydelse paa hans tilkommende Liv, at Naaden derved tusind Fold blev forstørret.

Nu omhandlede man hvilke Forholdsregler man fremdeles skulde tage, medens Mark tillige meddeelte Bob en nogenlunde detailleret Beretning om det sidste vulcanske Udbrud, og de Forandringer, som derved vare blevne frembragte. Efter at have drøftet denne Sag kom begge overeens om, at det i enhver Henseende vilde

være ønskeligt, at bringe hele Selskabet, og saa meget af deres Eiendom, som med Lethed kunde transporteres, op til Luvart paa een Gang. Nu da de Indfødte kjendte Rancocus Øens Tilværelse, kunde deres Besøg ofte ventes, og intet var mindre til at stole paa, end deres Politik og Venskab. Var de først en Gang paa Rancocus Øen, kunde **the Peak** sees, og fra dette sidste Sted var Revet synligt. Paa denne Maade var der altsaa al Grund til at troe, at det snart vilde blive bekjendt, at deres lille Coloni existerede, og den Eiendom de vare i Besiddelse af, vilde da være en Gjenstand for Havesyge og Vold. Mod saadanne Følger vilde det være nødvendigt at vogte sig, med den største Omhyggelighed, og deres første Foretagende skulde være, at bringe alt af Værdi saa hurtigt som muligt op til Luvart. De Indfødte gjorde ofte lange Reiser i deres Canoer og med deres Flaader, naar de kunde have Vinden tværs; men det var ikke hyppigt at de gik stik imod Vinden. Dernæst kunde Vulcanens Virksomhed regnes for noget, der var til Gunst for Colonisterne, da man næsten kunde være vis paa, at hine uvidende Naturmennesker vilde tilskrive Phænomenet en eller anden Gud eller Dæmon, og at det ikke var rimeligt, at nogen af disse vilde taale, at hans særegne Besiddelser blev betraadt ustraffet.

Medens Mark og Bob havde omhandlet disse Gjenstande, havde Socrates skudt og pillet nogle Dousin Rørdrosler. Dette Forraad af de smaa lækre Fugle blev

tilveiebragt, fordi Betts havde bekræftet at de ikke fandtes paa Rancocus Øen, skjøndt der virkelig var i Tusindviis af dem paa **Vulkan's Peak.** Denne Forskjel kunde ikke forklares paa anden Maade, end ved at formode, at nogle af Fuglene oprindelig havde fundet Vei til den Sidste, begunstiget af tilfældige Omstændigheder, dreven af en Orcan, paa noget Sørgræs eller andre drivende Planter, og at de samme eller lignende Omstændigheder, hændelsesviis ikke havde foranlediget, at de vare blevne første nogle og tyve Mile længer i Læ.

Det var nær ved Solnedgang, da **the Neshamony** forlod Snug-Cove, som Mark havde kaldt den lille Havn ved Foden af Kløften, den han i Forbigaaende sagt havde givet Navn af Trappen, og stak tilsøs paa Veien til Rancocus Øen. Der var taget nøiagtig Peiling af den Sidste, og vore Sømænd kunde akkurat ligesaa godt tilbagelægge Veien om Natten som om Dagen. Vi kunde ydermere ogsaa tilføie, at den Sorte var en fortræffelig Karl i et Fartøi, og i Almindelighed en god Ferskvandsmatros, en Fuldkommenhed han, som Følge af at være født og opdraget paa Delawares Banker, havde erhvervet sig. Men det vilde have været muligt at løbe fra den ene til den anden af disse Øer, blot ved at lægge Mærke til Vindens Retning, da den blæste stadig fra en og samme Kant, og Forandringer i Coursen maatte altid mærkes ved Forandringen af Kulingens Heftighed eller Friskhed. I hiin Deel af Oceanet blæste Passatvinden,

med meget liden Afvexling, fra Sydost, skjøndt Passaten i det stille Hav i Almindelighed er Sydvest.

Mark glædede sig meget over **the Neshamonys** Manoeuvrer, og Bob gav den meest tilfredsstillende Beretning om dens gode Egenskaber; han vilde ikke, dersom Nødvendigheden fordrede det, betænke sig paa at seile med det til hvilketsomhelst af Continenterne. Da Mark i den senere Tid havde været vant til den lille **Bridget**, forekom Barkassen ham nu som et betydeligt stort Fartøi, og den teede sig fuldkommen til hans Tilfredshed. Ingen Sømand kunde til nogen Tid betænke sig paa, naar det ikke absolut blæste en Storm, at gaae fra Revet til Derne, i et Fartøi af denne Størrelse og med saadanne Egenskaber, og det vilde endog i en Storm kunne holde sig temmelig godt. Den foer nu afsted, efterladende **the Bridget** fortøiet i Snug-Cove, for at vente paa deres Tilbagekomst. Mark og Bob havde naturligviis meget at tale om, medens de den Nat stod rumskjøds hen, da hver af dem meddeelte hinanden meget, som endnu ikke var bleven omtalt. Mark kunde aldrig blive træt af at opkaste Spørgsmaal angaaende Bridget, idet hendes Blik, hendes Smiil, hendes Taarer, hendes Haab, Frygt, Sundhed, Sindsstemning og Beslutning vare Themaer han aldrig kunde udtømme. Vagten blev alligevel opsat, og hver Mand i Barkassen havde sit Tørn til at sove, dersom han ellers var istand dertil.

Ved Solopgang blev Mark purret. Da han sprang

op var Rancocus Øen tydelig i Sigte. I Løbet af de ti Timer the Neshamony havde været tilsøs, havde den omtrent udløbet halvfjerdsindstyve Qvartmiil, da den foruden Storseil og Stagfok førte et Raaseil. Bjerget hvorefter de styrede var saaledes i mindre end ti Miles Afstand og ret i Læ. Den unge Ægtemand lagde vel lidt Utaalmodighed for Dagen; men i det Hele taget holdt han sig tappert. Uagtet hans eensomme Stilling, havde Mark aldrig forsømt sin Person. Daglig Badning og den samvittighedsfuldeste Omhu for hans Klædedragt, med Hensyn til Reenlighed, havde ikke alene holdt ham ved god Helbred, men ogsaa oplivet hans Sind, da Sindsstemningen er meget afhængig af Legemets Tilstand. Blandt andre Vaner vedligeholdt han den, at rage sig hver Dag. At klippe sit Haar faldt ham vanskeligt, og han havde halvveis Lyst til at faae Bob til at agere Haarskjærer ved denne Leilighed. Derpaa erindrede han, at han en Gang havde seet Bridget klippe et Barns Haar, og han kunde ikke undlade at forestille sig, hvor behageligt det vilde være, naar hun bevægede sig omkring ham, idet hun viiste ham den samme Tieneste. Han besluttede følgelig at forblive som han var, med Hensyn til hans Udseende, indtil hans fortryllende Brud skulde fungere som Friseur. Toilettet blev alligevel ikke forsømt, og i det Hele taget var der ingen Grund til at klage over den unge Mands Udseende. Skibet forsynede ham rigeligt med Klæder, og Klimaet gjorde saa faa nødven-

dige, at et langt mindre Forraad end det han var i Besiddelse af, sandsynligviis vilde være tilstrækkeligt for hans Levetid.

Da de omtrent vare en Miil fra den nordlige Ende af Rancocus Øen, heiste Bob et lille Flag paa Mastetoppen, et Signal, som forud var aftalt, i det Tilfælde han havde været heldig. Iblandt det Forraad, som Selskabet havde medbragt fra Amerika, var der tre ordentlige Officierstelte, hvilke Heaton havde kjøbt paa en Auction over Militair-Effecter, og disse havde han klogligen medtaget, for at bruge naar Leiligheden krævede det. Disse Telte vare nu opreiste paa et bredt Stykke Lavland, som laae mellem Klipperne og Strandbredden, og hvor Colonien for Øieblikket havde nedsat sig. Marks Hjerte bankede voldsomt, da Bob udpegede de smaa Seildugsboliger for ham; det var hans Venners Boliger, og blandt disse hans unge Kone. Dernæst kom Køerne til Syne, roligt græssende i Nærheden, med et behageligt hjemligt Udseende, og Gederne og Føllene saaes græsse, ikke langt derfra. Vor unge Mand følte sig atter i høi Grad overvældet, og det varede nogen Tid inden han atter kunde gjenvinde sin Selvbeherskelse. Paa et Punkt, der viste sig at være Landingspladsen, stod en eenlig qvindelig Skikkelse. Da Baaden kom nærmere udstrakte hun sine Arme, og derpaa sank hun, som ude af Stand til at støtte paa Benene, ned paa en Klippe, der havde tjent hende til Sæde, fra det Øieblik af at Baaden var kommen

i Sigte. Efter to Minutters Forløb holdt Mark Woolston sin fortryllende Brud omslynget i sine Arme. Den Takt, der holdt de Andre tilbage fra dette Møde; blev efterlignet af Bob, der kun lod Baaden løbe saa klos til Klippen, at Mark kunde springe iland, hvorpaa han styrede hen til en fjernere Landingsplads, hvor han blev modtaget af Størsteparten af Selskabet, Veninde Martha inclusive, der ikke glædede sig lidet over Ven Robert Betts lykkelige Tilbagekomst. Efter en halv Times Forløb kom Mark og Bridget op til Teltene, da den Første gjorde Bekjendtskab med sin Svoger, og var saa lykkelig at omfavne sin Søster. Det var en Morgen opfyldt af den reneste Glæde, og den dybeste Taknemmelighed. Paa den ene Side fandt den forladte Mand sig gjengivet det selskabelige Livs Glæder, blandt de Mennesker han elskede høist paa hele Jorden, og paa den anden Side var de utallige Frygt og Bekymringer hos dem, der søgte efter ham og hans Opholdssted, blevne belønnet med det fuldkomneste Held. Dagen henrandt i lutter Spørgsmaal og Svar. Mark maatte fortælle alt hvad der var hændet ham, efter at han var bleven Bob berøvet, og den Skjælven Historien om Jordrystelsen fremkaldte blandt de qvindelige Tilhørere, var ikke ringe. Deres Frygt blev alligevel noget beroliget derved, at han overtydede dem om, at de vilde være i Sikkerhed, da den Omstændighed at Vulcanen var i Virksomhed i Nærheden, saa godt som

var en Borgen for at ingen meget udstrakt Rystelse kunde følge efter.

Colonisterne forbleve en Uge paa Rancocus Øen, da de i Sandhed følte sig altfor lykkelige, til at overgive sig til den Forstyrrelse, der følger med en Flytning. Da denne Tid var forløben, følte Anne at hun havde gjenvundet sine Kræfter saameget, at de kunde begynde paa at tale om Reisen, da Bridget især nærede stor Længsel efter at see det Sted, hvor Mark havde tilbragt saa mange eensomme Timer, og hvor, som han flere end een Gang forsikkrede hende, hendes Billed neppe nogensinde havde været ude af hans Tanker en Time ad Gangen. Da det vilde være umuligt at indskibe alle Effekterne paa en Gang i the **Neshamony**, maatte der nødvendigviis tages nogle Forholdsregler ved Flytningen. Transporten af Køerne og Hestene var den alvorligste Deel af Foretagendet, da Barkassen ikke var bygget til at indtage saadanne Dyr; der kunde ikke destomindre skaffes Plads til en ad Gangen, og der blev endda leveret tilstrækkelig Plads i Agtersædet, til fem eller sex Personer. Det var meget ønskeligt at faae Qvinderne først afsted, for at ikke Rygtet om det hidtil ubekjendte Bjerg, naar det blev udspredt mellem Øerne, skulde bringe dem Besøg, som kunde være besværlige og farlige. Der gaves Partier i Bettos Gruppe, som vi troe det er Tilfældet ethvert andet Sted, og Bob vidste meget godt, at intet uden hans Ven, Anfører Doroony's Indflydelse, havde været Midlet til

at han undslap saa godt fra dem, som han havde gjort. Den ringeste Lykkeomvexling kunde styrte Betto, og hæve en eller anden bitter Fjende, og da kunde man være overbeviist om, at der vilde blive udsendt Krigscanoer, for at opsøge Bjerget, uden at spørge om den venskabeligsindede Anførers Tilladelse, om han endog endnu var i Besiddelse af sin Magt. Det blev derfor besluttet, at fragte Barkassen med de værdifuldeste Gjenstande, tage alle Fruentimrene ombord, og afsende den, under Marks, Heatons og Socrates's Omsorg, idet Bob og Bigelow skulde blive tilbage, for at see efter Kreaturerne, og det øvrige af Eiendommen. Baaden vilde formodentlig blive borte i en Uge. Dette skete følgelig, og da Bob tog Afsked med Veninde Martha, anbefalede han især Rordrosserne paa Vulcans-Peak til hendes Opmærksomhed, idet han lod et Vink falde om, at det vilde glæde ham at finde et Bundt af dem i Barkassen, naar den kom tilbage.

Farten op til Luvart var en langt mere alvorlig Sag, end Løbet ned i Læ. Ifølge Bobs Raad tog Mark et Reb ind i Storseilet, og Bonetten ud af Stagfokken, og holdt, idet han ogsaa fulgte sammes Raad heri, syd efter med godt fuldt Seil, da han havde i Sinde at gaae over Stag, naar han kom i Nærheden af Vulcanen, og ikke før. Dette var hvad Bob havde gjort, og hvad der var lykkedes ham saa godt, troede han maatte have samme Held for hans Ven. **The Neshamony** forlod

Rancocus Øen, netop ved Solens Nedgang. Den næste Morgen saae Mark Røgen fra Vulcanen og holdt efter den. Efter at have gjort to Slag, var han i kortere end en Miils Afstand fra Stedet, hvorefter han vendte og stod Nordost over, da **Vulcan's Peak** tydeligt havde været i Sigte hele Dagen. Vulcanen var temmelig rolig, skjøndt den brumlende Lyd hortes, og en betydelig Mængde Stene bleve kastede op i Luften, medens Baaden var nærmest ved den. Mark forvisede sig ydermere om en Ting, som meget forøgede hans Tryghed, med Hensyn til de Forandringers Varighed, som nylig var foregaaet, i den physiske Dannelse af den hele Region; han befandt sig paa sammenlignelsesviis grundt Vand, da han var rigelig en Miil fra dette nye Krater, det vil sige, han havde Lodskud fra femten til tyve Favne, Klippebund.

Mellem Vulcanen og **Vulcan's Peak** blæste det friskt, og Mark havde god Leilighed til at forvisse sig om Barkassens gode Egenskaber. Der løb lange svære Dønninger gjennem Passagen, som næsten var tredsindstyve Qvartmiil bred. Uagtet dette vagede det lille Fartøi udmærket godt, og kæmpede sig igjennem Søen paa en Maade, som man ikke skulde have tiltroet et Fartøi af den Størrelse. Under de ugunstigste Omstændigheder var Farten ikke ringere end to Miil i Vagten, og i Almindelighed løb den, klos bidevind og for smaa Seil, omtrent tre Miil. Natten var meget mørk og der var intet andet at styre efter end Vinden, hvilket satte dem lidt i For-

legenhed; men da vor unge Mand befandt sig i langt smuldere Vand, end det havde været Tilfældet hele den foregaaende Dag, følte han sig, omtrent ved Midnat, overbeviist om, at han var under Læ af Øen, og i ikke lang Afstand fra den. Han gjorde Smaaslag til Daggry, da den svære Masse traad ud af det svindende Mørke, i ringere end en Qvartmiils Afstand fra Baaden. Der stod nu kun tilbage at løbe to eller tre Qvartmiil langs med Landet, og at staae ind i Snug Coves Havn. Mark havde fortalt sine Ledsagere hvilket forborgent Sted denne Havn var, til at skjule et Skib i, og han fik en praktisk Bekræftelse paa denne Paastands Sandhed, ved hvilken han nær var bleven udleet. I ti Minutter kunde han ikke selv opdage Indløbet, da han havde forsømt at tage saadanne passende Landkjendinger, ved hvilke han uden Vanskelighed vilde være istand til at løbe ind i Havnen. Efter nogen Tids Forløb fik han alligevel Øie paa en Gjenstand, som han erindrede, og fandt Vei ind i Vigen. Her laae hans yndige Kones lille Navner, netop som han havde forladt den, medens den rette Bridget smilede og blussede, idet den unge Mand udpegede den stakkels Substitut, som han for ikke mere end ti Dage siden havde maattet tage tiltakke med istedenfor hende.

Mark, Socrates, Dido og Teresa, Bigelows Kone, vare alle godt bepakkede, medens Heaton havde nok at gjøre med at hjælpe sin Kone og Barnet op af det steile Bjerg. Bridget, der var let og smidig, og som inderligt

længtes efter at betragte den Scene, Mark havde beskreven med saa megen Veltalenhed, havde et Qvarteer før de Andre naaet Plainen. Da de Andre naaede Toppen, saae de den unge yndige Skabning løbe omkring i den nærmeste Lund, den i hvilken Mark havde spiist til Middag, idet hun samlede Frugt og var tilsyneladende ligesaa henrykt som et Barn. Da Mark naaede Høiden, standsede han for at betragte dette Syn, der i saa høi Grad frydede hans Øine, og som gjorde Stedet saa forskjelligt fra hvad det nylig havde været, medens han som Eneboer var i Besiddelse af dets storartede Yndigheder. Den Gang havde han ofte sammenlignet sig med Adam i Edens Have, førend Qvinden blev skjænket ham til Selskab. Nu kunde han lade Øiet hvile paa en Eva, som i høi Grad vilde have været tiltrækkende i hvilkensomhelst Verdensdeel.

De Gjenstande som ved denne første Opstigen vare bragte op paa Plainen, bestod i alt hvad der hørte til Forberedelserne til en hyggelig Frokost. En Ild blev snart antændt, en Kjedel sat over den, og Brødfrugten bagt. Det smertede næsten at ødelægge Rørdroslerne, saa utallige og saa tamme som de vare. Et Skud med hvert af Fuglebøssens Løb, havde dræbt et tilstrækkeligt Antal, til at forsyne hele Selskabet, og de bleve i en Fart stegte. Mark havde medbragt en Kurv friske Æg fra Revet, hvilke havde været Bridgets Dragt under Opstigningen. Han havde lovet hende en amerikansk

Frokost, og disse kogte Æg tjente til at minde Enhver om det fjerne Hjem, der endnu blev erindret med vemodig Glæde. Et hjerteligere og lykkaligere Maaltid, end denne Frokost, blev ikkedestomindre aldrig nogensinde nydt. Den styrkende og dog milde Bjergluft, Anstrengelsen, Tryghéden for Farer, Fødemidlernes Fortræffelighed, blandt hvilke friske Figen indbefattedes, da man havde fundet et Par Træer, der bar temmelig søde Frugter af denne Art. Cocusnødmelken, Fuglene, Ægene, Brødfrugten, ɔc. Alt bidrog sin Deel til at gjøre Maaltidet mindeværdigt.

Mændene og de tre Arbeidsfruentimre vare i to Dage beskæftigede med at bringe the Neshamonys Ladning op til Plainen, eller til Eden, som Bridget kaldte Stedet, uvidende om hvor ofte hun i sin unge Ægtemands Tanker havde været sammenlignet med en elskelig Eva. To af Teltene havde været medbragte og vare nu ordentlig opreiste, med Gulve, og Alt hyggeligt indrettet baade indvendig og udvendig. Et Tag var alligevel neppe nødvendigt i dette herlige Klima, hvor man kunde finde Skygge i Lunden, og en straatækket Hytte blev snart indrettet til Bolig for de Andre. Ved den tredie Dags Ende var hele Selskabet i Eden hyggeligt og bequemt indrettet, og Mark tog for en kort Tid Afsked med sin Brud, for at seile til Rancocus Øen. Ihvorvel denne Adskillelse skulde være kort, kostede den dog Bridget Taarer, og utallige vare hendes Advarsler om at være forsigtig mod Øboerne, dersom de skulde have besøgt Betts, i den Tid

der var forløben, mellem **the Neshamonys** Afreise og Tilbagekomst.

Hver Gang Reisen mellem de to Øer blev tilbagelagt, tabte den noget af det besværlige. Hver Gang lærte Mark lidt, med Hensyn til Coursen, Strømmens Egenskaber og Søgangen. Ved denne Leilighed brugte han tre Timer mindre til Seilladsen, end forrige Gang, da han afseilede i Tusmørket, og naaede Havn den næste Middag. Intet var forefaldet, og man gav sig strax ifærd med at lade Barkassen. Der blev gjort Plads til en Ko og dens Kalv, og da Mark følte hvor vigtigt det var, at benytte ethvert Øieblik, stak den lille Slup tilsøs den samme Dags Aften, som den var ankommen om Middagen.

Bridget stod paa Klippen ved Siden af Vigens gjennemsigtige Vand, da **the Neshamony** skjød gjennem dens Indløb ind i den lille Havn, og hendes Haand laae i Marks i samme Øieblik han landede. Taarerne strømmede til den unge Mands Øine, da han tænkte tilbage paa sine eensomme Aar, og han følte hvor forskjellig en saadan Velkomst var, fra de mange sørgelige Ankomster og Afreiser, der gik forud for de sidste Begivenheder.

Det var et besværligt Arbeid at faae Koen og Kalven op af Bjerget. Den Første saae ikke noget paa de nøgne Klipper, der kunde friste den til Opstigningen. Den drak alligevel af Hjertenslyst af Bækken, og syntes at finde meget Behag i dens Vand. Omsider fulgte man den

Plan, at bringe Kalven et godt Stykke op, og det lille Dyrs Skrig bevægede strax Moderen til at følge efter. Paa denne Maade bleve de begge bragte op til Eden, i i Løbet af en Time, og den stakkels Ko retfærdiggjorde tilstrækkeligt Navnet, da den fik Øie paa den brede Slette af det sødeste Græs, som udstrakte sig foran den. Dens Indbildningskraft blev i den Grad slaaet af dette Syn — thi vi forudsætte at nogle Køer endog have mere Indbildningskraft, end mangt et Menneske — at den virkelig slog bag ud, og satte afsted med Hovedet ned og Halen i Veiret, og sprang hen over Grønsværet, som et kaadt Føl. Det varede alligevel ikke længe, førend hun begyndte at græsse, da der paa Reisen kun var vanket baade knapt Foder og Vand. Dersom der nogensinde gaves et lykkeligt Dyr, var det den Ko, nu da alle dens Besværligheder vare overstaaede; thi baade Søsyge, tørt Foder, lidt Vand, snæver Plads og et haardt Leie, var udentvivl altsammen glemt, da den nu efter Hjertenslyst kunde streife omkring paa vidtudstrakte Marker, paa hvilke Græsset aldrig syntes at være længer eller kortere, end det netop var passende til at afgnaves, og mellem hvilke utallige Bække af det reneste Vand glindsede som Krystaller. Den store Vanskelighed ved at holde Meierier i et varmt Klima, bestaae i Mangelen paa Græsgange, da Tørken i Sommermaanederne i Almindelighed er af saa lang Varighed. Paa **Vulcan's Peak**, og i hele denne herlige Region, regnede det alligevel af og til hele

Aaret rundt, mere om Vinteren end om Sommeren, og det var den eneste Forskjel i Aarstiderne, med Undtagelse af en ubetydelig Forskjel i Temperaturen. Disse Særegenheder syntes at hidrøre fra de herskende Vindes Retning, der ikke alene bragte hyppige Regnbyger, men som vedligeholdt en tilstrækkelig Mængde Friskhed i Atmosphæren. Inde i Krateret havde Mark ofte fundet Heden trykkende, endog i Skyggen; men udenfor næsten aldrig, forudsat at hans Legeme ikke direkte var udsat for Solstraalerne. Heller ikke var Temperaturforskjellen mellem Revet og **the Peak** saa marqveret, som man skulde have troet, ifølge det Sidstes betydelige Høide. Dette hidrørte fra den Omstændighed, at Søluften, som sædvanligviis var i en rask Bevægelse, traad i en saa nøie Forbindelse med Atmosphærens Bestanddele, nede paa den lave Klipperække, at den meddeelte sin Friskhed til alt hvad den strøg hen over.

Paa den næste Tour til Rancocus Den var Mark ikke med. Paa denne Tid tilbragte Anne den halve Deel af Dagen under aaben Himmel, og havde saavidt gjenvundet sine Kræfter, at Heaton ikke betænkte sig paa at forlade hende. Doctoren havde efterladt mange Ting, med hvis Indskibning han selv ønskede at have Tilsyn, og han fulgte derfor frivillig med Socrates ved denne Leilighed, og lod Brudgommen blive tilbage hos sin Brud. Heaton var allerede bleven en taaalelig god Sømand,

og Mark meddeelte ham det nødvendige om den Cours, der skulde styres, og Distancen, der skulde udløbes. Alt havde et gunstigt Udfald, **the Neshamony** vendte tilbage i rette Tid, og medbragte, fjerde Dagen efter at den var afseilet, ikke alene den tilbageblevne Ko og dens Kalv, men flere af Gederne. Da Mark nu var fuldkommen overbeviist om, at han kunde betroe Barkassen til Heaton og Socrates, og da Anne erklærede sig villig til at forblive paa **the Peak**, i Selskab med Theresa og Dido, besluttede han at tage til Krateret, med de to Bridgets, da han ansaae det for passende, ikke længer at forsømme sine Besiddelser i den Kant. Der var intet som kunde opvække Frygt, og Fruentimmerne havde erhvervet sig et Slags Mod, som snarere maatte tilskrives deres Stilling, end deres Kjøn og naturlige Egenskaber. Gjenstanden for Annes største Omsorg var hendes Barn, saalænge det var i Sikkerhed, var der ikke noget i Veien for hende; og da Dido var berømt for at forstaae sig meget godt paa at behandle spæde Børn i Sygdomstilfælde, og da den unge Moder besad alle de simple Midler, som udkræves i saadanne Tilfælde, gjorde hun ingensomhelst Indvending mod at hendes Mand forlod hende.

Bridget længtes med Utaalmodighed efter at foretage denne Reise, thi hun ønskede at see det Sted, hvor hendes Mand havde tilbragt saa mange Dage i Ensomhed. Alt hvad han i deres mangfoldige Samtaler havde meddeelt hende, denne Gjenstand angaaende, stod

levende for hende; men hun ønskede dog at blive nøiere bekjendt med det Hele. For Kitty nærede hun virkelig en afgjort Forkjærlighed, ja endog Grisene, Marks Staldbrødre, havde et vist romantisk Værd i hendes Øine.

Man valgte Morgenen til Afreisen, og netop som det lille Fartøi løb ud under Læ af **the Peak**, og begyndte at føle Brisen, steg Solen i al sin Herlighed op over den østlige Horizont, og oplyste det blaa Ocean med sine glimrende Straaler. Aldrig havde **Vulkan's Peak** et mere storartet og blidt Udseende — thi det Store og Ophøiede blandet med Blidhed, udgjør den væsentligste Fortryllelse ved det tropiske Scenerie — end det havde den Morgen, og idet Bridget skuede op til de mørke overhængende Klipper, sagde hun smilende:

„Vi kunne elske Revet, kjære Mark, for hvad det har været Dig i Din Nød; men jeg forudseer, at dette Eden vil blive vort fremtidige Hjem."

„Der er mange Ting, som gjør at dette Bjerg er at foretrække for Revet; men nu da vi for Alvor tænke paa at danne en Coloni, er det bedst at vi beholde begge. Rancocus vilde endog være af stor Værd for os, som et Sted, hvor vi kunde lade Gederne og Qvæget græsse. Det kan vare længe førend Stedet vil blive savnet af menneskelige Væsener til Dyrkning; men enhver af vore nuværende Besiddelser er og vil længe vedblive at være os nyttige Hjælpekilder. Jeg antager selv at vi fornem-

melig vil opslaae vor Bolig paa the Peak; men vi skal have vore Fisk, vort Salt og vore Vegetabilier fra Revet."

„Oh! det Rev, det Rev, hvorlænge vil det vare, Mark, inden vi faae det at see?"

Den forelskede unge Mand lo, og kyssede sin fortryllende Kone, og bad hende have Taalmodighed, da der endog maatte forløbe flere Timer, inden de fik Klipperne i Sigte. Disse Timer forløb uden at der indtraf noget som er værd at omtale. Passaten blæste i Almindelighed frisk i den Deel af Oceanet; men det stormede sjeldent. Nu og da kom der rigtignok Byger; men en klog og erfaren Sømand kunde i Almindelighed tage sig iagt for dem, medens det sjeldent feilede at Orkanen, ligesom de fleste andre store physiske Phænomener, havde sine Forløbere, der baade vare lette at see og forstaae. Ved nærværende Leilighed løb Baaden tværs over Passagen i et meget passende Tidsrum, da Krateret efter fem, og Skibets Master efter sex Timers Seillads kom i Sigte. Mark havde en god Landkjending, da han kom ind i Læ af Capet, eller det allerede omtalte lave Forbjerg, som han kaldte Cape South, medens der endnu var flere Timer Dag tilbage. Bridget forundredes i høi Grad over den store Forskjel hun saae mellem disse lave, mørke og saa ofte nøgne Klipper, og Eden, som hun saa nylig havde forladt. Taarerne kom hende i Øinene naar hun tænkte sig sin Mand, som en ene Vandrer over dette Øde, uden endog at have andet Vand, end det, der faldt fra Skyerne

eller det, der opbevaredes i Skibets Fade. Da hun gav disse Følelser, der vare saa naturlige i hendes Stilling, Luft, bad Mark hende alligevel om at have Taalmodighed til hun naaede Krateret, og hun vilde da see, at han havde været i Besiddelse af en Mængde Velsignelser, for hvilke han havde al Grund til at være Forsynet taknemmelig.

Der var ingen Vanskelighed ved at komme ind i den rette Kanal, da Baaden næsten fløi forbi Klipperne, der omgav Passagen. Saalænge den var i aaben Sø, tabte det lille Fartøis Seil deres Kraft, hver Gang det var nede i Huulningerne mellem Søerne; men nu da Brisen stadigt kunde virke, løb det en herlig Fart. Da de seilede forbi Engen, saae Mark til sin Forundring alle Svinene ude paa den, tilligemed sytten temmelig store Grise. Disse Dyr havde virkelig fundet Vei langs med Klipperne, i en Afstand af fem Miil fra Hjemmet, og rimeligviis endnu længer, ad den krogede Vei de havde fulgt. De lod til alle at være fede og i bedste Velgaaende. Der var allerede fordampet saa meget af Vandet, at man taalelig godt kunde gaae paa Søgræsset, og da Mark standsede for at betragte disse Tings Fremskridt, forudsagde han, at eet Aar til i dette Klima vilde omskabe den hele store Plaine til tørt Land. Paa mange Steder havde Svinene allerede fundet Vei gjennem Søgræsset ned til Mudderet, og der var især et Sted, ganske nær ved Kanalen, hvor alt Vandet var borte, og hvor

Grisene havde gjennemrodet saameget af Overfladen, at to eller tre Acres var bleven omskabt til halvpløiet Land, i hvilket Søgræsset for det meste var rodet ned under Mudderet. Der manglede kun Regn til at udskylle Saltpartiklerne, for at gjøre dette Sted i høi Grad frugtbart, og det var vist at denne Regn vilde komme, ved Enden af Aarstiden.

Omtrent midt paa Dagen løb Mark langs med Siden af Revet, paa det sædvanlige Landingssted, og ønskede, med et Kys, Bridget velkommen i hans og hendes Hjem. Enhver Ting var paa sit rette Sted, og et eneste Blik var tilstrækkeligt til at vise, at intet menneskeligt Væsen havde været der, i de Uger han havde været fraværende. Kitty græssede paa Tinden, og ingen Vagthund kunde have gebærdet sig naragtigere end den gjorde, ved Synet af sin Herre. I Førstningen havde Mark tænkt paa at flytte dette venlige og muntre Dyr til **the Peak**, for at den kunde være i den lille Hjord han havde samlet der, men han var bleven bevæget til at forandre denne hans Mening, idet han erindrede, hvor meget den bidrog til at vedligeholde Tindens Skjønhed, ved at forhindre Græsset i at voxe for høit. Han havde derfor bragt den en Kammerat, der ikke saasnart var bleven sat iland paa Revet, førend den sprang afsted, for at slutte Bekjendtskab med den Fremmede paa Høiden.

Bridgets Følelser bleve næsten overvældede, da hun kom ombord i Skibet. Der var endog noget vist ophøiet

i den Ensomhed, der herskede over enhver Ting, som tiltalte hendes Indbildningskraft, og hun undrede sig over, at noget menneskeligt Væsen kunde have levet der saa længe, ene og uden at have det opmuntrende Haab, nogensinde at blive befriet. I dette Skibs Kahyt havde hun skjænket Mark sin Tro, og en Masse Erindringer strømmede ind paa hende, da hun traad ind i den. Mark maatte lade hende skaffe sine Følelser Luft i Taarer; men efter en halv Times Forløb havde hun fattet sig, og derpaa gav hun sig til at bringe Alt i Orden, og at underkaste denne meget betydningsfulde Bolig, Indflydelsen af en Qvindes Kjærlighed til Hygge og Orden. Da Mark kom tilbage fra sin Have, hvorhen han var gaaet, for at forvisse sig om dens Tilstand, havde Bridget hans Middagsmad færdig, og anrettet med en Orden og Nethed, som han længe havde været fremmed for. Det var et udmærket Maaltid for dem begge; Manden havde tændt Ild paa Kabyssen hvor Konen havde tillavet Maaltidet, der hovedsagelig bestod i nogle stegte Fisk, fangede om Morgenen i den snevre Kanal mellem Klipperne, og som Mark selv havde reengjort under Seilladsen. Den unge Mand sørgede meget omhyggeligt for at hindre sin Kone i at udføre Pligter, som hun ved sin Opdragelse ikke var skikket til, medens Konen var ligesaa omhyggelig for at gjøre sig nyttig. I en Henseende var Bridget meget flink hvad Husholdningssager angik, hun forstod hvorledes mange lækkre Retter skulde tillaves, og forsaavidt det

gjaldt om at give Anviisning, kunde hun hele Kogebogen udenad. Det var derfor intet Under, at Mark fandt enhver Ting hun lagde Haand paa, eller tillavede, at være godt, ligesom at enhver Ting hun yttrede lød behageligt og forstandigt. Den sidste er en meget vigtig Ingredients i det ægteskabelige Liv; men den første har sine Fortjenester.

Og Bridget Woolston var baade indtagende og forstandig. Skjøndt hun var lidt romantisk og tilbøielig til at vove Alt for Følelsen, og hvad hun ansaae for at være Pligt, flød der dog paa Bunden af det Hele en fortræffelig Forstandsaare, som der var taget tilbørligt Hensyn til. Hendes Sind var Blidheden selv, og det er en af de største Velsignelser i den ægteskabelige Lykksalighed. Til denne store Egenskab maa vi føie Hengivenhed; thi hun var Mark inderlig hengiven, og hun vilde ikke betænke sig paa at opfylde ethvert af hans Ønsker, om det ogsaa skulde koste hende en smertelig Opoffrelse. Det kunde ikke feile at et Menneske, der var saa ædel og mandig, som hendes Husbond, maatte opdage og skatte en saadan Sindsbeskaffenhed, der havde den største Indflydelse paa deres fremtidige Lykksalighed.

Vort unge Par besøgte ikke Krateret og Tinden, førend Solen havde tabt største Delen af sin Kraft. Da førte Mark sin Kone ind i Haven og paa Sletten. Glædesudbrud undslap den Sidste næsten ved hvert Skridt; thi foruden de tilfældige Eiendommeligheder ved et sac-

dant Sted, var Vegetationen fremskreden, som det kun er muligt indenfor Vendekredsene, begunstiget ved hyppig Regn og rig Jordbund. Radiserne vare halv saa tykke som Bridgets Haandled, og saa bløde som hendes Hjerte. Salaten var allerede i Hoveder, Bønnerne vare tjenlige, Rødløgene store nok til at koge, og Erterne vare endog for gamle. Paa Tinden afskar Mark et Par Meloner, hvis Velsmag han aldrig havde kjendt Magen til. Dette Sted glædede i Særdeleshed Bridget. Det var netop paa den Tid Græsset var smukkest, og Kitty havde fundet det saa velsmagende, at hun neppe en Gang var gaaet ned i Haven. Hist og her saaes rigtignok Indtrykket af hendes lille Hov i et Bed, men det syntes snarere som om hun havde gaaet der, for at eftersee Havens Tilstand, end for at tilfredsstille sin Appetit.

Medens de vare paa Tinden viste Mark sin Kone Hønsene, som nu vare forøgede til henved halvtredsindstyve. Der var kommen to eller tre Flokke Kyllinger i den sidste Maaned, og de havde levet paa Revet, som ved Plankebroen var adskilt fra Krater-Revet. Da to eller tre af dem alligevel fløi tvers over det snævre Stræde, vidste han at hans Haves Tilstand maatte tilskrives den Omstændighed, at de endnu paa hine Klipper fandt tilstrækkelig Føde til deres Underhold. Da de vendte tilbage til Skibet, fandt han en Rede med et Dusin Æg, i en overskaaren Fjerding, som han havde anbragt i denne Hensigt. Disse Æg tog han sig den

Frihed at anmasse sig til eget Brug, og sagde Bridget, at de kunde spise nogle af dem til Frokost.

Men Føde var noget der aldrig havde forvoldt vor Eneboer megen Bekymring. Fra det Øieblik han fandt Gjødning, Søgræs og Guano, følte han sig overbeviist om at være i Besiddelse af Midler til at underholde sig; skjøndt han maaskee, uden selv at vide det, let kunde være bleven skuffet i denne Mening, snarere ved den Ulyst til Virksomhed, som et varmt Klimas Overflødighed næsten altid medfører, end af den absolute Mangel paa Midler til at tilveiebringe dem. Den Aften knælede Mark og Bridget ved hinandens Side, og opsendte deres Tak til Gud, for al hans Naade. Hvor sødt fandt han det ikke, at see sin yndige Kones lette Skikkelse bevæge sig i den rummelige Kahyt og give den et hjemligt og lyksaligt Udseende; dette er noget som Ingen kan fatte, der ikke har været udelukket fra disse tilvante Glæder, og derpaa pludselig har gjenerholdt dem.

Tiende Kapitel.

Mark og Bridget forblev ganske ene en Uge paa Revet, Tiden forekom dem kun som en eneste Dag, og

saa fuldkommen vare de optagne af hinanden og deres nærværende Lykſalighed, at de næſten frygtede for den Time de ſkulde vende tilbage. Enhver Ting blev alligevel efterſeet, endog det forladte Anker, og Mark gjorde et Stræk øſter efter, idet han førte ſin Kone ud i rum Sø, i den Retning. Men Skibet og Krateret forſkaffede Bridget den ſtørſte Glæde, disſe kunde hun aldrig blive kjed af, det Førſte iſær. Et Skib ſtod i Forbindelſe med alle de førſte Indtryk Mark havde gjort paa hende; ombord i det ſamme Skib var hun bleven viet, og nu udgjorde det for Øieblikket, om ikke for beſtandig, hendes Hjem. Bridget havde ſaa længe boet i et Telt, og i de Vildes Hytter, at de Bequemmeligheder **the Rancocus** tilbød, forekom hende at ligne dem i et Palads. De vare ydermere ikke blottede for Elegance, ſkjøndt det paa den Tid ikke var ſædvanligt for Republikken, at udſtyre Skibe elegant, eller i Smag med de nuværende kongelige Lyſtjagter. Men med Henſyn til Bequemmelighed havde vort Skib alligevel noget at prale af. Dets Kahyt var paa Dækket, eller under Hytten, og var følgelig i Beſiddelſe af alle de Fordele, ſom Lys og friſk Luft kunde tilbyde. Underneden var der Proviantlukafer, der endnu indeholdt mange Luxusartikler, ſkjøndt Tiden begyndte at gjøre ſit ſædvanlige Angreb paa deres Egenſkaber. Brødet var ikke fuldkommen ſaa godt, ſom det havde været, heller ikke havde Theen beholdt ſin fulde Styrke og Smag. Men Sukkeret var endnu ligeſaa ſødt, ſom den Dag det

blev indskibet, og Kaffeen havde tilsyneladende ikke lidt nogen Forandring. Smørret er det ikke værd at tale om. Bridget erklærede at hun, saasnart det lod sig gjøre, vilde sætte Dido iværk med, paa det nøieste at efterse og reengjøre Proviantslukaferne. Dernæst afgav Kabyssen saadant et bequemt og lustigt Kjøkken, Mark havde borttaget Huset, der omgav det, da Solseilet fuldkommen svarede til Hensigten, og hans Kone erklærede, at det var en Fornøielse at koge ham et Maaltid, paa et saa behageligt Sted.

Den første Ret, som Bridget bogstavelig talt nogensinde kogte for Mark, eller for noget andet Menneske, var en Ret „Græs" * som det den Gang var Skik, endog blandt de meest dannede Mennesker i Amerika, at kalde Asparges. De havde i Forening besøgt Aspargesbedene paa Jordøen, og havde fundet at Planten trivedes ypperligt i dens Yndlingsjord. Mangelen paa Smør var det største Savn ved denne Ret; thi naar vi skal følge Sandheden, undslog Bridget sig for at benytte Skibssmørret ved denne Leilighed, men lykkeligviis var der Olie nok, til nogenlunde at træde istedenfor. Mark erklærede at han aldrig i sine Levedage havde nydt noget, der smagte ham halv saa godt.

Ved Ugens Udløb ytrede Gouverneuren, som Heaton kaldte Mark, og som Bridget ogsaa skjemteviis havde

* Sparrowgrass, ordret oversat Spurvegræs, er den engelske Benævnelse for Asparges.

begyndt at kalde ham, den Mening, at det var nødvendigt for dem, at rive sig løs fra deres Paradis. Revet havde vistnok aldrig før forekommet den unge Ægtemand saa behageligt et Sted, som han nu fandt det, og han ansaae det for ganske rimeligt, at man her kunde tilbringe hele sit Liv, uden at knurre. Hans Kone forsikkrede ham gjentagne Gange, at hun aldrig før havde følt sig halv saa lykkelig, og i hvor høit hun elskede Anne og hendes Lille, kunde hun uden i ringeste Maade at kjedes, forblive der en Maaned længer. Men Klogskaben bød Mark at vende tilbage til **the Peak**, thi siden han var kommen til Kundskab om de befolkede Øers Nærhed, havde han aldrig følt sin forrige Sikkerhed mod fremmed Indfald.

Farten var heldig, og Mødet med **the Neshamony**, da de kom udenfor Vigen, gav Scenen et livligt og civiliceret Udseende. Den var paa Tilbageveien fra sin sidste Reise fra Rancocus Øen, og havde bragt Resten af Godset med sig, med Undtagelse af to Geder, som vare blevne drevne op paa Bjergene, og efterladt der Bigelow var fulgt med Baaden, og nu var alle Colonisterne samlede paa **Vulkan's Peak.** Men Betts medbragte Tidender, som forvoldede Gouverneuren en heel Deel Bekymring. Han rapporterede, at efterat de havde ladet Barkassen, og kun afventede den passende Dagstid, for at forlade **Rancocus**, opdagede de en Flotille, bestaaende af Canoer og Hundeflaader, som nærmede sig Øen fra

den Kant hvor Gruppen laae, som de pleiede at kalde den Klynge Øer, der laae dem nærmest mod Nordvest. Ved Hjælp af Kikkerten havde Betts overtydet sig om, at en vis Waally var ombord i den forreste Cano, og han ansaae dette som et slet Omen. Waally var Ooroonys frygteligste Rival og bittreste Fjende; og alene den Omstændighed, at han anførte en saadan Flotille, ansaae Bob som et Tegn til, at han havde overvunden ærlige Betto i et eller andet Sammenstød, der for nyligt havde fundet Sted, og at han nu var ude for at anstifte flere Ulykker. Det syntes virkelig neppe muligt, at Folk, som de Indfødte, skulde høre noget om Tilværelsen af et Bjerg i deres Nærhed, som Rancocus Øen, og at de ikke skulde ønske at tage det i Øiesyn om ikke i Besiddelse.

Saasnart Betts havde overbeviist sig om disse Omstændigheder, var han sat af fra Land, og gaaet under Seil Han vidste at Barkassen var istand til at seile fra ethvert Fartøi, som de Indfødte var i Besiddelse af, især under Vinden, og han manoeuvrerede en Timestid omkring Flotillen, for at gjøre sine Jagttagelser, førend han forlod den. Det var tydeligt at dette var et Krigsparti, og Bob troede at der var hvide Mennesker iblandt dem; idetmindste saae han to Individer, som han antog for at være blanke Matroser, iført en halvvild Dragt, og som begge vare i den frygtelige Waalys Canoe. Det var ikke noget usædvanligt for Søfolk, at blive fordreven

til de Øer, som ligge spredte omkring i det Stillehav, og der er neppe en Gruppe, paa hvilken man ikke finder flere eller færre af dem. Disse Mænds Nærværelse betragtede Bob ogsaa som et slemt Omen, og han følte hvor nødvendigt det var, at føre dem saameget som muligt bag Lyset. Da Barkassen forlod Flotillen, holdt den derfor, istedenfor at styre den rette Cours, som var til Luvart af Øen, i næsten den modsatte Cours ned i Læ af Landet, for ikke at falde ind i Stille under Høilandet, thi Bob vidste nok, at naar han ingen Kuling havde, vilde Canoerne, ved at pagaie, snart indhente ham.

Vore Colonister pleiede at forlade Rancocus lige før Solens Nedgang, og at holde Sydost hen hele Natten, dette bragte dem altid om Morgenen i Sigte af Vulkanens Røg, og kort efter pleiede de at faae **the Peak** i Sigte. Hele den paafølgende Dag anvendtes sædvanligviis til at krydse op til Vulkanen, eller saa nær op til den, som man ansaae det for raadeligt, og ved paa den anden Dag, ved Solnedgang, at vende Nordost over, fandt man at **the Neshamony** den næste Morgen nærmede sig Klipperne ved **Vulcan's Peak**, om den ikke allerede var under dem. Det var en Selvfølge at Bob ikke havde nogen lang Seillads, før Natten brød frem, og det stod ham frit for at styre hvilken Cours det behagede ham. Lykkeligviis var det ingen maanelys Nat, skjøndt der ikke var nogen Fare for at saa lille et Fartøi, som **the Neshamony**, skulde blive

seet i nogen betydelig Afstand paa Vandet, om det end- og var Maaneskin. Bob besluttede derfor at krydse op til Nordenden af Rancocus Øen, eller Low Cape, som Colonisterne kaldte det, paa Grund af den Omstændighed, at Lavlandet strakte sig en eller to Qvartmiil ud fra Bjerget. Naar han først var paa Høiden af Capet, og tilstrækkeligt langt inde under det, kunde han muligen gjøre Opdagelser, som vilde komme til Nytte.

Det medtog to Timer at krydse op til Luvart og indhente hvad der var gaaet tabt, dog var the Neshamony Klokken elleve, ikke alene paa Høiden af Capet; men klos inde ved Landingen. Da Ild i dette Klima var en ganske unødvendig Ting paa denne Aarstid, og næsten hele Aaret rundt, undtagen til at koge ved, kunde Bob ikke ved dette Middel spore de Vildes Leir. Dog erholdt han al den Underretning som han ønskede, dette skete alligevel ikke uden stor Fare, og ved et meget dristigt Skridt fra hans Side. Han firede Seilene ned paa Baaden og løb paa Siden af Klippen, hvor Barkassen i Almindelighed lagde til, da Canoerne ɔc. havde valgt en mindre benyttet Havn. Bob steg derpaa iland, og sneg sig langs med Kysten, i Retningen mod de sovende Vilde. Uden at vide det blev han iagttaget og han krøb netop under nogle Buske, for at komme nærmere, da han følte en Haand paa sin Skulder. Der var i et Øieblik Fare for Blodsudgydelse; men Bobs Haand blev

standset derved, at han hørte følgende Ord paa godt Engelsk:

„Hvor vil Du hen, Kammerat?"

Dette Spørgsmaal blev fremført i en dæmpet, forsigtig Tone, der ligesaameget som Sproget gjorde Bob tryg. Han opdagede strax at det var de to Mænd, han ganske rigtig havde antaget for at være Matroser, som vare mellem Buskene, og hvor det syntes at de længe havde ligget paa Luur, for at iagttage Barkassens Bevægelser. De sagde Bob at han ikke behøvede at frygte, da alle de Vilde sov i nogen Afstand derfra, og de fulgte ham tilbage til **the Neshamony**. Her gjenkjendte Bigelow til Alles Forundring og Glæde begge Matroserne, der ikke alene tidligere havde været hans Skibskammerater; men virkelig vare hans Landsmænd og Amerikanere, da alle tre vare fødte i knap en Miils Afstand fra hinanden. Disse tre Personers Levnetsløb havde meget tilfælleds, de vare komne til det stille Hav med en Hvalfanger, hvis Capitain var en Drukkenbolt, og de havde, den ene efter den anden forladt Skibet. Bigelow kom til Panama, hvor, som vi allerede have anført, Teresas sorte Øine fangede ham. Peters havde paa sin Omflakken stødt sammen med Jones, og de havde i de sidste to Aar opholdt sig paa Perleøerne, uden at vide hvad de skulde gribe til, da Waally befalede dem begge at ledsage ham, paa den nærværende Expedition. Ifølge

Vink, som forskjellige Anførere havde ladet falde, vare de komne under Veir med, at en Deel Christne skulde udplyndres og massacreres, eller tages tilfange. De havde hørt om den „Canoe," som i et Aar havde været taboueret; men kunde neppe forstaae Halvdelen af Historien, og vare overladte til de meest ængstlige Bekymringer. Det blev dem ikke tilladt at tage over til de Øer, som stod under Doroonys Control, men de bleve med skinsyg Aarvaagenhed holdt tilbage paa Waallys Deel af Gruppen, og havde følgelig ikke været i den Stilling, at de kunde erfare de enkelte Omstændigheder. angaaende det besynderlige Selskab af Colonister, der var gaaet Syd efter. Saameget havde Peters i det Væsentlige fortalt. da et Raab blandt de Vilde mindede de Blanke om Nødvendigheden af at komme til en Afgjørelse, med Hensyn til Fremtiden. Jones og Peters indrømmede, at det ikke vilde være raadeligt at forblive længer, skjøndt det var tydeligt, at den Sidste kun modstræbende tilkjendegav denne Mening. Som det siden efter viste sig, havde Peters taget sig en indianst Kone, hvem han holdt meget af, og han forfærdedes ved Tanken om at forlade hende. Der var alligevel kun et Øieblikks Betænkningstid, og næsten uden selv at vide det, fulgte han Jones i Barkassen, da han fandt at den var iværk med at gaae under Seil, for at forlade Landet, og den var en halv Qvartmiil fra Land, førend han fik Tid til at tænke synderlig paa den, han havde ladet blive tilbage. Hans Kammerat trøstede ham ved at sige ham,

at der nok kunde findes en Leilighed til at sende et Bud til Petrina, som de kaldte den smukke unge Vilde, der ikke vilde undlade, tidligere eller senere, at finde Vei til Rancocus.

Med denne vigtige Tilvæxt i Styrke, betænkte Bob sig ikke paa at gaae tilsøs, idet han overlod det til Waally, at gjøre hvilke Opdagelser han formaaede. Skulde de Indfødte stige op til de høiere Dele af Bjerget, vilde det neppe feile, at de fik Røgen fra Vulkanen og **the Peak** at see, skjøndt det lykkeligviis ikke vilde staae i deres Magt at see Revet, eller nogen Deel af den lave Gruppe af Klipper. Det var meget muligt, at de kunde forsøge paa at krydse Passagen mellem de to Bjerge, skjøndt den Omstændighed, at **Vulcan's Peak** laae ret til Luvart af Rancocus, frembød en meget væsentlig Hindring for deres Held. Dersom de to Matroser var blevet hos dem, kunde de rigtignok have lært Indianerne hvorledes de skulde bekjæmpe Vind og Sø; men netop disse to Mænd vare, ifølge af hvad de kjendte til Indianerne og deres Foretagender, af den Mening, at det oversteg deres Dygtighed og Udholdenhed, at krydse med deres Kanoer et hundrede Qvartmiil ret op i Vindøiet, og imod den Sø, der i Almindelighed gik i den Deel af det Stille Hav.

Colonisterne modtog de to Rekrutter med Velvillie. Bridget smilede, da Mark hentydede til at Jones, der var en ret smuk Karl, vilde være et meget passende Parti

for Johanne, og at han ikke tvivlede om, at han i Egenskab af Øvrighedsperson, inden et halvt Aar var forløben, vilde blive anmodet om at forene dem. De Vildes Hensigter gav alligevel Selskabet for Øieblikket andet at tænke paa end Ægteskaber, og der blev raadslaaet om at udkaste en Plan til dets fremtidige Bestyrelse. Da Mark blev betragtet som Hovedet for Colonien, og da han i enhver Henseende besad den største Erfaring, havde hans Mening den største Vægt, og alt hvad han foreslog blev antaget. Der var otte Carronader ombord i Skibet, den Gang en ganske ny Slags Kanoner, som vare monterede paa Raperter. Det var Tolvpundere; men lette og behændige. Der fandtes ogsaa Overflødighed af Ammunition i Skibets Magazin, da ingen Skibe sendes for at handle med Fejeerne, uden at der bliver taget passende Hensyn til Armeringen. Mark foreslog den næste Dag at gaae over til Revet med **the Neshamony**, for at transportere to af Kanonerne, med et passende Forraad Krudt og Kugler, til **the Peak.** Der fandtes nu et Sted paa Stien eller Trappen, hvor det vilde være let at forsvare denne mod en heel Armee, da Klipperne som næsten vare lodrette paa begge Sider, stod saa tæt ved hinanden, at det blev muligt at lukke Passagen med en snæver Port. Denne Port havde Mark ikke i Sinde at opføre nu; thi han ansaae det ikke for nødvendigt. Alt hvad han havde i Sinde var, at plante de to Kanoner i dette Pas; een paa et fladt Klippestykke lige over

den, og lidt paa den ene Side, hvorved Indløbet til Vigen vilde beherskes, saavel som selve Vigen og hele Stien underneden, og den anden paa en naturlig Platform, et kort Stykke ovenover, hvor den ikke alene kunde beherske hele Passet, men naar man benyttede det Sidste som et Slags Skydeskaar ved at syre igjennem det, kunde man ikke alene bestryge Huulveien i en betydelig Distance ned efter, men man kunde ogsaa skyde langs med Indløbet til Vigen, og bestryge næsten Halvdelen af det lille Bassin.

Bob bifaldt i høieste Grad dette Arrangement, og alle Matroserne vare alt for vante til at adlyde deres Foresatte, til at fremkomme med den ringeste Indvending mod noget af det Mark foreslog. Betts var den eneste Person der havde været heelt rundt om **the Peak**; men han, Mark og Heaton, som havde været en heel Deel omkring paa Klipperne paa den Side, som vendte ud imod Havet, vare alle enige om, at det ikke vilde være muligt for et menneskeligt Væsen at naae Plainen, undtagen ved at stige op af Trappen. Dette gjorde naturligviis den Sidstes Befæstning af saa meget mere Vigtighed, da det omskabte den hele Ø til et andet Gibraltar. Revet vilde jo rigtignok være udsat for Angreb, dog troede Mark at det, ved at efterlade en Deel af deres Styrke i Skibet, med to eller tre Kanoner til deres Tjeneste, ikke vilde være vanskeligt at afslaae en fem hun-

drede af de Indfødte. Hvad Krateret angik, da kunde det meget let gjøres uindtageligt.

Ved dette Møde foreslog Heaton, at oprette et Slags Gouvernement og en Øvrighed, hvem de Alle høitidelig skulde sværge at staae bi. Ideen blev gunstig optaget, og Mark blev eenstemmig valgt til Gouverneur for Livstid, Loven skulde bygges paa Retfærdighedens Grundsætninger, med saadanne specielle Forordninger, som fra Tid til anden kunde udgaae fra et Tremandsraad, der ogsaa blev valgt for Livstid. Dette Raad bestod af Gouverneuren, Heaton og Betts. Det er ikke vanskeligt for det menneskelige Selskab, at indrette sig ifølge retfærdige Grundsætninger, naar Fornødenhederne ere faa og Interesserne simple. Det er de Tilbøieligheder, som disse sidste medføre, som afvender dem fra deres sande Retning. I vor Ø-Communitet vare de fleste af dets Borgere vante til at troe, at Opdragelse og Sædvane gav en Mand en Slags Ret til at have en Mening, og endnu havde Demagogie ikke faaet Indpas hos dem. Nogle faa nødvendige Regler, som stod i Forbindelse med deres særegne Stilling, bleve besluttede af Raadet, og kundgjorte da Mødet opløstes. Forsaavidt vare de meget lykkelige, langt fra Dagens yndede bedragelige Slutning, som vil lære den Uerfarne at anse det som en Fordeel hos en Lovgiver, at han begynder sin Carriere, staaende saa lavt som muligt paa Uvidenhedens Scala, for at han kan

være hvad man i det moderne Sprog kalder „en selvgjort Mand".

Mark overtog nu Commandoen og udstedte sine Ordre med en vis Myndighed. Han henvendte først sin Opmærksomhed paa at gjøre **the Peak** uindtagelig. Man havde allerede der en Mængde Musketter og Fuglebøsser, da Heaton ved sin Ankomst var godt forsynet med Vaaben og Ammunition. Med Hensyn til den Sidste blev Peter og Jones sat iværk med at udgrave en Slags Hule i Klippen, der ikke alene var af en bequem Størrelse, men som ogsaa var heldig placeret til dette Øiemed, i en ikke stor Afstand fra det øverste af Trappen, for der at opbevare Krudt ɔc. Hulen var fuldkommen tør, hvilket ogsaa var uundgaaelig nødvendigt, og den var godt beskyttet mod Vandets Indtrængen.

Det næste var at samle en stor Hob at tørt Brændsel paa **the Peaks** nøgne Top. Dette skulde antændes om Natten, i det Tilfælde at Canoerne kom i Sigte, medens Mark var fraværende; thi han troede at han kunde see en saadan Baune fra Revet, hvorhen han agtede sig. Efter at have gjort dette Arrangement, gik Gouverneuren under Seil med Betts, Bigelow og Socrates i sit Følge, idet han lod Heaton med Peters og Jones blive tilbage, for at sørge for de fleste af Fruentimmerne. Vi sige de fleste, da Dido og Juno fulgte med, for at koge og for at vadske alle Klæderne for hele Colonien, af hvilke en Deel var sendt med Barkassen, men hvoraf

Størsteparten dog var ombord i Skibet. Dette var en Deel af Marks Forretning medens han var ene, som i høieste Grad var ham modbydelig, og da han havde stor Overflødighed paa Linned, fandt Bridget næsten et hundrede Stykker færdige til at gaae i Vadskeballien. Der var alisaa ingen Fare for at Vadsken vilde blive for lille.

Betts blev høiligen forundret over den Forandring han fandt, der var foregaaet med Klipperne. Der, hvor der paa den Tid han forlod Stedet, havde været Vand nok til at han kunde flyde derover med Flaaden, var der nu ganske tørt Land; heller ikke forbausede Kraterets Udseende ham mindre; det var nu blev til en livlig grøn Høi, da Kitty og hendes Kammerat sørgede for at holde Græsset passende kort. Det Indre var ham ogsaa i høi Grad paafaldende; thi foruden at Haven var i sin fuldeste Flor, skjøndt den savnede lidt hyppigere Brug af Hakken, fandt han en Eng af flere Acres Udstrækning, hvor Græsset netop var skikket til at slaaes. Mark havde lagt Mærke til denne Omstændighed, da han sidst var i Krateret, og Socrates havde medbragt en Lee, og andre fornødne Redskaber til at iværksætte dette Arbeid.

Morgenen efter Ankomsten gik alle Mand til Arbeid. Fruentimmerne opsatte deres Vadskerballier under et Solseil, der var opslaaet i denne Hensigt i Nærheden af Kilden, og stod snart i Sæbeskum op til Albuerne. Leen blev sat i Bevægelse, og Barkassen blev bragt hen til Skibet. Tre flinke Matroser heiste snart Carronaderne

over Skibets Side, og stuvede dem ned i den lille Slup; Ammunitionen fulgte efter, og et halvt Dusin Tønder Kjød og Flesk blev ogsaa nedstuvet i **the Neshamony**; denne Føde rørte Mark nu aldrig, da hans Spisekammer bestandig var tilstrækkelig forsynet med Fisk, Æg, Kyllinger og Grise. Men nogle af Matroserne længtes efter Skibsprovisioner, Oxekjød og Flesk, der nu havde været nedsaltet længer end to Aar, og Gouverneuren ansaae det for tjenligt at føie dem. De ledige Tønder vilde være nyttige paa **the Peak**, og Saltet vilde ogsaa være brugeligt, efter at være bleven tørret og knust.

Dagen hengik med at lade **the Neshamony**, og efterse adskillige Ting paa Revet. Svinene vare i god Stand, Mark skjød et af dem, og største Delen af Flesket blev, efter at det var slagtet og parteret, langet ned i Barkassen. Han sendte ogsaa Bob ud til de gamle Fiskemærker i Nærheden af Jordøen, hvorfra han bragte et hundrede Svinefisk tilbage. Disse bleve ogsaa deelte, da nogle af dem bleve afgivne til Didos Messe, og de øvrige langet ned i Barkassen, efter at et tilstrækkeligt Antal var holdt tilbage til et Aftensmaaltid. Omtrent Klokken ti om Aftenen afseilede **the Neshamony**, og efter at Mark havde ført den ud i rum Sø overlod han Bob Roret. Bigelow var bleven tilbage i Skibet, for at overhale Skramlet, af hvilket der endnu, baade paa Mellemdækket og i Lasten, var store Hobe tilbage. Hele Socrates's Familie, som endnu var beskæftiget

Størsteparten dog var ombord i Skibet. Dette var en Deel af Marks Forretning medens han var ene, som i høieste Grad var ham modbydelig, og da han havde stor Overflødighed paa Linned, fandt Bridget næsten et hundrede Stykker færdige til at gaae i Vadskeballien. Der var altsaa ingen Fare for at Vadsken vilde blive for lille.

Betts blev høiligen forundret over den Forandring han fandt, der var foregaaet med Klipperne. Der, hvor der paa den Tid han forlod Stedet, havde været Vand nok til at han kunde flyde derover med Flaaden, var der nu ganske tørt Land; heller ikke forbausede Kraterets Udseende ham mindre; det var nu blev til en livlig grøn Høi, da Kitty og hendes Kammerat sørgede for at holde Græsset passende kort. Det Indre var ham ogsaa i høi Grad paafaldende; thi foruden at Haven var i sin fuldeste Flor, skjøndt den savnede lidt hyppigere Brug af Hakken, fandt han en Eng af flere Acres Udstrækning, hvor Græsset netop var skikket til at slaaes. Mark havde lagt Mærke til denne Omstændighed, da han sidst var i Krateret, og Socrates havde medbragt en Lee, og andre fornødne Redskaber til at iværksætte dette Arbeid.

Morgenen efter Ankomsten gik alle Mand til Arbeid. Fruentimmerne opsatte deres Vadskerballier under et Solseil, der var opslaaet i denne Hensigt i Nærheden af Kilden, og stod snart i Sæbeskum op til Albuerne. Leen blev sat i Bevægelse, og Barkassen blev bragt hen til Skibet. Tre flinke Matroser heiste snart Carronaderne

over Skibets Side, og stuvede dem ned i den lille Slup; Ammunitionen fulgte efter, og et halvt Dusin Tønder Kjød og Flesk blev ogsaa nedstuvet i **the Neshamony**; denne Føde rørte Mark nu aldrig, da hans Spisekammer bestandig var tilstrækkelig forsynet med Fisk, Æg, Kyllinger og Grise. Men nogle af Matroserne længtes efter Skibsprovisioner, Oxekjød og Flesk, der nu havde været nedsaltet længer end to Aar, og Gouverneuren ansaae det for tjenligt at føie dem. De ledige Tønder vilde være nyttige paa **the Peak**, og Saltet vilde ogsaa være brugeligt, efter at være bleven tørret og knust.

Dagen hengik med at lade **the Neshamony**, og efterse adskillige Ting paa Revet. Svinene vare i god Stand, Mark skjød et af dem, og største Delen af Flesket blev, efter at det var slagtet og parteret, langet ned i Barkassen. Han sendte ogsaa Bob ud til de gamle Fiskemærker i Nærheden af Jordøen, hvorfra han bragte et hundrede Svinefisk tilbage. Disse bleve ogsaa deelte, da nogle af dem bleve afgivne til Didos Messe, og de øvrige langet ned i Barkassen, efter at et tilstrækkeligt Antal var holdt tilbage til et Aftensmaaltid. Omtrent Klokken ti om Aftenen afseilede **the Neshamony**, og efter at Mark havde ført den ud i rum Sø overlod han Bob Roret. Bigelow var bleven tilbage i Skibet, for at overhale Skramlet, af hvilket der endnu, baade paa Mellemdækket og i Lasten, var store Hobe tilbage. Hele Socrates's Familie, som endnu var beskæftiget

med Høhøften og Badſken, blev ogſaa tilbage. Førend Mark lagde ſig til Hvile, holdt han ſkarpt Udkik mod Syd, for at ſee efter Baunen; men den brændte ikke, et Tegn paa, at de Vilde ikke havde ladet ſig ſee i Dagens Løb. I denne Overbeviisning faldt han i Søvn, og ſov trygt indtil Bob underrettede ham om at Barkaſſen løb ind under Klipperne. Bob vækkede ham, fordi han var aldeles uvidende om, hvor han ſkulde finde Indløbet til Vigen. Klipperne dækkede hinanden ſaa meget, at Havnens Munding var fuldkommen ſkjult for Enhver, undtagen for dem, der hændelſesviis kom ganſke klos ind til Klipperne, og i en vis Stilling. Mark havde tilfældigviis faaet et Glimt af det ſnævre Indløb paa hans første Reiſe, ellers maatte han have opgivet Haabet om at komme op paa Høiderne; thi ſenere Underſøgelſer godtgjorde, at der ved Omſeilingen af hele **Vulcan's Peak**, kun var dette ene Sted, hvor Menneſkene kunde ſtige op til Plainen, uden Maaneders ja Aars Arbeid ved Sprængning og Gravning.

Bob havde medtaget en af Skibets Falkonetter, ſom Armatur for **the Neshamony**, og han affyrede den under Klipperne, ſom et Signal for deres Tilbagekomſt. Dette bragte alle Mandſolkene ned, ſom ved deres forenede Kræfter trak Carronaderne op af Trappen, og plantede dem paa deres Plads. For at afblæſe Kanonerne, lod Gouverneuren dem nu begge lade med Kugler og Skraa. Den Kanon, der ſtod lige over den ſnevre

Aabning, stillede han selv mod Indløbet til Vigen, og affyrede den. Alle Projectilerne foer ud i Passagen, og bragte Vandet ordentlig til at skumme. Den anden Kanon blev stillet saaledes, at den bestrøg Trappen, og ved nærmere Eftersyn fandt man, at Kuglerne meget virksomt havde strøget langs med Trinene, i over hundrede Skridts Afstand. Der blev nu indrettet smaa Magaziner i Klipperne, i Nærheden af hver Kanon, og man ansaae nu den væsentligste Deel af Forsvaret for at være tilfredsstillende ordnet for det første. Den øvrige Deel af Ladningen blev udlosset og bragt op paa Bjerget, skjøndt denne sidste Forretning medtog tre Dage. Provisionerne bleve aabnede og eftersøete nede, næsten Halvdelen af Flesket blev kasseret til Sæbefidt; men Kjødet befandtes endnu at være godt. Det som ansaaes for skikket til at spises, blev bragt op i Kurve, og atter ompakket paa Bjerget, da Enhver, efter at have anstillet eet Forsøg, havde nok af at rulle Tønder op. Dette bragte Mark til at bruge sin Eftertanke, og da han fandt en Klippe, som hang ud over Landingspladsen, i fulde hundrede Yards Høide over den, hvor der var en naturlig Platform, som var stor nok til at et heelt Regiment kunde paradere der, besluttede han at opreise en Ladebuk paa dette Sted, thi der var en let Op- og Nedgang til denne Platform, som Stedet blev kaldet, og ned ad hvilken en Karre uden Vanskelighed kunde gaae, dersom man havde havt en. Platformen kunde ogsaa bruges til Bøssesskytter, i Tilfælde

af Bataille, og efter at have undersøgt den, besluttede Mark at bringe en af de to lange Serpundere over, og montere den der, for at kunne beherske Aabningen. Fra den Høide kunde en Kugle, i hvilkensomhelst Retning, lange over en Qvartmiil udenfor Havnen.

Heaton havde ikke seet noget Tegn til Canoerne, hvilket Mark heller ikke kunde, i de følgende fire Dage efter hans Tilbagekomst, skjøndt han hver Dag var oppe paa den høieste Tinde, for at udspeide Oceanet. Paa den femte Dag løb derfor han og Bob atter over til Revet, og denne Gang fulgte Bridget med. Hun holdt af Skibet, hvis Kahyt var langt behageligere og hyggeligere end Teltet, ikke at tale om, at den saalænge havde været hendes Mands eensomme Bolig.

Da Gouverneuren naaede Revet, blev han høiligen forundret ved at see, at Bigelow havde reist Spanterne til en Baad, der endog var større end Barkassen, og som vilde maale sine fjorten Tons, skjøndt den snarere var construeret til at bære, end til at seile. Ved at overhale Materialerne i Skibet, havde han ikke alene fundet Stof til dette Fartøi, men ogsaa til en Baad, der var lidt større end **the Bridget**, hvilken syntes at være medgivet til Skibets sædvanlige Tjeneste, dersom en eller anden Ulykke skulde tilstøde de to Fartøier, det havde havt, foruden Dinglen. Dette var i Sandhed Skatte, da Fartøier af denne Størrelse var yderst vigtige for Colonisterne. I den paafølgende Maaned vare flere Mand

beskæftiget med disse to Baade, de bleve derpaa begge sat i Vandet, tiltaklet og taget i Brug. Den største Baad af den lille Flaade, som aldeles intet Dæk havde, ikke en Gang forude, og som ikke alene var lettere bygget, men lettere taklet, da den kun havde et stort Sprydseil med Givtouge, blev kaldet **the Mary**, til Ære for Heatons Moder; medens Jollen, for at glæde Familien Socrates, hed **Dido**. Da den var malet sort som en Ravn, var dette Navn ikke ganske upassende, og Socrates erklærede, at den Baad ikke var nogen ringe Ære for hans gamle Kone.

Medens disse Ting foregik, var **the Neshamony** ikke ledig, den gjorde i den Maaned sex Reiser mellem Revet og **the Peak**, idet den bragte Fisk, fersk Flesk og forskjellige Nødvendighedsartikler fra Skibet, saavelsom Æg og Salt. Nogle af Hønsene bleve fangede og bragte til **the Peak**, saavelsom et halvt Dusin Grise. Ladningen, der blev bragt tilbage, bestod i en stor Mængde Rørdrosler, adskillige andre Fugle, Brødfrugt, Bananas, Yams, Cocusnødder, og en Frugt som Heaton opdagede, der havde en overordentlig behagelig Smag, da den lignede Jordbær med Fløde, og hvilken man senere overbeviiste sig om at være Charramoya, en Frugt som ansees for at overgaae enhver anden Ting af den Natur. Bridget samlede ogsaa paa Tinden en Kurv fuld af usædvanlig store vilde Jordbær, og sendte dem til Anne. Til Gjengjeld sendte Anne hende ikke alene Fløde og Melk ved hver Reise, men lidt nykjærnet Smør. Kalvene

vare tagne fra Køerne, og disse gav nu saa rigelig Melk, at de næsten forsynede med saameget Smør, som behøvedes.

I Krateret bragte Socrates alt i Orden; han slog Græsset og satte det i nette Stakke midt i Engen. Han reengjorde Haven, og begyndte at træffe Foranstaltninger til at udvide den, skjøndt det den ydede nu, næsten var tilstrækkeligt for alle Colonisterne, thi ikke saasnart var den ene Slags Vegetabilie opgravet eller afskaaret, førend der kom en anden istedenfor. Paa **the Peak** gravede og vendte Peters, der var en heel Landmand, en eller to Acres feed Jord, og indhegnede det med Riis, i den Hensigt at indrette en Have i Eden. Det syntes rigtignok overflødigt, skjøndt de der havde været vante til Salad, Bønner, Roer, Rødløg, Agurker og alle de andre Grønsager, der høre til et civiliseret Kjøkken, snart begyndte at blive kjede af Vendekredsens sødere Frugter. Med de vilde Figen troede alligevel Heaton, der var en dygtig Havedyrker, at han kunde udrette noget. Han udsøgte tre eller fire frodige unge Træer af den Slags, hvis Frugt var lidt mere velsmagende end de fleste andre, og bortrydde alle deres Naboer, saa at Sol og Luft fik friere Adgang. Han beskar ogsaa deres Grene, og gravede rundt om Roden, hvilken han forfriskede med Guano, hvis Nytte Mark havde meddeelt de andre Colonister, skjøndt Bigelow kjendte det godt, da han havde

boet i Peru, og Bob havde tidligere meddeelt Gouverneuren Hemmeligheden.

Gouverneuren og hans Lady, som Coloniſterne nu begyndte at kalde Mr. og Mrs. Mark Woolſton, vare iværk med at indſkibe ſig i **the Neshamony**, for at beſøge **Vulcan's Peak**, efter i over een Maaned at have opholdt ſig paa Revet, da Seilordren blev tilbagekaldt, ſom Følge af viſſe Tegn i Atmosphæren, der tilkjendegav en anden Orkan. Den kom, og det for ramme Alvor, dog uden at være ledſaget af de ulykkelige Følger, ſom vare forbundne med den, der raſede det foregaaende Aar. Det blæſte frygteligt, og Vandet ſtrømmede ind i Gruppens Sunde, Viger, Kanaler og Bugter, og bragte mange Øer, Landtunger, Halvøer og Klippeplainer til at ſpille i Vandſkorpen, ſkjøndt ingen væſentlig Deel virkelig blev overſvømmet. Ved ſelve Revet ſteg Vandet en Favn, dog løb Alt af uden andre Følger, end at give Coloniſterne et Begreb om Klimaet.

Ved denne Leilighed bemærkede Mark for første Gang en Forandring, ſom gradeviis foregik paa Revets Overflade udenfor Krateret. I de fleſte af Huulhederne anſamlede der ſig Ting, ſom bleve indbrevne fra forſkjellige Kilder. Søgræs, Affald, Vrag af alle Slags, Levningerne af forraadnede Fiſk fra forrige Aar, og alle de ubeſkrivelige Atomer, ſom ſtedſe bidrage til at ſamle Jord i Nærheden af Menneſkenes Opholdsſteder. Der var mange Steder paa Revet af flere Acres Udſtrækning, der

dannede Bassiner af en ringe Dybde, i hvilke Overfladen kunde være to eller tre Tommer dybere, end de omgivende Klipper, og paa disse Steder især, blev et jordagtigt Stof tydelig synligt. Da disse Huulheder opsamlede og gjemte Fugtigheden fra den ene Regn til den anden, havde Mark saaet noget af Ven Abraham Whites Græsfrø paa dem, for at komme Naturen til Hjælp i at fremskynde dens egne veldædige Hensigter. Efter mindre end en Maaneds Forløb, begyndte grønne Pletter at vise sig paa de mørke Klipper, og der var god Grund til at haabe, at nogle faa Aar vilde omskabe det hele Rev, til en smilende grøn Plaine. Rigtignok kunde Jorden ikke saasnart opnaae nogen gavnlig Dybde, undtagen paa enkelte Steder, men i det Klima, hvor Varme og Fugtighed virke i Forening, til at frembringe den høieste Vegetation, var det meget let at forskaffe et tilstrækkeligt Jordlag til Græs af næsten enhver Art.

Marks betænksomme Omhu indskrænkede sig heller ikke til denne ene Gjenstand. Socrates blev sendt med Dinglen til Engen, hvilken Svinene nu næsten i to Maaneder havde gjennemrodet, og hvor de rigtignok noget løseligt, men i en vid Udstrækning, havde sammenblandet Mudderet med Søgræsset; der saaede han nu en tilstrækkelig Mængde Thimothyfrø. Socrates, der var en snild Karl, bragte en Rapport hjem fra denne Expedition, der var af stor Vigtighed for Colonisternes fremtidige Agerbrug. Ifølge denne Beretning laae denne store An-

samling af Mudder og Søgræs paa en Halvø, som kunde barricaderes mod Svinenes og Kreaturernes fjendtlige Indfald, ved et Gjærde af to eller tre Roders Længde. Dette var en meget gunstig Omstændighed, paa et Sted, hvor Træ i mange kommende Aar, om ikke bestandig, maatte indføres; skjøndt den Sorte havde medbragt visse Sorter Træfrø fra the Peak, hvilket han havde saaet paa hundrede Steder paa Revet, hvor Jordlagets Dybde, og andre Omstændigheder, syntes gunstige for dets Vært. Hvad Engen angik, da vilde den blive en Skat for Colonien, dersom man der kunde faae Græsset til at groe, saameget mere, som dens Storrelse udgjorde et tusind Acres. Mudderet var allerede tørt, og Ansamlingen af Salt syntes ikke at være meget stor, da der kun var blevet meget lidet Vand tilbage efter Eruptionen, eller Jordskorpens Hævning. Regnen havde havt en velgjørende Virkning, og en egen Slags naturligt grovt Græs begyndte allerede at vise sig, paa forskjellige Steder af Marken. Da det ikke var rimeligt, at Svinene vilde gjennemrode det samme Sted anden Gang, besluttede man sig til ikke at udelukke dem; men de fik frit Lov til at streife over Marken, i Haab om at de vilde bidrage til dens Frugtbarhed, ved at sammenblande Materialierne til Jord. I saadant et Klima var enhver Forandring af vegetabil Charakteer overordentlig hurtig, og nu da ingen tænkte paa at forlade Colonien, var det ønskeligt

at erholde de forskjellige Goder Civilisationen medførte, saa snart som muligt.

Alle de Sorte forbleve paa Revet, hvor Mark selv tilbragte en stor Deel af sin Tid. Ved deres næste Besøg paa **the Peak** fandt de Alting blomstrende, og Haven tog sig meget godt ud. Vulkanbeboerne havde alt en Mængde Meloner, og stor Overflødighed af de fleste Vegetabilier. Det blev besluttet at dele Køerne, idet En skulde forblive paa **the Peak**, og den Anden sendes til Krateret, hvor der nu var tilstrækkeligt Græs, til at holde to eller tre saadanne Dyr. Med Hensyn til dette Arrangement havde Bob faaet Ordre til, at indhegne Haven og Høstakken ved Hjælp af Reeb, og Pæle nedrammede i Jorden. Da **the Anna** vendte tilbage til Revet, fra sin første Reise til **the Peak**, blev derfor en Ko sendt over i den. Denne Forandring blev ene foretaget, for at have det desto bequemmere med Melken, da alle de andre Kreaturer bleve tilbage paa Plainen, hvor der var tilstrækkeligt Græs til et langt større Antal.

Men **the Annas** Retourladning paa denne dens første Reise, bestod fornemmelig i Skibstømmer. Heaton havde fundet forskjellige Slags Teaktræ i Skoven, som omgjordede Plainen, og Bigelow havde faaet Spanterne til en Skonnert, der omtrent skulde maale otte Tons, ud af dette Træ. Et Fartøi af den Størrelse, vilde være af den største Nytte for dem, da det vilde sætte Colonisterne istand til, at besøge hvilkensomhelst Deel af

det Stille Hav de ønskede, og erholde saadanne Forraad, som de maatte finde nødvendige. Heller ikke var dette Alt; ved at forsyne den med to eller tre Carronader, vilde den virkelig forskaffe dem Herredømmet over deres eget Farvand, idetmindste saavidt de Indfødte angik. Mark havde nogle Bøger, der angik Constructionen, og Bigelow havde tidligere bygget en Brig, paa mere end hundrede Tons. Dernæst kunde Skibets Gods, Takkellads, Forhudning ꝛc. aldrig benyttes bedre, end til at construere et andet Fartøi, og man troede det var istand til at levere Materialier til to eller tre saadanne. Af Agtelse for sin gamle Rheder, kaldte Mark den Skonnert der var under Bygning, the Friend Abraham White, skjøndt den senere hen sædvanligviis gik under Navnet the Abraham.

Spanternes Tilhugning til denne paatænkte Skonnert, var let nok at udføre med flinke Tømmermænd, og med hint Civilisationens hæderlige Værktøi, den amerikanske Øxe. Men det var ikke ganske saa let at faae Tømmeret ned til Vigen. Kjølen især forvoldte en heel Deel Uleilighed. Heaton havde medbragt baade Karre- og Vognhjul, og uden disse vilde det have været et Spørgsmaal, om Stykket kunde være bleven bevæget ved nogen anden Kraft, der den Gang stod til Colonisternes Raadighed. Ved at hænge det i Kjæder under Axlerne, fandt man det alligevel muligt at trække det, skjøndt flere af Fruentimrene maatte lange en Haand, for at sætte Massen i

Bevægelse. Da de havde naaet til det øverste af Trappen, blev Tømmeret firet ned paa Klippen, og gled nu ned, ved af og til at blive løftet i Veiret, ved Hjælp af Kobeen og Haandspader. Da det naaede Vandet fandtes det at være alt for tungt til at flyde, og det var ingenlunde nogen let Sag at faae det til at flyde ved Hjælp af Bøier, saaledes at det kunde buxeres. **The Anne** var tre Gange saalænge underveis, da den buxcerede denne Kjøl, som den ellers pleiede at være. Det skeete alligevel, og Kjølen blev lagt med nogen Høitidelighed, i Nærværelse af største Delen af dem, der hørte til Colonien.

Spanternes Tilhugning og Reisning af **the Friend Abraham White** medtog sex Uger. Det var af stor Vigtighed at denne Sag blev lykkelig tilendebragt, og Alle rakte velvillig Haand til at fuldføre det. En Gang tvivlede man om, at der var Stof nok at finde i Skibet til dens Klædning, og man troede at det kunde blive nødvendigt at hugge **the Rancocus** op, for at fuldende Arbeidet. Til Bridgets store Glæde var alligevel den gode gamle **Rancocus**, som de kaldte den, skjøndt den kun var otte Aar gammel, den gode gamle **Rancocus's** Tid endnu ikke kommen, og hun kunde endnu i nogle Maaneder boe i dens Kahyt. En tilstrækkelig Mængde Planker fandtes, ved at bruge dem som udgjorde Mellemdækket, af hvilke en Deel ikke en Gang vare boltede, for at fuldføre alt hvad man ønskede.

Heaton havde meget god Smag, der frembragte nogle mærkværdige Resultater. Blandt andre Færdigheder han besad, var han en udmærket Mekaniker, da han ikke alene havde et Begreb om, hvorledes største Parten af det almindelige Maskineri skulde bruges, men ogsaa om hvorledes det skulde forfærdiges. Paa det Sted hvor Bækken løb ned ad Klippen i Havet, opdagede han den fortræffeligste Plads for en Mølle, som noget Menneske kunde tænke sig. At være i Besiddelse af saadan en Mølleplads uden at benytte den, vilde i og for sig have gjort ham ulykkelig, og han havde ingen Ro, førend han og Peters, som ogsaa havde megen Smag for, og nogen Dygtighed i slige Ting, vare ivrigt beskæftigede med at bygge en Saugmølle. Saugen var, som en Ting der var stor Sandsynlighed for vilde komme til Nytte, bleven medbragt fra Amerika, og tre Maaneder efter at disse to opfindsomme Mennesker havde begyndt paa Arbeidet, var Saugen i Gang og skar Teaktræ, saavelsom en Slags fortræffelig guul Gran, som fandtes i stor Mængde, og af meget anseelig Størrelse, langs med Klipperne i Møllens umiddelbare Nærhed. Den største Vanskelighed de havde at overkomme, laae i Tømmerets Transport. Ved først at fælde de Træer, der stod bequemmest, fik man Stammen uden stor Besvær i Dammen; men efter at de vare opskaarne til Planker, Bræder eller Bjelker, vare de næsten syv Qvartmiil fra Hovedet af Trappen, i Nærheden af hvilken man af flere Grunde

helst ønskede at opholde sig. Skulde the Abraham blive staaende paa Stabelen, indtil alt det nødvendige Tømmer var bleven bragt fra Møllen, tværs over Edens Plaine, vilde den være bleven temmelig gammel, førend den kom i Vandet; men det var lykkeligviis ikke nødvendigt, da Skibet leverede tilstrækkeligt Material til den, som vi før have sagt, med et lille Tillæg af tømmetykke Bræder, som bleve skaarne til dens Snedkerarbeid.

Det er en Selvfølge at der hengik Maaneder, medens Skonnerten og Møllen bleve byggede. Arbeidet paa den Første blev hyppigt afbrudt, ved Smaareiser i de andre Fartøier, og ved de nødvendige Arbeider med at opføre Boliger paa the Peak, for at imødegaae Regntiden, som nu igjen snart var forhaanden. Tidligere Erfaring havde lært Mark, at Vintermaanederne paa hans Øer, om man kunde kalde den Aarstid Vinter, i hvilken de fleste af Træerne, alt Græsset og mange af Frugterne vedbleve at voxe og modnes, som om Sommeren, ikke var meget frygtelige. Rigtignok regnede det i den Tid næsten hver Dag; men det var langt fra at det regnede hele Dagen. Den meeste Regn faldt endog om Natten, da den begyndte lidt efter at Mørket var faldet paa, og vedblev til Midnat. Dog maatte det være meget ubehageligt, at tilbringe en saadan Aarstid under et Telt, og omtrent sex Uger førend den vaade Aarstid indtraf, gav Enhver sig ifærd med at opføre ordentlige Træhuse. Nu da Saugmøllen var i Gang, var dette ikke nogen

vanskelig Sag, da Grantræet let og smukt lod sig forarbeide til enhver af de udfordrede Gjenstande.

Heaton tog med Hensyn til Opførelsen af sit Huus meget Hensyn paa Smagen, og endnu mere paa Hyggeligheden. Det var paa et Stokværk, men fulde hundrede Fod langt og halvt saa dybt. Da det var en sædvanlig amerikansk Brædebygning, var den snart reist og dækket, da Klimaet ikke fordrede, at der toges meget Hensyn til Varmen. Der var Vinduer og endog Ruder, af hvilke sidste Colonisterne havde medbragt en Deel. Gulvene vare smukke og udmærket godt lagte; heller ikke var Døre, Vinduesskodder ꝛc. skjødesløst forarbeidet. Det Hele blev ydermere malet, da Skibets Forraad endnu leverede det fornødne Material. Men der var hverken Skorsteen eller Gibsdække; thi Heaton havde hverken Muursteen eller Kalk. Muursteen paastod han at han vilde og kunde lave, og det gjorde han ogsaa, skjøndt ikke i nogen stor Mængde, men Kalken trodsede i nogen Tid hans Skarpsindighed. Endelig fandt Socrates paa at brænde Østersskaller, og ved at fiske en stor Mængde af dem op i Kanalerne mellem Revene, opdagedes en herlig Østersbanke, og Baadene indbragte en saa stor Mængde Skaller, at det var tilstrækkeligt til at brænde saa meget Kalk, som behøvedes til en Kjøkkenskorsteen; da eet Værelse af den Sort, for Tiden var stort nok, til at tilfredsstille alle Beboernes Fornødenheder i Eden.

Disse forskjellige Forretninger og Interesser medtog

flere Maaneder, og bragte Nybyggerne over den første Regntid de oplevede som en Coloni. Da Alle vare flittige, herskede der Velstand, og da Klimaet var saa behageligt, at man følte en Nydelse i Tilværelsen, vare Alle, med Undtagelse af Peters, lykkelige. Han, stakkels Karl, sørgede meget over sin Peggy, som han kaldte den smukke unge hedenske Kone, som han havde efterladt i Waally-Landet.

Ende paa første Deel.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Eethundrede og ni og halvfemsindstyvende til tohundrede og andet Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1859.

Marks Nev

eller

Krateret,

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

af

J. A. Meyer.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1859.

Første Kapitel.

Huſenes og Skonnertens Bygning var noget, der i lang Tid beſkæftigede Alle. De Første vare færdige førend Regntiden begyndte; men den Sidſte ſtod paa Stabelen, fulde ſex Maaneder efterat Kjølen var bleven lagt. Det ſmukke Veir var vendt tilbage, og den var endnu ikke løben af Stabelen. Der var forløben ſaa lang Tid, efter at Waally havde beſøgt Rancocus Øen, uden at bringe noget Reſultat, at Raadet begyndte at haabe, at Indianerne havde opgivet deres Forehavende, da de følte ſig overbeviſte om, at de ikke vare i Beſiddelſe af Midlerne til at gjennemføre det, og næſten Alle ophørte med at nære Frygt fra den Kant. Med eet Ord, Livsſtrømmen løb ſaa roligt paa Revet og **Vulcan's Peak**, at der ſandſynligviis var ſtørre Fare for, at deres Beboere ſkulde henfalde til den almindelige og ſkrækkelige Vildfarelſe, ſom gjerne følger med Medgang, end nogenſomhelſt anden; eller at de ſkulde begynde at troe, at de fortjente alle de Velſignelſer, der vare

skjænkede dem, og at glemme den Haand, for hvilken de havde dem at takke. Som for at give deres Tanker en bedre Retning, indtraf der nu Begivenheder, som det er vor Sag at berette, og som vækkede den hele Coloni af den behagelige Dvale, i hvilken den var falden, under den forenede Indflydelse af Tryghed, Overflødighed og et høist forføriſk Klima.

I Tidens Løb havde Coloniſternes Antal begyndt at forøge ſig paa en naturlig Maade. Veninde Martha havde ſkjænket Ven Robert en lille Robert, og Bridget lykſaliggjorde Mark med en fortryllende lille Pige. Denne ſidſte Begivenhed indtraf omtrent i Begyndelſen af Sommeren, og netop et Aar efter det lykkelige Pars Gjenforening. Overeensſtemmende med Marks Forudſigelſe, havde Jones gjort ſin Lykke hos Johanne, og de bleve endog viede, førend det omtalte Halvaar var udløbet. Med Henſyn til Ægteſkabsceremonien var der ingen Vanſkelighed, da Robert og Martha holdt et Vennemøde, udtrykkelig for at berolige Brudens Betænkeligheder, ſkjøndt hun var vis paa at Formen ikke var til nogen Nytte, da Brudgommen ikke hørte til Mødet. Gouverneuren oplæſte ogſaa Ritualet ved denne Leilighed, hvilket ikke gjorde nogen Skade, om det ikke gjorde noget Godt. Paa denne Tid bad ſtakkels Peters, der ſavnede den Lykke, ſom hans Omgivelſer var i Beſiddelſe af, og beſtandig længtes efter ſin Petrina, eller Peggy, ſom han kaldte hende, Gouverneuren om at maatte laane the

Dido, for at han kunde gjøre en Reise til Waally-Gruppen, og søge sin tabte Ledsagerske. Mark havde lært at føle for et Menneske i den stakkels Karls Stilling, og han kunde ikke overtale sig til at lade ham gaae ene paa en saa farlig Expedition. Efter at have grundet herover, besluttede han selv at besøge Rancocus Øen, da han nu i flere Maaneder ikke havde været i den Retning, og at benytte sig af the Neshamony, for at bringe et Par Sviin derover, da det længe havde været besluttet, at lægge disse kostbare Dyr til i vild Tilstand, paa hiint ubeboede Lands Høie.

Efterretningen om at en Reise skulde foretages til Rancocus Øen, syntes at bringe nyt Liv i Coloniens Mænd, af hvilke enhver ønskede at deeltage i Partiet. Gouverneuren havde intet imod at føie saa Mange, som det var klogt at tillade at gaae; men han indsaae, at det var nødvendigt at indskrænke Antallet. Efterat have omhandlet Sagen i Raadet, blev det bestemt, at foruden Mark og Peters, der naturligviis skulde med, skulde Partiet bestaae af Bob, Bigelow og Socrates. Tømmermanden blev valgt for at udsee Træer, som kunde være tjenlige til Sledsker for Skonnerten, som nu skulde løbe af Stabelen, og den Sidste ansaaes for at være nødvendig, i Egenskab af Kok. Hvad Betts angaaer, saa fulgte han med som Gouverneurens Raadgiver og Ledsager.

Bridgets lille Pige var født i Skibets Kahyt, og

Ugen før den, der var bestemt for Reisen, blev hun og Barnet bragt over til **the Peak**, for at den Første kunde tilbringe den Tid med Anne i Edens Have, medens hendes Mand var fraværende. Disse Fraværelser og tilfældige Sammenkomster gav Livet, der ellers vilde være blevet noget eensformigt, en forhøiet Nydelse, og de bleve derfor snarere tilskyndede, end undgaaede. Det var maaskee noget besynderligt, at Bridget egentlig foretrak Revet for **the Peak**, som blivende Opholdssted; men der var det høit elskede Skib, og der havde hun bestandig sin endnu høiere elskede Mands Selskab.

Paa den fastsatte Dag gik **the Neshamony** under Seil, og medbragte tre af Svinene. Planen for denne Excursion indbefattede en Tour til Vulkanen, der endnu ikke var bleven besøgt af nogen af Colonisterne, Mark havde været mindre end en Miil fra den, og Bob var passeret ganske klos forbi den, paa hans Reise til **the Peak**, men Ingen havde landet der, og med nogen Nøiagtighed undersøgt Stedet, som foruden at have den almindelige Interesse, maatte have den i dobbelt Henseende for dem, der vare saa nær Naboer til et Sted af den Slags. Dette Besøg besluttede Mark nu at aflægge paa Veien ned i Læ, og styrede mod Vulkanen paa Veien til Rancocus Øen. Denne Omvei vilde bringe **the Neshamony** en femten til atten Mile ud af Coursen; men der var Tid nok, og Vulkanen burde ikke længer forsømmes.

Det blæste ikke saa frisk, som sædvanlig, og **the Neshamony** kom ikke i Nærheden af Vulkanen, førend seent paa Eftermiddagen, den Dag de afseilede. Selskabet nærmede sig dette Sted med tilbørlig Forsigtighed, og ikke uden en høi Grad af Ærefrygt. Da man holdt Loddet gaaende, fandt man at det gradeviis grundede op, i flere Miles Afstand, da de fik mindre og mindre Dybde, efterhaanden som Baaden nærmede sig Conussen, der var et cirkelrundt og meget regelmæsigt Bjerg, af en sex til otte hundrede Fods Høide, med et Fundament af tør Klippe og Lava, der kunde indeholde et tusind Acres. Alt syntes solidt og varigt, og vore Søfolk vare af den Mening, at der var megen liden Fare for, at denne Formation atter skulde forsvinde under Havets Overflade.

Da Vulkanen var i Activitet, var det nødvendigt at bruge nogen Forsigtighed ved at lande. Mark bragte **the Neshamony** til Luvart, og fandt en Krumning i Klipperne, hvor det var muligt at komme iland, uden at faae Baaden slaaet i Stykker. Han og Bob gik derpaa saa nær til Conussen, som de nedfaldende Stene vilde tillade det, og undersøgte Stedet, saa godt, som det lod sig gjøre, under disse Omstændigheder. At der tidligere eller senere vilde blive Overflødighed af Jord, var tydeligt nok, og at Øen i Tidens Løb vilde blive herlig og frugtbar, ligesom mange andre af vulkansk Oprindelse i den Verdensdeel, var sandsynligt. Men den Dag laae langt i det Fjerne, og Mark blev snart overbeviist om,

at Stedets store Nytte bestod deri, at det var en Udgang for ellers indesluttede og farlige Kræfter, som bestandig udviklede og ophobedes underneden.

Selskabet havde omtrent været en Time paa Øen, og var iværk med at forlade den, da de gjorde en meget forbausende Opdagelse. Bob saae en Canoe, som var halet klos ind imellem Klipperne i Læ, og ved nøiere Undersøgelse saaes en Mand i Nærheden af den. I Førstningen ansaaes dette som et fiendtligt Tegn; men ved nøiere at see til, bleve vore Søfolk forvisede om, at der intet alvorligt var at befrygte i den Retning. Det blev strax besluttet, at nærme sig den Fremmede, for at lære Sandheden at kjende.

Peters udstødte et Skrig, idet han foer frem for at møde en anden Person, som havde forladt Canoen og sprang, som en ung Antelope, hen imod ham; hermed var Alt opklaret, og det langt hurtigere end man havde ventet. Alle ansaae denne utaalmodige Gjest for at være en Qvinde, og ingen tvivlede om at det var Peggy, den stakkelsk Karls indianske Kone. Peggy var det virkelig, og efter at Gjensynets Graad, Latter og Kjærtegnen havde sat sig lidt, afgav Peters, som med megen Lethed talte sin Kones Sprog, følgende Forklaring.

Ifølge den Beretning, som Peggy nu afgav, var Krigen mellem Doroony og Waally nu atter brudt ud med fornyet Kraft, efter at Jones og hendes Mand havde taget Flugten. Lykken havde, som det saa ofte er

Tilfældet, været omskiftelig, og Waally havde faaet Overmagten. Hans Fjende var bleven bragt i en slem Knibe, og var bleven nødt til at skjule sig paa en af de mindste Øer i Gruppen, hvor han kun var istand til at forsvare sit Parti ved den største Aarvaagenhed. Dette gav Waally fri Hænder til at efterspore det Selskab af Blanke, som man vidste vare gaaede Syd efter, med saa mange kostbare Eiendele, saavelsom til at udvide sine Erobringer, ved at tage det Bjerg i Besiddelse, som han Aaret iforveien havde besøgt. Der var derfor udkastet en Plan til en stor Expedition, og et hundrede Canoer vare virkelig afseilede fra Gruppen, med flere end tusind Krigere ombord, i den Hensigt at udføre en stor Bedrift. Unus, Peggys Broder, var bleven tvungen til at deeltage i denne Expedition, da han var en anseet Kriger, og Søsteren var tilligemed et halvt hundrede andre Qvinder taget med, da Unus og Peggy ikke vare af saa høi Rang, at deres Foretagender skulde tiltrække sig Opmærksomhed. Waaly havde udsat dette, som han agtede skulde være et af hans stormende Livs største Foretagender, til den gunstigste Aarstid. Der var hver Sommer en Periode af nogle faa Uger, da Passaten blæste langt mindre heftig, end det ellers var Tilfældet, og da det ikke var usædvanligt, at man baade havde Vindspring og laber Kuling. Alt dette forstod Indianerne godt; thi naar man seer hen til deres Fartøiers Størrelse og Egenskaber, vare de dristige Søfolk. Som det viste sig var Reisen

fra Gruppen til Rancocus Øen, en Distance af fulde hundrede Miil, fuldbragt uden noget Uheld, og hele denne frygtelige Styrke var landet paa det samme Sted, som Betts havde forladt, da han afgik fra Øen med Colonisterne. Næsten en Maaned var forløben med at undersøge Bjerget, det første betydelige Høiland de fleste af Indianerne nogensinde havde seet, og med at træffe Foranstaltninger til deres paatænkte Forehavende. I dette Mellemrum havde flere end hundrede af dem seet **Vulcan's Peak**, saavelsom Røgen fra Vulkanen, skjøndt Revet med alle dets Øer laae for lavt, til at opdages i en saadan Afstand. **The Peak** var nu det store Maal for deres Attraa, thi det var den almindelige Mening, at Betto, med hvem de meente Betts, og hans Selskab, havde skjult sig og sine meget eftertragtede Skatte der. Rancocus Øen var i og for sig god nok, Waally udkastede Planer til strax at colonisere den; men der var ingen Tvivl om, at den anden og fjernere Ø var et Territorium, som var langt bedre at være i Besiddelse af, thi ellers vilde de blanke Mænd ikke have bragt deres Qvinder saa langt bort, for at besætte det.

Det var ganske naturligt, at Unus og Peggy kom til Kundskab om det tilsigtede Forehavendes Beskaffenhed. Den Sidste kunde have ladet sig nøie med at afvente Expeditionens langsomme Bevægelser, dersom hun ikke havde hørt den frygtede Waally omtale den frygtelige Straf, der vilde ramme de to Deserteurer, af hvilke den

ene var hendes Mand. Den trofaste indianske Pige kom derfor ikke saasnart til Kundskab om den forehavende Plan, førend hun tryglede sin Broder saalænge, at han lovede at ledsage hende i den Canoe, hun havde medbragt fra Hjemmet, og som var hendes Eiendom. Dersom Unus ikke havde været utilfreds med sin nye Anfører, kunde dette ikke saa let være bleven iværksat; men den unge Indianer var Waallys dødelige Fjende, og var en hemmelig Ven af Doroony, en Følelse, der gjorde ham tilbøielig til at forlade den Første, saasnart dertil Leilighed gaves.

De to Eventyrere satte i Mørkningen af fra Rancocus Øen, og pagaiede i den Retning, som de troede vilde bringe dem til **the Peak.** Man maa erindre at det Sidste ikke kunde sees fra Oceanet, førend man omtrent var halvveis mellem Øerne, skjøndt det var tydeligt synligt fra Rancocus Øens Høider, som vi allerede have anført. Ved Daggry den næste Morgen var Røgen fra Vulkanen i Sigte, men **the Peak** ikke. Der er ingen Spørgsmaal om, at Canoen var bleven forsat for meget syd efter, og havde i en skraa Retning fjernet sig fra sit Bestemmelsessted, istedenfor at nærme sig det. Unus og hans Søster vedbleve at pagaie mod Røgen, og efter sex og tredive Timers næsten uafbrudt Anstrengelse, lykkedes det dem at lande ved Vulkanen, uvidende om dens Beskaffenhed, forfærdede og skjælvende, men nødte til at søge Ly der, ligesom Landfuglen der udhviler sine trætte

Vinger paa Skibets Rundholter, naar den ved en uventet Storm er bleven fordreven fra Kysten. Da de vare blevne opdagede vilde Peggy og hendes Broder atter til at flygte fra deres Hvileplads, da the Peak var synligt fra Vulkanen.

Mark udspurgte disse to Venner meget nøiagtigt angaaende Waallys forehavende Bevægelser. Af en Vild at være var Unus meget forstandig, og syntes at vide god Besked. Han var af den Mening, at hans Landsmænd vilde bestræbe sig for at komme over, den første Dag det var Stille, eller den første Dag det var laber Kuling, og det var netop paa en Tid, da vore Colonister ikke ønskede at møde de Vilde tilsøs. Han beskrev Partiet som frygteligt, baade med Hensyn til Antal og Kjækhed; skjøndt de ikke var i Besiddelse af andre Vaaben, end de Vildes. Der var et halvt Dusin gamle Musketter i Canoerne, med et lille Foraad af Ammunition; men efterat Jones og Peters havde forladt dem, var der Ingen, som vidste at bruge disse Vaaben med nogen Fordeel. De Indfødte vare ikke destomindre saa talrige, besad saa mange Vaaben, som i deres egen Angrebsmaade var frygtelige, og vare saa opsatte paa at Sagen skulde lykkes, at Unus ikke betænkte sig paa at anføre det som sin Mening, at Colonisterne vilde handle klogelig ved at seile til en eller anden Ø, ifald de vidste hvor der laae en anden, om de endog skulde forlade største Parten af deres Eiendom.

Men vor Gouverneur nærede ikke nogen Tanke om at følge et saadant Raad. Han kjendte meget godt sin Stillings Styrke paa **the Peak**, og følte ingen Tilbøielighed til at opgive den. Hans største Frygt var for Revet, hvor hans Territorium var meget lettere at angribe. Det var ikke let at indsee hvorledes Krateret, Skibet, Skonnerten paa Stabelen, og hele den øvrige Eiendom, der i Skikkelse af Svin, Fjederkreaturer ɔc., som var spredt vidt og bredt i den Gruppe, kunde beskyttes mod hundrede Canoer, af den Styrke han havde at byde over. Endog med Tilfølelse af Unus, der strax af ganske Hjerte tog Tjeneste blandt sine nye Venner, kunde Mark kun mynstre otte Mand, nemlig han selv, Heaton, Betts, Bigelow, Socrates, Peters, Jones og Unus. Hertil kunde muligen føies to eller tre af Fruentimrene, der kunde gjøre Nytte med at bringe Ammunition, og som Skildvagter, medens de Andre vilde være nødvendige til at passe Børnene og sørge for Kreaturerne, ɔc. Alt dette foer Mark gjennem Tankerne, medens Peters, Sætning efter anden, oversatte Unus's Meddelelser.

Det var uundgaaeligt, hurtigt at fatte en Beslutning. Peters var nu lykkelig og tilfreds med sin søde lille Peggy, og det var ikke længer nødvendigt at fortsætte Reisen i denne Anledning. Med Hensyn til det Projekt, at anbringe Svinene paa Rancocus Øen, da var dette vistnok ikke Tiden til at gjøre det, om det endog nu i det hele skulde gjøres, vi sige nu, da de Vildes Besøg

vilde gjøre enhver Slags Eiendom paa den Ø meget usikker, fra dette Øieblik af og fremdeles. Det blev derfor besluttet at opgive Reisen, og at styre Cours tilbage til the Peak, med saa liden Forsinkelse som mulig. Da der var Spor af at der havde været opkastet Skalfisk, Tang ɔc. paa Vulcanen, blev to af Svinene sat iland der, for at forsøge deres Lykke. Overeensstemmende med den ny Plan, begav the Neshamony sig paa Tilbagereisen, omtrent en Time før Solnedgang. Passaten blæste som sædvanligt i dette Stræde temmelig frisk, og skjøndt Baaden havde Unus's Canoe paa Slæbetoug, løb den ind under de truende Klipper, lidt før Dagen atter brød frem. Ved Solens Opgang var the Neshamony udenfor Vigen, i hvilken den skyndte sig ind, med mindst mulig Ophold. Gouverneuren frygtede at hans Seil kunde være blevne seet fra Waallys Canoer, længe førend Canoerne kunde sees fra hans Baad, og han var glad over at komme i Skjul i den lille Havn. Naar man først var der, kunde de forskjellige Fartøier let skjules for dem der var udenfor, og det stod nu kun tilbage at bevise om deres Skjul var saa fuldkomment, at det kunde tilintetgjøre et fjendtlig Forsøg paa at finde dem.

The Neshamonys hurtige og uventede Tilbagekomst, frembragte megen Forundring paa Plainen. Man havde ikke seet den løbe ind i Vigen, og den første Underretning nogen i Colonien fik om denne Begivenhed, var Synet af Mark udenfor Døren til hans Bolig. Bigelow

blev øieblikkelig sendt op paa Tinden med en Kikkert, for at see ud efter Canoerne, medens Heaton blev kaldt ind fra Skoven, ved Hjælp af et Sneglehuus, hvori man blæste som Signal. Efter tyve Minutters Forløb var Raadet samlet. Peters og Jones fik Ordre til at hente Karduser fra Magazinet, begive sig til Batteriet og lade Karronaderne. Med et Ord, der blev givet Ordre til at træffe alle de fornødne Foranstaltninger, som Øieblikket fordrede.

Det varede ikke længe førend der kom Melding ned fra Bigelow. Den blev bragt af hans spanske Kone, som havde ledsaget sin Mand op til Tinden, og som nu kom aandeløs løbende for at sige, at Oceanet var bedækket af Canoer og Flaader, af hvilke en Hundeflaade pagaiede lige ind imod Øen, og var allerede mindre end tre Miles Afstand fra den. Skjøndt man havde ventet denne Underretning, frembragte den dog lange Ansigter og nedslaaende Miner hos det lille Selskab. Mark frygtede altid for Revet, hvor der hændelsesviis for Øieblikket ikke var andre end de sorte Fruentimmer, som vare fuldkommen utilstrækkelige til at forsvare det, under de gunstigste Omstændigheder, og som nu manglede en Anfører. Der var alligevel Haab om, at de Indfødte ikke skulde see hine lave Dør, hvilket de vistnok ikke kunde, saalænge de forblev i deres Canoer. Paa den anden Side var der den Fare, at en eller anden kunde komme over fra Revet i

en af Baadene, hvilket skeete en Gang om Ugen, i hvilket Tilfælde der kunde blive gjort Jagt, og Canoerne blive ledet lige til det Sted, som det var saa ønskeligt at skjule. Juno kunde seile lige saa godt med en Baad som nogen af Mændene, og det som hun vidste hun udrettede saa godt, holdt hun, hvilket sædvanligviis er Tilfældet, meget af at gjøre, og hun havde desuden ikke været ovre i en Uge. Koen, som var paa Krateret malkede udmærket godt, og det Smør, som der blev produceret var delicat naar det var nykjærnet; men kunde ikke holde sig saa godt i et saa varmt Klima, som det vilde have været Tilfældet i et koldere, og Dido pleiede altid at sende det til Miss Bridget, som hun endnu kaldte sin Frue ved enhver Leilighed. Den Baad som Negerinden benyttede ved saadanne Leiligheder, var **the Dido,** et meget sikkert Fartøi i taaleligt godt Veir; men den var netop den sletteste Seiler blandt alle dem, der hørte til Colonien, hvorved Faren for at blive taget, i Tilfælde af Jagt, var saa meget større. Efter at have taget alle disse Ting i Overveielse, ophævede Mark Raadet, da hans Længsel efter at see ud over Havet, gjorde ham alt for utaalmodig til at blive hvor han var. Alle forføiede sig nu op til **the Peak,** med Undtagelse af Bigelow, Peters og Jones, der nu regelmæssig vare stationerede ved Carronaderne, for at bevogte Indløbet til Vigen. Naar vi sige Alle, indbefatte vi ikke alene Fruentimmerne, men endog deres Børn.

Saalænge Coloniſterne forbleve paa Plainen, var der ikke den ringeſte Fare for at nogen af dem ſkulde blive ſeet fra det omgivende Ocean, hvilket Skoven og den ſtore Høide forhindrede. Heller ikke var der megen Fare for at Afdelingen i Batterierne kunde ſees, ſkjøndt de vare ſaa meget lavere, og nødvendigviis paa Siden af Klippen, da der var bleven givet en beſtemt Ordre til at holde ſig ude af Sigte mellem Træerne, hvor de, uden ſelv at blive ſeet, kunde iagttage Alt hvad der foregik udenfor. Men paa den nøgne Tinde var det en anden Sag; høi ſom den var, kunde man fra Oceanet ſee ethvert Menneſke, ſom bevægede ſig paa den, og Fjenden var ikke langt borte. Bob havde ſeet Mark, den Gang hans Opmærkſomhed blev hendraget til Stedet ved Knaldet af Fuglebøſſen, og Gouverneuren havde ofte ſeet Bridget paa Udkik efter ham, naar han forlod Øen, ſkjøndt hendes flagrende Dragt maaſkee gjorde hende til en kjendeligere Gjenſtand, end de fleſte andre Perſoner vilde have været. Af alt dette fremgik det tydeligt for Mark, hvor vigtigt det var at lede deres Bevægelſer, ſom ledſagede ham, i hvilken Anledning han ogſaa greb ſine Forholdsregler.

Paa den Tid Gouverneuren havde naaet **the Peak,** hvilket han havde beſteget paa den østre Side, ſaa at han forblev ſkjult, kunde den fjendtlige Flaade tydelig ſees med blotte Øine; den kom anſættende i temmelig god Orden i tre Rækker, i omtrent en Cabellængdes Afſtand

fra hinanden, og ſtyrede lige mod Øens Centrum, hvorimod Vigen var meget nærmere ved dens nordre end ved den ſyndre Ende, og Courſen vidnede om, at Canoerne ſtyrede paa maa og faa, uden at have andet i Sigte end Øen.

Men Mark vendte Øiet med den ſtørſte Intereſſe mod Nord, eller i den Retning hvor Revet laae. Da de ſtege op ad Bjerget, havde Bridget meddeelt ham, at hun den Dag ventede at Juno vilde komme over, og at hun troede at hun kom ganſke ene. Bridget havde meget imod at Pigen ſkulde vove dette; men Juno havde nu ſaa ofte gjort det, og det var gaaet heldigt, ſaa at det ikke var rimeligt, at andet end en beſtemt Befaling vilde være iſtand til at hindre hende deri. Denne Befaling var, ſom Mark nu følte, uheldigviis ikke bleven givet, og hans Bekymring var meget ſtor, da han ſaae et hvidt Punkt i Nord, der ſaae ud ſom en Seiler. Kikkerten blev ſnart rettet mod den Kant, og der kunde ikke længer være nogen Tvivl, denne Gjenſtand angaaende, det var **the Dido**, der ſtyrede tværs over fra Revet, i en Afſtand af omtrent ti Qvartmiil, og dens Ankomſt kunde ventes efter et Par Timers Forløb. Med andre Ord, der kunde, efter Canoernes Fremgang at dømme, knap være en halv Times Forſkjel mellem Baadens og Canoernes Ankomſt.

Dette var en meget alvorlig Sag, og aldrig tilforn var der bleven forelagt Raadet et Spørgsmaal, ſom for-

voldede dets Medlemmer saa megen Bekymring, eller som saa paatrængende fordrede Handling, som dette, angaaende de Forholdsregler, der skulde gribes til, for at undgaae en saa overhængende Fare. Ikke alene var Junos Sikkerhed i Fare, men Opdagelsen af Vigen og Revet vilde ogsaa efter al Sandsynlighed afhænge af Udfaldet, og hele Coloniens Sikkerhed vilde blive sat i den største Fare. Da Canoerne endnu var længer end en Miil fra Øen, troede Bob, at der var Tid nok til at gaae ud med **the Bridget** og møde Dido, begge Baadene kunde da holde Nord efter til det blev mørkt, hvorpaa de kunde løbe ind til Revet, eller komme ind i Vigen, eftersom Omstændighederne tillod det. Gouverneuren var i Begreb med at gaae ind paa dette Forslag, uagtet han ikke yndede det, da en ny Plan blev foreslaaet, der i Førstningen forekom saa besynderlig, at Ingen troede at den kunde bringes i Udførelse, skjøndt Alle til Slutningen bifaldt den.

Unus og Peggy vare iblandt Selskabet paa **the Peak**. Den Sidste forstod en heel Deel Engelsk, og det som hun ikke forstod i Løbet af denne interessante Samtale, forklarede Bob hende saa godt han kunde, da han havde tilegnet sig en heel Deel af hendes Gruppes Sprog. Efter et Øiebliks Betænkning løb Pigen ned til Batteriet, og bragte sin Mand med tilbage, gjennem hvem det Forslag blev gjort, som i Førstningen frembragte saa megen Forundring. Peggy havde fortalt Unus hvad der gik for

sig, og havde viist ham Junos Baad, der nu bethydeligt havde nærmet sig Øen, og Unus tilbød sig at ville svømme ud for at møde Pigen, saa at han kunde give hende en betimelig Advarsel, samt underrette hende om hvad hun videre skulde foretage sig.

Skjøndt Mark, Heaton og Bridget, og alle Tilstedeværende fuldkommen godt vidste, at de Indfødte paa Sydhavsøerne vare istand til, og ofte tilbragte flere Timer i Vandet, saa forekom dette Forslag dem i Øieblikket alle saa vildt, at Ingen troede at det kunde antages. Ved nøiere Eftertanke forandrede de alligevel deres Mening. Peters forsikkrede Gouverneuren, at Unus ofte havde svømmet fra den ene Ø i Gruppen til den anden, og at det, med Hensyn til Fare for hans Vedkommende, var unødvendig at føle den ringeste Bekymring. Han tvivlede ingenlunde om, at Indianeren vilde kunne svømme hele Distancen til Revet, dersom det gjordes nødvendigt.

En anden Vanskelighed frembød sig alligevel, naar den Første var overkommet. Unus kunde ikke tale Engelsk, og hvorledes skulde han gjøre sig forstaaelig for Juno, efter at han var kommen op i Baaden til hende? Pigen var ydermere behjertet og stærk, hvilket hendes nuværende Expedition noksom godtgjorde, og vilde rimeligviis slaae en nøgen Vild paa Skallen, naar hun saae at han forsøgte paa at entre hendes Baad. Bridget afveg alligevel fra denne sidste Mening; Juno var godmodig, og hun troede snarere at hun vilde være til-

bøielig til at fiske en Mand op, som hun fandt i Vandet saa langt fra Land, end at hun vilde gjøre ham noget ondt. Men Juno kunde læse Skrift, Bridget havde lært alle sine Slaver at læse og skrive, og Juno var især flink i denne Retning. Hun læste og skrev Halvdelen af Bristols Niggerbreve, før den Tid hun forlod Amerika. Hun vilde nu skrive et kort Brev, der kunde indgyde hende Tillid til Unus, og i øvrigt gjøre hende forsigtig. Juno kjendte hele Peters og Peggys Historie, og havde følt megen Interesse for den Sidste. For at lade hende vedersares Retfærdighed maa vi tilføie, at Pigen ved denne Leilighed havde lagt fortræffelige Grundsætninger for Dagen; thi Jones havde forsøgt at overtale sin Ven til at tage Juno, som var en smuk, behændig, lysfarvet Negerinde til Kone og glemme Peggy, men Juno afslog Tilbuddet med Mod og Bestemthed. Vi skylde ogsaa at tilføie, at Peters altid blev sin Ødbrud trofast. Men Begivenheden havde gjort Juno bekjendt med hele Peggys Historie, og Bridget iagttog, i de faa Linier hun tilskrev hende, at meddele at Indianeren var Peggys Broder. I den Egenskab kunde han være sikker paa at blive venligt modtaget. Resten af Brevet var kun et Omrids af deres Stilling, tilligemed en Befaling om at lade Unus lede Bevægelserne.

Ikke saasnart var den vigtige Note skrevet, førend Unus skyndte sig ned til Vigen, ledsaget af Mark, Peters og Peggy; den Første for at give ham Instructioner, og

de to sidste i Egenskab af Tolke. Heller ikke røbede Søsteren Mangel paa Følelse for Broderen ved denne Leilighed. Hun betragtede rigtignok ikke Foretagendet med samme Øine, som et civiliseret Fruentimmer vilde have seet det, men hun viste en tilstrækkelig Grad af Interesse for dets lykkelige Udfald. Hendes Afskedsord til Broderen bestod i det Raad, at han skulde holde sig godt til Luvart, for at han, naar han kom i Nærheden af Baaden, med desto større Lethed kunde svømme ned til den, da han vilde blive hjulpen af Søerne.

Den unge Indianer var snart færdig. Noten blev gjemt i hans Haar, og idet han med Lethed bevægede sig i Vandet, svømmede han med samme Ro, om ikke med samme Hurtighed, som en Fisk ud af Vigen. Peggy klappede i Hænderne og lo, og viiste paa andre Maader en barnlig Glæde, som om hun frydede sig over, at en af hendes Race saa tidlig skulde gjøre sig nyttig for hendes Husbonds Landsmænd. Hun og Peters vendte tilbage til Batteriet, hvilket var Mandens rette Station; medens Mark behændig steg op ad Trappen paa Veien til **the Peak.** Og her maa vi i Forbigaaende flikke et Ord ind om denne Op- og Nedgang. Gouverneuren havde nu i over et Aar været vant til den, og han fandt at den Virkning denne frembragte i hans Beenmuskler var høist paafaldende. Han kunde nu stige op af Trappen i halv saa lang Tid, som han havde brugt ved det første Forsøg, og han var nu istand til at bære Byrder

op og ned af den, som han i Førstningen neppe vilde have tænkt paa at løfte op paa sine Skuldre. Det samme var Tilfældet med alle Colonisterne, baade Mandfolk og Fruentimmer, der nu kunde springe omkring paa Klipperne, som om de havde været Geder, og hvem Trappen nu faldt lige saa let som Gouverneuren.

Da Mark atter naaede **the Peak**, fandt han at Sagerne nærmede sig en Crisis. Canoerne var mindre end en Miil fra Øen og nærmede sig stadig, idet de saa smaat vedblev at pagaie. Endnu havde de ikke opdaget Seilet paa Junos Baad, dette kom vistnok deraf, at de laae saa lavt paa Vandet, og af den Distance, der endnu var imellem dem. **The Dido** var omtrent fem Qvartmiil fra den nordre Ende af Øen, medens Flaaden omtrent var fem Qvartmiil sønden for den. Dette gjorde at Afstanden næsten var ti Qvartmiil mellem dem, skjøndt de begge, seet fra **the Peaks** Høide, syntes saa nær, at man skulde troe at de kunde beskyde hinanden.

Unus var for Øieblikket den Gjenstand man skjenkede den største Interesse, han kom netop ud, klar af Øen, og kunde sees med blotte Øine i hiin rene Atmosphære, som en mørk Plet der flød paa det aldrig rolige Oceans Overflade. Ved Hjælp af Kikkerten var det ikke vanskeligt at iagttage hans ubetydeligste Bevægelser. Med stadige og kraftige Tag fortsatte den unge Vilde sin Vei, idet han, som Søsteren havde raadet, holdt sig til Luvart, og gjorde i Sandhed en beundringsværdig Fart gjennem

de rullende Søer. Det blæste ikke synderligt friskt, og heller ikke var det høi Sø; men det rastløse Ocean ligner, endog i sin Slummer, en Kjæmpes Hvile, hvis blideste Aandedrag ere frygtelige, og som man maa vogte sig for. I en Henseende var Lykken vore Colonister gunstig. Ifølge en eller anden tilfældig Omstændighed i Situationen, løb der en Strømning rundt om Øens Nordende, og tog paa dens vestre Side Retningen mod Syd. Dette bragte Canoerne længere bort fra Baaden og Vigen, og forøgede derved Sandsynligheden for at Juno kunde undslippe.

Mødet mellem Unus og Baaden fandt Sted, da den Sidste var mindre end en Miil fra Land. Da det, som Følge af den nysomtalte Strøm, var en ufravigelig Regel for alle Fartøierne, at anduve Øen til Luvart af the Peak, tvivlede Mark og Betts om, at Canoerne nu, paa Grund af de mellemliggende Bjerge, kunde see Baaden. Det var temmelig sikkert at ingen endnu havde gjort denne vigtige Opdagelse; thi de Vildes Heftighed vilde strax have tilkjendegivet dette, ved deres Skrigen og ivrige Jagt. Alt forblev tvertimod roligt i Flaaden, der vedblev at nærme sig Landet, med en stadig men regelmæsig Bevægelse, der havde Udseende af, at en hemmelig Rædsel beherskede de Vilde, efterhaanden som de nærmede sig denne ubekjendte og mystiske Verden. De Aabenbarelser de imødegik vare udentvivl af den største Vigtighed for dem, og det modigste Hjerte blandt dem, maa

have følt et lignende Indtryk, som det Columbus og hans Ledsagere følte, da de nærmede sig Guanahanis Kyster.

Juno fortsatte imidlertid trygt sin Reise, idet hun snarere satte Coursen lidt mere til Luvart end sædvanlig, paa Grund af den lette Brise. Dette bidrog væsentlig til at hun ikke saae, eller blev seet af Canoerne, og begge Partier nærmede sig fuldkommen uvidende om hinandens Tilstedeværelse. Unus manoeuvrerede med megen Snildhed; efter at have fjernet sig en halv Miil fra Landet, svømmede han ret op til Luvart, og det var meget heldigt han gjorde det, da det ikke var mere end at Baadens Cours tillod ham at komme godt paa dens luv Boug, da det var paa Tid at entre den.

Unus lagde megen Skarpsindighed for Dagen i denne critiske Deel af Affairen. Han afpassede Distancen saa nøiagtigt, at han kom paa Siden af the Dido, og lagde Haanden paa dens Reling, uden at Juno havde den ringeste Idee om at han var i Nærheden. Med et Sæt var han inde i Baaden, og førend Pigen endnu havde udstødt sit Angestraab, stod han for hende, holdende Noten i Haanden, og udtalte saa godt han formaaede Ordet „Missus." Medens Pigen passerede igjennem, og havde opholdt sig paa de forskjellige Øgrupper, havde hun erhvervet sig alt for megen Kundskab til Sydhav-Indianernes Skikke, til at denne Begivenhed skulde bringe hende ud af Concepterne. Hun gjenkjendte ydermere den

unge Indianer ved det første Blik, da der virkelig var vexlet en og anden Opmærksomhed mellem dem, i de to Maaneder Heaton og hans Selskab havde opholdt sig hos Doroony-Folket. Naar vi skal være ærlige, var Junos første Indtryk det, at Brevet, der paa denne Maade var kommet hende i Hænde, var et Frierbrev; men hun kom snart ud af denne Vildfarelse. Pigens Udraab og forandrede Væsen overbeviste snart Unus om, at Alt var i Orden, og han gik rolig iværk med at bjerge Seil, som det virksomste Middel til at skjule Baadens Nærværelse, for de tusinde fjendtlige og speidende Øine i Canoerne. Saasnart Mark saae at Seilene bleve bjergede raabte han: Alt er i Orden! og steg hurtig ned fra the **Peak**, for at skynde sig til det Sted, hvor han kunde have den fornødne Opmærksomhed henvendt paa Waally og hans Flaades Bevægelser.

Andet Kapitel.

Der var forløben saa lang Tid i Udførelsen af Unus Plan, at Canoerne vare klos under Klipperne, da Gouverneuren og hans Selskab naaede Skoven, som be-

krandsede deres Tinder, ret over den nordlige Ende af den Linie de dannede. Endog dette Endepunkt af deres Formation var een eller to Qvartmiil i Læ af Vigen, og hele Styrken, Hundeflaaderne iberegnede, drev under Strømmens Paavirkning, længer Syd paa. Saalænge denne Tingenes Tilstand varede, havde Colonisterne intet at frygte, da de vidste, at det ikke var muligt at lande noget andei Sted, end i Vigen. Der var givet de strengeste Ordre til at Alle skulde holde sig skjulte, noget der aldeles ikke var vanskeligt, da hele Plainen var omgiven af Skov, og da dens Høide var mere end tusind Fod over Havets Overflade. Kort sagt, naar Ingen uforsigtigen vilde udsætte sig, vilde det ikke være muligt for dem der vare paa Havet, at faae et eneste Glimt af dem, som befandt sig paa Høiderne oven over dem.

Waallys Flaade frembød et imponerende Skue. Disse Canoer vare ikke alene store og godt fyldte med Mandskab; men de vare udstafferede med de Vildes sædvanlige Forsiringer og Pragt. Fjeder, Flage og Symboler paa Krig og Vælde, vaiede og flagrede over Stævnen paa de fleste af dem, medens Krigerne, som de rummede, vare spraglet smykkede. Det var alligevel tydeligt for Raadets Medlemmer, der iagttog enhver af Flaadens Bevægelser med den største Aarvaagenhed, at deres Fjender følte sig besværede af Tvivl, angaaende det Steds Charakteer, de havde vovet sig saa langt for at besøge. Røgen fra Vulkanen var udentvivl synlig for dem, og

her modsatte en Klippemuur sig deres Ønske at lande. I denne sidste Henseende frembød Rancocus Øen en Kyst, der var langt forskjellig fra **Vulkan's Peaks.** Den Første frembød, i Forening med den oftnævnte lange lave Pynt, overalt en eller anden Slags Strandbred, medens det Stille Havs Søgang ved den Sidste hævede sig og sank mod en Precipice, og kun betegnede deres Styrke idet de efterlod et let Farvestrøg paa denne Jernkyst. Hine overtroiske og uvidende Væsener vilde naturligviis sætte alle disse usædvanlige Omstændigheder i Forbindelse med en eller anden overnaturlig Magt, og Heaton havde tidligere yttret den Mening, at Waally, til hvem han havde noget personligt Bekjendtskab, betænkte sig, og var tvivlraadig angaaende hvilke Beslutninger han skulde fatte, paa Grund af denne overtroiske Følelse. Da denne Mening blev tilkjendegivet, fattede Gouverneuren den Beslutning, at affyre en af Carronaderne, under den Forudsætning, at Kanonens Torden, og især Echoet, som her virkelig var frygteligt, kunde have den Virkning, at skræmme hele Partiet bort. Heaton tvivlede om Udfaldet; thi Waally og hans Folk kjendte lidt til Artilleri, skjøndt de aldeles intet kunde kjende til Echo. Intet, der havde Lighed med Echo, eller endog en Høi, fandtes paa de lave Coraløer i deres Gruppe, og de physiske Midler til at frembringe en saadan Lyd, var aldeles ikke tilstede hos dem. Det kunde være, at noget der havde Lighed med Echo, var bleven hørt paa Ran-

cocus Den; men det maatte have været af en ganske anden Kaliber, end det som Heaton og Mark fremkaldte, for at more Fruentimrene, ved at affyre Fuglebøssen ned ad Trappen. Endnu var ingen af Kanonerne blevne affyrede fra det rette Sted, som var det ydre Batteri, eller Klippefladen, skjøndt der var bleven frembragt en frygtelig Torden, ved Knaldet af Kanonen, som tidligere var bleven affyret, som et Forsøg, for at forvisse sig om hvorvidt den var istand til at beherske Indløbet til Vigen. Efter nogen Discussion blev det besluttet at forsøge Experimentet, og Betts, som vidste god Besked med hvad der udfordredes til at frembringe den største Reverberation, blev sendt til Batteriet, med Ordre til at stille Kanonen saaledes, at den sigtede langs med Klipperne, paa det den kunde frembringe saa megen Støi som muligt.

Denne Plan blev netop udført i det Øieblik Waally havde samlet sine Anførere rundt om sin egen Canoe, hvorhen han havde kaldt dem, for at raadslaae om, paa hvad Maade den hele Kyst burde undersøges, for at en Landgang kunde blive iværksat. Knaldet fra Kanonen kom ganske uventet for alle Parter, Echoet, som rullede langs med Klipperne i en vid Afstand, var i Sandhed frygteligt. Paa Grund af Skovene og de mellemliggende Klipper, kunde de Indfødte ikke see nogen Røg, hvilket forøgede deres Forundring, og vistnok var en Grund til, at de i Førstningen ikke forstod den langtrukne, knagende, tordenagtige Lyd, som paa en Maade rullede ud imod

dem fra Øen. Der opstod et Skrig om at de fremmede Klipper talede, og at Stedets Guder vare vrede. Dette blev fulgt af en almindelig og forvirret Flugt, da Canoerne pagaiede afsted, som om Folkene frygtede for at blive begravne under de vaklende Klipper. I en halv Time saaes ikke andet end afsindige Anstrengelser for at flygte, og ingen anden Lyd hørtes, end den Pagaierne frembragte, i det de sænkedes i, eller løftedes op af Vandet.

Forsaavidt var Gouverneurens Plan lykkedes, endog over hans Forventninger. Kunde han blive disse Vilde qvit uden Blodsudgydelse, vilde det glæde ham overmaade meget, da det var hans Følelser meget imod, at bortmeie Klynger af saadanne uvidende Mennesker, ved hans Kononers morderiske Ild. Medens han og Heaton lykønskede hinanden ved dette opmuntrende Syn, kom der et Bud ned fra **the Peak**, hvor Bridget var forbleven, for at holde **Udkik**, for at melde at Baaden var dreven ind, og var nu klos inde under Klipperne paa den nordlige Ende af Øen, i Nærheden af **the Peak.** Juno havde aftalt et Signal for at løbe ind i Vigen, og Bridget ønskede nu at vide, om dette Signal maatte gjøres; thi ellers vilde Baaden snart være saa nær inde, at den ikke kunde see det. Gouverneuren ansaae Øieblikket for at være gunstigt, thi Canoerne pagaiede endnu i Masse bort fra Stedet, hvorfra Tordenen var kommen, og deres Cours bragte dem Sydvest efter; medens

Uno nærmede sig fra Nordvest Der blev altsaa sendt Ordre til at gjøre Signalet.

Bridget havde ikke saasnart erholdt denne Ordre, førend hun viste Flaget, der næsten i samme Øieblik blev besvaret ved at tilsætte Baadens Seil. Det var nu tydeligt at Unus overtog Baadens Styrelse. Det er sandsynligt at han havde et Begreb om Virkningen af Kanonen og dens Echo, den Første forstod han fuldkommen, skjøndt det Sidste var et ligesaa rædselsfuldt Mysterium for ham, som for nogen af hans Landsmænd. Ikkedestomindre tilskrev han Klippernes besynderlige og frygtelige Brølen et eller andet Herredømme, de Blanke havde over Bjergets Magt, og betragtede det, ihvorvel han skjælvede, som en venskabelig Brølen. Han vidste alligevel at dette ikke vilde være Tilfældet hos hans Landsmænd, de vilde vige tilbage for det, og da Signalet blev givet i det Øieblik, betænkte den unge Indianer sig intet Øieblik paa hvad Cours han skulde styre.

Unus forstod fuldkommen godt at seile med en Baad. Efter at have sat Seil til, holdt han gaaende med the Dido, indtil han var nødt til at holde af, paa Grund af Klipperne, og han var nu saa nær inde under disse, at Faren for at blive seet betydelig var formindsket. Nu var baade Vind og Strøm ham gunstige, og han løb ned mod Vigen. Tyve Minutter efter at Unus havde sat Seil til, løb han ind i den hemmelige lille Havn,

og Waally, der med sin Flaade næsten var ude af Sigte, for En, der var saa lavt nede som ved Oceanets Overflade, pagaiede endnu Sydvest efter, med den størst mulige Jilsomhed.

Stor var Colonisternes Glæde over at Juno saaledes var undsluppen; det overgik endog deres Lykksalighed over de Vildes Tilbagetog. Dersom Baaden virkelig ikke var bleven seet, troede Gouverneuren at Indtrykket vilde være tilstrækkeligt, til at holde de Vilde borte i lang Tid, om ikke for bestandig, da det ikke vilde feile, at de vilde tilskrive Tordenen, Røgen fra Vulkanen, og alle Stedets Mysterier, overnaturlige Magter. Dog, dersom Seilet var bleven seet, var det muligt at deres Mod ved nærmere Eftertanke vilde gjenoplives, og man vilde da atter faae dem at see. Unus blev lovpriist af Alle, og syntes fuldkommen lykkelig. Peggy meddeelte hans Tanker, som i enhver Henseende var til Gunst for hans nye Venner. Waally afskyede han. Han kaldte ham en ubarmhjertig Tyran, og erklærede at han vilde foretrække Døden for at underkaste sig hans voldsomme Udpresninger. Juno bifaldt i høi Grad alle hans Følelser, og var snart Peggys sworne Veninde. Dette Had mod Tyranni er Menneskket medfødt; men det er nødvendigt at gjøre Forskjel mellem virkelig Undertrykkelse, og hine Baand, som ere gavnlige, om ikke uundværlige, for den menneskelige Lykksalighed. Hvad Canoerne angik, da vare de snart ude af Sigte i sydvestlig Retning, da de havde tilsat

deres Seil, og holdt for Veiret hen. Waally selv havde altformegen Aandskraft og Bestemthed, til at Echoet skulde have virket i samme Grad paa ham, som paa hans Ledsagere; men saa dyb og almindelig var den Rædsel der var vækket, at han ikke ansaae det for raadeligt, at fremture i sit Forsæt, i et Øieblik der var saa lidet opmuntrende. Foiende sig i det fælleds Ønske hos alle dem der omgav ham, forlod han Øen, og skyndte sig det bedste han kunde tilbage til det Sted, hvorfra han sidst var afseilet. Alle disse Omstændigheder bleve til Slutningen vore Colonister bekjendt, saavelsom de Bevæggrunde, og de mindre Biomstændigheder, der bevirkede de fremtidige Bevægelser. For Øieblikket var alligevel Woolston og hans Venner, med Hensyn til denne Gjenstand, overladte til deres egne Gisninger, som dog ikke vare langt fra at være de rette. Det var en Time efter at Juno og Unus vare i Sikkerhed oppe paa Plainen, at Udkikket paa the Peak ganske tabte Flaaden af Sigte, som da den sidst blev seet styrede en Cours, som vilde bringe den mellem Vulcanen og Rancocus Øen, og kunde indvikle den i alvorlige Vanskeligheder, den paafølgende Nat. Der var intet Land i Sigte fra de høieste Punkter paa Rancocus Øen, heller ikke var der noget Tegn til Land i sydvestlig Retning, og dersom Canoerne løb forbi den sidste, vilde den uhyre Fare af en almindelig Catastrophe blive Følgen. Engang tilsøs, uden med Sikkerhed at vide hvad Cours de skulde styre, vilde deres

Stilling, som hørte til Expeditionen, i Sandhed blive smertelig, og heller ikke kunde Resultatet forudsees. Waally undgik ikkedestomindre Faren. Bærende af for at fjerne sig fra den hemmelighedsfulde Røg, der næsten generede hans Ledsagere ligesaameget, som de hemmelighedsfulde Echoer, fik Partiet til Lykke for dem, et svagt Glimt af de Bjerge, som de attraaede at naae, og forandrede Cours, betimeligt nok til at naae deres Bestemmelsessted, den næste Morgen i Dagbrækningen.

Alle Tanker om Expeditionen til Rancocus Den, havde Gouverneuren og hans Raad for Tiden opgivet. Mark var bleven betydeligt skuffet i sine Forventninger; men hans Sorger ophørte ikke med disse Skuffelser alene. Dersom Waally skulde efterlade en Deel af sit Folk paa den D, kunde et Sammenstød tidligere eller senere hændes, da det var en moralsk Umulighed, at de to Colonier kunde vedblive at være Venner, saa nær ved hinanden. Inden mange Maaneders Forløb vilde man blive bekjendt med Echoets Natur, mellem Høiene paa Rancocus Den, og naar dette blev forstaaet, var det forbi med den hellige Charakteer, som de sidste Begivenheder paa the **Peak** havde fremkaldt. En eller anden Omstreifer, eller en Deserteur fra et Skib, kunde tilkjøbe sig en øieblikkelig Fordeel, ved at forklare Tingen, og de Vilde kunde forledes til nye Anstrengelser. Der var, med eet Ord, moralsk Vished om, at Fjendtlighederne inden mange Maaneders Forløb maatte blive fornyede, dersom Waally

forblev dem saa nær, og det alvorlige Spørgsmaal opstod nu, om det var bedst at benytte den Fordeel man nylig havde vundet, og drive ham tilbage til hans egen Gruppe, eller vedblive at skjule sig bag ved det Slags Mysterium, som for Øieblikket tilhyllede dem. Disse Punkter bleve alvorligen debatterede, og blev i ligesaa høi Grad Gjenstand for Colonisternes Interesse, som Banker, Abolitionismen, Antifrimureri, Frihandel, eller nogen anden af Dagens besynderlige Griller, muligen kunde være det i Amerika. Mange Raadsforsamlinger bleve sammenkaldte, for at afgjøre disse vigtige politiske Punkter, som endelig, ligesom alle andre vigtige Sager, snarere bleve afgjorte paa Grund af Omstændighedernes Bydende, end som en Følge af den menneskelige Skarpsindighed. Coloniens Mangel paa Stridskræfter, og den Fare dens Tilværelse vilde blive udsat for, afgjorde Spørgsmaalet om en offensiv Krig. Waally var for stærk til at blive angreben af et Dusin Fjender, og Klogskaben tilraadede, at forholde sig rolig, idetmindste indtil the **Friend Abraham White** blev færdig, og kunde deeltage i Kampen. Med dette Fartøi til Hjælp, vilde Sagerne virkelig faae et andet Udseende, og Mark troede at det vilde staae i hans Magt, at drive Waally tilbage, ja endog affætte ham, og atter at indsætte Dorvony som Hoved for de Indfødte. At fuldende Skonnertens Bygning, og lade den løbe af Stabelen, var derfor nu det første og væsentligste Punkt, og efter en

Uges Vaklen og Raadslagninger, blev det besluttet, at tage fat paa dette Arbeid med Iver.

Det vil letteligen kunne indsees, at det under disse Omstændigheder var en meget vanskelig Sag, at faae **the Abraham** sat i Vandet. Strædet imellem **the Peak** og Cape South var tredive Qvartmiil bredt, og der var endvidere tyve til Krateret. Saaledes vilde de, der arbeidede paa Fartøiet, være fjernet fulde halvtredsindstyve Qvartmiil fra Coloniens væsentlige Opholdssted, og altsaa ganske udelukkede fra den, om et andet Angreb skulde forsøges. Hvad det angik at bringe **the Neshamony, the Dido, the Bridget** og Lægteren i Affaire, vare Alle enige om, at det vilde være at vove for meget. En af Falconetterne var rigtignok monteret paa den Første og kunde gjøre Tjeneste; men de Indfødte vare blevne for fortrolige med Skydevaaben, til at det vilde være klogt at stole paa en eneste Falconets Magt, i et Sammenstød mod en saa talrig Styrke, der blev ledet af en saa determineret Aand, som man vidste Waally besad. Al Tanke om at slaaes tilsøs, kunde der altsaa ikke være Spørgsmaal om, førend Skonnerten var løben af Stabelen, og al Higen og Tragten gik derfor nu ud paa at fremskynde dette høist vigtige Arbeid. Det var imidlertid uundgaaeligt nødvendigt, at dele Coloniens Styrke, og man maatte sætte sin Lid til Forsynets Beskyttelse, med Hensyn til at holde Fjenden fra Livet, indtil Fartøiet var færdig til activ Tjeneste.

Arbeidet udkrævede ligesaa megen physisk Kraft, som kunde skaffes tilveie. Arrangementet blev besluttet i Raadet, og bifaldet af Gouverneuren, overeensstemmende med følgende Plan. Mark skulde begive sig til Revet, med alle de Mandfolk som kunde undværes, og en Deel af Qvinderne. Det ansaaes alligevel ikke for raadeligt at forlade **the Peak,** uden at efterlade tre Forsvarere, og Heaton, Peters og Unus bleve valgte til denne vigtige Tjeneste, idet den Første naturligviis skulde være den Commanderende. Mark, Betts, Bigelow, Socrates og Jones udgjorde det Parti, der var bestemt til Revet, og disse bleve ledsagede af Bridget, Martha, Teresa og de Sorte. Bigelow begav sig endog afsted et Par Dage før Hovedpartiet, for at fremskynde sit Arbeid saa meget som muligt. Da Alt var færdigt, hvilket var ti Dage efter Waallys Tilbagetog, i hvilken Tid man ingen Underretning havde indhentet om ham, afseilede Gouverneuren med **the Neshamony,** i Følge med **the Bridget** og Lægteren, idet **the Dido** blev tilbage, for at den kunde benyttes af Heaton og hans Selskab. Man kom overeens om Signaler, skjøndt Afstanden var saa stor at de ikke kunde være til megen Nytte, undtagen naar der var et Fartøi midtveis i Kanalen. Mark udfandt alligevel et meget simpelt og sindrigt Middel i denne Retning. I Nærheden af **the Peak** voxede et enkeltstaaende Træ, som var en meget kjendelig Gjenstand fra Oceanet, uagtet det ikke var stort, kunde det sees i en betydelig

Afstand, især i Retningen mod Revet. Gouverneuren besluttede daglig at sende et Fartøi saa langt ud i Stræ-det, at man derfra kunde overbevise sig om at Træet endnu stod der eller ei, og Heaton fik Ordre til at lade det fælde, saasnart han var fuldkommen overbeviist om, at Waally atter var ude i fjendtlige Hensigter. Man kom ogsaa overeens om andre Signaler, for at lede Far-tøiernes Bevægelser, i det Tilfælde de bleve kaldte tilbage til **the Peak**, for at afslaae et Angreb.

Efterat det foregaaende Arrangement var truffet og tydeligt forstaaet, gik Gouverneuren under Seil til Revet, fulgt af sin lille Escadre. Det var en overordentlig yndig Dag, en saadan paa hvilken hele Klimaets Trylleri udfoldede sig, velgjørende for Nerverne og oplivende for Sindet. Bridget havde for største Parten glemt sin Frygt for de Indfødte, og kunde lee med sin Husbond, og lege med sit Barn, med næsten lige saa megen Fri-modighed, som førend de sidste Begivenheder. Alle vare virkelig i det bedste Lune, da Skonnertens Afløbning be-tragtedes som en Ting, der vilde give dem et fuldkomment Herredømme over det omgivende Farvand.

Passagen var kort da det kulede friskt, og fire Ti-mer efter at de havde forladt Klipperne, var **the Nes-hamony** under Læ af Cape South, og stævnede mod Hovedindløbet. Da Fartøiet nu gled afsted i fuldkomment smult Vand, iagttog Mark de Forandringer, som Tiden frembragte paa hine Klipper, der saa nylig vare opstegne

fra Oceanets Dyb. Engen var især hans Opmærksomhed værdig. En Masse Søgræs som hvilede paa et Slags Mudderlag, strax efter Eruptionen, havde nu i længer end et Aar været Svinenes Ynglingsplads. Disse Svins Antal oversteg for Øieblikket halvtredsindstyve fuldvoxne Dyr, og de bleve fulgte af to Gange saa mange Grise, og det Arbeid de udrettede paa Engen var utroligt. Ikke mindre end et hundrede Acres havde de gjennemrodet og blandet Søgræsset med Mudderet, hvorved det Hele næsten var bleven forvandlet til Jord. Regnen havde udskyllet Saltpartiklerne, og forvandlet det til Gjødning, ligesom den ogsaa havde bidraget til saa meget hurtigere at forraadne de vegetabilske Substanser. I hiint Klima ere Forandringerne meget hurtige, og Mark saae, at et eller to Aar vilde forvandle hele denne store Strækning, der tidligere var bleven anslaaet til et tusind Acres, til en meget anseelig Græsgang, om ikke til en Eng. Enge vare alligevel kun meget lidet nødvendige paa den Brede, da der herskede en bestandig Sommer, som hele Aaret rundt afgav rigelig Græsgang Det nødvendige Frø til at besaae en stor Overflade, manglede vel; men de Sorter som Socrates havde saaet, var forsvarligt rodfæstet, og det var temmeligt sikkert, at det tidligere eller senere vilde sprede sig over hele Marken. Til Trods for Svinene og deres uophørlige Angreb, var allerede nu store Strækninger grønne og blomstrende, og hvad der var end mere, unge Træer begyndte at vise sig langs med Kana-

lernes Breder. Heaton havde medbragt fra Bettos Gruppe nogle store Kurve af grønne Pilevidier, disse havde Socrates skaaret i Stiklinger, og plantet dem i Mudderet. De havde næsten alle uden Undtagelse fæstet Rod, og groede meget frodigt, da de næsten havde naaet en Mands Høide. Efter fire eller fem Aars Forløb, vilde de være store om ikke meget nyttige Træer.

Heller ikke var dette alt. Heaton havde ifølge sin Sædvane, studeret de forskjellige Træers Natur, som han havde truffen paa, paa de andre Øer. Af Cocusnødder vrimlede der især paa begge Grupperne, og da han fandt at det var et Træ som i høi Grad elskede fladt Land og Saltvand, havde han iagttaget at nedlægge flere Prøver af Rødder og Frugter, paa nogle adsplittede Øer i Nærheden af Kanalen, hvor Jordbunden og Beliggenheden bragte ham til at troe, at de vilde trives. Han stod i den Formening at Havsand var det fordelagtigste til disse Træers Vext, og med Hensyn til denne Fordeel havde han valgt Pladsen til sin Plantage. Paa **the Peak** fandtes Cocusnødder; men de vare hverken meget gode eller i stor Mængde. Saalænge Mark havde denne Ø for sig selv, vilde det nærværende Forraad være mere end man behøvede; men efterhaanden som Colonien voxede, vilde et større Antal Træer være meget ønskeligt. Der udfordredes fem eller sex Aar til at frembringe et frugtbærende Træ, og det glædede Gouverneuren at see, at et Aars Vext allerede var sikkret. Med Hensyn til de han

selv havde plantet i og paa Krateret, havde de næsten groet i tre Aar; og da hverken Guano eller Jordøen var bleven forglemt, fremviiste nu mange af dem Stammer paa tredive Fods Høide. Da han ved denne Leilighed nærmede sig Krateret betragtede han hine lovende Frugter af hans tidlige og betænksomme Omhu for Fremtiden med megen Tilfredshed; thi sjelden blev en Mands Arbeid bedre lønnet. Mark kjendte godt dette Træes Værd, der paa mangfoldige Maader var nyttigt, foruden den lækkre og sunde Frugt det yder, lækker og sund, naar den nydes kort efter at den er taget af Træet. Frugtens Skal kunde naar den blev udskaaren og poleret, afgive smukke og nyttige Kar. Trævlerne afgav et fortræffeligt Tougværk, og et meget respektabelt Slags Seildug, da det meget godt kunde træde istedenfor Hamp, skjøndt selve Hampeplanten kunde groe paa Engen i en næsten ubegrændset Udstrækning. Bladene vare fortræffelige til at tække med, saavelsom til deraf at forfærdige Koste, Matter, Hængekøier, Kurve og en stor Forskjellighed af slige Gjenstande, medens Stammerne kunde omdannes til Canoer, Vandrender og almindeligt Tømmer. Der var ogsaa endnu en meget vidtudstrakt Brug for dette Træ, hvilken Gouverneuren havde lært af Heaton. Medens Bridget efter hendes Nedkomst endnu var fængslet til Skibet, havde Mark bragt hende en Gemyse, som hun erklærede for den lækreste hun nogensinde havde smagt af den Art. Den bestod af Toppen af Træet, og de

nærmeſt ved den værende nye og fine Blade, der i Dannelſe havde nogen Lighed med Artiſkok, men havde en endnu langt behageligere Smag. Men det Træ af hvilket dette Traktement var taget, døde, en Bod ſom altid maatte nydes for at nyde den. Saaſnart Bridget erfarede dette, frabad hun ſig at der, idet mindſte for hendes Skyld, maatte fældes flere Træer. Alle Fartøierne naaede betimeligt ind i Havnen, og Revet blev atter Scenen for Liv og Virkſomhed. Skonnerten blev ſnart færdig, og der manglede ikke andet end at lade den løbe af Stabelen. Dette Arbeid havde Bigelow allerede begyndt paa, og Gouverneuren gav alle Mand Ordre til at give en Haand, for at faae denne vigtige Forretning fuldbragt. Bigelow havde alle ſine Materialier paa rede Haand, og vore Coloniſter arbeidede med ſaa megen Udholdenhed, at Skonnerten den følgende Dags Aften var fuldkommen klar til at løbe i Vandet, og Afløbningen blev kun udſat for at man kunde have Fordelen af Dagslyſet. Den Eftermiddag var Mark, ledſaget af ſin Kone, gaaet ud med ſin Yndlingsbaad, **the Bridget**, for at ſee efter Signaltræet. Han løb et Stykke ud i Strædet, førend han, endog ved Hjælp af Kikkerten, var iſtand til at faae det i Sigte, og da dette lykkedes, fandt han det i ſamme Tilſtand, ſom da han ſidſt havde ſeet det. Saaſnart han havde forvisſet ſig herom, lagde han Roret op, gik rundt for Veiret, og ſkyndte ſig det bedſte han kunde tilbage til Krateret. Man vil erindre at Diſtancerne vare

betydelige, og der udfordredes Tid til Tilbagereisen. Solen var ved at gaae ned da Mark løb langs ad den Kanal, som førte til Revet, og den unge Mand udpegede for sin fortryllende Kone, Træernes Fremvæxt, Aftenskyernes Farver, Svineflokken, Udstrækningen af hans nye Eng, og saadanne andre Gjenstande, som det var rimeligt at begge vilde føle Interesse for, omgiven af saadan en Scene. Baaden dreiede omkring en Pynt, hvor Svinene havde sovet, og idet den skjød frem, reiste alle Dyrene sig paa en Gang, snusede i Luften, og begyndte at fare omkring paa deres sædvanlige Viis, medens Mark lo og pegede med Fingeren, for at gjøre Bridget opmærksom paa deres naragtige Manerer.

„Der er flere af Dyrene hist henne paa den anden Side af Engen," sagde Bridget; „jeg tør nok sige at begge Partierne vil støde sammen, og udøve deres naragtige Manoeuvrer i Forening."

„Flere!" gjentog Mark; „det kan neppe være muligt, da vi passerede en tredive Stykker af dem et godt Stykke Syd paa. Hvad er det Du seer, min Kjære, som Du forvexler med Sviin?"

„Nu, hist henne, over en Fjerdingvei fra os, paa den modsatte Side af Engen og nær ved Vandet i den anden Kanal!"

„Den anden er aldeles ikke nogen Kanal; det er snarere en lukket Bugt, saa at ingen af vore Fartøier

eller Baade kan være der. De Vilde, saa sandt jeg er Din Husbond, Bridget!"

Ganske vist vare de Gjenstande, som Bridget havde forvexlet med Svinene, Hovederne og Skuldrene af nogle og tyve Indianere, som iagttog Baadens Bevægelser, fra Stillinger, som de havde indtaget paa den anden Side af Plainen, saaledes at de skjulede Alt, undtagen den øverste Halvdeel af deres Legemer. De havde to Canoer, ydermere Krigscanoer; men dette var ogsaa hele Partiet, idet mindste paa dette Punkt.

Dette var en Opdagelse af en meget alvorlig Art. Gouverneuren havde haabet at Revet, der paa ethvert Sted var saa tilgængeligt for Canoer, vilde, idet mindste i flere Aar, have forblevet et **terra incognita** for de Vilde. Af denne de Indfødtes Uvidenhed var meget af dets Sikkerhed afhængigt; thi Colonisternes forenede Styrke var neppe tilstrækkelig til at forsvare Pladsen imod Waallys Styrke. Saaledes som Sagerne stod, gjorde de Fordring paa hele Marks Energie, og de meest determinerede Forholdsregler.

Det første Skridt var at tilkjendegive Folkene paa Revet, de farlige Naboers Nærhed. Da der ikke kunde være nogen Tvivl om at Baaden blev seet, saasom dens Seil ragede op over Landet, var der ikke nogen Grund til at forandre dens Cours, eller til at forsøge paa at skjule den. Krateret, Skibet og Skonnerten, der stod paa Stabelen, var for Øieblikket altsammen tydeligt i

Sigte af de Vilde, skjøndt ikke mindre end i to Miles Afstand, i hvilken de udentvivl havde et uhyggeligt og forvirret Udseende. Skibet kunde i en dobbelt Henseende indvirke paa dem; det kunde opflamme Waallys Havesyge, ved Haabet om at komme i Besiddelse af saa mange Skatte, og friste ham til at fremskynde Angrebet; eller det kunde ved Forestillingen af dets Styrke, indjage ham Skræk; da Skibe sjeldent besøgte Øerne i det Stille-Hav, uden at være forberedte paa at forsvare sig. Det var ikke rimeligt, at de Vilde kunde gjøre sig noget Begreb om Skibets sande Tilstand; men vilde naturligviis troe at det havde fuld Besætning, og var i Besiddelse af de sædvanlige Midler til at skade dets Fjender. Alt dette fremstillede sig for Gouverneuren i de første fem Minutter efter Opdagelsen, medens hans Fartøi vedblev at glide hen imod Havnen.

Bridget teede sig fortræffeligt. I Begyndelsen skjælvede hun lidt, og trykkede Barnet med mere end sædvanlig Varme til sin Barm; men hun gjenvandt snart sin Selvbeherskelse, og fra det Øieblik fandt Mark i hende en snarraadig, forstandig og nyttig Medhjælper og Raadgiver. Hendes Evner og Mod syntes at stige med Faren, og saa langt fra at være ham til Byrde, hvilket ganske naturligt kunde ventes, var hun ham ikke alene ei til Besvær; men hun blev snart meget nyttig, og styrede med næsten ligesaa megen Klogt og Bestemthed Fruentimmernes Bevægelser, som Mark ledede deres Mænds.

Fartøiet naaede ikke Revet førend i Mørkningen, eller en Time efter at de Vilde vare blevne seete. Colonisterne havde netop forladt deres Arbeid, og da Aftenen var kølig og forfriskende efter den varme Sommerdag, nød de deres Aftensmad under et Telt eller et Solseil, i ikke stor Afstand fra Skibsværftet, da Gouverneuren stødte til dem. Dette Telt eller Solseil var bleven opført til saadant Brug, og besad flere Fordele; det stod ganske nær ved Kilden, og køligt Drikkevand var saaledes altid paa rede Haand, det havde ogsaa et Græstæppe saa blødt som Fløiel, en sjelden Ting paa Revet udenfor Krateret; men der var Fordybninger paa dets Overflade, i hvilke fremmede Substantser havde samlet sig, og denne var en af dem. Søgræs, feed Jord, døde Fisk og Regnvand, havde dannet et tyndt Jordlag paa dette Sted, af omtrent en Acres Størrelse, og da Regnen bestandig fremskyndede Vegetationen, havde Græsfrøet slaaet godt an der, og da dette nu var det andet Aar Græsset havde voxet, havde Betts antaget, at der var tilstrækkeligt Grønsvær til denne Hensigt, og havde opsat et Solseil, hvorunder Græsset dannede et Tæppe. Der kunde nu være et Dusin lignende Steder paa Revet, saa mange Oaser i dets Ørken, hvor Jord havde dannet sig og Græsset groede. Ingen af de da levende, tvivlede om, at de i Tiden, og ved Omhu, vilde see største Delen af de nøgne Klipper beklædte med Grønt; thi Vegetationens Fremgang i det Klima, begunstiget ved nogle til-

fældige Omstændigheder, som syntes at forhindre denne særegne Region i at lide ved Tørke, er næsten magisk, og var i Løbet af nogle faa Aar, istand til at forvandle et Vildnis til en Have.

Mark forstyrrede ikke den lykkelige Tryghed i hvilken han fandt sit Folk, ved til ingen Nytte at forkynde Faren. Han talte tvertimod oprømt, ønskede dem til Lykke med deres fremskredne Arbeid, og greb Leiligheden til at faae Betts til en Side, og meddeelte ham først da den høist vigtige Opdagelse han havde gjort. Bob blev i Begyndelsen slaaet med Stumhed; thi han havde ligesom Gouverneuren troet, at Revet var et af de sikkreste Steder i Verden, og havde aldrig ahnet noget Angreb i den Kant. Da han havde fattet sig, var han alligevel snart istand til at give en forstandig Mening tilkjende.

„Da kunne vi vente dette Kryb i Nat!“ sagde han, saasnart han atter var bleven Herre over sit Mæle.

„Det troer jeg ikke,“ svarede Mark. „De Canoer jeg saae vare i den falske Kanal, og kan umulig naae os uden at vende tilbage til den vestlige Rand af Klipperne, og løbe ind i en af de rette Passager. Dette troer jeg neppe kan skee førend Morgenen. Dagslyset maa virkelig være nødvendig for dem, og da Natten tegner til at blive mørk, kan jeg ikke saa let indsee hvorledes Fremmede skulde finde Vei til os, iblandt den Mængde Passager de vil møde. Over Land kan de ikke

naae herhen, fra nogle af Øerne paa den vestlige Side af Gruppen, og om de endog vare gaaede i Land paa Centraløen, er der kun een Vei, og det en meget kroget Vei, ad hvilken de kunne naae herhen, uden ved Hjælp af deres Canoer. Vi ere temmelig godt befæstede, Betts, ved naturlige Midler mod den Side, og jeg frygter ikke for at vi vil komme til at see noget til de Knegte før Morgenen."

„Det er dog en stor Ulykke at de nogensinde skulde have opdaget Revet!"

„Det er det rigtignok, og jeg tilstaaer at jeg ikke havde ventet det; men vi maa tage Tingen som den er, Betts, og gjøre vor Pligt. Forsynet, denne altseende Magt, der skaanede Dig og mig, da saa mange af vore Kammerater bleve bortkaldte med kort Varsel, Forsynet kan endnu være os gunstig."

„Det minder mig om, Mr. Mark, at fortælle Dem noget, som jeg nylig har hørt af Jones, som efter sin Vens Giftermaal kom en heel Deel omkring blandt de Vilde, førend han stak paa sig, for at støde til os. Jones siger, at saavidt han kan udfinde, kom for tre Aar siden et Skibs Barkasse til Bettos Land, som vi kalde det, hermed menes alligevel Waallys Land; og det var en Deel af Gruppen hvorhen jeg aldrig vovede mig, da jeg vidste at min Ven Doroony altid laae i Strid med Waally — men et Skibs Barkasse kom derind for tre Aar siden, med syv levende Mennesker i den. Jones

kunde aldrig faae noget af disse Mennesker at see, thi man siger at Waally bestandig har holdt dem til at arbeide for sig; men man fik temmelig god Efterretning om dem, og om den Baad hvori de vare ankomne."

„Du antager da vel ikke, Bob, at den Barkas skulde have været vores, og at hine Mænd skulde have været en Deel af vor gamle Besætning!" udbrød Mark, idet hans Følelser kom i en Bevægelse, som han ikke havde følt siden det Øieblik, da han fik Grund til at troe, at Bridget atter skulde blive ham tilbagegivet.

„Jo, det antager jeg virkelig, Sir. De Vilde fortalte Jones at der var malet en Fugl paa Baadens Hækbræt, og det var netop Tilfældet med vor Barkas, Mr. Mark, der just paa dette Sted var prydet med en Ørn med udspredte Vinger. Dernæst sagde man, at en af Folkene havde et rødt Mærke i Ansigtet, og De erindrer nok at Bill Brown havde et naturligt Brændemærke af den Slags. Det var først i Eftermiddag at Jones fortalte dette, medens vi arbeidede sammen, og jeg besluttede ved første Leilighed at underrette Dem om det Hele. De kan stole paa, Mr. Woolston, at nogle af vore Kneise endnu ere ilive."

Denne uventede Efterretning bragte Gouverneuren til reent at glemme Øieblikkets Farer. Han sendte Bud efter Jones, og examinerede ham nøiagtigt, angaaende Enkelthederne ved denne Underretning; og de Svar han fik, bidrog meget til at bestyrke Betts Mening, om de

ubekjendte Mænds Charakteer. Jones havde endog aldrig været istand til at komme paa den Ø, hvor man sagde at disse Folk var; men han havde hyppigt faaet Beskrivelse om deres Alder, Udseende, Antal, ɔc. De som havde seet dem, fortalte ogsaa at flere af Partiet vare omkomne af Hunger, førend Baaden havde naaet Gruppen, og at kun omtrent Halvdelen af dem, som oprindelig havde været i Baaden, der hørte til et strandet Skib, levede og kom iland. Den Mand med Mærket i Ansigtet blev beskreven som meget dygtig i Brugen af Redskaber, og blev brugt af Waally til at bygge ham en Canoe, som vil være istand til at udholde Oceanets Storme. Dette stemmede ganske overeens med Browns Haandtering og Udseende, der havde været Tømmermand ombord i the Rancocus, og havde et Mærke, som det beskrevne.

Tiden, Baaden, Omstændigheden med Vraget, ihvorvel denne sidste var meget ufuldkommen, der gik gjennem hele Jones Beretning, og alle de andre Fakta Mark kunde indhente, ved nøiagtig Undersøgelse af Mandens Beretning, bidrog til at gjøre det Indtryk, at en Deel af dem, som vare blevne førte i Læ af the Rancocus's Barkas, vare undslupne Døden og vare i det Øieblik Fanger, og i den samme vilde Anføres Magt, som nu truede hans Coloni med Undergang.

Men Nødvendigheden tillod ikke nogen forlænget Undersøgelse af, eller nogen Raadslagning om de fornødne

Midler til at udfri deres gamle Skibskammerater, fra en saa elendig Stilling. Omstændighederne fordrede, at Gouverneuren nu maatte henvende Opmærksomheden paa de vigtige Anliggender, der forelaa dem.

Tredie Kapitel.

Da Gouverneuren havde forkyndt sit Folk, at de Vilde virkelig befandt sig mellem Derne, i deres egen Gruppe, overkom der dem en Slags panisk Skræk. Nogle faa Minutter vare alligevel tilstrækkelige, til at gjengive dem en passende Grad af Tillid, da man begyndte paa de nødvendige Foranstaltninger til deres øieblikkelige Sikkerhed. Da der i Forveien var taget nogle Hensyn paa Kraterets Befæstning, blev dette Sted ganske rigtig anseet som Revets Citadel. Nogle troede at man lettest kunde forsvare Skibet, navnlig paa Grund af Kraterets Størrelse, og fordi det Første var omgivet af en naturlig Grav; men der var samlet en saa stor Mængde Eiendom i og omkring Krateret, at det ikke kunde opgives uden et Tab, som Gouverneuren ikke nærede nogen Tanke om at underkaste sig. Kraterets Port havde rigtignok som For-

ſvarsmiddel ingen Betydning; men en af Carronaderne var ſaaledes anbragt, at den kunde beſtryge den, og dette blev anſeet for at være tilſtrækkeligt til at afviſe ethvert almindeligt Angreb. Vi have allerede ſagt at den ydre Muur af Krateret var lodret ved dens Baſis, hvilket var en ſandſynlig Følge af Søernes Paavirkning, i hiin fjerne Periode, da hele Revet i enhver Storm, blev overſkyllet af dem. Denne lodrette Deel af Klippen var ydermere meget haardere end den almindelige Overflade paa Tinden, hvilket rimeligviis maatte tilſkrives den ſamme Aarſag. Den ſaae endog næſten ud ſom den var poleret, og havde i Almindelighed en Høide af atten til tyve Fod, undtagen paa de to eller tre Steder, ved det ene af hvilke Mark og Betts vare klatrede op, ved deres ſørſte Beſog paa Tinden. Disſe Steder ſom vare ſmalle og kun tilſtrækkelige til at en Mand kunde finde Fodfæſte paa dem, vare for længe ſiden bleve udjevnede, for at forhindre Kitty i at gaae den Vei, og da man havde henvendt Opmærkſomheden paa at ſikkre Stedet mod et pludſelig Angreb, vare de, ſom de eneſte Steder hvor en Fjende kunde komme op, uden at tage ſin Tilflugt til Stiger og anden kunſtig Hjælp, ved fortſat Arbeid gjort lige ſaa ſikker, ſom alt det øvrige af den ydre Muur, ſom Kraterets Baſis i Almindelighed kaldtes blandt dem. Civiliſerede Angribere, ſom havde de almindelige Midler at byde over, vilde rigtignok ſnart være bleven Herre over denne Hindring; men Vilde kunde man neppe vente vilde være forberedte

paa noget saadant. Skonnerten med dens Puder og Sledsker, havde medtaget alt det løse Tømmer, indtil den sidste Stump, og det var ikke rimeligt at de Vilde skulde forskaffe sig noget Forraad fra Skibsværftet. To af Carronaderne stode paa Tinden, hvor de vare meget hensigtsmæssig anbragte; to vare ombord i **the Abraham**, saavelsom en af de lange Sexpundere, og de øvrige Kanoner, med Undtagelse af de tre paa Klippen, vare endnu ombord i Skibet.

Mark deelte sin Styrke for Natten. Da Bridget sædvanligviis boede ombord i **the Rancocus's** Kahyt, forstyrrede han aldeles ikke hendes Huusholdning; men forstærkede hendes Mandskab, ved at sende Bigelow og Socrates ombord til hende, med samt begges Familie; medens Betts fik Commandoen over Krateret, med Jones til Assistent. Dette var rigtignok kun smaa Garnisoner; men Fæstningerne vare stærke, naar man tog alle Omstændighederne i Betragtning, og Fjenden var uciviliseret, da han kun kjendte lidet til Skydevaaben. Klokken ni var Alting ordnet, og de fleste af Fruentimmerne og Børnene vare tilkøies, skjøndt Alle vare i Klæderne den Nat.

Ifølge Aftale mødtes Mark og Betts ved Skonnerten, saasnart deres respektive Tjenester tillod det. Da Revet egentlig var en Ø, vidste de at ingen Fjende kunde finde Vei til det, uden tilsøs, eller over den allerede omtalte snævre Bro, der gik tvers over det lille Stræde i Nærheden af Kilden. Dette gjorde dem temmelig trygge

for Øieblikket, skjøndt Mark havde forsikkret sin Kammerat, at det ikke var muligt for Canoerne at naae Revet i flere Timer. Ingen af Mændene kunde alligevel sove, og de troede at det var bedre at de samlede vare paa Udkik, end at række sig i deres Køier. Som en Selvfølge dreiede Conversationen sig om deres Udsigter.

„Vi ere lidt smaat bemandede, for at gjøre klar Skib mod disse Vagabonder, Sir," bemærkede Betts, til Svar paa en eller anden Anmærkning af Gouverneuren. „Jeg talte hundrede og tre af deres Fartøier, da de vare paa Høiden af the Peak forgangen Dag, og ikke en eneste af dem havde færre end fire Mand ombord, medens de Største maa have havt halvtredsindstyve. Jeg tænker, Mr. Mark, at de i Alt kan mynstre fra tolv til femten hundrede Stridsmænd."

„Det er netop hvad jeg har antaget deres Styrke for at være, Bob; men om de vare femten tusind, maa vi bringe dem til Bataille; thi vi fægte for Alt."

„Ja, ja, Sir," svarede Betts, idet han udstraalede Tobaksaften paa sædvanlig Maade, „der er Forstand i at affyre nogle glatte Lag, førend man overgiver sig. Hvad disse hersens Klipper dog blive for et forskjelligt Sted, fra det de vare, da De og jeg flaadede Søgræs og feed Jord til dem, for at lave et Melon- eller Agurkebed. Tiderne ere forandrede, Sir, og nu have vi Krig. Den Gang var det lutter Fred og Ro; og nu er Alting Bulder og Forstyrrelse."

„Vi have nu faaet vore Koner her, og det haaber jeg Du vil indrømme at have nogen Betydning, Bob, naar Du erindrer hvor megen Umag Du selv har gjort Dig, for at komme i Besiddelse af denne Lykke."

„Nu ja, Sir, jeg vil indrømme, at Konerne er Noget —"

„Skibet hoi!" raabte en Stemme paa godt Engelsk, og man anerkjendte strax Stemmen for at tilhøre en Sømand.

Prainingen kom fra Øens Bred i Nærheden af Revet, eller den, der stod i Forbindelse med det Sidste formedelst Broen; men ikke fra et Punkt, der var meget nær ved denne.

„I den hellige Barmhjertigheds Navn!" udbrød Betts, „hvad kan det betyde, Gouverneur?"

„Jeg kjender den Stemme," sagde Mark, „og hele Sagen begynder at blive mig klar. Hvem er det, der praier the Rancocus?"

„Er da det Skib the Rancocus?" svarede Stemmen fra Øen.

„The Rancocus og ingen anden; er Du ikke Bill Brown, som var Tømmermand med den?"

„Netop den samme, Gud velsigne Dem, Mr. Woolston; thi nu kjender jeg ogsaa deres Stemme. Jeg er Bill, og inderlig glad er jeg over at Sagerne staa saaledes. Jeg havde saa halv om halv en Ahnelse om Sandheden, da jeg saae Skibets Rundholter i Eftermid-

dag paa dette Sted, skjøndt jeg igaar kun lidet drømte om, at jeg nogensinde mere skulde see noget af den gamle Cocus. Kan de lange mig en Haandsrækning over dette lille Færgested, Sir?"

„Er Du ene, Bill, eller hvem er i Følge med Dig?"

„Vi ere kun to, Sir, Jim Wattles og jeg. Syv af os blev frelste i Barkassen, da Mr. Hillson og Supercargoen begge døde, førend vi naaede Land, hvilket ogsaa var Tilfældet med de andre Folk, vi ere endnu syv ilive, skjøndt kun to af os er her."

„Er der nogle af de sorte Knegte med Eder, nogle af de Indfødte?"

„Ikke en eneste, Sir, vi sneg os fra dem for to Timer siden, eller saasnart vi saae Skibets Master, da vi foretrak at komme ombord i hvilketsomhelst Fartøi, for at blive længer hos de Vilde. Nei, Mr. Woolston, De behøver ikke at frygte for dem i Nat; thi de ere milevidt nede i Læ, indviklede mellem Kanalerne, hvor de vil være temmelig sikkre paa at tilbringe Natten, skjøndt De nok vil høre fra dem paa Morgenstunden. Da Jim og jeg saae vort Snit, tog vi til Hælene, og ved at løbe ret op til Luvart ere vi komne hertil. Vi skjulte os indtil Canoerne vare komne ud af Sigte, og derpaa satte vi saa mange Klude til, som trække kunde. Lang os derfor en Haandsrækning, og lad os komme ombord i det gamle Skib igjen, Mr. Woolston, dersom de elsker en Medskabning og en gammel Skibskammerat, der er i Nød."

Saaledes var denne besynderlige Dialog, der fulgte paa den uventede Praining. Det gav Sagerne paa Revet et ganske nyt Udseende. Da Brown var en uskatteerlig Person, og en Mand hvis Ord Mark altid havde stolet paa, betænkte denne sig ikke; men underrettede ham om Veien til Broen, hvor han og Betts mødte ham og Wattles, efterat enhver af Parterne havde anseet hinanden for døde i fulde tre Aar.

De to af the Rancocus's gjenfundne Sømænd vare ene, da de havde været fuldkommen sandbru mod deres forrige Foresatte, der førte dem til Solseilet, gav dem nogle Forfriskninger og hørte deres Historie. Den Beretning, som Jones den Dag for første Gang havde afgivet, fandtes i det væsentlige at være rigtig. Da Barkassen forlod Skibet drev den i Læ, og passerede i en ikke lang Afstand forbi Krateret, af hvilket Besætningen fik et Glimt at see, uden at kunne naae det. Hillsons Opmærksomhed var i det væsentlige henvendt paa, at Barkassen ikke skulde fylde eller kæntre, og dette gav dem nok at bestille. Barkassen kom ind i en af Kanalerne, og ved at lægge Mærke til Retningen, som var meget nær Øst og Vest, lykkedes det at gaae klar af alle Farerne, og at komme ud i Læ af Grundene. Da Alle troede at Skibet var uden Redning tabt, bestræbte man sig ikke for at komme tilbage til det Sted, hvor de havde forladt det. Da ingen Øer var i Sigte, besluttede Hillson at holde vester efter, idet han stolede paa at støde

paa et eller andet Land. Proviſionerne og Vandet var ſnart fortæret, og derpaa fulgte alle de Rædſler, ſom ledſage ſaadanne Scener tilſøs. Hillſon var en af de første der døde, da hans tidligere Udſkeielſer gjorde ham uſikket til at taale Savn; men ſyv vare endnu i Live, da de naaede en af Øerne i den ſaa ofte omtalte Deel af Gruppen, ſom tilhørte Waally. Der faldt de i Hænderne paa denne voldſomme og krigerſke Høvding. Waally gjorde Mandſkabet til Slaver, idet han behandlede dem taalelig godt; men vidſte at drage den ſtørſt mulige Nytte af dem. Brown blev, ſom Skibstømmermand, ſnart hans Yndling, og blev brugt til at bygge Fartøier, ſom anſaaes for at blive nyttige til at iværkſætte hans ærgjerrige Herres Planer. Folkene bleve indeſluttede paa en lille Ø, og bleve bevogtede ſom en anden Skat, da de vare afſkaarne enhver Leilighed til at ſætte ſig i Forbindelſe med de Blanke, ſom opholdt ſig paa andre Dele af Gruppen. Saaledes kunde, medens Betts tilbragte to Maaneder hos Doroony, og Heaton og hans Parti næſten dobbelt ſaa lang Tid, diſſe Søfolk, ſom hørte om ſaadanne Gjæſter, aldrig faae Adgang til dem. Dette hidrørte tildeels fra Fjendtlighederne mellem de to Høvdinger — Doroony var den Gang den mægtige — og tildeels fra Waallys ſpecielle Projekter, ſom ved at holde ſine Fanger i travl Beſkæftigelſe med hans Flaade, havde det Held for Øie, ſom virkelig kronede hans Anſtrengelſer imod hans Rival.

Omsider foretog Waally den Expedition, som havde ladet sig see under **the Peaks** Klipper. Paa denne Tid var Brown kommen i saa stor Yndest, at han fik Tilladelse til at ledsage Høvdingen, og Wattles blev taget med for at være sin Kammerat til Selskab. De andre Fem bleve tilbage for at fuldende Bygningen af et Fartøi, paa hvilket de nu længe havde arbeidet, og som var bestemt til at blive en af hine Regioners uovervindelige Krigscanoer. Brown og Wattles havde været i Waallys egen Canoe, da de rædsomme Echoer forfærdede de uvidende Væsener, som hørte dem, i saa høi en Grad. De beskrev dem som de meest imponerende Echoer, som de nogensinde havde hørt, og de vidste i Begyndelsen heller ikke selv, hvad de skulde dømme om dem. Det var kun ved noiere Eftertanke, og efter Tilbageloget til Rancocus Den, at Brown, ved at grunde over denne Gjenstand, kom til den Slutning, at de Blanke, som man troede vare i Besiddelse af Stedet, havde affyret en Kanon, som havde frembragt denne forbausende Larm, der var rullet saa langt hen ad Klipperne. Da alle Browns Sympathier vare hos det ukjendte Folk af hans egen Farve, beholdt han sine Slutninger hos sig selv, og magede det saa, at han ledede Waally i en anden Retning, ved nogle Slutninger angaaende Beliggenheden af det Rev, hvor **the Rancocus** var forliist.

Naar man seer hen til Bill Browns Stilling, var han en intelligent Mand. Han vidste hvilke Courser

Barkassen havde styret, og havde et temmelig rigtigt Begreb om den udseilede Distance. Ifølge disse Beregninger, kunde det Rev ikke være langt norden for **the Peak**, og ved at bestige Bjergene paa Rancocus Øen, enten saae han eller troede han at see Land fortone sig i den Deel af Oceanet. Det faldt da Brown ind, at Dele af Vraget endnu kunde findes paa Revet, og blive Middelet til at iværksætte hans Flugt fra hans Tyranner. Waally lyttede med den største Opmærksomhed til disse Paastande og Hentydninger, og den næste Dag stak den hele Flaade i Søen, for at søge denne Skat. Efter igjen at have pagaiet til Luvart, indtil **the Peak** var tydelig i Sigte, styrede Brown Nordost, en Cours, der efter fire og tyve Timers Anstrengelse, bragte ham under Læ af Revets Ogruppe. Alene denne Opdagelse opfyldte Waally med Glæde og Stolthed. Her var ingen Klipper at bestige, ingen hemmelighedsfulde Bjerge til at skræmme, og heller ingen synlige Gjenstande, som kunde modsætte sig hans Erobringer. Det ny opdagede Territorium syntes rigtignok ikke at være af megen Værdi, da intet uden nogne Klipper, og store Marker af Mudder og Søgræs belønnede deres første Efterforskninger. Men man gjorde sig Haab om bedre Ting. Det var noget for Mennesker hvis forrige Besiddelser vare saa indskrænkede og omgivne af Oceanet, at finde, om ikke andet, saa dog Grundvolden til et nyt Rige. Man raadførte sig nu med Brown om ethvert Skridt, der skulde foretages, og hans

Raad bleve blindt hen fulgte. Columbus var i sin Tid neppe en større Mand ved Ferdinands og Isabellas Hof, end Bill Brown snart blev det ved Waallys. Hans Ord bleve betragtede som Prophetier, hans Meninger som Orakler.

Ærlige Bill, der ikke ventede sig mere af sine Opdagelser, end at komme i Besiddelse af visse Dele Træ, Jern og Kobber, og maaskee lidt Takkellads, nogle Seil og et eller to Ankere, handlede i Begyndelsen overeensstemmende med sin Herres Interesser. Han førte Flaaden langs med Randen af Øgruppen, indtil han fandt en bequem Havn. Alle Canoernr løb ind i denne, og da en sandagtig Strandbred, som rigeligt forsynede med ferskt Vand, var bleven funden, slog man Leir for Natten. Da der alligevel var flere Timers Dagslys tilbage, efter at disse foreløbige Foranstaltninger vare blevne udførte, foreslog Brown Waally at foretage en Opdagelses-Expedition, med et Par af de letteste Canoer. De Folk, der vare saaledes beskæftigede vare dem, der havde vækket Gouverneurens Opmærksomhed. Ved denne Leilighed saaes ikke alene Baaden; men de der vare sendte ud for at speide vare saa nær ved Revet, at de ikke alene kunde opdage Krateret, men Skibets Reisning. Dette var altsaa en Opdagelse, der neppe var mindre end selve Gruppens. Efter at have overveiet disse Facta, kom Waally til den Slutning, at disse, naar Alt kom til Alt, vare de Territorier, som Heaton og hans Parti vare komne for at

søge, og at han her vilde finde de Køer, som han en Gang havde seet, og som han tragtede mere efter, end nogen anden Rigdom paa Jorden. Doroony havde været svag nok til at lade Fremmede blive i Besiddelse af Ting, der vare saa uskatteerlige, og lade dem forlade hans Besiddelser; men han, Waally, var ikke den Mand, der vilde efterligne denne Daarskab. Brown begyndte ogsaa at troe, at de søgte hvide Mænd maatte findes her. At der vare Blanke i Gruppen viste Skibet tydeligt nok, og han formodede at de fiskede efter Perleøsters, eller samlede **bêche-le-mar** til Cantonmarkedet. Det var muligt at der var bleven oprettet en Colonie paa dette ubesøgte Sted, og at det Parti, om hvilket han havde hørt saa meget, var kommet herhen med deres Forraad og Kreaturer. Han nærede i Begyndelsen ikke den ringeste Mistanke om, at det var **the Rancocus's** Rundholter han saae der; men det var ham og Wattles nok, at christne Mennesker vare der, og at de udentvivl hørte til den angelsaxiske Race. Ikke saasnart havde man forvisset sig om at Opdagerne vare i en falsk Kanal, og at det ikke vilde staae i deres Magt at trænge videre frem med deres Canoer, førend vore to Sømænd besluttede at tage Flugten, og slutte sig til de Fremmede. De troede naturligviis at de vilde finde et armeret og bemandet Skib, færdig til at gaae tilsøs, saasnart som dets Capitain kom til Kundskab om den Fare, der truede dem, og foretrak altsaa at forsøge deres Lykke ved at støde til

Skibet, fremfor at blive længer hos Waally. Friheden besidder et Trylleri, som ikke kan erstattes af noget andet Gode, og disse to gamle Ulke, som i hele deres Levetid havde trællet som Heste, i det Kald hvortil de havde opoffret sig, foretrak at vende tilbage til deres gamle Slid, fremfor at leve hos Waally, og svælge i den vilde Høvdings raa Overdaadighed. Det faldt dem let nok at iværksætte deres Flugt, saasnart det var bleven mørkt, da Brown og Wattles næsten hele Tiden havde været iland, under det Foregivende, at det var nødvendigt at de forskaffede sig Kundskab om disse ukjendte Colonister, ved adskillige Kjendetegn som kun de forstod.

Saaledes var den kortfattede Forklaring de to Somænd afgav til deres forrige Foresatte. Til Gjengjeld gav Gouverneuren dem en ligesaa kort Forklaring, over den Maade paa hvilken Skibet var bleven frelst, og over Coloniens Historie, lige indtil det nærværende Øieblik. Efter disse gjensidige Meddelelser blev der naturligviis holdt Raadslagning, over de Forholdsregler man fremdeles skulde tage. Skjøndt Brown og hans Kammerat vare meget glade over at have truffen deres gamle Skibskammerater, bleve de dog høiligen skuffede i Haabet om at finde et Skib, der var klar til at gaae tilsøs. De lagde ikke Dølgsmaal paa, at dersom de havde kjendt Sagernes rette Sammenhæng paa Revet, vilde de ikke have forladt de Indfødte; men troede endog at de vilde

være deres naturlige Venner til større Nytte, ved at blive i deres forrige Stilling hos Waally, end ved at gjøre det Skridt de nu havde gjort. Det var imidlertid for seent at angre, og saaledes som Sagerne stod, havde de fuldt og fast besluttet at staae den Sag bi de nu havde sluttet sig til, om ikke med saa glad et Sind som de havde tænkt sig, saa dog med Redelighed og efter bedste Evne.

Baade Gouverneuren og Betts indsaae at Brown og Wattles nærede den høieste Agtelse for den indianske Høvdings militaire Tapperhed. De erklærede ham ikke alene for at være en dristig men en snild Kriger, der hverken manglede Hjelpekilder eller Skarpsindighed. Brown forsikkrede alligevel Mark om, at det Antal Mænd han havde med sig, var mindre end ni hundrede, istedenfor at overstige et tusind, hvilket man havde troet, ifølge det Tal man anslog dem til fra Klipperne. Ifølge nuværende Forklaring, var der en Mængde Qvinder i Canoerne. Waally var ydermere ikke ganske blottet for Skydevaaben. Han havde et Dusin gamle daarlige Musketter, og endvidere havde han en firepundig Kanon. Ammunition var der alligevel kun meget lidt af, og af Kanonkugler havde han kun tre. Hver af disse Kugler havde flere Gange været udskudte i hans Krige mod Doroony, og mangen en Dag var bleven anvendt til at opsøge dem, efter at de havde ydet Tjeneste, for atter at blive opbevaret i Høvdingens Magazin. Brown kunde ikke

ſige at de havde anrettet megen Ulykke, da de hver Gang vare blevne udſkudte i lang Afſtand, og med et meget uſikkert Sigte. Den Konſt, at ſigte med Kanoner, ſtod paa et lavt Trin hos en ſtor Mængde Chriſtne, for et halvt Aarhundrede tilbage i Tiden, og det er paa ingen Maade overraſkende, at de Vilde kjendte lidet eller intet dertil. Ifølge Browns Beretning kunde Waallys Konſtabler aldrig bringes til at forſtaae, at Kanonens Løb ikke var paralel med dens ydre Overflade, og de ſigtede beſtandigt for høit, ved at ſigte langs med dens Overflade. Denne ſamme Feil er meget almindelig hos den Uerfarne, i Brugen af en Muſket, thi idet de beſtræbe ſig for at faae Sigte over Mundingen af Løbet, hæve de denne for høit op i Luften og ſkyde over Gjenſtanden. Brown troede, at der idet Hele taget kun var lidet at befrygte af Waallys Skydevaaben. Landſer og Køller vare de Vaaben man havde at frygte, og man holdt for at Indianerne vare meget øvede i Brugen af dem. Men Uligheden i Antal var den væſentligſte Grund man havde at frygte.

Da Brown fik at høre hvor nær Skonnerten var til at løbe af Stabelen, bad han Gouverneuren indſtændigt om at lade ham og Bigelow øieblikkelig gaa iværk med at ſætte den i Vandet. Alt hvad der udfordredes til et Krydstogt var ombord i den, endog Proviſioner og Vand, da man havde taget den Beſlutning, at lade den løbe af med Seilene underſlagne, og naar den førſt var

i Vandet, ansaae Bill den for at være af den yderste Vigtighed, med Hensyn til Forsvaret. I det værste Tilfælde kunde Alle gaae ombord i den, og ved at løbe igjennem nogle af de Kanaler hvor der ingen Canoer fandtes, slippe ud i rum Sø. Vare de først der kunde Waally intet udrette imod dem, og de kunde da lade Omstændighederne sørge for Resten.

Woolston var af en noget afvigende Mening. Han elskede Revet; de Minder, der knyttede sig til det og dets Historie, havde gjort det kjært for ham, og han kunde ikke blive fortrolig med den Tanke at forlade det. Der var altfor stor Eiendom at sætte paa Spil, Skibet ikke at tale om, der uden tvivl vilde blive brændt, for at komme i Besiddelse af dets Metal, om de Vilde kun en eneste Dag bleve Herrer over Stedet. Med dette Skib havde han faret, i dette Skib var han blevet viet, i dette Skib var hans Datter bleven født, og i dette Skib foretrak Bridget endnu at boe, fremfor al den Herlighed Eden paa the Peak frembød som Opholdssted. Dette Skib maatte ikke overgives til de Vilde uden Kamp. Mark troede heller ikke at det vilde være til nogen Nytte at berøve Mandskabet deres Hvile i den sædvanlige Sovetid; han havde i Sinde tidlig om Morgenen, saasnart Dagen brød frem, at sætte Bigelow i Gang med Skonnerten, men han saae ingen Nødvendighed for at arbeide i Mørke, saameget mere som Afløbningen var et vanskeligt Arbeid, og der let kunde tilstøde et eller andet i Mørket. Efter

grundigen at have discutteret alt dette, gik derfor alle Mand til Ro, efterladende et Fruentimmer i Krateret, og Et ombord i Skibet, til at holde Udkik, da man ved denne Leilighed foretrak Fruentimmer for Mandfolk, for at de Sidste kunde være i Besiddelse af deres fulde Kraft, til den foreſtaaende Kamp.

Den næſte Morgen ved den faſtſatte Time, var alle Mand paa Revet paa Benene, saasnart Dagen gryede. Natten var aldeles ikke bleven forſtyrret, og de qvindelige Skildvagter havde, hvad der maaſkee er mere mærkværdigt, ikke gjort blind Allarm. Saasnart Gouverneuren, ved at see ud fra Tinden, havde overbeviiſt ſig om at Waally ikke var meget nær ved, gav han Ordre til at gaae iværk med the Friend Abraham Whites Afløbning. Der udfordredes endnu et Par Timers Arbeid, for at fuldende de nødvendige Forberedelſer, og Alle, baade Mænd og Qvinder, gik med Virkſomhed og Iver iværk med den Gjerning, der var anviiſt dem. Nogle af Fruentimmerne tillavede Frokoſten; andre bragte Ammunition til de forſkjellige Kanoner, medens Betts gik omkring og ladede dem een og alle; Andre igjen opſamlende ſaadanne værdifulde Gjenſtande, ſom i den foregaaende Aftens Skynding vare blevne overſeete, og bragte dem enten ind i Krateret eller ombord i Skibet.

Da Gouverneuren efterſaae ſine Fortificationer ved Dagslyſet, beſluttede han at opføre noget ſolidere, ſom Port til Krateret. Han lod ogſaa to eller tre Mand

gaae iværk med at opsætte Skibets Entrenet, med hvilket det var godt forsynet, for at forhindre Feejee Folket fra at entre det. Disse to Extraarbeider forsinkede Arbeidet ved Sledskerne, og da hele Colonien begav sig til Frokost, hvilket skete omtrent en Time efter Solens Opgang, var Skonnerten endnu ikke i Vandet, skjøndt den var fuldkommen klar til at løbe af. Mark erklærede at der ikke var nogen Grund til at forhaste sig, da der ingen Canoer var i Sigte, og der var Tid nok til at udføre Alt med den fornødne Besindighed og Orden.

Denne Sikkerhed havde meget nær bleven høist ulykkalig for hele Colonien. De fleste af Mændene holdt Frokost under Solseilet, som var i Nærheden af deres Arbeid, medens Fruentimmerne indtog dette Maaltid i deres respective Qvarterer, da nogle af dem vare i Krateret, og andre ombord i Skibet. Man vil erindre at Solseilet var opført i Nærheden af Kilden, og at denne kun var et kort Stykke fra Broen. Man vil ogsaa erindre at denne Bro satte Revet i Forbindelse med en Ø, der havde en betydelig Udstrækning, og som efter Eruptionen havde udgjort Svinenes regelmæssige Tumleplads, den bestod kun af to lange Skibsplanker, da Passagen kun var halvtredsindstyve til tredsindstyve Fod i Brede.

Gouverneuren spiste nu sjelden med sine Folk; han kjendte saa meget til den menneskelige Natur, at han vidste, at Myndighed bedst opretholdtes ved at undgaae Fortrolighed; desuden er det en uomstødelig Sandhed, at der

for dem hvis Sæder ere dannede, intet Selskab er ubehageligere, end at sidde tilbords med de Raa og Udannede. Saaledes kunde man for Exempel neppe vente at Bridget skulde spise med Matrosernes Koner, og Mark ønskede naturligviis helst at spise med sin egen Familie. Ved denne Leilighed havde han som sædvanlig indtaget sit Maaltid i **the Rancocus's** Kahyt, og var gaaet ned til Solseilet, for at paasee at Folkene gik til Arbeid, saasnart de havde endt deres Maatid. Netop som han var iferd med at udstede de nødvendige Ordrer, gjenlød Luften af et frygteligt Hyl, og en Masse Vilde strømmede ud af en Aabning mellem Klipperne, ved Svinegræsningsplainen, som man kaldte den tilstødende Eng, og fore samlede mod Krateret. De vare krøbne frem, skjulte af Klipperne, ved at følge en Kanal, og nu traad de frem af deres Skjul, i mindre end to Hundrede Skridts Afstand fra det Punkt de havde i Sinde at angribe.

Gonverneuren teede sig beundringsværdigt i dette prøvelsesfulde Øieblik, han udstedte sine Ordrer tydeligt, roligt og paa den meest passende Maade. Idet han kaldte paa Bigelow og Jones ved Navn, befalede han dem at trække Broen tilbage, hvilket med Lethed lod sig udføre, ved at drage Plankerne over paa Hjul, som for længe siden havde været anbragte til dette Øiemed. Da Broen var trukken tilbage, gjorde Kanalen eller Havnen samme Tjeneste, som en Grav, skjøndt Sydhavsbeboerne ikke vilde betænke sig paa at svømme tvers over den.

Waallys Folk kjendte naturligviis ikke noget til denne Bro, og ligesaa lidet kjendte de til det Bassin, som skilte dem fra deres Bytte. De styrtede lige mod Skibsværftet og udtrykte i de vildeste Hyl deres Skuffelse over endnu at see sig adskilte fra de Blanke, ved et bredt Vandbelte. De saae sig naturligviis om efter Forbindelsesmidlet; men i det Øieblik bleve Plankerne dragne ind og Communicationen var afskaaren. Nu lod Waally alle sine Musketter affyre, og Kanonen blev ogsaa affyret fra den Flaade, paa hvilken den var monteret. Ingen blev saaret ved denne Salve, men den frembragte et forfærdeligt Støi, og Støi havde meget at betyde i hine Dage, og i den Regions Krigskonst.

Nu kom Touren til Colonisterne. Ved den første Allarm grebe Alle til Vaaben, og hver Post blev besat i en eneste Minut, af Mand eller Qvinde. Paa Skibets Hytte var anbragt en Kanon, ladet med Skraasæk, og stillet saaledes, at den bestrøg Strædet ved Broen. Afstanden var rigtignok en fuld Qvartmiil, men Betts eleverede Kanonen saameget, at den kunde drive Kuglerne saa langt frem, som det behøvedes. De andre Carronader paa Tinden vare stillede saaledes, at de kunde bestryge den nærmeste Deel af Svineengen, der nu vrimlede af Fjender. Waally var selv i Fronten, og det var tydeligt at han var ifærd med at udvælge et Partie, en Slags Vovehalse, der skulde svømme over til den sandagtige Strandbred. Nu var der ingen Tid at give bort; Juno

der paa sin Viis var en fuldkommen Heltinde, stod ved Kanonen paa Hytten, medens Dido var ved dem paa Tinden, begge svingende med, eller blæsende paa deres tændte Lunte. Gouverneuren gav den sidste det forud aftalte Signal, og hun anbragte Lunten. Skraakuglerne raslede langs med Overfladen af de ligeoverfor liggende Klipper, og saarede i det mindste et Dusin af Waallys Mænd. Tre bleve dræbte paa Stedet, og de Øvrige bleve haardt saarede. Herpaa fulgte et Hyl, og en ung Høvding styrtede med rasende Skrig henimod Strædet, som om han havde i Sinde at springe over Kløften. Han blev fulgt af et Hundrede Krigere. Nu gjorde Mark Signal til Juno. Den uforfærdede Pige nølede ikke et Secund; men affyrede øieblikkelig Kanonen. Kuglerne hvinede langs med Revet, og idet de recochetterede paa dets Overflade, hoppede de over Strædet og gjennemfoer den tætteste Masse af Angriberne. Endnu et Dusin led ved dette Skud. Waally indsaae nu at det var kommen til en Crisis, og hans Anstrengelser for at gjenvinde det tabte Terrain retfærdiggjorde hans Rygte. Idet han raabte til Svømmerne, lykkedes det ham at faae dem ud i Vandet i Sneseviis.

Gouverneuren havde givet dem der vare i hans Nærhed Ordre til at være paa deres Post. Disse bestode af Jones og Bigelow ombord i the Abraham, hvor to Carronader vare stillede i Speilportene, og dannede et Batterie til at bestryge Svineengen, hvilken man havde

forudseet maatte blive Slagmarken, dersom Fjenden kom over Land, da det var den eneste Ø, som var nær nok ved Revet for at bruges til dette Øiemed. Hvad Mark selv angik, da holdt han, ledsaget af Brown og Wattles, alle vel bevæbnede, sit Partie i Reserve, som et Corps der kunde være tilstede hvor deres Tjeneste meest behøvedes. I dette høist vigtige Øieblik faldt der den unge Gouverneur en heldig Tanke ind. Skonnerten var fuldkommen klar til at løbe af. Reserven stod under dens Bund, for at have et Værn af Skibsværftet, da Mark befandt sig ved en af Pudestøtterne, netop som Brown bevæbnet lige til Tænderne kom hen til den anden.

„Læg Dine Vaaben fra Dig," raabte Gouverneuren, „og slaae Pudestøtten fra, Bill! — Ned med den, medens jeg slaaer denne fra! — Pas paa, paa Dækket, vi ere iværk med at lade Eder løbe af Stablen!"

Neppe vare disse Ord yttrede, førend Skonnerten begyndte at bevæge sig. Alle Colonisterne raabte nu Hurra, og **the Abraham** foer som en Rambuk midt ind imellem Svømmerne. Idet den duvede dybest ned med Agterenden, affyrede Bigelow og Jones begge deres Carronader, saa at Skarpet bragte det hele Bassin til at skumme. Denne Combination af Angrebsmidler var meer end de Vilde kunde modstaae. Waally blev øieblikkeligen slaaet paa Flugt, hans Hovedstyrke trak sig tilbage til Vigene i Kanalen, hvor deres Canoer laae, medens Svømmerne og Efternølerne skyndte sig det bedste de kunde at finde Skjul.

Der var ikke et Øieblik at tabe. **The Abraham** stoppede op som sædvanlig for et Cabeltoug, og blev strax entret af Mark, Bigelow og Wattles. Derved fik den en Besætning af fem Mand, der i ethvert Tilfælde var tilstrækkeligt til at manoeuvrere den. Betts blev tilbage som Chef for Revet, tilligemed den øvrige Styrke. Der behøvedes kun et Par Minutter til at komme under Seil, og Mark passerede snart efter Jordøen, eller hvad der en Gang havde været Jordøen; thi den stod nu i Forbindelse med Svineengen, for at naae hen til det Sted hvor Waally havde sin Styrke. Dette Stræde var et tusind Alen bredt, der var altsaa Plads nok til at manoeuvrere. Skjøndt Skonnerten bar ned til Angrebet, som om det var meent for ramme Alvor, var det dog ingenlunde Marks Hensigt at komme i klos Bataille. Da han var godt til Luvart og havde rigelig Plads, vedblev han at stagvende, giere, og kovende med **the Abraham**, og udførte flere andre Manoeuvrer, medens Folkene ladede og affyrede Kanonerne, saa hurtig som det var muligt. Der var mere Støi og Røg, end Blodsudgydelse, hvilket i Almindelighed er Tilfældet ved saadanne Leiligheder; men dette var tilstrækkeligt til at stadfæste Seiren. De Vilde vare slagne af en panisk Skræk, og hele Waallys Myndighed var ikke istand til at standse deres Flugt. De roede afsted ned i Læ, idet de anstrengte enhver Nerve for at slippe bort fra deres Forfølgere, om hvem de troede, at de vare saa blodtørstige,

at de tragtede efter at dræbe hver eneste Mand. En mere utvetydig Flugt har aldrig fundet Sted i nogen Krig.

Uagtet Gouverneuren meente det for ramme Alvor, var han dog ikke halv saa blodtørstig, som hans Fjender troede. Klogskaben bød ham ikke at komme Canoerne for nær, førend han havde tilstrækkeligt Sørum. Den Cours de styrede vilde bringe dem Alle i rum Sø, i Løbet af tre eller fire Timer, og han besluttede at følge dem i en bequem Afstand, og paaskyndte Flugten ved et Vink nu og da fra hans Kanoner. Paa denne Maade havde the Abrahams Besætning det ret mageligt, thi de havde ikke stort andet at gjøre, end at seile; medens de Vilde maatte bruge alle deres Pagaier, for at holde sig i Afstand fra Skonnerten; de seilede ogsaa; men deres Fart for Bast-Seilene, var ikke tilstrækkelig til at holde dem klare af the Friend Abraham White, der viiste sig at være baade et meget hurtigseilende og let haandteerligt Skib.

Omsider havde Waally naaet ud i rum Sø med sin Flaade, hvor han stolede paa at Jagten vilde ophøre. Men han havde storligen feilet, idet han smigrede sig med dette Haab. Nu begyndte Gouverneuren først Jagten for ramme Alvor, idet han seilede tre af de større Canoer i Sænk, og tog den enes Besætning tilfange. I denne Canoe var der en ung Kriger, hvem Bill Brown og Wattles strax gjenkjendte for at være Høvdingens kjæreste Søn. Dette var en meget vigtig Erobring, og Mark benyttede den paa bedste Maade. Han udsøgte en passende Agent,

blandt de Fangne, og sendte ham med en Palmegreen til Waally, med Forslag til Fangernes Udveksling. Det faldt ikke vanskeligt at gjøre sig forstaaelig, da baade Brown og Wattles talte de Indfødtes Sprog meget flydende; denne Fordel havde De i det mindste havt af tre Aars Fangenskab.

Der hengik lang Tid inden Waally kunde bringes til at stole paa sine Fjenders Ærlighed. Dog formaaede omsider Kjærlighed til hans Afkom ham, til ubevæbnet at lægge paa Siden af Skonnerten, og Gouverneuren mødte sin frygtelige Fjende, Ansigt til Ansigt. Han fandt den Sidste at være en trædsk og forslagen Vild. Han havde ikke destomindre ikke Hjerte til at skjule sin store Kjærlighed for Sønnen, og det var denne Lidenskab som Mark Woolston benyttede sig af. Waally tilbød Canoer, Fjederskjørter, Hvalfiskebarder og alle saadanne Ting, som stod i høist Anseelse blandt hans eget Folk, som Løsepenge for Drengen. Men det var ikke den Slags Tuskhandel Gouverneuren havde for Øie. Han tilbød at give Sønnen tilbage i Faderens Arme, saasnart de fem Matroser, som endnu vare Fanger paa hans befæstede Ø, bleve bragte ombord i Skonnerten; dersom disse Vilkaar bleve afslaaede maatte Drengen friste Krigens Skjebne.

Der opstod hos Waally en indre Kamp mellem hans naturlige Kjærlighed og Ønsket om at tilbageholde sine Fanger. Efter to Timers Udflugter, Konstgreb og Ænker seirede den Første dog, og en Overeenskomst blev

bragt istand. Ifølge de betingede Vilkaar, skulde Skonnerten lodse hele Flaaden til Bettos Øgruppe, hvilket meget let lod sig udføre, da Mark ikke alene vidste i hvad Retning den laae; men kjendte baade dens Brede og Længde. Saasnart dette var udført paatog Waally sig at sende et paalideligt Bud efter Folkene, og selv at forblive ombord i **the Abraham**, indtil Udvexlingen var fuldbyrdet. Høvdingen ønskede gjerne at tilføie Betingelser, ifølge hvilke Colonisterne skulde være ham behjælpelige i, endnu mere eftertrykkelig at undertvinge Doroony, der snarere var lammet end overvunden; men Mark vilde aldeles ikke lytte til et saadant Forslag. Han var snarere sindet at hjælpe end at fortrædige den venligtsindede Doroony, og foresatte sig at have en Sammenkomst med ham, førend han vendte tilbage fra den tilsigtede Reise.

Dersom Betts ikke havde været saa betænksom, som han var, vilde der have skeet et Ophold, for at sætte Mark istand til at underette Bridget om den forehavende Fraværelse. Da Bob saae at Skonnertens Seil tabtes af Sigte i Læ, bemandede han **the Neshamony**, og fulgte efter for om hans Hjælp skulde behøves; da hans Nærværelse kunde være af største Vigtighed, hvis f. Ex. en Stranding eller noget lignende skulde indtræffe. Han kom paa Siden af **the Abraham**, netop i det Øieblik Overeenskomsten var afsluttet, og kom altsaa betimeligt nok for at bringe Nyhederne tilbage til Krateret, hvorhen han kunde vente at naae, endnu den samme Aften. Ef-

terat disse Forholdsregler vare trufne adskiltes Partierne, idet Betts krydsede tilbage gjennem Revets Kanaler, og Gouverneuren stod nordvest efter for Smaaseil, fulgt af alle Waallys Canoer og Flaader.

Fjerde Kapitel.

The Abraham gik for Smaaseil, og den løb netop tre Dage plat for Veiret, førend den fik Waallys-Øerne i Sigte. Da den dreiede bi til Luvart af Gruppen, løb alle Canoer ind i deres respective Havne, hvorimod Skonnerten forblev udenfor med Gidslerne ombord, og afventede Overeenskomstens Fuldbyrdelse. Den næste Dag lod Waally sig atter see, medbringende Dickinson, Harris, Johnson, Edwards og Bright, de fem af the Rancocus's Matroser, der saa længe havde været hans Fanger. Det holdt haardt for den vilde Høvding at give Slip paa disse Folk; men han elskede dog sin Søn høiere end Myndighed. Hvad Folkene selv angaae, da er det ikke let at skildre deres Henrykkelse; de vare ikke alene glade ved at være blevne udfriede; men deres Fryd forhøiedes ved at erfare i hvis Hænder de vare faldne. De havde Alle

afholdt sig fra at indgaae Ægteskab, og vendte tilbage til deres Landsmænd uden at være belemrede af en byrdefuld Forbindelse, og de erklærede eenstemmig the Abraham for at være et Fartøi af stor Betydning i den Verdensdeel. Med tolv dygtige Matroser, der Alle vare kraftige, athletiske og sunde Knøse, til at regjere hans Fartøi, og med to Carronader og en Sexpunder, troede Gouverneuren at han var istand til, med nogen Vægt, at kunne blande sig i de tilstødende Staters politiske Sager. Waally var sandsynligviis af samme Mening; thi han bestræbte sig af yderste Evne at udstrække Traktaten derhen, at Doroony aldeles skulde undertvinges, og at de begge skulde sikkre sig Overherredømmet over den hele Region. Woolston spurgte Waally om, hvad Nytte han skulde kunne have af en saadan Politik, og den trædske Vilde svarede ham med det alvorligste Ansigt, at han, Mark, kunde beholde Rancocus Øen foruden Territoriet ved Revet, Gouverneuren takkede sin Medpotentat for dette Vink, og greb Leiligheden til at forsikkre ham, at Waallys Canoer, een og alle i Fremtiden maatte holde sig aldeles borte fra Rancocus Øen, da denne Ø tilhørte ham, og dersom en Expedition atter blev sendt til den, skulde Besøget blive gjengjeldt ved Waallys egne Boliger. Dette Svar havde en vred Discussion tilfølge, i hvilken Waally en eller to Gange forglemte sig en Smule, og da han tog Afsked var det ikke i det allerbedste Lune.

Mark overveiede nu hvad han havde at gjøre. Jones

kjendte Dooroony meget godt, da han havde boet i hans Territorium, indtil det blev oversvømmet af hans mægtige Fjende, og Gouverneuren afsendte ham for at finde denne Høvding, idet han benyttede en erobret Canoe til denne Tjeneste. Jones som var den ulykkelige Høvdings svorne Ven, begav sig altsaa afsted, som Underhandler. Man iagttog at lande paa det rette Sted, under Bedækning af the Abrahams Kanoner, og efter sex Timers Forløb havde Mark den store Glæde at give Dooroony, den gode ærlige, trofaste Dooroony, Haanden, paa sit eget Skibs Skandse. Ihvorvel Høvdingen havde lidt og tabt meget i de sidste to Aar, straalede der dog et Glimt af Lykksalighed i hans Øie, da han satte Foden paa Skonnertens Dæk. Han blev paa en hæderlig ja endog rørende Maade modtaget af Gouverneuren. Mark takkede ham for hans udviiste Godhed mod hans Kone, Søster, Heaton og hans Ven Bob. Uden denne Godhed kunde han, Woolston, i Sandhed endnu have været en forladt Eneboer, uden at være i Besiddelse af Midler til at sætte sig i Forbindelse med nogen af sine Medskabninger, og fordømt til at forblive i den Stilling hele sin Levetid. Han indrømmede nu aabent denne Forbindtlighed, og Dooroony udgjød Glædestaarer, da han saaledes fandt at hans gode Gjerninger bleve erindrede og paaskjønnede.

Det har længe været omtvistet blandt Moralisterne, om gode og slette Handlinger medføre deres Belønning

eller Straf i denne Tilværelse, eller ikke. Medens det kunde være farligt at afgive en bekræftende Kjendelse i dette Punkt, da det vilde være at udelukke det Tilkommende og dets Følger for dem, hvis sande Haab og Frygt hovedsagelig bør være sammentrængte i det tilkommende Liv, vilde det synes at være dristigt at troe, at Grundsætninger som disse nogensinde kan være forsængelige, endog under den Control vi underkaste vor daglige Vandel.

Dersom det er sandt at Gud hjemsøger Børnene med Faderens Synder, endog til det tredie og fjerde Led af dem der hade ham, og at den retskafne Mands Afkom aldrig saaes at tigge sit Brød, saa er der megen Grund til at troe, at en Deel af vore Overtrædelser vil møde deres Straf her paa Jorden. Vi troe at Intet kan være mere klart, end den Sandhed, at en retskaffen og paa ædle Grundsætninger bygget Vandel, leder til større Lykfalighed end den, der er grundet paa de modsatte Principer, og dersom „Redelighed er den bedste Politik", efter alle Begjerlighedernes Omskiftelser og Tilskyndelser, saa leder Dyden ufravigeligt til Lykfalighed herneden, ligesom den aabner Veien til Lykfalighed hisset.

Enhver ombord i **the Abraham** havde hørt tale om Doroony og hans ædle Egenskaber. Det var virkelig hans Godhed der var Skyld i hans Fald; thi dersom han havde straffet Waally, som han fortjente, medens han havde Magten i Hænderne, vilde hiin ustyrlige Høvding hvis Liv havde begyndt som hans lovmæsige Undersaat,

aldrig have naaet til et Punkt, hvor han var saa nær ved at blive hans Herre. Alle ombord stimlede nu rundt om den gode gamle Høvding, som fra alle Sider hørte Forsikkringer om Agtelse og Hengivenhed, samt Løfter om Hjælp. Da denne rørende Scene var forbi, holdt Mark Raad paa Skandsen, i hvilket hele Gruppens politiske Stilling blev omhandlet, og Doroonys Mangler og Farer drøftede.

Som det i Almindelighed hænder overalt — civiliserede Nationer og populaire Regjeringer gjør ingen Undtagelse fra Regelen — skyldtes det Ondes Magt i denne Klynge af afsides liggende og vilde Øer, snarere nogle faa slette Menneskers Virksomhed og Forvovenhed, end Massens Tilbøielighed. Folket foretrak høieligen deres lovmæsige Høvdings milde Herredømme, for den voldsomme Krigers Bestræbelser, som havde tilkæmpet sig sin Magt, og dersom en Deel af Befolkningen, imod bedre Vidende, havde hjulpen den Sidste i hans Hensigter, under Øieblikkets Tilskyndelse af Lyst til Forandring, saa fortrød de nu tilfulde deres Vildfarelse, og vilde med Glæde see Tingenes gamle Orden gjeninnført. Der var især een Ø, der kunde ansees for Magtens Sæde i den hele Gruppe. Den var Doroonys Fødested, og den havde længe været hans Families Residents; men det lykkedes Waally at fordrive ham derfra, og at skræmme hans Folk, som længtes efter deres gamle Høvdings Tilbagekomst. Dersom han atter kunde sættes i Besiddelse af denne Ø, vilde dette alene give den gode

Høvding saa megen Tilvæxt i Magt, at han derved vilde komme paa et lige Trin med sin Medbeiler, og bringe Krigen tilbage til en Kamp under lige Vilkaar. Dersom dette kunde skee ved Skonnertens Bistand, vilde den moralske Virkning af en saadan Alliance, efter al Sandsynlighed sikkre Doroonys Magt, saalænge en saadan Alliance varede.

Det vilde ikke have været let at give et tydeligere Beviis paa den Kjendsgjerning, at „Kundskab er Magt", end netop det foreliggende Tilfælde frembyder. Her havde man et lille Fartøi, som maalte mindre end hundrede Tons, med en Besætning af tolv Mand, og armeret med tre Kanoner, som ikke alene ansaaes for at være tilstrækkeligt; men som virkelig var mere end tilstrækkeligt til at forandre et Dynasti, blandt et Folk, hvis Krigere beløb sig til Tusinder. De Fordele som det civiliserede Liv medfører, gav Gouverneuren denne Overlegenhed, og han besluttede at benytte den med Retfærdighed og Maadehold. Han ønskede at undgaae Blodsudgydelse, og efterat han havde forskaffet sig Underretning om alt hvad han ønskede at vide, skred han koldblodig og med Klogskab til Sagen.

Det første han gjorde var at bringe Skonnerten indenfor Kanonskuds Afstand fra Waallys Hovedfort, hvor hans Befalingsmænd residerede, og som virkelig var det Smuthul, hvor omtrent et Hundrede af hans Følgesvende boede; Knegte, som holdt hele Øen i Frygt, og gjorde den tjenlig til at tilfredsstille Waallys Ønsker.

Høvdingen blev nu opfordret til at forlade dette Fort, eller denne Forskandsning, hvad man nu vil kalde det, idet han ikke alene blev befalet til at forlade Smuthullet; men hele Øen. Svaret var en Udfordring. Medens man ventede paa Svaret, havde man forberedt sig paa at understøtte Opfordringen paa det kraftigste. Doroony gik selv iland blandt sine Venner paa Øen, som da de erfarede at Skonnerten vilde understøtte dem, alle som een greb til Vaaben, og udgjorde en Styrke, som i og for sig var tilstrækkelig til at drive Waallys Folk ud i Havet. Waally gjorde ikke destomindre Tegn til Modstand, indtil Gouverneuren lod affyre en Serpunder paa dem; Kuglen gik igjennem Skandsepælene, og skjøndt den ikke saarede nogen, frembragte den en saa ubehagelig Raslen, at den Høistcommanderende udsendte en Palmegreen, og underkastede sig. Denne Seier, som aldeles ingen Blodsudgydelse medførte, havde strax en heel Forstyrrelse tilfølge, blandt adskillige af de mindre vigtige Øer, og efter otte og fyrgetyve Timers Forløb befandt Doroony sig atter i fuldkommen Besiddelse af det Sted, hvor Betts havde stødt til ham med the Neshamony. Waally vilde gjerne gjøre det Bedste ud af det, han erkjendte endog sine Forbrydelser, erholdt Tilgivelse og betalte Skat. Denne Waallys Underkastelse tjente endmere til at hæve Doroonys Autoritet, og til at forsikkre ham en fremtidig fredelig Regjering. Alt dette var tilendebragt i kortere Tid end en

Uges Forløb, fra den Tid Krigen var begyndt for Alvor, ved Angrebet paa Revet.

Gouverneuren længtes altfor meget efter at berolige deres Engstelse, hvem han havde forladt, til at han skulde modtage de Indbydelser, han nu erholdt til at gjøre sig lystig efter endt Anstrengelse. Han førte nogen Tuskhandel med Doroonys Folk, idet han erholdt mange nyttige Ting til Bytte for gammelt Jern, og andre Gjenstande af liden eller ingen Nytte. Han forvisede sig ydermere om, at der fandtes Sandeltræ i smaa Qvantiteter paa Rancocus Øen; men i stor Overflødighed paa Øerne i Gruppen. Der blev sluttet en Contract om at fælde og tilberede en stor Mængde af dette Træ, hvilket skulde være færdigt til at udleveres i Løbet af tre Maaneder, da Skonnerten skulde vende tilbage for at indtage det. Da disse Forhandlinger vare afsluttede, begav **the Friend Abraham White** sig paa Hjemreisen.

Istedenfor at løbe ind i Kanalerne i Læ, anduvede Mark Landet længer nord paa, idet han løb ind i Gruppen gjennem en Passage, som førte ham med rum Vind heelt ned til Revet, som den oprindelige Ø nu sædvanlig blev kaldet. Skonnerten blev naturligviis seet en Time før dens Ankomst, og Alle vare ude paa Revet for at hilse paa Eventyrerne. Frygt blandede sig med Glædesyttringerne, da Resultatet af dette store Foretagende blev kundgjort. Det var et henrykkende Øieblik, da Mark omfavnede og trykkede sin hulkende Bridget til sit Hjerte, og

Veninde Martha var i den Grad rørt, at hun imod Sædvane ikke formaaede at skjule sin qvindelige Svaghed.

Alle frydede sig over Coloniens Held, og man haabede at Fremtiden vilde være ligesaa rolig, som den var sikker.

Men nye Begivenheder begyndte at skaffe Gouverneuren Bekymringer i andre Retninger. Forøgelsen af Coloniens Befolkning, saavel som den Omstændighed at disse Mennesker vare Søfolk, og havde hørt til **the Rancocus**, bragte ham paa Tanken om de Pligter han skyldte Skibets Eiere. Saalænge han ansaae sig for Skibbruden og forladt, havde han uden Samvittighedsnag benyttet sig af deres Eiendom; men Omstændighederne havde nu forandret sig, og han ansaae det for sin Pligt, alvorligen at tænke over Muligheden at gjøre noget til Gavn for dem, som, ihvorvel det ikke var deres Hensigt, havde bidraget saa meget til hans eget Velvære. I den Hensigt saavel at overveie denne vigtige Gjenstand nøiere, som for at berolige dem, som befandt sig paa **the Peak**, afgik **the Abraham** til Vigen, Morgenen efter Ankomsten til Revet, Bridget fulgte med, for at aflægge Anne et Besøg, og de fleste af Mændene gjorde ogsaa Touren med. **The Neshamony** havde overbragt Efterretningen om at Waally var flagen paa Flugt, og om at **the Abraham** var afgaaet til denne Høvdings Ø, men denne sidste Expeditions Udfald var endnu ikke forkyndt.

Farten tilendebragtes i sex Timer, og **the Abraham** løb ind i Vigen og ankrede der, med samme Lethed som

et af de mindre Fartøier. Der var Dybde nok for de største Skibe, og den væsentligste Mangel bestod i det indskrænkede Rum, skjøndt der alligevel var Plads nok til at rumme et Dusin saadanne Skibe, som Skonnerten. Stedet var snarere et trygt, naturligt Bassin end en Havn, men Konst kunde ikke have gjort det sikkrere eller endog bequemmere. Havnen var i alle Tilfælde saa stor, som man kunde fordre det paa en saa lille Ø, da det ikke var sandsynligt, at Stedets Handel vilde naae den Høide, at Havnen ikke kunde rumme de Skibe, som den kunde beskæftige.

Gouverneuren sammenkaldte nu en almindelig Raadsforsamling for hele Colonien. De syv Matroser vare saavelsom alle de Andre tilstede, med Undtagelse af een eller to, som vare ved Krateret, og man skred med Alvor og i nogle Henseender med Høitidelighed til denne Forretning. Først blev Colonisternes Constitution og Fremtidsplaner forelagt de syv Sømænd, og man forlangte at høre deres Ønsker med Hensyn til Fremtiden. Fire af dem, blandt hvilke Brown var Een, undertegnede strax Constitutionen, og aflagde Eed som dens Borgere. De ønskede at tilbringe deres Liv i dette herlige Klima, og paa disse overflødige og behagelige Øer. De andre gav sig for en Tid i Marks Tjeneste; men yttrede at de, efter en Tids Forløb, ønskede at vende tilbage til Amerika. Der var Mangel paa Qvinder, og Gouverneuren indsaae tilfulde, at dette var en Vanskelighed, som der maatte raades Bod paa, for at tilveie-

bringe Tilfredshed blandt Coloniſterne. Vel ſtaaer det i en Kones Magt at gjøre Mandens Hjem til et Helvede, ſaavelſom til et Eden; men de fleſte Menneſker foretrække ſelv at forſøge Experimentet, iſtedenfor at drage ſig Andres Erfaring til Nytte.

Saaſnart Spørgsmaalet om Borgerſkab var afgjort, og alle Forpligtelſer vare indgaaede, forelagde Gouverneuren det Spørgsmaal, ſom tyngede paa hans Samvittighed, for Raadet. I lang Tid havde man ſtaaet i den Formening, at **the Rancocus** ikke var iſtand til at forlade det Sted hvor den laae. Eruptionen havde forvoldt at den var bleven liggende i et Basſin, eller i et Hul, hvor der netop var Vand nok til at den kunde flyde, medens der ikke kunde findes dybere Vand end tolv Fod, paa den Side hvor Kanalen var dybeſt. Skibets Dybgaaende agter var, da det løb af Stabelen, tretten Fod, hvilket var Bob nokſom bekjendt, da han ved denne Leilighed havde været ombord i det. Men Brown havde tænkt ſig Muligheden af at løfte Skibet en tolv til atten Tommer, og ſaaledes bringe det over den Klippe der indeſpærrede det. Naar det førſt var kommen ud af Basſinet, vidſte alle og enhver, at det ikke vilde falde vanſkeligt at faae Skibet tilſøs, da der i en af Kanalerne, den nemlig ſom løb nord efter, var fulde tredive Fods Dybde. Denne Kanal havde Gouverneuren ſelv nøiagtig opploddet, ſaa at han vidſte meget god Beſked derom. Ja han havde endog opploddet de fleſte af de Kanaler, ſom omgav Revet, nem-

lig de som førte fra rum Sø lige op til Krateret, eller de som gave Skibe eller Fartøier Adgang dertil; medens de falske Kanaler vare lukkede i den ene Ende og som følgelig ikke var af videre Interesse for Farten.

Det at man havde indrømmet Muligheden af at bringe **the Rancocus** tilsøs, frembragte et meget alvorligt Samvittighedsspørgsmaal. Eiendommen tilhørte Rederne i Philadelphia, og var det ikke Pligt at bringe den derhen? Rigtignok havde Ven Abraham White og Compagnon faaet deres Penge tilbage af Assurandeurerne, dette erindrede Bridget at have hørt, førend hun forlod Hjemmet; men saa havde disse Assurandeurer deres Fordringer. Skibet var for Øieblikket sundt og sødygtigt. Dets Opstaaende kunde trænge til Kalfatring, og Reisningen kunde vel ikke ansees for at være af de paalideligste; men i det Hele taget var **the Rancocus** endnu et meget værdifuldt Skib, og det kunde endnu foretage en Reise. Gouverneuren troede at naar han kunde stuve dens Last med Sandeltræ, og dette i Canton blev forhandlet mod Thee, vilde det være istand til at udbringe saa stor en Sum, at Enhver ved Reisens Slutning vilde have Grund til at være tilfreds, i hvor uheldig den end i Begyndelsen havde været. Bridget vilde ydermere snart være myndig, og han vilde komme i Besiddelse af en Formue, som vilde bidrage betydeligt til Coloniens, som til Gouverneurens Vælde og Anseelse.

Medens Mark rugede over alle disse Planer, nærede

han ikke den fjerneste Tanke om at opgive Coloniseringen, den var ham nu kjærere end nogensinde, skjøndt han saae Hindringer for dens Udførelse. Ingen uden han selv var istand til at naviguere Skibet; han var den eneste som var istand til at føre det hjem, og overlevere det til dets Eiere, hvem disse end maatte være, og han kunde ikke andet end erkjende det passende i, saavelsom Nødvendigheden af, at han i egen Person gik med det. Hvad kunde paa den anden Side hans Fraværelse i et heelt Aar have for Følger for Colonien? Et kortere Tidsrum vilde ikke være tilstrækkeligt til at udføre alt hvad der skulde udrettes. Kunde han tage Bridget med sig, eller kunde han udholde at lade hende blive tilbage? Hendes Nærværelse kunde være nødvendig, for at disponere over de Eiendomme af hvilke hun kom i Besiddelse, medens det, at hun forlod Colonien, kunde være Signal for at opløse den ganske, hvilket vilde være en meget rimelig Følge, under den Forudsætning, at de to Personer, hvem der ved de største Interesser vare knyttede til den, aldrig vilde vende tilbage.

Ordningen af den hele Affaire blev saaledes overmaade vanskelig. Heaton og Betts, og omsider alle de Andre, vare af den Mening, at **the Rancocus** burde sendes tilbage til Amerika, til Fordeel for dem som nu maatte være dens lovmæsige Eiere. Kunde den faae en Ladning, eller et betydeligt Quantum Sandeltræ, som i Canton kunde omtuskes for Thee, vilde Beløbet for denne Thee være et tilstrækkeligt Vederlag for alle Udlægene,

der vare forbundne med Reisen, saavelsom for den Deel af Eiendommen, som var bleven forbrugt af Colonisterne. Brugen af denne Eiendom var nu en ganske anden Ting, end den havde været, medens Mark og Betts havde al Grund til at anse sig som skibbrudne Sømænd. Den Gang var det ikke alene en Nødvendighed; men Nødvendigheden gjorde den til en Rettighed; under nærværende Forhold derimod var det høieste man kunde sige derom, at det var meget beqvemt. Colonisternes Principer vare alligevel endnu for gode, til at tillade dem at skuffe sig selv paa denne Maade. De fleste af dem havde forpligtet sig til at varetage Eiernes Interesser, og det er et stort Spørgsmaal, om Strandingen havde været af den Beskaffenhed, at det kunde være Mandskabet tilladt at forlade Skibet. Vi troe at Regelen i saadanne Tilfælde er den, at Matroserne have i Skibet en Borgen for deres Hyre, og naar denne Borgen ophører at være af Værdi, ophører ogsaa deres Forpligtelser til Skibet. Dersom **the Rancocus** kunde bringes tilbage til Amerika, var endnu ingen af dem som hørte til den, lovmæssig fritaget fra sin Tjeneste.

Efter at have overveiet alle disse Punkter blev det alvorligt og høitideligt erklæret, at man først skulde bestræbe sig for at faae Skibet ud fra sit nærværende Leie, og da skulde de videre Foretagender afgjøres i en anden Raadsforsamling. Imidlertid skulde der sendes Presenter til Doroony og Waally, af det Forraad af Perler, Knive,

Øxer, ɔc. som fandtes i Skibet, med Paabud til dem, at skaffe et saa stort Forraad Sandeltræ fældet, som muligt, og bringe det ned til Kysten. Betts skulde med **the Neshamony** overbringe Foræringerne, ledsaget af Jones, som talede Sproget, hvorefter han skulde vende tilbage for at arbeide paa Skibet.

De besluttede Foranstaltninger bleve uden Tøven paabegyndte. Heaton og **Unus** bleve som sædvanlig tilbage paa **the Peak,** for at have et Øie med Sagerne der, og for at holde Møllen i Gang, medens alle de øvrige Mandfolk vendte tilbage til Revet, og gav sig i Arbeid med Skibet Det første Skridt bestod i at stryge hele Reisningen til Dæks; hvorefter hele Lasten blev udlosset og rullet eller slæbt iland. Af Ladning havde **the Rancocus** strengt taget meget lidet i Vægt, men den havde en stor Mængde Vandfade, fire eller fem Gange saa mange, som den vilde have indtaget til en sædvanlig Reise. Disse Vandfade havde alle været fyldte med fersk Vand, i den dobbelte Hensigt at forsyne Mandskabet, og for at ballaste Skibet. Da alle disse Fade vare komne op paa Dækket, og Vandet var styrtet, fandt man at Skibet stak flere Tomme mindre end før. Da Rundholterne, Seilene, Takkelladsen, Skramlet, Provisioner, ɔc. var bragt iland, var Virkningen endnu mere iøinefaldende, og efter at Vandets Dybde tilligemed Skibets nuværende Dybgaaende nøiagtigt var undersøgt, fandt Gouverneuren at det ikkun var nødvendigt at løfte Skibet otte Tommer,

for at faae det ud af dets naturlige Dok. Dette Resultat opmuntrede i høi Grad Arbeiderne, som nu fortsatte deres Opgave med fornyet Iver. Da det vilde være aldeles unyttigt at overhale Takkelladsen, kalfatre Dækket ɔc., med mindre Skibet kunde komme ud af sit Leie, arbeidede alle Mand i det sidste Øiemed. I Løbet af en Uge vare Vandfadene blene bragt under Skibets Bund, og man troede endog at man vilde spare at lette det en Tomme da en Storm havde bragt Vandet til at stige; og da det paa samme Tid var høiest Flod, besluttede Gouverneuren at forsøge paa at gaae over Barren. Ordren kom bag paa Mandskabet; thi ingen af dem havde tænkt paa at Forsøget vilde blive iværksat, førend Skibet endnu var løftet een eller to Tomme. Men Mark saae at Omstændighederne vare komne dem til Hjælp, og han lod ikke et Øieblik gaae tabt. Skibet blev svaiet i den rette Direction, man begyndte at hale ind paa Varpene, og the **Rancocus** blev for første Gang sat i Bevægelse, siden Eruptionen.

Netop som Gouverneuren troede at Skibet gik klar, tørnede det Grunden med Agterenden. Ved nærmere Undersøgelse fandt man at Hælen stod paa en Klippeknold, og dersom det havde været en Favn til den ene eller anden Side, vilde det være gaaet klar; det stod imidlertid meget let, og ved at anbringe to af Ankerne under Kranbjelkerne, blev det lempet saa meget, at det kunde glide over. Nu raabte man Hurra i Anledning af det heldige

Udfald, og Arbeidet fortsattes under Fryderaab. Den samme Dag blev **the Rancocus** varpet klos op til Siden af Revet, og fortøiet, som om det havde ligget ved sit gamle Værft i Philadelphia.

Nu begyndte Kalfatererne deres Deel af Arbeidet. Efter at være kalfatret og skrabet, blev Skibet malet, Reisningen blev overhalet og bragt paa Plads, Stænger og Rær blev sat omhoug, og Seilene bleve efterseete. En Tier af fyldte Vandfade blev nedstuvede, som Ballast, og alt det Gods som var nødvendigt til Reisen blev taget ombord, og blev bortstuvet. Blandt de andre Ting som blev overhalet var ogsaa Provianten. Størstedelen af det saltede Kjød og Flesk blev kasseret, og en ikke ringe Deel af Brødet; ikke destomindre var der nok tilbage til at kunne forsyne Besætningen, indtil man naaede en civiliseret Havn. Gouverneuren vilde saa nødig komme til en Afgjørelse angaaende Mandskabet, at han endog lod Seilene underslaae, inden Raadet atter blev sammenkaldt; men nu var der ikke længer nogen Undskyldning for denne Nølen, det var allerede noget siden at Betts var vendt tilbage, og havde medbragt den Efterretning, at en stor Mængde Sandeltræ var bleven slæbt ned til Strandbredden, og at begge Partier arbeidede ret flink i dette Øiemed. Efter en Maaneds Forløb kunde Skibet være ladet, og begive sig paa Reisen til Amerika.

Til Alles Forbauselse mødte Bridget i Raadet, og forkyndte, at hun havde taget den Beslutning at blive til-

bage, medens hendes Mand førte Skibet hjem til sine Eiere; hun indsaae og følte af hvilken Natur den Pligt var, som paahvilede ham, og det var hendes Ønske at han skulde opfylde den i dens videste Udstrækning. Mark blev høieligen forundret over denne hans unge Kones heroiske og samvittighedsfulde Beslutning, og det kostede ham megen Overvindelse at lade hende blive tilbage. Heaton var alligevel en saa forstandig Mand, og den vieblikkelige Forstaaelse med deres Naboer, Naboer som vare fem og tyve Mile fjernede fra dem, var saa venskabelig, den hele Sag var saa alvorlig og Pligten saa aabenbar, at han endelig samtykkede, uden at lade nogen mærke de Tvivl der opstod hos ham.

Dernæst skulde man udvælge et Mandskab. De tre Mand som havde undslaaet sig for at være Coloniens Borgere, Johnson, Edwards og Bright, der alle vare fuldbefarne Matroser, gik naturligviis med. Betts skulde gaae med som Styrmand, skjøndt Bigelow kunde have indtaget denne Stilling. Betts kjendte ikke noget til Navigationen, medens Bigelow tilfulde vidste Besked med at finde Vei til hvilkensomhelst Havn; men paa den anden Side var Betts en udmærket Sømand, en ægte Ulk, hvorimod det meste man kunde sige om Bigelow i denne Henseende var, at han var en behjertet Karl, som havde den bedste Villie, og var ikke ganske uerfaren, Gouverneuren udnævnte Betts til sin Overstyrmand og Bigelow til anden Styrmand. Brown blev tilbage og var over-

draget Opsynet med alt hvad der hørte til Søvæsenet, under Gouverneurens Fraværelse. Han havde alligevel en hemmelig Sammenkomst med Mark, i hvilken han paa det indstændigste paalagde Gouverneuren, „at opfiske en saadan Tøs, som han troede kunde blive ham en god og dydig Kone og at bringe hende med sig, paa hvilken Maade han end maatte vende tilbage". Mark lovede at udføre dette, saa godt, som Omstændighederne vilde tillade det, og Brown var tilfreds.

Man ansaae det for hensigtsmæsigt at have otte blanke Matroser ombord i Skibet, og Mark havde i Sinde at forhyre ligesaa mange af Doroonys Folk, for at hjælpe til med det simplere Skibsarbeid, hvortil der kun udfordredes Legemskræfter; med et saadant Mandskab troede han at kunne klare sig meget godt. Wattles foretrak at blive hos sin Ven Brown; men Dickinson og Harris ønskede at gaae med Skibet, skjøndt de vare villige til at vende tilbage. De savnede, ligesom Brown, Koner; men de foretrak selv at vælge sig dem; i denne Henseende forblev Wattles taus. Vi kunne her tilføie at Unus og Juno bleve forenede, inden Skibet afseilede, de opslog deres Bolig paa **the Peak**, hvor Unus byggede sig en net lille Hytte, og Bridget udstyrede de unge Folk, idet hun gav dem Husgeraad, en Griis, nogle Høns og andre Nødvendighedsartikler.

Endelig var Afseilingsdagen for Haanden. Før Af-

reisen havde Mark bragt Skibet gjennem Kanalen, og det blev bragt til Ankers paa en meget god og sikker Rhed, udenfor alle Grundene. Afskeden fandt Sted ombord. Bridget græd længe i sin Husbonds Arme; men vandt omsider saa meget Herredømme over sig, at hun havde tilkæmpet sig en Mine, der blandt de andre Fruentimmer havde Udseendet af opmuntrende Fasthed. Det var i enhver Henseende nu saa aabenbart, at Marks Nærværelse i Amerika vilde være uundgaaelig nødvendig, at hans Fraværelse blev betragtet som noget der umulig kunde undgaaes. Det var alligevel haardt at skilles ad for et Aar, og den sidste Omfavnelse var heller ikke ganske smertefri. Veninde Martha Betts tog Afsked med Ven Robert, tilsyneladende med den største Rolighed, skjøndt hun følte Adskillelsen bittert. Da hun var en rolig varmtfølende Qvinde, havde hun gjort sin Husbond meget lykkelig, og Bob skattede tilfulde hendes Værd; men for ham var Søen et Hjem, og han betragtede en Reise rundt om Jorden omtrent paa samme Maade, som en Landmand vilde betragte en Markedsreise, han saae altid sin Kone i den Udhugning gjennem Skoven, som hans Indbildningskraft dannede; men det var altid ved Reisens Ende han saae hende der.

The Rancocus seilede paa den bestemte Time, og Brown og Wattles fulgte den med the Neshamony, saa langt som til Bettos Gruppe, for at kunne tilbagebringe Underretning om de seneste Begivenheder. Gou-

verneuren fik nu Doroony til at forſamle Præſterne og Anførerne, og at forkynde Taboo over al Samqvem med de Blanke, i Løbet af et Aar. Naar den Tid var gaaet lovede han at være tilbage, og at medbringe ſaadanne Foræringer, ſom vilde forſkaffe ham en venlig Velkomſt. Waally var endog indbefattet i dette Arrangement, og da Mark omſider afſeilede, nærede han, i Tillid til Tabooen det bedſte Haab om Doroonys Magt, og hans Medbeilers Klogſkab, ſaa at han kunde ſtole paa at der ikke vilde vederfares Colonien noget ondt, medens han var fraværende. Læſeren vil kunne indſee, at the Peak og Revet var i en meget forſvarsløs Tilſtand, derſom ikke Skonnerten havde været tilſtede. Ved Hjælp af dette Skib, under Browns Commando, og ved Aſſiſtance af Wattles, Socrates og Unus, kunde rigtignok en heel Flaade af Canoer afſlaaes; men derſom der tilſtødte the Abraham noget, kunde Colonien ved et Overfald geraade i den ſtørſte Fare. Heaton erholdt Ordre til at holde Skonnerten i Bevægelſe, og navnlig een Gang hver anden Maaned at gjøre en Tour til Doroony Landet for at erfare hvorledes Alt ſtod til der, under det Paaſkud at føre Handel; idet Perler, Øxer og gammelt Jern ſtedſe gaves i Betaling for Sandeltræ; men Hovedøiemedet var at holde Øie med Bevægelſerne, og at komme til Kundſkab om de Vildes Politik.

Efter at have indtaget en betydelig Mængde Sandeltræ, og efter at have erholdt otte kraftfulde og adrette Folk

af Doroony, lettede the Rancocus og begav sig paa Veien til Canton, og the Neshamony afgik, forsynet med Breve, tilbage til Revet. Efter halvtredsindstyve Dages Forløb, naaede Skibet Canton, hvor det meget hurtigt og fordeelagtigt afsatte sin Ladning. Den Handel Mark havde afsluttet var saa overordentlig indbringende, at han, efter at have fyldt Skibet med Thee, saae sig i Besiddelse af et saa betydeligt Overskud, at han ansaae sig berettiget til at forandre den een Gang lagte Plan. En lille amerikansk Brig, som ikke ansaaes for stærk nok til at lægge Cap Horn forover, og udsætte sig for et stormfuldt Farvand, var til Salg. Den kunde i flere Aar gjøre Tjeneste i et saa blidt Farvand som Sydhavet, og Mark kjøbte den for en Bagatel. Han bragte saa mange nyttige Ting ombord i den, som han kunde overkomme, hvoriblandt var adskillige Køer, m. m. Gode engelske Køer var det ikke vanskeligt at finde, da europæiske Skibe ofte bragte saadanne Dyr med, hvilke de sendte iland, naar de ikke længer kunde have Nytte af dem. Mark saae sig istand til at kjøbe sex, hvilke han med god Grund ansaae for at være en stor Acquisition for Colonien. Et rigeligt Forraad af Jern blev ogsaa forskaffet, tilligemed Ammunition, Vaaben og Kanoner. Det hele Udlæg, Skibets Priis iberegnet, var mindre end syv tusind Dollars; hvilken Sum Mark vidste at han vilde erholde i Philadelphia, som Bridgets private Formue, og med hvilken han havde besluttet at erstatte det Beløb for Sandeltræet, som han

saaledes havde brugt, dersom Vedkommende skulde fordre det. Hvad Briggen angik, da seilede den som en Brand, var kobberboltet og forhudet; men var baade gammel og skrøbelig. Den havde en Gang været brugt til Kaper, og var armeret med ti Sexpundere. Den maalte hundrede Tons og hed **the Mermaid**. Papirene vare alle amerikanske og i den bedste Orden.

Gouverneuren vilde ikke have afsluttet denne Handel, dersom han ikke havde truffen paa en gammel Bekjendt i Canton, som i Calcutta havde ægtet en smuk og meget velopdragen engelsk Pige, et Skridt hvorved han alligevel mistede sin Ansættelse ombord i et Philadelphia Skib. Saunders var to eller tre Aar yngre end Mark, og var i Besiddelse af herlige Egenskaber og en elskværdig Charakteer. Da han hørte Beretningen om Colonien, tilkjendegav han det Ønske at slutte sig til den, paatog sig at samle et amerikansk Mandskab, som var i samme Stilling, som han, eller som vare uden Emploi, og at føre Briggen til Revet. Dette blev altsammen ordnet og udført, og **the Mermaid** afgik til Krateret, Dagen før **the Rancocus** begav sig paa Veien til Philadelphia, idet Bigelow fulgte med som Bekjendtmand og Overstyrmand, medens Woolston fik en anden Styrmand forhyret i hans Sted. De to Skibe stødte sammen i det chinesiske Hav, og fulgtes ad i en Uge, da hver af dem styrede sin Cours, og Gouverneuren følte sig meget lykkelig over denne Foranstaltning til Gunst for Colonien. **The Marmaids** Ankomst

vilde i ethvert Tilfælde være en mindeværdig Dag for Colonien, og da Saunders Instructioner forbød ham at forlade Øerne indtil Aarets Udgang, vilde dens Nærværelse betydelig bidrage til at forøge deres Sikkerhed.

Det er ikke nødvendigt at dvæle ved the Rancocus's Reise. Efter en passende Tids Forløb anduvede den Delawares Forbjerge, og satte ved sin Ankomst alle dem der interresserede sig for den, i Forundring. Den Abraham White var død, og Firmaet opløst, men Eiendommen var heel og holden overgaaet til Assurandeurerne, og Mark aflagde sin Rapport i Contoiret. Theerne bleve solgte med stor Fordeel, og man tog tilbørlig Hensyn til den hele Affaire. Efter Afdrag af den Sum, der var betalt til Firmaet, samt Kapital og Renter besluttede Assurancecompagniet at overgive Skibet og Balancen af Beløbet ved Salget, til Capitain Woolston, som en Belønning for hans Redelighed og Klogskab. Mark havde ikke skjult noget; men angav hvad han havde foretaget sig med Hensyn til the Mermaid, og meddeelte sin hele Historie med den største Ligefremhed, og ganske overeensstemmende med Sandheden. Resultatet blev, at den unge Mand fik, foruden Skibet, som lovmæssigt blev overdraget ham, hendved elleve tusind Dollars i rede Penge. Saaledes viiste det sig at Ærlighed var den bedste Politik.

Det er neppe nødvendigt at sige, at Marks Held paa en Maade gjorde ham til en stor Mand. Han blev ikke allene modtaget med aabne Arme af hans egne Slægt-

ninge; men Doctor Yardley var endog bleven bevæget, og rakte ham Haanden. En nøiagtig Beretning om Forvaltningen af hans Kones Formue blev aflagt, og Mark modtog saa mange rede Penge, at han nu havde mere end tyve tusind Dollars at disponere over. Med disse Penge gav han sig, uden at spilde en eneste Dag, iværk med at gjøre Forberedelser til at vende tilbage til Bridget og Krateret; thi dette ansaae han altid for sin meest passende Bolig, fremfor **the Peak**. Denne Følelse havde hans fortryllende Kone tilfælles med ham, idet begge sandsynligviis tilskyndedes af en hemmelig Interesse fra en tidligere Tid, som Følge af de eensomme Timer den unge Ægtemand havde tilbragt der, medens hans bekymrede Ægtefælle var langt borte.

Femte Kapitel.

Mark Woolstons Fremgangsmaade udfordrede nu den største Forsigtighed. Han havde fuldt og fast besluttet ikke at opgive sine Øer, skjøndt dette lettelig lod sig udføre ved at udruste Skibet til en anden Expedition, lade det med Sandeltræ og tage alle dem ombord som valgte

at forlade Stedet. Men Woolston var saa indtaget i Klimaet, hvilket var i Besiddelse af al den Fortryllelse en lav Brede medfører, uden at besidde dens Sløvhed. Søbrisen styrkede Legemet, og Luften var behagelig kølig, endog paa Revet, medens der paa the Peak neppe var en Dag, endog i den varmeste Maaned, paa hvilken man ikke kunde arbeide om Middagen. I denne Henseende afveg Klimaet ikke synderligt fra det i Pensylvanien, og Forskjellen bestod ene deri, at der ikke var nogen Vinter i dette nye Land. Intet tiltaler Menneskет saa meget, som et behageligt Klima; de føle maaskee ikke dets hele Fortreffelighed medens de nyde det; men Savnet deraf føle de strax, og det indvirker paa hele deres Velbefindende. Endog den der idelig higer efter Forandring, underkaster sig Klimaets Fortryllelse, der meddeler Naturskjønhederne et Slags Trylleri, ligesom et blidt og fromt Sind gjør en Qvindes Ansigt skjønnere, end en blendende Ansigtsfarve, eller et Par glimrende smukke Øine. Alperne og Apenninerne afgive et slaaende Exempel paa dette Factum. Med Hensyn til Storhed, en paafaldende Herlighed, og alt det som først tiltaler Forstanden, saavelsom Smagen, da have de Første langt Fortrinet for de Sidste, dog levede sandsynligviis intet Menneske med Smag og Følelse et Aar blandt hver af dem, uden at blive de Sidste meest hengiven. Vi beundre Schweitz medens vi komme til at elske Italien. Forskjellen ligger ene i Klimaet; thi dersom Alperne hævede

sig paa en lavere Brede, vilde de uimodsigelig være uforlignelige.

Men Mark Woolston nærede ikke nogen Tanke om at forlade Krateret eller **the Peak**, heller ikke agtede han at befolke dem i Flæng, eller skabe en Befolkning ved hvilket somhelst Middel, da det var ham magtpaaliggende at udelukke moralsk fordærvede Personer, og at sørge for at Antallet af den hele Befolkning ikke blev for stort. Det var hans Ønske netop at skaffe saa stor en Styrke tilveie, som Nødvendigheden bød, samt at tilveiebringe Individer, der vare i Besiddelse af saadanne Kræfter og Egenskaber, som kunde bidrage til Coloniens Velvære og Civilisation, og dernæst at lade den naturlige Tilvæxt sørge for at forøge Antallet, til den forønskede Størrelse. En saadan Politik fordrede tydeligt nok Forsigtighed og Klogskab. Læseren vil bemærke, at Gouverneur Woolston ikke var paavirket af den Handelsaand, som nu er saa virksom; men han foretrak Lykksalighed for Rigdom, og Sædelighed for Magt.

Blandt Woolstons Bekjendte var der en ung Mand paa omtrent hans egen Alder, ved Navn Pennock, som forekom ham at være en Person, der var overordentlig godt skikket for hans Hensigter. Denne Pennock havde giftet sig meget ung, og var allerede Fader til tre Børn. Han begyndte at føle sin Stillings Byrde; thi han var fattig. Han var en udmærket dygtig Landmand, og vant til Arbeid, han havde ogsaa en god Opdragelse, da han

skulde have studeret. Mark meddeelte Pennock sin Historie, hvilken han godtgjorde, og afslørede hele sin Politik, under Taushedsløfte, idet han tillige tilbød at optage sin Ven, hans Kone, Børn og to ugifte Søstre i hans Coloni. Efter tilbørlig Overveielse og Raadslagning, modtog Pennock Tilbudet, lige saa frimodigt, som det var forelagt ham, og fra dette Øieblik hjalp John Pennock Gouverneuren betydeligt i at udvælge de øvrige Emigranter, idet han ganske paatog sig denne Forretning. Dette gav Mark frie Hænder til at besørge sine Indkjøb, og bringe Skibet færdigt til at gaae tilsøs. To af hans egne Brødre fremkom alligevel med det Ønske, at forene sig med det nye Selskab, og Charles og Abraham Woolston bleve indførte paa Listen over Colonisterne. Et halvt Dusin bleve endnu optagne ved direkte Andragender til Gouverneuren selv, skjøndt de først bleve henviiste til Pennock, og ikke optagne uden ifølge hans Anbefaling. Alt skeete med den største Hemmelighed, da Mark af mange Grunde meget nødig vilde tildrage sin Coloni den offentlige Opmærksomhed.

Der var en Mængde tilstrækkelige Grunde for det Ønske, at den skulde forblive ukjendt. For det første var den Politik, at forbeholde sig Monopolet paa en Handel, der maatte være uhyre indbringende, altfor aabenbar, til at trænge til at understøttes af nogetsomhelst Argument. Saalænge Sandeltræet varede, vilde det staae i Colonisternes Magt at indhøste Penge, medens det var af-

gjort, at Medbeilere vilde ſtrømme til, ſaaſnart denne Rigdomskilde blev bekjendt. Dernæſt frygtede Gouverneuren for det gamle Gouvernements Begjærlighed og Ærgjerrighed, naar det blev bekjendt at hiint Territorium kunde erhverves. Det var neppe muligt for noget Menneſke, at beſidde nogen Deel paa Jordkloden, med en bedre Ret end den, hvormed Mr. Woolſton beklædte ſine Beſiddelſer; men hvad er Ret i Sammenligning med Magt? Fra ſit Fødelands Side, der i vor egen Tid er ſaa haardt beſkyldt for dets Rovbegjærlighed, og Ønſket om, ved hvilketſomhelſt Middel, at udvide ſine Beſiddelſer, følte Mark ingen Frygt. Blandt alle Nutidens mægtige Nationer, har Amerika, ſkjøndt det ikke er ganſke pletfri, ſandſynligviis mindſt at bebreide ſig, med Henſyn til lovløſe og rene ærgjerrige Udvidelſer. Dets Erobringer i aabenbar Krig have endog været faa, og ere endnu ikke fuldkommen afgjorte. Det vil til Slutningen viſe ſig, at det kun vil erholde lidet af det, ſom Mexico er iſtand til at beholde; og havde den Nation taget Henſyn til den ſædvanlige Retfærdighed og Troſkab i ſine Forhandlinger og Traktater, vilde det der ſkeete ſaa pludſeligt og voldſomt, aldrig være bleven forſøgt.

Det kan være bequemt for deres Politik, ſom leve under et og ſamme Syſtem, at laſte dem ſom ikke gjør det, men Menneſkene ere ikke ſaa blinde, at de jo kunne ſee Solen om Middagen. Een Nation erklærer Krig, fordi dens Conſul faaer et Rap af en Viſte, og Menne-

ſker af forſkjellig Oprindelſe, Religion og Sædvaner blive følgelig tvungne til at underkaſte ſig. En anden Nation afbrænder Byer og ødelægger ſit Folk i tuſindviis, fordi dens Overhoved ikke vil tillade, at en giftig Urt bliver bragt ind paa dens Territorium, en Overtrædelſe mod Handelslovene, der kun kan forſones ved Seierherrens ubarmhjertige Marſch. Dog affecterer begge diſſe Communiteters regjerende Mænd megen Pirrelighed, naar Veſtens længe ſlumrede Løve farer op fra ſit Leie, efter tyve Aars Overbærelſe, og udſtrækker en Klo i Vrede over begangne Uretfærdigheder, ſom ingen anden Nation i Bevidſtheden om ſin Styrke, vilde have taalt i ligeſaa mange Maaneder, fordi han i Sandhed er Veſtens unge Løve. Lige meget, paa den Tid Ny-Zeeland og Tahiti ere bragte under Aaget, kan Californeſerne indlemmes i en lignende Deeltagelſe i de amerikanſke Borgeres Rettigheder.

Gouverneuren indſaae tilfulde den Fare han udſatte ſig for, ved de Fordringer, af en eller anden Slags, ſom vilde opſtaae paa hans Øer, derſom han aabenbarede deres Tilværelſe, og han beſtræbte ſig derfor efter bedſte Evne for at holde den ſkjult. The Rancocus's Ankomſt blev naturligviis omtalt i Bladene; men det var paa en Maade, ſom maatte bringe Læſeren til at troe, at Ulykken var tilſtødt den midt paa det nøgne Rev, og at den for ſtørſte Delen hidrørte fra Tabet af Mandſkabet, og at Reiſen, da nogle af de Sidſte var vendt tilbage, atter

blev paabegyndt og lykkelig tilendebragt. I hine Dage havde man endnu ikke gjort den store Opdagelse, at Menneskene kun vare Tilfældigheder af Bladene; men Verden var saa tosset at troe, at Aviserne vare Tilfældigheder af Samfundet, og vare dets Regler og Interesser underkastede. Der blev taget nogle Hensyn til private Rettigheder, og Fadderfladder-Regjeringen var endnu ikke begyndt.

I det sidste Aarhundrede drev man alligevel Tingen ikke fuldt saa vidt som nu tildags. Ingen Deel af denne Communitet, som gjorde Fordring paa at være agtværdige, ønskede at offentliggjøre sin egen Bevidsthed om Ubetydelighed, saa aabenlyst, at de vilde fladdre om deres Medborgere; thi man kan ikke paa nogen mere direkte Maade indrømme sin Ubetydelighed, end ved at udbrede sig over andre Menneskers private Anliggender. Mark og hans Øer undgik følgelig Opmærksomhed. Der var for Exempel ingen Nødvendighed for, at han skulde meddele Assurendeurerne noget om **the Peak**, og han fortaug altsaa klogelig denne Gjenstand. Han meddeelte kort sagt intet om Colonien. Den Maade paa hvilken Folkene vare drevne i Læ, og komne tilbage, blev omstændtlig forklaret, tilligemed den hele Maade paa hvilken Skibet blev bjerget. Den Deel af Eiendommen som var bleven forbrugt, sagde Mark at han havde anvendt til sine Fornødenheder, uden at indlade sig paa en Detaille, og da Hovedresultatet var saa overordentlig tilfredsstillende,

vare Assurandeurerne ikke videre paatrængende med deres Spørgsmaal.

Saasnart Gouverneuren var paa Høiden af Forbjergene, undersøgte han paa det nøiagtigste sine Affaires Tilstand. Som Ladning havde han indtaget en betydelig Mængde Sager, som Erfaringen sagde ham, at være nyttige, han medtog saadanne Avlsredskaber, med hvilke Ven Abraham White havde tænkt paa at forsyne Fejee Indbyggerne, og nogle faa Frøsorter, som den speculative Philanthrop havde overseet. Der var et halvt Dusin Køer ombord, saavelsom en forbedret Race Svin. Mark medbragte ogsaa et Par Hopper, thi skjøndt der ikke kunde være Brug for mange Heste paa hans Øer, vilde dog nogle faa være overordentlig nyttige. Oxer savnede man betydeligt, men en af hans nye Colonister havde vænnet sine Køer til at trække, og man troede at man til en vis Grad kunde benytte sig af disse, indtil man kunde forskaffe sig stærkere Stedfortrædere. Karrer og Vogne vare bleve anskaffede i tilstrækkelig Mængde. Et godt Forraad af Jernstænger vare indtagne, foruden Søm og andre nyttige Gjenstande. Man havde ogsaa forsynet sig med flere tusind Daler i klingende Mynt, især i Smaapenge og Kobbermynt. Men alle Emigranterne medbragte flere eller færre rede Penge.

En betydelig Mængde brugeligt Træ blev nedstuvet i Lasten, skjøndt Saugmøllen nu næsten kunde forsyne med Alt, hvad der hørte til Husbrug. Magazinet var

fuldt beſtuvet med Ammunition, og Gouverneuren havde kjøbt fire lette Feldkanoner, to trepundige og to tolvpundige Haubitſer, med Affutage. Han medbragte ogſaa ſex lange tolvpundige Jern Skibskanoner, med deres Rapperter, ꝛc. Disſe ſidſte havde han beſtemt til ſine Batterier, da Carronaderne vare for urolige naar de bleve ophedede, og ſpredte Projectilerne for meget paa langt Hold; disſe Sidſte kunde derimod monteres ombord i de forſkjellige Fartøier. **The Rancocus** havde ogſaa faaet en fuldkommen ny Armering, da den med Undtagelſe af to, havde ladet alle ſine gamle Kanoner blive tilbage i Colonien. Tohundrede Muſketter vare indtagne, tilligemed halvtredſindstyve Par Piſtoler. Der var med et Ord indtaget ſaa mange Vaaben, ſom man anſaae det for at være nødvendigt, for at kunne afſlaae et Overfald og forſvare Colonien.

Men det var den menneſkelige Deel af Ladningen, ſom Gouverneuren med god Grund, anſaae for at være af den ſtørſte Vigtighed. Der var bleven anvendt megen Omhu ved Valget af den, hvilket havde foraarſaget alle Vedkommende en ikke ringe Uleilighed. Sæderne var det førſte der blev taget Henſyn til; ingen blev optaget uden at være i Beſiddelſe af en fuldkommen agtværdig Charakteer. Det næſte der blev taget Henſyn til var et paſſende Udvalg af forſkjellige Haandværkere. Der var Tømmermænd, Murere, Grovſmede, Skrædere, Skomagere, ꝛc., eller een af hver, og i enkelte Tilfælde endog flere. Alle

vare gifte, med Undtagelse af yngre Brødre og Søstre, af hvilke omtrent et Dusin fik Tilladelse til at følge med deres Slægtninge. Hele Skibets Mellemdæk var indrettet for disse Udvandrere, der tilsammen udgjorde to hundrede og syv, foruden Børnene. Af disse sidste var der flere end halvtredsindstyve; men de vare for største Parten i den Alder, at de kunde anbringes i alle Slags Kroge og Krumholter.

Mark Woolston var en altfor forstandig Mand til at han skulde være henfalden til det moderne Ligheds-System. Et eller to Individer, af hvilke der allerede paa den Tid gaves nogle, havde ønsket at ledsage ham, og hvis Ønske det var at danne en Forening, i hvilken al Eiendom skulde deles lige, og i hvilken intet skulde foretages uden hvad der var ret. Mark havde ikke det ringeste at udsætte paa det sidste Forslag, og vilde af Hjertet have glædet sig ved at see det udført efter Bogstaven, skjøndt han var af en meget afvigende Mening fra Suplicanterne, med Hensyn til Midlerne hvorved et saa ønskværdigt Maal skulde opnaaes. Han var af den Mening, at Civilisation ikke kunde bestaae uden Eiendom, eller Eiendom uden en direkte personlig Interesse i dens Erhvervelse og Vedligeholdelse. De derimod bleve ledede paa Afveie af den sælsomme Grille, at fælles Arbeid var bedre end enkelt Mands Arbeid, og at et hundrede Mennesker vilde være lykkeligere og bedre farne, med deres Individualiteter sammentrængte i Een, end at de forblev i

hundrede Underafdelinger, saaledes som Naturen havde sat dem. Theoristerne kunde have haft Ret, dersom det havde staaet i deres Magt at sammentrænge et hundrede Individer i Eet, men det var ikke Tilfældet. Efter alle deres Anstrengelser vilde de bestandig vedblive at være Individer, kun bundne sammen under større Tvang, og i Besiddelse af mindre end sædvanlig Frihed.

Af alle Sophismer er den den største, som antager at den personlige Frihed bliver udvidet ved at forøge Samfundets Magt. Individualitet bliver ødelagt i tusind Tilfælde af den Samfundsmagt, som allerede existerer i dette Land, hvor Forfølgelse ofte opstaaer deraf, at en Mand tænker eller handler anderledes end hans Naboer, skjøndt Loven giver sig et Skin af at beskytte ham. Grunden hvorfor denne Magt bliver saa overordentlig frygtelig, og ofte er saa utaalelig tyrannisk i sin Udøvelse, er meget tydelig. I Lande hvor Magten er i Hænderne paa Faa, understøtter de offentlige Sympathier ofte den Mand, som modsætter sig dens Uretfærdighed; men ingen offentlig Sympathie kan understøtte ham, som er undertrykt af det Offentlige selv. Denne Undertrykkelse viser sig ikke ofte i Skikkelse af Lov, men snarere i dens Benægtelse. Den mod hvem Mængdens Stemme hæves, henvender sig forgjæves til Mængden for at vederfares Retfærdighed, skjøndt hans Krav kan være saa klart som Solen ved Middagstid. Menneskemassernes deelte Ansvarlighed fore-

bygge alt hvad der har Lighed med Samvittighedens Control, og de meeſt ubarmhjertige Forureteiſer blive begaaede, ligeſaa henſynsloſt, ſom uden at blive angrede.

Mark Woolſton havde tænkt altfor meget over denne Gjenſtand, til at han ſkulde være en Bold for disſe ſværmeriſke Theorier. Iſtedenfor at indbilde ſig at Menneſket ingen Ting vidſte og ingen Ting forſtod, ſerend i de ſidſte to Aar af det attende Aarhundrede, var han af ſamme Mening, ſom den viſeſte Mand, der nogenſinde levede, at „der ikke var noget Nyt under Solen". At „Omſtændighederne kunde forandre Tilfældene", var han villig nok til at indrømme, heller ikke havde han i Sinde at regiere Krateret nøiagtig efter de ſamme Love, med hvilke han vilde regiere Penſylvanien eller Japan; men ikke deſtomindre begreb han godt at der gaves visſe ſtore moralſke Sandheder, ſom Lov for den menneſkelige Slægt, og at de ikke burde ſættes tilſide for Drømmebilleder, og allermindſt uſtraffet.

Alt hvad der ſtod i Forbindelſe med Colonien var fuldkommen praktiſk. Afgjørelſen af visſe Punkter havde unægtelig foraarſaget Gouverneuren meget Beſvær, ſkjøndt han i det Hele taget kom ret godt ud af det altſammen. Et Par unge Procuratorer havde tilbudt ſig at følge med; men han havde klogeligen afſlaaet det. Lovkyndigheden er ſom en Videnſkab, uden al Tvivl et meget nyttigt Studium; men Gouverneuren var ganſke rigtig af den Formening, at hans Folk endnu i nogle Aar kunde

klare sig uden saa megen Bogkundskab. Dernæst havde en anden Læge tilbudt sin Tjeneste; men Mark erindrede Striden imellem hans Fader og Svigerfader, og ansaae det for bedre at døe ifølge een, end ifølge to Theorier. Med Hensyn til en Geistlig opstod der større Vanskeligheder for Mark. Sect-Spørgsmaalet blev for et Aarhundrede siden ikke halvt saa alvorlig debatteret, som nu tildags; men dog blev det debatteret. I Bristol var der et meget gammelt Samfund af den anglicanske Kirkes Tro, og Marks Familie hørte til den. Bridget var alligevel Presbyterianer, og ingen ringe Deel af de nye Colonister var hvad man kaldte Vest-Quækere; det vil sige Venner, som ikke er saa meget nøieregnende i deres Meninger og Skikke. Det er nu afgjort at Religionen ofte har foraarsaget flere Feider end nogen anden Ting; dog var det en Umulighed at have en Præst for enhver Troesbekjendelse, og een burde være tilstrækkelig for den hele Colonie. Spørgsmaalet var af hvilken Sect den Geistlige skulde være. Der var saa mange Fordomme Gouverneuren maatte tage Hensyn til, at han i Fortvivlelse var nær ved at opgive Projektet, da Hændelsen afgjorde Spørgsmaalet. Blandt Heatons Slægtninge var der en ung Mand ved Navn Hornblower (Hornblæser), ingen slet Benævnelse for en Mand, der skulde lade saa mange Advarselslyd tone, der var bleven ordineret af den velbekjendte Doctor White, der saalænge var Amerikas øverste Biskop, og Hornblowers Constitution fordrede bydende

et mildere Klima, end det i hvilket han da levede. Med Hensyn til ham blev Spørgsmaalet en reen Barmhjertighedssag, da den Geistlige var altfor fattig til at reise for egen Regning, og han blev modtaget ombord i the **Rancocus**, med hans Kone, hans Søster og to Børn, for at han kunde nyde det Gode, at leve indenfor Vendekredsene. Sagen blev omstændelig forklaret for de øvrige Emigranter, der ikke kunde, om de end vilde, fremkomme med nogen Indvending; men de vare virkelig heller ikke tilbøielige til at gjøre det, i et Tilfælde hvor Motiverne vare saa aabenbare. En stor Mængde af dem kom sandsynligviis til den Slutning, at den biskoppelige Gudstjeneste var bedre end aldeles ingen, skjøndt Kirkeskikken, naar vi skulle følge Sandheden, frembragte en heel Deel Skumleri hos en stor Mængde af dem. At oplæse Bønnerne var en saa profan Ting, at disse Individer neppe kunde overtale sig til at være tilstede ved en saadan ugudelig Ceremonie, heller ikke blev Utilfredsheden i Anledning af dette Punkt bortryddet, førend Gouverneuren en Gang spurgte en af de ivrigste Modstandere, hvorledes han kom til Rette med Herrens Bøn, som ikke allene var skreven og trykket; men som man i Almindelighed kunde udenad. Uagtet disse Vanskeligheder faldt Emigranterne dog tilsøie, uden at gjøre megen Qvalm, og de fleste af dem vænnede sig ganske rolig til at dyrke Gud, overeensstemmende med Liturgien, som om den frygtelige Profanitet aldeles ikke existerede, som nogle af dem havde foreskillet sig.

Saaledes bortfalde mange af vore ſtørſte Fordomme ved nye Forbindelſer.

Det er ikke vor Henſigt Dag for Dag at ledſage the Rancocus paa ſin Reiſe. Den anløb Rio og afſeilede igjen efter otte og fyrgetyve Timers Forløb. Reiſen om Cap Horn var gunſtig, og da Skibet var kommet langt nok veſter efter, ſatte man Cours for Beſtemmelſesſtedet. I en Storm paa Høiden af Cap, ſtyrtede en af Køerne omkuld, og døde, uden at man var iſtand til at frelſe den, men iøvrigt hændtes intet, ſom er værd at anføre. Faa Dage efter døde et Barn i Krampe for Tænder; men det formindſkede ikke Antallet ombord, da der i den ſamme Uge bleve fødte tre. Skibet havde nu været hundrede og tredſindstyve Dage tilſøs, den Tid iberegnet ſom tilbragtes i Rio, og der herſkede en almindelig Længſel ombord efter at naae Havnen. Naar vi ſkal følge Sandheden, begyndte nogle af Udvandrerne at tvivle om, at Gouverneuren vilde være iſtand til at gjenfinde Øerne, ſkjøndt Ingen tvivlede om deres Tilværelſe. Kannakaerne erklærede alligevel at de begyndte at lugte Hjemmet, og det er ſnurrigt nok, at denne Erklæring, ſkjøndt den kom fra uvidende Menneſker, ſom kun yttrede den ifølge en fantaſtiſk Idee, vandt mere Tiltro hos ſtørſte Parten af Udvandrerne, end alle Gouverneurens Inſtrumenter og Obſervationer.

En Dag, lidt før Middag, kom Mark ud paa Dækket med ſin Octant, og medens han afførrede Glaſſene paa

Instrumentet, yttrede han, at han var overbeviist om at Skibet snart vilde faae Kratergruppen i Sigte. Strømmen havde forsat ham længer nordlig, end han havde ventet; men da han nu styrede Sydvest, ventede han kun paa Middagen, for at faae en Bredeobservation, og han vilde da være sikker paa sin Plads. Da Gouverneuren holdt sig i en tilbørlig Afstand fra sit Folk, og ikke havde for Vane uden Nødvendighed at fortroe sig til dem, var hans nærværende Aabenhjertighed af saa meget mere Vægt, og der udbredte sig en almindelig Tilfredshed over hele Skibet. Alles Øine holdt Udkik efter Land, da de nu almindelig troede at det snart maatte sees. Middagshøiden var taget, og Gouverneuren fandt at han var omtrent tredive Qvartmiil norden for den Gruppe, som han søgte. Ifølge hans Beregning var han endnu østen for den, og han dreiede til Vinden, i Haab om at anduve Landet til Luvart. Efter i tre Timer at have styret i den rette Cours, erklærede Udkikket at der var intet Land i Sigte forud. Et Øieblik gjennemfoer den rædsomme Tanke Mark, at Gruppen var forsvunden, ved en eller anden Convulsion i Naturen; men han nærede kun denne Tanke i en Minut. Da lød til Alles Glæde Raabet: „En Seiler i Sigte!" hvorved de fik andet at tænke paa.

Dette var det første Skib der var seet fra **the Rancocus**, siden den forlod Rio. Den var til Luvart og lod til at holde ned for Vinden. Efter en Times Forløb vare de to Skibe hinanden nær nok, til at man med

Kikkerter kunde skjelne Gjenstandene; og paa the Rancocus's Skandse vare Alle beskæftigede med at betragte den Fremmede.

„Det er the Mermaid," sagde Mark til Betts, „og Alt er i Orden. Skjøndt hvad det Fartøi kan bestille her til Luvart af Derne, er mere end jeg kan sige."

„Maaskee, Sir, at de krydse efter os," svarede Bob. „Det er omtrent paa denne Tid at de kunde vente os, og hvem kan vide, om Mrs. Woolston og Veninde Martha ikke kunde have faaet det Indfald, at gaae lidt tilsøs for at møde deres Ægtefæller."

Gouverneuren smilede over dette Indfald, men vedblev taus sine Jagttagelser.

„Den teer sig ganske besynderligt, Betts," sagde Mark endelig „See en Gang paa den. Den girer som en Galliot i en Storm, og styrer som en drukken Mand, det er ikke muligt at der kan være nogen tilroers."

„Og hvor jammerligt ere Seilene ikke kantsatte, Sir! See en Gang paa Store-Mersseil, Sir, der mangler en Favn i at det ene Skjode er for, medens Raaen er saa meget opbrast at Seilet næsten er bakt!"

Gouverneuren gik en fem Minutter op og ned ad Dækket, i dybe Tanker, skjøndt han nu og da standsede for at see paa Briggen, der nu knap var en Miil borte. Dernæst raabte han pludselig til Bob, „see efter at Alting er paa rede Haand til Bataille, og lad Mandskabet holde sig færdige til klar Skib."

Denne Ordre satte Enhver i Bevægelse, Fruentimmerne og Børnene bleve sendte ned, og Mændene, der bestandig havde været holdt i Øvelse med Exercits, i Løbet af flere Maaneder, indtog hver sin Post med en Sømands Præcision. Kanonerne, hvis Antal nu beløb sig til ti attenpundige Carronader og to Nipundere, bleve losslurrede, Kartesquer havdes i Beredskab, Kugler blev langet op, og alle Forberedelser til Slag blev gjort. Medens dette skeete nærmede de to Skibe sig hinanden, og vare snart paa Kanonskuds Distance Men Ingen ombord i **the Rancocus** vidste hvad de skulde tænke om **the Mermaids** Evolutioner. De fleste af dens Raaseil vare tilsatte, skjøndt intet Skjøde var skoddet heelt for, eller Seilet strakt. Man havde forsøgt at brase Rærne fiirkant; men alle Rærne stode hver i sin Retning, og det lod ikke til at der havde været taget ringeste Hensyn til Kantsætning; men Styringen var noget af det mærkværdigste. Det syntes som om Coursen skulde være plat for Veiret; men den girede uophørligt, og ofte saa voldsomt, at nogle af Seilene bakkede. De fleste Skibe fordre nogen Plads, naar de seile for Vinden, og der er nogen Sø; men **the Mermaid** fordrede mere end sædvanlig Plads, og kunde neppe siges at styre nogensomhelst bestemt Cours. Alt dette bemærkede Gonverneuren, alt som Skibene nærmede sig hinanden, ligesom han ogsaa lagde Mærke til Mandskabets Bevægelser, efterhaanden som de kom til Syne i Reisningen.

„Gjør en af Bougkanonerne klar," raabte Mark til Betts, „der maa være foregaaet en eller anden frygtelig Ting; Briggen er i de Vildes Besiddelse, og de veed ikke hvorledes de skal regjere den!"

Denne Yttring frembragte, som man nok kan forestille sig, stor Forbauselse ombord i the Rancocus. Dersom de Vilde var i Besiddelse af Briggen, var det samme rimeligviis ogsaa Tilfældet med Gruppen, og hvad var der da blevet af Colonisterne? Det næste Qvarteer tilbragtes af Alle ombord i Skibet i den meest spændte Forventning, og Mark var i den største Vaande. Betts var ogsaa meget urolig, og det vilde ikke have været sikkert for en af Waallys Folk, dersom han i dette Øieblik kunde have faaet fat paa ham. Kunde det være muligt at Qoroony skulde have givet efter for Fristelsen, og været falsk? Gouverneuren kunde neppe troe det, og hvad Betts angaaer, protesterede han paa det bestemteste derimod.

„Er Bougkanonen klar?" spurgte Gouverneuren.

„Ja vel, Sir, fuldkommen klar."

„Brænd paa, men eleveer dygtig; vi vil kun skræmme dem for det første. Vee dem, dersom de vove at sætte sig til Modværge."

Betts syrede, og til Alles Forbauselse, gjengav Briggen et glat Lag. Men al Modstand ophørte med denne ene Anstrengelse. Alle Kuglerne gik forbi, og ingen leed ved dette Lag, undtagen de Vilde selv, af hvilke tre eller fire bleve qvæstede ved Kanonernes Reculering. Fra det

Øieblik denne Støi og Røg blev frembragt, ophørte Alt hvad der havde den fjerneste Lighed med Orden, ombord i Briggen, der vrimlede af Vilde. Briggen dreiede til Vinden og Seilene bleve bakke. **The Rancocus** nærmede sig imidlertid bestandig, i den Hensigt at entre; men da Gouverneuren nødig vilde udsætte sit Mandskab, der var uøvet i Haandgemæng, for en saadan Kamp med de grusomme Vilde, gav han Ordre til at lade en Kanon med Kartesquer, og at affyre den paa Briggen. Dette gjorde paa Engang Ende paa Affairen. Et halvt Dusin bleve dræbte eller saarede, nogle løb ned om Læ, nogle faa tyede til Reisningen, men største Parten sprang uden videre Betænkning overbord. Til Alles Forundring, som saae det, begyndte de som vare i Vandet, at svømme ret op til Luvart; en Omstændighed der vidnede om, at der enten fandtes Land eller Canoer i den Deel af Oceanet. Da Mark saae hvorledes det stod til ombord i Briggen, luvede han op under dens Laaring og lagde paa Siden af den. Efter en Minuts Forløb stod han og tyve udvalgte Mænd paa dens Dæk, i næste Øieblik var Skibene igjen klar af hinanden, og **the Mermaid** under Commando.

Ikke saasnart havde Gouverneuren udført sin Pligt som Sømand, førend han gik ned i Skibet. I Kahytten fandt han Mr. Saunders, eller Capitain Saunders, som Colonisterne kaldte ham, bunden paa Hænder og Fødder. Hans Hovmester var i samme Forfatning, og Bigelow

fandt man ogsaa indespærret i Stirritsen. Det var alle de Colonister som vare ombord, og med Undtagelse af to, alle dem som havde været ombord da Skibet blev taget.

Capitain Saunders kunde ikkun meddele Gouverneuren meget lidet, foruden det han saae med egne Øine. En vigtig Omstændighed kunde han alligevel meddele, og det gjorde han ogsaa; istedenfor at være til Luvart af Krateret, som Mark troede, var han i Læ af det, da Strømmen formodentlig havde sat Skibet mere vester efter, end han havde troet. Rancocus Øen vilde have været anduvet ved Solnedgang, dersom Skibet havde vedblevet at styre den Cours, som det lagde an, da the **Mermaid** kom i Sigte.

Men den allervigtigste Omstændighed var, at Fruentimmerne vare i Sikkerhed. De vare Alle paa the **Peak**, hvor de havde boet det sidste Halvaar, eller siden den gode Doroonys Død atter havde skjænket Waally Magten. Doroony døde en naturlig Død, og strax hereefter blev hans Søn overvældet; Waally ringeagtede Tabouringen, og overtalte sit Folk til at troe, at den ikke besad nogen Hellighed med Hensyn til de Blanke. At udplyndre disse Sidste og komme i Besiddelse af deres Skatte, af det Jern og Kobber som fandtes i deres Skibe, havde i Sandhed været de væsentligste Stikpenge, ved hvilke den voldsomme og ærgjerrige Høvding havde gienvundet sin Magt. Krigen brød alligevel ikke ud, saasnart Waally havde iværksat Revolutionen i sin egen Gruppe.

Denne nedrige Politiker havde tvertimod, efter denne Begivenhed, hyklet et inderligt Venskab, hvilket han erklærede for at være nødvendigt for hans Ders Fred, han havde samlet saa meget Sandeltræ, og tillod at det blev ført til Krateret hvor der allerede laae en Ladning, og havde paa andre Maader gjort saa mange venskabelige Demonstrationer, saa at Colonisterne vare blevne ført fuldkommen bag Lyset. Ingen havde tænkt paa en Overrumpling; men man gjorde tvertimod Forberedelser paa **the Peak** til at modtage Mark, hvis Tilbagekomst man nu daglig havde imødeseet i de sidste fjorten Dage.

The Mermaid havde overbragt en betydelig Træladning fra Bettos Gruppe, og havde losset ved Krateret. Da dette var tilendebragt var den gaaet ud i den Hensigt, at holde krydsende for at vente paa **the Rancocus**, og bringe Nyheder fra Colonien, som alle vare gunstige, med Undtagelse af Doroonys Død, og de seneste Begivenheder, som stod i Forbindelse dermed; men den laae paa den vestlige Rhed, som den kaldtes, og ventede paa den fastsatte Afseilingstime, som netop var bestemt til den Dags Morgen, paa hvilken den var stødt sammen med Gouverneuren. Dens Besætning bestod kun af Capitain Saunders, Bigelow, Kokken og Hovmesteren, og to af de Folk, som vare engagerede i Canton, af hvilke den ene var en ussel Chineser. De to sidste vare paa Udkik, bleve drukne, og lod i Mørkningen en Flaade fjendtlige Canoer komme paa Siden, hvorefter de bleve dræbte og

kaſtede overbord, til Straf for deres Forſømmelighed. De andre ſkyldte den Omſtændighed deres Liv, at de bleve overrumplede ſovende, da der ikke kunde være Tale om Modſtand. Om Morgenen blev Briggens Ankertoug kappet, Seil ſat til ſaa godt det lod ſig gjøre, og man forſøgte paa at bringe Skibet over til Bettos Gruppe. Det er meget tvivlſomt om det nogenſinde vilde have naaet dertil; men dette Punkt blev afgjort ved **the Rancocus's** betimelige Ankomſt.

Saunders kunde ikke meddele noget videre om Rovernes Foretagender, da han hele Tiden blev holdt nede om Læ, og han vidſte ikke en Gang hvor mange Canoer Flaaden beſtod af. Det Mandſkab der havde taget **the Mermaid** i Beſiddelſe, antog man alligevel for at være en meget lille Deel af Waallys nærværende Styrke, og ſom denne Høvding ſelv commanderede. Ved nogle halv forſtaaede Yttringer af Seierherrerne, troede Capitain Saunders, at Reſten var gaaet ind i Kanalen, i den Hensigt at naae Krateret, hvor Socrates, Unus og Wattles boede med deres Koner og Familier, og hvor der ikke befandt ſig nogen ſtørre Styrke, da **the Mermaid** afſeilede. Eiendommen der var alligevel af uforholdsmæssig ſtor Værdi, mod den Styrke hvis Forretning det var at beſkytte den. Som Følge af at **the Rancocus** havde indtaget en anden Liggeplads, var der bleven opført flere Bygninger paa Revet, og eet Huus af meget anſeelige Dimenſioner, var bleven opført paa Tinden. Disſe Huſe

vare rigtignok ikke rigt udstyrede, men de vare af stor Værd for Folk i Colonisternes Stilling. De fleste af Svinene gjennemrodede ydermere endnu de tusind Acres Eng, hvor de virkelig levede i en Slags Naturstand. Socrates bragte dem undertiden en Baadsladning Affald fra Krateret, for at holde Venskab med dem, men de vare ikke meget bedre end vilde Dyr, skjøndt der ikke havde været Tid nok til ganske at forandre deres Natur. Naar man regnede baade Unge og Gamle, maatte der omtrent have været to hundrede af disse Dyr, da de formerede sig meget stærkt. Dernæst var der en stor Mængde af det Gods ved Krateret, som var bragt fra Canton, hvoriblandt største Delen af Jernet, hvilket altsammen vilde være udsat for Waally-Mændenes Rovgjerrighed; thi den Modstand man kunde vente sig af de Tre, der vare i Besiddelse af Pladsen, kunde ikke have meget at betyde.

Da Gouverneuren først havde erfaret alle de forhaanden værende Omstændigheder, varede det ikke længe førend han havde fattet sin Beslutning. Det første, der skeete var at dreie klos til Vinden, og at løbe saa nær som muligt over det Sted, hvor Svømmerne maatte findes; thi Mark kunde ikke bære det over sit Hjerte, at overlade et hundrede af sine Medskabninger til deres Skjebne midt i Oceanet, uagtet de vare hans Fjender og Vilde. Ved at gjøre Smaaslag, og vende to eller tre Gange, befandt Colonisterne sig snart midt iblandt Svømmerne, af hvilke neppe een blandt ti efter Sandsynlighed

vilde have naaet Land, uden ved deres Fjendes Menneskekjærlighed. **The Mermaid** havde to eller tre Canoer paa Siden, og disse lod man rage i Drift i det rette Øieblik uden at tale et Ord til de Vilde. Indianerne forstod hurtig nok Meningen heraf, og svømmede fra alle Sider til Canoerne, skjøndt de endnu vare ængstlige for at komme klar af Skibene. Gouverneuren lod alle Fangerne gaae ned i den sidste Canoe, og ansaae sig nu for at være saa lykkelig at være fri for den hele Bande.

Der var tre bekjendte Kanaler, gjennem hvilke **the Rancocus** kunde bringes heelt op til Krateret. Mark valgte den der gik ind fra Nordsiden, baade fordi den var den nærmeste, og fordi han kunde strække længst ind af den uden at vende. Da Mark nu kjendte sin Stilling, faldt det ham ikke vanskeligt at finde Indløbet til denne Kanal. I det han forsynede **the Mermaid** med et Dusin Mand, blev den sendt til den vestlige Rhed for at afskjære Waallys Flaade, dersom den skulde komme ud med Bytte. Omtrent en Time efter at **the Rancocus** havde forandret Cours, fik den Land i Sigte, og netop ved Solnedgang, kom den saa langt ind, at den var istand til at ankre paa den nordre Rhed, hvor der ikke alene var et Læ, men en god Holdebund. Her laae Skibet Natten over, da Gouverneuren ikke holdt af at vove sig ind i de snævre Passager i Mørkningen.

Sjette Kapitel.

Skjøndt Gouverneuren ansaae det for klogt at ankre op for Natten, forsømte han ikke den Forsigtighed at recognossere. Betts blev i et armeret Fartøi sendt henimod Revet, for at forvisse sig om Sagernes Stilling i den Kant. Hans Instrux bød ham at trænge saa langt frem som muligt, og hvis det lod sig gjøre, faae Socrates i Tale, der nu kunde ansees som Høistcommanderende paa det angrebne Punkt.

Det var meget lykkeligt at Gouverneuren havde truffen denne Forholdsregel. Da Betts havde Skibets Storbaad, som førte to Luggerseil, kom han baade let og hurtigt afsted, og han fik virkelig Revet i Sigte inden Midnat. Til hans Forundring syntes Alt at være roligt, og Betts troede i Førstningen at de Vilde havde fuldendt deres Værk og vare afseilede. Da han var en driftig Karl, tilfredsstillede en Recognossøren i det Fjerne ham alligevel ikke, og han gik videre, indtil hans Fartøi laae ved Siden af Revets naturlige Kai, her landede han og marscherede mod Kraterets Indgang. Porten havde man skjødesløst ladet staae aaben, og da de kom ind paa den rummelige Plads, fandt Folkene Alt roligt, uden ringeste Spor af nylig foregaaede Voldsomheder. Betts vidste at de som boede paa dette Sted sædvanligviis foretrak Tinden som Sovested, og han steg op til en af de Hyl-

ter, som her vare blevne opførte. Her fandt han Gruppens hele lille Garnison i den dybeste Søvn, uden den ringeste Ahnelse om de Farer, som truede dem. Som det nu fandtes havde Waallys Folk endnu ikke ladet sig see, og Socrates vidste ikke noget om Alt hvad der var hændtes Briggen.

Negeren var meget glad ved at gjensee Betts, og ved at erfare at Master Mark var i Nærheden med en betydelig Forstærkning. Den Afdeling som allerede var ankommet, kunde virkelig fortjene en saadan Benævnelse; thi Gouverneuren havde sendt med Overstyrmanden ikke mindre end fem og tyve velbevæbnede Mænd. Med saadan en Garnison ansaae Betts Krateret for at være sikkert, og han sendte Storbaaden tilbage med fire Matroser, for at melde i hvad Tilstand han havde fundet Sagerne, og for at meddele hvad han iøvrigt havde faaet Underretning om. Da dette var skeet henvendte han sin Opmærksomhed paa Stedets Forsvar.

Ifølge Socrates's Beretning vilde man ikke være udsat for stort Tab af Eiendom, dersom Colonisterne kunde forsvare Revet mod Voldsmændene. **The Abraham** var ovre ved **the Peak**, og laae i god Behold i Vigen, hvilket ogsaa var Tilfælde med **the Neshamony** og flere af Baadene, da han kun havde to eller tre af de mindre hos sig. Svinene og Køerne vare meest udsatte, skjøndt næsten Halvdelen af Kreaturerne nu bleve holdte

paa **the Peak.** Dog var der et Par hundrede Svin paa Græsgangen, saavel som ikke mindre end otte Stykker Hornqvæg, Kalvene indbefattede. Tabet af de Sidste vilde blive meget følelig, og det var meget at befrygte, da Dyrene vare overmaade tamme, og let kunde fanges. Betts nærede alligevel mindre Frygt for Qvæget end for Svinene, da de sidste kunde dræbes med Pile, medens han vidste at Waally ønskede at erholde de Første levende.

Ifølge Socrates's Beretning, var Vegetationen skreden betydelig frem paa hele Gruppen. Græsset groede overalt hvor man havde saaet det, forudsat at der var det mindste Tegn til Jord, og Engen indtog nu en stor Strækning, der næsten var grøn heel over, fast nok til at Kreaturerne kunde græsse der uden at synke i. Træer af alle Slags trivedes ogsaa, og man forsikkrede Betts, at han ikke vilde gjenkjende Gruppen naar han saae den ved Dagslyset. Alt dette var glædelige Efterretninger, i det mindste for de nye Colonister, der nu havde været saa længe ombord i et Skib, at Alt hvad der havde Lighed med Terrafirma og Grønt, forekom dem at være et Paradis. Men Betts havde for Øieblikket alt for meget at tænke paa, til at lægge Mærke til Socrates's Lovtaler, og han henvendte nu sin hele Opmærksomhed paa Forsvarsmidlerne.

Da der **kun** var een Vei ad hvilken man kunde nærme sig Krateret, undtagen tilsøs, og det var ad Svineengen og over Plankebroen, følte Bob hvor vigtigt det

var øieblikkelig at tage Passet i Besiddelse. Han beordrede Socrates at have Øie med Porten, hvor han posterede en Vagt, og gik selv ledsaget af ti Mand for at sikkre sig Broen. Waallys Folk kunde rigtignok svømme, og vilde ikke være meget tilbøielige til at standse længe ved Bassinet; men det vilde være en Fordeel, som man ikke burde lade ubenyttet, at angribe dem medens de vare i Vandet. Carronaderne bleve ydermere alle ladede, og da disse Forsigtighedsregler vare blevne iagttagne, og Skildvagter vare udsatte, tillod Betts Mandskabet at sove under fuld Bevæbning, dersom de ellers vare istand til at sove. Situationen var saa ny, at Faa benyttede sig af Tilladelsen, skjøndt deres Høistcommanderende snart hørtes snorke af alle Kræfter.

Waally gjorde, som man kunde vente, sit Angreb lige i Dagningen. Før den Tid var Storbaaden alligevel kommen tilbage til Skibet, og dette var nu let og under Seil og nærmede sig Krateret raskt. Uden at nogen vidste det, men dog som Mark havde formodet, var **the Mermaid** løben ind af den vestlige Passage, og krydsede op igjennem den, idet den ogsaa nærmede sig raskt til Waallys Arriergarde. Saaledes var Sagernes Tilstand, da man hørte de Angribendes Hyl.

Waally rettede sit første Angreb mod Broen, som han ventede at finde ubevogtet, og haabede at komme over den uden Modstand. Han vidste at Skibet var afseilet og frygtede ikke længer for dets Ild; men han

vidſte tillige overmaade godt at der var Kanoner paa Tinden, og han ønſkede at tage dem, medens hans Folk endnu vare beſjelede af den første Angrebs Iver. Hine frygtelige Krigsmaſkiner bleve af alle hans Folk betraglede med den dybeſte Ærefrygt, og Waally vidſte hvor vigtigt det var, at en hurtig Bevægelſe ſkulde lykkes ham. Han havde ſamlet ſig ſaa megen Erfaring, med Henſyn til Revets Tilſtand, at han ikke ventede nogen betydelig Modſtand, da han fuldt og faſt troede, at nu, da han havde bemægtiget ſig **the Mermaid**, vilde hans Fjender i Antal være reduceret til mindre end et halvt Duſin. I alt dette havde han fuldkommen Ret, og der kan ikke være noget Spørgsmaal om, at Socrates og hans hele Parti, tilligemed Revet og for den Sags Skyld den hele Gruppe, vilde være faldne i hans Hænder, dersom Forſtærkningen ikke ſaa betimelig var ankommen. Hylet opſtod da man havde forvisſet ſig om at Broen var afſkaaren, og det blev fulgt af en Salve fra Vagten, der var poſteret i Nærheden af den paa Revet. Fægtningen var nu begyndt, og den fortſattes ſtrax med megen Heftighed og med en frygtelig Larm. Waally lod ogſaa alle ſine Muſketter affyre, ſkjøndt han endnu ikke ſaae nogen Fjende, og vidſte ikke i hvilken Retning han ſkulde ſkyde. Han kunde rigtignok ſee Mennesker gaae omkring paa Revet, men det var kun i enkelte Øieblikke, da de for det meſte holdt ſig i Skjul. Efter at have ladet ſine Muſketter affyre, gav Høvdingen Ordre til at gaae løs, og flere

Hundrede af hans Krigere ſtyrtede ſig i Basſinet, og begyndte at ſvømme mod det Punkt, ſom ſkulde angribes. Denne Bevægelſe mindede Betts om at det vilde være klogeſt, at trække ſig tilbage til Porten, hvilket ſkeete i god Orden, og uden Haſt. Denne Gang lykkedes det Waallys Mandſkab at beſtige Revet, uden paniſk Skræk, og uden Tab. De landede i en Klynge og ſpredte ſig ſtrax efter i alle Retninger, begjerlige efter at plyndre, og tørſtende efter Blod. Betts var ikke deſtomindre iſtand til at komme ind igjennem Porten, hvilket han gjorde uden at tøve, fuldkommen overbeviiſt om, at enhver Beſtræbelſe for at modſtaae Strømmen udenfor, vilde være forgjæves. Saaſnart hans Parti var kommet ind, blev Porten lukket, og Betts kunde nu henvende hele ſin Opmærkſomhed paa at forſvare Krateret.

Citadellets ſtore Udſtrækning, der udgjorde et Rum af ikke mindre end hundrede Acres, maa man erindre gjorde dets Garniſon meget utilſtrækkelig under en Beleiring. Det er ſandſynligt at ingen af de Tilſtedeværende vilde have tænkt paa at forſvare det, derſom de ikke havde været ſikkre paa at en kraftig Hjælp var nær forhaanden. Denne Viſhed opmuntrede Garniſonen, og gjorde deres Beſtræbelſer meer redebonne og livlige. Betts deelte ſit Mandſkab i Afdelinger beſtaaende af to, ſom han ſpredte omkring paa Tinden, med Ordre til at være aarvaagne og at underſtøtte hinanden. Det var vel bekjendt at et Menneſke ikke kunde komme ind udenfra, undtagen

gjennem Porten, eller ved Hjælp af Stiger, eller en anden mekanisk Indretning. Den nødvendige Tid til at forskaffe sig de sidste, vilde medføre høilys Dag og vilde sætte Colonisterne istand til at lade en saadan Styrke opmarschere til det truede Punkt, der ganske sikkert vilde være tilstrækkelig til at modstaae Angriberne. Porten selv blev beherskет af en Carronade, ved hvilken var posteret en Vagt.

Waally blev høieligen skuffet, da han ved egen Undersøgelse overbeviiste sig om, at Tinden ikke kunde bestiges, endog af hans behændigste Mænd, uden at tage sin Tilflugt til konstige Midler. Han var klog nok til at sende alle sine Folk tæt under den naturlige Muur, hvor de kun var i Sikkerhed for Kanonerne; men hvor de tillige ikke vare til nogen Nytte. En stor Bunke Jern, en Gjenstand der var saa meget eftertragtet, laae tydelig for ham under et Tag; men han turde ikke sende en eneste Mand for at røre den, da det vilde have bragt Lykkejægeren under Kraterets Ild. En Mængde andre Gjenstande, der næsten vare ligesaa værdifulde, skjøndt de maaskee ikke havde den samme reelle Værdi, laae ogsaa lige for deres Øine; men de vare tabouerede ved Krudtets og Kuglernes Magt. Elleve hundrede Krigere, hvilket man senere bragte i Erfaring, landede hiin mindeværdige Morgen paa Revet, og samlede sig under Kraterets Mure. Endnu Hundrede forbleve ved Canoerne, der laae omtrent en Miil længer ude i den vestlige Passage, eller i Læ, ventende paa Foretagendets Udfald. Den første Bestræbelse Waally gjorde

for at bestige Tinden, var at lade Folkene stille sig op paa hinandens Skuldre. Denne Plan lykkedes tildeels; men det første Hoved som viiste sig over den lodrette Deel af Klippen, fik en Kugle gjennem Hjernen. Musketten blev affyret af Socrates. Dette ene Skud kuldkastede hele Maskinen, idet flere af dem der faldt, bleve alvorlig beskadigede og lemlæstede. Den fuldkommen isolerede Stilling af Krateret, der saa at sige var langt fjernet fra alle de omgivende Gjenstande, bidrog betydelig til dets Styrke i militair Forstand, og Waally vidste ikke hvorledes han skulde overkomme Vanskeligheder, som kunde have sat en mere civiliseret Soldat i Forlegenhed. For første Gang i sit Liv havde hiin Kriger gaaet imod en Forskandsning, som kun kunde indtages ved regelmæsige Approscher, med mindre det skeete ved et **coup de main.** Med Hensyn til det sidste vare de Vilde tilstrækkelig erfarne, og herpaa havde de egentlig stolet; men da de bleve skuffede heri, fandt de sig henviiste til Midler, som de vanskeligen kunde forskaffe sig.

Kjed af Uvirksomhed besluttede Waally omsider at gjøre en fortvivlet Anstrengelse. Skibsværftet blev endnu benyttet til at reparere Baade ꝛc. og der laae bestandig et større eller mindre Qvantum Træmaterial paa, eller i Nærheden af det. Idet Waally udsøgte et Antal af hundrede dristige Mænd, under Commando af en af hans tappreste Anførere, afsendte han dem til Stedet, for at bringe saa meget Tømmer, Planker og Bræder ꝛc. som de

kunde bære, under Skjul af Klipperne. Betts havde alligevel forudseet Sandsynligheden af noget lignende, og han rettede een af Carronaderne, ladet til Mundingen med Kardæsker, lige mod den største Plankestabel. Vagabonderne kom derfor ikke snarere tilsyne, førend han blæste paa Lunten. De Vilde vare samlede i en Hob omkring Plankerne, da han affyrede Kanonen. Et Dusin af dem faldt, og de Øvrige forsvandt som Støv der blev henveiret af en Hvirvelvind.

Netop i dette Øieblik lød Raabet, at **the Rancocus** var i Sigte, over hele Linden. Gouverneuren maatte have hørt Knaldet af Kanonen; thi han affyrede en til Gjengjeld, et opmuntrende Signal for hans Ankomst. Efter en Minuts Forløb hørtes et tredie Skud vester fra, og Betts saae **the Mermaids** Seil over Løvlandet. Det er neppe nødvendigt at tilføie, at Knaldet af de to Kanoner i Afstand, og Synet af de to Skibe, med eet gjorde en Ende paa Waallys Planer, og bevægede ham uden ringeste Tøven til at begynde sit andet Tilbagetog fra det Sted, som, ligesom Nelsons Fregatter, næsten kunde siges at være indprentet i hans Hjerte.

Waallys Tilbagetog var, om ikke meget hæderligt, saa dog heldigt. Paa et givet Signal skyndte hans Folk sig til Vandet, styrtede sig i det, og svømmede atter tvers over Bassinet. Det havde staaet i Betts Magt at dræbe mange af dem paa Tilbagetoget; men han vilde ikke uden Nødvendighed udgyde Blod. Halvhundrede Liv flere eller

færre, kunde endelig ikke være af nogen Betydning, saasnart Tilbagetoget var besluttet, og de Vilde fik Lov til at trække sig tilbage, og at tage deres Døde og Saarede med, uden at blive fortrædigede. Det sidste skeete ved at rulle Plankerne over, og bære dem over Broen.

Det var alligevel langt lettere for Waally at naae Canoerne, end at vide hvilken Vei han skulde styre, efter at han var kommen til dem. **The Mermaid** afskar hans Tilbagetog gjennem den vestlige Passage, og **the Rancocus** nærmede sig raskt gjennem den nordlige. For at naae den østlige eller sydlige, vilde det blive nødvendigt at passere indenfor Kanonskuds Distance fra Revet, og hvad der var endnu mere, at løbe Spidsrod mellem Krateret og **the Rancocus**. Denne Fare var Waally nødt til at underkaste sig, da han intet andet Middel havde til at unddrage sin Flaade. Ved at pagaie op til Luvart, formindskede han rigtignok betydeligt den Fare han udsatte sig for fra de to Skibe, da det ikke vilde staae i deres Magt at indhente ham, i Gruppens snevre Kanal, saa længe han stak ret op i Vindøiet. Det er sandsynligt at de Vilde fattede dette, og at den Omstændighed betydeligt opmuntrede dem i de Bestræbelser de øieblikkelig gjorde, for at komme ind i den østre Passage. Betts tillod dem at passere Revet, uden atter at skyde paa dem, skjøndt nogle af Canoerne, idetmindste i en halv Time, var inden for Kanonskuds Distance, medens de udførte det. Det var en Lykke for Indianerne, at **the Rancocus** ikke

ankom førend den sidste af deres Partie var saa langt til Luvart, som det Sted hvor Skibet havde ligget til Ankers, da det første Gang ved konstige Midler blev bragt derhen. Betts gik ud til Gouverneuren, for strax at aflægge Rapport om det forefaldne. Det var tydeligt at Faren var overstaaet, og Woolston var ikke utilfreds over det opnaaede lykkelige Udfald, uden at man behøvede at tage sin Tilflugt til Batterierne. Skibet løb strax op til den naturlige Kai, og Besætningen strømmede iland, saasnart en Planke var bleven lagt over, for at sætte dem istand dertil. Efter en Times Forløb vare Køerne bragte iland og græssede i Krateret, hvor Græsset var knæhøit, og alt hvad der besad Liv var ude af Skibet, maaskee med Undtagelse af Rotterne og Kakkellakkerne. Ingen brød sig nu om Fjenden, Folkene tilveirs sagde, at de kunde see dem pagaie afsted som om det gjaldt Livet, og at de allerede vare for langt borte til at kunne forfølges. Det vilde have været let nok for Skibene, ved atter at gaae tilsøs, at afskjære Flygtningene; men dette var noget som ingen ønskede, da Alle vare altfor lykkelige ved at være dem qvit, til at nogen skulde gjøre et Skridt for at forlænge Sammenkomsten.

Det var en sand og inderlig Glæde for Colonisterne, atter at være paa Landjorden. Under sædvanlige Omstændigheder kunde Udvandrerne maaskee ikke have funden saa mange Tillokkelser ved Revet, Krateret og Svineengen, men fem Maaneder tilsøs bidrager mægtigt til at gjøre

det goldeſte Sted ſmukt. Man kunde alligevel ikke længer medrette beſkylde Gruppen for at være gold, og iſær de Dele af den, ſom Folkene havde taget ſig af. Træerne begyndte endog at blive talrige, da Tuſinder af dem vare blevne plantede, nogle for Frugternes Skyld, nogle for Vedet, og atter andre kun for at afgive Skygge. Allene af Piil havde Socrates med egen Haand plantet flere end fem tuſinde, da hele Operationen ſimpeltvæk var den, at ſtikke Enden af en Green ned i Mudderet. Det er neppe nødvendigt at omtale Vextens Hurtighed; ſkjøndt den var fire Gange hurtigere end nogen man kjender i Amerikas meeſt frugtbare Regioner.

Nu var Mark altſaa atter hjemme efter ſaa lang en Reiſe. Der laae ogſaa hans Skib, godt beſtuvet med hundrede forſkjellige Ting, ſom alle vilde bidrage til Coloniſternes Velvære og Hyggelighed. Der var et Øieblik da Gouverneurens Hjerte ſtrømmede over af Taknemmelighed, og kunde han da have foldet Bridget og Børnene i ſine Arme, vilde hans Lykſaligheds Maal have været fuldt. Bridget blev alligevel ikke forglemt, thi kortere end en halv Time efter at Skibet var fortøiet, ſeilede Betts med **the Neshamony** til **the Peak**, for at overbringe den glædelige Tidende, og føre Gouverneurens Lady til Revet. Førend Solens Nedgang, eller omtrent paa den Tid, kunde hans Tilbagekomſt ventes, da **the Neshamony** tilbagelagde Veien i langt kortere Tid, end noget af de andre ſmaa Fartøier. Det var alligevel ikke nødvendigt for

Betts at gaae saa langt; thi da han godt havde klaret Cape South, og var i Strædet, stødte han paa **the Abraham**, der var bestemt til Revet. Det lod til at der fra **the Peak** var bleven opdaget nogle Tegn til Fjendtligheder, thi nogle Canoer var bleven bemærkede da Waally gik over fra Rancocus Den, og efter et afholdt Raad var det bleven besluttet, at sende **the Abraham** over, for at underrette Folkene paa Revet om den formodede Fare, og for at hjælpe dem med at drive Fjenden tilbage. Bridget og Martha vare begge ombord i Skonnerten, den Første for at see efter de mange værdifulde Gjenstande, hun havde efterladt i Gouvernements-Huset og paa Tinden, og den Sidste for at ledsage hende.

Vi overlade det til Læseren at forestille sig den Glæde der opstod, da de ombord i **the Abraham** erfarede **the Rancocus's** Ankomst. Bridget var henrykt, og høieligen glædede hun sig over den Beslutning hun ved denne Leilighed havde fattet, at seile over til Revet, og at bringe sit Barn med sig. Efter de første Lyksalighedsyttringer, og efter at de nødvendige Forklaringer vare blevne givne, raadførte man sig om hvad dernæst skulde foretages. Brown commanderede **the Abraham** og havde et tilstrækkeligt Mandskab, og Betts sendte ham ud til Luvart, uden for alle Grundene, for at see efter Fienden. Man ansaae det for ønskeligt ikke allene at see Waally godt klar af Gruppen; men at tvinge ham til at staae nordefter, for at han ikke igjen skulde nærme sig Revet,

saavelsom for at genere ham saa meget paa hans Tilbagetog, at han i Fremtiden skulde tabe Lysten til disse Expeditioner. Til en saadan Tjeneste var Skonnerten det meest hensigtsmæsige af alle Colonisternes Skibe, da den kunde manoeuvreres af et Par Mand, og dens Armering var fuldkommen tilstrækkelig til alt hvad der kunde fordres af den, ved denne Leilighed. Betts vidste meget godt at Brown i enhver Henseende var godt skikket til at commandere, og han fik Fruentimrene ombord i **the Neshamony**, vendte og lod Skonnerten gaae til Luvart.

Bridget naaede Revet inden Middag. Alle den Dags Foretagender var begyndt saa tidligt, at der havde været Tid til det altsammen. Da Gouverneuren saae **the Neshamony** nærme sig, blev han meget urolig, han vidste at den ikke kunde have været ved **the Peak**, og troede at Waallys Flaade havde afskaaret den, og at Betts kom tilbage for at faae Forstærkning. Men som Baaden kom nærmere, blev de qvindelige Dragters Flagren bemærket, og dernæst skjænkede hans ufeilbare Kikkert ham et Glimt af hans unge Kones søde Ansigt. Fra det Øieblik af var Gouverneuren ikke istand til at give en sammenhængende eller nyttig Ordre, førend Bridgets Ankomst. Skibe, som kom Syd fra vare nødte til at passere gjennem det snevre Indløb, mellem Revet og Svineengen, hvor den saa tidtnævnte Skydebro var. Der var Dybde nok for at en Fregat kunde flyde der, og det var muligt at føre en Fregat derigjennem, da Breden

tusind Træer fra Tid til anden vare blevne plantede alene i og rundt om Krateret. Hele Lunde af dem saaes ogsaa paa passende Steder, paa de omgivende Øer. Træerne vare rigtignok endnu for unge til at bære meget rigt; men de havde begyndt at bære, og det var meget behageligt for dem der nylig vare ankomne fra Pensylvanien, at kunne vandre i en Orangelund og plukke Frugten lige af Træerne.

Med Hensyn til Figen, Meloner, Limoner, Schaddocks og endog Cocusnødder, kunde nu alle faaes og det i en Mængde, der næsten var tilstrækkelig for Befolkningen. I Tiden længtes Coloniſterne efter Æblerne og Pferſkenerne fra deres egen Brede, disse to Frugter som ere saa velsmagende og overflødige i deres gamle Hjem, men de skuffedes endnu af Nyheden, og det krævede Tid at komme til den Overbeviisning, at vi langt vanskeligere blive kjed af Æbler, Pferſkener og Kartofler, end af nogen af Naturens sjeldneste Gaver. Det som Kartoflen er bleven til blandt Vegetabilier, er Æblet blandt Frugter, og naar vi stige op til Havedyrkningens federe og mindre varige Produkter, indtager Pferſkenen, naar den er dreven til Fuldkommenhed, en ganske særegen Plads, da ingen Frugt kan rivaliſere med den i Smag, medens man aldrig bliver kjed af den. Pferſkenen og Druen er, som Frugt betragtet, Forsynets to kostbareste Gaver.

Den Nat sov de fleste af Udvandrerne ombord i Skibet, dog næsten alle for sidste Gang. Omtrent Klok-

ken ti om Formiddagen kom Brown løbende igjennem den østre Passage, ned til Revet for at melde at Waally var borte, da han havde forladt Gruppen til Luvart, og skyndte sig det bedste han kunde tilbage til hans egne Øer, uden at stoppe op ved Rancocus. Det var et stort Spørgsmaal, om Høvdingen vilde finde sine egne Besiddelser efter en Seillads af et hundrede Mile, thi en ubetydelig Afvigelse fra den rette Cours ved Afgangspunktet, vilde meget let bringe ham langt fra hans Bestemmelsessted. Dette var alligevel noget som Colonisterne brød sig meget lidt om. Jo større den Forlegenhed var som deres Fiende blev sat i, jo mindre Rimelighed vilde der være for at han skulde gjentage Besøget, og skulde nogle af dem omkomme, vilde det ikke være til nogen Skade. Gouverneuren var meget tilfreds over at Brown ikke havde forfulgt Canoerne, da Afslaget i sig selv var tilstrækkeligt, og der var meget liden Sandsynlighed for at Colonien oftere vilde blive generet fra den Kant, nu den var bleven saa stærk.

Denne og den næste Dag var Udvandrerne fuldt op beskæftigede med at bringe deres Effecter iland, hvilke bestod i Husgeraad, Værktøi og andre Fornødenheder. Da Gouverneuren havde i Sinde strax at sende fyrgetyve dertil udseete Familier over til **the Peak**, blev **the Abraham** lagt ind til Kaien, og disse Familiers Eiendom blev, ligesom den kom iland, bragt ombord i Skon-

nerten. Baade Mænd og Qvinder vare beſkæftigede hermed, og Revet lignede i dette Øieblik en Biſtade. Bill Brown, ſom endnu commanderede **the Abraham**, var naturligviis tilſtede, og han ſøgte at faae en Samtale med Gouverneuren, under hvilken han yttrede ſig paa følgende Maade:

„Det er en herlig Skibsbeſætning De har bragt os, Sir, og nogle af dem er af hvad jeg kalder den rette Sort!"

„Jeg forſtaaer Dig, Bill," ſvarede Mark ſmilende, „Din Commiſſion har jeg troligen udført, og Phoebe her er rede til at lade ſig ſpledſe, ſaaſnart Leilighed gives."

„Det er let nok gjort, naar Folk har Lyſt," ſagde Bill, idet han vendte ſig hid og did. „Derſom De vilde være ſaa god, Sir, at udpege det unge Fruentimmer for mig, ſaa kunde jeg imidlertid begynde at holde lidt af hende."

„Ung! Derom var der ikke Tale i Ordren, Bill. Du ønſkede Dig en Kone, og ſom Følge deraf er Een bleven indſkibet Du maa tage Henſyn til Markedet, og erindre at Varerne ere efterſpurgte i Forhold til deres Friſkhed."

„Godt, godt, Sir, jeg vil ikke belemre Dem med hende, om hun ogſaa er gammel nok til at være min Moder; men jeg vil dog troe, Mr. Woolſton, at De ſaae paa en gammel Skibskammerats Fordeel i et fremmed Land, og at der ikke er udſendt en eneſte Ledſa-

gerſke, ſom ikke vil paſſe ſig for en Karl paa to og tredive Aar."

„Det kan Du ſelv dømme om, Bill. Her kommer hun bærende paa en Kikkert, ſom om det var for at betragte hendes eget ſmukke Anſigt, og naar det viſer ſig at hun er ligeſaa god ſom hun er ſmuk, vil Du have al Grund til at være tilfreds, og hvad der er endnu mere, Bill, Din Kone kommer ikke ganſke tomhændet, da hun har en heel Mængde Sager, ſom betydelig vil bidrage til at bringe Dit Husvæſen i forſvarlig Stand."

Brown var meget glad over Gouverneurens Valg, ved hvilket han havde taget tilbørligt Hensyn paa ſin fraværende Skibskammerats Intereſſe og Smag. Phoebe lod til at være meget tilfreds med den Husbond, ſom var hende tiltænkt, og den ſamme Dag blev Parret forenet i the Abrahams Kahyt. Ved ſamme Leilighed blev Ceremonien udført for Unus og Juno, ſamt Peters og hans indianſke Kone; da Gouverneuren anſaae det for paſſende at der blev taget Hensyn til Formerne, og at Sømmeligheden blev iagttaget, ſaavidt det paſſede til deres Forhold.

Omtrent ved Solens Nedgang, den tredie Dag efter the Rancocus's Ankomſt, afſeilede the Abraham til the Peak, med noget mindre end hundrede af Udvandrene ombord, Qvinder og Børn iberegnede. The Neshamony afgik nogle faa Timer iforveien, medhavende Gouverneuren og hans Familie. Mark længtes efter at

see sin Søster Anne, og hans to Brødre længtes om muligt endnu mere efter at faae dette Ønske tilfredsstillet.

Mødet mellem disse Lemmer af den samme Familie var meget rørende. De unge Mennesker fandt deres Søster langt bedre indrettet end de havde ventet, og i Besiddelse af langt større Bequemmeligheder, end de havde troet det muligt at finde i en saa ung Coloni. Heaton havde opført sig en Bolig i en fortryllende Lund, hvor der var Vand og andre Bequemmeligheder nær forhaanden, og hvor hans egen Familie boede ganske for sig selv. Denne Udmærkelse var bleven ham eenstemmig tilstaaet, paa Grund af hans nære Slægtskab til Gouverneuren, hvis Stedfortræder han var, samt af Agtelse for hans Opdragelse og oprindelige Livsstilling. Søfolk ere vant til at have Agtelse for Stilling og Myndighed, og føle sig endog lykkelige derved, og den Tanke at nære Skinsyge paa Grund af disse Fortrin, der endnu indskrænkede sig til Mark og Heaton, saavelsom deres respective Familier, var endnu ikke faldet Nogen ind paa Den.

Ved Midnat kom the Abraham ind i Vigen. Seent som det var, tog dog hver Udvandrer, i Forhold til hans eller hendes Styrke, sin Byrde og begyndte at stige op ad Trappen, begunstiget af den blide Fuldmaane. Den Nat tilbragte de fleste af de Nyankomne i Lundene under Telte eller i et Træskuur, som var bleven opført for

dem, og ſød var den Hvile ſom fulgte med Tilfredshed og Tryghed i et ſaa behageligt Klima.

Den næſte Morgen da Udvandrerne traad ud af deres midlertidige Boliger, og betragtede den ſmukke Scene der laae for dem, kunde de neppe troe paa dens Virkelighed. Rigtignok mødte der ikke deres Syn noget mærkværdigt eller uventet, i Skikkelſe af kunſtige Frembringelſer, men Forſynets overflødige Gaver, og Stedets naturlige Skjønhed, overgik deres Forventninger, lige ſaa meget ſom deres Evne til at foreſtille ſig ſaadan en Herlighed. Denne Blanding af Blidhed og Pragt, dannede et ensemble, ſom de aldrig havde ſeet Mage til i nogen anden Verdensdeel, og der var ikke Een blandt dem Alle, der for Øieblikket ikke følte eller udtrykte ſig, ſom om han eller hun pludſelig var bleven forflyttet til et jordiſk Paradiis.

Syvende Kapitel.

Colonien havde nu naaet et Punkt, da det blev nødvendigt at gaae frem efter beſtemte Regler, og med den fornødne Forſigtighed. Viſſe ſtore Principer, over hvilke Gouverneuren havde tænkt meget, maatte beſtemmes,

og han var fuldkommen forberedt paa at fastsætte, og at gjennemføre dem, skjøndt han vidste at der herskede afvigende Meninger blandt nogle af hans Folk, som kunde være tilbøielige til at gjøre Indvendinger imod, om ikke absolut at modsætte sig hans Meninger. Menneskets holder af Forandring, undertiden blot af den Grund, at det er Forandring, og det er ikke sjeldent at de tillade denne gjenstridige Følelse at kuldkaste Interesser, der ere af den største Vigtighed for dem, og i hvis Varighed en ikke ringe Deel af deres Fortræffelighed bestaaer.

Med Undtagelse af saadanne ubetydelige Hensyn til den Ærbødighed der skyldtes Gouverneuren, for ikke at tale om hans Rettigheder, havde hidtil alt hvad der henhørte til Agerdyrkningen været i fælles Besiddelse blandt Colonisterne. Men Marks gode Forstand tilsagde ham, at denne Tingenes Tilstand hverken kunde eller burde vedblive. De Theorier som i vore Dage ere komne i Mode, angaaende Fortræffeligheden af Foreninger, kjendte man den Gang kun lidet, og havde endnu mindre Tillid til. Selskabet, saaledes som det existerer i en lovmæsig Form, er en Forening der fuldkommen svarer til alle nyttige Hensigter, og undertiden alt for meget; og Gouverneuren indsaae at det ikke var til nogen Nytte, at danne et Hjul inden i et andet Hjul. Naar Menneskene trænge til hinandens Hjælp for at udføre et nyt Øiemed, nu vel, saa lad dem forene sig i denne Hensigt; men Mark var fuldkommen bestemt paa at der kun skulde være een Regje-

ring paa Øen, og at denne Regjering skulde være af den Slags, der opmuntrede men ikke nedtrykte Bestræbelserne. Saa længe en Mand arbeidede for sig selv og for dem, der var ham nærmest og kjærest, havde Selskabet en Sikkerhed for at han vilde udrette alt hvad der behøvedes, hvor hele Communitetens Fremgang skulde bevirkes i Fællesskab, og med Bevidstheden om denne simple og aabenbare Sandhed, grundede vor unge Lovgiver sin Theori og sin Regjering. Beskyt Alle ligemeget i deres Rettigheder; men naar det er gjort, saa lad hver Mand forfølge sin Vei til Lykkalighed, paa den Maade han selv vil, uden at indrømme flere af hans naturlige Rettigheder, end som vare nødvendige, for at naae de store Maal, Fred, Sikkerhed og Lov. Dette var Marks Theori. Hvad den moderne Grille angaaer, at Mennesket ikke indrømmer Regjeringen nogen naturlig Ret; men kunde modtage Alt uden at gjengjelde noget, var Gouverneuren, reent ud sagt, ikke naragtig nok til at troe. Han vidste meget godt, at naar et Menneske for Exempel giver Samfundet Myndighed til at tvinge ham til at møde for Retten som Vidne, indrømmer han netop Samfundet saa meget af hans naturlige Rettigheder, som kunde være nødvendige til at bemyndige ham til at blive borte, om han fandt for godt, og saaledes fremdeles gjennem alle de lange Fortegnelser over de Fordringer, som de meest føielige Communiteter gjøre paa deres Borgeres Tjenester. Mark vidste at det store Formaal ikke bestod i at op-

sætte Theorier, som ethvert ledsagende Faktum gjør til Løgn; men saavidt den menneskelige Ufuldkommenhed formaaer det, at fastsætte som Regel, det nøiagtige Punkt, ved hvilket Indrømmelse af hvad man ikke er forpligtet til at tilstaae Regjeringen, bør ende, og det, hvor den ubudne individuelle Frihed begynder. Han var ikke saa stor en Sværmer, at han skulde anseе sig selv for at være den første, der havde gjort denne store Opdagelse; men han var overbeviist om, at han indlod sig paa Sagen med de reneste Hensigter. Vor Gouverneur satte ikke Priis paa Magt, for Magtens Skyld; men haandhævede den kun for det Offentliges Vel. Af Naturen var han mere tilbøielig til at søge sin Lykke i en meget lille Kreds, og vilde have været lige saa tilfreds ved at overlade Regjeringen til en Anden, som ved selv at regjere, dersom der havde været en Anden, som var skikket til en saadan Stilling; men det var der ikke. Det at han selv tidlig var bleven vant til at befale, den særegne Omstændighed, at han først var kommen i Besiddelse af Territoriet som om det var en egen Gave af Forsynet, den Virksomhed han havde udviist ved at tilveiebringe Tingenes nuværende Forfatning, og hans Eiendom, som beløb sig til mere end alt det øvrige af Colonien tilsammen, bidrog til at give ham en Ret og Myndighed til at regjere, bidrog til at byde enhver Rivals Fordringer Trods, om der havde existeret en saadan; men der fand-

les ingen Rival, og enhver af de Tilstedeværende ønskede ikke at see nogen Anden i hans Sted.

Det første Skridt Gouverneuren foretog sig, var at udnævne sin Broder Abraham Woolston til Gouvernements-Secretair. I hiin Tidsalder havde Amerika meget forskjellige Begreber om Embeder og om deres Værdighed, om den Agtelse der skyldtes Autoriteterne, og om de Mennesker, der beklædte dem, fra hvad det er Tilfælde nu tildags. Da Colonisterne kom fra Amerika, førte de Tidens Begreber med sig, og behandlede deres Foresatte overeensstemmende dermed. I det sidste Aarhundrede kaldtes en Gouverneur „Gouverneuren", og ikke „vor Gouverneur", og en Secretair „Secretairen", og ikke „vor Secretair"; men nu tage Folk sig større Frihed med hvad de indbilde sig at være deres eget, end de pleiede at gjøre med det de troede var bleven sat over dem til deres eget Gode. Mr. Secretair Woolston blev følgelig snart en stor Personage, hvilket ogsaa var Tilfældet med de øvrige Embedsmænd, der blev udnævnte af Gouverneuren.

Efter at Abraham Woolston havde aflagt Embedseden, var hans første Foretagende at forfatte et Register over den hele Befolkning. Vi skulle give et Udkast af den, for at Læseren kan forstaae Charakteren af de Materialier, med hvilke Gouverneuren havde Leilighed til at virke.

Mandfolk	147	Qvinder	158
Voxne	113	Voxne	121
Børn	34	Børn	37
Gifte	101	Gifte	101
Enkemænd	1	Enker	4
Søfolk	38	Lovkyndig	1
Haandværkere	26	Geistlige	1
Læger	1		
Stud. medicine . .	1	Population	305

Her var altsaa en Commune, der allerede bestod af trehundrede og fem Sjæle. Det var Gouverneurens Politik ikke at forøge Antallet med flere Udvandrere, undtagen i specielle Tilfælde, og da kun efter modent Overlæg. Der var taget tilbørlig Hensyn til de nærværende Colonisters Charakteer, og en skjødesløs Indblanden af nye Medlemmer kunde omstyrte meget af det Gode, som allerede var opbygget. Denne Sag blev betimelig forelagt det nye Raad, og Gouverneurens Mening mødte eenstemmig Anerkjendelse.

Med Hensyn til Raadet vilde det ikke være af Veien at sige et Ord. Det blev forøget til ni, og der blev foretaget et nyt Valg, idet de Paagjeldende erholdt deres Ansættelse for Livstid. Denne sidste Forholdsregel blev taget, for at forhindre den værste Deel, og den meest fordærvelige politiske Indflydelse, nemlig den, at Valgene fik for megen Herredømme over den offentlige Mening. Det nye Raad blev saaledes sammensat: De Herrer

Heaton, Pennock, Betts, C. og A. Woolston, (Gouverneurens Brødre) Charlton, Saunders, Wilmot og Warrington.

Disse vare de meest intelligente Mænd i Colonien, Betts maaskee undtagen, men hans Rettighed var for aabenbar til at den kunde overses. Betts havde ydermere en god Forstand, og var meget beskeden. Alle de øvrige Medlemmer af Raadet, kunde mere eller mindre gjøre Fordring paa at være Gentlemen, hvilken Charakteer Bob rigtignok ikke vilde tillægge sig. Han kjendte sin egen Duelighed, og gjorde sig ikke latterlig ved at ville synes mere end han var, dog gjorde hans praktiske Kundskaber ham til et meget nyttigt Medlem af Raadet, hvor man altid hørte hans Mening med Opmærksomhed og Agtelse. Charlton og Wilmot vare Kjøbmænd, og agtede at oprette en formelig Handel, medens Warrington, der besad større Formue end nogen af de andre Colonister, kaldte sig Bonde, skjøndt han var i Besiddelse af bethydelig Kundskab i de almindelige Videnskaber, og var en velstuderet Mand.

Warrington blev udnævnt til Dommer med et lille Salarium, hvilket han heelt og holdent skjænkede den Geistlige, Mr. White. Dette skeete fordi han ikke selv behøvede Penge, og Præsten havde ingen andre Indkomster, end dem man af egen fri Villie vilde yde ham. John Woolston, som havde studeret Jura, blev udnævnt til General-Procureur eller Coloni-Procureur, som man

beskedneré kaldte Stillingen, til hvilken han ogsaa søiede Landmaalertjenesten. Charles erholdt et Salair af to hundrede og halvtredsindstyve Dollars, da han trængte til dem. Spørgsmaalet om Salair til Gouverneuren blev ogsaa afgjort. Mark behøvede ikke Pengene, da han eiede alle Skibene og største Delen af **the Rancocus's** Ladning, ligesom han ogsaa havde udbragt en ikke mindre Sum end fem tusind Dollars, for største Delen i Smaamynt. Dernæst kunde det vel være et Spørgsmaal om han ikke eiede alle Kreaturerne; der kunde ikke være noget Spørgsmaal om, at en stor Deel af dem vare hans, skjøndt der nok kunde være nogen Tvivl om de øvrige. I denne Anledning tog Gouverneuren en meget klog Beslutning. Han vidste at der var intet der mere demoraliserede et Folk, end at de fik løse Begreber med Hensyn til Eiendomsretten. Han besluttede strax at der skulde vises den største Agtelse for Eiendom af enhver Slags, og en Bestemmelse han gjorde kort efter sin Tilbagekomst fra Amerika, medens han fungerede som øverste Magistratsperson, og førend det nye Raad var sat i Virksomhed, viiste tilfulde hvorledes han betragtede denne Sag. Tingen var den:

To af Colonisterne, Warner og Harris, vare blevne uenige. Warner havde anbragt sin Familie i et Træskuur i en Lund, og for at ærgre ham spankede Harris frem og tilbage, som en Kalkunsk-Hane, udenfor hans Dør, tydelig nok i den Hensigt at drille og genere ham. War-

nes klagede til Gouverneuren, men da det blev beviist at Harris ikke havde tilføiet Warnes Eiendom nogen Skade, kunde der følgelig ikke forlanges nogen Skadeserstatning. Spørgsmaalet om Retsigheden blev tilstaaet, **ex necessetate rerum.** Gouverneuren Woolston afsagde den Kjendelse, at skjøndt Græsset eller Urterne ikke vare blevne ødelagte ved Harris Omspanken, havde han dog fortrædiget Warner i en saadan Nydelse af sin Bolig, som enhver Borger, ifølge Loven var berettiget til paa hans Besiddelser. Overtrædelsen var strafskyldig, og Erstatning blev senere givet. I det Gouverneuren afsagde sin Kjendelse, greb han Leiligheden til at fastsætte, at ved Lovens Udøvelse, vilde enhver Mands Rettigheder blive beskyttede i den fuldeste Udstrækning, ikke alene med Hensyn til picuniaire Tilfælde; men med Hensyn til alle hine moralske Sædvaner og Følelser, som bidrage til den menneskelige Lyksalighed. Denne Kjendelse mødte almindelig Bifald, og var uden al Tvivl i sig selv retfærdig. Den blev bifaldet fordi de veltænkende Colonister ikke havde lært at forverle Frihed med Egenraadighed; men betragtede den Første som den der sikkrede Borgeren Nydelsen af alle hans uskyldige Tilbøieligheder, hans Velvære og personlige Rettigheder, efter at have gjort Regjeringen saadanne Indrømmelser, som ere nødvendige til dennes Opretholdelse. Det vilde være trefold lykkeligt for alle Lande, hvad enten de kaldes despotiske eller democratiske,

dersom de virkelig kunde føle det retfærdige i denne Definition og bringe dens Mening i Udførelse.

Raadet blev sammenkaldt Dagen efter at det var bleven udvalgt. Efterat nogle faa præliminaire Sager vare blevne afgjorte, blev det store Spørgsmaal, om Fordelingen af Jorder og Tilstaaelsen af faste Eiendomme, forelagt. Warrington og Charles Woolston opstillede den Theori, at Rettigheden til at forlehne Land, ved Guds Raade, ene tilkom Gouverneuren, og at hans Patent eller egenhændige Underskrift var nødvendig, for at overdrage Rettigheden i andre Hænder. Denne Theori var i Slægtskab med den almindelige Lov, der gjør en Prinds til Overlehnsherre og til Arving af alle hjemfaldne Eiendomme. Men Marks Ydmyghed, for ikke at sige hans Retfærdighed modsatte sig denne Lære. Han indrømmede Souverainiteten og dens Rettigheder, men stillede den i Coloniens Masse, og ikke i sin egen Person. Da de, som vare meest interesserede i Sagen ogsaa saae den i dette Lys, maatte de som vare tilbøielige til at betragte hans Rettigheder som mere overveiende, give efter. Jorderne bleve derfor erklærede for at være Statens Eiendom. Der blev alligevel tilstaaet baade Gouverneuren og Betts, som vare de oprindelige Besiddere og Opdagere, rigelige Lodder, og deres Ret til dem blev fastsat ved en Lov. Det som tilfaldt Gouverneur Woolston indbefattede næsten tusind Acres paa **the Peak**, der ansloges til at indeholde næsten tredive tusind, og en Ø af omtrent samme

Udstrækning i Gruppen, der havde en yndig Beliggenhed i Nærheden af dens Centrum, og i mindre end en Miils Afstand fra Krateret. Betts erholdt et hundrede Acres, ogsaa i Nærheden af Krateret. Mere vilde han ikke modtage som en Rettighed, der tilkom ham fra den oprindelige Besiddelse, og hans Grunde vare i denne Anledning ikke at foragte. Da han ragede i Drift med **the Neshamony**, bestod det Hele tørre Land af Revet, Jord-Øen, Guano-Øen og tyve eller tredive Klipper. Han havde aldrig seet **the Peak**, førend Mark var i Besiddelse af det, og han havde ingen personlige Fordringer der. Da Raadet kom til den almindelige Fordeling, til den øvrige Deel af Befolkningen, var han villig til at tage Lod med disse, mere forlangte han ikke. Heaton fik en speciel Tilstaaelse paa to hundrede Acres Land paa **the Peak**, og en anden af ligesaa stor Udstrækning i Gruppen, som en Belønning for hans foregaaende og vigtige Tjenester. Patenter paa disse forskjellige Afstaaelser bleve strax udfærdigede, under Coloniens store Segl; thi Gouverneuren havde forsynet sig med Pergament, Lak og Signet, under den Forudsætning, at der snart vilde blive Brug derfor. Det øvrige Land blev bortskjænket ifølge et almindeligt Princip, idet hver mandlig Borger, der var tyve Aar gammel, erholdt halvhundrede Acres paa **the Peak**, og hundrede i Gruppen; de der ikke havde naaet Myndigheds Alderen maatte vente. En Opmaaling blev foretaget, og de forskjellige Lodder bleve nummererede og

indregistrerede efter deres Nummer. Dernæst indrettede man et Lotteri, idet hver Mands Navn blev lagt i den ene Æske, og de nødvendige Nummere i den anden. Efterhvert de tilsvarende Navne og Nummere bleve udtrukne, tilfaldt Loddet den omhandlede Person, Trækningen blev indregistreret, trykkede Patenter udfærdigede, undertegnede, forsynet med Segl, og udleveret til de respective Besiddere. Vi sige trykkede, da en Presse og Typer vare blevne medbragte i **the Rancocus**, tilligemed en Bogtrykker. Paa denne Maade kom altsaa enhver Mand, der havde naaet Myndighedsalderen, i Besiddelse af hundrede og halvtredsindstyve Acres Land som Lehn.

Da der ved Lotteriet ikke kunde tages Hensyn til Enkeltes Ønsker, sluttedes der mangen en privat Handel, førend Patenterne bleve udfærdigede, for at Venner og Bekjendte kunde komme i Nærheden af hinanden. Nogle solgte deres Lodder og ombyttede dem med Andre, medens Andre solgte deres Lod paa **the Peak**, eller i Gruppen, da de ønskede at have hele deres Eiendom samlet paa et Sted. Saaledes bragte Mr. Warrington, eller Dommer Warrington, som han nu kaldtes, nu tre Lodder paa halvtredsindstyve Acres, til at støde til hans eget Lod paa **the Peak**, og solgte sit Lod paa hundrede Acres i Gruppen. Prisen som blev fastsat ved det oprindelige Salg, synes at bestemme en Værdi af ti Dollars for en Acre Land paa **the Peak**, og af tre Dollars for en Acre i Gruppen. Nogle Lodder stod alligevel i en høiere

Priis end andre, hvilket altsammen blev bestemt, eftersom Colonisterne vurderede dem. Da Alt foregik overeensstemmende med et almindeligt og forstaaet Princip, og Forhandlingen foregik offentlig, herskede der ingen Utilfredshed, skjøndt nogle af Lodderne vistnok vare langt at foretrække for andre. I Gruppen fandtes den største Forskjel i Loddernes Værdi, da her ofte savnedes Jord og Vand; dog fandtes der langt mere af begge Dele, end man i Begyndelsen havde ventet. Der var større Forraad af Mudder og Sand, og Heaton fandt meget snart paa at blande begge Dele sammen, hvorved Frugtbarhed frembragtes. Et Experiment af denne Art var bleven forsøgt under hans Tilsyn, medens Gouverneuren var fraværende, og Resultatet var overordentlig tilfredsstillende, da den Acre, som var behandlet paa denne Maade, bar rigeligt.

Da det var Sandet som skulde føres til Mudderet, var Arbeidet langt lettere end man skulde have troet. Dette Sand laae i Almindelighed i Nærheden af Vandet, og de utallige Kanaler gjorde, at man med Lethed transporterede det, langs med en stor Kyststrækning, i Baade. Da ethvert Lod havde en Front ud imod Vandet, kunde hver Mand paa denne Maade forsyne nogle faa Acres uden stor Bekostning, og ikke saasnart vare Rettighederne bestemte, og de forskjellige Parter blevne enige om deres endelige Eiendom, førend Mange gik iværk med at gjøre

Deel var bleven udrettet, da Afstandene vare korte, og Hjælpemidlerne altid forøgedes ved Tilvæxten af Baade.

Paa Rancocus Øen havde Bigelow alligevel meget sindrigt anlagt en Kanal, der var meget hensigtsmæssig til at flaade Stammer til Møllen. Mølledammen dannede en lang smal Park, der trængte to eller tre Fjerdingvei gjennem et Svælg i Bjergene, og til denne Dam blev Stammerne rullede ned af Skraaningerne, som vare steile nok til at føre Alt ned i Vandet. Efter at Tømmeret var skaaret i Stykker, fandt man at Strømmen nedenunder Møllen var istand til at føre smaa Flaader ned til Stranden.

Medens alle disse Projecter bleve udførte, forglemte Gouverneuren ikke de store Interessер, der stod i Forbindelse med hans fremmede Bekjendte; det var nødvendigt at holde Øie med Waally, og Doroonys Søn burde opretholdes i hans Værdighed og Rettigheder. Raadet var eenstemmig af den Mening, at en sund Politik fordrede at Colonien udviklede en saadan Styrke, som kunde gjøre et varigt Indtryk paa deres urolige Naboer. Der blev altsaa udrustet en Expedition, til hvilken **the Mermaid, the Abraham** og en ny Lodsskonnert, paa et halvt hundrede Tons, bleve brugte. Denne ny Skonnert var næsten færdig til at løbe af Stabelen, da **the Rancocus** vendte tilbage, og blev sat i Vandet ved nærværende Anledning. Den var bleven bygget i Vigen, hvor Bigelow havde fundet tilstrækkelig Plads til et Værft, og hvor

Tømmeret var nærmere forhaanden, end paa Revet. Da Rancocus Øen forsynede med det letteſt tilgængelige og bedſte Træmaterial, havde Raadet beſluttet at oprette et varigt Etabliſſement paa den, i den dobbelte Henſigt, at bygge og beſkæftige Skibe. Da man havde opdaget denne Øes Hjælpekilder, fandt man den ogſaa vigtig i andre Henſeender. Der fandtes fortræffeligt Leer til Muurſteen, ligeſom der ogſaa var ſtor Overflødighed paa Kalkſteen. Til Agerdyrkning var Stedet næſten ubrugeligt, da der ikke fandtes et tuſind Acres god Pløieland paa hele Øen; men Bjergene vare, med Henſyn til de nævnte Slags nødvendige Forraad, uudtømmelige Skatte.

Et Teglværk og en Kalkovn blev ſtrax indrettet. Det var let at finde Folk blandt Coloniſterne, ſom vare vante til diſſe almindelig bekjendte Arbeider. Amerikaneren veed i Almindelighed at gjøre ſig nyttig i flere forſkjellige Retninger, og ſkjøndt han maaſkee ikke opnaaer nogen abſolut Fuldkommenhed i nogen af dem, findes han dog ſædvanligviis at være flink og brugelig i dem Alle. Førend Gouverneuren begav ſig paa Expeditionen mod Waally, var Tegl- og Kalkovnen næſten færdig byggede, og en betydelig Mængde Træmaterial var bleven bragt over til Revet. Da der i de tolv Maaneder **the Rancocus** ſidſt havde været fraværende, var bleven ſamlet en Mængde Sandeltræ, havde den ogſaa indtaget en ny Ladning til Canton. Det var ikke Gouverneurens Henſigt at føre Skibet paa denne Reiſe; men han overlod

det til Saunders, hvem han i enhver Henseende kunde betro det til. Da Alt var færdigt, afseilede **the Rancocus, the Mermaid, the Abraham** og **the Anne**, som den ny Lodsskonnert hed, til Bettos Gruppe, da det tildeels var Gouverneurens Plan, i Forbiseilen at vise Fjenden Skibet, for at indgyde ham Frygt. Som Følge af den Revolution der atter havde bragt Waally paa Benene, nægtede alle Kanakkaerne, som havde faret med **the Rancocus** paa dens sidste Reise, at gaae hjem, da de vidste at de strax vilde blive tvungne til at gaae i Waallys Tjeneste, og de lode sig Alle med Glæde forhyre til en ny Reise til fremmede Lande. Disse Folk vare nu blevne meget brugelige, og Gouverneuren havde til Hensigt at samle et Antal Drenge fra Øerne, og benytte dem til den offentlige Tjeneste. Planen stod i Forbindelse med det Held han lovede sig, og dannede en ikke ubetydelig Deel af Dagens Politik.

Synet af saa frygtelig en Styrke, som den der nu førtes mod Waally, bragte denne urolige Høvding til at indgaae Betingelser uden Slag. Omtrent tyve af hans Canoer vare i en Byge blevne adskilte fra den øvrige Deel af Flaaden, da han vendte tilbage fra det uheldige Forsøg paa Revet, og man hørte aldrig senere noget til dem, eller dersom man hørte noget, var det upaalidelige Rygter, som berettede, at tre eller fire af Canoerne vare ankomne til nogle Øer langt nede i Læ, med nogle faa halvdøde Krigere ombord. Man formodede at alle de

Øvrige vare omkomne paa Havet. Denne Ulykke havde gjort Waally upopulair blandt deres Venner som vare omkomne, og denne Upopularitet forhøiedes ved det Uheld der fulgte selve Expeditionen. Held er eet og alt i den offentlige Mening, og vi see daglig Pøbelen tilsjuble dem, som de ere rede til at korsfæste, saasnart Lykken vender sig. I dette vort gode Land føier Popularitet Magtens kraftige Virkning til dens mere værdiløse Egenskaber, og det er ikke til at undres over, at Mange forglemme deres Gud, idet de bestræbe sig for at beile til Folket. Med Tiden vil alligevel alle disse Mennesker med en vildledet Ærgjerrighed udraabe med Shakspeares Wolsey:

„Havde jeg kun tjent min Gud med halv saa megen Iver, som den hvormed jeg tjente min Konge, vilde han ei paa mine gamle Dage have ladet mig blive nøgen tilbage, blandt mine Fjender."

Waallys Magt, der allerede vaklede formedelst den flette Lykkes Indflydelse, krympede sig ganske sammen for den Styrke, som Gouverneur Woolston førte imod den. Skjøndt den Sidste kun havde fyrgetyve Blanke i Følge med sig, kom de i Skibe, og vare forsynede med Kanoner, og ikke en eneste Anfører drømte om at sætte sig til Modværge, eller staae Fornærmeren bi i denne hans Nød. Waally var klog nok til at erkjende sin Stilling, og havde Forstand nok til at underkaste sig Skjebnen. Han sendte et Budskab med en Palmegreen til Gouverneuren, idet han tilbød sig at gjenindsætte den

unge Ooroony i alle hans Faders Værdigheder, og at indskrænke sig selv til sine egne nedarvede Besiddelser. Saaledes var virkelig Grundlaget til den Traktat, der nu blev afsluttet, skjøndt der blev taget Gidsler for dens Overholdelse. Waally gik ind paa alle Betingelser, og Alt blev afgjort til de Blankes fuldkomne Tilfredshed, og paa den hæderligste Maade for den unge Ooroony. Resultatet blev i det Væsentlige, som vi nu skal berette.

For det første blev et hundrede Drenge udvalgte og overgivne til Gouverneuren, for at opdrages til Søtjenesten. Disse unge Kannakaer tjente tillige som Gidsler for deres Forældres gode Opførsel; medens Forældrene, der altid kunde naaes af Colonisternes Magt, ligeledes vare Gidsler for Kannakaernes gode Opførsel. Med Hensyn til det sidste nærede Gouverneuren alligevel ikke megen Tvivl, da han ansaae det for meget let at behandle og opdrage dem saaledes, at de vilde blive ham hengivne. Ved at anbringe dem ombord i de forskjellige Skibe, blev det alvorligt tilholdt deres Foresatte, at behandle disse Ynglinge med Godhed, og alle som een skulde de læres at læse, og undervises i den christelige Religion. Den velærværdige Mr. Honblower interesserede sig meget for dette sidste Arrangement, hvilket ogsaa var Tilfældet med Halvdelen af Coloniens Qvinder. Retfærdighed og venlig Behandling frembragte virkelig deres sædvanlige Resultater hos disse hundrede Ynglinge, der til Slutningen Alle bleve Revet og dets Skikke mere

hengivne, end deres egne Øer, og deres oprindelige Sædvaner. Søen bidrog uden Tvivl sit til denne Civilisationsproces; thi man har altid fundet, at den Mand som finder oprigtig Smag for det Element, nødig forlader det igjen, for at foretrække terra firma.

Et hundrede kraftige Karle bleve føiede til de Rekrutter, som Gouverneuren erholdt i Bettos Gruppe. De bleve antagne som leiede Arbeidere, og ikke som Gidsler. Perler og gammelt Jern skulde være deres Betaling, tilligemed Fiskekroge og andre Bagateller, som havde Værd i deres Øine, og deres Tjenestetid blev indskrænket til to Maaneder. Der var nogle af Coloniserne, som vare disponerede til at gjøre disse Folk til Slaver, og til at opdyrke deres Jorder ved Hjælp af den physiske Kraft de kunde erholde i Bettos Gruppe; men til denne Plan vilde Raadet ikke et Øieblik laane Øren. Gouverneuren vidste godt, at hans Folks Brugbarhed, Dyd og moralske Tilstand var afhængig af at de bleve beskæftigede, og han ønskede ikke at undergrave Coloniens varige Lykke, ved at gribe til et Middel, der for Øieblikket vel kunde medføre sin Nytte; men som vistnok efter en kort Tids Forløb vilde have sin egen Straf tilfølge.

Dog vilde en foroget physisk Kraft, der blev ledet paa en rigtig Maade, være den unge Coloni til uendelig stor Nytte. Arbeiderne bleve følgelig antagne, men dette skeete ved Gouvernementet, der ikke allene holdt Control over Folkene; men som ogsaa overholdt at de bleve be-

talte den accorderede Løn. Der flød ogsaa et andet Gode af denne Foranstaltning. De to Grupper maatte existere som Venner eller Fjender. Saalænge den unge Doroony regjerede, antog man at der kun vilde være liden Vanskelighed ved at vedligeholde en venskabelig Forstaaelse; og man haabede at den Forbindelse der var tilveiebragt ved dette Arrangement, understøttet ved Handelen med Sandeltræ, skulde frembringe den Virkning, at binde de Indfødte med Interessens Baand til de Blanke.

Skibene laae en fjorten Dage ved Bettos Gruppe, idet alle de begyndte Foranstaltninger bleve fuldførte, dog begav the Rancocus sig paa sin Reise, saasnart Traktatens Vilkaar vare indgaaede, og the Anne blev sendt tilbage til Revet med den Nyhed, at Krigen var endt. Hvad Waally angik, da blev han nødt til at overgive sin Yndlingsson i den unge Doroonys Hænder, som beholdt den ungdommelige Anfører som Gidsel for hans Faders Opførsel.

Ottende Kapitel.

Et Aar henrandt efter Tilbagekomsten fra Expeditionen mod Bettos Gruppe, uden at der forefaldt nogen

Begivenhed af stor Interesse. For den Tid havde Bridget skjenket Mark en smuk Dreng, og Anne havde født sit fjerde Barn. Forplantelsen af den menneskelige Race florerede virkelig beundringværdigt, da ikke ringere end otte og halvfjerdsindstyve Børn vare blevne fødte i Løbet af et eneste Aar. Der var nogle faa Dødsfald, kun et blandt de Voxne, ved en ulykkelig Hændelse, da Helbredstilstanden i Colonien havde været fortræffelig. Ved en Optælling ved Aarets Slutning, fandtes Hovedsummen at udgjøre tre hundrede og ni og halvfjerdsindstyve Sjele, de som vare fraværende med the Rancocus iberegnede; men Kannakaerne exclusive.

Hvad Kannakaerne angaae, saa var Resultatet af deres Arbeid omtrent, som Gouverneuren havde ventet sig det. De arbeidede rigtignok ikke som de civiliserede Folk, heller ikke var det let at faae dem til at bruge Redskaber; men naar det gjaldt om at løfte eller trække, og svært Arbeid, kunde de bringes til, og bleve ogsaa bragte til at udrette overmaade meget. Det som Gouverneuren først var gaaet ud paa var, at faae sit hele Folk godt indlogeret under gode forsvarlige Tage, der holdt Regnen ude. Lykkeligviis fandtes der ingen forraadnede Vegetabilier i Gruppen, der kunde frembringe Febere, og saa længe man kunde holde sig tør. var der kun liden Fare for Helbreden.

Fire Sorter eller Klasser af Huse bleve opførte, da det var hver Mand tilladt at vælge, efter eget Ønske,

med den Betingelse at han af det Offentlige erholdt et viſt Beløb i Valuta, ved Arbeidsbidrag eller i Materialie. Alt hvad der overſteg dette Beløb ſkulde der betales for. For at gjøre Fordelene lige, blev der indrettet en Tarif med Hensyn til Værdien af Arbeid og Materialier. Disſe Materialier beſtod i Trævarer, deri indbefattet Tagsſpaan, Steen, Kalk, brændte og raa Muurſteen. Som bleve ogſaa udleverede fra det offentlige Magazin, uden Betaling.

I Begyndelſen var der naturligviis Ingen, ſom tænkte paa at opføre ſtore Bygninger. Smaa Kjøkkener var alt hvad man i Begyndelſen opførte, og de vare ifølge deres Eieres Midler af forſkjellig Størrelſe, og forſkjelligt Material. Nogle vare byggede af Træ, andre af Steen, nogle af brændte og andre af raa Muurſteen. Altſammen fandtes meget tjenligt, dog fandtes Steen at være det Material, ſom var meeſt at foretrække, iſær de ſom indvendig vare afpudſede med Kalk. Disſe Steen fik man fra Rancocus Øen, hvor de fandtes i uudtømmelig Mængde, da de udgjorde en Deel af Tufaen. De ſtørſte af dem bleve bragte iland paa Revet, da deres Indladen og Udloſſen ſom oftеſt udførtes af Kannakaerne, medens de mindre bleve leverede paa forſkjellige Punkter langs med Kanalen, ifølge Landeiendomsbeſidderens Ønſke. Flere end hundrede Boliger bleve opførte, i Løbet af de faa Maaneder, ſom fulgte umiddelbart efter Udvandrernes Ankomſt. Omtrent Halvdelen vare paa the

Peak og de Øvrige i Gruppen. Rigtignok var ingen af alle disse Bygninger store; men de vare alle beqvemme, og svarede fuldkommen til den Hensigt at beskytte mod Regn. Et Tag af Ceder Tagspaan var naturligviis tæt, og det var ydermere varigt. Paa nogle af disse Bygninger var Sidevæggene beklædte med Tagspaan, skjøndt de fleste havde Brædevægge. De raa Steen vare meget tjenlige, naar de vare under Tag, skjøndt man fandt at de trak mere Fugtighed til sig, end de brændte Steen.

Det største af alle de private Huse, der saaledes var bleven opført, var tredive Fod i Fiirkant, og det mindste var femten. Det Sidste havde alligevel sit Kjøkken under et Skuur, adskilt fra Huset. Saaledes var ogsaa de fleste Bagerovne anbragte, og i mange Tilfælde stod Skorstenen heelt udenfor Huset, om ogsaa Ildstedet var inde i det. Der var kun eet Huus paa to Stokværk, og det var John Pennocks, der havde Midler nok til at opføre en saadan Bygning. Gouverneuren begyndte ikke paa sit eget Huus, førend næsten alle de andre vare færdige, da lagde han først Grundstenen til to Bygninger, een paa the Peak, som var hans private Eiendom, da den stod paa hans Lod, og den anden paa Revet, hvilken egentlig var bestemt til Gouvernements eller Coloni-Huus. Det Første var af Muursteen og det Sidste af Steen og meget solidt, da det tillige skulde være et Slags Fort. Privat-Boligen var kun halvandet Stokværk høi, men indtog et forholdsmæsig stort Fladerum, da det var tred-

findstyve Fod i Fiirkant. Gouvernementshuſet var meget større, da det maalte to hundrede Fod i Længden, og tredſindstyve i Dybde. Denne rummelige Bygning var alligevel ikke ene beſtemt til Bolig for Gouverneuren, men var indrettet til at rumme en ſtor Mængde offentlig Eiendom i ſin underſte Deel, og at afgive Plads til Retsſalen og alle de offentlige Contoirer i første Stokværk. Bygningen havde en Salsetage; men denne forblev ufuldendt og ubeboet i mange Aar, dog var der truffet Anſtalt til Forſvar. Lykkeligviis trængte man ikke meget til Kjældere i det Klima, thi det var vanſkeligt at have dem i Gruppen. Pennock lod rigtignok en udſprænge med Krud, under ſin Bolig, ſkjøndt Alle forudſagde at den vilde blive fuld af Vand. Den viiſte ſig alligevel at være tør, og fandtes at være en meget god Kjælder, da den var meget nyttig til at beſkytte mod Heden.

Colonihuſet ſtod ligeoverfor Trækkebroen, og man havde opført det der, baade til Forſvar og paa Grund af Kildens Nærhed. Mangelen paa Vand var rigtignok et Onde paa Revet, ikke fordi Sandet jo ydede et rigeligt Forraad, og ydermere af den fortræffeligſte Slags; men det maatte hentes langt borte fra de Steder hvor det behovedes. I Almindelighed var der Overflødighed af Vand i Gruppen, og paa paſſende Steder; men dette var ikke Tilfældet paa Revet. Da Gouverneuren havde paalagt ſin Broder Landmaaleren at udkaſte en Plan til en By paa Revet, anſaae man det ſtrax nødvendigt at

tage Forholdsregler mod dette Onde. Et passende Sted blev valgt og en Cisterne blev sprængt ud i Klippen, i hvilken alt Vandet, som faldt paa Colonihusets Tag blev ledet. Naar det Reservoir var fuldt, indeholdt det flere tusinde Gallons; og naar det først en Gang var løben fuldt, fandt man at Regnen var tilstrækkelig til at forhindre at det lettelig blev udtomt.

Men den største Forbedring Revet undergik var, naar Alt kommer til Alt, Jordens Opdyrkning. Krateret var den Gang en Masse Grønt, blandt hvilket et tusind Træer ikke allene groede, men var i høiste Grad yppige. Dette var ligesaameget Tilfældet paa dets Plaine, som paa dets Høider. Men Krateret var sammensat af Materialier, der vare meget forskjellige fra dem hvoraf Revets Basis bestod. Det første bestod af Tufa, forsaavidt, som det i det Hele taget var Klippe, medens det sidste i Hovedsagen var reen Lava. Ikke destomindre begyndte der at danne sig en Slags Jord, endog paa Revet, ene og allene ved den Tilvæxt eller det Affald, som den Omstændighed, at Mennesker færdedes der, maatte foranledige. Der blev draget al mulig Omsorg for, at Alt hvad der kunde bidrage til at danne Jord, blev samlet i Dynger, og disse Dynger blev regelmæsig henflyttet til saadanne Huulheder, eller Uregelmæsigheder i Klippens Overflade, hvor man antog at Materialet vilde blive liggende, naar det blev udspredt. Paa denne Maade var der bleven dannet grønne Pletter paa mange forskjellige Steder, og

Træer vare blevne udplantede paa Steder, hvor man troede de vilde finde tilstrækkelig Næring. Men ikke saasnart havde Gouverneuren besluttet at bebygge Revet, og at anlægge Hovedstaden der, førend han systematisk gav sig ifærd med at forskjønne Stedet. Naar ikkun et passende Sted kunde findes, af det der var bestemt til Colonihusets Grund, en Plads af omtrent ti Acres Størrelse bag ved Bygningen, sprængte han Klippen. Steenbrokkerne bleve anbragte omkring Bygningen, og Stedet saae snart ud, som en knudret ujævn Overflade, som man neppe skulde troe, kunde blive til noget. Ved Udholdenhed, og endnu mere ved Forstand og Dygtighed, blev hele Strækningen sunken mere end en Fod, og paa mange Steder, hvor Naturen kom Arbeidet til Hjælp, blev den sunken flere Fod. Det var i Sandhed et omtvistet Spørgsmaal, om man ved Udsprængning ikke her kunde erholde Steen til Bygningen, billigere og lettere end ved at transportere dem fra Rancocus Øen. Der blev paa denne Maade ikke allene tilveiebragt Steen nok til at opføre Bygningen med, men til at omgive Grunden, med en tilstrækkelig Muur. Da alt det man ønskede bortryddet var kommen afveien, bragte Kannakaerne Baadsladninger af Mudder og Sand, som blev fyldt i Huulningen. Dette var et storartet Arbeid, for en saa lille Befolkning, og dog gik det raskere fra Haanden, end man fra Begyndelsen skulde have troet. Materialierne var meget lette at komme til og Afstanden kort, hvilket meget lettede Arbeidet, dog

havde Udlosningen sine Vanskeligheder. Husets Mure bleve opførte i Løbet af omtrent sex Maaneder, efter at Arbeidet var paabegyndt, og Bygningen kom under Tag; men skjøndt Havearbeiderne bleve satte i Gang, saasnart Stenene vare bragt ud af Fordybningen, havde man ikke fyldt mere end to Acres, efter det nævnte Tidsrums Forløb.

Med den Beslutning paa en Gang at gjøre en Ende paa dette Værk, blev the Abraham, sendt over til den unge Doroony, for at udbede sig hans Assistance. Denne Høvding følte sig meget smigret ved at tilfredsstille dette Ønske, og han kom selv i Spidsen for fem hundrede Mand, for at hjælpe sin Ven med at fuldføre dette Arbeid. Uagtet denne store Tilvæxt i Arbeidskraft, forløb der endnu to Maaneder, førend Gouverneuren erklærede dette store Værk for fuldbragt. Dernæst afskedigede han sine Naboer med saadanne Gaver, som gjorde dem Alle tilfredse. Mange ansaae det for meget voveligt at bringe saa stor en Mængde Vilde til Revet; men det havde ingen farlige Følger. Sammenkomsten havde derimod den gode Virkning, at de to Folk bleve bedre bekjendt med hinanden. Gouverneuren forstod fortræffeligt at styre disse vilde Skabninger; han holdt dem ikke allene i godt Lune; men hvad der var endnu mere, han forstod at faae dem til at arbeide. De bleve omskabte til en Slags Irlændere for Colonien. Een civiliseret Mand kunde rigtignok ud-

rette mere end tre Kannakaer; men de sidstes Antal var saa stort, at de fik en heel Deel udrettet under deres Ophold.

Gouverneuren vilde heller ikke have vovet at indføre saadanne farlige Naboer i Gruppen, dersom de imponerende Mysterier, der stod i Forbindelse med the Peak, i hvilke de ikke vare indviede, ikke havde existeret. Den unge Doroony blev endog holdt i Uvidenhed om hvad der sandtes paa hiin frygtede Ø. Han saae Skibe gaae og komme, vidste at Gouverneuren ofte tog derhen, saae nu og da fremmede Ansigter paa Revet, hvem man antog for at høre til det ubekjendte Land, og sandsynligviis til et Folk, som var langt mægtigere end de der stode i umidelbar Forbindelse med de Indfødte.

Gouverneuren lokkede Kannakaerne til at arbeide, ved den Morskab han forskaffede dem, ved Sprængningen at see saa mange Klippestykker revne ud af deres Leie, som kunde lade en heel Karre. En af disse Folk vilde ufortrøden gjennembore Klippen, og føre Fragmenterne til Muren, blot for at have den Glæde at overvære Sprængningen. De syntes aldrig at blive kjede af disse Leier og det var meget tvivlsomt, om de vilde have udrettet, halvt saa meget, ved hvilketsomhelst andet Arbeid man havde sat dem til.

Der blev taget tilbørligt Hensyn til at gjøre Jorden i Colonihaven, baade frugtbar og dyb. Paa dens høieste Steder oversteg den en Fod i Dybde og paa de dybeste

Steder, hvor naturlige Revner vare komne Boringen til Hjælp, fordredes der fire eller fem Fod Material, for at planere dem med det øvrige. Disse dybe Steder bleve alle mærkede, for at der kunde blive plantet Træer. Man blandede ikke alene Sand og Mudder eller Dynd sammen; men man lagde store Masser Søgræs i Nærheden af Overfladen, og bedækkede det endeligt med Jord. Paa denne Maade blev Grunden lagt til en Have, som formedelst det milde Klima og den hyppige Regn, ikke kunde feile at blive yppig i sine Frembringelser. Buske, Blomster, Græsplainer, Pragttræer ꝛc. var alligevel alt hvad Gouverneuren agtede at hensætte paa den offentlige Grund, da Kraterplainen forsynede med Frugter og Vegetabilier i en Overflødighed, der for Øieblikket langt oversteg Coloniens Fornødenheder. Gouverneuren frygtede meget for det store Onde, at denne Regions overflødige Frembringelser skulde gjøre hans Folk indolent; da det næsten er uundgaaeligt, at en doven Nation maa blive lastefuld og uvidende; det var derfor til det Øiemed at Colonien bestandig skulde skride fremad, og for at vedligholde en til dette Øiemed svarende Aand, at der fra Begyndelsen af blev taget saa meget Hensyn til, hvad der ellers kunde betragtes som rene intellectuelle Foretagender, som ved at skabe nye Mangler eller Savn kunde bevæge Undersaatterne til at finde paa Midler til at afhjælpe dem.

Gouverneuren dømte rigtig, thi Smagen erhverves

i Almindelighed ved Efterligning, og naar den en Gang er erhvervet, bemægtiger den sig paa det kraftigste den som dyrker den. Den Virkning som Coloniehaven eller den offentlige Grund frembragte, var af den Beskaffenhed, at den tyve Fold erstattede de Omkostninger og det Arbeid, der var offret paa den. Synet af en saadan Forbedring satte baade Mænd og Qvinder i Arbeid i hele Gruppen, og ikke en Bygning blev opført i Byen, uden at Skorpen blev boret og sprængt, og Mudder og Sand dannede en Have. Gouverneuren indskrænkede heller ikke sine Havedyrknings-Forbedringer til de nævnte Haver; førend han tilbagesendte sine fem hundrede Mand stærke Legion, foretoges flere hundrede Sprængninger paa tolerede Steder paa Revet, Steder hvor den naturlige Formation begunstigede saadanne Foretagender, og der blev dannet Huller, som hver kunde indtage en Baadsladning Jord. Paa disse Steder blev der plantet Træer, især Cocustræer og saadanne andre Planter, som egnede sig for Beliggenheden, og der blev taget tilbørligt Hensyn til at de alle havde tilstrækkelig Næring.

Al denne Industri frembragte en stor Forandring i Tingenes Tilstand paa Revet. Foruden de opførte og anlagte Haver i selve Byen, var hele Dens Overflade bleven mere eller mindre forandret. Der viiste sig snart Grønt paa Steder, hvor man hidtil ikke havde seet andet end nøgen Klippe, og Træerne begyndte at sprede Skygge over det friske yndige Græs. Hvad Byen angik da var

den i sig selv ikke noget at gjøre Væsen af, da den kun bestod af omtrent tyve Boliger, og dens Fordringer vare forøvrigt meget beskedne. De som boede der var i det væsentlige saadanne Haandværkere, som fandt det bequemt, at være i Coloniens Centrum, et halvt Dusin Personer som vare beskæftigede ved Kjøbmændenes Pakhuse, nogle faa Embedsmænd ved Gouvernementet og deres Familier, som i det Væsentlige skulde søge deres Underhold paa Søen. Hovedet for enhver af disse Familier havde trukket deres Lodder baade i Gruppen og paa the Peak, skjøndt nogle af dem havde solgt deres Rettighed paa det ene Sted, for med desto større Held at kunne arbeide sig frem paa det andet. Kjøbmændene havde alligevel, som en Selvfølge, etableret sig paa Revet, og hver af dem lod opføre et Pakhuus i Nærheden af Vandet, med Ladebukke og alle de sædvanlige Hjælpemidler til at ind- og udtage Gods. Hver af dem havde ogsaa sin Bolig i Nærheden. Da disse Personer ved deres Ankomst havde været godt forsynede, især med Varer for den indiske Handel, idet de havde store Forraad af saadanne billige og grove Varer, som vare let afsættelige blandt de Vilde, drive de allerede fordelagtige Forretninger, og modtog store Forraad af Sandeltræ i Bytte for deres Varer.

Det er værd at nævne at Gouverneuren og Raadet tidligt udfærdigede en Navigationsact, som havde til Formaal at sikkre Coloniens Handel. Motivet var egentlig snarere at holde de Indfødte indenfor visse Grændser,

end at monopolisere de Fordele som Havet afgav. Ifølge denne Lovs Statuter kunde ingen Canoe passere fra Bettos Gruppe til nogen af Coloniens Øer, uden Gouverneurens udtrykkelige Tilladelse. For at vedligeholde Handelen, mødte Parterne paa visse fastsatte Dage i Doroonys Landsby, hvor deres Tuskhandel foregik, hvoreftter Skibe bleve afsendte fra Revet for at afhente Sandeltræet. Med Hensyn til dettes endelige Afsending til et Marked, havde Saunders faaet Ordre til at kjøbe et passende Skib, som skulde vende tilbage med the Rancocus, fragtet med saadanne simple og billige Redskaber, som savnedes meest i Colonien, tilligemed Koer, og i Særdeleshed Hopper. Physisk Styrke i Skikkelse af Huusdyr savnedes meget, og de vare maaskee de kostbareste af alle de Forraad som bleve indførte i Colonien. Af Hornqvæg fandtes der allerede omtrent fem og tyve i Colonien, hvilket var tilstrækkeligt til at sikkre sig Formerelsen, men det var enten Koer, Tyre, der endnu vare for unge til at gjøre megen Nytte, eller Kalve. Der blev naturligviis intet slagtet heraf, men der vilde medgaae saa lang Tid inden Tilvæxten vilde afgive den savnede Hjælp, at Gouverneuren skred til usædvanlige Udgifter og Anstrengelser, for fra Udlandet at forøge Hjorden.

Af Heste var der kun bragt tre over, af hvilke de to vare Hopper. Disse havde følet to Gange, og der var fire Føl som alle trivedes godt, men vare for unge

til at gjøre Gavn. Alle disse Kreaturer holdtes paa the Peak, for at sikkre dem fra at blive røvede, og de gamle Dyr, endog Koerne, brugtes der til let Arbeid, hvorved der blev udrettet meget, som ellers maatte være forblevet ugjort. Det var saa sienshynligt fordelagtigt at forøge Antallet af denne Slags Kræfter, at Saunders havde de bestemteste Ordrer til at kiøbe det omtalte Skib, og at overbringe saa mange Heste, som han med Bequemhed og Sikkerhed kunde føre. Til dette Diemed havde han Ordre til anløbe Landet vesten for Cap Horn, og at gjøre sit Indkiøb i Sydamerika. Det Hornqvæg som fandtes paa disse Steder var maaskee ikke saa godt, men de Farer, der vare forbundne med at omseile Capet, skulde undgaaes.

Medens disse almindelige og forskiellige Bestemmelser, med Hensyn til Coloniens Fremgang, iværksattes, vil det være rigtig at tale et Ord om Rancocus Øen. De nødvendige Etablissementer for at holde Mollerne, Kalk- og Teglovnene, samt Steenbrudene i Gang, bevægede Gouverneuren til at opføre en lille Skandse, i hvilken de Personer, som vare beskæftigede i denne Udcoloni, kunde søge Tilflugt, i Tilfælde af et Overfald. Dette skeete folgelig, og to Kanoner bleve monterede paa den; heller ikke blev Befæstningen paa anden Maade forsømt. Med Hensyn til the Peak, da ansaae man det ikkun for nødvendigt at hjælpe lidt paa Naturen, da Colonien nu var for talrig til at man skulde troe, at den ikke

skulde kunde forsvare Vigen imod enhver Fjende, som det var rimeligt kunde lande der, dersom Indløbet til denne hemmelige Havn skulde blive røbet. Paa Revet var det derimod en ganske anden Sag. Dette Sted var ligesaa tilgængeligt som det andet var sikkert. Opførelsen af saa mange store Steenbygninger bidrog meget til Byens Forsvar; men Gouverneuren indsaae, at det var nødvendigt at skaffe Midler til at forhindre, at man kunde nærme sig fra Søsiden. Fire tydelige Passager, der hver svarede til en af Compassets Hovedstreger, førte fra Krateret ud tilsøs. Da Sydpassagen endte ved Broen, var den tilstrækkelig behersket af Colonihuset. Men alle de andre vare bredere, lettere at nærme sig ad, og mindre under de omliggende Øers Control. Men paa Tinden var der Punkter, hvorfra enhver af dem kunde bestryges af Kanoner, der vare hensigtsmæssig anbragte, og der blev følgelig opført Batterier paa disse Punkter, og Tolvpundere bleve valgte til deres Armering. Hvert Batteri havde to Kanoner, og da Alt var færdigt, troede Gouverneuren at Pladsen var tilstrækkelig befæstet. Til ydermere Sikkerhed blev Krateret taboueret for alle Kannakaerne, af hvilke ikke en eneste nogensinde fik Lov til at gaae derind, eller endog til at nærme sig det.

Men Forsvar, Bygning, og det at danne Muld, var ikke det eneste der beskæftigede Colonisternes Opmærksomhed i dette vigtige Aar. Begge Gouverneurens Brødre bleve gifte, den Ældste eller General-Procureuren, med

John Pennocks ældste Søster, og den Yngste, med den velærværdige Mr. Hornblowers Søster. Det var i den simple Coloni, som det bestandig vil blive Tilfælde i civiliserede Samfund, at Lige søger Lige. Der fandtes ingen enkelt Person, eller nogen Familie paa Revet, som kunde siges at høre til Amerikas høieste Samfundsklasse, og det er endog tvivlsomt om Nogen kunde henføres til den næst efter den høieste Klasse; dog var der Forskjel, og denne Forskjel overholdt man fornuftligviis, og var aldeles ikke tilbøielig til at lade den henfalde. Den Tanke at Penge alene bevirker hine Kaste-Afdelinger, som man finder overalt, og som man sandsynligviis vil vedblive at finde saalænge som Samfundet existerer, er en meget vulgair og bedragelig Tanke. Den hidrører fra Vanskeligheden i at skatte saadanne Tilbøieligheder og Egenskaber, som, da vi ikke selv besidde dem, forekomme os som ubekjendte mystiske Magter. Da John Woolston ægtede Sarah Pennock, følte han en ringe Bevidsthed om at han i denne Henseende bragte et lille Offer; men hun var en meget vakker og beskeden Pige, i en passende Alder, og man maa erindre at den Kreds, der var at vælge af, var meget indskrænket. I Amerika havde denne Forbindelse maaskee ikke fundet Sted, men i Krateret kunde det godt lade sig gjøre, og Udfaldet viiste at det var en meget lykkelig Forbindelse. Dersom Opoffrelsen af Smag og Sædvaner havde været større, kunde dette maaskee ikke have været Tilfælde; thi det er vist, at vor Lyksa-

lighed afhænger mere af underordnede Egenskaber, og af vore tilvante Skikke, end af Principer. Man kan f. Ex. vanskelig forudsætte, at en forfinet Dame nogensinde kan overvinde sin Afsky for en Mand, der har den Vane at snyde sin Næse med Fingrene, eller at den, der er opdraget som Gentleman, endog hos en Kone, ganske kan overse Mangler paa de tusinde qvindelige Sædvaner, som maaskee gjør Kjønnet endnu mere tiltrækkende, end deres personlige Yndigheder.

Adskillige andre Ægteskaber bleve indgaaede, da Mangelen paa Subjekter gjorde det noget voveligt at tøve. Man stod i den Formening, at the Rancocus kun vilde udbringe meget faa Udvandrere, skjondt Capitain Saunders havde faaet Tilladelse til at medtage Breve, til nogle Venner af dem, som alt vare nedsatte i Colonien, med den Hentydning at disse Venner vilde blive optagne, dersom de besluttede sig til at komme. Dette Punkt vilde alligevel snart blive afgjort, thi netop efter et Aar og een Uges Forlob, efter den Tid the Rancocus havde forladt Bettos Gruppe, naaede den Nyhed til Revet, at det gode Skib løb ind paa den nordre Rhed, og gjorde klar til at ankre. Gouverneuren gik strax ombord i the Anne, medtagende Betts, og gik under Seil til det omhandlede Sted, for at bringe Skibet gjennem Passagen til Revet. Man antog at Gouverneuren og Betts vare de eneste, der vare istand til at lodse saa stort et Skib ind; men ved senere Oplodninger

viiſte det ſig, at det kun var nødvendigt at holde klar af Pynterne og Kyſterne, for at lodſe et Skib ind af hvilkenſomhelſt Størrelſe.

Da the Anne kom ud paa Rheden, laae the Rancocus ganſke rigtig til Ankers der. Da de nærmede ſig ſtod Capitain Saunders paa Hytten, og efter at være bleven praiet gav han det velkomne Svar: „Alt vel!“ Disſe indholdsrige Ord ſjernede megen Bekymring fra Gouverneurens Sind, da Fraværelſe i en Henſeende føder Uvished, og denne igjen Bekymring. Alt hvad der vedgik Skibet havde alligevel et glædeligt Udſeende, og til deres ſtore Forundring, ſom vare ombord i the Anne, ſaaes mange Hoveder titte frem over Relingen, foruden dem der hørte til Mandſkabet. En Seiler var ydermere i Sigte, og dette Skib meldte Capitain Saunders at være the Henlopen, kjøbt for Gouvernementets Regning, og ladet med Kreaturer og anden Eiendom til Colonien.

Da man kom ombord i the Rancocus fik man Underretning om, at den i Alt medbragte hundrede og elleve nye Udvandrere. De venſkabelige Følelſer havde været virkſomme, og den ene Ven havde overtalt den anden til at indlade ſig paa Eventyret, indtil man fandt at man ikke kunde ſlippe med et ringere Antal end det nævnte. Man maatte altſaa finde ſig i Omſtændighederne, og Gouverneurens Utilfredshed blev en heel Deel beroliget, da han erfarede at de Nyankomne beſtod af fortræffelige Materialier, da de uden Undtagelſe vare unge,

ders, der var en klog og betænksom Mand, vidste nok hvor rigtigt det var at forøge Coloniens physiske Kræfter, ved Hjælp af Kreaturer, han havde derfor bestræbt sig for at udbringe saa mange Hopper og Køer, som han kunde stuve. Af de Sidste havde han fem og tyve, og af de Første tyve, som alle vare indkjøbte i Valparaiso. Veiret havde været saa roligt, at der ikke var tilstødt Kreaturerne noget Uheld; men Foderet var paa den lange Reise bleven saa udtømt, at de stakkels Dyr ikke havde smagt en Mundfuld i de sidste fire og tyve Timer. Vandet var der ogsaa meget lidt af, og det der var, var langt fra at være godt. I en Maaned havde der kun været tilstaaet halv Ranson, og de lidende Dyr maatte være blevne henrykte ved at lugte Land. De lugtede det vistnok ogsaa, thi der var en saadan Brølen, Vrinsken og Uro, da Gouverneuren kom paa Siden af Briggen, at han ikke kunde udholde Synet af deres Elendighed; men besluttede strax at sætte dem i Frihed.

Briggen var ankret i mindre end to hundrede Yards Afstand fra en smuk Strandbred, hvor der fandtes flere Vandløb af den herligste Slags, og som stod i direkte Forbindelse med en Eng, hvor Græsset naaede en Mand op til Brystet. Der blev i en Hast afsluttet en Accord med Duncks, og Mandskabet, baade fra the Rancocus og fra Briggen, bleve satte i Værk med at heise alle Kreaturerne ud af the Henlopen. Da Selerne allerede vare i Beredskab, varede det ikke længe førend en Hoppe

blev hævet op af Lugen, svunget ud over Skibets Side, og firet ned i Vandet. Ved en meget simpel Mekanik blev Dyret befriet fra Selen, og det svømmede saa hurtig som muligt til Land. Efter tre Minutters Forløb var det stakkels Dyr paa Strandbredden, skjøndt det virkelig vaklede af Mathed, og efter saa længe at have været vænnet til Skibets Bevægelser. Den søgte først til Vandet; men Duncks var der, for at hindre den i at drikke for meget, hvorpaa den begav sig til Græsset, hvilket den begyndte at æde med Graadighed. Alle de andre undergik samme Proces, og efter et Par Timers Forløb, var alle de stakkels Dyr udfriede af deres Elendighed, og Briggen, der lugtede som en Stald, var bleven dem qvit. Man gik strax i Arbeid med Koste og Vand, men det varede over en Maaned, førend the Henlopen blev aldeles befriet for denne eiendommelige Lugt, som Kreaturerne havde efterladt.

De menneskelige Væsener frydede sig ikke mindre end de Umælende, ved at være komne iland. Duncks modtog dem Alle med Hjertelighed, og skjøndt han kun havde lidet Frugt at byde, havde han Overflødighed af Vegetabilier, hvorfor de næsten vare ligesaa taknemmelige. Meloner saae han sig dog istand til at byde dem, og den menneskelige Deel af Ladningen gjorde sig tilgode med en Føde, for hvilken de i saa lang Tid havde været fremmede. Hestene og Koerne forblev paa Duncks Ø, indtil Gouverneuren fik Underretning om, at de havde afædt alt

Græsset, lige ned til Roden, og at de meget snart vilde mangle Føde, dersom de ikke bleve flyttede. Man fandt alligevel snart paa Midler til at befrie ham for Kreaturerne, og skjøndt hans Eng eller Græsgang var bleven ordentlig medtaget, var den alligevel bleven meget forbedret ved dette Besøg. Hvad Kreaturerne angik, da bleve de fordeelte mellem de forskjellige Lodseiere, idet enhver saaledes blev forsynet med lidt Melk og lidt forøget Arbeidskraft. Høns og Grise vare noget tidligere blevne uddeelte, saaledes at der ikke var en Mand i Gruppen som ikke havde sin So med Grise, og en Yngel Kyllinger. Denne Slags Kreaturer formeredes saa hurtigt, at man ikkun behøvede at anvende lidt Flid for at have Overflødighed paa Æg og Flesk. Korn og Mais voxede naar man blot vilde gjøre sig den Uleilighed at saae det, skjøndt det rigtignok trivedes bedre, naar man gjorde sig lidt Flid dermed.

Efter at der var givet tilstrækkelig Tid til at gjøre de nødvendige Forberedelser, seilede Skibene med Udvandrerne ind til Revet, og mange Venner og Bekjendte gjensaaes med Glæde. De som nylig vare ankomne, havde meget at fortælle dem som vare komne atten Maaneder før dem, og de som nu ansaae sig for gamle Colonister, underholdt de Nyankomne med deres nye Stillings Vidunere.

Niende Kapitel.

Colonien havde nu naaet et Punkt da dens Regjering maatte have et Øie med dens fremtidige Bestemmelse. Dersom det var Meningen at behandle den som en ny Coloni, maatte man skride til en ganske anden Fremgangsmaade, end den der hidtil var bleven fulgt. Men Gouverneuren og Raadet havde mere beskedne Hensigter, de opfattede deres virkelige Stilling bedre. The Peak var rigtignok i een Henseende, navnlig med Hensyn til Jordbund og Produkter, nu i en Tilstand, i hvilken det kunde modtage ligesaa mange Udvandrere, som der vilde komme; men the Peak havde sine Grændser, og det kunde ikkun rumme et meget indskrænket Antal. Hvad Gruppen angik, da kunde der ikkun skabes saa meget Agerland, som de forhaanden værende Elementer til Dannelsen af Muld vilde tillade. Dernæst vilde der med Hensyn til Handelen ikke være stor Fristelse for Eventyrere, da Sandeltræet var den eneste Artikel man var i Besiddelse af, som var af nogen Værdi paa et fremmed Marked. Dette Sandeltræ havde ydermere ikke hjemme i Colonien, men hos et Folk, der hvert Øieblik kunde optræde som Fjender og som allerede begyndte at klage over, at denne Artikel viiste sig at blive meget sjelden. Under alle disse Omstændigheder ansaae man det derfor ikke for ønskeligt, at

forøge Stedets Befolkning stærkere, end det nu ved naturlige Midler vilde være Tilfældet.

De to nyankomne Skibes Ladninger bleve, ifølge en meget retfærdig Plan, deelte mellem Staten og Gouverneuren. Han havde Halvdelen af Beløbet til sit eget private Brug, som Eier af **the Rancocus**, uden hvilket Skib intet kunde have været udrettet, medens Staten erholdt den anden Halvdeel, deels for dermed at lønne dens Borgere, og deels i Egenskab af Afgifter for Ind- og Udførsel. Af den Deel som tilfaldt Staten, bleve visse Parter lige deelte mellem Colonisterne, til øieblikkeligt Brug, medens andre Dele af Ladningen vare anbragte i Varer, og bleve holdte i Oplag, for at man kunde tye til dem, naar Omstændighederne fordrede det.

Reisen havde, som de fleste andre Speculationer i Sandeltræ, Thee, ꝛc. paa den Tid, været overordentlig indbringende, og havde meget stor Indflydelse paa Coloniens Lykke og Velvære. En vel assorteret Ladning af grove billige Varer, som man meest trængte til i en Colonі som denne, kunde let have været indkjøbt for en langt ringere Sum, end Beløbet for den Ladning Thee, som man i Canton havde erholdt til Bytte for det udbragte Sandeltræ, og Saunders havde følgelig stuvet begge Skibes Last med saadanne Artikler, foruden det at han hjembragte en stor Mængde Sølvmynt, af hvilke Halvdelen tilhørte det Offentlige, og Halvdelen var Gouverneur Woolstons private Eiendom. I det sidste Aar havde

der været Penge i Circulation i Colonien, skjøndt man var meget forsigtige med at lade dem vandre fra Haand til Haand. Der var en Tilbøielighed til at hobe sammen; men dette nye Forraad af Sølvmynt gav en vis Grad af Tillid, og Sølvet circulerede en heel Deel friere, efter at det var bleven bekjendt, at et saa betydeligt Beløb var bleven hidbragt.

Det vilde neppe være os muligt at opregne de Artikler der bleve modtagne ved Ankomsten, de indbefattede Alt hvad der i Almindelighed bruges blandt civiliserede Mennesker, lige fra en Slibesteen til en Karre. Et passende Qvantum Specerivarer var ogsaa bleven hidbragt, indbefattende Thee, Sukker, ɔc., skjøndt disse Varer ikke bleve anseete for saa nødvendige i Amerika, for et halvt Aarhundrede siden, som nutildags. Statens Specerivarer, saavelsom mange andre Gjenstande, kom i Kjøbmændenes Hænder, som enten kjøbte dem contant, for atter at afsætte dem i deres Detailhandel, eller fik dem paa Credit, i samme Øiemed. Fra denne Tid gaves der derfor ordentlige Boutiqver. af hvilke der fandtes tre paa Revet og een paa the Peak, hvor næsten enhver brugelig Gjenstand kunde erholdes, og det ydermere for en meget rimelig Priis. Da der ingen Indførselstold krævedes, havde dette megen Indflydelse paa Varernes Priis; thi istedenfor at oprette et Toldhuus, tog Staten sine Indtægter ved at paalægge Borgerne Arbeid.

Paa den Tid skreves der kun lidet om Nutidens

ſtore Sophiſteri — Frihandelen; hvilken er en Illuſion hvorom Folk nu tale, ſkjændes og næſten ſlaaes; medens ingen levende Sjel kan ſige hvori den egentlig beſtaaer. Det vilde være klogt for os i Amerika, ſom aldrig have havt andet end fri Handel, overeensſtemmende med den nye Lære, at holde lidt Die med de Sophismer, der ere komne ſaa meget i Moden, og ſom, forſaavidt de hidrøre fra vore berømmelige Forfædre i Stor-Britanien, have en ſaadan Indflydelſe paa en Deel af vort Folks Indbildningskraft, ſom det er bekjendt at bruſende Bække og Skovcaſkader have paa visſe femtenaars Damer.

Frihandel kan, i den rette Betydning, eller i den eneſte Betydning ſom ikke er Sophiſteri, kun betegne en Handel, der er fuldkommen befriet fra ethvert Baand, ſom Afgifter, Indſkrænkninger, Forbud og Byrder af hvilkenſomhelſt Slags. Verden har endnu aldrig ſeet, og vil ſandſynligviis aldrig komme til at ſee, en ſaadan Tingenes Tilſtand, undtagen hos de Vilde. Endog Frihavne have Beſtemmelſer, der tildeels modſige deres foregivne Frihedsprincip, og der exiſterer ikke nogen Frihavn, der i den ſande Betydning af dens Nytte, er mere end et Slags beſkattet Pakhuus. Saalænge Dine Varer forblive der i Oplag og uafhændede, ere de ikke beſkattede; men ſaaſnart ſom de blive bragte til Conſumenten, maa de ſædvanlige Afgifter erlægges.

Frihandel, det vil ſige, en Handel ſom er mindre beſværet end en eller anden Tingenes Tilſtand, ſom tid-

ligere fandt Sted, forstaaes let nok; men istedenfor at give os Begrebet om en almindelig Theori, viser den kun, at der maa have herskket en Mangel paa Viisdom i Bestyrelsen af nogle særegne Interesser, hvilken Mangel paa Viisdom nu langsomt raades Bod paa. Forbud, hvad enten de ere directe eller i Skikkelse af Paabud, som Handelen ikke vil bære, kan bortryddes, uden at Handelen derved bliver frigjort. Denne eller hin Artikel, kan vel ifølge et almindeligt Forlangende indføres, uden at der svares nogen Skat eller Afgift deraf, og dog kan den store Masse af et Lands Handel være saa lænket, at alt hvad der har Lighed med en nyttig Handelsforbindelse, bliver bunden med trykkende Baand. Sæt for Exempel at Virginia var et uafhængigt Land. Dets Udførsel vilde bestaae i Tobak, Hvedemeel og Korn, da Tobakshøsten sandsynligviis overstiger Værdien af de andre Produkter, som blive udsendte af Landet. England lider Mangel paa Fødemidler, og det ophæver Indførselstolden paa Alt hvad der hedder Fødevarer, medens det forhøier Indførselstolden paa Tobak flere hundrede Procent. Kan det kaldes Frihandel?

Vi kunde ogsaa i en anden Henseende have Lyst til at protestere imod Tidens sophistiske Hyl. Handelen, der, med mindre det skulde være Politiken, har den meest fordærvelige Indflydelse paa Livet, bliver udskregen for at danne, oplyse og forbedre Menneskeslægten; mod disse uhyre moralske Feilgreb ville vi nu gjerne hæve vor

svage Stemme til en beskeden Advarsel. At de Forbindelser, som er en Følge af Handelen, i visse Maader kan give et Menneske en fordomsfri Tænkemaade, ere vi villige til at indrømme; skjøndt vi paa samme Tid paastaae, at der findes bedre Midler til at opnaae det samme Øiemed. Men det forekommer os profant, at tilskrive denne svage og vindesyge Indflydelse en Magt, som der er al Grund til at troe, at den Almægtige har skjænket den christelige Kirke, og ene den; en Kirke, som modsætter sig de fleste af Handelens Sædvaner, som nedsætter dem i de fleste af sine Bud, og som, efterlevet i dens Reenhed, kun kan skjænke Verden den Frihed og Lykksalighed, som Begjerlighedsaanden er saa beredvillig til at tilregne Ønsket om at opdynge Guld.

Lykkeligviis var der liden Anledning til at tvistes om Handelstheorierne paa Revet. Den ubetydelige Handel, som førtes der, var fuldkommen ubunden; men der var ingen som troede, at han af den Grund stod Gud nærmere, med mindre det skulde være, at han var længere fjernet fra Fristelsen til at handle uret. Endnu var det herskende Princip sundt; ikke ved at snakke om Handelens velgjørende og hellige Indflydelse, men ved at overlade ethvert Menneske til sin Individualitet, og ved kun at indskrænke den i de Punkter, som det Offentliges Vel fordrede. Istedenfor at monopolisere Coloniens Handel, hvilket hans overlegne Formuenhed og Embedsmyndighed vilde have gjort til en meget let Sag, handlede Gouver-

neur Woolston i den liberaleſte Aand mod alle dem, ſom omgav ham. Med Undtagelſe af **the Anne,** ſom var bygget af Colonien, havde Raadet, tildeels mod Gouverneurens Ønſke, ihvorvel det ſtrengt taget var overeensſtemmende med Retfærdigheden, beſluttet at alle Skibene ſkulde være Marks private Eiendom. Efter at denne Beſlutning var taget, overdrog Gouverneuren formelig **the Mermaid** og **the Abraham** til Staten, idet den Første væſentlig ſkulde bruges til Paquet; medens den Sidſte var i ſtadig Activitet, ved at bringe Varer og Paſſagerer fra den ene Ø til den anden. Betts erholdt **the Neshamony** heel og holden i Foræring, og han tjente mange Penge ved den, idet han foer med Fragtgods ꝛc. gjennem de forſkjellige Paſſager, fra den ene Plantage til den anden, ſom de gode Folk havde for Skik at kalde deres Eiendomme. Bob foretog ſig i Sandhed intet andet, indtil Gouverneuren, da han ſaae med hvormegen Trofaſthed han hang ved Søen, og indtil han havde overbeviiſt ſig om, at Foretagendet vilde ſvare til Henſigten, beſluttede at bygge ham en Slup, ſom han kunde benytte ſom en Slags Paquet og Markedsbaad. Der blev altſaa begyndt paa Bygningen af et Fartøi, paa fem og fyrgetyve Tons Størrelſe; efter ſex Maaneders Forløb løb det af Stabelen, og det var netop et ſaadant Fartøi ſom paſſede ſig for Bob. Den ærlige Karl havde imidlertid opgivet ſit Sæde i Raadet, da han følte at han ikke var paa ſin Plads der, blandt

Mennesker med meer eller mindre Opdragelse, og hvis Sædvaner vare høiere og mere forfinede end hans. Mark satte sig ikke imod dette hans Vens Skridt, men tilskyndede ham snarere dertil; da han var overbeviist om, at der ikke vandtes noget ved at paatvinge en Mand en Tjeneste, som han neppe var skikket til at udføre. Han vidste nok, at Mennesker, der have dannet sig selv, undertiden kunde være meget nyttige; men han vidste ogsaa at de først maatte dannes.

Navnet paa den nye Slup var **the Martha**, til Ære for Eierens ærbare, vindskibelige og omhyggelige Kone. Næsten alt i denne Slup var Kahyt, da der var Lukafer baade for og agter, og Bænke paa Siderne, ligesom i Dampbaadene. Dens Seil var af let Dug, da der kun gaves meget lidt haardt Veir i det Klima; saa at ærlige Bob, ved Hjælp af en Dreng og en Kannakaer, kunde gaae til **the Peak** og Rancocus Øen med den, paa hvilke Reiser han altid udrettede noget nyttigt, og gjorde endog i de første faa Maaneder adskillige Reiser til Bettos Gruppe. Paa disse sidste Reiser overførte han Kannakaer som Passagerer, saavelsom forskjellige Smaasager, som Fiskekroge, gammelt Jern, Øxer, og nu og da lidt Tobak. Dette omtuskede han for Cocusnødder, af hvilke der endnu var faa i Colonien, som Følge af de mange Munde til at fortære dem; Kurve, indianske Klæder, Pagaier, hvilke Øboerne forfærdigede meget smukt og med megen Omhyggelighed; Brødfrugt, og andre

Planter som der var større Overflødighed af paa Bettos Gruppe end paa Revet, eller endog paa **the Peak.**

Men den største Reise Betts foretog det Aar, var med en Ladning Meloner. Dette var en Frugt af hvilken der nu vrimlede i Colonien, ja endog i en saadan Overflødighed, at man gav dem til Svinene, medens de Indfødte ikke kjendte videre til dem, end den Konst at spise dem. De holdt overordentlig meget af Meloner, og Bob fyldte virkelig hele Kahytten med Varer, som han fik til Bytte for sin Ladning. Blandt andre Ting han havde erholdt paa denne Reise, var der en saa tilstrækkelig Mængde Sandeltræ, at Eieren af Sluppen kunde kjøbe sig saa mange Specerier, som han og hans Familie kunde bruge i et heelt Aar, skjøndt Specerier, som man vel kan forestille sig, var i høi Priis, paa et Sted som Revet. Betts indrømmede altid, at den første Vending i hans Lykke, var de Penge han havde fortjent paa denne Reise, paa hvilken han begav sig uden den ringeste Frygt for Waally og hans stedsevarende Ænker og Intriguer. Størstedelen af Salget skeete virkelig til denne snedige og virksomme Høvding, som alligevel opførte sig meget ærligt mod ham.

The Rancocus var imidlertid oplagt af Mangel paa Fragt. Der var en Tid, da Gouverneuren tænkte paa, at sende den ud for at opsamle hvad Ladning den kunde faae; men en Idee, som en Sømand, ved Navn Walker havde indgivet ham, bragte ham paa andre Tan-

Dette sidste var en meget ringe Erstatning for Beløbet af den anvendte Capital; og det blev ogsaa saaledes betragtet af dem, der høstede Fordeel af Eierens Uegennyttighed.

The Rancocus blev ikke udrustet som Hvalfanger, men blev holdt tilbage for deri at bortstuve al den tilvirkede Olie, indtil en Ladning var samlet, hvorpaa den skulde bringe den til Amerika. I denne Anledning blev den aftaklet, fik sin Reisning eftersee, Lasten fuldkommen renset og reengjort, alle Rotter udryddede, og paa andre Maader gjort klar til Tjeneste. Medens dette stod paa laae den ved den naturlige Quai, i Nærheden af, og ud for nogle store Skure, der vare blevne opførte for at beskytte mod Klimaets Hede.

The Henlopen som var en solid Brig, med et rummeligt Dæk, forsvarlige Master og Reisning, blev udrustet til Hvalfanger, og **the Anne** skulde krydse i Følge med den. Fem Hvalbaade med det nødvendige Mandskab bleve brugte, idet de to forbleve ved **the Anne** og tre hos Briggen. Kannakaerne bleve befundne utrættelige ved Aarerne, og der blev brugt en heel Deel af dem ved denne Leilighed. Omtrent tyve af de største Drenge, som hørte til Colonien, bleve ogsaa udsendte for at vænne dem til Søen. Disse Drenge var imellem otte og sexten Aar, og vare brugelige i mange forskjellige Retninger.

The Henlopens og the Annes Afreise paa denne

Expedition vakte megen Interesse i Colonien. Mange af Qvinderne, Hvalfangernes Koner, Døttre, Søstre og Kjærester, vare med Glæde tagne med, og Interessen for Foretagendet var saa stor, at Gouverneuren besluttede at afholde en Fest ved denne Leilighed, og tilbød sig at medtage i the Mermaid, saa mange af begge Kjøn, som havde Lyst til at gjøre en lille Tour paa nogle Dage, for at være Vidne til det Held der maatte ledsage deres Venners Foretagende. Betts modtog ogsaa et Selskab i the Martha. The Abraham fulgte ligeledes med, medens the Neshamony blev sendt ned i Læ, for at holde Udkik i den Kant, at ikke de Indfødte skulde falde paa at besøge Gruppen, medens saa mange af dens Stridsmænd, der i Alt udgjorde fleer end Hundrede, vare fraværende. De som bleve tilbage vare rigtignok fuldkommen istand til at slaae Waally og hans Følgesvende tilbage, men Gouverneuren ansaae det for klogest at holde godt Udkik. Dette var den Forskjel Vanen havde frembragt; medens hele Coloniens Styrke bestod af færre end tyve Mand, ansaae man det tilstrækkeligt til at beskytte den, naar man blot kunde handle i Forening, medens man nu, da flere end ti Gange tyve Mand bleve hjemme, ansaae det for nødvendigt, at træffe usædvanlige Forsigtighedsregler, fordi Colonien var svækket ved denne Expedition.

Da Alt var færdigt afseilede Hvalfanger-Expeditionen idet Gouverneuren ombord i the Mermaid førte an,

ledsaget af ikke færre end fyrgetyve Qvinder, blandt hvilke Bridget og Anne ogsaa befandt sig. Skibene gik ud af den søndre Kanal, ved at løbe gjennem Strædet ved Broen. Man tog denne Retning, da det vilde være lettere at vinde op til Luvart i aaben Sø, mellem Cape South og **the Peak**, end det vilde være Tilfælde i de snævre Passager mellem Gruppens Øer. **The Mermaid** og endog **the Abraham** løb for Smaaseil, da **the Henlopen** var alt andet end en Hurtigseiler, og Fruentimmerne undrede sig endog over at saadan en Dødbider nogensinde kunde være istand til at fange en Hval.

Den Cours som Flaaden styrede, førte den klos under den luv Side af **the Peak**, hvis Tinde vrimlede af Beboerne, for at betragte dette usædvanlige og livlige Syn. **The Martha** førte an, og havde i Forhold til sin Størrelse flere Seil til, end **the Mermaid.** Det hændte sig ved en af disse Skjebnens Luner, som ofte krydse de bedste Beregninger, at en Spruden blev seet til Luvart af Klipperne, i et Øieblik da Sluppen næsten var den en Miil nærmere, end noget af de andre Fartøier. Hvert Fartøi i Flaaden havde nu sin Hvalbaad og sin Baadsbesætning, skjøndt alle Folkene, undtagen de der hørte til **the Henlopen**, vare aldeles uerfarne. De havde rigtignok lært Theorien af den Konst at fange en Hval, men de manglede aldeles Praxis. Betts var alligevel ikke den Mand, der, naar han havde faaet Øie paa Vildtet, ikke skulde bestræbe sig for at fange det.

Hans Baad blev i et Nu bemandet, og afsted gik han med Socrates i Bougen for at harpunere en uhyre Skabning, der rullede sig paa Vandet i en Slags dorsk Nydelse af sit Instinkt. Det hænder sig ofte at meget unge Soldater, især naar en **esprit de corps** er vækket hos dem, udføre en Ting, som ældre Tropper vilde trække sig tilbage for, i den Overbeviisning at den var for vovelig. Saaledes viiste det sig ogsaa med **the Marthas** Baadsmandskab ved denne Leilighed. Betts styrede, og han løb lige mod Hvalen; Socrates, hvis Farve næsten var bleven grøn, under Indflydelsen af hans Uro og Iver for at angribe, hvilke begge steeg som en Følge af det fuldkommen nye i hans Stilling, udslyngede Harpunen, da den skrøbelige Baads Boug, i Ordets egentlige Betydning, var lige over det uhyre Dyrs Legeme. Negeren havde anvendt sin hele Kraft paa dette Kast, thi han havde en Følelse, som om det gjaldt Liv eller Død, og Hvalen sprudede øieblikkeligt Blod. Det anses som en stor Bedrift hos Hvalfangere, skjøndt det ikke hændes saa sjeldent, at bibringe et dødeligt Saar med Harpunen; da Hensigten med dette Instrument egentlig er, at hæfte sig fast til Dyret, der senere bliver dræbt med hvad man kalder Landsen. Men Socrates dræbte virkelig den første Hval han nogensinde havde harpuneret, og fra det Øieblik blev han en vigtig Person blandt hint Farvands Hvalfangere. Hint Kast var et Slags **Palo Alto**-Affaire for ham, og var Forløberen for flere lignende Held. Ja

det hed endog snart, at naar Bob Betts styrede Baaden og gamle Soc kastede Harpunen, vare Hvalerne sædvanligviis slemt i Knibe. En heel Deel Baade bleve rigtignok sønderslagne, og to Kannakaer druknede den samme Sommer, som en Følge af denne Tactic; men Hvalerne bleve dræbte, og baade Betts og den Sorte slap med heelt Skind.

Ved denne første Leilighed bragte Hvalen Vandet til at skumme, fyldte Baaden med Vand, og vilde have trukket den under, dersom Negeren ikke havde havt saa kraftfulde Arme, og Kastet ikke havde været saa dødeligt, at Hvalen maatte op for at drage det sidste Aandedræt, førend den fik Tid til at løbe en lang Distance. Gouverneuren ankom til Stedet, ligesom Betts havde faaet stukket et Kabeltoug paa Hvalen, og var klar til at holde af til Cape South Kanalen. Idet Fartøierne passerede hinanden raabte de Hurra, og Gouverneuren advarede sin Ven om, ikke at bringe Skroget for tæt hen til Boligerne, for Stankens Skyld. Men Betts havde allerede udseet sin Ankerplads, og han fortsatte sin Cours rumskjøds, idet han slæbte Prisen med en fire til fem Knobs Fart. Vi kunne her anføre at the **Martha** løb ind i Passagen, og at Hvalen blev flydt ind paa grundt Vand, hvor der ikke kunde være Tale om at synke, og Bob og hans Kannakaer, omtrent tyve i Tallet, gik iværk med at flense Dyret paa en meget virksom om ikke konstmæsig Maade. De bleve færdige med Flensningen den samme

Nat, og den næste Morgen ankom **the Martha** med en Deel Kjedeler, i hvilke Spækket blev udkogt. Sluppen medbragte ogsaa Fade, og da Arbeidet var tilende, fandt man at denne ene Hval afgav hundrede og elleve Tønder Olie, hvoraf tre og tredive Tønder var af Hjerneregionen. Dette var en glimrende Begyndelse for den nye Handel, og Betts førte sin hele Prise til Revet, hvor Olien blev styrtet i den underste Tier i **the Rancocus** Last, hvor Fadene nylig vare blevne reparerede, og nedstuvede for at modtage den.

En Uge senere, da Gouverneuren ombord i **the Mermaid** krydsede i Selskab med **the Henlopen** og **the Abraham**, og holdt Udkik efter Hvaler, omtrent et hundrede Qvartmiil til Luvart af **the Peak**, uden at have været heldig, stødte Betts med **the Martha** atter til ham. Det blev berettet at Alt var i den bedste Orden paa Revet, at **the Neshamony** havde været inde for at proviantere og var atter gaaet ud, og at de hundrede og elleve Tønder Olie vare i god Behold i **the Rancocus's** Last. Gouverneuren roste Betts Tjenstiver, og idet han erindrede ham om hans Evne til at see længer og bedre end de fleste Andre ombord, bad han ham om at gaae op paa Briggens Stængesahling, for at see ud efter Hvaler. Den skarpsynede Gut havde ikke været ti Minutter tilveirs førend Raabet: „Der spruder det!" rungede over hele Skibet. Der blev strax gjort det fornødne

Signal til the Henlopen og the Abraham, og alle forcerede Seil i den anthydede Retning. Ved Solens Nedgang traf man paa en stor Mængde Hvaler, og da Capitain Walker yttrede den Mening, at her maatte være en stor Overflødighed af Næringsmidler for dem, lod man dem have Ro til om Morgenen. Men den næste Dag sattes, da det atter blev lyst, sex Baade ud, og roede imod Vildtet.

Ved denne Leilighed førte Walker an, overeensstemmende med hans Rang og Erfaring. Efter mindre end en Times Forløb havde han fat i en meget stor Hval, Mage til den Betts havde fanget, og Fruentimrene nød det interessante Skue, at see en Baad blive buxeret af et uhyre Dyr. med en ikke ringere Fart, end tyve Knob i Timen. Det er Praxis blandt Hvalfangere, at Skibene holde krydsende til Luvart, medens Jagten gaaer for sig, paa det de kan være i den fordelagtigste Stilling for at støde til Baadene, efter at Hvalen er dræbt. Saalænge der er Liv i Dyret, vilde det alligevel være Daarskab at have andet Maal for Øie, end at vinde op til Luvart, thi Dyret kan det ene Øieblik være her, og efter faa Minutters Forløb en Miil borte. Undertiden løber det forfærdede Dyr ganske ud af Sigte fra Skibet, idet det farer en femten til tyve Qvartmiil afsted i en lige Linie, og der er da kun de to Alternativer for Baaden, enten at udsætte sig for ganske at forfeile Skibet, eller at kappe Hvalen fra sig. Ved at gjøre det sidste, mister

man ikke allene Harpunen, men ofte flere hundrede Favne Line, og det hænder ikke sjeldent, at man dræber Hvaler, i hvilke findes Harpuner fra tidligere Angribere, og som slæbe et eller to hundrede Favne Line efter sig.

Det vil være rigtigst her at forklare den uindviede Læser, at Harpunen er en med Holdhager forsynet Landse, til hvilken er befæstet en smækker men stærk Trosse eller Hvalline. Baaden nærmer sig Dyret med Bougen; men den er spidsgattet, for des lettere at kunne skodde agterud, om det gjøres nødvendigt, da det ofte er farligt at nærme sig Hvalen, og den farer i Almindelighed sammen, naar den føler Harpunen, paa en Maade, som gjør det farligt at være i dens umiddelbare Nærhed. Naar Dyret bliver harpuneret, stikker det sædvanligviis ned, og Linen maa da løbe rask ud, for at Baaden ikke skal trækkes ned med. Men Hvalen maa ligesaafuldt drage Aande, som Mennesket, og jo stærkere den løber, des hurtigere maa den atter komme op for at faae et nyt Forraad af Luft. Den egentlige Nytte af Harpunen og Linen er altsaa kun at befæste Dyret til Baaden, skjøndt det ogsaa undertiden hændes, at Harpunen dræber Dyret. Saasnart Hvalen atter lader sig see paa Overfladen, og holder sig stille, eller formindsker sin Fart lidt, begynde Folkene at hale ind paa Linen, idet de lidt efter lidt nærme sig deres Bytte. Det hændes ofte at Hvalen atter farer afsted, og Linen maa da atter kunne løbe ud, og denne Indhalen og Udløben bliver ofte flere Gange gjentaget

ved Fangsten af en eneste Hval. Naar Baaden kan komme nær nok støder Harpunereren sin Landse ind i Hvalen, søgende at træffe Livsorganerne. Naar Dyrt sprudder Blod, er det godt; men dersom Livsorganerne ikke ere trufne, farer det atter afsted, og den hele Forretning med at lade løbe ud, at slæbes og at hale ind, maa gjennemgaaes paany.

Ved nærværende Leilighed havde Walkers Harpunerer, eller Baadstyreren, som han kaldes, gjort et godt Kast, og var godt fortøiet ved Hvalen. Dyret gjorde et stort Sving, idet det løb rundt om the Mermaid, i saa stor en Afstand, at de som vare ombord, ikke kunde see alt hvad der foregik. Da de vare nærmest ved Briggen, og Vandet krusede sig paa begge Sider af Baadens Boug i to Kamme, der var to Fod høiere end dens Reling, under Paavirkning af Hvalens rasende Fart, trykkede Bridget sig tættere op til sin Mands Side, og for første Gang i sit Liv takkede hun i sit stille Sind Gud, for at han var Gouverneur, da det var en Stilling, der ikke fordrede at han skulde gaae ud for at dræbe Hvaler. I samme Øieblik brændte Mark af Begjærlighed efter at tage Deel i Jagten, skjøndt han rigtignok nærede nogen Tvivl om, at en saadan Beskæftigelse vilde være passende for hans Stilling og Værdighed.

Walker kom paa Siden af Hvalen, i mindre end en halv Qvartmiils Afstand fra de to Brigger, og i Læ af dem begge. Som Følge af denne gunstige Omstæn-

dighed, havde **the Henlopen** snart sin Prise fasthaget, og Folkene gik iværk med at flense den. Dette skeer ved at hugge den underste Hage af et svært Takkel i en Deel af Spækket, og dernæst afskjære en Strimmel af en passende Størrelse, idet man hiver jævnt ind paa Løberen, som er kastet til Spils. Strimmelen bliver skaaren ved Hjælp af Instrumenter, som man kalder Spader, og Spækket bliver revet fra Kroppen ved Taklet. Strimlerne naae ofte saa høit som til Mastetoppene, eller saa høit som de kunne komme for Taklet, hvorpaa der bliver gjort et Tversnit, og hele Stykket bliver firet ned paa Dækket. Disse Strimler bliver da skaarne i Stykker, og kommer i en stor Kjedel paa Dækket for at udkoges, hvorpaa Olien, efter at være afkjølet, styrtes i Fade i Lasten. Ved denne Leilighed blev Olien, saasnart den var udkogt, bragt ombord i **the Abraham**, da Veiret gjorde Transporten mulig.

Men det var langt fra at denne ene Hval var den eneste Frugt af Betts Opdagelse. Den ærlige gamle Delaware Sømand tog endnu selv to Hvaler, idet Socrates harpunerede, og han dræbte Dyrene. **The Henlopens** Baade toge ogsaa endnu to, og **the Abraham** een. Betts ombord i **the Martha**, og Gouverneuren i **the Mermaid**, bugserede fire af disse Hvaler ind i den sydlige Kanal, og ind i en Bugt, som nu fik Navn af Hvalbugten. Dette var det Sted, hvor Betts havde flenset og udkogt den første Hval, og det fandtes i en-

hver Henseende skikket til denne Forretning. Bugten dannede en fuldkommen sikker Havn, og der var ikke alene grundt Vand med Sandbund, hvor Hvalerne kunde flyde ind uden at synke, en Ulykke som undertiden indtræffer, men der var en naturlig Kai i den umiddelbare Nærhed, hvor selv the Rancocus kunde ligge. Der var ferst Vand i Overflødighed, og en Ø, der var stor nok til at rumme det største Hval-Etablissement, som nogensinde sandtes. Denne Ø døbte man strax Spekøen. Den største Feil var den totale Mangel paa Jord, og følgelig paa al Slags Græs; men dens Overflade var saa jævn som en kunstig Kais, saa at man med den største Lethed kunde rulle Tønder og andet Fadeværk paa den. Gouverneuren havde ikke saasnart overbeviist sig om de gode Egenskaber ved Stedet, som var langt nok fjernet fra den sædvanlige Passage, til og fra the Peak, til at det kunde hidføre skadelige Uddunstninger, førend han besluttede at gjøre det til sin Hvalhavn.

The Abraham blev sendt over til Rancocus Øen for at hente en Ladning Træ, og der blev opført store Skure for at modtage the Henlopen, da den kom ind med et tusind Tønder Olie, og tre Hvaler paa Slæbetoug, som den havde taget i Passagen mellem Cape South og the Peak. Paa den Tid var the Rancocus bleven forhalet fra Revet til Spekøen. Det var en meget let Sag at bringe Skibene fra det ene til det andet Sted mellem Øerne, saalænge de ikke skulde bringes op til

Luvart, og nærmere Kjendskab til Kanalerne havde lært Sofolkene den Hemmelighed, at gaae op imod Passaten, og inden om Øerne, ved at holde i saadanne Løb, som satte dem istand til at holde saa klos til Vinden, som det var nødvendigt, medens de ikke vare nødte til at knibe Luven mere end man med Billighed kunde fordre det af hvilketsomhelst Fartøi.

Saaledes var Begyndelsen til en Handel, der skulde blive af den yderste Vigtighed for Coloniserne. Den Olie som var indbragt fra det første Krydstogt, et Togt som havde varet kortere end to Maaneder, iberegnet det som alle Baadene indbragte, beløb sig til to tusind Tønder, og fyldte næsten the Rancocus's underste Lasterum, hvorved den havde mere end halv Ladning. Ifølge de da herskende Markedspriser i Europa og Amerika, vidste man, at tre tusind fem hundrede Tønder Spermasetolie, med et tilsvarende Qvantum fra Hjerneregionen, næsten vilde være hundrede tusind Dollars værd; og kunde ansees for at lønne det dermed forbundne Arbeid, saa godt som det var muligt, under de gunstigste Omstændigheder.

Tiende Kapitel.

Uagtet det store Held, som ledsagede Begyndelsen af Hvalfangsten, varede det dog sex Maaneder, inden **the Rancocus** var ladet og færdig til at afseile til Hamborg med sin Fragt. Denne Gang stod Skibet strax øster efter, istedenfor, som ved foregaaende Leilighed, at gaae vester efter, indehavende en Besætning, der tildeels bestod af Colonister og deels af Kannakaer. Der gik alligevel sex Drenge med Skibet, Sønner af respektable Colonister, hvem Gouverneuren havde besluttet at lade uddanne til Styrmænd for Coloniens Skibe. For at der ikke skulde opstaae nogen Vanskelighed med Hensyn til National-Charakteren, havde Saunders, da han sidst forlod Amerika, udklareret Skibet til Øerne i Sydhavet og et Marked, idet han troede ved den sidste Reservation, at kaste et Skjul over dets egentlige Bestemmelsessted. Dette Spørgsmaal om Nationalitet forvoldte megen Bekymring, med Hensyn til den forehavende lange Reise, og Raadet forudsaae tilkommende Forlegenheder i denne Anledning; men da alle Coloniserne vare fødte Amerikanere, da Amerika den Gang var neutral, og da alle amerikansk byggede Skibe havde amerikanske Papirer, ansaae man det for klogest at lade Tingene gaae sin naturlige Gang, under nærværende Forhold, indtil der indtraf en eller

anden Ting, som kunde gjøre en mere bestemt Politik tilraadelig.

Saasnart **the Rancocus** afseilede, løb **the Henlopen** atter ud for at krydse et halvt hundrede Miil til Luvart, medens Fiskeriet i Nærheden af Land dreves af Betts i **the Martha**, med megen Iver og et overordentlig Held. Folket begyndte at blive saa ivrige ved de Fordele som denne Forretning forskaffede dem, at der blev bygget Baade og dannet Mandskab over den hele Coloni, saa at der ofte var et Dusin forskjellige Partier ude, for at fange Hvaler i Nærheden af Kysten. Raseriet var i Gang saavel paa **the Peak** som paa Lavlandet, og Bridget og Anne kunde ikke andet end undres over, at Menneskene vilde forlade den behagelige Kjølighed, de yndige Lunde, alle Frugterne og de overflødige Frembringelser i den herlige Egn, for at gaae ud paa Oceanet i et indskrænket Fartøi, og under en brændende Sol, og sætte deres Liv i Vove for at fange en Hval. Dette gjorde Colonisterne alligevel, indtil Gouverneuren selv begyndte at føle det var nødvendigt for ham at dræbe en Hval, dersom han ellers paa en passende Maade vilde hævde sin Plads i den offentlige Mening.

Med Hensyn til Gouverneuren og andre af Coloniens høiere Embedsmænd, var man noget overbærende, da det var den almindelige Mening, at Mennesker, som levede saa meget inden Døre, og hvis Hænder begyndte at blive fine, just ikke vilde være af den Slags Folk,

som vare meest skikkede til at trække paa en Aare. Man undskyldte let Heaton og Kjøbmændene, Pennock, og de to yngre Woolston, tilligemed Præsten; men man vidste at Gouverneuren var en ægte Sømand, og man nærede i Stilhed den Tanke, at man een eller anden Dag vilde see ham i Bougen af et Fartøi, stode Landsen i en Hval. Denne Forventning blev fuldkommen retfærdiggjort inden Aarstiden var omme, da Gouverneur Woolston ikke mindre end fire Gange var ude med Coloni-Baadene, som de kaldtes, eller de Baade, som hørte til Staten, og fangede ved hver Leilighed, ligesaa meget til hans Ære som Fordeel, en stor Hval. Denne Bedrift slog Hovedet paa Sømmet, med Hensyn til det Omdømme han havde naaet i den offentlige Mening; og Ingen kunde længer tvivle, om, at denne Forretning var baade hæderlig og nyttig, saa at endog Drengene androg paa at blive taget ud med. Kannakaerne, af hvilke flere eller færre vare ansatte ombord i Skibene, steg meget i den offentlige Agtelse, og ingen ung Mand kunde vente at undgaae Dadel, med mindre han i det ringeste een Gang havde været med ved en Hvalfangst. De som havde harpuneret eller stødt Landsen i et af disse Dyr, stod forholdsvis i endnu høiere Agtelse. Det var i Sandhed i denne Gruppe, at den Skik fik sin Oprindelse, som forbød en ung Mand, som ikke havde dræbt en Hval, at føre an til Dands, og ikke i Nantucket, som man feilagtig har troet.

I et Samfund hvor en saadan Aand var vækket,

kan man ikke undre sig over at Fiskeriet blev ledsaget af stort Held. **The Henlopen** gjorde gode Affairer, idet den indbragte otte hundrede Tønder, men den fandt at der ventede sex Hundrede paa den, som hidrørte fra Fangsten i Nærheden af Landet, hvortil nogle benyttede sig af **the Abraham**, nogle af **the Martha**, andre af **the Anne**, og atter andre flet og ret af Baade, i hvilke de forfulgte deres Vildt. I sidstnævnte Tilfælde blev alligevel, naar en Hval var fanget, sædvanligviis et af de større Fartøier brugt til at bringe den ind i Bugten. Saaledes erholdt man den Olie, der nu udgjorde en Ladning for **the Henlopen**. Gouverneuren havde sine Betænkeligheder ved at sende dette Fartøi, der var en flet Seiler, paa saa lang en Reise; men der var intet Valg, enten maatte den gaae, eller ogsaa maatte Ladningen i lang Tid blive liggende hvor den var. Briggen blev altsaa stuvet fuld med sytten hundrede Tønder, og den afgik til Hamborg, ført af en ung Mand ved Navn Thomas. Walker blev tilbage, da han foretrak at forestaae Hvalfangsten hjemme.

Iveren var paa denne Tid voxet til den Høide, at man havde besluttet at bygge et Par Fartøier, der hver omtrent maalte hundrede og firsindstyve Tons, ene i den Hensigt at bruge dem til Hvalfangst. Sex Maaneder efter at Kjølene vare lagte, løb disse smaa Brigger af Stabelen, og det var en Lykke at Gouverneuren havde givet Ordre til at bringe Kobber ud til et Skib; thi

det kom nu meget tilpas til disse to Fartøier. Men Hvalfangsten havde ikke faaet Lov til at hvile, medens **the Jonas** og **the Dragon** vare under Bygning, da **the Anne** og **the Martha**, tilligemed de enkelte Baade, næsten i det halve Tidsrum vare ude. Paa denne Maade indvandtes fem hundrede Tønder, og Betts især havde fortjent saa mange Penge, eller hvad der var det samme, havde faaet saa meget Olie, at dette, da han en Morgen kom til sin Ven Gouverneuren, gav Anledning til følgende Samtale mellem dem, i Colonihusets Audients-Sal. Vi kunne ligesaa godt her anføre at den høieste Øvrighedsperſons Bequemmeligheder vare blevne betydelig udvidede, og at han nu beboede en Række Værelser, der endog i Philadelphia vilde have været anseete for respectable. Bridget havde Smag for at meublere, og Træet fra Rancocus Øen var af den Beskaffenhed, at mange virkelig smukke Gjenstande forarbeidedes deraf, og som endog kunde have prydet et Pallads. Fine Matter vare blevne bragte fra China, saadanne som almindelig blive, og længe have været brugte, i Amerika; nette og smagfulde Stole og Sophaer havde Gouverneuren ogsaa ladet hidbringe, ikke at tale om en stor Mængde smukt og massivt Porcellain. Med eet Ord, Gouverneuren begyndte at blive riig, og som en velhavende Mand, følte han en forholdsmæsig Tilbøielighed til at besidde det civiliserede Livs Comfort og Elegance. Men det var Samtalen vi skulde meddele.

„Kom ind, Capitain Betts, kom ind Sir, og vær saa god at sidde ned!“ sagde Gouverneuren, idet han anviiste sin gamle Ven en Stol. „De er stedse velkommen her; thi jeg har ikke glemt gamle Tider, det kan jeg forsikkre Dem, min Ven.“

„Jeg takker, Hr. Gouverneur, jeg takker af mit ganske Hjerte. Jeg finder Alt forandret nutildags, naar jeg skal sige Sandhed, Dem selv undtagen. Mod mig er De altid Mr. Mark, og Mr. Woolston, og vi synes næsten at seile ligesaameget i Selskab sammen, som den første Gang De gik ud som Jungmand, da jeg lærte Dem Forskjellen mellem en Raabaandsknob og en Kjærlingeknob.“

„Nei, nei, Bob, Alt er ikke saa forandret, som De paastaaer, for det første er jeg ikke forandret.“

„Det tilstaaer jeg, De er den samme, Hr. Gouverneur, enten hun stormer eller det er Stille.“

„Dernæst er Martha heller ikke forandret, i det mindste ikke noget der er værd at tale om. Maaskee lidt meer matroneagtig og ikke saa meget Pige, som da De først lærte hende at kjende; men ikke destomindre er hun dog endnu Martha; og hvad hendes Hjerte angaaer, saa vil jeg svare for at det endnu har samme Farve, som da hun var sexten Aar.“

„Nu, ja, Gouverneur, det er netop, som De siger. Martha er nu Moder til fire Børn, og det forandrer en Kones Udseende, det kan de lide paa. Men Martha

er Martha, og for den Sags Skyld ligner ogsaa Miss Bridget sig selv, ligesaa meget, som den ene Ert den anden. Madame Woolston lader Klimaet fuldkommen vederfares Retfærdighed, Gouverneur, og seer mere end nogensinde ud som om hun var atten Aar."

„Min Kone nyder en fortræffelig Helbred, Betts, og jeg takker min Gud at dette er saa. Men jeg troer at alle vore Fruentimmer seer sunde og friske ud, hvilket jeg tilskriver Havet og Søbrisen; dertil har vi ogsaa Bjergluft paa the Peak"

„Ja, ja, Sir, jeg tør nok sige at De deri har Ret, ligesom i de fleste andre Ting. Nu vel, Gouverneur, jeg veed ikke hvad der opsummerer sig stærkest i Colonien, Børn eller Hvaler?"

„Begge florerer," svarede Mark smilende, „hvilket vore Indberetninger godtgjøre; Secretairen har sagt mig, at der først i forrige Maaned var tre hundrede og atten Børn i Colonien, under en Alder af ti Aar, af hvilke ikke færre end et hundrede og syv og halvsemsindstyve ere fødte her, lutter Kraterbørn, Deres og mine inclusive, Betts."

„Det er en smuk Begyndelse, Hr. Gouverneur, en fortræffelig Begyndelse, og skjøndt de Unge ikke kan udrette meget ved at fange en Hval, eller udkoge Olien, saa vil deres Tour nok komme, og de vil blive nyttige naar vi ere oplagte eller ophugne, Sir."

„Siden vi taler om Olie, De maa blive riig, Capi-

tain Betts, jeg har hørt at De i forrige Uge atter indbragte et hundrede Tønder, Sir!"

„Tiderne har forandret sig for mig, Hr. Gouverneur, og Tiderne har ogsaa forandret sig for Dem, Sir, siden De og jeg slaaede Jord og Søgræs, for at frembringe nogle faa Agurker, Græskar og Meloner. Den Gang vilde vi have været saa lykkelige som Fyrster, naar vi blot havde havt et godt Tag over Hovedet."

„Jeg fortrøster mig til at vi begge ere den taknemmelige, hvem vi skylde Alt dette, Betts."

„Nu, ja, Sir, jeg bestræber mig for at være det, skjøndt Menneskene ere fortvivlet tilbøielige til at troe, at de fortjene Alt hvad der møder dem, undtagen Ulykke. Jeg og Martha gjøre os Flid for at henvende vore Tanker paa det, som er det væsentligste for os, og jeg troer det lykkes Martha godt nok, paa Vennernes Maneer; men jeg kommer ofte i Bekneb med Religionen, og jeg troer undertiden, Sir, at det er fordi jeg ikke itide er holdt til den."

„Der er ingen Tvivl om, Betts, at Menneskene gaae frem saavel i Christendom, som i det Onde, og den naturligste Fremvæxt af Alle, er den Unges. Meget bliver ugjort og ulært, dersom vi udsætte den vigtige Time til en sildig Livsperiode."

„Ja med Hensyn til det ulærte, da er det rimeligt, at en Mand der har nydt saa tarvelig en Opdragelse som jeg, ikke trykkes meget af Lærdom," svarede Betts i

al Enfoldighed og Troskyldighed, „thi al min Skolekundskab blev druknet i Søvand, da jeg var tolv Aar gammel."

„Der er en Ting der glæder mig," faldt Gouverneuren ind, „og det er at den velærværdige Mr. Hornblower synes at vinde Folkets Gunst. Alle synes at være tilfredse med Kirketjenesten, og man mærker ikke at nogen af dem forarges over at han hører til den biskoppelige Kirke."

Betts rykkede frem og tilbage med Stolen og syntes i Begyndelsen nødig at ville svare; men hans naturlige Aabenhjertighed, og hans lange tilvante Fortrolighed med, og Tillid til Mr. Mark Woolston, baade som Mand og Dreng, forbød ham at skjule noget for ham, som forekom ham at være magtpaaliggende.

„Nu vel, Gouverneur, man siger for et gammelt Ord, saamange Skind, saamange Sind," svarede han efter en kort Pause, „og jeg troer det er ligesaa sandt med Hensyn til Religionen, som i Bedømmelsen af et Skib, eller Valget af en Kone. Dersom alle Mænd fik Lyst til en og samme Kone, eller alle Søfolk vilde fare med et og samme Skib, vilde det blive en besværlig Huusholdning, og et overfyldt og usundt Skib, det vilde efter min Mening blive Enden paa Historien."

„Forsynet har overladt det til os selv at vælge, baade med Hensyn til Skibe og Koner, Capitain Betts; men vi have intet Valg, med Hensyn til Religionen."

„Ja, der er nu denne Afklæden og Paaklæden i

Kirken, det er noget, som Vennerne slet ikke finde Behag i, og jeg er selv af den Formening, at Bøger ikke er paa sit rette Sted, naar man beder til Gud."

„Tales der da meget blandt Folket, Capitain Betts, om Præstens lange Kjole og Messeskjorte, og om at han oplæser Prædikenen, istedenfor at kunne den udenad?"

Der var lidt Ondskab i Gouverneurens Spørgsmaal; thi han vidste alt for godt Besked, til at lade sig skuffe af nogetsomhelst Skin, af pludselige Indskydelser, og vidste godt at enhver Sect havde sin særegne Kirkeskik, skjøndt kun et halvt Dusin af dem ere saa ærlige at lade dem trykke. Hans Vens Svar var som sædvanlig aabenhjertigt og afgjørende.

„Jeg kan ikke sige andet, Mr. Mark. Hvad Klæderne angaae, da tale Fruentimrene gjerne om dem, som de nok veed, Sir. da det er Natur hos dem at skabe sig saa meget ud i Klæder. Dernæst anseе næsten Halvdelen af vort Folk, det at oplæse Prædikenen, ikke for stort bedre, end slet ikke at prædike, og endog lidt værre maaskee, naar jeg skal være ganske oprigtig."

„Det gjør mig ondt at høre dette, Betts Efter den Maade at dømme, paa hvilken de bivaane Gudstjenesten, haabede jeg at Fordommene vare i Aftagende, og at Alle følte sig tilfreds."

„Jeg troer ikke, Gouverneur, at der er nogen stor Fare for Mytteri; skjøndt saamange Skind, saamange

Sind, som jeg før sagde. Men jeg har reent glemt min Forretning her, og jeg veed at det ikke nu er Tilfældet med Deres Høivelbaarenhed, som det en Gang var med os begge to, da vi ikke tænkte paa Andet end Midler til at slippe herfra, til et eller andet Sted, som vi troede kunde være os bedre tjenligt. Jeg ønsker dem til Lykke Sir, med at have faaet de to Brigger i Vandet."

„Jeg takker Dem, Capitain Betts. Staaer Deres nærværende Besøg i Forbindelse med nogen af disse Brigger?"

„Ja, Sir, for at komme lige til Maalet, det gjør det. Jeg har fattet stor Godhed for **the Dragon**, og kunde have stor Lyst til at kjøbe den."

„Kjøbe den! har de noget Begreb om hvad saadant et Fartøi vil koste, Betts?"

„Ikke ret langt fra otte tusind Dollars, skulde jeg mene, Gouverneur, nu da den er kobberforhudet. Nogle Ting der henhøre til Skibe ere i høi Priis i denne Verdensdeel, og andre ikke. Naar Kobberet blev fraregnet, skulde jeg mene at man kunde kjøbe den en heel Deel billigere."

„Og har De otte tusind Dollars at byde over, min Ven, for hvilke De kunde kjøbe Briggen?"

„Dersom Olie er Penge, ja, hvis ikke, nei. Jeg har nu tre hundrede Tønder Olie, hvoraf det ene Hundrede er Hjernestof."

„Det glæder mig at høre, Capitain Betts, og Brig-

gen skal De have. Jeg havde tænkt paa at sælge dem begge til Kjøbmændene; thi jeg troede ikke at nogen anden her kunde kjøbe dem; men jeg foretrækker langt at see den ene af dem i Hænderne paa en gammel Ven. De skal have **the Dragon**, Betts, da De synes om den."

„Et Ord er nok mellem Gentlemen, Sir; ikke fordi jeg gjør Fordring paa at være Gentleman, Gouverneur; men jeg har levet for længe, og for meget i Deres ærede Selskab, til at jeg ikke skulde have lært lidt af Manererne. Briggen er altsaa min, hvis Olie kan være Betaling for den. Og nu Sir, da Handelen er sluttet, skulde jeg ønske at vide om De er af samme Mening som jeg. Jeg siger at **the Dragon** vil løbe en halv Knobs større Fart end **the Jonas**, den bedste Dag **the Jonas** nogensinde har seet."

„Jeg skulde næsten troe, De har Ret, Betts. Ved forrige Aften at betragte de to Fartøier, foretrak jeg **the Dragon**, skjøndt jeg beholdt min Mening for mig selv, for ikke at saare dem som havde bygget **the Jonas**."

„Godt, Sir, det glæder mig mere at høre dette, end at jeg er istand til at betale Briggen. Det er behageligt for en ligefrem Mand som jeg, at erfare at min Dom bliver stadfæstet af dem, som har fuldkommen Indsigt i slige Ting."

Paa denne venskabelige og fuldkommen fortrolige Maade behandlede Mark Woolston altid sin gamle Ven

Robert Betts. The Dragon blev solgt billigt for den nævnte Sum, og Gouverneuren kjøbte alt den gamle Sømands Olie til den høieste Priis. Dette Kjøb hævede paa een Gang Betts til en Rang i Colonien, der ikkun var lidet ringere end en Gentlemans, dersom hans Beskedenhed bevægede ham til at undslaae sig for ganske at sættes i Klasse med dem, og det satte ham ydermere istand til at erhverve sig en stor Formue. Briggen, han kjøbte, viiste sig at være saa hurtigseilende, som han havde ventet, og hvad der er endnu mere, det Rygte for at være et heldigt Fartøi, som den paa sin allerførste Krydstogt erhvervede sig, forlod den aldrig, og satte dens Fører og Eier altid i Stand til at have en udvalgt Besætning.

Gouverneuren solgte the Jonas til Kjøbmændene, og overtog af Betts the Martha, hvilken han regelmæssig og til bestemte Tider lod løbe fra Sted til Sted mellem Øerne, i Egenskab af Paquet. To Gange om Ugen gik den fra Revet til Vigen ved the Peak, og en Gang hver fjortende Dag gik den til Rancocus Øen. I Forening med dens andre Pligter overbragte nu denne Slup Posten.

En Lov for Postvæsenet havde været forelagt i Raadet, og var bleven sanctioneret af Gouverneuren. I hine Dage og i et saa ukunstlet og praktiskt Samfund, fik nymodens Theorier angaaende menneskelige Rettigheder ikke Lov til at blande sig med Regulativer, som vare aabenbare nødvendige for det Offentliges Velvære.

Der var lykkeligviis endnu ingen Aviser, en Slags Luxus Artikel, der ligesom Galgerne, komme frem efterhaanden som Samfundet skrider frem til den fordervede Tilstand, eller som, naar det hændes at være lidt i Forhaanden, meget snart vil føre det derhen. Dersom enhver Institution ikke blev andet end hvad den var bestemt til at blive, af dem der oprindelig lagde Grund til den, vilde Menneskets Stilling her paa Jorden blive meget forskjellig fra hvad den er. Offentlighedens ubundne Magt er udenfor al Tvivl uundværlig, for at Sandheden kan have frit Omløb, og det er ligesaa vist at Offentlighedens ubundne Magt ligesaa meget begunstiger Circulationen af Løgn. Dersom vi ikke kan hjælpe os tilstrækkeligt uden at være i Besiddelse af en af disse Fordele, kan vi heller ikke med Sikkerhed skride frem, fordi vi bestaae under den Andens daglige, timelige Indflydelse, i hvad Du saa vil kalde den. Dersom Sandhed i høi Grad er vigtig i en Henseende, er Falskhed ogsaa i høi Grad vigtig i den modsatte Betydning.

Havde der været en Avis paa Krateret, under en eller anden Philosophs Control, som hverken var i Besiddelse af medfødt Talent, eller dets Substitut, Opdragelse; men som var slaaet ud af en Bogtrykkers faldne Engel, ved et Slag af en Sætterstav, som man fortæller at Minerva fuldvoxen er udslaaet af Jupiters Hoved, med Vulcans Hammer, er det sandsynligt at den Vise kunde have opdaget, at det var en uundskyldelig Indblanden i Colo-

nisternes Rettigheder, at forordne, at ingen anden maatte bringe Breve for Betaling, end dem der vare ansatte ved den regelmæsige Post. Men da der ikke existerede en saadan Person, fik det Offentlige Lov at leve i sin Uvidenhed, og var tilfreds med den Overbeviisning, at skjøndt det var muligt at faae et Brev bragt fra Revet til Vigen, mellem hvilke Steder der var en stadig og regelmæsig Communication, for halv saa mange Penge, som Postcontoiret vilde have taget, saa var det dog ikke muligt at faae Breve sendte mellem nogle andre Punkter i Colonien, for tyve Gange de reglementerede Gebyhrer. Det er derfor sandsynligt at Folket paa Krateret og the Peak følte, at de, idet de understøttede et almindeligt System, der havde et fælleds Gode til Hensigt, bidrog mere til Civilisationens Udbredelse, end om de paa en Gang dræbte Hønen, for paa den korteste Maade at komme til Opbevaringsstedet for de gyldne Æg.

Den der i Middelalderen vilde have et Sendebrev besørget, var som oftest nødt til at betale et Bud for at overbringe det. Slagterne og en Handelsklasse som tildeels svarer til de moderne engelske Reisende, paatog sig at besørge Breve, overeensstemmende med det hæderlige Frihandelsprincip, og undertiden leiede offentlige Anstalter Sendebud, for at besørge deres Brevveksling frem og tilbage. Da Regjeringerne nu indsaae det nyttige i en saadan Foranstaltning, i hvor ufuldkommen den end var, fik de et Slags Postvæsen bragt istand til deres eget

Brug, hvilket har naaet ned til vore egne Tider, i Skikkelse af Regjerings-Sendebud. Der kan kun være liden Tvivl om at en Mand, der fandt, at han sikkert og hurtigt kunde faae et Brev sendt fem hundrede engelske Miil for en Krone, efter iforveien at have været nødt til at betale tyve for den samme Tjeneste, følte at han var den vindende Part, og at den Tanke aldrig kunde opstaae hos ham, at han kunde have nogensomhelst Adkomst eller Ret til at holde et eget Postvæsen, efter denne nedsatte Priis. Men Eftergivenhed føder Overmod, og den Mand der nyder dette Lands største Begunstigelser, hvor et Brev bliver sendt fem og tyve hundrede engelske Mile for ti Cents, idet det vandrer gjennem en femten tusind Postcontoirer, over en Strækning saa stor, som det halve Europa, gjør sig udtilbeens, og bliver gjenstridig, fordi han ikke har Lov til selv at høste nogle af de Fordele dette store Foretagende yder, medens han paabyrder det Offentlige alt det besværlige ved Indretningen. Saaledes er Menneskет, saaledes blev det efter dets første Fald, og saaledes vil det rimeligviis vedblive at være, indtil der opdages en Universalmedicin for dets Egenkjærlighed og Begjerligheder, der er langt bedre end det man kalder „Selv-Regjering".

Men Kraterbeboerne vare taknemmelige, da de erfarede at the Martha skulde løbe fra det ene Sted til det andet, medbringende Passagerer og Posten. Af oeconomiske Hensyn vare de to Forretninger samlede i een, og

ved Aarets Udløb fandtes det, at Colonien ingen Extra-Udgifter havde i denne Anledning. Man kunde i det Hele sige at Foretagendet var lykkedes, og da saadanne Indretninger sædvanligviis forbedres ved Praxis, havde man, efter nogle faa Maaneders Forløb, overbeviist sig om, at Colonien atter herved havde gjort et betydeligt Fremskridt paa Civilisationens Bane. Colonisterne kunde som et Heelt vistnok ikke kaldes et brevskrivende Folk; men det lette Befordringsmiddel medførte en Fristelse til ogsaa at gaae fremad i denne Retning, og i Tidens Løb erholdt det hele Samfund et gavnligt Indtryk ved denne Postgangs Indførelse.

Det var ikke længe efter at de to Brigger vare folgte, og netop som Gouvernementet var kommen i Besiddelse af **the Martha**, at de første Embedsmænd gjorde en Udflugt til alle Coloniens Dele, og brugte Sluppen til dette Øiemed. Hensigten var tildeels at indhente statistiske Oplysninger, skjøndt personlige Jagttagelser, med Hensyn til fremtidige Love, var Hovedøiemedet. Gouverneuren, Secretairen, General Procureuren og største Delen af Raadet fulgte med, og da saaledes Adspredelse og Forretninger bleve forenede, deeltog deres Koner ogsaa i Touren Da det ikke var nødvendigt at forblive ombord i **the Martha** om Natten, fandt man Fartøiet i enhver Henseende stort nok til denne Expedition, skjøndt den varede fulde fjorten Dage. Da en kort Udvikling af dens Details vil give Læseren et tydeligt Begreb om

Landets daværende Tilstand, ville vi ledsage de Reisende Dag for Dag, og i Korthed give en Beretning om hvad de saae og hvad de udrettede. Omtrent Klokken otte om Morgenen afseilede **the Martha** fra Vigen, indehavende sytten Passagerer, foruden to eller tre som gik over til Rancocus Øen, til deres regelmæsige Forretninger. Sluppen seilede alligevel ikke direkte til sidstnævnte Ø, men styrede mod Vulcanen, der i den senere Tid havde ophørt at være i Virksomhed, og hvis nærværende Tilstand man ansaae det for rigtigt at komme til Kundskab om. **The Martha** var et meget velseilende Fartøi, og blev efter en kort Seillads bragt til Ankers i en lille Bugt, paa den læ Side af Øen, hvor man med Lethed kunde lande. Krateret blev nu for første Gang besteget, alle Herrerne stege op, og Heaton opmaalte det ved Hjælp af Instrumenter. Sammenhobningen af Materialier, fornemmelig Aske og Slagger, skjøndt der ogsaa havde begyndt at vise sig Lava i en eller to smaa Strømme, havde været meget betydelig siden Gouverneurens første Besøg paa Stedet. Øen maalte nu omtrent en halv Miil i Diameter, og da den næsten var rund, kunde den siges at være halvanden Miil i Omkreds. Krateret selv var godt en halv Qvartmiil i Diameter, og paa den Tid næsten tusind Fod hævet over Havet. I Centrum af denne rummelige Dal var tre mindre Kratere eller Skorstene, der tjente til Udgange for den underjordiske Ild. Inden i Krateret havde der dannet sig en Plaine, fire

hundrede Fod nedenfor dets Tinde, og den begyndte allerede at antage den svovlagtige, og ikke jordagtige Farve, der er saa almindelig i og omkring virksomme Vulcaner. Nu og da hørtes en dyb Brølen, ledsaget af en hvislende Lyd, der ikke var meget ulig den der frembringes, naar der pludselig undslippes Damp af en Kjedel, og derpaa pleiede at følge et Knald, ledsaget af Røg og Steen, af hvilke sidste nogle bleve kastede flere hundrede Fod op i Luften og faldt ned paa Kraterets Plaine. Men disse Explosioner var ikke Tiendedelen saa hyppige som forhen.

Alle disse Jagttagelser ledede til den Forestilling, at denne Udgang for den underjordiske Ild nærmede sig et Tidspunkt, da den vilde blive uvirksom, og at der vilde danne sig andre Udveie for de indespærrede Kræfter. Efterat have tilbragt en halv Dag paa og rundt om Vulcanen, fattede endog Bridget og Anne Mod og Styrke til at bestige den, understøttede af deres hiælpsomme Ægtemænd. Damerne bleve belønnede for deres Møie, skjøndt de begge erklærede, at de bestandig vilde føle en dyb Ærefrygt for dette Sted, efter i Nærheden at have beskuet saavel dets Rædsler, som dets Skjønheder.

Da the Martha forlod Vulcanen holdt den ret ned i Læ, og naaede Rancocus Øen ved Solens Nedgang. Her gik Sluppen til Ankers i den sædvanlige Havn, og Alle undtagen dens Mandskab gik i Land. Fortet var endnu besat paa dette Sted, paa Grund af det ubetydelige Antal Mennesker, som boede der, skjøndt et Besøg

af de Indfødte nu kun var lidet at befrygte, da med Undtagelse af Kannakaerne, som bestandig gik frem og tilbage med de forskjellige Fartøier, paa hvilke de vare ansatte, ikke en eneste af de Indfødte havde været i Nærheden af Øen, eller Colonien, siden den unge Doroonys Besøg, da han bragte Arbeidere over for at være behjælpelige med Colonihusets Anlæg. Det syntes som de forskjellige Skibes Antal og Styrke havde for bestandig afgjort Spørgsmaalet om Overherredømmet i hiint Farvand, og at der ikke længer var nogen som troede, at det kunde være et Stridspunkt.

Befolkningen paa Rancocus Øen beløb sig ikke til flere end halvtredsindstyve Sjæle, Fruentimmer og Børn indbefattet. Af de sidste var der alligevel endnu ikke mange, skjøndt der aarlig fødtes fem eller sex, og neppe eet døde. Mændene holdt Mollen i Gang, idet de saugede alle Slags Planker og Bræder, de fabriqverede saa mange Muursteen, og brændte saa meget Kalk, at de kunde forsyne de to andre Øer med Alt hvad de behøvede. I Forstningen havde man fundet det nødvendigt at holde en større Styrke der; men længe før det Øieblik, om hvilket vi skrive, vare Folkene flyttede ind i deres ordentlige Boliger, og de Bygnings-Materialier der nu udfordredes vare kun saadanne, som anvendtes til Udvidelser eller nye Bygninger. Disse sidste holdt alligevel Folkene i stadig Activitet; men da de bleve godt betalte for deres Arbeid, syntes Alle at være tilfredse. **The Martha**

ankom aldrig uden at overbringe en Mængde Frugt og Vegetabilier, da Rancocus Folkenes Arbeid ikke levnede dem megen Tid til at beskæftige sig med Havedyrkning, eller Markarbeid. Øen havde sine Produkter, og der var maaskee saa meget frugtbar Jord, som kunde ernære nogle tusind Mennesker; men i Forhold til Gruppen og the Peak, syntes Stedet saa lidet fristende for Agerdyrkerne, at ingen af dem endnu tænkte paa at benytte det til Livets Underhold. De Besøgende, som Selskabet kaldte sig undersøgte Kreaturernes Tilstand, som vare blevne slupne løs paa Græsgangene og Øens Bjergsider, for at søge deres Ophold. Svinene havde som sædvanligt formeret sig betydeligt. man antog at der maatte være henved to hundrede af disse Dyr, af hvilke Halvdelen dog endnu vare Grise. Arbeiderne dræbte nu og da en, men de formeredes saa stærkt, at man forudsaae at man maatte have en aarlig Jagt, for at holde Antallet indenfor en viis Grændse. Gederne trivedes især godt, men de holdt sig saa meget til de høieste Steder, at Menneskene sjelden kom i Nærheden af dem. Koen havde ogsaa kalvet flere Gange, og der var nu ikke ringere end fire Stykker unge Køer, som alle malkede. Fjæderkreaturerne florerede her som i den hele Region, da den store Overflødighed paa Frugt, Orme, Insecter, ꝛc. gjorde det unødvendigt at fodre dem, skjøndt man næsten kunde faae tyrkisk Hvede, blot ved at forlange det, paa alle Øerne. Denne Slags Korn høstede man sjelden, undtagen naar

man havde Brug for det, og de Svin der skulde fedes, bleve sædvanligvis slupne løs paa de Marker hvor det voxede.

Vi kunne ogsaa her anføre, at Øvelse og Erfaring havde lært Colonisterne noget, med Hensyn til at føde deres Svin. Dyrene bleve holdte i Gruppen, indtil de omtrent vare atten Maaneder gamle, derpaa blev de regelmæssig transporteret til Vigen i store Drifter, og drevne op ad Trappen, de to sidste Maaneder af deres Liv tilbragte de da i de herlige Lunde paa **the Peak.** Her var der Agern i Overflødighed, skjøndt deres væsentligste Føde var tyrkisk Hvede, og de vare altid under Opsyn af Kannakaer, som vare blevne indøvede til at forrette denne Tjeneste. I Slagtetiden kom enten hver Mand selv, eller sendte Een efter sine Svin; hvilke alle bleve slagtede paa **the Peak**, og bortbragte i Skikkelse af Flesk. Den Virkning, som denne Forandring medførte var, at gjøre Fleskt meget finere, derved at Dyrene havde en langt køligere Atmosphære og renere Føde.

Fra Rancocus Øen seilede **the Martha** til Gruppen, som blev besøgt og inspiceret i alle dens Afdelinger af Gouverneuren og Raadet. Den Politik, som Coloniens Bestyrelse fulgte, var langt forskjellig fra den som Amerikanerne følge, for saa vidt som den stod i Forbindelse med Coloniernes Udstrækning. Her er en stor Strækning Overflade løselig overfaret, idet den gjør Civilisationens Fremskridt hurtig, men meget ufuldkommen. Dersom de

forenede Staters Folk var indskrænket til Halvdelen af det Territorium, de nu ere i Besiddelse af, kan der ikke være noget Spørgsmaal om, at de vilde være lykkeligere, mægtigere, mere civiliserede og mindre raa i Væsen og Følelser, skjøndt det kunde være Høiforræderi at ville insinuere, at de ikke alle, Mænd, Qvinder og Børn allerede have naaet den høieste Fuldkommenhed i enhver af disse Egenskaber; men der er en Middelting i den menneskelige Befolknings Tæthed, saavelsom i andre Ting, og den er endnu ikke bleven opnaaet. Mark Woolston havde nu seet nok af Frugterne af en sammentrængt physisk Styrke i Europa, for at kunne fatte dens Værd; og han agtede fra Begyndelsen af ikke at være overfladisk. Han havde besluttet at Colonierne ikke skulde udvides mere end det var nødvendigt, og at Civilisationen saavidt som muligt skulde holde Skridt med Udvidelsen. Ifølge denne Politik fik Landet snart et glat og afpudset Udseende, saalangt Colonisationen strakte sig. Der var fire eller fem udmærkede Punkter, som gjorde en Undtagelse fra denne Regel, da man havde anseet det for bequemt at indrette Etablissementer der, især for Hvalfangerne. Det største af disse isolerede Etablissementer var i Hvalbugten, i Nærheden af Spekøen, hvor der havde reist sig en Landsby, der indeholdt Boliger og Udsalg for Bødkere, Rebslagere, Baadebyggere, Tømmermænd, Grovsmede, ɔc., hvis Beskæftigelse alle hørte til Hvalfangsten. Der var ogsaa Bolig til tre eller fire Skippere og Styrmænd, som hørte

til Skibene, saavelsom adskillige Baadsstyrere. I Alt kunde der vel være halvtredsindstyve Boliger paa dette Sted; af hvilke omtrent de to Trediedele laae i den adspredte Landsby, medens de andre bestod af et ligesaa stort Antal Avlsgaarde. Alt paa dette Sted vidnede om Activitet og heldige Foretagender, da Kjøbmændene modtog Olien ligesaa snart den var færdig, og betalte den med Tøndebaand, Jernstænger, Hamp og andre saadanne Varer som man brugte til Handelen.

Paa denne Tid var **the Rancocus** kommen tilbage og havde udlosset sin Hjemfragt paa Revet, bestaaende af herlige Varer, som i Hamborg var bleven tilforhandlet for Olien. Den laae nu i Hvalfangerbugten, da den atter skulde indtage en Ladning Olie, der var bleven tilvirket under dens Fraværelse. Saunders havde saa travelt som en Bi, og Mrs Saunders, der var kommen over fra sin Bolig paa **the Peak**, for at være saa længe som muligt hos sin Mand, var saa lykkelig, som Dagen var lang, og syntes aldrig at blive kjed af at fremvise de Forœringer hun havde faaet, for de andre Fruentimmer i Bugten.

Paa selve Revet begyndte en særdeles godt bygget lille By at reise sig. Efter at Alt hvad der hørte til Hvalvæsenet var flyttet til Bugten, var Ureenligheder og de slemme Uddunstninger forsvundene, og Gaderne, Kaierne og de offentlige Spadseregange saa nette, som man kunde ønske sig dem. Træerne havde opnaaet en betydelig Vœrt,

og Haverne saae saa grønne og friske ud, som om der laae et Jordlag paa hundrede Fods Dybde underneden dem, istedenfor at de hvilede paa solid Lava, hvilket virkelig var Tilfældet. Disse Haver vare tiltagne i Antal og Udstrækning, saa at hele Byen var omgiven af Grønt og unge Træer. Det Sted der en Gang havde været saa gjennemglødet af Solen, at man undertiden ikke kunde staae paa det med bare Fødder, var nu grønt, køligt og forfriskende, saavel for Øiet som for Følelserne. Gaderne vare som man helst ønsker det i et varmt Klima, smalle, da der saaledes tilveiebringes Skygge, og Luftstrækket forøges gjennem dem, da det var bagved Husene man havde Plads saavel til Ventilation, som Vegetation. Det hele Antal Boliger paa Revet beløb sig nu til fire og tredsindstyve; medens Pakhusene, de offentlige Bygninger, Contoirer og andre Huse, bragte Antallet paa Bygninger til at stige til Hundrede. Disse Bygninger, med Undtagelse af Colonihuset og Pakhusene, vare vistnok ikke meget store, men de vare af anstændige Dimensioner, nette og godt byggede. Colonihuset var som sagt stort, og skjøndt det var simpelt, var der dog anvendt visse Ornamenter, som bidrog meget til at det tog sig godt ud. Alle Bygningerne havde uden Undtagelse en eller anden Veranda, og da de fleste af disse Tilsætninger nu vare omslyngede af Grønt, Slyngeplanter eller Viin, dannede de behagelige skyggefulde Steder under Dagens Hede.

Ved Hjælp af en Vindmølle blev der pumpet Vand op fra den største Kilde, og ledet gjennem Trærender til enhver Bygning paa Stedet. Renderne vare lagte gjennem Haverne, baade i den Hensigt at faae Jord til at bedække dem med, og for at have dem ude af Veien. Udenfor Byen havde man fulgt et regelmæsigt System, for at vedblive at forøge Jordmængden. Klippegrunden var bleven sprængt, efterhaanden som man manglede Steen; dog havde man ladet en Kai blive staaende langs med Øens Rand. Saasnart Hulningerne vare dybe nok, bleve disse opfyldte med Alt hvad der kunde tjene til at danne Jord, og en Dag i hver Maaned blev anvendt til at sværme, som man kaldte det, paa hvilken lidet andet udrettedes, end at bringe Jord fra Jordøen, (der endnu var langt fra at være udtømt, eller endog jevnet) og sprede det paa de hule Steder. Paa denne Maade var en betydelig Strækning af Overfladen, nærmest ved Byen allerede bleven bedækket, besaaet og beplantet, saa at det nu var muligt at gaae fra Byen til Krateret, en Afstand af et tusind Alen, og bestandig være omgiven af blomstrende Buske, unge Træer og rigt Græs.

Krateret selv var nu en sand Juvel, med Hensyn til Frugtbarhed og Vegetation. Dets Cocosnøddtræer bar rigeligt, og dets Figen, Oranger Limoner, Schaddocks ꝛc. ꝛc. vare ikke allene overflødige, men saftige og store. Tinden var paa flere Steder bedækket af yndige Lunde, og Mellemrummene vare hele Aaret rundt saa smukke

grønne, som om Stedet laae tyve Grader længer fra Æqvator end det virkelig var Tilfældet. Her havde Kitty, fulgt af en heel Hjord af dens Afkom, endnu Lov til at streife omkring, da Gouverneuren ansaae den for at have ligesaa megen Ret til Stedet, som han selv havde. Størstedelen af Kraterplainen var under Dyrkning, da den blev brugt som en fælleds Have for alle dem, som boede i Byen. Der var paalagt ethvert Individ en vis Afgift i Arbeidsdage eller Penge, ifølge en Landsby-Anordning, og paa den Maade blev Stedet dyrket. Til Gjengjeld havde enhver Person, overeensstemmende med Beløbet af det ydede Bidrag, Lov til at komme daglig eller sende en Anden, for at grave og medtage et vist Qvantum Frugter og Vegetabilier. Alt dette blev nøiagtig ordnet ifølge en Bylov, og Gartneren var det overdraget at vaage over Forordningens Overholdelse; men Gouverneuren havde ladet ham vide, at der ikke var nogen Grund til at han skulde være meget nøieregnende, saalænge Befolkningen var saa lille, og Productionen saa overflødig. Hele Befolkningen paa Revet bestod ved dette Eftersyn af tre hundrede og sex og tyve Personer, af hvilke næsten hundrede var under tolv Aar gamle. Dette var alligevel uden at indbefatte Kannakaerne; men de fraværende Søfolk iberegnede, hvis Familier havde stadig Bolig der.

Etablissementet i Dunks Cove er bleven omtalt, og vi behøve ikke at anføre videre om det, end det Faktum

at dets Agerdyrkning var bleven forbedret og udvidet, dets Træer vare voxede og dets Befolkning tiltaget. Der var et andet lignende Etablissement ved East-Cove, hvilket var det Sted hvor Mark Woolston havde fundet Vei ud tilsøs, ved at løbe igjennem et snævert og halv skjult Indløb. Dette Indløb til Gruppen blev nu meget benyttet af Hvalfangerne, der traf paa en Mængde Hvaler uden for det, og det faldt dem naturligviis meget bequemt at bugsere dem ind i det store Bassin, hvor de bleve flensede. Derfra blev Spækket sendt ned i Lichtere til Hvalbugten for at udkoges. Herved slap man for at bugsere Hvalerne en Strækning af fem Mile, og undgik at miste dem, hvilket undertiden hændtes i den ydre Passage, ved at blive fordrevne ned paa den steile Klippekyst. Som Følge af at Stedet blev benyttet paa denne Maade, havde der reist sig et Etablissement i dets Nærhed, og det begyndte allerede at faae Udseende af et civiliseret Sted. For Øieblikket var det alligevel det mindst fremmelige af alle Gruppens Etablissementer.

I West-Bay var der en Slags Søstation og Udhavn, for at holde Øie med Folkene fra Naboerne. Den var alligevel endnu ikke vidt fremskreden, da den kun bestod af een Avlsgaard, et lille Batterie, som beherskede Rheden, og et befæstet Huus, som tillige var Vertshuus.

Den agerdyrkende Deel af Gruppens Befolkning, eller rettere sagt den Deel, der beskæftigede sig med Land-

væsenet, boede langs med de forskjellige Kanaler nærmest ved Revet. Der var i Valget taget noget Hensyn til Jordbundens Beskaffenhed; men i det Hele taget kunde der nu kun findes nogle faa ubenyttede Steder i en Miils Afstand fra Revet, og ved alle de væsentligste Passager, som stod i Forbindelse med de forskjellige Øer. Der var Fodstier, som kunde benyttes af Heste, som førte fra den ene Avlsgaard til den anden, langs med Bredden af Kanalerne; men selve Kanalerne var det sædvanlige Communicationsmiddel mellem Naboerne. Der vrimlede af alle Slags Baade, som vare i bestandig Bevægelse frem og tilbage. Her som alle andre Steder var Vegetationen beundringsværdig yppig. Rundt om Husene saae man Træer, som paa andre Steder vilde have udfordret tre Gange saa mange Aar for at naae den Størrelse, som disse allerede havde erholdt

Inspectionsreisen endte ved **the Peak.** Dette Sted der saa passende er bleven sammenlignet med Edens Have, og hyppigt benævnet saaledes, kunde i sin maleriske Skjønhed kun erholde liden Forbedring af Menneskehænder. Endeel af den var rigtignok dyrket, og dette var tilstrækkeligt til at forsyne dens Befolkning, der oversteg tre hundrede Sjæle, med Føde, men største Delen af dens Overflade var bedækket med Græs. Bygningerne vare for største Delen af Steen, der vare udhugne af Klipperne, og afgav saavel kjølige som solide Boliger. De vare alligevel lave og ikke af noget stort Omfang. Ved Gou-

verneurens Avlsgaard, som var hans private Eiendom, var Hovedbygningen af nogen Betydenhed, den var lav som alle de andre; men af et betydeligt Omfang. Her opholdt Bridget sig nu meget, thi her ansaae man det bedst for Børnene at være. Luften var saa kølig og sund paa the Peak, at man her havde oprettet to Skoler, og en stor Mængde af Coloniens Børn, som havde en passende Alder, havde stadig Ophold der. Gouverneuren opmuntrede denne Plan, ikke alene for Børnenes Helbreds Skyld, men fordi der blev draget tilbørligt Omsorg for at intet andet blev lært, end det Børnene burde lære. Den Konst at læse kan ligesaa godt blive et Middel til det Onde som til det Gode; og naar et Folk indsuger falske Grundsætninger — naar de for Exempel lærer at denne eller hiin Religionssekt skulde taales eller omvendt, fordi det var meest eller mindst overeensstemmende med visse politiske Institutioner, hvorved Guds Institutioner underordnes Menneskets, istedenfor at de sidste burde underordnes den Første — nu, jomindre de kjende til Bogstaver, desbedre er det. Alt hvad der var falsk blev omhyggeligt undgaaet, og uden at gjøre Fordring paa stor Lærdom, blev der sørget for at Skolerne paa the Peak bleve gjort nyttige, og idetmindste uskadelige. En Ting indskærpede Gouverneuren paa det alvorligste, og det var, at lære disse unge Skabninger, at de vare skrøbelige Væsener, idet han omhyggelig undgik det moderne

Sophisteri, at troe, at et ufeilbart Heelt kunde dannes af feilbare Dele.

Dette er et Omrids af Coloniens Tilstand, paa det Tidspunkt vi nu have naaet. Alt syntes at gaae godt fremad. **The Henlopen** ankom, losede, ladede og afgik atter, medtagende den sidste Tønde Olie, som fandtes i Bugten. Hvalfangerne holdt en Fest; thi deres Foretagender indbragte dem stor Fortjeneste, og Forretningen fortsattes med fornyet Iver. Colonien havde med et Ord naaet et Punkt, i hvilket enhver Interesse kunde siges at være lovende, og Samfundet saavelsom de enkelte Individer, havde naaet en Stilling, i hvilken de maaskee i høieste Grad ere udsatte for den Fare, ved deres egne Misbrug at møde Modgang.

Ellevte Kapitel.

Efter at Inspectionsreisen var endt, tilbragte Gouverneuren en Uge paa **the Peak**, hos Bridget og Børnene. Hans Kone pleiede at dele sin Tid mellem de to Boliger; men da baade hun og Mark gjensidig følte hinandens Selskab saa uundværligt, vare de aldrig for lang

Tid adskilte. Bridget var lutter Hjerte, og hun havde det blideste Sind man kan tænke sig, to Egenskaber som i hendes Mands Øine gjorde hende langt kjærere end hendes Skjønhed. Hendes Ønsker indskrænkede sig til hendes lille Familiekreds, ihvorvel hendes Godhed og Velvillie kunde udstrække sig til alle dem, der omgav hende. Anne elskede hun som en Søster og Veninde; men det vilde ikke have været Bridget umuligt at føle sig lykkelig, om hun var bleven henkastet paa Revet uden nogen anden Omgivelse end Mark og hendes to Børn.

The Peak var i Almindelighed bleven en offentlig Promenade for alle dem, som boede i Nærheden af det. Her pleiede især Gouverneuren at spadsere tidlig paa Dagen, førend Solen blev altfor brændende, og betragtede Oceanet, medens han grundede over sine forskjellige Pligter. Stedet havde altid været behageligt, paa Grund af den smukke og vide Udsigt; men det havde vundet en ny Interesse, efter at Hvalfanger-Operationerne havde begyndt at foregaae i dets Nærhed. Ofte havde Bridget og Anne vandret der for at see en Hval blive fanget, da det ikke var en Sjeldenhed, at en Dreng kom løbende ned fra **the Peak** med det Raab: „en Hval, en Hval!" Det var aldeles ikke nogen sjelden Hændelse for Baadene fra Land, at fange en Hval lige nedenfor Klipperne, og man saae ofte Skibene til Luvart krydse sig op til deres Bytte. Alt dette gav Scenen Liv og Afvexling, og bidrog til at man gjerne tyede til dette Yndlingssted. Den

samme Dags Morgen som Gouverneuren agtede at seile over til Revet, efter hans Tilbagekomst fra Inspektionsreisen, steg han og hans Kone netop ved Solens Opgang op paa the Peak. Morgenen var i høieste Grad yndig, og aldrig havde vort Ægtepar omfattet deres Medskabninger med større Kjærlighed, eller været opfyldte af mere dybtfølt Taknemmelighed mod Gud, for al hans Godhed imod dem, end i det Øieblik. Den lille Mark holdt sin Moders Haand, medens Faderen ledede sin lille Datter. Dette var den Maade paa hvilken de pleiede at fordele sig paa deres daglige Excursioner, da det rimeligviis forekom hver af Forældrene, at det Barn, der saaledes blev ledet, var et Miniaturbilled af den anden. Den Morgen talte Gouverneuren og Bridget om de Goder Forsynet havde skjænket dem, og de utallige Glæder deres Stilling medførte. Overflødighed herskede overalt, foruden Øens Productioner, der i sig selv vare saa rige. Handelen havde medført sine Goder, og den beskæftigede et forholdsmæssigt Antal Mennesker. Alle saadanne Fordele ere fortræffelige som Biting, med Hensyn til den menneskelige Lykksalighed; men vee det Folk, hos hvem de blive Hovedsagen. Ligesom den Mand der kun lever for at sammendynge Formue, kan være vis paa at alle hans bedre og ædlere Følelser vil blive afstumpede af den graadige Gjerrighed, og at han vil tabe det store Øiemed for hans Tilværelse af Syne, saaledes vil hele Samfundet vanslægte til Masser, der ere et Rov

for Fordærvelse, Bestikkelse og onde Begjerligheder, naar de dyrke Handelens Afgud istedenfor den eneste og sande Gud. Det at alle andre Interesser maa vige tilbage for den, at sammenhobe Formue, er det værste Tegn paa et Folks Tilstand, og saare langt fra at antyde den heldige Fremgang, som man er saa tilbøielig til at troe. Blandt vore Colonister var der, paa den Maade Handelen beskæftigede dem, endnu intet at befrygte. De indførte Varer vare alle nødvendige for Bequemmelighed og Civilisation, og de som bleve udførte, var Udbyttet af en fornuftig Industri.

Medens Gouverneuren og hans Kone steg op til Tinden ad en Fodsti, talte de om den sidste Inspectionsreise, og om hvad hver af dem havde seet, som var paafaldende og værdt at omtale. I Sager som angik Staten havde Mark Raadet at henholde sig til, men han holdt meest af at sammenstille sine Meninger med den elskede unge Skabnings, som vandrede ved hans Side. Bridget var saa trofast i alle sine Følelser, saa retfærdig i alle sine Slutninger, og af et saa kjærligt Sindelag, at den der var betroet Myndighed ikke kunde ønske sig nogen bedre Raadgiver.

„Jeg er meer urolig med Hensyn til Religionen, end i nogen anden Retning," bemærkede Gouverneuren, da han hjalp sin lille Ledsagerske op af en besværlig Deel af Skraaningen. „Medens jeg var ude sonderede jeg paa det omhyggeligste Folket i den Retning, og jeg fandt

en langt større Meningsforskjel, eller rettere sagt Følelser blandt dem, end jeg kunde have troet det muligt, efter den rolige Tid vi hidindtil have havt."

„Naar Alt kommer til Alt, Mark, er og bør Religionen snarere være en Sag der afhænger af Følelserne, end af Forstanden."

„Det er vistnok sandt i en Henseende; men det skulde være Følelser der vare underkastede Klogskab og Betænksomhed."

„Alt skulde være underkastet hine to Egenskaber, skjøndt saa meget faa ere det. Jeg har længe vidst, at Mr. Hornblowers Kirketjeneste kun blev taalt af en Deel af vort Folk. Du som biskoppelig har ikke saa meget kunnet bemærke dette; thi man har skjult det for Dig; men man veed at min Familie ikke hører til den Sekt, og man har været mere aabenhjertig mod mig."

„Og Du har ikke meddeelt mig denne vigtige Omstændighed, Bridget!" sagde Gouverneuren i en lidt bebreidende Tone.

„Hvorfor skulde jeg have forsøget Dine andre Bekymringer, ved at læsse denne Byrde paa Dine Skuldre, kjære Mark? Tingen kunde ikke letteligen forebygges, og nu kan jeg ligesaa godt meddele Dig noget, som ikke meget længere kan blive holdt hemmeligt, **the Henlopen** vil paa denne Reise medbringe en Methodist og en presbyterianſk Geistlig, dersom nogen saadan skulde findes

villig til at udvandre, og jeg har fornylig hørt omtale at Vennerne vente en Prædikant."

„Loven mod at indføre Udvandrere, uden Gouverneurens og Raadets Samtykke, er meget tydelig og bestemt," svarede Ægtemanden med en meget alvorlig Mine.

„Det kan være sandt nok, min Kjære; men det vilde neppe gaae an at sige Folket, at de ikke maatte dyrke Gud paa den Maade som bedst tilfredsstillede deres Samvittighed."

„Da der kun er een Gud og een Frelser, er det dog en Besynderlighed, at der skulde være flere end een Maade at dyrke dem paa."

„Nei, det er aldeles ikke besynderligt, min kjære Mark, naar Du blot vil forestille Dig hvor meget Menneskenes Meninger afvige fra hinanden i andre Henseender. Men Mr. Hornblower har en Feil, og det en meget stor Feil for en Mand, der, som i hans Stilling, ikke har en Opponent til at strides med. Han lægger alt for megen Vægt paa hans særlige Mission, idet han taler alt for meget, og prædiker altfor meget om sin apostoliske Myndighed som Geistlig."

„Menneskene skulde aldrig undlade at tage Hensyn til hvad der er Sandhed, Bridget, og mindst af Alt i saa alvorlig en Sag som Religionen."

„Ganske rigtig, Mark, naar det i det Hele taget er nødvendigt at sige noget angaaende denne Gjenstand. Men naar Alt kommer til Alt er den apostoliske Orden kun

at betragte som et Middel, og naar Diemedet kan opnaaes, uden at dvæle ved disse Midler, forekommer det mig bedre ikke at strides med deres Fordomme, paa hvem vi ønske at indvirke. Husk paa at der neppe er halvtredsindstyve virkelige Biskoppelige i hele Colonien, hvor der kun findes een Geistlig og det af denne Sekt."

„Meget sandt; men Mr. Horblower ønsker naturligviis at drage dem Alle til sin Kirke."

„Det forekommer mig virkelig, at han burde føle sig tilfreds ved at gjøre dem Alle til Christne."

„Maaskee han anseer begge Dele for at være hinanden identisk nødvendige," tilføiede Gouverneuren smilende til sin fortryllende unge Kone, som for sit eget Vedkommende næsten havde underkastet sig sin Husbonds Præsts kirkelige Tvang, skjøndt hun kun var halv omvendt til hans Sekts særegne afvigende Meninger.

„Han skulde, især i den Stilling hvori han befinder sig, erindre at Andre maaskee ikke er af samme Tænkemaade som han. Jeg troer at der kun er meget faa Mennesker, som med Hensyn til Religionen, spørge om Grundene til det de have lært; men tage Tingene som de finde dem."

„Og her finde de en Biskoppelig, og de burde modtage ham med Fortrøstning."

„Det kan passe sig for Børn; men de fleste af vort Folk have allerede dannet deres Meninger, da de kom hertil. Jeg vilde ønske at Mr. Hornblower var mindre

haardnakket i sine Meninger; thi jeg er tilfreds med at være Biskoppelig med Dig, min kjære Husbond; om dette Vidnesbyrd ikke er fuldkommen nødvendigt, kan det vistnok i det mindste ikke gjøre nogen Skade."

Her endte Samtalen for denne Gang; thi nu naaede Selskabet netop **the Peak**. Gouverneuren og hans smukke Kone kunde alligevel ikke forestille sig, hvormeget det Tilkommende stod i Forbindelse med det de nylig havde omtalt, eller drømme om den Skikkelse, i hvilken Fortidens Slange var i Begreb med at hjemsøge dette den nyere Tids Eden. Men Begivenheder af en anden Charakteer tiltrak sig næsten øieblikkelig deres Opmærksomhed, og opslugte for en Tid al deres Omhu og Energi for Colonien. Neppe havde Selskabet naaet **the Peak**, førend den yngre Bridgets skarpe og livfulde Øie fik en fremmed Seiler i Sigte, og strax efter kom en anden og en tredie tilsyne. Med et Ord, ikke mindre end tre Skibe vare i Sigte, de første som nogensinde var bleven seet i hiint Farvand, med Undtagelse af Coloniens velbekjendte Skibe. Disse fremmede Seilere bestod af et Skib og to Brigger, tydeligt nok Skibe af nogen Størrelse, især det første; det var en Slags Escadre, thi de fulgtes ad, og dannede en Slags Seilorden, der antydede mere Nøiagtighed og Sammenhold, end det var sædvanligt at finde hos Coffardimænd. De vare alle under Vinden, stævnede sydost over, og vare nu, da de først bleve seete, inden for Strædet mellem **the Peak** og Gruppen, uden for al

Tvivl i Sigte af dem begge, og i en Afstand af fem til sex Miil fra hver af dem. Saaledes som Vinden var vilde intet have været lettere for dem alle, end at vinde høit nok op til Luvart, for at staae lige ind under de vestlige Klipper, og følgelig lige i Front af Vigen.

Heldigviis var der, ihvorvel det var tidlig paa Dagen, flere Drenge paa **the Peak**, som vare gaaede derop for at samle Bær af en vis Plante som voxede der. Gouverneuren afsendte strax en af disse Drenge med en Note til Heaton, skreven med Blyant, hvori han anmodede denne Embedsmand om at sende et Bud ned til Vigen for at forhindre Fiskerne i at gaae ud, da mange af Drengene havde for Skik at fiske i Skyggen i Læ af Klipperne, førend Solen kom saa høit op, at Heden blev trykkende. Hidtil stod man i den Formening, at Vigens Tilværelse var ubekjendt, endog for Kannakaerne, og der var udstedt den strengeste Ordre for at ingen Baad maattte løbe ind i den, saalænge et Fartøi som havde nogle af hine Folk ombord var i Sigte. **The Peak** var i Sandhed endnu for Alle, undtagen Colonisterne, et ligesaa hemmelighedsfuldt Sted, som det var den Dag Waally og hans Følgesvende bleve fordrevne derfra af deres overtroiske Frygt.

Efter at have iagttaget denne Forsigtighedsregel, og efter at have beholdt de andre Drenge, for at sende dem med de Budskab, som han maatte ansee for nødvendige, henvendte Gouverneuren nu sin uddeelte Opmærksomhed

paa de Fremmede. Man havde altid et Par Kikkerter paa the Peak, og han rettede snart den bedste af disse paa Skibet. Bridget stod ved sin Husbonds Side, længselsfuld efter at høre hans Mening; men hun ventede med en Qvindes Taalmodighed, indtil det Øieblik han kunde give den med Sikkerhed. Endelig kom dette Øieblik, og den halv forfærdede Kone spurgte sin Mand om hvad han havde opdaget.

„Hvad er det, Mark?" sagde Bridget, idet hun næsten frygtede for det Svar, hun var saa begjerlig efter at høre. „Er det the Rancocus?"

„Dersom det var the Rancocus, min Elskede, vilde den vistnok ikke komme herhen. Det er et temmeligt stort Skib, og lader til at være armeret; men jeg kan ikke opdage til hvilken Nation den hører."

„Det var ikke forunderligt om det var armeret, Mark; Du veed at de Aviser Capitain Saunders medbragte, vrimlede af Beretninger om Batailler, som havde staaet i Europa."

„Det er ganske sandt, at den hele Verden er under Vaaben; men det forklarer alligevel ikke det besynderlige Syn af disse tre Skibe i denne fjerne Verdensdeel. Det kan maaskee være en Opdagelses-Expedition; thi Krigen standser ikke altid saadanne Foretagender. Det lader til at de stævne mod the Peak, hvilket tildeels beviser, at de ikke kjende noget til Coloniens Tilværelse i Gruppen. Der kunde de gaae til Ankers, hvilket de ikke kan her,

uden at løbe ind i Vigen, hvilken de ikke kan vide noget om."

„Dersom det var Opdagelsesskibe, vilde det da ikke være naturligt at de først kom til **the Peak**, som den meest iøinefaldende Gjenstand?"

„Deri har Du rimeligviis Ret, Bridget, skjøndt jeg antager, at den Høistcommanderende vilde være tilbøielig til at dele sin Styrke, da han har tre Skibe, og idetmindste sende det ene henimod Gruppen, om han endog kom herhen med de andre. Det er alligevel ikke rimeligt at nogen anden Nation end England vilde have af den Slags Skibe ude, under en saadan Krig, og disse see aldeles ikke ud som engelske Skibe. Desuden maatte vi have hørt noget om en saadan Expedition, gjennem Bladene, ifald den virkelig var gaaet ud. Det vilde være flemt nok at blive besøgt af Opdagere, dog frygter jeg for at disse er af en værre Slags."

Bridget fattede meget godt sin Husbonds Frygt, med Hensyn til Opdagelses-Expeditionen. Hidtil var Colonien gaaet godt frem, uden at Spørgsmaalet om dens Nationalitet var kommen med i Beregningen; men den havde nu naaet en saadan Vigtighed, at den efter en lille Maalestok kunde ansees for en Planteskole for Sømænd, og der var megen Grund til at frygte, at den Stærkeres ubarmhjertige Politik vilde, i Tilfælde af Opdagelse, lade den dele den Svageres sædvanlige Lykke. Det var paa Grund af denne Frygt for fremmed Ind-

blanden, at man havde gjort sig saa megen Flid for at skjule det lille Samfunds Historie og Tilstand, idet man paa det alvorligste advarede Matroserne, som seilede til Europa, om at være forsigtige og tause. Hvad Kannakaerne angik, da vidste de ikke nok til at være farlige, og kunde aldeles ikke give noget nøiagtigt Begreb om Dernes Beliggenhed, om de ogsaa havde været bedre bekjendt med deres Forhold til andre Samfund, og gjerne vilde have forraadt dem.

Gouverneuren sendte nu en anden Note ned til Heaton, med Anmodning om at udsende Ordre langs med Klipperne, om at Enhver skulde holde sig ude af Sigte samt at man skulde beflitte sig for at der ingen Røg steg op fra Plainen. Dette Bud blev snart efterfulgt af et andet, der bragte Ordre til at alle Mændene skulde samles, og de sædvanlige Forberedelser til Forsvar iværksættes. Han spurgte ogsaa om det ikke var muligt, at sende en Hvalbaad ud, som ved at holde sig klos under Klipperne, og godt til Luvart, kunde være istand til at sætte sig i Forbindelse med Revet, for at Folkene der kunde være paa deres Post. Der var altid en eller to Hvalbaade i Vigen, og der var flere dygtige Baadsbesætninger blandt Folkene paa the Peak. Dersom en saadan Baad kunde gjøres klar, skulde den holdes i Beredskab, da Gouverneuren muligviis selv kunde anse det for nødvendigt at tage over til Revet.

Imidlertid nærmede de fremmede Skibe sig the Peak med en rask Fart. Det var ikke sædvanligt for Coffardimænd at være saa gode Luvholdere, eller at seile saa godt, som alle disse tre Skibe gjorde. Paa Grund af det ophøiede Punkt paa hvilket Gouverneuren stod, saae de smaa ud; men han kjendte sin Stilling for godt, til at dette skulde føre ham bag Lyset. Efter at have undersøgt Skibet nøiagtigt, da det var mindre end en Miils Afstand fra Klipperne, kom han til den Tro, at det var omtrent paa sex hundrede Tons, og at det var armeret og havde en stor Besætning. Saavidt han fra dette høie Punkt kunde skjønne, troede han endog at det var en Fregat, og havde et ordentlig Batterisdæk. I hin Tidsalder vare saadanne Skibe meget almindelige, da Corvetter meget ofte havde den samme Construction, som de mere moderne Skibe med de dybe Kuler. Hvad Briggerne angik, da vare de meget mindre end deres Ledsager, da de tilsyneladende begge vare mindre end to hundrede Tons, men ogsaa armerede og stærkt bemandede. Baade Armering og Bemanding var nu tydelig nok at see, og der var en stor Mængde Folk tilveirs for at bjerge Seil, efterhaanden som de kom nærmere til Øen.

Der var en Ting, som beroligede Gouverneuren meget. De Fremmede kneb Vinden saa meget som muligt, som om de havde i Sinde at gaae til Luvart af Klipperne, hvoraf han sluttede, at Ingen der ombord

kjendte noget til Vigens Tilværelse eller Beliggenhed. Der var rigtignok draget saa megen Omsorg for at skjule dette Sted, endog for Kannakaerne, at der ikke næredes megen Frygt for at det skulde være bekjendt af Nogen udenfor Colonisternes Kreds. Da Skibet nærmede sig endnu mere, og kom ind under Klipperne, blev Gouverneuren sat istand til at faae et bedre Overblik over dets Construction, og Beskaffenheden af dets Artilleri. At det var fregatbygget var nu afgjort og Styrken af dets Besætning blev endnu mere tydelig, da Mandskabet var beskæftiget med at bjerge og tilsætte Seil, lige under hans Øine.

Der blev sørget omhyggelig for, at der ikke kom et Menneske tilsyne paa the Peak. Paa den hele Ø var dette det eneste Sted, hvor der var Fare for at et Menneske skulde blive seet fra Oceanet; thi der var samvittighedsfuldt bleven draget Omsorg for, at det Skovbelte som omgav Klipperne heelt rundt, var bleven bevaret. Men med Undtagelse af det før omtalte eenstaaende Træ, var the Peak aldeles nøgen, og i hiin gjennemsigtige og rene Atmosphære, vilde en menneskelig Skikkelse let blive opdaget, endog i en langt større Høide. Men Kikkerterne bleve rettede paa de Fremmede, fra Skjul, som længe i Forveien havde været indrettede til dette Øiemed, og man nærede ikke nogen Frygt for Udkikkene, som havde faaet deres Instructioner, og godt vidste, af hvor stor Vigtighed det var, at være forsigtige.

Omsider kom Skibene saa nær, at man kunde rette Kikkerterne lige ned paa det øverste Dæk, især af Skibet. Det faldt de Fremmede lidt vanskeligt, at lægge Øens nordligste Spidse forover, og for at iværksætte dette, kom de Klipperne meget nærmere end de ellers vilde have gjort. Medens Gouverneuren bestræbte sig for at udfinde hvilket Land Skibet tilhørte, ved at undersøge Mandskabet, troede han at see nogle af de Indfødte iblandt dem. I Førstningen troede han at der kunde være Kannakaer eller Mowreer blandt Mandskabet; men ved nøiere Eftersyn forvisfede han sig om, at de Indianere som vare tilstede, aldeles ikke arbeidede som Matroser. De lod til at være Høvdinger, og vare iførte deres Krigerdragt. Denne Omstændighed fremkaldte en endnu nøiagtigere Undersøgelse, indtil Gouverneuren troede, at han kunde skjelne Waallys Person blandt dem. Afstanden var i sig selv ikke saadan, at det var vanskeligt at gjenkjende en Skikkelse eller et Ansigt ved Hjælp af Kikkerten, men den uvante Stilling i hvilken man saae Alle ombord i Skibet, gjorde Synet mindre sikkert, end det ellers kunde have været Tilfældet. Gouverneuren blev imidlertid hvert Øieblik mere og mere sikker paa at Waally var der, og han troede endog at see hans Søn tillige. Paa denne Tid kom en af Mændene, som kjendte Høvdingen, op paa **the Peak**, med et Budskab fra Heaton, og han var, efter at have benyttet den bedste Kikkert, af samme Mening, som Gouverneuren. Bridget havde ogsaa seet den frygt-

telige Waally, og ifølge hendes Mening var det ganske afgjort, at han var ombord i Skibet. Dette blev betragtet som en høist vigtig Opdagelse. Dersom Waally var der, var det ikke i nogen venskabelig Hensigt mod Colonisterne; thi han nærede et varigt og dødeligt Had mod disse. Intet uden Overmagtens stærke Arm var istand til at hindre dette i at bryde ud, eller havde holdt ham i Underdanighed i de sidste fem Aar. Samqvemmet mellem de to Grupper havde i den senere Tid ikke været betydeligt, og det var nu flere Maaneder siden, at der fra Revet havde været afsendt noget Fartøi til Doroonys Øer. Der havde følgelig været Tid nok til at lægge, og iværksætte store Planer, og det ydermere saaledes, at Colonisterne ikke kunde have nogen Ahnelse derom.

Men det var umuligt at trænge dybere ind i dette besynderlige Mysterium, saa længe de Fremmede holdt sig ude fra Land. Dette gjorde de naturligviis, da de tre Skibe gik til Luvart af **the Peak** og stod Syd efter, langs med Klipperne, med godt fuld Seil. Gouverneuren sendte nu en Hvalbaad ud af Vigen, med Ordre til at holde tvers over til Revet, for at overbringe Nyheden, og den medbragte en Skrivelse med Instructioner til Pennock, og de Medlemmer af Raadet, som vare tilstede. Brevet var kort men hentydede paa Sandsynligheden af fjendtlige Foretagender; medens det indrømmede det tvivlsomme af Udfaldet. Man skulde i alle Tilfælde holde godt Udkik, og Coloniens Styrke skulde samles.

Gouverneuren lovede selv at komme over til Revet, saasnart de Fremmede havde fjernet sig tilbørligt fra the **Peak.**

Heaton havde imidlertid besteget en Hest, og fulgte med Escadren, som den seilede omkring Øen. Fra Tid til anden sendte han Bud til Gouverneuren for at underrette ham om de Fremmedes Bevægelser. Medens dette gik for sig, bleve alle Mandfolkene indkaldte fra deres forskjellige Beskæftigelser, og de foreskrevne Foranstaltninger til Forsvar bleve iværksatte. Da det medtog flere Timer at seile rundt om hele Øen, havde man tilstrækkelig Tid til at bringe Alt i tilbørlig Orden, og Hvalbaaden var ude af Sigte, endog fra **the Peak,** da Heaton afsendte et Bud for at melde, at Escadren havde naaet Øens sydligste Spidse, og stod Sydost efter over imod Vulkanen.

Colonisterne begyndte nu at tvivle om, at de vilde see de Fremmede meer. Det var ikke mere end naturligt at Søfarende undersøgte, eller i det mindste nysgjerrig tog ubekjendte Øer i Øiesyn; men det fulgte ikke deraf at de, dersom deres Formaal var Handel, skulde forsinke deres Reise, for at foretage sig Undersøgelser, der overstieg en meget indskrænket Maalestok. Dersom man ikke med Sikkerhed havde vidst, at der var Vilde ombord i Skibene, og dersom der ikke havde været den største Sandsynlighed for at Waally var en af dem, vilde Gouverneuren nu have gjort sig Haab om, at han saae de

Fremmede for sidste Gang. Ikke destomindre var det muligt, at disse Skibe vilde løbe ned til Rancocus Øen, hvor ikke allene en Landgang let kunde iværksættes; men hvor Mollerne, Teglværket og den væsentligste Samling af Huse, alle tydeligt kunde sees fra Rheden. Det var derfor ikke saa snart afgjort, at de Fremmede vare staaede Sydost efter, førend der blev sendt en anden Baad over til Mollefolkene, Teglbrænderne, Steenbryderne, og Tømmerfolkene, for at lade dem vide at de kunde faae Gjæster, hvem det vilde fordre en heel Deel Skarpsindighed at modtage.

Det var tydeligt nok, at den store politiske Hemmelighed var meget nær ved at blive afsløret. Hvorledes Coloniens Tilværelse skulde forblive skjult, hvis Skibene skulde opholde sig nogen Tid ved Øgruppen, var ikke let at indsee, og den Fordeel som Gouverneuren og Heaton tillagde den høieste Vigtighed, var nu nærved at forsvinde. Dog tænkte ingen af dem paa at opgive denne Politik, førend i det sidste Øieblik, og Omstændighederne gjorde den nødvendig; thi denne, saavelsom enhver anden Coloniens Interesse, havde været saa grundig overveiet, at det ikke var let at kuldkaste nogen af deres Planer, i det mindste tænkte Bestyrelsen saaledes.

Man holdt skarpt Udkik med Escadren, ikke allene fra **the Peak**; men fra den sydlige Ende af Klipperne, hele denne Dag. Skibene bleve seete indtil de vare i Nærheden af Vulkanen, da man tilskrev deres Forsvinden

den Omstændighed, at de havde mindsket Seil, eller de maaskee vare gaaede til Ankers. Dette var alligevel kun en Formodning, da man ikke vovede at sende nogen Baad ud, for at holde Øie med dem i Nærheden. Skjøndt der ikke var nogen Ankerplads i Nærheden af **the Peak**, var det dog muligt for et Skib at ankre overalt i Nærheden af Vulkanen. Den **Vulcan's Peak** lader til at være skudt op af Havets Dyb, i en solid lodret Muur, hvor der intet grundt Vand er i Nærheden; men hvad de andre Øer angaae, da var Grunden fra Kysten, paa de fleste Steder jevnt afgaaende; skjøndt den østre Rand af Gruppen var en Undtagese fra Reglen. Dog kunde Skibe ankre i alle Gruppens Vige, og paa dens Rhed, og Holdebunden var overordentlig god, da den bestod af Mudder og Sand, uden Klippegrund.

Resten af Dagen, og hele den paafølgende Nat, tilbragte Gouverneuren og hans Venner i megen Uro. Man fik Svar paa Budskabet, som var bleven sendt over til Revet; men da det vendte tilbage, havde man ikke seet noget til de Fremmede. Baaden som ankom fra Revet berettede, at den nordre Kyst var reen. Den medbragte ogsaa et Brev, der meldte, at der var bleven sendt Bud til alle Etablissementerne, og at **the Anne** krydsede sig op til Luvart, for at hjemkalde alle Fiskerne, og for at løbe ud til den nærmeste Hvalfangerplads, for at underrette Capitain Betts og hans Ledsagere, som vare ude, om Sagernes Tilstand i Colonien. Da man

sidst hørte fra **the Dragon** og **the Jonas**, holdt de krydsende omtrent et hundrede Qvartmiil til Luvart af Gruppen, og man ansaae det af flere Aarsager rigtigt, at de jo før jo heller kom til Kundskab om de Fremmedes Ankomst.

Gouverneuren var meget tilfreds med Beretningen om hvad der var bleven gjort, saameget mere, som det af den Aarsag ikke blev nødvendigt for ham at forlade **the Peak** strax. Det høie Bjerg afgav et saa herligt Udkiksted, at det i ethvert Tilfælde var ønskeligt at drage Nytte deraf, indtil Tiden til at holde Udkik var forløben, og Tiden til at handle var traadt isteden. En eller anden paalidelig Person opholdt sig følgelig stadigt paa **the Peak**, for at holde Udkik efter de Fremmede; men Dagen forløb uden at man gjensaae nogen af dem. Tidlig den næste Morgen ankom der alligevel en Hvalbaad fra Rancocus Øen, med fire stærke Roerkarle. De havde forladt Stationen, efter at det var bleven mørkt, og havde den længste Tid roet op imod Passaten. De Nyheder de bragte vare ikke allene forunroligende; men de gav Anledning til stor Forbavselse.

Man erfarede at de tre fremmede Skibe lod sig see udenfor Rancocus Øens Pynt, tidlig om Morgenen den foregaaende Dag. Man troede at de vare løbne over fra Vulkanen i Mørkningen, efter at man havde tabt dem af Sigte fra **the Peak.** Colonisterne havde lagt megen Klogskab for Dagen, saasnart Dagslyset havde gjort dem

bekjendt med at de havde saadanne fremmede Naboer. Da Bigelow, som blandt sine Medborgere var bekjendt for at besidde en god Deel Betænksomhed, hændelsesviis var der, paatog han sig at lede Sagernes Gang. Alle Fruentimrene stege op paa Bjergene, hvor der længe iforveien var bleven indrettet hemmelige Skjulesteder for et saadant Tilfælde, ved at udrydde to eller tre Huler, som kunde beboes, og hvor der var Føde og Vand i Nærheden. Derhen blev ogsaa største Delen af de lettere og værdifulde Sager bragte. Lykkeligviis havde Bigelow ladet alle Møllernes Sauge nedtage og skjule En Saug var en Gjenstand, som ikke kunde erstattes, uden ved en Reise til Europa, thi paa den Tid blev der ikke forfærdiget Sauge i Amerika, hvilket i Sandhed ogsaa var Tilfældet med de fleste andre Ting.

Da Bigelow havde udstedt sine Befalinger, gik han ene ud til Pynten, for at møde de Fremmede, som efterat Skibene vare bragte til Ankers, havde landsat en betydelig Styrke. Da han nærmede sig Stedet, fandt han omtrent hundrede Mand iland, alle velbevæbnede, og tilsyneladende under en Slags militair Commando. Da Bigelow nærmede sig Afdelingen blev han greben og ført hen til Anføreren, der syntes at være en Sømand med et glubsk Udseende, og af en meget barsk Charakteer. Denne Mand kunde ikke tale engelsk. Bigelow tiltalede ham da paa Spansk; men kunde heller ikke faae noget Svar ud af ham i dette Sprog, skjøndt han troede at

det han selv havde sagt blev forstaaet. Endelig blev en Person hidbragt, som kunde tale Engelsk, og det saa godt, at Bigelow ikke nærede nogen Tvivl om, at han enten var en Englænder, eller en Amerikaner, og nu begyndte Underhandlingen gjennem denne Tolk.

Bigelow blev omstændelig udspurgt angaaende Folkemængden paa de forskjellige Øer, Antallet af de Skibe de eiede, disse Skibes nærværende Tilstand og Beskæftigelse, hvilken Ladning de havde inde, de Steder hvor man opbevarede den Eiendom, som Skibene hjembragte, og kortsagt, alt hvad der angik Folkets Velstand og rørlige Eiendomme. Af disse Spørgsmaales Natur, saavelsom af de Fremmedes Udseende, havde Bigelow strax fattet den Tanke, at de vare Sørøvere. I de østlige Farvande dreves Sørøveriet ofte efter en stor Maalestok, og Formodningen var aldeles ikke urimelig. Den oprørte Tilstand hele Verden var i, gjorde det ydermere sandsynligt, at Sørøveriet kunde udøves mere ustraffet, end det vilde være Tilfældet nuomstunder, og det var nokſom bekjendt, at flere Skibe, som dreve denne Haandtering, krydsede sammen i hiin fjerne Verdensdeel. Dernæst var det tydeligt nok, at Folkene vare af forskjellige Racer, skjøndt Bigelow var af den Formening, at de fleste af dem vare Østindianere, fra Kysten eller fra Indlandet. De fleste af Officiererne vare fødte Europæere, eller Afkom af Europæere; men de to Trediedele af de Folk han saae, vare Personer af østlig Herkomst; nogle

af dem lod til at være Lascaere, og andre, hvad Søfolk kalde Chinesere.

Bigelow var meget forsigtig i de Svar han gav, ja endog i den Grad, at det vakte megen Utilfredshed hos hans Udfritter. Med Hensyn til **the Peak**, gav han sig en meget hemmelighedsfuld Mine, og sagde at ingen uden Fugle kunde faae Adgang til det. Man hørte undertiden Tordenen bryde frem af dets Klipper; men intet Menneske kunde komme op og see hvad det indeholdt. Denne Beretning blev optaget med ideensfaldende Interesse, og til Bigelows Forundring vækkede den ikke den Mistillid, som han hemmelig havde frygtet for. Man bad tvertimod om, at han vilde gjentage sin Beretning, og enhver der hørte den, syntes, ihvorvel den denne Gang var en heel Deel udpyntet, at være tilbøielig til at troe hvad han sagde. Opmuntret ved dette Held, paatog den stakkels Karl sig ogsaa at ville mystificere Revet lidt, men her mødte han snart ligefrem Modsigelse. For at overbevise ham om at Bedrageri intet vilde nytte ham, blev han ført et kort Stykke bort og confronteret med Waally.

Bigelow havde ikke saasnart faaet Øie paa Høvdingens mørke Ansigt, forend han vidste at han var i slette Hænder. Fra det Øieblik opgav han Forsøget paa at skjule noget, med Undtagelse af hvad der angik **the Peak**, og gik nu frem efter en ganske modsat Politik. Nu overdrev han enhver Ting, baade Skibenes Antal og Styrke,

idet han opgav en lang Liste af Navne, der nok var overeensstemmende med Sandheden; men han fortaug den Omstændighed, at de fleste vare Baade; og Coloniens Styrke lod han voxe til noget over to tusind kampdygtige Mænd. Den commanderende Sørøver, der iblandt sine Undergivne gik under Navn af Admiralen, blev meget forbauset over denne Efterretning, og henvendte sig til Waally for at erfare om man kunde fæste Lid dertil; men denne kunde hverken besvare Spørgsmaalet bekræftende eller benægtende. Han havde hørt at Colonisterne vare langt talrigere end de tidligere havde været; men hvormange kampdygtige Mænd de nu kunde mønstre var mere end han kunde sige. Han vidste at de vare umaadelig rige, og blandt andre værdifulde Gjenstande, besad de Materialier nok til at udruste saa mange Skibe, som de lystede. Det var denne sidste Underretning, som havde ført de Fremmede til Gruppen, thi de vare i den største Mangel for Skibsinventarium, af hvilkensomhelst Slags.

Admiralen ansaae det ikke for Øieblikket nødvendigt, at udstrække sit Forhør videre, det lod ikke til at han ventede at finde meget paa Rancocus Øen, da Waally rimeligviis havde underrettet ham om hvad Brug man gjorde af den. Husene og Møllerne bleve undersøgte, nogle faa Svin og en Tyr bleve skudte; men lykkeligviis var største Delen af Kreaturerne bleven drevne ind i en afsidesliggende Dal. Af lutter Kaadhed stak man Ild paa Saugmøllen, der afbrændte lige til Grunden. En

ny Maltmølle blev skaanet, kun af den Grund, at man ikke kjendte dens Beliggenhed. Der blev udøvet en heel Deel Vold paa Etablissementet, kun af Lyst til at gjøre Fortred, ja en Teglovn blev endog sprængt med Krud, for at have den Fornøielse at see Murstenene flyve omkring i Luften. Kort sagt, Stedet blev i en Henseende næsten ødelagt, dog forsøgte man ikke at tilføie Bigelow nogen Skade. Han blev tvertimod neppe bevogtet, og det var ikke saasnart blevet mørkt, førend han samlede et Mandskab, gik i sin egen Hvalbaad, og roede op til Luvart, for at underrette Gouverneuren om hvad der gik for sig.

Tolvte Kapitel.

Da Gouverneuren havde hørt og overtænkt Bigelows Meddelelse, nærede han kun liden Tvivl om at han havde at gjøre med en af disse Sørøver-Escadrer, som forhen forurolige det østlige Farvand, en Slags Efterfølgere af Buccaneerne. De Folk som indlod sig paa den Slags Haandtering, bestod sædvanligviis af forskjellige Nationer, og de vare stedse af den meest fortvivlede og ubarmhjertige Charakteer. Den Omstændighed, at

Waally var med dette Parti, tilkjendegav tydeligt nok paa hvilken Maade de vare komne til Kundskab om Colonien, og denne blodtørstige Høvding havde udentvivl betinget sig sine Fordele ved Expeditionen.

Det var høist sandsynligt, at disse Fribytteres oprindelige Hensigt havde været at udplyndre Perlefisker-Skibene, og da de paa deres Streifstog havde hørt Bettos Gruppe omtale, havde det lykkedes dem at finde den, hvor de, da de havde stødt sammen med Waally, vare blevne tilskyndede til deres nærværende Foretagende.

Man nærede kun liden Frygt for the Peak. Et Skib kunde opholde sig en Maaned i Nærheden deraf, og dog ikke finde Vigen, og skulde Søroverne endog gjøre denne Opdagelse, saa vare Dens naturlige Fordele af den Beskaffenhed, at man kunde vædde tyve mod een, at de vilde fordrive Angriberne. Som Følge af alle disse Omstændigheder, og efter moden Overveielse, besluttede Gouverneuren at gaae over til Revet, og overtage Forsvarets Ledning paa denne høist vigtige Position. Dersom Revet skulde falde i Fjendens Hænder, kunde der medgaae Aar inden Tabet blev erstattet, eller hvad der var endnu værre, Fribytterne kunde besætte Stedet, og bruge det til et almindeligt Samlingssted, i deres lovløse Foretagender. Efter at have taget den ømmeste Afsked med sin Kone, forlod Gouverneur Woolston følgelig Vigen, i Løbet af Formiddagen, med en af Hvalbaadene. Bridget vilde inderlig gjerne ledsage sin Mand; men her-

til vilde han ikke laane Øren, thi han ventede at der stod noget alvorligt forhaanden, og troede det høist sandsynligt, at de fleste af Fruentimrene vilde blive sendt over til **the Peak**, for at være i Sikkerhed. Da Mrs. Woolston fandt at hendes Forlangende ikke blev bønhørt, og da hun fuldkommen følte det passende i hendes Husbonds Beslutning, lagde hun, saa godt det stod i hendes Magt, Baand paa sine Følelser, paa det at hun kunde foregaae de andre Koner med et for hendes Stilling passende Exempel.

Da Hvalbaaden omtrent var kommen midtveis i Kanalen, opdagede man en rumskjøds Seiler, der ligesom den, tilsyneladende stævnede Cape South. Den befandtes at være **the Anne**, som havde været oppe til Luvart, for at advare Fiskerne, og nu var paa Tilbagetouren. Den havde givet Varsel til saa mange Baade, at man kunde være sikker paa at Efterretningen vilde blive udspredt, og den havde praiet **the Dragon**, som nu opsøgte **the Jonas** og **the Abraham**, der begge vare nogle faa Mile til Luvart. Capitain Betts var alligevel gaaet ombord i **the Anne**, og stødte nu til sin gamle Ven Gouverneuren, da de næsten var fire Mile fra Forbjerget. Mark Woolston var meget tilfreds over at møde **the Anne**, og over at finde saa god en Medhjælper ombord i den. Denne Skonnert, der var bygget som en Lodsbaad, var den bedste Seiler man havde i Gruppen, og følgelig var den meget hensigtsmæsig til deri at op-

slaae Hovedqvarteret. Næstefter den fulgte **the Martha**, og Hvalbaaden blev sendt ind for at finde denne Slup oppe ved Revet, og at give den Ordre til strax at løbe ud, for at støde til Gouverneuren. Næstefter Gouverneuren var Pennock den høieste Authoritet i Gruppen, et Brev blev derfor afsendt til ham, for at sætte ham i Kundskab om alt hvad man vidste, og at anspore ham til Aarvaagenhed og Activitet; idet der saa detailleret, som muligt, blev udpeget for ham de forskjellige Forholdsregler han havde at tage, for at ingen Tid skulde gaae tabt. Da dette var gjort, stod Gouverneuren ind i Hvalbugten, for at undersøge hvorledes Alt stod til der.

Allarmen havde udbredt sig over hele Gruppen, og da **the Anne** naaede sit Bestemmelsessted, fandt man at Mændene havde været kaldt til Vaaben, og alle Forberedelser vare foretagne. Men Hvalbugten var det Sted, hvor største Delen af Kannakaerne vare forsamlede, og i det Øieblik var ikke færre end syrgethve samlede der, beskæftigede med at koge Olie, eller udruste Farteier til Fiskerierne. Ingen kunde sige hvilket Parti disse Karle vilde tage, naar det viiste sig at deres egne Anførere stod i Forbindelse med de Fremmede; skjøndt Colonisterne i enhver anden Henseende kunde gjøre Regning paa deres Hjælp. I Almindelighed herskede der en god Forstaaelse mellem Colonisterne og Kannakaerne. Riglignok vilde de Første, for en forholdsmæsig ringe Betaling,

drage saa megen Nytte som muligt af disse Halvvilde; men da Gjenstande, af meget ringe reel Værdi, endnu havde Anseelse i deres Øine, var der endnu ikke opstaaet nogen alvorlige Scener. Nogle stode i den Formening, at Kannakaernes Fordringer vare stegne, og at de nu, da saa mange af deres Landsmænd havde gjort Reiser mellem Gruppen og andre Verdensdele, ikke satte saa stor Priis paa en Stump gammelt Jern, som det tidligere havde været Tilfældet, hvilket man ogsaa ganske naturligt kunde vente. Men Gouverneuren kjendte Menneskene for godt, til at han ikke skulde vide, at alle ulige Samfund lede til Misfornøielse. Menneskene kan vænnes saa meget til underordnede Stillinger, og til deres Pligter og Følelser, at de betragte deres Stilling som et Resultat af Naturlovene; men den ringeste Smag paa Frihed avler en Skinsyge og Mistillid, der sædvanligviis opforer en Skranke mellem Herren og Tjeneren, og giver deres Følelser meer eller mindre Tilbøielighed til at afvige fra hinanden. Da Colonisterne begyndte at overtænke hvorvidt det vilde være sandsynligt, at disse Leiesvende vilde staae dem bi i den foreståaende Kamp, var der kun faa af dem, der følte sig tilstrækkelig overbeviiste om, at de samme Folk, der i nogle Tilfælde havde deelt Brød og Salt med dem i flere Aar, kunde stoles paa, naar det kom til Stykket. Disse Kannakaers Mængde satte virkelig Gouverneuren i stor Forlegenhed, naar han betragtede sin egen Styrke, og overtænkte hvorledes han bedst skulde anvende den.

Rigelig to hundrede af de Vilde eller Halvvilde, vare i dette Øieblik enten spredte omkring paa de forskjellige Avlsgaarde, eller arbeidede paa de forskjellige Steder hvor Skibene lagde an, eller ogsaa vare de ude paa Hvalfangst til Luvart. Hele Coloniens Styrke af vaabendygtige Mænd, blandt hvilke de som vare fraværende vare iberegnede, bestod af tre hundrede og tredsindtyve Mand. Af disse kunde, naar det behøvedes, muligen tre hundrede bringes til at slaaes paa hvilket somhelst givet Punkt, medens de andre forbleve i Garnison. Men et omstreifende Parti af halvandet hundrede af disse Kannakaer, frembød, naar de bleve ladt tilbage i Etablissementerne, eller paa Revet, eller omkring Krateret, medens Tropperne vare ude for at møde Fjenden, intet behageligt Maleri for Gouverneuren. Han indsaae at det var nødvendigt at samle disse Folk, og benytte dem paa bedste Maade i Coloniens Tjeneste, som det virksomste Middel til at holde dem udenfor Waallys Control. Denne Tjeneste blev overdraget til Bigelow, der strax blev afsendt til Revet, medtagende alle Kannakaerne fra Hvalbugten, med Ordre til at sætte dem ombord i Skibene ved Revet, Skonnerter, Slupper, Lichtere, ɔc., af hvilke der paa dette Sted sædvanligviis fandtes en otte Stykker, og at bringe dem alle op til Luvart, gjennem de indre Kanaler i Gruppen. Dette var et Arbeid, der vilde medtage en fire og tyve Timer, og som ikke alene vilde sætte dem Alle i Beskæftigelse, men som kunde tjene til at frelse

den hele Eiendom, i det Tilfælde at Sørøverne vilde gjæste Revet. Bigelow skulde kalde alle de Kannakaer til Hjælp som han traf paa, i Haab om saaledes at gjøre de fleste af dem uskadelige.

Omendskjøndt denne Fremgangsmaade tilkjendegav at Gouverneuren nærede en klog Mistillid til disse indianske Allierede, lagde han dog en vis Grad Tillid for Dagen mod en Deel af dem, hvilket sandsynligviis netop var lige saa klogt i en anden Henseende. Endeel af ethvert Fartøis Besætning, med Undtagelse af dem, som gik til **the Peak**, bestod af Kannakaer, og ikke færre end ti af dem vare sædvanligviis beskæftigede ombord i **the Anne**, med hvilken der fulgte to Hvalbaade. Ingen af disse Folk bleve bortsendte eller tagne fra deres sædvanlige Beskæftigelse. Gouverneuren havde saa megen Tillid til sin egen Myndighed, og til sin Magt til at indvirke paa disse enkelte Individer, at han ikke betænkte sig paa at beholde dem i sin Nærhed, og paa en Maade betroe sin personlige Sikkerhed til dem. Rigtignok vare de Kannakaer, som hørte til **the Anne** og **the Martha** en Slags betroede Sømænd, da de nu i flere Aar havde været i Coloniens Tjeneste, og havde faaet Smag for Colonisternes Sædvaner.

Da Gouverneuren havde truffen alle sine Foranstaltninger, forlod han Hvalbugten med **the Anne**, og mødte paa Høiden af Cape South Betts med **the Martha**. Begge Fartøier holdt derpaa ned langs med Grup-

pens Kyſter, idet de holdt ſkarpt Udkik i Retningen mod Rancocus Den, eller i Sydveſt. To eller tre mindre Fartøier vare i Følge med dem, alle under Commando af Folk man kunde have Tillid til. **The Neshamony** havde iblandt andre den Ære at være een af dem. Gruppens ſydveſtlige Vinkel dannede en lang lav Pynt, eller et klippeagtigt Forbjerg, der havde en meget god Rhed paa den nordveſtre eller læ Side. Dette Forbjerg var bekjendt blandt Coloniſterne under Navn af **Rancocus Needle**, ifølge den Omſtændighed, at det med mathematiſk Nøiagtighed pegede mod den omhandlede S. Det var ſaaledes bleven Skik hos Kyſtfarerne, at løbe ned til den yderſte Spidſe af Forbjerget, og derfra at holde ret ſydveſt hen, og de vilde da efter nogle faa Timers Forløb, være ſikkre paa at ſee de Bjerge, efter hvilke de ſtyrede. Iblandt dem der fore paa denne Maade var der mange, ſom ikke havde noget meget nøiagtigt Begreb om Navigationen, og for dem fandtes denne ſimple Fremgangsmaade at være meget henſigtsmæſig.

Gouverneuren havde beſtemt **Rancocus Needle** til Samlingsplads for hans hele lille Flaade. Idet han ſamlede diſſe Fartøier, ialt ſex, af hvilke de fire vare Baade, havde det ikke været hans Tanke at benytte dem til Modſtand; thi deres hele Armering beløb ſig til ſex Svingbaſſer, og nogle faa Muſketter; men hans Øiemed var Aarvaagenhed. Han var overbeviiſt om at Waally

vilde føre sine nye Venner op til den vestlige Rhed, det Punkt hvor han selv havde iværksat alle sine Angreb, og hvor han var bedst kjendt, og Stillingen ved **the Needle** var den bedste Station for at observere de Fremmedes Nærmelse, da de, ifald de kom, maatte komme fra Sydvest.

The Anne var det første Fartoi, som ankom paa Høiden af **the Needle**, og den fandt at Kysten var klar. Endnu var der intet Tegn at opdage af Voldsmændene, og da **the Martha** saaes i en passende Afstand i Øst, blev der gjort Signal til Capitain Betts til at staae over imod **the Peak**, for at see ud efter dem i den Kant. Dersom det skulde falde de Fremmede ind, atter at krydse op under Klipperne, og derfra strække over mod Gruppen, maatte de komme ind under Landet, til Luvart af Observations-Escadren, og netop skaffe Gouverneuren den Fordeel han saa meget attraaede. De øvrige Fartøier kom ned til Samlingsstedet, og holdt krydsende for Smaaseil, tæt inde under Klipperne, saaledes at de vare i fuldkomment smult Vand. Saaledes var Sagernes Tilstand ved Solens Nedgang.

Colonisternes lille Flaade forblev hele Natten i den samme Uvished, med Hensyn til deres mistænkelige Gjæsters Bevægelser. Omtrent Klokken tolv kom **the Martha** ind til **the Needle**, og meldte at den sydlige Kyst var klar. Den havde næsten været heelt henne ved Vigen, og havde havt Samqvem med Land. Der havde ikke været seet noget til Skibet eller dets Følgesvende, siden

Gouverneuren havde forladt **the Peak**, og der var ikke siden Bigelows Ankomst indløben nye Tidender fra Læ. Da Gouverneuren modtog denne Underretning, beordrede han sin lille Commando at løbe ud i divergerende Linier, omtrent en Distance af syv Mile, og da at vente til Dagens Frembrud. Dette skeete følgelig, idet **the Anne** og **the Martha** løb betydelig fra de andre; thi ved Dagens Frembrud meldte **the Annes** Udkik fra Veiret, at han saae **the Martha** omtrent to Mile nordlig, **the Neshamony** omtrent ligesaalangt sydlig, skjondt en Miil længer til Luvart. Man vidste at de andre Fartøier vare norden for **the Martha**; men de vare ikke i Sigte. **The Neshamony** kom ned med affirede Skjøder for at tale med Gouverneuren.

Solen var netop kommen op over Horizonten, da **the Neshamony** holdt ned paa **the Annes** luv Laaring, medens begge Fartøierne holdt Nord efter. **The Neshamony** havde ikke seet noget. Gouverneuren befalede nu dens Chef at staae lige ned mod Rancocus Øen. Dersom han ikke saae noget skulde han løbe ind og lande, for at indhente Underretning fra Folkene iland. Med mindre de Underretninger han muligen kunde erholde underveis var af en Beskaffenhed, der udfordrede en forskjellig Fremgangsmaade, skulde han krydse op til Vulkanen, og efter at have recognosseret der, skulde han holde over til Vigen og løbe derind; hvorfra han skulde seile til Revet, med mindre han maatte erfare, at Gou-

verneuren var et andet Sted, i hvilket Tilfælde han skulde skynde sig det bedste han kunde dertil.

The Anne styrede nu imod **the Martha**, hvilken Slup holdt Nord efter for Smaaseil, og stod lidt ud fra Gruppen. Landet var ude af Sigte, dog kunde man see dets Taage i den østlige Retning, i hvilken man vidste at Gruppen laae; men man kunde hverken see **the Peak**, Vulkanen eller Rancocus Høider fra Fartøiet. Omtrent Klokken ti praiede Gouverneuren Capitain Betts, for at erfare noget Nyt. **The Martha** havde ikke opdaget noget, og kort efter stødte de tre Baade til, Nord fra, og afgav den samme Rapport. Man havde ikke seet noget til de Fremmede, der paa en ubegribelig Maade syntes at være forsvundne.

Denne Uvished gjorde den sindigere Deel af Colonisterne meget urolige. Dersom Sørøverne skulde komme ind i Gruppen, gjennem nogen af de luv Kanaler, vilde de ikke allene finde al Eiendommen og Skibene, som vare blevne bragte derhen, overladte til deres Barmhjertighed; men de vilde angribe Etablissementerne paa deres svageste Punkter, vanskeliggjøre Undsætning, og bringe dem selv i en Stilling, hvorfra det vilde være letteſt at nærme sig, eller at undgaae deres Fjender. Enhver der kjendte Stedet, hvor let det var at angribe, og hvilke Forsvarsmidler det besad, vilde naturligviis, saa vidt som muligt, forsøge paa at løbe ind i Gruppen fra luv Side; men Waally havde aldrig forsøgt noget lignende, og da

han kun kjendte lidet til de indre Passager, var det ikke sandsynligt, at han havde tænkt paa at foreslaae sine nye Venner en Fremgangsmaade, der var forskjellig fra hans egen. Netop den Omstændighed, at han bestandig havde nærmet sig ad den samme Vei, talte derimod; thi dersom hans Skarpsindighed ikke havde udpeget for ham, en Fremgangsmaade der var fordelagtig for ham selv, var det ikke at vente, at den vilde gjøre det for Andre. Dog var det ikke urimeligt at formode, at praktiske Søfolk kunde opdage den Fordeel, som den Vilde havde overseet, og Gouverneuren, og Betts i Særdeleshed, vare meget bekymrede i denne Henseende. Alt hvad man kunde gjøre var alligevel, at afsende to af Baadene med Ordre til at løbe ind i Gruppen, ved den nordre Rhed, og at begive sig til Revet. Den tredie Baad blev tilbage for at krydse paa Høiden af **the Needle**, at den kunde have Communication med hvemsomhelst der maatte indfinde sig paa denne Samlingsplads med en Melding, og til samme Tid holde Udkik efter Sørøverne. Hos den Person, som havde Commandoen over denne Baad, kunde de, der fra Tid til anden ankom til **the Needle**, for at tale med Gouverneuren, faae at vide hvor de skulde søge ham.

Saasnart som disse Sager vare ordnede, holdt **the Anne** og **Martha** paa en Gang af, for at søge efter de Fremmede. Dersom Gouverneuren atter fik Sørøverne i Sigte, havde han besluttet ikke mere at tabe dem

at holde sig paa den luv Kyst, og saa nær ved Land at den ikke kunde blive skaaren ud derfra, vilde den være til væsentlig Tjeneste, da ingen Fjende kunde nærme sig paa den Kant, uden at blive seet, og Bigelows Bekjendtskab til Kanalerne, vilde ikke allene sætte ham istand til at frelse sin Skonnert, ved at løbe ind; men det vilde ogsaa gjøre ham det muligt, at sætte hele Gruppen i Kundskab om de Fremmedes Stilling, og deres tilsyneladende Forehavender. **The Abraham** dreiede følgelig klos til Vinden, for at krydse tilbage til sin Station, medens **the Anne** holdt af til **the Needle.**

Paa Samlingspladsen fandt Gouverneuren at de fleste af hans Fartøier ventede ham. **The Neshamony** var endnu i Agterhaanden; men alle de andre havde udført deres Hverv, og holdt krydsende i Nærheden af Forbjerget, rede til at afgive deres Meldinger. De Fremmede havde man ikke seet noget til, det var afgjort at de ikke havde nærmet sig Gruppen; thi to af Fartøierne vare netop komne ud fra den, og havde forladt Colonisterne, beskæftiget med Forsvarsanstalter; men fuldkommen uforstyrrede i enhver anden Henseende. Denne Underretning forøgede Gouverneurens Uro. Hans Haab om at høre noget fra Sørøverne, for betimelig at kunne være beredt paa at imødegaae dem, beroede nu paa de Meldinger der maatte indløbe fra Læ. **The Neshamony** burde snart ankomme, og det vilde heller ikke vare længe forend **the Martha** maatte komme tilbage. Den største

Kilde til Frygt hidrørte nu fra Mistanken om, at nogle af Kannakaerne kunde, i Forbindelse med Waally, agere Sørøvere. Med Hensyn til Waally selv nærede man ikke nogen Mistanke, da han aldrig havde faaet Lov til at see meget af Gruppens Kanaler; men det var en heel anden Ting med de sørarende Kannakaer, hvem Colonisterne havde brugt. Nogle af disse kjendte alle Kanalernes Bøininger og Krogveie, vidste med hvilken Dybgaaende man kunde gaae igjennem en Passage, og skjøndt de just ikke vare fuldkommen paalidelige Lodse, vare de dog Folk, som kunde sætte dygtige Søfolk istand til at haandtere deres Skibe med nogenlunde Sikkerhed, inden for Øerne. Dersom det skulde vise sig, at en eller to af disse Karle havde paataget sig at bringe de Fremmede op til Luvart, og føre dem ind i en af Passagerne i den Egn af Gruppen, kunde de overrumple de forskjellige befæstede Punkter, førend man ventede dem, og feie alting reent, som de forefandt. Denne Fare var rigtignok tildeels bleven forudseet, og der var bleven udsendt Folk for at holde tilbørligt Udkik; men den havde aldrig forekommet Gouverneuren saa frygtelig, som nu, da han aldeles ikke vidste hvor han skulde finde sin Fjende. Endelig var der Udsigt til nye Meldinger; man fik Øie paa **the Neshamony** i Syd, styrende tvers over fra **the Peak**, og omtrent paa samme Tid fik man **the Martha** i Sigte i Sydvest, under Opkrydsning fra Rancocus Øen. Da den Første havde havt Ordre at lande, og ogsaa

havde været rundt om Vulkanen, styrede **the Anne** imod den, da Gouverneuren med Utaalmodighed længtes efter at høre hvad den bragte. Efter en halv Times Forløb vare de to Fartøier paa Siden af hinanden; men det var kun meget lidt Nyt **the Neshamony** havde at meddele. Søroverne havde kun opholdt sig en kort Tid paa Øen, efter at Bigelow og hans Kammerater havde forladt den, dog gjorde de i dette korte Mellemrum al den Skade, som det stod i deres Magt at gjøre. Da de forlod den var det Nat, og man kunde ikke med Sikkerhed sige hvad Cours de havde styret. Da man sidst saae dem, havde de alligevel været under Vinden, og styrede lidt vestligere end Syd; hvoraf man troede at de vilde krydse op til Vulkanen, da Passaten nu var stik Sydost. Men **the Neshamony** havde været heelt rundt om Vulkanen, uden at faae Øie paa de Fremmede. Derefter fortsatte den sin Reise til **the Peak**, hvor den ankom nogle faa Timer efter at Gouverneuren var afseilet, løb ind i Vigen og fandt Alt roligt. **The Martha** kunde naturligviis ikke have mere at meddele, om engang saa meget, og Gouverneuren var atter overladt til sin Uvished. Betts havde, som man formodede, aldeles intet at indberette ved sin Ankomst. Han havde været iland paa Rancocus Pynten, havde hørt Folkenes Klager angaaende deres Tab, men anden Efterretning om Fredsforstyrrerne havde han heller ikke faaet. Da han nødig vilde spilde Tiden opholdt han sig kun en Time, og

havde anvendt den øvrige Tid af sin Fraværelse til at krydse op til Samlingspladsen. Skulde det være muligt at de Fremmede, tilfreds med den ubetydelige Ulykke de havde anstiftet, skulde være gaaede tilbage til Bettos Gruppe, dette kunde neppe tænkes, og dog var det umuligt at sige hvor de vare blevne af. Efter en Raadførsel blev det besluttet, at **the Martha** skulde staae over i den Retning, i Haab om at kunne indhente nogen Efterretning ved at møde Fiskercanoer, som ofte løb ud til den store Klynge af Klipper, der laae flere Mile til Luvart af Doroonys og Waallys Territorium. Capitain Betts havde taget Afsked med Gouverneuren, og var gaaet ombord i sit eget Fartøi, for at begive sig paa Vei, da der blev seet et Signal vaie ombord i en af Baadene, som holdt krydsende ude i Strædet, hvilket tilkjendegav at der var fremmede Seilere i Sigte til Luvart. Dette foranledigede at Gouverneuren kaldte **the Martha** tilbage, og alle Udkiks Fartøierne stod ud i Strædet.

Efter kortere end en Times Forløb vare alle Tvivl hævede. Det var ganske rigtig de Fremmede, og **the Abraham** var ydermere forud for dem, styrende efter Cape South Passagen, med Alt til hvad trække kunde; thi de Fremmede vare i dens Kjølvand og vandt paa den. Det viiste sig siden efter at Sørøverne, da de havde forladt Rancocus Øen, havde staaet Syd efter, indtil de vare til Luvart af Vulcanen, idet de alligevel gik et godt

Stykke i Øie af Den, paa deres første Stræk, og da **the Peak** netop var ved at synke under Horizonten, vendte de Nordvest over, og stod ud imod Coloniens sædvanlige Hvalfangerplads, hvilken de gjennemkrydsede i Haab om at opsnappe Briggerne. Sørøverne tragtede ikke efter Olien, hvilken de sandsynligviis af Skadefryd vilde have ødelagt; men de havde stor Mangel paa Skibs-Inventarium, i Særdeleshed Tougværk, og de to Briggers Redskab kunde være dem meget tjenligt. Da de efter en mislykket Efterforsken løb ind imod Gruppen, fik de Øie paa **the Abraham,** og jagede den. Denne Skonnert styrede efter Strædet, i Haab om at finde Gouverneuren; men blev saa haardt forfulgt af de Fremmede, at den var glad ved at kunne lægge Cape South op, da den havde i Sinde at løbe ind i Gruppen, og søge ind til Revet, om intet bedre kunde lykkes.

Udkiksbaadens Opdagelse forhindrede lykkeligviis **the Abraham** i at udføre denne Hensigt, hvilken vilde have ledet Sørøverne lige op til Hovedstaden. Men Gouverneuren saae ikke saasnart hvorledes Sagerne forholdt sig, førend han dristig luffede op imod de Fremmede, i den Hensigt at aflede deres Opmærksomhed fra **the Abraham,** eller i det Mindste for at adskille dem, ved ogsaa at gjøre Jagt paa ham selv. Til dette Øiemed blev han smukt understøttet af Betts med **the Martha,** der dreiede til Vinden i **the Annes** Kjølvand, og satte Alt til hvad trække kunde, for at holde sig paa sin Plads.

Denne modige Beslutning havde sin Virkning. De to Brigger som vare sydligst, forandrede Cours, og holdt af ned mod **the Anne** og **Martha**, idet de overlod det til Skibet ene at følge **the Abraham.** Dette glædede Gouverneuren inderligt; thi han indsaae at et Skib, saa stort som det Fremmede, vilde, paa Grund af sit Dybgaaende, betænke sig paa at løbe ind i et saa snevert Farvand, da det var meget større end noget Fartøi, som tidligere havde været derinde, hvilket Kannakaerne maatte vide, og vistnok ikke vilde forsømme at meddele Sørøverne. Gouverneuren antog at dette Skib var paa sex til syv hundrede Tons, det lod til at have tolv Kanoner paa hver Side paa Batteriedækket. og otte eller ti paa Skandse og Bak. Dette var i hine Dage en frygtelig Styrke, da det var hvad man i den engelske Marine kaldte en Fregat paa otte og tyve Kanoner, en Slags Skibe, som man fandt meget hensigtsmæsige som Krydsere. Rigtignok vilde de moderne Corvetter af første Klasse blæse en af disse smaa Fregatter bort som en Røg, da de ere flere hundrede Tons større, og deres Armering, Besætning og Rundholter i Forhold dertil; men en otte og tyve Kanonfregat frembød en frygtelig Styrke, for et Samfund som Kraterets, og ingen vidste det bedre end Gouverneuren.

De tre Fremmede seilede alle udmærket godt, og det var en Lykke for **the Abraham**, at den havde en Havn,

saa klos under Læ; thi ellers er der ikke nogen Tvivl om, at Skibet vilde have taget den. Under disse Omstændigheder løb den saa klos ind til Forbjerget, som muligt, og idet den passerede det, gav Fregatten den sit hele styrbords Lag, hvorved Skonnertens Gaffel, Klyverstander og Storstang bleve bortskudte, foruden at en Kannakaer, som var oppe paa Storestængesahling, blev dræbt. Denne sidste Hændelse viiste sig alligevel i det Væsentlige at være heldig, da det bragte Kannakaerne paa den Tro, at de Fremmede især vare deres Fjender, hvorfor skulde de ellers dræbe en af dem, da der var ligesaa mange Colonister som Kannakaer at skyde paa

Skibet vovede ikke, som Gouverneuren havde formodet, at folge **the Abraham** ind. Denne ene Passage var Waally og de som fulgte ham, virkelig fuldkommen uvidende om, og han var ikke istand til at give Admiralen en saadan Veiledning, at det kunde bevæge ham til at holde gaaende. Bestemt paa ikke at spilde Tiden til Unytte, dreiede den Sidste ud fra Land, og forcerede Seil, for at jage **the Anne** og **Martha**, som paa denne Tid vare omtrent midtveis i Kanalen, stævnende over mod **the Peak.** Gouverneuren onskede alligevel ikke at fore de Fremmede nærmere over mod Vigen, end høist nodvendigt, og han havde derfor ikke saasnart seet **the Abraham** vel indenfor Øerne, og dens Seil i Skjul af Træerne, der nu dannede en lille Skov paa denne Deel af Kysten, og at Skibet trak godt

ud fra Land, for at jage ham selv, førend han holdt af i Retning mod Rancocus Den, med Vinden paa bagbords Laaring. De Fremmede fulgte, og efter en halv Times Forløb vare de alle saa langt i Læ af Cape South, at der kun var liden Frygt for at de saa snart skulde komme derind.

Saavidt var Gouverneurens Plan lykkedes beundringsværdigt. Han havde Fjenden tydelig i Sigte, i mindre end en Miils Afstand, som jagede hans to bedste Seilere. The Annes og Marthas bedste Seillads var under Vinden, og det er ganske naturligt at de i smult Vand havde Fordelen for de mere dybgaaende Skibe. Gouverneuren havde derfor ikke saasnart faaet sine Forfølgere langt nok ud fra Land, og langt nok ned i Læ, førend han gik rundt for Veiret, og stod Nordvest efter, med Vinden paa styrbords Laaring. Dette gav de Fremmede i een Henseende lidt Fordeel, skjøndt de tabte i en Anden; det bragte dem nemlig lidt foran for hans luv Boug; men the Needle var ret forud for Skonnerten og Sluppen, og Gouverneuren forudsaae, at hans Forfølgere maatte holde af, for at lægge det Punkt forover, hvilket der var al Sandsynlighed for at han vilde naae først. Udfaldet blev som Gouverneuren havde forudseet. Sørøverne havde næsten en Miil mere at tilbagelægge, førend de kunde lægge the Needle forover, end the Anne og Martha havde, og skjøndt disse to Fartøier vare nødte til at dreie klos op under Klipperne,

medens de i Afstand bleve beskudte af de ire Forfølgere, fik de ingen Skade og vare snart i Beskyttelse under Landet, klos bidevind i smult Vand, i Læ af Gruppen. Tyve Minutter efter holdt de Fremmede rundt om Capet ogsaa klos bidevind og forfulgte de Jagede. Herved kom Fjenden netop i den Stilling i hvilken Colonisterne kunde ønske dem. De vare nu i Læ af ethvert Punkt i Colonien, styrende op imod den Rhed, der aabnede sig ved den vestlige Passage, eller den som Waally kjendte bedst, og som det var rimeligst han vilde anløbe, dersom han forsøgte paa at lodse de Fremmede ind. Dette var netop at bringe de Angribende til det Sted, hvor Gouverneuren helst ønskede dem at være, dersom de i det Hele skulde forsøge et Angreb. De kunde ikke naae Revet i ringere end fire og tyve Timer, med den Kjendskab de havde til Kanalen; de maatte nærme sig det lige i Fronten af de sværeste og stærkeste Batterier, der vare opførte mod Waally, og dersom det lykkedes at naae den indre Havn, maatte de løbe derind under de lange Tolvpunderes Ild, som vare monterede paa Krateret, hvilket ganske rigtig blev anseet for at være hele Coloniens Citadel, med mindre **the Peak** bedre skulde fortjene dette Navn.

Trettende Kapitel.

Det var Coloniſternes Politik at lede deres Forfølgere lige op til den veſtlige Rhed. Paa den lille Ø, under hvilken Skibene pleiede at ankre, var en eller to Boliger og et Batteri paa to Nipundere. Disſe Kanoner vare beſtemte til at beherſke Ankerpladſen. Øen laae lige i Front af Pasſagens Munding, og dannede en herlig Havn indenfor den, ſkjøndt der var ſaa ſmult Vand paa Rheden, og denne ſidſte var ſaa meget mere bequem for at komme let og under Seil, at denne mere lukkede Havn ſjelden afbenyttedes. Ved nærværende Leilighed krydſede alligevel alle Coloniens Fartøier op forbi Øen, og ankrede indenfor den. Mandſkabet blev derpaa ſat iland, og de begave ſig til Batteriet, hvilket de, ifølge foregaaende udſtedte Ordre, fandt færdig til Tjeneſte.

Her var altſaa det Punkt hvor Fjendtlighederne rimeligviis vilde begynde, derſom de i det Hele ſkulde begynde. En af Baadene blev ſendt over til en af de nærmeſte indre Øer, hvor et Bud blev landſat, for at bringe et Brev til Pennock paa Revet. Dette Bud var nødt til at gaae halvanden Miil, hele Veien igjennem en Lund af unge Palme- og Brødfrugt-Træer, da man havde gjort ſig megen Flid for at dyrke begge disſe Planter i hele Colonien, paa Steder ſom vare gunſtige for deres Vært. Efter at være kommen igjennem Lun-

den førte Stien ud til en Plantage, hvor der holdtes en Hest til dette særlige Øiemed, denne besteg Buddet, galopperede afsted til Revet, og befandt sig snart mellem Rækker af Coloniens frodigste Plantninger. Under disse truende Forhold vare disse Plantager alligevel til al Lykke ikke ved Hoved Kanalen; men stod langs med Randen af en Passage, som var dyb nok til at ethvert Skib kunde flyde der; men det var en **cul-de-sac**, i hvilken man kun kunde komme ind øster fra. Langs med Skibskanalen var Jorden endnu ikke skikket til Dyrkning, skjøndt der langsomt dannedes Jord, da det tykke Sandlag, som laae paa de omliggende Klipper, fik, som Følge af at det var udsat for Luftens Paavirkning, andre Tilsætninger.

The Anne og dens Ledsagere vare blevne bragte til Ankers, for omtrent en Time siden, da de Fremmede dreiede til paa Rheden, i omtrent en halv Qvartmiils Afstand fra Batteriet. Her heisede de Alle hvide Flage, som om de ønskede at parlamentere. Gouverneuren vidste nu ikke ret hvad han skulde gjøre, han kunde ikke sige hvad enten man kunde have Tillid eller ikke til saadanne Mennesker, og han havde lige saa lidet Lyst til at give Betts, som nogen anden fortrolig Ven, eller sig selv i deres Magt. Klogskab fordrede alligevel at der maatte tages Hensyn til Parlamentairflaget, og han besluttede med en af sine egne Baade, at gaae en kort Afstand ud fra Kysten og heisede et hvidt Flag, der vilde sige saa

meget som, at han der ventede at modtage den Communication, som de Fremmede maatte have at meddele ham.

Ikke længe efter at Gouverneurens Baad havde naaet sin Station, der var indenfor et kort Kanonskuds Afstand fra Batteriets Skyts, satte en Baad, som ogsaa førte hvidt Flag, af fra Skibet. Efter faa Minutters Forløb red de to Baade ganske fredelig paa Siden af hinanden i Aarelængdes Afstand.

Foruden de sex Mand, som roede den fremmede Baad, var der tre Personer paa Agtersædet. Som vi senere have erfaret, var en af disse Personer Admiralen selv, den Anden var en Tolk, som talede Engelsk med en fremmed Accent, men forøvrigt meget godt, og den Tredie var ingen anden end Waally. Gouverneuren troede at læse en vild Tilfredshed i hans Træk, da de gjenkjendte hinanden, men den Vilde yttrede ikke et Ord. Tolken aabnede Samtalen.

„Er der Nogen i det Fartøi," spurgte han, „som er bemyndiget til at tale for Autoriteterne iland?"

„Ja, der er," svarede Gouverneuren, som ikke destomindre ikke ansaae det for klogt at angive sin Stilling, „jeg har Fuldmagt, da jeg er autoriseret af denne Colonies høieste Øvrighedsperson."

„Til hvilken Nation hører Eders Coloni?"

Dette var et fatalt Spørgsmaal, som man slet ikke havde tænkt paa, og som Gouverneuren ikke var ganske beredt paa at besvare.

„Førend man saaledes forelægger mig Spørgsmaal, kunde jeg ønske at vide hvilken Autoritet det er, som opkaster dem," svarede Mr. Woolston. „Hvad er det for Skibe, som have ankret i vort Farvand, og under hvilket Flag fare de?"

„En Orlogsmand besvarer aldrig en Praining, med mindre den kommer fra en anden Orlogsmand," svarede Tolken smilende.

„Gjør De da Fordring paa at kalde Deres Skibe for Orlogsmænd?"

„Dersom vi blive nødte til at bruge vor Styrke, vil De finde at vi ere det. Vi ere alligevel ikke komne her for at besvare Spørgsmaal, men for at forelægge dem. Gjør Deres Coloni Fordring paa at høre til nogen Nation eller ikke?"

„Vi ere alle Indfødte af de forenede amerikanske Stater, og vore Skibe seile under deres Flag."

„De forenede amerikanske Stater!" gjentog Tolken med et slet skjult foragteligt Udtryk. „Der er god Fortjeneste for Skibe af den Nation, som de store europæiske krigsførende Magter nok veed, og medens der saa mange drage Fordeel deraf, kunde vi lige saa godt tage vor Part med."

Det kan være nødvendig at erindre en Deel af vore Læsere om, at denne Dialog forefaldt for meer end fyrgetyve Aar siden, og længe førend Republikken udsendte sine Flaader og Armeer, for at erobre tilstødende Stater;

da den i Sandhed neppe havde en Flaade og Armee til at beskytte sine egne Kyster og Grændser, mod Fornærmelser og Udplyndring. Man har sagt, at da den afdøde Keiser af Østerrig, den gode og kjærlige Frantz den anden, blev viist Ruinerne af det lille Slot Habsburg, som man endnu seer krone en lav Høide i Conton Arau, bemærkede han: „Jeg seer nu at vi ikke altid have været en stor Familie.“ Gouverneuren brød sig meget lidt om Sidehugget til hans Fødeland; men han kunde ikke lide Snerten, fordi den antydede den Behandling, som hans adopterede Land rimeligviis vilde være udsat for. Dog kunde der ikke raades Bod paa Sagen, undtagen ved de Midler, som alt vare forberedte, dersom de Fremmede skulde finde for godt at bruge Magten.

Den Samtale, der nu paafulgte dreiede sig om forskjellige Gjenstande, hvoraf de Fremmedes Hensigter tydelig nok saaes. For det Første forlangte de at man skulde udlevere alle de Fartøier, store og smaa, som hørte til Colonien, med al Skibsinventarium. Dersom man indgik disse Betingelser, lod de Fremmede sig forlyde med, at de ikke vilde drive deres Fordringer videre. Af Provisioner manglede de Flesk, og de stode i den Formening, at Colonien havde Overflødighed af Sviin. Dersom de vilde bringe et hundrede fede Sviin ned til Den, tilligemed Tønder og Salt, inden fire og tyve Timers Forløb, var det sandsynligt at man ikke vilde gjøre Fordring paa mere Proviant. De havde erholdt halvtredsindstyve

Tønder fortræffeligt Hvedemeel paa Rancocus Øen, og kunde, naar dertil kom de forlangte hundrede Tønder Flesk, ikke godt bortstuve mere. Admiralen forlangte ogsaa at der skulde sendes Gidsler ombord i hans Skib, og at man skulde forsyne ham med dygtige Lodser, for at han med en passende Afdeling kunde tage the Anne og Martha, og gaae op til Byen, som han antog laae en type til tredive Qvartmiil dybere inde i Gruppen. Dersom man ikke gik ind paa disse Vilkaar, vilde han strax erklære Krig, og det den meest ubarmhjertige Krig. Alle Forsøg paa at komme til Kundskab om til hvilken Nation de Fremmede horte, søgte Admiralen at undvige; men ifølge alt det Gouverneuren nu havde erfaret, kunde han ikke nære den ringeste Tvivl om, at det var med Sørovere han havde at gjøre.

Efter at Gouverneuren havde faaet saa meget som det var ham muligt ud af de Fremmede, hvilket rigtignok, naar Alt kommer til Alt, var saare lidet, nægtede han med Rolighed og Bestemthed at gaae ind paa noget af disse Forlangender, og erklærede at Magten maatte gjøre Udslaget. Det var tydeligt nok at de Fremmede bleve skuffede ved dette Svar; thi Mark Woolstons sindige og ligefremme Væsen, havde vildledet dem, og de havde virkelig smigret sig i det Haab, at de skulde erholde alt hvad de ønskede, uden at tilkæmpe sig det. I Førstningen truede Admiralens Vrede med en eller anden øieblikkelig forræderisk Voldsomhed; men begge Baadenes

Mandskab vare saa nær eens, at om ikke Redelighed, saa dog Klogskab, mindede ham om at respectere Parlamentairflaget. Begge Parter skiltes alligevel ad med Trudsler, ja Forbandelser paa de Fremmedes Side, hvorimod Colonisterne forholdt sig rolige; men viiste Bestemthed.

Der medgik kun kort Tid for begge Baadene, til at vende tilbage til deres respective Afgangssteder; og neppe var den Fremmedes Fartøi kommen paa Siden af Skibet, førend der affyredes en Kanon fra dette. Dette var Kampsignalet, da Kuglen fra denne første Kanon ramte lige i Batteriet, hvor den foruden at anrette en Deel anden Skade, borttog Haanden paa en af Kannakaerne. Dette var ikke noget godt Omen; men Gouverneuren opmuntrede sit Mandskab, og nu begyndte man fra begge Sider at forsøge, hvem der kunde gjøre hinanden mest Fortred. Kanonaden blev livlig og vel vedligeholdt, skjøndt den ikke var som den er nutildags, med hule Projectiler, og hvor det ikke er sjeldent, at Kanonens Munding er saa stor, som den aabne Ende af en Meeltønde, og Bundstykket saa tykt som et Oxehoved. I Begyndelsen af dette Aarhundrede blev en lang Tolvpunder betragtet som en dygtig Kanon, og ansaaes for meget brugelig til at anrette en heel Deel Skade. Skibet førte paa sit Batterie Kanoner af denne Slags, medens den ene af Briggerne førte otte Nipundere, og den anden fjorten Sexpundere. Da Skibet i det Hele førte tredive, om ikke to og tredive Kanoner, maatte Gouverneuren

ſlaaes med Batterier, der idetmindſte frembød ſex og tyve Stykker mod hans to. Et Par dygtige Kanoner, der ere forſvarligt monterede, blive godt betjente, og ere opſtillede bag ved en god Jordvold, kan ikke deſtomindre ſpille op med flere Gange deres Antal ombord i et Skib. Uagtet Sørøvernes Held med deres første Skud, blev denne Sandhed dog ſnart tilſtrækkelig iøienfaldende, og Skibene fandt, at det var dem ſom leed meeſt. Enten Gouverneuren ſelv, eller Capitain Betts, rettede hvert Skud, der blev affyret fra Batteriet, og de feilede ſjeldent i at ramme Fjendens Skrog. Paa den anden Side bleve Kuglerne fra Skibene enten begravne i Batteriets Vold, eller ogſaa fløi de ovenover dets lave Bryſtværn. Efter en Times Kamp var der ikke en Mand ſaaret paa Batteriet, med Undtagelſe af den ene Kannakaer, medens Sørøverne havde ſyv dræbte og henved tyve ſaarede.

Derſom Affairen var bleven fortſat paa den Maade ſom den havde begyndt, vilde Udfaldet ſnart været blevet en glimrende Triumf for Coloniſterne; men paa denne Tid følte Sørøveradmiralen ſig overbeviiſt om, at han havde grebet Sagen an fra den forkeerte Side, og at han maatte tye til et eller andet nyt Middel, for at faae Bugt med ſaa hardnakket en Fjende. Ingen af Skibene vare gaaede til Ankers, men Alle vare under Seil, og manoeuvrerede i Front af Batteriet, men den ene af Briggerne holdt nu ud af Linien, og efter at have gjort et Par Slag ude af Skudlinien, holdt den ned til den

nordlige Ende af Batteriet, i en Stilling fra hvilken den kunde skyde det langsskibs. Dette Batteri var nu ene opført i den Hensigt, slet og ret at beherske Fronten; men havde ingen Skydeskaar til at bestryge Rheden paa begge Flankerne. Courtiner af Jord havde rigtignok været opkastede paa Flankerne, for at beskytte Mandskabet, men denne Slags passive Modstand kunde kun gavne lidet i en forlænget Kamp. Da Briggen havde indtaget denne gunstige Stilling, holdt Skibet og den anden Brig saa langt ned i Læ, at de næsten vare ude af Skudvidde. Batteriet var saaledes saa godt som ude af Stand til at udrette noget, og Colonisterne vare nødte til at fatte en rask Beslutning. Ikke saasnart havde den nærmeste Brig aabnet sin Ild, og det paa mindre end Karteskeskuds Afstand, førend Skibet og dets Kammerat trak ind mod Batteriets sydlige Flanke, medens Briggen førte an, og holdt Loddet flittigt gaaende. Da Gouverneuren saae hvor unyttigt det var at blive, og at de i høi Grad var udsat for at blive afskaarne, gav han Ordre til at søge til Baadene og trække sig tilbage. Denne Bevægelse var ikke uden Fare, da en af Colonisterne blev dræbt under Udførelsen, og endnu to af Kannakaerne saarede. Det lykkedes alligevel, og hele Besætningen drog bort til **the Anne** og **Martha.**

Ved denne Retraite blev naturligviis Øen og Batteriet overladt til Sørøvernes Barmhjertighed. De landede, stak Ild paa Bygningerne, sprængte Magazinet i

Luften, demonterede Kanonerne, og gjorde al den Skade paa Stedet, som den korte Tid vilde tillade dem. De gik derpaa tilbage til deres Skib og begyndte at krydse sig op gjennem den vestlige Passage, følgende Colonisterne, der heldigviis havde saa langt et Forspring, at de vare ude af Skudvidde.

Den vestlige Passage var noget kroget, og man var følgelig hyppig nødt til at forandre Cours. Da der var mange andre Passager, og der tillige var mange falske Kanaler, af hvilke nogle vare **culs-de-sacs**, var det let muligt for den Uindviede, at tage feil af Veien, og denne Omstændighed bragte Gouverneuren paa en Idee, som hans Ven og Raadgiver, Capitain Betts, høieligen bifaldt, da den blev forelagt denne ligefremme, men erfarne Sømand. Der var en falsk Passage, omtrent en Miil indenfor Gruppens Rand, som førte Nord efter, og langt fra alle Etablissementerne; men som man let kunde forledes til at løbe ind i. For det første havde den ganske Udseende af en Hovedpassage, paa det Sted hvor den forenede sig med selve Hovedkanalen, og kunde let forvexles med denne; dernæst løb den ret op i Vindøiet, naar man havde staaet en Miil ind i den; og ved Enden af en lang Strækning, som løb ret i Sydøst, blev den saa snever, at det var et Spørgsmaal om **the Anne** og **Martha** kunde passere mellem Klipperne, og komme ind i den vide Bugt indenfor. Denne Bugt var en fuldkommen **cul-de-sac**, da den ingen anden Ud- eller Ind-

løb havde, end det nysomtalte snevre Pas, skjøndt den var meget stor, var opfyldt med Øer, og naaede næsten lige hen til Jordsen, eller mindre end en halv Miil fra Revet.

Hovedspørgsmaalet var, om Skonnerten eller Sluppen kunde passere igjennem den Aabning, som satte Løber i Forbindelse med Bugten. Hvis ikke, maatte de ufeilbarlig falde i Sørøvernes Hænder, dersom de løb ind i den falske Kanal, og blev forfulgt derind. Dernæst vilde der, om man ogsaa antog at **the Anne** og **Martha** slap igjennem den snevre Passage, og Sørøverne forfulgte dem med deres Baade, være liden Sandsynlighed for at de vilde undkomme; skjøndt de for en Tid kunde narre deres Forfølgere imellem Øerne. Capitain Betts var af den Mening, at de to Fartøier kunde gaae igjennem, og ønskede meget at forsøge paa at lede Fjenden fra den rette Cours til Revet, ved at lokke ham ind i denne **cul-de-sac.** Om der aldrig blev vundet andet end Tidsfrist, var dette dog allerede noget. Det var altid en Fordeel for de Angrebne, at have nogen Tid til at rette sig, efter det første Puft, og til at ordne deres Anliggender. Gouverneuren lyttede med Velvillie, til sin Vens Argumenter; men han sendte **the Neshamony** direkte til Revet med et Brev til Pennock, for at gjøre denne Embedsmand bekjendt med Sagernes Stilling, samt den forehavende Plan, og at bede om en Tolvpunder, som var monteret paa Feldtlavet, maatte blive bragt i

Baaden og sendt til et Landingssted, hvorfra den let kunde blive trukken ved Haandmagt til den saa oftnævnte snevre Passage. Efter at dette var gjort, styrede han ind i den falske Kanal.

Gouverneuren holdt sig naturligviis i en tilbørlig Afstand foran for Sørøverne, med **the Anne** og **the Martha**, hvilket han ogsaa saa meget lettere var i Stand til, da han med sine to Fartøier kunde lægge Vinden meget nærmere, end Raaseilerne. Med Hensyn til Dybden, da var der næsten overalt Vand nok; thi det var en Egendommelighed ved denne Øgruppe, at næsten alle Passagerne vare dybe, og Kysterne rene. Der var alligevel i den nævnte falske Kanal et grundt Sted af nogen Udstrækning, og da Gouverneuren besluttede at vove sig derind, nærede han det Haab, at Sørøverskibet skulde komme paa Grund der. Der var omtrent sexten Fod Vand paa denne Flakning, og man turde neppe haabe at nogen af Briggerne skulde tørne, men kunde blot Skibet lokkes paa Grund, og dersom det løb paa med nogen Fart, og med Faldvande, kunde det komme til at ligge ganske trygt. Uagtet Gouverneuren nærede et svagt Haab om at denne Plan skulde lykkes, var hans Hovedøiemed dog at lokke de Fremmede ind i denne **cul-de-sac**, og der at forsinke og skade dem, saa meget, som muligt. Saasnart **the Neshamony** var ude af Sigte, stod derfor **the Anne** og **Martha** fulgt af de andre Baade ind i den falske Kanal, og holdt rask Nord efter med en gun-

stig Vind. Da Fjenderne naaede Punktet, betænkte de sig ikke paa at følge efter; men tilsatte endog Læseil, i deres Iver for ikke at blive for langt tilbage. Waally var rimeligviis ikke sine Allierede til stor Nytte paa denne Tid; thi naar Alt kom til Alt, var denne Høvdings Kundskab kun indskrænket til et meget ufuldkomment Kjendskab til de Kanaler, som vare farbare for Canoer. Distancerne vare ingenlunde ubetydelige i disse krogede Passager. Gjennem den rette Kanal var der over syv og tyve Qvartmiil fra den vestlige Rhed til Revet, men gjennem denne falske Kanal var Veien rigelig ti Qvartmiil længer, om man ogsaa fradrager den halve Miil, som dannede Sækkens Bund, hvor der aldeles ingen Passage var. Der udfordredes Tid for at opkrydse en saadan Distance, og Solen var ved at gaae ned, da Gouverneuren naaede det omtalte grunde Sted, paa hvilket han i nogen Tid holdt krydsende, i Haab om at lokke Skibet derhen i Skumringen. Men Søroverne vare for forsigtige, til at lade sig forlokke paa denne Maade. Det var ikke saasnart bleven mørkt, førend de bjergede alle deres Seil, og gik til Ankers. Det er rimeligt, at de troede sig paa rette Vei til Revet; men at de nødig vilde udsætte sig for Farer, ved at holde gaaende i Mørket. Begge Parter belavede sig derfor paa at tilbringe Natten til Ankers. **The Anne** og **Martha** var nu mindre end en Qvartmiil fra den vigtige Passage, gjennem hvilken de skulde

undslippe, ifald det vilde lykkes dem. De burde ikke forsømme den Leilighed der gaves til at undersøge det, og saasnart det var blevet saa mørkt, at deres Bevægelser ikke kunde opdages, gik Gouverneuren ombord i **the Martha** og krydsede op til Klipperne, for at anstille et Forsøg. Det var netop muligt at bringe Sluppen igjennem paa forskjellige Steder, men paa eet Sted vare Klipperne hinanden saa nær, at Passagen var spærret. Omstændighederne tillod ikke at der gik nogen Tid tabt, og alle Mand gik iværk med at borthugge de meest fremstaaende Dele af Klipperne, med saadant Værktøi, som var forhaanden; saa at en Passage blev aabnet. Ved Midnat var man færdig, og **the Martha** blev forhalet ind i Bugten indenfor, efter at have staaet et Stræk længer ind, gik den til Ankers. Gouverneuren vendte nu tilbage til sit eget Fartøi, og bragte det en Qvartmiil længer bort, af Frygt for et Angreb af Baade, dersom han var forblevet liggende paa det Sted hvor han først var gaaet til Ankers. Denne Forsigtighedsregel var meget betimelig; thi om Morgenen, efter at Dagen var brudt frem, saae man ikke færre end syv Baade roe tilbage til Søroverne, efter at de sandsynligviis forgjeves havde søgt om Skonnerten og Sluppen. Man tillagde Gouverneuren megen Berømmelse, i Anledning af dette Foretagende, endog mere end man kunde have ventet, da Menigmand i Almindelighed snarere skjenker Handlinger af et glim-

rende Udseende deres Hyldest, end saadanne, som vidne om Beregning og Eftertænksomhed.

Efterhaanden som det blev lysere, begyndte Søroverne atter paa deres Operationer. Opholdet havde alligevel givet Colonisterne en stor Fordeel. De havde havt Tid til at sætte sig i Forbindelse med Revet, og at faae den forlangte Kanon. Det havde opmuntret Folkene oppe i Byen meget, at høre at Fjenden var i den falske Kanal, og de fordoblede deres Bestræbelser, ligesom man fordobler sine Slag paa en vigende Fjende. Pennock tilstillede Gouverneuren meget tilfredsstillende Beretninger, og lod ham vide at han havde indkaldt største Parten af Mandskabet fra Udposterne, idet han ikke havde ladet flere blive tilbage, end det netop var tilstrækkeligt, til at holde Udkik og til at holde Kannakaerne i Tømme. Da man nu antog at Angrebet gjaldt Hovedstaden, var der al Grund til at træffe disse Forholdsregler.

Alle Skibene vare nu atter let. Søroverne savnede the Martha, hvilken de ganske rigtig forudsatte, var gaaet videre. Det var tydeligt nok at de vare en heel Deel forlegne med Hensyn til Kanalen; men de formodede at den et eller andet Sted maatte bøie om til Luvart. Gouverneuren vedblev alligevel at krydse paa det gamle Sted med the Anne, i Haab om at lokke Skibet paa Grund. Heller ikke var hans Haab ugrundet, thi Briggerne skiltes ad, idet een gik paa hver Side af Sundet, for at see efter Udløbet, medens Skibet krydsede sig

lige op mod dets Midtpunkt, og til samme Tid nærmede sig Skonnerten, som bestandig holdt sig paa grundt Vand. Omsider blev Gouverneurens Udholdenhed fuldkommen lønnet, Admiralen havde gjort et Stræk, som bragte ham forbi den læ Side af Grunden, og da han vendte, stævnede han lige paa **the Anne**, som holdt gaaende tæt ved dens luv Grændse. Saaledes vedblev Gouverneuren, indtil han havde den Glæde at see Skibet stævne mod Grundens luv Side, da han lagde Roret op og holdt ned i Læ, som om han havde i Sinde at staae ud af denne **cul-de-sac**, paa samme Maade, som han var kommen ind i den, og paa denne Maade slippe fra sine Forfølgere. Denne dristige Manoeuvre forbausede Sørover-Admiralen, og da hans Skib var **the Anne** nærmest, lagde han Roret op, og efter mindre end fem Minutters Forløb rendte han sig med en brændende Fart fast paa Grunden. Saasnart Gouverneuren saae dette, dreiede han til Vinden, og krydsede tilbage igjen, idet han aldeles uskadt passerede Skibets Bredside, da dets Mandskab var alt for meget beskæftiget med deres egen Stilling, til at tænke paa deres Kanoner, eller paa at gjøre ham nogen Skade.

Den Fremmede var løben paa Grund i mindre end en halv Qvartmiils Afstand fra det Sted, hvor Tolvpunderen var bleven anbragt, og denne Kanon aabnede nu en meget virksom Ild mod Skibet, der vendte Laaringen mod denne nye Fjende, hvis Skud alle ramte. Gouver-

neuren gik nu iland og tog for Alvor fat paa Arbeidet, idet han først gav Ordre til at bringe **the Anne** gjennem Passet, og føre den saa langt paa den anden Side af dette, at Briggernes Skyts ikke kunde naae den. Der var hændelsesviis en Smedeesse ombord i **the Anne**, for at foretage nogle Reparationer paa dens Jernværk; denne Smedeesse, som rigtignok kun var lille, blev bragt i Land for at gjøre et Forsøg med at hede Kugler i den. Kuglerne vare en eller to Timer tidligere blevne lagte i Ilden, men man anstillede ikke noget Forsøg, førend hele Apparatet var bragt iland. I de to paafølgende Timer arbeidede man rastløs paa begge Sider. Den ene af Briggerne løb ned for at assistere Admiralen, medens den Anden bestræbte sig for at bringe Kanonen til Taushed; denne var alligevel alt for godt placeret, til at bryde sig om deres glatte Lag. Da en Kugle ramte i dens Skrog trak den sig snart ned i Læ, hvorefter Sørøvernes udeelte Opmærksomhed blev henvendt paa Skibet.

Admiralen var uden al Tvivl i en meget ubehagelig Stilling. Han havde hele Grundens Brede i Læ af sig, kunde ikke komme flot uden at arbeide sig lige op imod den ødelæggende Ild, og var kommen paa Grund med syv Miles Fart. Det var blød Muddergrund, og Colonisterne vidste godt at Skibet ikke kunde tages af Grund, uden ved at udføre Sværanker, og lette Skibet betydeligt. Herom begyndte Sørøverne ogsaa snart at

blive overbeviist; thi man saae at de udpumpede deres Vandbeholdning. Hvad Briggerne angik, da blev de paa ingen Maade godt commanderede. Istedenfor at løbe klos ind paa Batteriet og bringe Kanonen til Taushed, hvilket havde staaet i deres Magt, holdt de sig i Afstand og ydede ikke en Gang Skibet den Assistance de havde formaaet. De vare virkelig forvirrede og viiste den Mangel paa Orden og Lydighed, saavelsom den Tillid til egne Kræfter, der vilde have været udviist af Folk i en hæderlig Tieneste; Broden lammede deres Bestræbelser, og gjorde dem frygtsomme og raadvilde.

Efter næsten to Timers Kanonade; i hvilken Tid Colonisterne havde tilføiet Sørøverne megen Skade, og disse sidste, i Ordets egentlige Forstand, aldeles ikke havde fortrædiget Colonisterne, vare Kuglerne blevne gloende røde. Efterat Gouverneuren selv havde taget et omhyggeligt Sigte blev Kanonen ladet med al mulig Forsigtighed, og affyret. Kuglen rammede i Skroget, og man hørte en svag Explotion ombord. Dette Skud bidrog meget til at forøge Forvirringen blandt Sørøverne, og det blev strax efterfulgt af et andet, som ogsaa traf. Det var nu saa tydeligt, at der herskede Forvirring mellem Sørøverne, at Gouverneuren ikke vilde give sig Tid til atter at lade med gloende Kugle; men han ladede og fyrede saa hurtigt som muligt paa sædvanlig Viis.

Der var ikke forløbet et Qvarteer, fra det Øieblik den første gloende Kugle blev affyret, førend Røgen

strømmede ud af Admiralens Batteriesporte, og to Minutter efter blev den fulgt af Flammer.

Fra dette Øieblik var Kampens Udfald ikke længer tvivlsom. Sørøverne, blandt hvem der herskede stor Forvirring, endog før denne Ulykke, tilsidesatte nu al Subordination, og man saa snart at hver Mand arbeidede for sig, idet han bestræbte sig for at frelse saa meget som muligt, af hans slet erhvervede Bytte. Gouverneuren fattede Fjendens Stilling, og skjøndt Klogskaben neppe kunde billige hans Fremgangsmaade, besluttede han at presse ham til det yderste. **The Anne** og **Martha** bleve begge bragt tilbage gjennem Passet, og Tolvpunderen blev bragt ombord i den Første, da der var Plads til at betjene den mellem Masterne. Saasnart dette var ordnet holdt de to Fartøier ned paa Briggerne, som den Gang var en Miil i Læ af det brændende Skib, hvorhen deres Chefer havde bragt dem, for at undgaae Virkningerne af den formodede Explotion. Admiralen og hans Mandskab frelste sig i Fartøierne, idet de forlod saa godt som hele deres Eiendom, og mistede mange af Besætningen. Ja, da det sidste Fartøi forlod Skibet, var der endog en stor Deel af Besætningen nede om Læ, som havde drukket sig saa fulde, at de vare aldeles hjælpeløse. Disse Folk bleve ogsaa forladte, saavelsom alle de Saarede, blandt hvilke Waally befandt sig, der havde mistet en Arm under Ilden fra Batteriet.

Gouverneuren ønskede ikke at passere for nær ved

Deres Fjendskab var endog gaaet saa vidt, at Admiralen havde anseet det for klogest, at tage en stor Pengesum, som var tilfaldet det omhandlede Skib, ud af denne Brig, og beholde den ombord i Fregatten, som Garanti for at de ikke skulde løbe bort med deres Fartøi. Denne Fremgangsmaade havde ikke gjort Forstaaelsen bedre mellem Parterne, og der var intet som havde holdt Striden i Tomme, uden Haabet om det store Udbytte, som skulde vindes i Colonien Dette Haab var nu blevet skuffet, og hele Tiden medens de to Skibe trak sig tilbage for **the Anne** og **Martha**, gjorde man ombord i den ene Brig Forberedelser til at reklamere denne ulovlig tilvendte Skat, ligesom man paa den anden gjorde sig Flid for at holde den tilbage. Ved en Slags Frimureri, som er særegen for deres Haandtering, kjendte de respektive Mandskaber hinandens Hensigter, og da de næsten var tvers ud for den Passage, der fører ind til den vestlige Rheds indre Bugt, gik den ene sønden for Øen og den anden norden for, medens **the Anne** og **Martha** holdt klos i deres Kjølvand.

Da de to Skibe havde klaret Øen og kom i aabent Vand, begyndte Kampen for Alvor, idet den misfornøiede Brig fyrede paa Admiralen. Det glatte Lag blev besvaret, og de to Skibe nærmede sig hinanden gradeviis, indtil de begge vare indhyllede i en Røgsky. Kampen raasede nu med vild Grusomhed i flere Timer, medens begge Briggerne stod ud fra Land for Smaaseil. Omsider op-

hørte Skydningen, og Røgen fordeelte sig saa meget, at Gouverneuren var istand til at see hvad Skade der var skeet. Begge Skibene havde lidt betydeligt, og tilsyneladende det ene ligesaa meget som det andet. Efter i en eller to Timer at have beskæftiget sig med Reparationer, begyndte Striden atter, og da Coloniens to Fartøier ikke saae nogen Udsigt til at den snart vilde ophøre, og nu vare flere Mile i Læ af Gruppen, dreiede de atter til, op imod Rheden. Briggerne fortsatte deres Kamp, bestandig løbende rumskjøds hen, og kom ud af Sigte, indhyllede i Røg, længe efter at Knaldet af deres Kanoner havde ophørt at lyde. Dette var det sidste Gouverneuren nogensinde hørte eller saae til disse farlige Fjender.

Fjortende Kapitel.

Efter denne uventede Ende paa hvad Colonisterne gav Navn af Søreverkrigen, nød Colonien en lang og lykkelig Fred. Hvalfangeriet blev drevet med meget Held, og mange, som vare beskæftigede hermed, bleve endog rige. Blandt disse befandt sig ogsaa Gouverneuren, som foruden hans andre Midler, snart saae sig i Besiddelse

af flere Penge, end han med Fordeel kunde sætte i Omløb i den unge Coloni. Han anbragte ikke mindre end hundrede tusind Dollars i de forenede Staters sex Procents Obligationer, da hans Venner i Amerika vare befuldmægtigede til, efter at have afdraget en passende Provision, at gjøre Resten af Formuen frugtbringende.

Naturen bidrog, næsten ligesaa meget som Konsten, til Coloniens Opkomst, og Guds Godhed ligesaa meget som Menneskenes Vindskibelighed. Vi maa alligevel indrømme at Colonisterne ikke betragtede Tingen paa den Maade. Efter deres Held i Søroverkrigen, bleve deres Følelser underkastede en stor Forandring, da de derved fik langt større Tanker om sig selv, og deres Stilling, end de hidtil havde været vant til. Den gamle Ydmyghed syntes pludselig at forsvinde, og en forfængelig Stolthed over deres egen Mandighed indtog dens Plads blandt Folket. Ordet Folk hørtes ogsaa i hver Mands Mund, som om Colonisterne selv havde skabt sine herlige Øer, skjænket dem Frugtbarhed, og gjort dem til det, som de nu rask nærmede sig til at blive, Skuepladsen for den høieste landlige Ynde, saavelsom Forraadskamre for den største Overflodighed. Paa denne Tid var enhver af Øerne mere eller mindre bedækkede af Palmetræer, og Appelsiner, Limoner, Schaddocks og andre lignende Planter opfyldte Luften med deres Blomsters Vellugt, eller oplivede den med deres gyldne Frugters Glands. Kort sagt, alt

hvad der passede til Klimaet florerede i Plantagerne, og der herskede endog Overflødighed i den ringeste Hytte.

Dette var en farlig Tilstand for de menneskelige Væseners lykkelige Ydmyghed. De vare udsatte for to Farer, der begge bleve forhøiede og besmykkede af en almindelig Tilbøielighed. Den ene var at henfalde til Overdaadighed og Lediggang — den sikkre Forløber i et saadant Klima, paa at hengive sig til Sandselighed; og den anden var at forfalde til Overmod. Begge Dele vilde have til Følge, at man satte sig selv over Gud, og at de ikke allene vilde troe at de fortjente alt hvad der var skjænket dem, men at de virkelig selv skabte en stor Deel deraf.

Endnu var det maaskee alt for tidligt, at befrygte de værste Frugter af overdaadig Ladhed Mændene og Qvinderne bibeholdt alt for mange af deres tidligere Sædvaner og Indtryk, til at de saasnart skulde falde i denne Snare; de saae snarere fremad, for at frembringe større Resultater, end de der hidtil havde kronet deres Bestræbelser. Forhøiede Hensyn paa sig selv, og næsten en total Forglemmelse af Gud, traad alligevel istedenfor den Ydmyghed, hvormed Colonien havde begyndt sin Bane i den nye Region. Disse Følelser bleve høieligen forsterrede ved tre Midler, som Menneskene i Almindelighed antage kunne have en meget forskjellig Virkning, Religionen, Loven og Pressen.

Da **the Rancocus**, nogle faa Maaneder efter at

Sørøverne vare drevne paa Flugt, vendte tilbage, havde den et halvt hundrede Udvandrere ombord, da Raadet endnu fandt sig nødt til, efter behørig Andragende, at indlemme Venner af de Familier, som allerede vare etablerede i Colonien. Uheldigviis var der iblandt Udvandrerne en Bogtrykker, en Procurator, og ikke færre end fire Personer, som kunde kaldes Geistlige. Af disse var den ene en Presbyterianer, den anden en Methodist, den tredie en Baptist, og den fjerde en Quæker. Ikke længe efter Skibets Ankomst blev Følgerne af denne Tilvæxt synlige. Tilhængerne af de forskjellige Secter begyndte paa tusinde Maader at lægge deres broderlige Sindelag for Dagen, og at paradere med christelig Kjærlighed; ja de paastod endog at de vare udvandrede for at nyde en høiere Grad af religieus Frihed, end den der nu fandtes i Amerika, hvor Menneskene vare deelte i Secter, som tænkte mere paa de Læresætninger der udmærkede dem, end paa det Væsen hvem de foregav at tjene. Idet disse Mænd forglemte de Aarsager, der havde bragt dem til at forlade deres Hjem, eller da de muligen medbragte de Bevæggrunde, som bragte dem til at modsætte sig deres forrige Naboer, begyndte de strax paa at samle en Menighed, og Troesfæller, som hyldede deres Grundsætninger. Pastor Hornblower, som hidtil havde havt Terrainet ene for sig, men som altid var meget tilbøielig til hvad man kalder „adskillende Meninger", omgjordede sig med sit Pandser, og traad for Alvor i Feldten. For at den ene

Hjord ikke skulde vexles med den anden, var man meget omhyggelig for at mærke een og hver med Sectens Brændemærke. Een klippede et Øre, en Anden besmurte Ulden (eller trak den ud over Øinene) og en Tredie, hvilket var Tilfældet med Quækeren, Ven Stephen Dighton, gav et heelt nyt Overtræk, saa at hans Faar kunde kjendes paa de ydre Tegn, saavidt som de kunde sees. Med et Ord, paa disse fjerne og elskelige Øer, som medens de badede sig i Solskinnet, og svaledes af Passatvinden, syntes af Forsynet at være bestemte til daglig, ja hver Time, at opsende Hymner til deres Skabers Priis, qvalte en secterisk Tro den ydmyge Hengivelse i de guddommelige Love, ved ene at sætte sin Fortrøstning til Mæglingen, og forvexle hine med uvæsentlige Skikke og Theorier, der bleve langt dristigere indskærpede end tydeligt forstaaede. Djævelen beraad atter Eden i Skikkelse af en Professor, og **the Peak**, med Alt hvad det besad til at hæve Sjelen over Menneskets lavere Kampe, gjenlød snart af Forhandlinger om „fri Naade, Neddypning, aandelig Daab", og „den apostoliske Orden". Fuglene sang saa yndigt som nogensinde, og deres Morgen og Aftensange priisede Skaberen, som i den svundne Tid; men saaledes var det ikke med Menneskenes Morgen og Aftenandagt

Fremskridtene med Hensyn til Loven og Intelligents, hjalp heller ikke stort paa Sagerne. Kort efter at Procuratoren havde ladet sig see, begyndte Menneskene at opdage, at de vare blevne forurettede af deres Naboer, paa

hundrede forskjellige Maader, som de aldrig før vare blevne vaer. Loven som hidtil kun var bleven udøvet for Retfærdighedens Skyld, begyndte man nu at benytte til Speculationer og Hævn. Man fandt nu en Dyd hos den, om hvis Tilværelse man aldrig forhen havde havt nogen Ahnelse i Colonien; thi man opdagede, at Loven ikke allene kunde forskaffe Mennesket et rigeligt Underhold; men i nogle Tilfælde Rigdom, ikke ved at udøve den, men ved dens Kunstgreb. Nu fremstod der en ganske ny Slags Philanthroper; Mennesker, som stedse vare rede til at udlaane deres Penge til Saadanne, som vare i Besiddelse af Eiendomme, mod Gjeldsbreve, Panteobligationer og anden uskyldig Sikkerhed hvilke man modtog, fordi Udlaaneren altid handlede overeensstemmende med det Princip ikke at laane ud, uden under saadanne Vilkaar; Enden paa alt dette var da en Overdragelse af Rettigheden, hvorved den velvillige Hjælper sædvanligviis befriede den Bedragne for al videre Omsorg for hans Eiendom. Gouverneuren opdagede snart, at en af disse Philanthroper sjelden udstrakte sin frelsende Haand, uden at Laantageren kom ligesaa nøgen derfra, som Kornet fra Axet, naar det er gaaet gjennem Skalqværnen. Dernæst kom Pressens Arbeidere for at forene sig med Religionens og Lovens. Pressen antog sig de menneskelige Rettigheders Sag, og bestræbte sig for at overføre Statsmagten fra de offentlige Departementer, til dens eget Trykkeri; og havde til Formaal at oprette al den Lighed, som

er istand til at florere, naar en Mand har Monopolet paa Midlerne, til at handle efter Forgodtbefindende, idet han overlader det til sine Naboer, under saadanne Omstændigheder, at komme saa godt ud af det, som de kan. Men den private Fordeel, som han havde sikkret sig ved denne Talsmand for Alles Ret, var den mindste Deel af det Onde han foraarsagede, skjøndt hans egne Interesser aldrig tabtes af Sigte, og besmykkede Alt hvad han gjorde; Folket blev snart overtydet om, at det hidtil havde levet under et uhørt Tyranie, og blev ugentlig opfordrede til at hæve sig i sin Magt, og at være trofast mod sig selv, og mod sine Efterkommere. For det første havde ikke en Tiendepart af dem været tagne paa Raad, med Hensyn til deres Institutioner; men havde været nødt til at tage dem, som de fandt dem. Heller ikke var de nærværende Embedsmænd blevne indsatte i deres Myndighed, ved et Votum af Majoriteten; de oprindelige Colonister havde altsaa udelukket dem som senere vare ankomne til Øen, fra at have nogen Deel heri, og i disse Fakta fandt man et stadigt Thema til at udvikle sig, og til at klage. Det var forbausende hvor lidet Folket virkelig kjendte til det Tryk, under hvilket de arbeidede, førend denne Fremmede kom iblandt dem, for at oplyse deres Forstand. Heller ikke var det mindre forunderligt, hvor mange Kilder til Forurettelse han blottede, om hvis Tilværelse Ingen hidtil nogensinde havde drømt. Skjøndt der ikke var paa-

lagt Colonien nogensomhelst Slags Skat; skjøndt der ikke var tilflydt Statskassen en Skilling i Indførselstold, forkyndte han dristigt at Dens Borgere vare de meest bebyrdede i hele Christenheden. Englands Beskatning var intet derimod, og han betænkte sig ikke paa at forkynde, at en almindelig Bankerot vilde blive Følgen, med mindre man vilde gribe til nogle af hans Raad, for at forhindre Ondet. Det Maal vi har sat os, vil ikke tillade en Beskrivelse af den Maade, paa hvilken denne Person demonstrerede, at det Folk, der i Ordets egentlige Forstand aldeles intet ydede, var overbeskattet; men enhver som har lagt Mærke til den opponerende Side af en Discussion, over en saadan Gjenstand, kan letteligen forestille sig, hvor let en saadan eiensynlig Modsigelse kan fremstaae, og Slutningen beviisliggjøres.

I den Tidsalder om hvilken vi skrive, troede en overveiende Deel af Menneskene, at der var langt større Sandsynlighed for, at en trykt Paastand var sandfærdig, end en mundtlig. Den der altsaa fremstod i egen Person, og under Ansvar af sin personlige Charakteer fremførte sine Meninger, vilde vanskeligere vinde Tiltro, end den anonyme Skribler, der fremsatte sin Løgn paa Papiir, skjøndt han forfattede sin Beretning bag en Skjerm, og uden at være i Besiddelse af halv saa megen personlig Identitet, som det vilde vise sig at han manglede personlig Charakteer, dersom han virkelig blev seet og kjendt. I vor Tid har Pressen temmelig virksomt helbredet, i det

mindste enhver iagttagende Person, for at fæste Lid til en Paastand, ene af den Grund at den er trykt; men dette var ikke Tilfældet endog i Amerika, for fyrgetyve Aar siden. Læren om en ubunden Presse, har fuldkommen udviklet sig, i den sidste Fjerdedeel af et Aarhundrede, saa at endog de ældre Damer, som en Gang med en mærkværdig Salvelse yttrede, „det maa være sandt; thi det er trykt", nu ere tilbøielige til at sige, „oh, det er blot en Aviisberetning!" Det naadige Forsyn har forlenet den meest raadne Pøl med Midlerne til at rense dens eget Vand.

Men Kraterets „Sandsiger", kunde fremkomme med sine Løgne, som en priviligeret Bekjendtgjørelse, paa den Tid, om hvilken vi fortælle. Typerne vare endnu hellige, og det er forbausende hvor meget de bedrog, og hvor mange der blev en Gjenstand for deres Bedrageri. Aviisen gjorde sig ikke en Gang den sædvanlige Uleilighed, at mystificere sine Læsere, eller skjule sin egen Begjerlighed, hvilket er Tilfældet i de Samfund, der ere skredne mere frem i Civilisation. Vi tør nok sige, at der i London og Paris findes Dagblade, som netop tage sig ligesaamegen Frihed med Hensyn til Sandheden, som Kraterets Sandsiger; men de behandle deres Læsere med en Smule mere ydre Agtelse, ihvormeget de end kan føre dem paa Afveie med deres Falskhed. Det Londoner og Pariser Publicum kan ikke behandles, som om det var sammensat af lettroende gamle Qvinder; men fordrer noget som

ligner en sandsynlig Mystifikation, for at kaste dem Støv i Øinene. De have rigtignok en mærkværdig Tilboielighed til at troe det, som de ønske at troe, men udenfor denne Svaghed, er deres Tro noget begrændset, og man maa tage meget Hensyn paa Skinnet.

Men ved Krateret synes en saadan Forsigtighed ikke at være nødvendig. Udgiveren brugte rigtignok ikke Pronominet Vi, naar han talte om sig selv; men han greb enhver anden Leilighed til at bekræfte sin Individualitet, og flittigen at benytte sit Blad til Gunst for denne. Naar han saaledes omhandlede Loven, var dets Spalter helligede den offentlige Haandhævelse af hans egen Synsmaade af Spørgsmaalet, skjøndt en saadan Fremgangsmaade ikke allene stred imod ethvert Menneskes Følelse for det passende; men stod i aaben Modsætning til Landets Love; dog dette brød han sig kun lidet om. Han tjente det Offentlige, og følgelig var Alt hvad han foretog sig rigtigt. Alle andre offentlige Tjenere vare vistnok i den samme Kategorie, da alt hvad de foretog sig var urigtigt; men han besad Midlerne til at fremstille sin egen Fortælling, og en stor Mængde maabende Dosmere vare mere end rede til at troe ham. Den Maade paa hvilken han fyldte sit Spisekammer, er især værd at omtale. Næsten en Gang ugentlig saaes der i hans Blad en eller anden elegant Artikel, som denne: „Vor agtede Ven, Peter Snooks" — eller maaskee det var Peter Snooks, Esquire — „har nylig bragt os en smuk Prøve

af hans Cocusnødder, hvilke vi ikke betænke os paa at anbefale til Kraterets Huusholderſker, ſom nogle af de meeſt udvalgte i hele Gruppen." Squire Snooks var naturligviis taknemmelig for dette Trompetſtød, og bragte ofte flere Cocusnødder. Det ſamme ſtore Skjøn blev udſtrakt til Bananaerne, Brødfrugten, Agurkerne, Melonerne, ja, endog Græskarrene, og beſtandig med ſamme Reſultat for Udgiverens Spiſekammer. En Gang bragte denne værdige Perſon ſig alligevel i Forlegenhed, ved at bruge dette kongelige Pronomen. En Styrmand paa et af Skibene tildeelte ham en Gang en corporlig Revſelſe, for en eller anden uforſkammet Bemærkning han havde fundet for godt at yttre, om den ærlige Ulks Skib, og da dette i den offentlige Mening var en Sag af ſtor Intereſſe, udviklede han meget nøiagtigt alle Bataillens Evolutioner. Andre Menneſker kan trække hinanden ved Næſen og ſparke og ſlaae ſaa meget ſom de lyſte, uden at Verden bryder ſig det ringeſte derom; men en Redacteurs Anſeelſe er altfor ſtor, til at kunne overſees paa denne Maade En Bulletin om Bataillen blev udgivet, i hvilken Udgiveren, af overdreven Beſkedenhed, og for ikke beſtandig at tale om ſig ſelv, altid talte i Pluralis, og fyldte tre Spalter i følgende Udtryk: „Vi gav nu vor Modſtander et Slag med vor knyttede Næve, og ledſagede dette med et Spark af vor Fod, ligeſom vi paa anden Maade angreb ham ſaaledes, at han vil have Grund til at huſke os indtil ſin Dødsdag." Diſſe Ud-

tryk opbragte nu for en Tid alle Coloniens gamle Kjærlinger mod Udgiveren, indtil han indlod sig paa en Forklaring, der viiste at hans Beskedenhed var saa overordentlig sensible, at han paa ingen Maade kunde bequemme sig til at sige *jeg*, skjondt han brugte tre Spalter mere, for at udvikle Tilstanden af *vore* Følelser. Men i Førstningen stod man i den Formening, at der i Affairen havde været To mod Een, og det var noget som endog de eenfoldige Colonister ansaae for feigt. See, det er Følgen af at sige vi, naar Talen er om en Kamp, Mand mod Mand.

De politiske Virkninger som Bladet frembragte, var alligevel den væsentligste Deel af Resultatet. Hver Gang det fornærmede eller mishagede sine Læsere ved Uærlighed, Egenkjærlighed, Simpelhed og Løgn — og det gjorde det hver Uge, thi det var et Ugeblad — vandt det atter det tabte Terrain, ved at begynde at tale om: Folket og dets Rettigheder. Dette kunde Colonisterne ikke modstaae. Alle deres Sympathier talte til Gunst for ham, som tænkte saa meget paa deres Rettigheder. Og i samme Øieblik han traad disse Rettigheder under Fødder, for at fremme sine egne personlige Hensyn, ja endog behandlede dem med Foragt, ved det Nonsens han fremførte, indbildte de sig, at han, og især hans Blad, og dets Læresætninger i Almindelighed, var en Slags Gave fra Himmelen, for at danne deres dyrebare Friheds Palladium.

Den store Theori, som denne begyndende Forfatter

fremmede var, at en Majoritet af hvilketsomhelst Samfund, havde Ret til at gjøre hvad den behagede. Gouverneuren indsaae i Tide, ikke alene det bedragelige, men det farlige i disse Læresætninger, og han forfattede selv flere Bekjendtgjørelser, for at bevise at de vare falske. Dersom der var Sandhed i noget af det, vilde han erkjende det Alt for Sandhed, og dersom det blev antaget, maatte det i det Hele antages som erkjendte Grundsætninger, lad saa Følgen blive hvad den vilde. Naar nu en Majoritet har Lov til at regjere paa denne vilkaarlige Maade, har den Ret til at sætte sine Dogmer over Guds Bud, og at gjøre Tyveri, Mord, Løsagtighed og alle de andre Synder, som ere anførte i anden Mose Bogs syvende Kapitel, tilladelige. Dette bragte Demagogen i Knibe, men han stræbte at rede sig ud deraf, ved at gjøre Guds Lov til en Undtagelse, hvilken han indrømmede, at en Majoritet var forpligtet til at ære. Dertil svarede Gouverneuren, at Guds Lov ene bestod i den store Grundsætning, som burde lede Menneskets Handlinger, og at hans Indrømmelser var en Erkjendelse af, at der var en Magt for hvilken en Majoritet skulde have Agtelse. Dette gjaldt nu ligesaa meget Minoriteter som Majoriter, og Resultatet af det Hele var, at Mennesker, idet de oprette Regjeringer, kun opsætte en Regel bestaaende af Grundsætninger, som de ere forpligtede til at have Agtelse for, og at endog i de meest demokratiske Samfund var alt, hvad en Majoritet lovligen kunde gjen-

nemføre, at afgjøre visse underordnede Spørgsmaal, som da de nødvendigviis maatte henvises til en eller anden Domstol for at afgjøres, fortrinsviis henvistes til dem. Dersom der i de menneskelige Anliggenders Bestyrelse var en Magt, høiere end Majoritetens Villie, vare Majoriteterne ikke de høieste, og Borgeren tør kun agte de sidste for hvad de ere, og hvad de sandsynligviis vare bestemte til at være, Domstole, der ere underkastede visse retfærdige Grundsætningers Control.

Constitutioner eller Grundloven, vedblev Gouverneuren, underforstodes at være Udtrykket for hine retfærdige og almindelige Grundsætninger, der skulde styre det menneskelige Samfund, og som saadanne skulde de herske over Majoriteterne. Constitutioner havde udtrykkelig til Hensigt at forsvare Minoriteternes Rettigheder; thi uden dem kunde ethvert Spørgsmaal eller enhver Interesse, ligesom de opstod, blive afgjorte af Majoriteten. Det var kun en tydelig, men uvæsentlig Sandhed at sige, at Majoritetens Undertrykkelse var den værste af alle Undertrykkelser, da de forurettede Parter ikke alene bar den Byrde, der var paalagt af Mange, men de vare ved Tyraniets medfødte Charakteer udelukkede fra deres Medmenneskers Sympathier, hvilke ere istand til at lindre mange Lidelser.

Der var en heel Deel sund Fornuft, og megen Sandhed i det Gouverneuren skrev ved denne Leilighed; men hvad kunde det gavne disse Uvidende og Kortsynede,

som satte større Lid til en af Bladets honningsøde Phraser, som blomstrede blandt „Folket", og deres „Rettigheder", end til alle de Argumenter, som Fornuft, ja endog Aabenbaring kunde tilbyde at vise denne nye Læres Bedragerier og Farer. Demagogernes Rænker vare naturligviis ikke ufrugtbare. Skjøndt hver Mand i Colonien, enten i egen Person, eller ved hans Forældre eller Formynder, var indgaaet i Grundlovens Pagt, som denne Lov den Gang var, begyndte de nu at trættes om dens Forskrifter, og at opstille Grundsætninger, der vilde kuldkaste alt hvad der var bleven fastsat, for at sætte noget nyt og uprøvet istedenfor. Fremskriden var det store Maal man tragtede efter, og Forandring var Fremgangens Haandtlanger. Man begyndte at lege en Slags Kispus, hvorved de som ingen Plads havde, bleve satte istand til at indtage de Andres. Dette er en yndet Fremgangsmaade for alle Mennesker over hele Verden, i Monarkier saavelsom i Demokratier; thi efter alt hvad Institutioner kan bevirke, forandres Mennesket kun lidet, ved at iføre sig eller at aflægge Hermelin og Kaabe, eller ved at bære republikansk Simpelhed, enten de ere i Embedsstilling eller ikke; men Demagogen er intet andet end en Hofmand, der udgyder sin Hyldest i en Rendesteen, istedenfor i et Forgemak.

Gouverneuren forfaldt heller ikke til Yderligheder, i sine Forsøg paa at lægge Baand paa Demagogens og hans bedragne eller egenkjærlige Følgesvende, ved falske

Foreſtillinger og Overdrivelſer. Intet vilde være lettere end at beviſe klart, at deres Meninger med Hensyn til Mængdens Ret var falſk, klarligen at beviſe, at derſom deres Theorier bleve iværkſatte, kunde og vilde der ikke være noget varigt og beſtemt i de menneſkelige Anliggender, og dog fordrede ikke alene hvert Luſtrum, men hvert Aar, hver Maaned, hver Uge, hver Time, hver Minut ſine Reformer. Samfundet maa fra Tid til anden reduceres til dets oprindelige Beſtandele, for at raade Bod paa Trykket. Gouverneuren nægtede ikke at Menneſkene havde deres naturlige Rettigheder, paa ſamme Tid ſom han paaſtod, at disſe Rettigheder var netop ligeſaa meget en Deel af Minoriteten, ſom af Majoriteten. Han var ganſke af den Mening, at Lovene ſkulde være lige for Alle, hvilket ogſaa altid havde været Tilfældet i Colonien; men han ſkyttede ikke om at ſtyrte Alt i Forvirring, kun for at tilfredsſtille en Theori. Han modſatte ſig derfor i lang Tid den nye Skoles Henſigter, og forbeholdt ſig de Rettigheden, ſom tilkom ham ifolge Grundlovens Beſtemmelſer, der ſkulde være hans livsvarige Rettesnor. Men det nytter ikke at ſtampe mod Braaden; ſkjøndt Gouverneurens Fordringer i enhver Henſeende, forſaavidt Retfærdigheden angik, vare fuldkommen hellige, kunde de ikke modſtaae Begjerlighedens, Egenkjærlighedens og Misundelſens dødelige Kamp. Paa denne Tid havde Aviſen, dette Frihedens Palladium, bragt Maſſens Sind i en Tilſtand, i hvilken den blotte Fordring paa Eien-

domsret, i høieste Grad var bleven utaalelig. Ja, Frihedsfeberen steeg endog til en saadan Høide, at Menneskene anmassede sig Ret til at strides om Gouverneurens og hans Families private Sædvaner, idet nogle erklærede ham for stolt, fordi han ikke forsømte sine Tænder, som Fleertallet gjorde, at han ikke spiste paa samme Tid som de, og paa anden Maade fordristede sig til at have andre Sædvaner, end deres af hvem han var omgiven. Nogle havde endog imod ham, fordi han betjente sig af sit Lommetørklæde, og ikke brugte Fingrene istedenfor.

Imidlertid var der ligesaa stor Forvirring med Hensyn til Religionen som med Politiken. De nærmeste Naboer hadede hinanden til det yderste, fordi de betragtede Gjenfødelsen, Retfærdiggjørelsen, Forudbestemmelsen, og alle Lærens andre Spidsfindigheder, paa forskjellig Maade. Det mærkeligste var at de, hvis Begreber om saadanne Gjenstande vare meest omtaagede, vare de meest høirøstede i deres Besværinger. Den velærværdige Mr. Hornblower, som egentlig var den der havde Terrainet i Besiddelse, slog uheldigviis ind paa en forkeert Vei, hvorved han snarere forøgede end formindskede Striden mellem Sekterne. Dersom han havde været klog, havde han lydeligere end nogensinde forkyndt den forsfæstede Christus, men han begik den store Feil, at raabe med Pøblen: Kirken! Kirken! Dette fremviiste bestandig den meest anstødelige Side af Sagen, for Dissenternes Øine og Øren, deres nemlig, som afvege fra hans Meninger.

Ved Kirken forstod de ikke den samme guddommelige Indstiftelse, som Mr. Hornblower vedkjendte sig; men Messeskjorter, det at reise og sidde sig, at bære lange Kjoler, og at oplæse Bønner af en Bog, og mange andre lignende Skikke. Naar Menneskene først blive uenige, er det mærkværdigt hvor ubetydelige Ting, der udfordres til at bringe dem i Trætte. Maaskee Religionen, under disse Omstændigheder, havde ligesaa megen Indflydelse paa Gouverneurens Fald, hvilket snart efter indtraf, som Politiken, Avisen og den nye Procurator, hvilket tilsammen bidrog til at styrte ham.

Omsider troede Demagogerne, at de havde gjort tilstrækkelig Fremgang til at sprænge deres Mine. Bladet fremkom med et Forsøg til at sammenkalde en Landdag for at forandre og forbedre Grundloven. Denne Lov indeholdt allerede en Clausul, der udpegede paa hvad Maade Forandringen i Forfatningen skulde foretages; men denne Maade fordrede Gouverneurens, Raadets og endelig Folkets Samtykke. Det var en langsom, betænksom Proces, ved hvilken Menneskene tillige havde Tid til at overveie hvad de gjorde, og som forsaavidt beskyttede de grundede Rettigheder, at man kunde være sikker paa, at ingen stor Omveltning vilde modnes i dens Skygge. De Ildesindede ponsede nu paa en Revolution, idet de fuldkommen udførte Kispuslegen, og det blev nødvendigt at opstille et eller andet nyt Princip, hvorved de kunde omgaae den gamle Grundlov.

Dette var let bragt istand, under den offentlige Menings nuværende Tilstand; det var blot at bringe Læresætningen om Majoritetens Magtfuldkommenhed i Anvendelse, og dette var ligesaa behændigt gjort, som at bringe Magtens Vægtskaal i Minoritetens Hænder. Der er alligevel intet nyt heri, hvilket ethvert sindigt Menneske i denne vor egen oplyste Republik, daglig kan see Exempler paa, da Majoritets-Principet ene arbeider paa at forstørre Minoritets Cliquen. I hvordan end Menneskene blive regjerede, vil de blive bedragne; thi om der ogsaa ingen Skurke findes i Hovedqvarteret, som kan udføre denne Tjeneste for dem, kan de være ganske visse paa, at de vil udfinde nogle Midler til at bedrage sig selv. Ved Krateret bleve de forskaanede for denne Ulejlighed, da Oppositionen udførte dette paa følgende snilde Maade:

Hele Colonien var inddeelt i Sogne, og i hvert af disse var der nogle af Gouvernementets ringere Embedsmænd, der havde en indskrænket legislativ Magt. I disse Sogne omsendte man Stemmesedler, for at Folkene kunde votere ja eller nei, om der skulde eller ikke skulde sammenkaldes en Forsamling, i den Hensigt at forandre Forfatningen. Omtrent en Fjerdedeel af Vælgerne bivaanede dette første Møde, og af de ti Møder, der blev holdt, var sex Ja'er Middelmajoriteten af omtrent to Valg i hvert Sogn. Dette blev anseet som et tydeligt Bevis paa, at Majoriteten af Folket ønskede at have en Landdag, skjøndt de fleste af dem som ikke mødte, gjorde det

fordi de anſaae den hele Fremgangsmaade ikke alene for ulovlig, men farlig. Den hungrige Demagog ſloges alligevel ikke af Marken, af ſaa delikate Skrupler. Disſe Coloniens Udvalgte, gik iværk med at organiſere et Udvalg af Landdagens Medlemmer. Ved dette Valg mødte omtrent en Trediedeel af Vælgerne, idet Candidaterne fulgtes af en ſmuk Majoritet, medens de øvrige holdt ſig borte fordi de anſaae det hele Foretagende for ulovligt. Saaledes forſkandſet med de hellige Grundſætninger om Majoritetens Vælde, mødte disſe Minoritetens Repræſentanter paa Landdagen, og dannede en aldeles ny Grundlov, der i Sandhed fuldkommen kuldkaſtede den gamle. For at blive aldeles befriet for Gouverneuren, om hvem man vidſte, at han endnu ifølge ſin Embedsſtilling, havde flere Stemmer end nogen anden Mand i Colonien, faſtſatte een Artikel, at ingen ſkulde beklæde Gouverneurs-Værdigheden i længere Tid end fem Aar ad Gangen. Herved blev Mr. Mark Woolſton lagt paa Hylden til den næſte Valgdag. To lovgivende Forſamlinger bleve dannede, det gamle Raad blev ophævet, og man brugte al optænkelig Liſt, for at Magt og Indflydelſe ſkulde gaae over i andre Hænder. Dette var Forhandlingens ene ſtore Diemed, og det blev naturligviis ikke forſømt.

Da den nye Forfatning var færdig, blev den ſendt tilbage til Folket for at ſanktioneres. Ved denne tredie Appel til den offentlige Stemme, voterede færre end Halv-

delen af Vælgerne, og Forfatningen blev antaget af en Majoritet, der bestod af en Trediedeel af Vælgerne. Ved denne simple fortrinlige republikanske Proces, blev Princippet om Majoritetens Vælde haandhævet, en ny Grundlov for Colonien tilveiebragt, og alle de gamle Byrder sat ud af Kraft. At tie er det samme som at samtykke! raabte Demagogerne, som glemte at de ingen Ret havde til at spørge.

Religionen havde ogsaa et Ord at sige i disse Forandringer. Den Omstændighed, at Gouverneuren hørte til den biskoppelige Kirke, forsonede mange gudsfrygtige Christne med den haandgribelige Uretfærdighed, med hvilken han var bleven behandlet, og man yttrede sig lydeligt om, at et biskoppeligt Kirkeregimente var Republikanismen modstridende, og burde følgelig ikke understøttes af Republikanere. Dette fortryllende Argument, som gjør den religieuse Tro de menneskelige Institutioner underordnet, idet de vende op og ned paa Alt, har overlevet hiin fjerne Revolution, og blomstrer endog i østligere Zoner. Det nærmer sig saa meget en afgudisk Selvtilbedelse, som den menneskelige Egenkjærlighed nylig har taalt.

Udnævnelser fulgte naturligviis efter Antagelsen af den nye Forfatning. Pennock blev valgt til Gouverneur i to Aar, den nye Procurator blev udnævnt til Dommer, Udgiveren til Statssecretair og Skatmester, samt andre lignende Forandringer. Alt hvad der stod i Forbindelse

med det Woolstonske Bekjendtskab blev aldeles lagt paa Hylden. Dette hidrørte ikke saa meget fra Vælgerne, hos hvem de endnu vare populaire, som fra de beskikkede Comitteer. Disse beskikkede Comitteer var et Middel man havde opfundet, til, under en Regjering, der bestod af Mange, at lægge Magten i Hænderne paa nogle Faa. Majoritetens Regjering er en saa hellig Ting, at man har fundet det nødvendigt at ordne den, ved Hjælp af Taskenspillerkonster. Ingen god Republikaner fornegter nogensinde Principerne, medens ingen klog Republikaner nogensinde underkaster sig dem. Der gives alligevel forskjellige Maader til at kuldkaste alle „hellige Principer", og især dette „hellige Princip", blandt de andre. Den simpleste er følgende, og Processen er en besynderlig Illustration af en Majoritets-Regjerings Theori. Forelobige Møder blive sammenkaldte, ved hvilke Ingen nogensinde give Møde, undtagen Marionetdukkerne, og de som trække i Traadene. Her opstaae meget heftige Stridigheder mellem selve Traadetrækkerne, og disse blive hyppigen afgjorte ved saa ringe Stemmefleerhed, som een eller to. Naar man opgjør hele Beregningen følger det, at Udnævnelserne skee af omtrent en Tiendedeel, eller endog en Tyvendedeel af Massen af Vælgere, og dette ydermere under den Forudsætning, at de der votere, virkelig have en egen Mening, hvilket de i Almindelighed ikke have, men bevæge kun deres Tunger efterhvert Traadene blive trukne. Naar nu disse Udnævnelser ere skeete

af det regjerende Parti, ere de gjeldende, da der ikke gives noget Middel til at modsætte sig dem. En Mand maa have et overordentlig slet Rygte, naar han ikke kan opnaae en regelmæssig Udnævnelse, eller ogsaa maa han for Massen og Vælgerne være altfor ærlig; og der er ligesaa stor Sandsynlighed for, at den ene Feil ligesaa godt kan styrte ham som den anden.

Paa denne Maade blev en stor Revolution fuldbyrdet i Kratercolonien. Der var en Tid, da Gouverneuren tænkte paa at give hele Sagen paa Hovedet med den stærke Arm, hvilket han kunde have gjort, og vilde have været i sin fulde Ret, om han havde gjort det. Han havde nu Kannakaerne at disponere over, og en Majoritet af Vælgerne vare virkelig paa hans Side; men politiske Gjøglerier holdt dem bundne. En Majoritet af Statens Ny-Yorks Vælgere, staae for Øieblikket i Opposition til den almindelige Votering, især som den anvendes i By- og Landsby-Regjeringen; men moralsk Feighed holder dem i Underdanighed. De ere bange for deres egne Skygger, og hvad der er mere, de valgte Aristokrater og Monarkister ere de mindst dristige til at handle aabenlyst, og til aabent at sige hvad de tænke; men overlade dette til at blive udført, som det altid vil blive Tilfældet, af de Mennesker, der som sande Demokrater, og ikke syngende Demokrater, medens de ere saa villige til at holde saa meget Die med Folket, som det passer

sig for deres egne Hensigter, eller som Omstændighederne vil tillade dem at anvende til deres egne Dimeds Fremme, ikke betænke sig paa at tale med den Oprigtighed og Mandighed, som stemme overeens med dens Grundsætninger. Disse Mennesker kalde Tingene ved deres rette Navne, idet de ligesaa meget afskye den Urimelighed at troe, at Naturen havde bestemt, at Regenter, paa Grund af Førstefødselsretten, skulde nedstige fra Mand til Mand, eller den endnu større Urimelighed, at troe det nødvendigt, at erholde de frodigste Planter fra Folkets Drivhuse, for at de kunde omplantes i Statens Beder, duftende af Rendestenens Gjødning.

Af Kjærlighed til Fred underkastede Gouverneuren sig disse Omveltninger, og gjorde Afkald paa af være andet end en privat Borger, medens han havde saa mange Fordringer paa at være den Første, og medens han virkelig i saa lang Tid havde været det. Ingen Souverrain paa sin Throne kunde, mere overeensstemmende med Sandheden, skrive, **Gratiâ Dei,** foran sin Titel, end Mark Woolston; men hans Rettigheder skaanede ham ikke for Demagogernes ubarmhjertige Plyndring. Til hans Forundring, saavelsom til hans Sorg, lod Pennock sig forlede af Ærgjerrighed, og han overtog den executive Myndighed, med ligesaa liden tilsyneladende Betænkelighed, som den lovmæssige Arving bestiger sin Faders Throne.

Det vilde ikke være overeensstemmende med Sand-

heden om vi sagde, at Mark ikke følte ved denne Forandring; men det vilde være retfærdigt at tilføie, at han følte mere Bekymring for Coloniens tilkommende Skjebne, end for sig selv og sine Børn. Naar han tænkte over Tingen, forundrede han sig heller ikke over, at han kunde blive omflyttet paa denne Maade, under et System, i hvilket Majoritetens Vælde var saa høit anpriist, da han ikke nærede den ringeste Tvivl om, at langt flere end Halvdelen af Coloniisterne foretrak det gamle System for det nye, og at det samme Forhold af Folket hellere saae ham i Colonihuset, end de saae John Pennock i hans Sted. Men Mark, vi kan jo ikke længer kalde ham Gouverneuren, havde nøie lagt Mærke til Begivenhedernes Gang, og han begyndte at forstaae dem. Han havde lært den store vigtige og politiske Sandhed, at jo mere et Folk udstrækker sin Magt over Statssagerne, destomindre indvirker det i Virkeligheden paa dem, efter at det en Gang har overskredet det Punkt, at kalde Lovgivere til dets Repræsentanter, da det kun derved skjænke nogle faa snedige Ledere den Indflydelse, som det i sin Forfængelighed selv troer at have sikkret sig. Denne Sandhed burde skrives med gylden Skrivt paa ethvert Gadehjørne, og paa Landeveien i en Republik; thi en Sandhed er det. Massen kan udvælge sine Repræsentanter, kan kjende dem, og kan paa en Maade saavidt regjere dem, at den kan holde dem til deres Pligter; men naar en Statsforfatning anmasser sig den executive og

dømmende Magt, taber den ikke alene sit Fodfæste, men slipper i Dyndet. Hvad kan for Exempel den bedst underrettede Lægmand kjende til, eller hvad kjender han til hvorvidt denne eller hiin Candidat er skikket til at udfylde et Sæde paa Bænken. Han maa benytte sig af en Andens Dømmekraft som Veileder, og et populairt Valg af denne Slags har da til Følge, at den oplyste, og fremfor Alt den ansvarlige Autoritet, maa afstaae Valget til en anden, der ingen Ansvarlighed har, og som med Hensyn til Dømmekraft er i andre Personers Vold.

En Tid fortrød Mark Woolston at han ikke havde indført et Oppositionsblad, som en Slags Modgift mod Fordærvelsen, men ved nøiere Eftertanke overbeviiste han sig om, at det ikke vilde have været til nogen Nytte. Alle menneskelige Indretninger gaae deres Gang, indtil de standses af Misbrug, som avle Modstand. Dette er Tilfældet med Monarken, der misbruger sin Magt til den bliver til Tyranie, med Adelen, der forener sig, for at lægge Baand paa Monarken, indtil et aristokratisk forløst Lands Fødselsveer forkynde, at det kun har byttet Plads med Prindsen, med Folket, som trives og gjør sig ud tilbeens. Alt menneskeligt misbruges, og det synes, som den eneste Periode i hvilken en Tilstand er nogenlunde taalelig, er Overgangsperioden, medens de nye Kræfter samle sig til et Heelt, og førend Stormen har Tid til at bryde løs. Imidlertid fortsætter Jorden sin Omdrei-

ning, Mennesker blive fødte, leve deres Tid og dø; Samfund dannes og opløses; Dynastier opstaae og forsvinde; Godt og Ondt kæmpe mod hinanden, og det Onde flyder endnu ovenpaa; det Hele skrider alligevel langsomt men sikkert mod den store Fuldendelse, som var bestemt fra den første Begyndelse, og saa sikkert til Slutningen vil komme, som det er vist at Solen gaae ned om Aftenen og staaer op om Morgenen. Nutidens største Daarskab bestaaer i den Indbildning, at Fuldkommelsen vil komme førend den fastsatte Tid.

Femtende Kapitel.

I nogle Maaneder efter Regjeringsforandringen, var Mark Woolston beskæftiget med at ordne sine egne Affairer, førend han forlod Colonien paa længere Tid. Bridget havde yttret en inderlig Længsel efter endnu en Gang at besøge Amerika, og hendes to ældste Børn vare nu i den Alder, at deres Opdragelse havde begyndt at volde hende nogen Bekymring. Det var deres Faders Hensigt, at sende dem til Pensylvania i dette Øiemed, naar den passende Tid kom, og der at overgive dem til

deres Lænker, bandt dem, som det sædvanligviis er Tilfældet med Slaven, kun saa meget fastere.

Endelig vendte **the Rancocus** tilbage fra den Reise, paa hvilken den havde begivet sig, kort før Forandringen i Constitutionen, og dens Eier erklærede, at han paa den næste Reise vilde følge med den til Amerika. Hans Brødre, Heaton, Anne, deres Børn og endelig Capitain Betts, Veninde Martha og deres Afkom, stødte efterhaanden Alle til Partiet, da Ønsket om endnu en Gang at besøge Delawares lave Kyster, i Forening med den Ydmygelse de sidste Forandringer havde fremkaldt, bevægede dem Alle til det Ønske, at see deres Fædreland endnu en Gang før deres Død. Woolston kjøbte al den Olie, som fandtes i Colonien, for en moderat Priis, da den sidst noterede Priis i Udlandet var lav, og Ex-Gouverneuren afhændede største Parten af sin rørlige Eiendom, for at iværksætte denne store Operation. Han forskaffede sig ogsaa en herlig Samling af Konchylier, og andre lette Gjenstande af lignende Slags, og ladede Skibet med alt hvad det kunde stuve. Det blev nu indlysende, at det var nødvendigt at have endnu et Skib, og Betts besluttede at trække sin Brig ud af Hvalfangertjenesten, og at gaae med den til Amerika. Hvalerne vare blevne fordrevne fra den sædvanlige Fiskergrund, og Foretagendet var ikke længer saa fordeelagtigt, som det havde været, da man forhen havde fanget tre Hvaler, mod hver enkelt nu, en Omstændighed, som Kraterets Præstevælde ikke undlod at tilskrive Consti-

tutionens Forandring, medens Aviſen henførte det under visse ariſtokratiſke Tilbøieligheder, hvilke ſom Bladet forſikkrede, havde ſneget ſig ind i Forretningernes Beſtyrelſe.

Skibet var ladet, og Paſſagererne havde med Fordeel ſkilt ſig ved ſaa megen rørlig Eiendom, ſom de kunde, da de havde i Sinde at indtage nye Forraad i Philadelphia, og ſaaledes bruge de Fonds de havde erholdt, til at forſkaffe Briggen en ny Fragt. Ved Maanedens Udløb vare begge Skibene færdige; de forſkjellige Boliger var overdragne til nye Beboere, Nogle til Leie, andre ved Salg, og alle de der agtede at gjøre Reiſen til Amerika, vare ſamlede ved Krateret. Forend Woolſton tog Afſked med et Sted, der ved ſaamange forenede Omſtændigheder var bleven ham kjært, beſluttede han at tage **the Anne**, hvilken han til dette Øiemed leiede af Gouvernementet — da Gouverneur Pennock var ſaa nedladende at erklære, at de offentlige Intereſſer ikke vilde lide noget Tab ved dette Arrangement — og endnu en Gang at gjøre en privat, om ikke en officiel Inſpectionsreiſe med den gjennem Colonien. Bridget, Heaton, Anne og Capitain Betts vare med paa Partiet, hvorimod Børnene under tilbørligt Opſyn bleve tilbage i Krateret.

Det første Beſøg aflagdes paa Rancocus-Øen. Her havde den Skade, ſom Søroverne havde anrettet, længe været iſtandſat, og Møllerne, Ovnene og andre Værker vare i god Drift. De vilde Sviin og Geder vare nu blevne ſaa mangfoldige, at de begyndte at blive lidt be-

ſværlige, iſær de Førſte; men da en ſtor Mængde af dem bleve ſkudte, frygtede Indbyggerne dog ikke at de ſkulde gjøre dem Pladſen ſtridig. Der var ogſaa Hornqvæg paa denne Ø; men de vare endnu tamme, Køerne forſynede med Melk, og Oxerne brugtes til at trække. Dette var Afkommet af det eneſte Par, ſom Woolſton havde ſendt over, for ikke fuldt tolv Aar ſiden, der ſaaledes havde formeret ſig; men der var heller ikke bleven dræbt en eneſte af dem. De overſteg for Øieblikket Hundrede, af hvilke næſten Halvdelen vare Køer, og nu trakterede Øboerne ſig undertiden med ferſk Oxekjød. Da der med hvert Skib ſom ankom, var bleven bragt Køer til Colonien, var der nu et taalelig ſtort Antal af dem, og Mark Woolſton havde ikke mindre end ſex til ſin egen Huusholdning, paa den Tid han brød op for at reiſe til Amerika. Der var ogſaa Heſte, ſkjøndt ikke ſaa ſtort Antal, ſom der var Køer og Oxer. Baade vare ſaa meget i Brug til Transportmiddel, at man ikke havde ſynderlig Brug for Landeveie, og dette ſaa meget mindre, ſom Paſſaten var ſaa ſtadig. Dette var noget ſom alle indſaae, og Gruppens forſkjellige Kanaler bleve befarede med næſten ligeſaa megen Lethed, ſom det vilde have været Tilfældet, om man havde havt ligeſaa mange Landeveie. Ikke deſtomindre fandtes der Heſte i Colonien, og nogle af Agerbrugerne foretrak diſſe for Hornqvæget, til Ploiening og andet.

Der medgik en Uge til Beſøget i Gruppen. Man

spored en Slags Bevidsthed hos Folket, om at have behandlet Mark slet, og denne Følelse aabenbarede sig under en velbekjendt Naturlov, som gjorde dem meest hævngjerrige og tvære, som havde handlet slettest. De som kun havde en lydig Underkastelse at bebreide sig, med Hensyn til Andres Uretfærdighed i politiske Sager, og som overalt er den talrigste af alle Klasser, modtog deres Gjester godt nok, og i mange Tilfælde behandlede de dem med Delikatesse og Udmærkelse. I det Hele havde alligevel Exgouverneuren kun liden Glæde af Sammenkomsterne, da der blandede sig saa megen Skrøbelighed, i den Maade paa hvilken man yttrede sin Fortrydelse og Medfølelse, at han snarere maatte sørge over sine Medskabningers Følelighed, end glæde sig over det gode Vidnesbyrd de gav ham.

Men uagtet alle disse Feil hos Menneskene, havde Naturen og Tiden ladet sit Værk fremskride herligt, siden Woolstons sidste Besøg mellem Øerne. Kanalerne vare næsten overalt bekrandsede med Træer, og Agerbruget havde antaget Præget af en fremskreden Civilisation. Hækker, yndige i deres Frodighed og Blomstren, adskilte Markerne, og rundt om fandtes Bygninger, skikkede til at bidrage til Befolkningens Velvære. De vide Plainer af blødt Mudder havde, ved Solens, Regnens og Guanoets Medvirkning, nu i flere Aar været omskabte til Enge, og til Pløieland, og de som endnu laae fjernt fra den befolkede Deel af Gruppen, og udgjorde ni Tiendedele af Over-

fladen, nærmede sig i Udseende rige Græsgange, hvor Hornqvæg, Heste og Svin havde Lov til at tumle sig efter Hjertenslyst. Naar Hanen galede midt imellem sine opmærksomme Tilhørere af Høns og Kyllinger, pleiede Gouverneuren i Forbigaaende at smile sørgmodig, da hans Tanker vendte tilbage til den Tid, da dens Forgænger hævede sin skingrende Stemme paa Revets nogne Klipper.

Revet selv var undergaaet flere Forandringer, end noget andet Sted i Colonien, ligesom **the Peak** var undergaaet færre. Byen indeholdt paa denne Tid flere end to hundrede Bygninger, af den ene eller anden Slags, og Populationen oversteg fem hundrede Sjele. Dette var en lille Befolkning for saa mange Boliger; men der var endnu ikke det rette Forhold i Antallet af Børn mod Voxne. Krateret var underkastet en for Mark Woolston meget pinlig Proces. Fra Begyndelsen af havde han gjort Fordring paa dette Sted, som hans private Eiendom, skjøndt han havde afstaaet dets Afbenyttelse til det Offentlige, mod en vis Afgift eller Leie, da det ved sin naturlige Dannelse var saa godt skikket til at tjene som Tilflugtssted, naar et Anfald kunde befrygtes. Men han havde fundet Krateret bart og øde, og han havde gjort det frugtbart; Krateret var endog forekommet ham at være en særegen Gave af Forsynet, skjænket ham i hans Elendighed, og Krateret var hans, ifølge Eiendomsretten og enhver anden Retighed, da han optog Fremmede i sit Samfund. Ingen af de ældre Indbyggere negtede

denne Rettighed, det er de Nykomne, som bestandig ere meest forhippede paa at omtviste gamle Rettigheder. Da de ikke selv kan besidde nogen af disse grundede Privilegier, holde de ikke af at Andre skulde kunne nyde godt af dem, og Samfund lægge ikke noget Baand paa deres Begjærlighed. Pennock, der var en af dem, som var i Folkets Hænder, var nødt til at haandhæve deres Rettigheder, eller hvad nogle blandt dem fandt for godt at kalde deres Rettigheder, og han bemyndigede General-Procureuren til, at udfærdige en Afstaaelses-Akt mod den der var i Besiddelse af det. Man greb til en heel Deel juridiske Kneb, for at gjøre det Offentliges Rettighed gjældende; thi naar vi skal følge Sandheden, pleier det Offentlige, naar det ansees for nødvendigt, ligesaa hyppigt som private Individer, at tage sin Tilflugt til saadanne uværdige Midler, for at gjennemføre deres Planer. Men man behøvede ikke at frygte for at Folket ikke skulde gjøre det; thi de havde selv affattet Loven, og de bragte den ogsaa i Anvendelse, ved deres Agenter; da Magten nu var saa fuldkommen i deres Hænder, at der udfordredes dobbelt saa megen menneskelig Dyd for at modsætte sig dem, som det tidligere havde været Tilfældet. Gud hjælpe den Mand, hvis Rettigheder skal haandhæves mod Masserne, naar de Udvalgte, som ere umiddelbart afhængige af disse Masser, skal have Sæde i Raadet. Dersom det Offentlige ved en eller anden Uagtsomhed har havt den Svaghed, at udvælge Tjenere, der ere ophøiede over

menneskelige Skrøbeligheder, og som hellere vilde gjøre det rette, end det deres Herrer fordrer af dem, da er dette en Svaghed, som man kan være sikker paa at Erfaring vil rette, og som ikke hyppigt vil blive gjentagen.

Den retslige Undersøgelse af denne Sag, nødte Woolstons til at blive en Uge længer ved Krateret, end de havde bestemt. Da Sagen blev underkastet Juryen, havde Generalprocureuren meget at sige, om Aristocratie, og Privilegier, saavelsom om Folkets hellige Rettigheder. Naar man hørte ham, skulde man troe at Woolstons vare Fyrster, der vare i fuld Besiddelse af deres arvelige Stater, og som vare farlige for Masfens Frihed, istedenfor at være hvad de virkelig vare, Borgere, der ikke havde en eneste Rettighed mere end den ringeste Mand i Colonien, og for hvem der endog var mindre Sandsynlighed for, at haandhæve deres Andeel i de fælleds Rettigheder, paa Grund af Majoritetens Fordomme og Skinsyge, og fremfor Alt dens Misundelse. Woolston førte selv sin Sag, for at haandhæve sine Fordringer, idet han, med Tydelighed, Kraft og Mandighed apellerede til Juryens Retfærdighedsfølelse og Dømmekraft, hvilke udenfor al Tvivl et saa civiliseret Samfund, ifølge ethvert lovmæsigt og billigt Princip, burde have lagt for Dagen. Men Juryen var deelt, idet tolv var paa Folkets Side og to paa Retfærdighedens, blandt de Sidste var Bigelow, som var en modig og uafhængig Mand, der ikke brød sig

mere om den Busſemand, ſom kaldes Folket, end om Keiſeren af Japan.

Dagen efter denne frugtesløſe Retsforhandling, der havde til Følge, at Marks Fordringer blev lagt paa Hylden til næſte Retsſaiſon, et Tidsrum af ſex Maaneder, begav de Reiſende ſig ombord i Skibet; og Briggen, med ſit Selſkab, under Commando af Eieren, Capitain Betts, der havde forſynet ſig med en god Navigateur, ſom Styrmand, ſtak i Søen. **The Rancocus** løb alligevel over til **the Peak**, og alle Paſſagererne ſtege op til Plainen, for at tage Afſked med dette jordiſke Paradis. Naturen havde gjort ſaa meget for dette Sted, at det havde været en ufravigelig Politik hos Mark Woolſton, ſaa meget ſom muligt at forhindre, at dets Yndigheder blev forſtyrret. Men **the Peak** havde altid været betragtet ſom Coloniens Weſt-End, og ſkjøndt Udſtykningen var meget ligelig fordeelt, fik dog de ſom ſkilte ſig ved deres Lodder, en meget rigelig Erſtatning for dem, da der var forbunden en ſærdeles Udmærkelſe med at boe paa **the Peak.** Nogle troede at det var paa Grund af Klimaet, Nogle fordi det var et Bjerg og var hævet høiere op i Verden, end de lave Der, ſom omgav det, Nogle fordi man der fandt de lækkreſte Fugle og de bedſte Figen; men ingen af dem, ſom nu forlangte Bolig der for deres Familier, vilde endog tilſtaae for ſig ſelv den ſimple Sandhed, at Stedet erholdt ſin høieſte Udmærkelſe derved, at de meeſt udmærkede Individer boede der. I Begyndelſen gav man

flere Etablissementer Navne, ligesom Manhattaneserne have deres East og West Broadway; men denne Demonstration, med Hensyn til Navnene, tilfredsstillede ikke den lille Majoritet, efter at den havde faaet Magten, og der udkom en Lov, ifølge hvilken en ny Opmaaling skulde foretages, og de Jorder paa **the Peak,** som tilhørte det Offentlige, paa ny deles mellem Coloniens Borgere. Under et eller andet Skin af Retfærdighed, som ikke er let at fatte, skulde de som allerede havde Eiendom der, ikke have Deel i det nye Lotteri, et Lotteri i hvilket, i Forbigaaende sagt, Prisen var omtrent det dobbelte af det den havde været, ved den oprindelige Udstykning til Colonisterne.

Men Mark og Bridget beflittede sig paa at glemme alt Ubehageligt, paa dette Besøg i deres høit elskede Hjem. De betragtede Stedet, som en Gave af Forsynet hvorfor de skyldte deres fulde Taknemmelighed, til Trods for alle de Misbrug, for hvilket det var Gjenstand, og aldrig havde det forekommet dem yndigere, og maaskee aldrig elskeligere, end den Stund da de forlod det. Mark erindrede sig det, som da han først fandt det, et Paradis midt i Havet, der kun manglede Mennesker for at opreise det store Altar i hans Hjerte, til Ære for hans guddommelige Skaber. Endnu var dets Skjønhed ikke bleven meget fordervet; skjøndt den nye Omveltning truede med alvorlige Ødelæggelser.

Mr. og Mrs. Woolston tog Afsked med deres Venner, og losrev sig fra **the Peak's** fortryllende Scener, med

tungt Hjerte. **The Rancocus** ventede dem i Læ af Landet, og Alle vare de snart efter ombord i den. Nu braste man fuldt, og Skibet stod ud fra Øerne, styrende Syd efter, og stod op mellem **the Peak** og Vulcanen. Denne sidste syntes nu at være fuldkommen udslukket. Ingen Røg opsteg fra den, og man havde endog i det sidste Aar ingen Røg seet. Det var en Ø, og med Tiden kunde den blive beboelig ligesom de andre Øer i Nærheden af den.

Paa Høiden af Cap Horn praiede **the Rancocus** **the Dragon**, og Capitain Betts, samt Passagerer, befandt sig Alle vel. De to Fartøier saae nu ikke noget til hinanden, førend Skibet kom ud af Rio-Bugten da paa samme Tid Briggen løb derind. Uagtet dette Forspring og **the Rancocus's** almindelige Overlegenhed i Seillads, var dog de Vinde den Sidste mødte af den Beskaffenhed, at da den passerede Cape May Fyhr, var Briggen allerede inde i Bugten, forud for den. Denne Omstændighed foranledigede alligevel snarere Glæde end alt andet, og begge Skibene landsatte deres Passagerer paa Værftet ved Philadelphia, næsten i en og samme Time.

Der kom stor Bevægelse i den lille By Bristol, ved Tilbagekomsten af Alle Woolstons, der vare vandrede ud, og Ingen vidste ret hvorhen, idet Nogle sagde til Ny Holland, Andre til China, og nogle Faa endog til Japan. Bevægelsen strakte sig over Floden til den lille By Bur-

lington, og der var endog Fare for, at hele Historien om Colonien skulde komme i Bladene. Colonisterne bevarede alligevel endnu deres Hemmelighed, og i Ugens Løb indtraf der andre Ting, som tildrog sig Mængdens Opmærksomhed, og det uventede Besøg blev snart betragtet, som ethvert andet Besøg.

Bridgets og Annes Slægtninge vare imidlertid meget glade, ved at gjensee disse to unge smukke Koner. Ingen af dem syntes at være bleven meer end et Aar ældre, efter deres Bortreise. Dette maatte tilskrives det herlige og dog ikke svækkende Klima, i hvilket de begge havde levet. De vare Mødre, og deres Ydre havde faaet lidt matroneagtigt ved sig; men derfor vare de ikke mindre elskværdige, deres Børn vare, ligesom de selv, Gjenstand for stor Interesse i deres respective Familier, og lykkelig var i Sandhed de huslige Kredse, som modtog dem Det formindskede ingenlunde Tilfredsheden hos nogen af Parterne, at alle de Reisende vare vendte tilbage, i langt bedre Omstændigheder end de vare i, da de droge bort. De to yngste Woolstonner vare endog saa tilfredse, at de erklærede, at de ikke havde i Sinde at vende tilbage til Øerne. Hvad Ex Gouverneuren angik, da kunde han siges at være rig; men hans Hjerte hang endnu ved Colonien, over hvis Svaghed hans Sjel sørgede, som en kjærlig Fader over et vanartet Barn. Bridget havde ikke destomindre foresat sig at blive et Aar længer hos sin Fader, end hendes Husbond, thi den

gamle Herres Helbred var begyndt at blive skrøbelig, og han kunde ikke forsone sig med den Tanke, at skilles fra sit Barn, saa kort efter at hun atter var bleven forenet med ham. Det blev derfor afgjort at Mark Woolston skulde lade the Rancocus med saadanne Gjenstande, som man ansaae for at være nyttigst for Colonien, og gaae tilbage med Skibet, efterladende sin Kone og sine Børn i Bristol, hvor han den næste Sommer skulde gjenforenes med dem. Et lignende Arrangement blev gjort for Capitain Betts Kone og Børn, da Veninde Martha Betts i et og alt pleiede at rette sin Opførsel efter Veninde Bridget Woolston. Betts fulgte sin Brig og fulgte som Passageer med the Rancocus, da han, som nu var bleven en forholdsmæsig formuende Mand, ikke gjorde sig Skrupler over at spise ved sin gamle Skibskammerats Bord. og paa anden Maade være ham til Selskab, skjøndt det altid var i Egenskab af en underordnet Selskabsbroder.

Heatons besluttede, i det mindste for en Tid, at forblive i Amerika. Mr. Heaton følte, endog stærkere end hans Svoger, Colonisternes Utaknemmelighed; thi han vidste hvormeget der var gjort for dem, og hvor fuldkommen de havde glemt det Altsammen. Anne savnede the Peak og dets herlige Klima; men hendes Hjerte tilhørte alligevel hendes Familie, og hun kunde ikkun være lykkelig, naar hun var samlet med sin Mand og sine Børn.

Da **the Rancocus** afseilede, var der altsaa foruden dens egentlige Besætning, ingen andre end Mark Woolston og Betts ombord i den. Dens Ladning var ikke af nogen betydelig reel Værdi, skjøndt den bestod af lutter brugelige, og altsaa meget efterspurgte Artikler i Colonien. Da Skibet havde ligget nogle Maaneder ved Philadelphia, hvor det var blevet forsvarligt repareret, og havde faaet en ny Kobberhud, seilede det godt og gjorde en meget hurtig Reise til Rio, og heller ikke gjorde det en daarlig Reise, saa langt som til **le Maire** Strædet. Her mødte det vestlige Storme, og Cap Horn blev lagt forover under Storm. Efter at have baret sig ser Uger omkring i dette stormende Farvand, naaede Skibet endelig ind i det Stille-Hav, og løb ind til Valparaiso. Her fik Mark Woolston meget antagelige Bud paa sin Ladning; men da han endnu følte Tilbøielighed til at tjene sin Coloni, afslog han dem Alle og gik, saasnart han havde fuldført nogle smaa Reparationer, og forfrisket sit Mandskab, under Seil til Øerne.

Reisen mellem Valparaiso og Krateret havde sædvanligviis medtaget omtrent fem Uger, hvilket rigtignok tildeels var afhængigt af Passatvindens Stadighed. Denne Gang var alligevel Reisen længere, da man havde forsøgt en anden Cours. Forhen havde Skibene anduvet **Krateret**, mellem Bettos Gruppe og Revet, hvorved de vare forfaldne noget i Læ, og Mr. Woolston vilde nu forsøge en sydligere Cours, og see om han ikke

kunde anduve **the Peak**, hvilket ikke allene vilde bringe ham til Luvart; men han vilde ydermere faae en i Afstand langt mere kjendelig Gjenstand at anduve, end de lavere Der i Gruppen.

En af de meest yndige Morgener i hiint Farvand, traf Capitain Saunders Ex-Gouverneuren paa Skandsen, kort efter at denne var tørnet ud af sin Køie, og underrettede ham om, at han netop havde sendt en Mand tilveirs, for at see ud efter Land. Ifølge hans Beregning skulde de være mindre end tolv Mile fra **the Peak**, og det undrede ham endog, at det endnu ikke kunde sees fra Dækket. De maatte meget snart faae det i Sigte; thi han var fuldkommen sikker paa sin Brede, og troede heller ikke at der kunde være nogen synderlig Feil i Længden. Nu praiede man Manden paa Stængesahlingen, og spurgte om **the Peak** var i Sigte forud. Svaret var, at der intet Land var i Sigte i nogen Deel af Oceanet.

Skibet stod i flere Timer rumskjøds hen; men der var bestandig den samme besynderlige Tomhed paa Havet. Endelig fik man Øie paa en Ø, hvilket blev praiet ned paa Dækket. Man styrede nu mod denne Ø, og omtrent Klokken to om Eftermiddagen, løb Skibet op under den og braste bak, klos i Læ af den. Den var fremmed for Alle ombord; Navigateurerne vare overbeviiste om, at de vare nogle faa Mile fra **the Peak** og Vulcanen, dog saaes endnu intet til dem, medens man nu her fandt en ukjendt Ø i deres Sted. Dette fremmede Land var af

meget smaa Dimensioner, og hævede sig omtrent tre hundrede Fod over Havet. Dets Udstrækning var ubetydelig, maaskee en halv Qvartmiil i Diameter, og næsten cirkelrundt. Et Fartøi blev sat i Vandet og man roede ind til det.

Da Mr. Woolston nærmede sig dette fremmede Sted, forekom det ham at han havde seet noget, som havde Lighed med dets Skikkelse. Baaden roede lidt længer nord efter, og han saae et enestaaende Træ. Derpaa udstødte han et Skrig, og den hele rædsomme Sandhed stod klar for hans Sjæl. Han saae **the Peaks** Tinde, og det eenligtstaaende Træ var det samme, som han havde bevaret som et Signal. Det ovrige af hans Paradiis var sunket ned i Oceanet.

Det er neppe muligt at beskrive den svimlende Rædsel som betog Selskabet, da de ved nærmere Undersøgelse havde forvisset sig om denne ulykkelige Begivenhed. Alt bidrog alligevel til at bekræfte denne rædsomme Catastrophe. Ilden i Jordens Indre havde frembragt en ny Krampetrækning, og flere Aars Flid og Haab vare i et Øieblik forsvundne. Jordskorpen var bleven sønderbrudt, og denne Gang var det for at ødelægge, istedenfor at skabe. Loddet gav en sørgelig Bekræftelse paa Ulykkens Beskaffenhed, da Lodskuddene nøiagtigt svarede til Landets bekjendte Dannelse i Nærheden af **the Peak**. Men af **the Peak** selv var det ikke muligt at tage feil; thi det laae der med sine bekjendte

Omrids, ganske som det havde staaet i sin mere ophøiede Stilling, da det kronede det fortryllende Bjerg, og beherskede den hele henrivende Plaine, der for saa kort Tid siden laae udbredt under det. Det kunde i denne Henseende siges at ligne hiin ophøiede Klippe, hvilken man gjenkjender som en Deel af de „evigvarende Høie", i Coles Serie af ædle Landskaber, under Navn af „**The March af Empire**"; der bestandig under Tidens, Civilisationens og Ødelæggelsens Omverlinger, er den samme. Der stod det, **the Peaks Apex**, nøgent, forpidsket af Stormene og gjenkjendt, skjøndt det ikke længer var omgivet af de yndige Gjenstande, som man engang havde skuet trindt om det.

Med bedrøvet og nedslaaet Sind over de Vidnesbyrd man nu havde erholdt, om den Skjebne, der var rammet Colonien, vendte Selskabet tilbage til Skibet. Den Nat forblev de i Nærheden af den lille Ø, og den næste Dag holdt de af i Retningen mod det Sted, hvor Vulcanen forhen havde hævet sig op over Havet. Efter at have udløbet en passende Distance dreiede Skibet bi, og der blev loddet; men man fandt ingen Bund med to hundrede Favne Line ude. Nu satte **the Rancocus** Cours efter den Ø, som var opkaldt efter Skibet, Stedet blev fundet; men dette Bjerg var ogsaa nedsunket i Oceanet. Paa et Sted fik man Lodskud paa ti Favne Vand, og her bragte man Skibet til Ankers. Den næste Dag da man atter lettede, fulgte der en Deel af Skelettet

af en Ged op med Ankeret. Det var rimeligviis faldet paa Levningerne af et saadant Dyr, og Ankerfliggen havde saaledes, ganske uventet, atter bragt frem for Dagens Lys, Levningerne af et Dyr, som netop havde opholdt sig paa Øens Tinde, da det Jordskjælv i hvilket den blev opslugt, indtraf.

Dernæst satte **the Rancocus** Cours i Retning mod Gruppen. I Nærheden af den vestlige Rhed fik man Lodskud og det faldt ikke vanskeligt at bringe Skibet hen til det Sted, der forhen havde været disse smukke Øers Centrum. Man holdt bestandig Loddet gaaende, og man holdt godt Udkik efter Skjær; thi nu var Mr. Woolston overbeviist om, at den største Forvandling var foregaaet i den sydlige Deel, der ved det sidste Udbrud var sunket ubetydeligt i Sammenligning med **the Peak**; ikke destomindre syntes ethvert Menneske, og enhver Ting at være bleven opslugt. Henimod Aften, medens Skibet med den største Forsigtighed, og med Loddet stadigt gaaende, krydsede for Smaaseil op til Luvart, og da Ex-Gouverneuren troede at han ikke var langt fra Gruppens Centrum, meldte Udkikkene, at der var grundere Vand, og at der endog var smaa Brændinger synlige paa deres bagbords Boug, i omtrent en halv Qvartmiils Afstand. Skibet dreiede nu bi, og Woolston og hans Ven Betts gik ud med et Fartøi for at undersøge Stedet.

Grunden dannedes af Kraterets Tinde, og der saaes

Brændinger paa et eller to Steder, hvor de ſtørſte Høider havde været. Der var alligevel intet i Veien for at Fartøiet kunde paſſere over Stedet, naar man kun tog ſig i Agt for de Steder hvor det fraadede. Da man hev Loddet i Kraterets Centrum, fandtes der at være tyve Favne Vand. Saa dybt under Havets Overflade var altſaa Krateret, dets By og dets Folk ſunkne. Dersom nogen Ting havde flydt, hvilket maatte have været Tilfældet med mange Gjenſtande, var det for længe ſiden bortdreven i Oceanets Strømninger, og havde ikke efterladt noget Spor for at betegne et Sted, der ſaa nylig havde været befolket af menneſkelige Væſener. **The Rancocus** ankrede paa tre og tyve Favne Vand, og man antog, at den laae meget nær ret over Colonihuſet, man fortſatte nu Underſøgelſerne i otte og fyrgetyve Timer. Man forvisſede ſig om Beliggenheden af mange kjendte Gjenſtande; men det var ogſaa det hele Udbytte.

Efter at den ovennævnte Tid var udløben, ſtod Skibet op til Bettos Gruppe, hvor man fandt den unge Doroony i fredelig Beſiddelſe af Regjeringen. Man vidſte ikke noget om Coloniſternes Skjebne, ſkjøndt man havde undret ſig over i ſaa lang Tid ikke at have ſeet noget til deres Skibe. Samqvemmet havde paa den ſenere Tid ikke været ſynderligt, og de fleſte af Kannakaerne havde forladt Revet kort efter Woolſtons Afreiſe, da Humanitetens ſærdeles Venner, og de næſten udelukkende Venner af „Folket" havde begyndt at undertrykke dem, ved at for-

dre mere Arbeid end sædvanlig af dem, og glemme at betale derfor. Foruden dette kunde disse Folk kun meddele lidet om Colonien; dog kunde ikke alene de, men Alle i Gruppen, give Underretning om det mærkværdige Jordskjælv, i det foregaaende Aar, som ifølge Beskrivelsen, i Voldsomhed langt overgik de forrige man havde kjendt i denne Region. Det var uden al Tvivl under Jordskjælvet at Krater-Colonien forgik.

Efter at Woolston havde skjænket sin Ven, den unge Doroony, nogle smukke og nyttige Gaver, og efter at to eller tre Kannakaer, som endnu vare ombord i Skibet, vare blevne satte iland, afseilede han til Valparaiso. Her solgte han sin Ladning med megen Fordeel, og kjøbte igjen støbt Kobber under ligesaa heldige Vilkaar. Med denne ny Ladning naaede han Philadelphia, efter at have været borte derfra i noget over ni Maaneder.

Blandt de Overlevende taltes der kun meget lidt om Krater-Colonien og dens Skjebne. Den fik sin Tilværelse paa en ganske overordentlig Maade, og dens Forsvinden var rædselsfuld. Mark og Bridget grundede alligevel meget over disse Begivenheder, der havde efterladt et smerteligt Indtryk paa dem. Manden gjennemgik ofte i Tankerne alle de Begivenheder, som stod i Forbindelse med hans Kjendskab til Revet. Han pleiede saaledes at ihukomme sit Skibbrud, og sin forladte Stilling, da han først naaede Klipperne; den Maade paa hvilken han var Aarsag til at Vegetationen brød frem

paa de nøgne Steder; Jordskjælvet, og Dernes Hævning op af Oceanet; hans Kones og hans andre Venners Ankomst; Coloniens Grundlægelse og Opkomst; de Velsignelser den medførte, saalænge den fulgte Retfærdighedens Bane, og de Forbandelser, der hvilede over den, da den begyndte at slaae ind paa den urette Vei; hans Afreise, da han forlod den, som en Coloni, der endnu var omgiven af et Slags jordisk Paradis, og hans Tilbagekomst, da han fandt Alt nedsunket i Havet. Saaledes er Verden og dens høit skattede Goder. For en Tid synes det at være vore Bestræbelser at skabe, at udsmykke og fuldkommengjøre, indtil vi forglemme vor Oprindelse og Bestemmelse, idet vi sætte os selv istedenfor den guddommelige Haand, som ene er istand til at forene de flydende Verdenselementer til en fast Masse, og atter sprede dem ud i Luften, naar hans Hænders Gjerning ikke længer finder Naade for hans Øine.

Lad dem som forvexle det Skabte med Skaberen, dem, som skrige „Folket! Folket!“ istedenfor at synge Lovsange til deres Skabers Priis, de som forfængeligen indbilde sig at Masserne ere istand til at udrette Alt, lad dem erindre deres Ubetydelighed og skjælve. De ere kun Mider blandt Millioner af andre Mider, som Forsynets Godhed har frembragt, til sine egne vise Formaal; deres høitpriste Fædreland med dets Klima og Frembringelser, indtager kun en forgængelig Plads, i en ringe Deel af den svævende Jordkugle, et Punkt i Rummet, som følger

den Vei, en usynlig Finger har anviist det, og som en Dag pludselig vil blive udslynget af sin Bane, ligesom det fra Oprindelsen blev sat der, af den Haand som skabte det. Lad derfor aldrig hiint mægtige Væsen faae en underordnet Plads i de menneskelige Anliggender, eller vor Slægts oprørske Forfængelighed indbilde sig, at hverken Mængden. Dygtighed, Held eller Vaabenmagt er andet end en kortvarig Gave af hans Godhed, der skal tilbagegives, naar hans Hensigter ere opnaaede.

Ende.